

Cẩm Ái Chi Tương Sủng

Contents

Cẩm Ái Chi Tương Sủng	2
1. Chương 1: Màn Trọng Sinh Xui Xẻo	3
2. Chương 2: Tâm Tư Bất Thử	5
3. Chương 3: Sự Chung Sống Quái Dị	7
4. Chương 4: Quận Chúa Ngang Ngược	9
5. Chương 5: Lưu Lại Bên Cạnh Người	11
6. Chương 6: Vì Sao Giấu Diễm	13
7. Chương 7: Bị Bắt Cóc	15
8. Chương 8: Vương Gia Khả Nghi	17
9. Chương 9: Tiến Vào Phủ Vương Gia	19
10. Chương 10: Gặp Cố Nhân Tại Tữu Lâu	22
11. Chương 11: Lại Thêm Một Người	24
12. Chương 12: Trâu Già Còn Muốn Gặm Cỏ Non	26
13. Chương 13: Gia Hỏa Cầu Sinh	27
14. Chương 14: Con Người Đều Sẽ Thay Đổi	29
15. Chương 15: Xuất Thành (thượng)	30
16. Chương 16: Xuất Thành (hạ)	32
17. Chương 17: Trở Về Bên Hiên Viên Cẩm	34
18. Chương 18: Nguyên Nhân Hiên Viên Cẩm Thất Tung	35
19. Chương 19: Nam Nhân Kỳ Cục	38
20. Chương 20: Giận Dỗi	40
21. Chương 21: Cái Giá Thê Thảm	42
22. Chương 22: Đảo Người Làm Chủ Nhân	44
23. Chương 23: Tô Dục Phản Chủ	46
24. Chương 24: Ân Oán Giữa Hiên Viên Cẩm Và Vương Gia	48
25. Chương 25: Cẩn Lối Bị Người Cười	50
26. Chương 26: Tam Vương Gia Vạn Lý Truy Nhân	52
27. Chương 27: Đùng Mơ Hy Sinh Lão Tử	54
28. Chương 28: Tình Chung Chi Độc	56
29. Chương 29: Ai Đúng Ai Sai	58
30. Chương 30: Rắc Rối Liên Miên	60
31. Chương 31: Cứu Tính Mạng Ái Nhân	62
32. Chương 32: Vương Gia Từ Bỏ Tình Yêu	64
33. Chương 33: Thích Nam Nhân Là Sai Sao?	69
34. Chương 34: “bỏ Trốn” Cùng Tô Dục	74
35. Chương 35: Bị Người Bức Bách Không Thở Không Chạy	79
36. Chương 36: Chạy Tới Chạy Lui Lại Trở Về Nguyên Điểm	82
37. Chương 37: Hoàng Đế Đùng Mơ Chen Một Chân	85
38. Chương 38: Cuối Cùng Trôi Qua Một Năm Thái Bình	90
39. Chương 39: Ân Oán Vương Mắc Cuối Cùng Rõ Ràng	94
40. Chương 40: Trúng Xuân Được Bị Đệ Ăn Kiềm Mạt Tịnh	99
41. Chương 41: Gặp Lại Người Tình Cũ	105

42. Chương 42: Ai Khiến Ai Khó Xử	109
43. Chương 43: Hai Bên Khó Lựa Chọn	114
44. Chương 44: Quyết Định Rồi, 3p	119
45. Chương 45: Rời Khỏi Nơi Thị Phi	123
46. Chương 46: Tô Dục Mất Tích	127
47. Chương 47: Nhân Vật Mới Xuất Hiện	129
48. Chương 48: Thiên Lý Truy Huynh (thượng)	132
49. Chương 49: Thiên Lý Truy Huynh (hạ)	136
50. Chương 50: Tình Ái Giản Đơn	140
51. Chương 51: Vấn Đề Lại Tới	144
52. Chương 52: Âm Mưu Dương Mưu Bắt Đầu	149
53. Chương 53: Nữ Nhân Xoi Mối	154
54. Chương 54: Nữ Nhân Bị Đá Đi	159
55. Chương 55: Càng Nhiều Người Rơi Xuống Nước Càng Tốt	163
56. Chương 56: Lão Tử Lạm Tình Đó, Thì Sao?	168
57. Chương 57: Tình Yêu Có Thể Có Cả Hai	173
58. Chương 58: Hoàng Đế Là Tội Nhân	177
59. Chương 59: Ân Oán Đã Là Chuyện Cũ	182
60. Chương 60: Trở Về Bên Nam Nhân Của Mình	187
61. Chương 61: Nam Nhân Không Ở Nhà	192
62. Chương 62: Dùng Bản Thân Để Đổi	196
63. Chương 63: Thoát Nạn Trong Tử Cảnh	201
64. Chương 64: Chân Tướng, Ta Không Phải Tô Tử Trúc	205
65. Chương 65: Thù, Phải Báo	210
66. Chương 66: Sự Kiện Ô Long	214
67. Chương 67: Đóng Gói Bản Thân Làm Món Quà Sinh Nhật	219
68. Chương 68: Cuộc Sống Rục Rỉ, Tử Trúc Ăn Dấm Chua	224
69. Chương 69: Hạnh Phúc Đại Kết Cục	229
70. Chương 70: Pn 1: Kỹ Viện Phong Ba	235
71. Chương 71: Pn 2	240
72. Chương 72: Pn 3	243
73. Chương 73: Pn 4	248
74. Chương 74: Pn 5	253
75. Chương 75: Pn 6	261
76. Chương 76: Pn 7	267

Cầm Ái Chi Tương Sủng

Giới thiệu

Edit: Lightraito Thể loại: Đam mỹ, Cổ Trang, Xuyên Không, Tá Thi Hoàn Hồn, Cường Công Cường

1. Chương 1: Màn Trọng Sinh Xui Xẻo

Lăng Ngạo đi ra từ phòng phẫu thuật, lúc này mới dám thở nhẹ một hơi, phẫu thuật suốt mười tiếng đồng hồ, khiến tinh thần y khẩn trương cao độ, phẫu thuật kết thúc, thần kinh căng chặt của y cũng được buông lỏng, cả người cũng cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Tuy sớm đã quen với việc đứng trong thời gian dài, nhưng liên tục đứng hơn mười tiếng đồng hồ, tinh thần khẩn trương cao độ, vẫn vô cùng kiệt quệ. Y đi đến phòng nghỉ ngơi cạnh phòng phẫu thuật, tháo khẩu trang và hai bao tay đã dính đầy máu xuống, thở một hơi thật dài, có y tá giúp y cởi áo phẫu thuật xuống, y thậm chí ngay cả miếng nước cũng chưa uống, đã nằm ngay ra giường, ngủ thật say.

Ngày hôm sau đầu đề trên các tờ báo đều không chút e dè tán dương bàn tay thần diệu của y, dưới tay y đã cứu được vị thị trưởng bị tai nạn xe cộ, vì vị thị trưởng này được dân chúng yêu mến, cho nên y cũng được trao tặng vinh hoa to lớn, trong nhất thời nhà và bệnh viện của y đều được các phóng viên báo đài vây chặt đến nước cũng chảy không lọt.

Từ khi bắt đầu phẫu thuật, y đã ba ngày không trở về nhà, hôm nay y nhất định phải về nhà nghỉ ngơi cho đủ, hôm nay y xin nghỉ phép nửa ngày với bệnh viện, cho nên tới trưa y nhân lúc mọi người đi ăn cơm, khi người khá nhiều khá loạn, mới chạy khỏi bệnh viện như chạy trốn.

Thở phào nhẹ nhõm, Lăng Ngạo gục lên vô lăng, nhìn đèn đỏ ở ngã tư trước mặt, y vừa thấy đèn đỏ liền khẩn trương, giống như nhìn thấy đèn trước cửa phòng phẫu thuật, hễ nó sáng lên thì thần kinh của y liền căng chặt.

Lúc này lực chú ý của y toàn bộ tập trung vào đèn đỏ phía trước, căn bản sẽ không ngờ được tai họa từ trên trời giáng xuống. Chuyện rơi máy bay năm nào cũng xảy ra, nhưng chưa từng nghe nói trực thăng cũng sẽ có lúc rơi, hơn nữa không nghiêng không lệch rơi đúng vào xe của y, tốc độ trực thăng rơi cực nhanh, lấy trọng lượng của nó tính thêm trọng lực và tốc độ, sau đó đổi thành lực, cuối cùng nó va và xe va đụng, liền nổ tung!

Mà người xui xẻo ở đây chính là Lăng Ngạo, y thậm chí không có một chút đau đớn liền đã nổ thành thịt vụn, cái gì cũng không kịp nghĩ...

Lăng Ngạo bị đau đớn làm tỉnh lại, y cảm thấy có người đang dùng sức ngắt nhũ đầu của mình, y đau đớn hít liền một hơi, sau đó 'bàn tay' đầu sỏ lạnh lùng cười, thanh âm giống như băng hàn ngàn năm, khiến người ta vừa nghe liền không nhịn được run mình!

Người đó buông tay ra, chuyển vị trí dịch tới phân thân mềm nhũn phía trước, không biết là móng tay của người đó hay là lợi khí gì, đâm vào mặt phân thân, khiến y nhất thời đau đến mức ngay cả thanh âm hét lớn cũng phát không ra.

Thân thể đau đớn như bị nghiền nát, mà y ngay cả khí lực để cử động ngón tay cũng không có, người đó thì không chút ngừng nghỉ giãy vò y, sau khi y có phản ứng thống khổ, liền càng thêm điên cuồng chiếm đoạt thân thể y, hạ thân đã không còn tri giác gì, khi y không hiểu rõ tình huống thì vẫn bảo trì trầm mặc, hiện tại mắt y nhìn không thấy, mà cũng không cách nào kết nối với hồi ức cuối cùng của mình, tất cả chỉ có thể đợi tên nam nhân biến thái trên người nói cho y nghe.

Hiền Viên Cẩm đưa đẩy càng lúc càng nhanh, cuối cùng trước mắt sáng lòa, dùng lực đỉnh thân, đạt đến cao trào. Hắn úp sấp lên làn da mịn màng của Tô Tử Trúc, lại không có một chút vui sướng. Hắn hận! Nam tử này lại phản bội hắn!!

Hắn phải cho phản đồ này biết, hậu quả của việc phản bội hắn là như thế nào!

Hiền Viên Cẩm không rút hạ thân của mình ra, vẫn để nó lưu trong thân thể người dưới thân, hắn khẽ điều chỉnh tình tự của mình, nếu không hắn thật sợ mình sẽ lại dùng sức vụn chết nam tử ăn cháo đá bát này: “Tử Trúc, thân thể của ngươi thật sự càng lúc càng tiêu hồn~”

Tô Tử Trúc vì sinh ra đã tinh tế tuấn tú, tuy một bụng tài hoa, nhưng lại không thể thoát khỏi sự đùa bỡn của những nam tử *** loạn thích nuôi dưỡng nam luyện đó, có một lần, khi bị một nam nhân vẫn luôn thêm nhỏ dãi mỹ mạo của y đùa giỡn thì gặp được Hiên Viên Cẩm, sau đó Hiên Viên Cẩm cứu y, y liền được Hiên Viên Cẩm mang về phủ tướng quân, trở thành bằng hữu.

Đương nhiên tất cả những điều này toàn bộ đều là việc đã được sắp đặt trước, mục đích của Tô Tử Trúc chính là vì muốn trộm binh phù của Hiên Viên Cẩm, lần này là lần đầu tiên y xuất sư môn làm nhiệm vụ, lại không ngờ được chỉ một lần này, tuy nhiệm vụ thành công, nhưng lại phải chịu đựng sự giày vò mà y không nguyện chịu nhất.

Khi người của ám đường ra ngoài làm nhiệm vụ, sư phụ sẽ giấu một loại độc được trong lưỡi của mỗi người, nếu một khi không có cơ hội chạy thoát, hoặc không muốn chịu đối phương giày vò, có thể cắn rách đầu lưỡi, độc được phát tác, thấy máu phong hầu, tất chết không cần nghi ngờ.

Lúc này Lăng Ngạo còn chưa biết chuyện này, y chỉ cho rằng bản thân gặp xui bị người ép buộc, sau đó chịu đựng giày vò.

Bạn đang ?

Sau khi Lăng Ngạo nghe thấy câu nói của Hiên Viên Cẩm, lòng thầm nghĩ: Mẹ nó, giày vò người ta chỉ còn lại một hơi thở, thật mẹ nó phục người! Ngay cả hậu đình của lão tử cũng dám hái, đợi lão tử có thể động, xem lão tử có thiên người không!!

Hiên Viên Cẩm thấy Tô Tử Trúc nửa ngày không lên tiếng, nâng chiếc cằm nhỏ của Tô Tử Trúc lên, dụ dỗ nói: “Tử Trúc, người chỉ cần nói ra tông tích của binh phù, ta sẽ bỏ qua cho người!”

Lúc này Lăng Ngạo chợt rung mình, lẽ nào mình bị nhận lầm thành ai? Nếu không tại sao người đó mở miệng ra liền gọi mình là Tử Trúc? Y vốn là biểu tình ngạc nhiên, nhưng trong mắt Hiên Viên Cẩm lại thấy vô cùng chói mắt, ngược lại bị bóp méo.

Hiên Viên Cẩm hừ lạnh nói: “Tử Trúc, ta rất thích nhìn bộ ngạo khí hung hăng mạnh mẽ này của người, ta muốn thử nhìn xem chừng nào người chịu thua?” Nói xong liền bắt đầu một vòng chiếm đoạt mới, không ngừng không ngừng.

Phương pháp tốt nhất để kích tự tôn của một người chính là hấn ghét nhất cái gì, liền bắt hấn làm cái đó, hấn ghét nhất người khác xem hấn là thứ gì thì cứ xem hấn là thứ đó, giả như Tô Tử Trúc sinh tiền ghét nhất người khác xem y là luyện đồng, mà hiện tại Hiên Viên Cẩm đang xem y là luyện đồng, làm chuyện *** ô như vậy!

Lăng Ngạo ngất đi trong sự chiếm đoạt điên cuồng không ngừng nghỉ của Hiên Viên Cẩm, y tạm thời không muốn suy nghĩ những chuyện này, cùng một tên điên không có lý trí thì không có biện pháp câu thông bình thường, tất cả đợi khi người đó bình tĩnh lại có thể suy nghĩ bình thường thì nói sau.

Kết quả tất cả không giống như trong tưởng tượng của y, y bị dội nước lạnh làm tỉnh.

“Tử Trúc, người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không tiếp tục giày vò người nữa, nếu không ta sẽ đưa người đi làm quân kỹ, để khao thưởng tam quân! Người nghĩ cho kỹ đi, rốt cuộc giao ra binh phù, hay làm một kỹ nữ ngàn người cười, vạn người chê?” Hiên Viên Cẩm bình thản nói, nghe vào tai Lăng Ngạo lại giống như ma ám. Từng tiếng đang cắt bớt đi lực tự chủ của mình!

Lăng Ngạo nâng mí mắt nặng nề lên, y đã triệt để hiểu rõ mình gặp phải chuyện gì. Đương thời lưu hành nhất, em gái của y ngày ngày mở miệng nói muốn xuyên việt, mà hiện tại y đã triệt để thỏa mãn nguyện vọng của em gái, xuyên rồi

~~ “Ta muốn thương lượng với người một chuyện, người có thể nào bảo bọn họ ra ngoài hết không?” Giọng nói của Lăng Ngạo giống như muốn phun ra lửa, thanh âm khản đặc, mỗi một từ phun ra đều như có lưỡi đao cắt vào cuống họng, y hơi nhăn mày, lòng thầm mắng, mẹ nó người cũng không rót cho lão tử ly nước, lão tử sắp khát chết rồi!!

2. Chương 2: Tâm Tư Bản Thủ

Hiên Viên Cẩm nhướng mày, vốn cho là Tô Tử Trúc chịu không nổi giày vò nên cuối cùng chịu thần phục, trong mắt xẹt qua một tia vui mừng. Phất tay, nô tì hạ nhân trong phòng toàn bộ đều lui ra. Hiện tại Tô Tử Trúc đầu tóc rối loạn, từng sợi vướng lên mặt, có cảm giác mị nhân khác thường.

Hiên Viên Cẩm vươn tay vén tóc y lên, Lăng Ngạo không né tránh, toàn thân đều như bị tháo khớp, muốn tránh cũng không nổi.

“Nói đi.” Hiên Viên Cẩm ngồi đoan chính lại, nhìn Tô Tử Trúc ướm dẫm, nếu y không trộm binh phù của mình thì tốt quá, hẳn có lẽ sẽ thật sủng y một trận, dù sao thân thể tiêu hồn như thế trên thế gian này rất hiếm gặp, hẳn cũng rất biết thương hương tiếc ngọc.

Trong đầu Lăng Ngạo sớm đã suy nghĩ cả trăm lần, hy vọng chạy thoát của y căn bản là con số không. Nếu không chiếu theo người đó nói, có lẽ y không phải đi gặp diêm vương thì chính là lại xuyên thêm lần nữa. Quyết tâm, dù sao cũng đã như vậy rồi, còn có thể tệ hơn được đến đâu?

“Nếu ta không giao ra được binh phù, ngươi sẽ làm gì ta?” Đàm phán tuy không phải là điểm mạnh của y, nhưng dù sao y là người của thế kỷ hai mươi mốt, trước hết phải giành chút lợi ích rồi nói sau.

“Tử Trúc, ngươi thật sự cảm thấy ta không nhẫn tâm giết ngươi sao?” Hiên Viên Cẩm mục quang âm trầm, bắn ra khí tức bạo nộ.

“Từ trước tới nay ta chưa từng nghĩ ngươi sẽ không nhẫn tâm giết ta, chỉ là ta, ta...” Ta phải nói với người thế nào, Tô Tử Trúc đã đứt khí rồi, ta là linh hồn phụ thể!! Nói ra người sẽ tin sao?

“Ta làm sao mới có thể bù đắp?” Đối cách khác vậy, bản năng cầu sinh của con người luôn rất mạnh mẽ, hiện tại mơ hồ lạc tới nơi này, nhưng y không muốn chết. Tuy trước đó chịu rất nhiều khuất nhục, nhưng cứ coi như bị chó cắn đi, không sao hết, chỉ cần sau này có thể sống thuận tâm một chút là được, dựa vào y thuật của y, y không tin không cách nào lật tung cái thiên địa này.

“Tử Trúc, ngươi trở nên ngoan hơn rồi, vẻ kiêu ngạo càn quấy của ngươi đâu? Ngạo khí mãnh liệt, thà chết không khuất phục của ngươi đâu? Chắc chắn ~~ Lời này không phải từ miệng ngươi nói ra chứ.” Hiên Viên Cẩm có một thoáng cảm thấy quái dị, Tô Tử Trúc là người miệng lưỡi ngậm chặt, hẳn bức bách thế nào y cũng không mở miệng, sao mới một đêm, đã biến thành người thối thời như vậy?

Hồ nghi nhìn y, muốn từ trong ánh mắt của y phát hiện một chút manh mối. Trong lòng Hiên Viên Cẩm, Tử Trúc chính là đang muốn cùng vờn với hắn, muốn chơi trò trở tráo.

“Không phải nói kẻ thối thời mới là trang tuần kiệt sao?” Khóe môi Lăng Ngạo lộ ra một tia cười khở, hiện tại y chỉ muốn giữ mạng, tất cả những thứ dư thừa không liên quan tới y.

“Nga?” Hiên Viên Cẩm vẫn không tin y, nhướng cao mi, ánh mắt thâm sâu như u đàm, mang theo sự quỷ dị mà người khác không thể đoán được.

“Ta biết mình không có tư cách nói điều kiện với ngươi.” Lăng Ngạo ngừng một lát, rồi vẫn tiếp tục mở miệng: “Nhưng không thử làm sao biết có được hay không.” Hơi hất cằm lên, sự tự tin đó là do bẩm sinh.

Giữa hắn và Tô Tử Trúc đã từng là bằng hữu, Tô Tử Trúc văn văn nhã nhã, khi cười cũng mang theo sự thanh lãnh, luôn khiến hắn cảm thấy bất kể bỏ ra bao nhiêu cũng khó có thể đạt được chân tâm của đối phương. Mà hiện tại thanh lãnh trong mắt Tô Tử Trúc đã biến mất rồi, có chăng chỉ là sự cố chấp đối với một chuyện gì đó, hoặc hy vọng đối với một thứ gì đó mà hắn không biết.

“Tử Trúc, ngươi hiện tại là thật, hay ngươi trước kia mới là thật?” Hiên Viên Cẩm có chút hoang mang, khí tức tản phát trên người Tô Tử Trúc này và trước kia hình như đã có bất đồng lớn, khiến hắn cảm thấy xa lạ.

“Điều này quan trọng sao?” Lăng Ngạo hỏi ngược lại. Hiện tại y chỉ muốn biết, chuyện chủ nhân trước đây của thân thể này đã làm, có thể đền bù không. Có thể đền bù thì tốt, có thể đổi về tự do.

Hiên Viên Cẩm không trả lời y, chỉ mang theo chế giễu nói: “Tử Trúc, nếu không phải mấy ngày nay ta chưa từng rời khỏi ngươi, ta thật sự cho rằng ngươi là do người khác giả mạo.” Một người cho dù chuyển

biến thật lớn, cũng không thể trong thời gian ngắn ngay cả tính cách và khí chất trên người cũng toàn bộ thay đổi được.

“Bình phù hiện tại ta không lấy được, người muốn làm sao?” Vấn đề có loanh quanh bao xa, cũng phải trở về điểm đầu. Lăng Ngạo không muốn tiếp tục vòng vòng nữa, sự thật là gì y biết rõ hơn Hiên Viên Cẩm, y cái gì cũng không thể lấy ra được, hiện tại có thể nói là không có chút lợi thế trong tay.

“Người còn có gì đáng để ta muốn sao? Thân thể ta đã đạt được rồi, bình phù nếu người không nguyện ý giao lại, vậy thì thật không còn gì có thể hấp dẫn ta nữa.” Hiên Viên Cẩm thở dài, ý vị chế nhạo lan tỏa bốn phía, Lăng Ngạo cảm thấy nói chuyện cùng hắn rất mệt.

Người này nếu không phải quá thông minh thì chính là quá ngốc, hai cực đoạn. Lăng Ngạo cũng thở dài, xem ra đàm phán vô hiệu quả.

Chắc là do không hiểu đối phương lắm, đợi hiểu thêm chút rồi, y lại đàm phán vậy.

Lăng Ngạo tuy đã tới tuổi nhi lập (hơn 30), nhưng mỗi ngày y đều vùi đầu trong phòng phẫu thuật. Đối với cách ở chung giữa người với người, kỳ thật không mấy giỏi. Mấy năm nay thứ duy nhất y có thể dùng thuận tay là dao phẫu thuật, nếu nhảy Bungee cũng tính là sở trường, thì y thích nhảy Bungee, nó có thể giải tỏa tâm trạng mệt mỏi của y.

“Ta khát nước, có thể rót cho ta ly nước không?” Lúc này Lăng Ngạo thật không muốn nói chuyện với hắn, mệt quá, toàn thân đều đau. Hơn nữa cổ họng cũng khát đến sắp bốc khói, bụng cũng đói co rút từng cơn, hiện tại bộ dáng này tính ra sắp vì mất nước mà hôn mê rồi.

“Người đang cầu ta sao?” Lúc này Hiên Viên Cẩm còn tính toán cái này. Lăng Ngạo đảo mắt trắng, y thật sự kiên trì không nổi nữa, toàn thân nóng ran, y biết mình đang sốt, rất khát, nhưng cũng không có khí lực dây dưa với Hiên Viên Cẩm.

Lăng Ngạo đảo mắt trắng xong liền ngất đi. Thật sự kiên trì không nổi

Hiên Viên Cẩm nhìn người đã ngất lịm, trong lòng có tư vị không nói nên lời. Đối với người như Tô Tử Trúc mà nói, hắn kính y, yêu y, tuy đều là nam tử, đối với cảm giác vừa thương yêu vừa trân trọng này không có cảm thấy ức chế gì. Mặc nó trở nên thâm sâu nồng đậm trong lòng. Cho đến khi bình phù bị trộm, hắn mới đột ngột tỉnh ngộ, ngày phòng đêm phòng, trộm nhà khó phòng.

Người hắn không đề phòng nhất lại phản bội hắn, hắn dưới cơn tức giận mới vịn nát người mà hắn nâng niu trong tay, ngày nhớ đêm mong.

“Tử Trúc, người vĩnh viễn sẽ không hiểu tâm tình của ta...” Hiên Viên Cẩm thở dài, nhìn Tô Tử Trúc một thân xanh tím ứ ngân, tư vị chua xót trong lòng hắn, người đó vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được.

Cho dù hắn trong cơn thịnh nộ, hắn cũng không động thủ đánh y, hắn không nỡ, thương yêu còn không kịp, sao có thể nỡ tâm đánh? Tử Trúc, nếu người biết ta sớm có tâm tư này đối với người, có phải người sẽ càng thêm khinh bỉ ta? Cùng là nam tử, thế nhưng lại yêu một nam nhi như người, người có phải sẽ cảm thấy ta bẩn thỉu?

Cầm chén trà tự mình đút nước, xoa vầng trán nóng hổi của người trong lòng, trong lòng hắn có một tia khẩn trương, sao lại nóng như vậy?

Vội gọi đại phu trong phủ tới, bắt mạch, bốc được, đút được, tẩy rửa cơ thể, xong hết thì đã tới nửa đêm.

Thân thể trong lòng ít nhiều cũng không còn nóng như vừa nãy.

Tử Trúc, nếu phải dùng bình phù để đổi lấy sự coi trọng của người dành cho ta, ta thà không cần chức quan này! Chỉ là người sẽ nhìn tới một kẻ bỏ y sao?

3. Chương 3: Sự Chung Sống Quái Dị

Lăng Ngạo cả đời cũng chưa từng chịu tội như vậy, thân thể như bị ném vào liệt hỏa thiêu đốt, mỗi một tế bào trên người đều đang gào thét___ nóng!

Khó chịu quá! Có người đang tách môi y, đổ vào miệng y thứ gì rất đắng. Ta không muốn uống!! Không muốn uống!!

Nhưng ngặt nỗi y không có một chút sức lực phản kháng nào, mơ mơ hồ hồ mặc người khác giày vò thân thể mình. Chỉ cần đừng giày vò chết ta là được.

“Tử Trúc, người tỉnh lại. Uống được đi.” Hiên Viên Cẩm ôm Tô Tử Trúc, tính toán canh giờ, vừa đến giờ liền lập tức cho y uống được.

“Đừng ồn!” Lăng Ngạo vẫn không quên nam nhân đã làm thân thể mình tới mức này, niên kỷ không lớn, cũng chỉ hơn hai mươi, nhưng ánh mắt lại hung hãn như báo. Đối với nam hài này y có chút sợ hãi, dù sao hiện tại bản thân là miếng thịt trên tấm thớt, muốn xắt thế nào, xắt bao nhiêu miếng đều dựa vào quyền lực của người ta.

“Đừng nháo, Tử Trúc. Uống được đi, thân thể mới khỏe lại.” Hiên Viên Cẩm trước sau làm như hai người, Lăng Ngạo còn chưa mở mắt trong lòng đã hừ lạnh một tiếng, đây là sách lược ôn nhu sao? Quân sách lược nào của người, hiện tại thân thể này phải tốt lên mới là trọng điểm, y còn phải tính đến chuyện sau này nữa.

“Đắng quá!” Lăng Ngạo không tình nguyện mở mắt ra, nhận lấy chén được trong tay Hiên Viên Cẩm, nhìn nước được đen thui trong đó, chưa cần uống vào, cũng cảm thấy được dạ dày đang cự tuyệt tiếp nhận, trong cổ họng giống như có cái cầu dao tự động, cách một tiếng liền đóng chặt.

“Ngoan, uống đi, ta chuẩn bị phù dung cao mà người thích ăn rồi.” Hiên Viên Cẩm giống như đang dỗ dành hài tử, nói rồi lại giống như làm ảo thuật, lấy ra một gói bao bằng giấy dầu, mở ra bên trong là vài khối bánh ngọt hình tròn màu xanh nhạt. Hiên Viên Cẩm đưa bánh này đến trước mặt Lăng Ngạo, Lăng Ngạo nhìn nhìn, thứ này ăn ngon sao? Y thích ăn bánh kem.

“Đây là ta lấy từ trong cung ra, là khẩu vị mà người thích.” Hiên Viên Cẩm đem chén được đẩy tới miệng Lăng Ngạo một chút, Lăng Ngạo nhìn nước đen thui đó, trầm quyết, uống đi. Mẹ nó, một lát nữa bánh kem không ngon, ta phải đánh người!

Đổ thẳng nước đen vào bụng, phù dung cao chưa cầm được đến tay, dạ dày đã cuộn lên một tầng sóng, ọc, oa

~~ Toàn bộ đều phun ra ngoài, hơn nữa chuẩn xác không chệch toàn bộ phun lên người Hiên Viên Cẩm, một chút cũng không lãng phí!

A, Lăng Ngạo biết mình thập phần thất lễ, vẻ mặt hổ thẹn nói: “Xin lỗi nha

” Ta thật sự không phải cố ý, được đắng như vậy, dạ dày cũng cự tuyệt tiếp nhận. Ta không phải cố ý báo thù người đâu!!!

“Bỏ đi, người uống không được thì đừng uống nữa, uống nhiều nước chút đi.” Hiên Viên Cẩm nhăn mày đứng lên, không bao lâu liền có một nô phó tiến vào, động tác lanh lẹ thu gom sạch sẽ tàn tích của chén bể, còn đổi chén mới cho Lăng Ngạo.

Hiên Viên Cẩm sau khi tắm rửa thay y phục sạch sẽ thì mới trở lại, đẩy cửa vào vừa nhìn thấy tình cảnh trong phòng ngủ xem chút khiến trông mất hẳn rơi xuống. Tô Tử Trúc quỳ sấp trên giường, bên cạnh đặt một hộp được cao, mà ngón tay y đang quệt một khối được cao lớn đi vào hậu đình.

Được cao này là vừa rồi y nói với nô phó quét dọn, mặt sau đau lợi hại, phải đòi kim sang được gì đó tới trị thương. Cái này chắc là có tác dụng đi. Khi đang chuẩn bị bôi vào thì Hiên Viên Cẩm trở lại, kỳ thật không ngờ được hắn sẽ trở lại, y cho rằng người này đã đi rồi, tức giận rồi chứ.

“Người bôi thứ gì vậy? Sao có thể bôi loạn!” Hiên Viên Cẩm lúc này mới phản ứng lại, lấy khăn tay lau sạch được cao trên ngón tay y.

“Kim sang được.” Lăng Ngạo thành thật trả lời, trong lòng có chút không vui, người này sẽ không nhỏ nhen như vậy chứ, bồi chút được cao cũng không cho phép?

“Ta lấy được tới cho ngươi, được không thể dùng bậy.” Hiên Viên Cẩm lấy một bình nhỏ màu tuyết trắng trong ngực ra, từ bên trong đổ ra một viên được hoàn trắng như tuyết nhét vào miệng Lăng Ngạo. Sau đó lại moi ra một hộp tròn màu hắc lục, nắp hộp vừa mở, một cỗ vị đạo thơm mát ập tới, rất thơm.

Hiên Viên Cẩm quẹt chút được cao lên ngón tay. Lăng Ngạo thầm nghĩ, nhỏ mọn! Khi ngón tay đó tiến nhập vào trong thân thể mình, y nhất thời biết được cái gì gọi là linh đan diệu dược. Cẩm giác đau rất trong nội thể lập tức tiêu giảm, cảm thấy thanh thanh mát mát, rất dễ chịu.

“Ba ngày tới đừng xuống giường, tự nhiên sẽ khỏi.” Hiên Viên Cẩm thay đổi bạo khí lúc đầu, trở nên dịu dàng, khiến Lăng Ngạo có cảm giác được sủng mà lo sợ, lòng tơ sau lưng không ngừng dựng lên. Sói chúc tết cho gà là cảm giác gì?

Bạn đang ?

“Ngươi vẫn là người trước đó sao? Dịu dàng như vậy?” Lần này đến phiên Lăng Ngạo hoài nghi, người này vẫn là nhân vật hung ác lúc đầu? Lăng Ngạo không biết lúc này mặt y có bộ dáng gì, đây là gương mặt mê hoặc chúng nhân, trời sinh dung nhan mỹ lệ, hai đường tuấn mi lúc này hơi nhếch lên, con mắt sáng rực có chút nghi hoặc, sống mũi cao thanh tú nằm trên đôi môi khẽ nhếch, rất hoạt bác.

“Ha ha ha...” Hiên Viên Cẩm thấy tuấn nhan thanh lệ của Tô Tử Trúc thể nhưng lại có biểu tình khả ái này, không tự chủ được cười lớn. Tử Trúc trước đây luôn lạnh mặt, ngàn năm bất biến, chỉ có khi người khác xem y là luyến đồng mới lộ ra nộ ý. Còn bình thường luôn là bộ dạng trời có sụp xuống cũng không kinh sợ đến y, hiện tại y thể này lại khả ái đến cực điểm.

Lăng Ngạo thấy hẳn không có ý dừng lại, dứt khoát không để ý tới nữa, thu lại hộp được cao có hiệu quả thần tốc đó. Chuyện không vui trước không cần bàn, phải ngủ cái đã, xương cốt toàn thân đều muốn rã ra rồi.

“Tử Trúc ~~ ngươi tức giận sao?” Hiên Viên Cẩm nín cười, nhưng ý cười trong mắt thì không biến mất. Thấy vậy Tô Tử Trúc thu lại được cao như bảo bối, trong lòng còn nghĩ, y cũng không phải là người mà những thứ dung tục không lọt vào mắt a. Ít nhất thứ có ích với y y vẫn rất trân trọng.

“Tức giận cái gì! Hiện tại mạng nhỏ của ta đã nằm trong tay ngươi, nào dám tức giận với ngươi chứ! Ta thật sự rất mệt, xương cốt cũng sắp rã ra rồi, muốn ngủ một giấc, ngươi có cho phép không?” Lăng Ngạo thật sự rất mệt, thân thể này ốm trở xương, một chút thịt cũng không có, sao còn chống đỡ nổi giày vò.

“Tử Trúc, đây là lần đầu tiên ngươi nói nhiều với ta như vậy.” Tử Trúc trước đây chỉ khi cùng hắn đàm luận tới thi thư mới sẽ thao thao bất tuyệt. Trừ phương diện thi thư ra, Tử Trúc đối với cái gì cũng luôn là bộ dáng không liên quan tới mình, tự nhiên cũng rất ít nói.

Không nói nên lời, Lăng Ngạo không biết thân thể này trước đây có tính cách gì, y không thể nào giả trang làm người đó, đối với Tô Tử Trúc y một chút cũng không hiểu rõ. Y trọng sinh, thân thể là của người ta, nhưng linh hồn vẫn là của mình, ngay cả bản tính cũng là của mình, y không muốn thay đổi. Chỉ cần có thể giữ lại cái mạng này, y có thể tạm thời nhịn nhục chịu khổ. “Nếu ngươi nguyện ý, sau này ta cũng sẽ nói nhiều với ngươi như vậy. Hiện tại ta có thể ngủ chưa?”

Đầu óc y tuy còn đang suy nghĩ, nhưng mí mắt đã nặng chịch, một lòng muốn khép lại với nhau. Nói y trời sinh chậm chạp cũng được, dù sao sự thâm trầm, lãnh tĩnh, thông minh trí tuệ của y chỉ có thể biểu hiện ra khi phẫu thuật. Còn lúc khác y chính là một người bình thường tới không thể bình thường hơn.

“Ngủ đi.” Hiên Viên Cẩm nói rồi cũng thoát y sam vén chăn chui vào. Lăng Ngạo đã không còn khí lực trừng hắn, chỉ cần để y ngủ, cái gì cũng không quản nữa.

4. Chương 4: Quận Chúa Ngang Ngược

Lăng Ngạo còn chưa tỉnh ngủ, đã bị tiếng ồn ào đánh thức. Vốn y không muốn nghe nội dung người ta cãi vã, nhưng mà hai chữ ‘binh phù’ lại dẫn lên hứng thú của y. Chủ nhân của thân thể này cũng là vì binh phù mới bị giày vò đến chết, y cũng không muốn để lịch sử lặp lại.

Người xông vào phòng ngủ của Hiên Viên Cẩm trong thiên hạ này cũng chỉ có một người, chính là cháu gái của đương kim hoàng hậu nương nương— Phụng Hoàn quận chúa.

“Cẩm ca ca, hôm nay ta nghe cô mẫu nói, biên quan có động hướng bất an, hơn nữa trong triều gần đây cũng không yên ổn, hoàng thượng có ý muốn thu quân quyền về lại tay mình. Binh phù của người đã không thấy nữa, đến lúc đó, người không lấy ra được thì làm sao?” Phụng Hoàn gấp đến độ dậm chân.

Hiên Viên Cẩm nhăn mày, hần lẽ nào không biết sự thật đang nghiêm trọng sao? Nhẹ thì miễn đi chức quan, nặng thì mất mạng. Chỉ chờ xem hoàng đế lão tử muốn xử lý hần thế nào. Dù sao hần lại không phải là hoàng thân quốc thích, chẳng qua chỉ là một võ tướng, tuy hiện tại hần ở vị trí trung lập, không nghiêng về bất cứ bên nào, nhưng đồng dạng, sau lưng cũng không có người chống đỡ hần. Những người muốn kéo hần vào nhưng không thành đó không bỏ đá xuống giếng đã không tồi rồi, căn bản sẽ không cầu tình cho hần.

“Cẩm ca ca, người không thể tiếp tục nhân nhượng người đó nữa, người giao người ra, thì chuyện gì cũng không lo nữa.” Phụng Hoàn không ngừng khuyên nhủ hần đem tên trộm binh phù giao ra.

“Nga?” Hiên Viên Cẩm nhướn mi, mục đích bên ngoài của nàng nhìn thì giống như nghĩ cho hần, nhưng sự thật thì không phải vậy. Nàng muốn hần giao Tô Tử Trúc ra, thì có lợi nhất là ai? Tô Tử Trúc chẳng qua là một kẻ vô danh, ai sẽ bận tâm tới y? Càng huống hồ nàng ta làm sao biết binh phù là do Tô Tử Trúc lấy đi?

“Cẩm ca ca, người giao y ra đây đi.” Phụng Hoàn thấy hần không lên tiếng, tiếp tục khuyên can: “Giao y ra, nếu y nguyện ý giao trả thì tốt nhất, y không nguyện ý giao ra thì cũng không còn liên can tới người, người chỉ cần không sao là được rồi.”

Hiên Viên Cẩm híp nửa mắt, nữ oa này nếu không phải hần đã quá hiểu rõ, nhất định sẽ cho rằng nàng bụng dạ quá sâu. Nha đầu ngốc như nàng, bị người nhà lợi dụng cũng không biết. Hiện tại sợ là tất cả mọi người đều biết hần đã đánh mất binh phù, tảo triều sáng mai xem ra sẽ không yên ổn.

Phải nói Phụng Hoàn biết việc hần mất binh phù là do trùng hợp, ngày đó nàng nói đã nhìn thấy rất nhiều binh phù, nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy binh phù của Hiên Viên Cẩm, nên quán lấy hần nhất định muốn xem. Nàng là cháu gái của hoàng hậu, cực kỳ được sủng ái, Hiên Viên Cẩm có lúc cũng từ chỗ nàng có được vài tình báo hữu dụng, nên cũng đáp ứng.

Kết quả hần đi lấy, binh phù mất rồi! Tuy đã thoái thác nói tạm thời có việc không tiện cho nàng xem binh phù, nhưng nha đầu này lập tức đoán ra được binh phù bị trộm.

Nơi cất giữ binh phù chỉ có hần và Tô Tử Trúc biết, hần chấp vấn Tô Tử Trúc, người đó lại ngay cả phản bác cũng không nói một câu, trực tiếp thừa nhận.

Hần sao có thể không tức giận? Bị người mà mình tin tưởng như thế phản bội, trộm mất binh phù của hần, còn mang biểu tình lý lẽ thỏa đáng. Hần phải phá hủy y, phải xé nát mặt nạ thanh lãnh trên mặt y, xem y làm sao giả vờ thanh cao nữa!!

Nhưng sau khi đạt được không những không có khoái lạc phá hủy y, ngược lại càng mê mang. Hần không thể giao y ra, cho dù phải dùng quan vị và công trạng ra đền vào, hần cũng không thể giao ra Tô Tử Trúc.

“Chuyện này không liên quan tới y, một kẻ bố y như y cần thứ đó có tác dụng gì?” Hiên Viên Cẩm hỏi ngược lại.

Câu nói này làm người trong phòng trong an tâm không thôi, đây rõ ràng là biểu hiện thiên vị. Lăng Ngạo còn nghĩ, vạn nhất hần giao mình ra, vậy chờ đợi mình không biết là thứ gì đây? Cũng may, người này không nhẫn tâm như thế, lưu lại con đường sống cho y.

“Cầm ca ca, vậy ngươi cũng không thể cho y tiếp tục lưu lại trong phủ. Ngươi không thể hồ đồ như vậy! Y là một nam tử, một không thể có danh phận, hai không thể sinh dục, ba còn khiến ngươi bị người chửi rủa, ngươi sao cứ luôn chỉ nhận định y vậy?” Phụng Hoàn rất tức giận, nàng một lòng vì tốt cho hần, hần lại không nhìn thấy, mà nam nhân đó không chỉ phản bội hần, còn lấy thân nam tử hành phòng sự, này này, vừa nghĩ liền khiến người ta buồn nôn!!

“Đây là chuyện riêng của ta, nhọc lòng quận chúa quan tâm.” Hiên Viên Cầm nhấn chặt mày, hần không để ý người bên ngoài nói hần thế nào, chỉ để ý người bên trong đó nhìn hần thế nào. Bắt đầu từ khi hần xé nát y, hần biết, muốn sống chung như trước kia đã không thể nào. Y sẽ không tha thứ cho mình, cho dù như vậy, hần cũng không thể thả y ly khai.

Phụng Hoàn dậm chân chạy đi, Hiên Viên Cầm nửa ngày mới tiến vào nội thất, Lăng Ngạo còn co mình trong chăn, y dùng cái đầu không tính là rất thông minh của mình suy nghĩ. Y thật sự không biết chủ nhân của thân thể này đem binh phù đi đâu, Hiên Viên Cầm không giao ra được binh phù, xem ra là một chuyện phiền phức. Cái lão ngồi trên hoàng ý kia không biết giải quyết chuyện mất binh phù này thế nào.

Nghe khẩu khí của nha đầu đó, nàng nếu đã nhận định y trộm mất binh phù, dựa vào ý tứ của nàng đối với Hiên Viên Cầm, nàng nhất định sẽ ném binh giữ soái, giao kẻ cản trở là mình ra, vừa bảo vệ được Hiên Viên Cầm, vừa trừ được cái đinh trong mắt này, một đá ném trúng hai chim.

Không được! Y sao có thể chết như vậy chứ? Đã kỳ quái chết một lần rồi, đời này, y không muốn lại hồ đồ bị giao ra như vậy nữa.

“Nghĩ cái gì thế?” Hiên Viên Cầm nhìn chăm chăm y nửa ngày, thấy biểu tình của y một chốc thế này, một chốc thế kia, liền biết đang suy nghĩ gì đó. Đang suy nghĩ gì mà xuất thần như vậy? Hần cho rằng Tô Tử Trúc nghe được câu nói thiên vị của mình sẽ có chút cảm động, nhưng hần đã thất vọng rồi, y không có bất cứ dấu hiệu nào với mình.

“Đừng ồn!” Lăng Ngạo khẩu khí bất thiện, đang nghĩ sau này phải làm sao, người đó vừa mở miệng đã quấy rầy, tư duy của y bị đứt rồi.

“Nói, ngươi đang nghĩ cái gì?” Y đang nghĩ làm sao ly khai mình sao? Hay đang nghĩ đường chạy thoát? Hiên Viên Cầm trầm mặt xuống, như hàn băng ngàn năm. Hần sẽ không để Tô Tử Trúc ly khai mình, cho dù phải đánh gãy chân y hần cũng phải cột y lại bên cạnh mình.

“Nghĩ xem làm sao để không chết!” Lăng Ngạo vù một tiếng lập tức từ trên giường ngồi dậy, dù sao người đó hiển nhiên không để y yên tĩnh nằm suy nghĩ vấn đề rồi, dứt khoát ngồi dậy, hai người cùng suy nghĩ sau này.

Hiên Viên Cầm không hiểu? Y làm sao biết nhất định sẽ chết?

“Nói thật đi, binh phù ta là không thể giao ra rồi. Cho dù ngươi có phanh thây xẻ thịt tháo xương của ta, ta cũng không thể biến ra một cái binh phù cho ngươi. Cho nên, có gì nói thẳng, ngươi rốt cuộc muốn ta sống, hay muốn ta chết?” Lăng Ngạo chân mày nhướng lên, con ngươi đen như mực, vì thần sắc chân thật mà càng trở nên vô cùng sáng tỏ. Hiên Viên Cầm co chặt mắt, bộ dáng này của y, thật sự là hoạt sắc sinh hương.

Lăng Ngạo trực tiếp ngã bài với hần, đợi hần quyết định sinh tử của mình. “Tô Tử Trúc, ta cho ngươi sống thì ngươi sẽ thế nào? Ta khiến ngươi chết thì ngươi sẽ thế nào? Ngươi lại muốn ta làm sao?” Hiên Viên Cầm cảm thấy có một tia hy vọng đang xuất hiện trước mặt mình, liệu có phải hần còn cơ hội tiến vào tim y? BẠN ĐANG ?

“Ta có quyền chọn lựa sao?” Mục quang Lăng Ngạo ảm đạm, làm miếng thịt trên thớt cảm giác thật không tốt.

“Có!” Hiên Viên Cầm hít sâu một hơi, dù sao chuyện cảm thú cũng làm rồi, dù có đem suy nghĩ bản thủ trong lòng nói ra cũng vậy thôi. Chuyện có hai mặt, có lẽ Tô Tử Trúc nguyện ý sống cùng hần cũng không chừng.

“Ngươi nói nhá!” Có thể sống sót, y đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Tử Trúc, người rốt cuộc có hiểu tâm ý của ta không?” Gương mặt màu lúa mạch của Hiên Viên Cẩm đỏ lên, tay cũng siết chặt vào nhau, hần đang đợi, hần đang trông mong, hần rất muốn người trước mắt này cũng có cảm tình giống với hần, như vậy cho dù có phải đối địch với cả thiên hạ, bọn họ cũng sinh tử không rời!

5. Chương 5: Lưu Lại Bên Cạnh Người

Trong một thoáng, Lăng Ngạo có chút hốt hoảng. Trong lòng dường như có âm thanh đang nói: Lưu lại đây, ở lại bên cạnh hần, một mình hần rất tịch mịch.

Là ai? Là ai đang nói? Trong lòng Lăng Ngạo không ngừng có người lặp lại câu đó, muốn y lưu lại, lưu lại, lưu lại...

“Tử Trúc, người sao vậy? Sắc mặt sao lại khó xem như vậy?” Hiên Viên Cẩm nhìn người trước mặt sắc mặt càng lúc càng trở nên tái nhợt, lòng có chút hoảng loạn. Ngày đó khi hần đè y dưới thân, sắc mặt y cũng khó xem như vậy.

“Ta, ta sẽ lưu lại bên cạnh người.” Lăng Ngạo miệng run rẩy, câu này không phải y nói, không phải y muốn nói. Nhưng miệng y vừa mở ra liền nói câu này, câu này là do chủ nhân thân thể này nói! Không phải y, không phải y!

“Thật sao? Tử Trúc, quá tốt rồi ~” Hiên Viên Cẩm ôm chặt lấy y, không cần phải nói có bao nhiêu vui mừng. Hần luôn sợ y sẽ hận hần, sẽ chán ghét hần. Hiện tại Tử Trúc thể nhưng mở miệng nói muốn lưu lại, tim của hần sắp nhảy ra ngoài rồi. Đây là nằm mơ sao?

“Ta sắp thổ không nổi rồi ~” Lăng Ngạo cảm thấy ý thức của mình dần hồi phục, trước đó là ai khống chế y? Là chủ nhân của thân thể này sao? Chắc là y rồi, cũng chỉ có y mới có thể khống chế được thân thể này. Tại sao y lại đột nhiên xuất hiện, sau đó lại đột nhiên biến mất? Y tại sao muốn ta lưu lại?

“Xin lỗi, ta quá kích động rồi!” Hiên Viên Cẩm ách ớ miệng y ra, lúc này Hiên Viên Cẩm giống như một hài tử ngốc nghếch, đơn thuần vô tà.

Lăng Ngạo nhìn vẻ mặt hần cao hứng như vậy, cũng không tiện dả kích hần. Như vậy cũng được, ít nhất trước mắt có thể bảo mạng, còn về sau này, bọn họ vẫn còn cần phải thương lượng.

“Cho ta một bộ y phục, ta muốn ra ngoài dạo.” Lăng Ngạo mở miệng, sinh mạng đang vận động, y cứ nằm như vậy huyết dịch tuần hoàn chậm thân thể cũng sẽ hồi phục chậm.

“Thân thể người chưa khỏi, trước tiên vẫn không nên đi ra ngoài thì hơn. Tuy là đầu xuân, nhưng vẫn rất lạnh.” Hiên Viên Cẩm hồi phục bình thường, nhưng thần sắc vui sướng vẫn còn lan tràn trong mắt. Hần thật sự rất yêu Tô Tử Trúc.

“Vậy cũng phải cho ta một bộ y phục! Ta chỉ ra ngoài cho thoáng khí thôi!” Cứ trần trụi mãi thế này, còn ra dạng gì nữa? Lăng Ngạo nghĩ lại mình là đại nam nhân ba mươi tuổi, ngày ngày trần truồng co ro trong chăn, mặt mặt tối tận nhà mà.

“Đây là tự nhiên.” Hiên Viên Cẩm biết một vừa hai phải, Tô Tử Trúc có thể nói ra nguyện ý lưu lại bên cạnh hần, thì hần đã biết đủ rồi.

Còn về chuyện sau này, hần sẽ nỗ lực tất cả đối tốt với y. “Tử Trúc, người thật sự không đi?” Hiên Viên Cẩm tuy biết Tô Tử Trúc không có võ công, cũng không có năng lực chạy trốn khỏi tướng quân phủ, nhưng vẫn không an tâm, lại một lần nữa cầu chứng minh.

“Ta thân thể quang lỏa chạy đi đâu?” Lăng Ngạo khẩu khí thập phần bất thiện, giống như dám chắc Hiên Viên Cẩm sẽ không nổi cơn với mình, liền biểu hiện toàn bộ suy nghĩ thật ra. “Tử Trúc, người như vậy thật rất khả ái.” Hiên Viên Cẩm lệnh người đưa tới y phục, Lăng Ngạo lúc này mới biết người cổ đại tại sao mặc y phục phải cần người hầu hạ.

Cái bộ đồ này, trái một tầng phải một tầng! Thật phiền phức thật phiền phức mà! “Không mặc nhiều như vậy không được sao? Ta thấy người mặc rất ít”

Lăng Ngạo dấu môi, mặc xong tiết y khổ rồi còn có trung y, còn có y khổ bông mỏng, sau đó là ngoại sam, cuối cùng lại mặc thêm một kiện khoác ngoài trắng tuyết thiết bự.

“Không được, thân thể người suy yếu, vạn nhất nhiễm phong hàn thì không tốt chút nào.” Về mặt này, Hiên Viên Cẩm một chút cũng không chịu nhường bước, Lăng Ngạo dấu môi mười phần không vui theo hắn tới thiện phòng dùng thiện. Nhìn Hiên Viên Cẩm ăn bao nhiêu thức ăn ngon như vậy, mà y chỉ có thể ăn đồ thanh nhạt, trong lòng thập phần bất bình, tức giận.

?

Mỗi khi Hiên Viên Cẩm gặp thứ y không thể ăn, y liền trừng hắn, khi Hiên Viên Cẩm thu dưa về, gấp đồ thanh đạm, mục quang của y mới hơi bình hòa đi. Cứ lặp lại như vậy, ngay cả Hiên Viên Cẩm cũng phát hiện vấn đề này, có lúc cố ý trêu chọc y, bèn dùng dưa lật trở trên đĩa thức ăn cay, Lăng Ngạo sẽ tức không thôi, trong mắt là tiểu phi đao phóng ra.

Hiên Viên Cẩm ha ha cười lớn, làm chúng nô tỳ phục vụ một bên kinh ngạc, tướng quân vẻ mặt băng sơn ngàn năm thế nhưng lại cười, hơn nữa cười soái khí như vậy.

Kỳ thật Lăng Ngạo đã lớn như thế, vốn không nên lộ ra biểu tình của tiểu hài tử, nhưng trong lòng chính là không phục. Nam nhân này chiếm tiện nghi không nói, còn có thể ăn đồ ngon uống đồ ngon. Y thì bệnh sắp chết, mà cái gì cũng không cho ăn.

Trong lòng nổi hỏa!

“Tử Trúc, người thật sự quá khả ái.” Hắn lần đầu cảm thấy được một ngày hạnh phúc vui vẻ nhất, Hiên Viên Cẩm ôm vai Tô Tử Trúc, cùng y tản bộ trong hoa viên tướng quân phủ.

Thời tiết đầu xuân, tuyết đọng đang dần dung hóa, có nơi đã hóa thành một bãi tuyết thủy, Lăng Ngạo dừng lại, kỳ thật y cũng chỉ muốn ra ngoài cho thông khí, nhưng không ngờ hoa viên này thật sự không kém chút nào so với tuồng diễn trên ti vi, nếu vậy đến mùa hạ có phải sẽ trăm hoa đua nở, bướm bay thành đàn, giống như vườn thực vật không.

“Nếu không có binh phù, người sẽ thế nào?” Lăng Ngạo đột nhiên mở miệng, đánh vỡ niềm vui khó có được. “Người không cần lo lắng, binh đến tướng chặn, nước đến đất dâng.” Cánh tay ôm vai y siết chặt thêm, chuyện lớn như vậy, không phải có thể giải quyết dễ dàng như đã nói.

“Người không hận ta sao?” Lăng Ngạo nghiêng đầu, nhìn vào mắt hắn hỏi.

“Hận! Bị người mình luôn tin tưởng phản bội, sao có thể không hận?” Nhưng hận càng sâu, thì nói rõ yêu càng sâu. Nếu không phải vì người này là Tô Tử Trúc, hắn nhất định sẽ dùng hết mọi biện pháp bắt y giao binh phù ra.

Lăng Ngạo không biết nói gì cho tốt, nửa ngày mới mở miệng: “Ta muốn về phòng mình.” Hiên Viên Cẩm lặng lẽ dẫn đường, nhốt Tô Tử Trúc trong phòng hắn đã mấy ngày rồi, hắn cũng nên để y về phòng cũ.

Tô Tử Trúc vì thích yên tĩnh, cho nên nơi y trú có chút hẻo lánh. Đảo qua một rừng trúc, là một tiểu xá tĩnh lặng. Yên tĩnh thanh nhã, rất phù hợp với tính cách trước đây của Tô Tử Trúc.

Lăng Ngạo tiến vào tỉ mỉ nhìn đông ngó tây, nơi này hình như rất quen thuộc, lại như rất xa lạ. Trong lòng không còn xuất hiện thanh âm trước đó nữa, không còn cương chế yêu cầu y nói những câu kỳ quái nữa. Lăng Ngạo nhìn quanh một vòng, cuối cùng cho ra đánh giá là, phòng này đơn giản cực điểm, tính ra cũng không có bất cứ đồ đáng tiền nào, cho nên y muốn mang tiền chạy trốn, hy vọng cũng không lớn.

“Sao vậy?” Thấy sự xa lạ và mất mát trong mắt Tô Tử Trúc, Hiên Viên Cẩm không hiểu. “Có thể cho ta ngồi một mình trong căn phòng này một lát hay không?” Lăng Ngạo muốn tìm vài thứ liên quan tới Tô Tử Trúc, xem thử có thể giúp đỡ gì cho y không, để y có thể bình an sống sót ở nơi này.

“Cũng được, tối ta sẽ đến thăm người.” Hiên Viên Cẩm tuy cảm thấy hai ngày nay Tô Tử Trúc biến hóa rất lớn, nhưng cũng đều cho là do y bị mình chà đạp. Không phải đều nói con người khi gặp phải chuyện

trọng đại tính cách sẽ đại biến sao, Tô Tử Trúc tính ra chính là người như vậy đi. Hiện tại y hồi phục bình thường, hẳn tự nhiên sẽ không tiếp tục bức ép, cho y thời gian, để y nghĩ rõ ràng.

“Đa tạ.” Lăng Ngạo nói xong thì ngồi bên bàn sách, tựa như đang phát ngốc. Trong lòng thì không ngừng suy nghĩ, hy vọng Tô Tử Trúc này không phải là quỷ nghèo kiệt xác!

6. Chương 6: Vì Sao Giấu Diễm

Hiên Viên Cẩm vừa ra ngoài, y liền ngồi không yên, tuy thân thể vẫn không thoải mái, nhưng không ảnh hưởng tới chuyện tìm đồ riêng của y. Gian phòng này rất ưu nhã, không biết có cơ quan ám môn gì hay không. Lăng Ngạo không phải người nhiều chuyện, nhưng vì tương lai của bản thân, y dứt khoát phải nhiều chuyện một lần.

Bắt đầu lục tìm từ bàn sách, mặt lót dưới bàn y hận không thể lật lên nhìn thử. Mục tiêu tiếp theo là kệ sách, tất cả sách đều bị dọn xuống, không phát hiện dị thường gì, nên lại xếp lên. Tủ áo càng không cần nhắc tới, ngay cả con trùng cũng không phát hiện. Cuối cùng là phòng ngủ, mấy thứ trên giường đều cuộn hết lên, tỉ mỉ tìm kiếm, Vi Tiểu Bảo kia không phải thường xuyên tìm được các thứ dưới mặt giường sao, y cũng phải thử xem.

Nhưng rất hiển nhiên, Vi Tiểu Bảo vận khí không tồi. Y thì vận khí rất kém, trừ nghẹt một đồng bụi, cái gì cũng không tìm được. Cuối cùng, y chuyển mục tiêu lên trên nóc. Có lẽ phía trên có thể giấu đồ cũng không chừng! Nhưng mà, nóc này cao như vậy, y kéo bàn, kê thêm ghế, vậy mà còn chưa đủ cao, không còn cách nào, lại lót thêm vài quyển sách, ta tìm

~ “Người nói y luôn tìm kiếm trong phòng?” Hiên Viên Cẩm khẽ híp mắt, hẳn chỉ cảm thấy Tô Tử Trúc hiện tại biểu hiện rất quái dị, so với trước đây thì căn bản là hai người khác nhau. Hẳn không chính diện bóc trần y, cũng là muốn xem thử y muốn diễn trò gì.

“Hồi tướng quân, Tô tiên sinh luôn tìm kiếm không ngừng, miệng còn lẩm bẩm kiểu như: Sao lại không có? Quả nhiên là quỷ nghèo! Xi tha (shit).” Hạ nhân cong lưng đáp lời chủ tử.

Hiên Viên Cẩm nhướn khóe môi: “Người lui xuống đi.”

Người đó hành lễ, rồi nhanh chóng biến mất. Mà ý cười trên môi Hiên Viên Cẩm càng đậm: “Giỏi cho người Tô Tử Trúc, người tốt cuộc đang chơi trò gì?”

Muốn hẳn tin tưởng y, sao có thể dễ dàng như vậy? Thân phận của y rốt cuộc thế nào, hẳn còn chưa tra được, lại đánh mất binh phù. Đủ thứ chuyện hợp lại, cũng đủ lấy mạng y. Hiện tại không giết y, là muốn nhìn thử xem y còn có thể gây ra chuyện gì.

Tô Tử Trúc, người mang đến kinh ngạc cho ta thật rất nhiều. Hiện tại lại còn diễn trò gì đây?

Lúc này trong mắt Hiên Viên Cẩm nào có một chút nhu tình hay sùng nhượng. Hắn hai mươi ba tuổi làm tướng quân, chịu biết bao nhiêu khổ, chịu qua bao nhiêu tội, phải từng bước từng bước trèo lên địa vị hiện tại, trình độ thâm liệt trong đó không nghĩ cũng biết.

Hắn sao có thể dễ dàng tin tưởng một người chứ? Cho dù tán thưởng y, cho dù ái mộ y. Nhưng cũng sẽ không mất đi lý trí của hắn, tất cả những chuyện trước đây, cũng chẳng qua là vì mê hoặc người đó mà thôi. Nếu người mắc lừa, thì chịu ngoan ngoãn giao ra binh phù, nếu không mắc lừa, vậy thì sau này tiếp tục đấu. Hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu!

Khi Hiên Viên Cẩm đẩy cửa ra, tim liền muốn nhảy ra ngoài. Tô Tử Trúc run run rẩy rẩy khiêng chân, tay với thật cao, hai tay không biết đang mò cái gì trên nóc.

Lăng Ngạo vốn đang chuyên tâm tìm kiếm, kết quả Hiên Viên Cẩm vừa đẩy cửa, y kinh ngạc, liền không ổn định, người từ trên chộp mất té xuống, da

~ Hiện tại y sắp rớt xuống đất, nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, Hiên Viên Cẩm nhảy ra, hai tay mở rộng, ổn định đón được y vào lòng.

Lăng Ngạo vốn đang nhắm chặt mắt, đợi ngã bẹp xuống đất. Lúc này không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy có người đang mài răng bên tai mình. Mở mắt ra, nhìn thấy Hiên Viên Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi phần nộ nói: “Người đang làm gì!! Có biết rất nguy hiểm không?!”

Lăng Ngạo bị dọa co cổ, thanh âm này cũng quá lớn đi, gần tới mức tai y ong cả lên. Hiên Viên Cẩm thở gấp phì phò phì phò, Lăng Ngạo đẩy đẩy hần, cố gắng để tai mình khỏi phải nghe thấy tiếng tim đập như gõ trống của hần. Không khí này quái dị ghê

~ Rất lâu sau, Hiên Viên Cẩm mới bình ổn tức giận, lạnh lùng hỏi: “Người đang làm gì?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lăng Ngạo cúi đầu, bình phù mất rồi, Hiên Viên Cẩm không thể không phái người tra xét gian phòng của Tô Tử Trúc, hiện tại y làm như thể không cần nghi ngờ là uống công vô ích. “Ta tìm bình phù.”

Hiên Viên Cẩm thở dài: “Đồ người tự cắt mà chính mình còn không nhớ sao?” Ở đâu ra người to gan tìm kiếm khoa trương thế này.

Làm sao đây? Những hành động này của y không phải quá không hợp tình lý sao, y sao lại nói dối ngu như vậy? “Ta nếu nói với người, khi ta bị người đè dưới thân, đầu đau muốn nứt mà ngắt đi, đợi khi tỉnh lại thì không nhớ chuyện trước đây nữa, người sẽ tin tưởng sao?”

Lý do này thật sự miễn cưỡng, nhưng y phải giải thích thế nào? Thực sự là không có cách nào nói như sự thật a!

Hiên Viên Cẩm nhìn chăm chăm y, lời nói dối như vậy mà người cũng nói ra được? Tô Tử Trúc, người xem ta là hài đồng ba tuổi sao? Không cần nói người ẩn tàng sâu như thế, chỉ cần nói riêng về tính cách của người, thanh lãnh cô ngạo, không đặt chuyện thế tục vào mắt, chỉ ngăn ngủ vài ngày liền biến thành bộ dáng này. Người đang nói với ta, sau khi bị ta ôm, chịu đựng kích thích nên mới tính tình đại biến?

Tô Tử Trúc, người quá xem thường ta rồi! Nhưng mà, nếu người muốn diễn trò, vậy ta sẽ diễn cùng người, xem thử người còn có thể bày ra những trò gì!

“Ta tin!” Hiên Viên Cẩm mục quang thâm trầm kiên định, từng chữ đều lộ ra lòng kiên nghị của hần. Điều này khiến Lăng Ngạo có cảm giác như trút được gánh nặng, ánh mắt hần khẳng định như vậy, chắc là không phải giả đi.

Lăng Ngạo lớn như vậy rồi, nhưng không hiểu cách diễn trò, có gì cũng đều biểu hiện ra mặt, nếu nói y ba mươi tuổi, thì thật không có ai tin.

“Cảm ơn người đã tin ta.” Lăng Ngạo ở kiếp trước là song tính luyến, tuy chưa kết hôn, nhưng cũng có người yêu cố định, mà trước khi y xảy ra chuyện đang qua lại với một nam nhân. Cho nên, đối với sự tiếp xúc của Hiên Viên Cẩm, y không có bao nhiêu phản cảm. Chỉ là khi triền miên cả hai người đều đạt được khoái cảm mới là cực đỉnh, nếu chỉ có đơn phương một bên, vậy y vẫn chọn lựa phiền phức đối phương.

Đương nhiên, trước khi làm những chuyện này, y phải bảo đảm mình còn sống đã. Nếu mệnh không giữ được, mà nhất thời làm bậy, thì không phải là hành động đúng đắn.

Tin người sao? Lời nói này người thế nhưng có thể nói ra? Người dùng thái độ nào để nói ra lời này vậy? Tạm thời xem như người nói thật đi, ta muốn xem thử người chừng nào mới hạ màn?

“Tìm cả ngày, mệt rồi đi. Chúng ta đi dùng thiện thôi.” Hiên Viên Cẩm nhìn một đồng thể thâm trong phòng, Tô Tử Trúc trước giờ luôn rất sạch sẽ chỉnh tề, sao có thể làm cho gian phòng thành ra thế này. Đây cũng là người cố ý diễn sao?

“Được.” Hiên Viên Cẩm nói xong y liền cảm thấy thật sự là dối, trong bụng trống rỗng không có gì. “Trước đây ta thích kinh thi Phạn văn sao?” Sách trong gian phòng này hơn phân nửa là Phạn văn, y đoán Tô Tử Trúc nhất định là người rất thích kinh thi.

“Ân, rất thích, kinh thi Phạn văn trong gian phòng này tất cả đều là do ta tìm về cho người. Cũng chỉ có khi đó người mới cười với ta.” Hiên Viên Cẩm hồi tưởng lại ngày tháng trước đây, tuy có khổ sở vô pháp mở miệng cầu hoan, nhưng cũng coi như hai người sống chung hòa hợp, xưng huynh gọi đệ, có thể tâm tình trời cao đất rộng, không chút cố kỵ.

Mà bây giờ, giữa bọn họ đã không thể giống như trước kia. Ai cũng mang tâm tư riêng, ai cũng có dự tính riêng. Tuy hiện tại nhìn thì bình tĩnh, nói không chừng giây tiếp theo đã lấy bạo lực tương kiến.

Hiên Viên Cẩm thở dài trong lòng, nếu đến lúc đó, ta nhất định sẽ tự tay giết người, tuy người không thể thuộc về ta cả người lẫn tâm, nhưng ta cũng không cho phép người khác giành mất người! Nếu phải hủy diệt thì cũng phải do ta hủy diệt người!

7. Chương 7: Bị Bắt Cóc

Một quyển cũng xem không hiểu, sơ hở của y cũng từng chút một lộ ra. “Sau này đừng tìm nữa, ta không xem nữa. Những thứ này cũng phong hết lại đi, đừng lấy ra nữa.” Cũng không thể nói mình chịu kích thích tới mức ngay cả mặt chữ cũng không nhận ra đi? Tuy không phải toàn bộ đều không nhận được, nhưng nếu muốn giống như Tô Tử Trúc, lấy kinh thi ra tâm tình, y làm không được.

“Được.” Hiên Viên Cẩm đáp ứng, khiến Lăng Ngạo thở phào một hơi. Y cũng biết bản thân có trăm chỗ hở, nhưng trước mắt y cần bản không có phương pháp nào tốt để che giấu cho qua.

Hiên Viên Cẩm nhìn Tô Tử Trúc trong lòng, không biết lòng y đang nghĩ gì, trước đây hẳn chỉ là kéo tay y một cái, y liền mấy ngày không để ý tới hắn. Hiện tại ôm y trong lòng chặt như vậy, y lại không phản đối gì. Lẽ nào thật sự giống như y nói, mọi chuyện đã quên hết rồi?

Đầu tiên chính hắn tự phản bác mình, đây cần bản không thể! Chịu kích thích liền đột nhiên quên hết chuyện cũ sao? Sau đó tính cách của người cũng đại biến, hiện tại co trong lòng hắn, ngay cả một chút không vui cũng không có, tất cả tự nhiên đến vậy.

“Đói rồi, ăn cơm thôi.” Lăng Ngạo bị giày vò gần cả ngày, thực sự đói bụng, vùi đầu lo ăn, cũng may buổi tối toàn bộ là món thanh đạm, y cũng không cần phi nhân lực với Hiên Viên Cẩm.

Hiên Viên Cẩm ngày hôm sau đi tảo triều, cả ngày đều không trở về, tuy hẳn không ở trong phủ, nhưng vẫn phân phó hạ nhân chiếu cố y thật tốt, nô tỳ hạ nhân hễ kêu là đến. Ngay cả khi y đi nhà xí, cũng hận không thể có người đi theo, lẽ nào sợ y rơi luôn vào hố xí sao?

Trong một ngày Hiên Viên Cẩm không có nhà, y từ trong miệng hạ nhân biết được chút tin tức, giả như niên kỷ của Hiên Viên Cẩm là hai mươi ba, là tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử, dưới tay nắm binh quyền mười vạn quân. Những hạ nhân này còn chưa biết hắn đã đánh mất binh phù.

Tiếp nữa là Hiên Viên Cẩm thể nhưng lại là cô nhi, nhi tử ưu tú như thế lại không cần, thật đáng tiếc. Kiếp trước y vẫn chưa kết hôn, không thể hội được niềm vui cha con, kiếp này nếu có thể, y muốn có nhi tử của mình, cũng ném thử tư vị làm phụ thân. Đây là cách nghĩ lạc đề của y thôi, vào lại chính đề.

Mấy ngày nay Lăng Ngạo luôn ngủ trong phòng Hiên Viên Cẩm, buổi tối Hiên Viên Cẩm chưa trở về, y cũng không về phòng của Tô Tử Trúc, trong đó bị y làm tới mức không còn chỗ đặt chân, hơn nữa Tô Tử Trúc hai tay trống không, cũng không có gì đáng để bảo vệ.

Nằm trên giường bắt đầu hồi tưởng lại ba mươi năm kiếp trước của mình, đi học rồi đi học, sau đó vào bệnh viện làm việc, hình như tất cả tinh lực của y đều dùng trong công việc, những phương diện khác y đều là kẻ yếu. Y ngay cả bản thân mình cũng chiếu cố không tốt, người làm trong nhà sẽ dọn dẹp ngăn nắp đâu ra đó, chỉ cần mỗi tháng trả tiền cho người ta là được. Còn về cha mẹ, y chỉ cần mỗi năm đưa họ đủ tiền là được, hình như chưa từng khiến y nhọc tâm qua.

Hiện tại y không hiểu sao lạc tới đây, y không có công việc, tạm thời vẫn chưa có năng lực nuôi sống bản thân. Càng huống hồ, y ngay cả tự do cũng không có, Hiên Viên Cẩm tiểu tử đó tuyệt đối không phải loại thiện lương, đừng thấy khi hắn đối với mình luôn là đáng về tình chân ý thiết, còn không biết trong bụng có bao nhiêu tâm địa gian xảo tính toán mình.

Hiện tại vẫn nên nghĩ tới việc làm sao ra khỏi chỗ này, tuy Hiên Viên Cẩm bản lĩnh không nhỏ, nhưng người bản lĩnh càng lớn cũng càng nguy hiểm. Y đã ba mươi, cũng không thể để một tiểu quỷ bảo vệ đi? Nói ra mất mặt biết bao a. Tiểu quỷ này rất nguy hiểm, y phải sớm ngày thoát khỏi cầm cổ của hắn.

Nằm trên giường lật tới lật lui, giống như nướng bánh. “Sao còn chưa ngủ?” Thanh âm làm y phiền lòng đột nhiên xuất hiện, dọa Lăng Ngạo rùng mình một cái. “Người không báo trước một tiếng a! Muốn dọa chết người sao!”

“Người còn chưa trả lời ta tại sao chưa ngủ?” Hiên Viên Cẩm mang vẻ mỗi một, dưới ánh trăng càng thêm tiêu điều.

“Đang suy nghĩ, ngủ không được.” Lăng Ngạo ngồi dậy, ngẩng đầu hỏi hắn: “Sao trễ như vậy mới về? Có phải là chuyện binh phù bị hoàng đế lão tử biết được.”

“Ân.” Hôm nay trên triều thật rất náo nhiệt, chỉ sợ là lần đầu tiên trong mấy năm nay mấy tên lão bất tử đó cùng nhất tề mở miệng. Tuy có người đứng về phía hắn, nhưng cũng không phải không có mục đích. Hắn căn bản không để ý những người đó muốn thế nào. Binh phù mất rồi, chức tướng quân này nhiều lắm thì hắn không làm nữa, với công lao hắn đã tạo nên, nghĩ chắc hoàng đế vẫn không chém đầu hắn, còn về người âm thầm phái đi hắn cũng không sợ. Hắn hai mươi ba tuổi đã tòng quân, mười năm nay, leo trèo lẫn lộn lên được địa vị hiện tại, không phải đơn giản có được, không có chút thủ đoạn, có thể thành sao?

Trên triều thật sự có thể coi là cuộc đấu võ mồm, phi thường náo nhiệt. Cuối cùng cũng chẳng qua là hạ chức quan của hắn, phạt chút ngân lượng là xong. Xem ra hoàng đế lão tử cũng không phải hôn quân, vạn nhất hắn ta nhấn tâm một chút, bắt hắn đi vắng trăm, vậy thì thiên hạ này, hắn ta cũng không ngồi lâu được nữa.

“Kết quả ra sao?” Không phải là muốn giao y ra đi? Y còn chưa muốn chết!

“Không sao, có ta đây.” Nguyên nhân Hiên Viên Cẩm về trễ như vậy còn có một, chính là trước khi hắn trở về có người xông vào tướng quân phủ. Mục đích chắc chỉ vì một người, chính là Tô Tử Trúc, thủ hạ của hắn đã theo dấu rồi, hắn chính là đội tin tức của thủ hạ nên mới về trễ như vậy.

“Ân.” Trước mắt ta cũng chỉ có thể tin người, tuy không biết người liệu có bán đứng ta không, hiện tại là môi hở răng lạnh, người xong rồi, ta càng thảm. Ta hy vọng người có thể gắng vững.

Hiên Viên Cẩm đích thực mệt mỏi, nằm bên cạnh y không bao lâu liền thở sâu, đã chìm vào mộng cảnh. Lăng Ngạo chỉ trở người, rồi cũng nhắm mắt ngủ. Hiện tại y không có tư cách chấp vấn Hiên Viên Cẩm điều gì, cho dù hắn có làm chuyện gì quá phận với y, y cũng không có quyền phản bác. Hiện tại y phải giữ mạng mình, sau này, khi cần tới y, y sẽ trả lại món nợ nhân tình cho hắn.

Khi Lăng Ngạo thức dậy, Hiên Viên Cẩm đã không còn ở đây, bên giường trống không, vươn tay mò mẫm, sớm đã lạnh tanh. Hiên Viên Cẩm người đã đi khá lâu, nhìn sắc trời bên ngoài, đã gần trưa, y thể nhưng lại ngủ say như vậy.

Tắm rửa ăn cơm, sau đó về lại nơi trú trước kia của Tô Tử Trúc, nơi đó tuy có hơi giản dị, nhưng tương đối mà nói thì an tĩnh vô cùng. Y muốn vẽ một vài vật dụng kiếm cơm, nếu Hiên Viên Cẩm không phản đối, thì dự tính tạo vài bộ dự bị.

Cả ngày y đều cực khổ ngồi vẽ, vẽ rất nhiều trang, cho đến khi hạ nhân tới gọi y ăn cơm, y mới phát hiện trời đã tối. Cẩm theo sắp giấy mà mình cực khổ vẽ, y chuẩn bị tối nay liền nói với Hiên Viên Cẩm, kêu hắn tìm vài người thợ khéo tay đi làm.

?

Mà tối nay Hiên Viên Cẩm chưa trở về, y ngay cả văn thiện cũng chưa dùng xong đã mất đi tri giác.

Khi Lăng Ngạo tỉnh lại, y hoảng sợ, vì lần này, tay chân của y đều bị cột lại, mà miệng cũng bị nhét thứ gì, càng tệ hơn là y không còn mảnh vải che thân. Y không biết sao mình lại biến thành bộ dáng này, nhưng dự cảm nói cho y biết nhất định không có cái gì tốt.

“Tử Trúc, người nhanh như vậy đã tỉnh rồi. Chắc chắc, đừng dùng ánh mắt yêu diễm như vậy nhìn ta, ta sẽ nhìn không được hiện tại liền áp người.” Người nói chuyện cũng khoảng chừng ba mươi, tướng mạo bình thường, mặt chữ quốc (), chân mày thô ngắn, con mắt không lớn, diện mục gian xảo, hình dáng đôi môi lại đặc biệt không tồi. Chỉ là lúc này Lăng Ngạo không có tâm tình tán thưởng, y vừa nghe liền biết đối phương muốn làm gì.

Mẹ nó! Lão tử tới nơi này còn chưa được một tuần, đã liên tiếp đụng phải chuyện thế này. Thật mẹ nó đủ tồi tệ! Lão tử sẽ ghi nhớ dáng vẻ của người, một lát người dám đánh chủ ý với lão tử, đợi lão tử có bản lĩnh rồi, nhất định sẽ trừ bỏ cái căn nguyên thị phi của người!

Lăng Ngạo tuy hiện tại là miếng thịt trên thớt, nhưng mục quang vẫn thanh lãnh vô cùng, mang theo hận ý cao ngạo. Đối phương hiển nhiên chưa từng nhìn Tô Tử Trúc gần như vậy, trong nhất thời bị ánh mắt băng lạnh của y dọa sợ, nửa ngày mới nói: “Trách không được tiểu tử Hiên Viên Cẩm đó thương người như thế, quả nhiên là cực phẩm. Cái khác không nói, chỉ cần mỗi ánh mắt này, đã khiến người ta say mê tới tận xương rồi. Lát nữa khi làm người, ánh mắt này nhất định còn hung thêm nữa, mấy vị gia sảng khoái rồi, nói không chừng còn ban cho người được toàn thân!”

Thao! Mẹ bà nhà người! Còn muốn tiền gian hậu sát, gia gia có thể trọng sinh đã nói rõ ông trời không dự tính cho ta chết, gia gia ta nhất định trường mệnh bách tuế, đến lúc đó tấn chết cái bang vương bát đản tụi bây! Thứ có mẹ sinh mà không có cha dạy!

8. Chương 8: Vương Gia Khả Nghi

Lăng Ngạo mắng chửi ầm ĩ trong lòng, tổ tông mười tám đời cũng đều bị lôi ra. Người đó lại không có chút động tĩnh, hiển nhiên đang đợi nhân vật có thân phận còn cao hơn hẳn.

Những người này cũng không sợ y thấy được mặt bọn họ, xem ra thật sự dự tính tiền gian hậu sát rồi. Nhưng mà, trong lòng Lăng Ngạo luôn tin rằng mình sẽ không chết.

“Tam vương gia, bấu vật này, ta dâng cho ngài trước tiên, lát nữa ngài hưởng dụng đủ rồi, nhớ phải thưởng cho tiểu nhân.” Nam nhân đó cong lưng, dáng vẻ nịnh hót, nhìn khiến người thấy ón. Tam vương gia là một nam nhân hơn bốn mươi, mày rậm mắt to, mục quang âm lạnh, khi thấy Tô Tử Trúc, cũng không lộ ra mục quang *** ô gì, chỉ là hơi phẩy tay, nam nhân gương mặt chữ quốc đó liền lui xuống.

Tam vương gia nhìn Tô Tử Trúc, chân mày càng nhăn càng chặt, rất lâu sau mới thấp giọng nói: “Tử Trúc, người chịu khổ rồi.”

Tam vương gia giải khai dây cột trên tay y, lấy mảnh bố nhét trong miệng y ra. Lăng Ngạo hoạt động cằm một chút, cũng may, vẫn còn tri giác. Đang muốn mở miệng, tam vương gia đã nhào lên người y, cắn tai y nói: “Tử Trúc, người không biết đâu, ta đợi ngày này đã lâu rồi.”

Mẹ nó, ai có thể nói cho ta, đây là tình huống gì? Đây là trò gì nữa?

“Tử Trúc, Tử Trúc ~” Tam vương gia nhào lên người y khằng cần. Lăng Ngạo muốn nâng tay đẩy hắn ra, nhưng phát hiện toàn thân mình đều mềm nhũn vô lực, thì ra mấy loại ‘nhuyễn cốt tán’ gì đó là có thật.

“Vương gia ~” Y nên nói cái gì, nên nói ra sao?

Y vừa mở miệng, tam vương gia đó liền như hóa thạch đông cứng tại chỗ, rất lâu sau mới tỉnh táo lại: “Tử Trúc, người nguyện ý nói chuyện với ta rồi? Người không hận ta nữa sao?” Tam vương gia đó kích động cứ như vừa trúng thưởng năm trăm vạn.

Đầu óc Lăng Ngạo càng thêm loạn, y vốn không giỏi suy đoán nhân tâm, hiện tại tình huống phức tạp không rõ này đối với y mà nói muốn phân tính rõ ràng một hai, thật sự là làm khó y.

“Tử Trúc, người nguyện ý tha thứ cho ta sao?” Tam vương gia ôm y vào lòng, không ngừng hỏi y, mà Lăng Ngạo chỉ quay mặt sang một bên, vì tránh lộ sơ hở, cũng không mở miệng nữa.

“Tử Trúc, ta biết năm đó là ta không tốt. Nhưng sai lầm đã phạm, ta có làm sao cũng vô pháp đền bù lại một muội muội cho người. Điều kiện khác người có thể nêu với ta, cái gì cũng được, chỉ cần ta có thể làm được.”

Tam vương gia nói vô cùng thành khẩn, Lăng Ngạo chuyển mục quang lại, lặng lẽ quan sát hắn, nghĩ nghĩ: “Ngày sau người phải làm cho ta ba việc không trả giá.”

Ba việc chắc có thể rồi, nhiều quá thì chính là tham lam, ít quá thì lại không có lợi. Muốn xem thành ý của hắn có bao nhiêu, thì phải coi hắn có đồng ý không.

Tam vương gia không chút do dự, gật đầu nói: “Được!”

Lăng Ngạo thầm vui, bất kể người này và Tô Tử Trúc trước đây có oán hận gì, sau này nói không chừng sẽ có chuyện có thể tương cầu hắn, tóm lại, lưu trước một hậu lộ.

Lăng Ngạo bên này tính toán như ý, tam vương gia bên kia đã bắt đầu giải khai y đới. Lăng Ngạo tức giận ngập trời, mẹ nó, một giây trước còn vẻ mặt hối hận không thôi, một giây sau đã biến thành cầm thú!

“Tử Trúc, người đừng trừng ta, nếu bốn vương đệ nay cái gì cũng không làm, bốn vương sẽ vô pháp mang người ra khỏi căn phòng này.” Trong mục quang của tam vương gia lộ ra lo âu, hắn thân ở trong triều, cũng có nỗi khổ của hắn. “Tử Trúc, người từ nhỏ ta đã thích người, không ngờ người lớn lên càng lúc càng tuấn tú, nghĩ tới việc người tới cạnh bên mao tiểu tử Hiên Viên đó, ta liền hận, thật không nỡ để người đi chịu khổ. Lần này tên lão bất tử hoàng thượng đó thế nhưng không trị tội tên Hiên Viên Cẩm kia, coi như là tiện nghi cho hắn, lần sau hắn không được may mắn như vậy nữa đâu.”

Cuối cùng thành khẩn đối đãi, hai người đều xích lõa, Lăng Ngạo toàn thân không còn sức lực, nếu không thật sự muốn đá văng tên nam nhân này đi. Muốn chiếm tiện nghi của lão tử, còn tìm nhiều lý do như vậy. Người nếu dám động tới lão tử, lão tử liền cắn chết người!!!

“Tử Trúc, người không biết ta muốn thân thể này của người bao lâu rồi đâu ~” Tam vương gia cúi người hôn xuống, Lăng Ngạo nghiêng đầu đi. Mẹ nó, đem cái mồm thú vị của người tránh ra! Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng miệng thì không nói như thế, dù sao bản thân có thể sống sót ra khỏi đây hay không, hiện tại còn phải dựa vào tên già còn không một này.

“Tử Trúc, ai...” Tam vương gia thở dài, hắn lật người Tô Tử Trúc lại, cho y nằm sấp lên giường.

Lăng Ngạo nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cho ta giải được!”

Thân thể y mềm nhũn, nhất định là trúng được gì, nếu không y không thể một chút sức phản kháng cũng không có.

“Tử Trúc, ủy khuất người rồi. Ta thật sự rất thích người, tương lai bốn vương nếu có thể vinh đăng đại bảo nhất định sẽ không phụ người.” Nói rồi hai tay mò lên.

Lăng Ngạo cảm thấy bị mò đến buồn nôn, tuy trước đây y cũng cùng bạn trai có gần bốn năm, nhưng dù sao là lưỡng tình tương duyệt, hiện tại bị người cường thượng, còn thượng đến mức lý thẳng khí hùng này, y hận!

“Giải được!” Lăng Ngạo phun ra hai chữ từ kẽ răng.

“Không được ~” Tam vương gia thở dài, rồi điểm vào á huyệt của y, lần này y âm thanh gì cũng không thể phát ra. Chỉ có thể cảm giác được tay của người đó đang du tấu trên người mình, tám lương tiêm gây quang lõa, sau đó là thất lưng dưới, cuối cùng đến bờ mông chắc nịch tròn trịa.

Mẹ nhà nó, ta thao mẹ người. Hôm nay nếu người dám làm lão tử đau, lão tử sau này ra ngoài được nhất định kẹp chết người!!

Tam vương gia không phải nam nhân có thể nhẫn nại dục vọng, tuy làm như vậy là cấp bách không thể đợi, nhưng tiền hí thì một chút cũng không thiếu. Hơn nữa Lăng Ngạo có thể cảm giác được, người này kinh nghiệm lão luyện. Ít nhất khi hắn bôi được trơn tẽ cũng rất dẹt dàng. Trong lòng đem mười tám đời tổ tông của tam vương gia ra mắng một lượt, biết hôm nay chạy không thoát vận mệnh, dứt khoát thả lỏng bản thân, tránh cho cuối cùng người chịu tội là thân thể này.

Dù sao hiện tại thân thể này đã thuộc về y rồi, không thể không trân trọng cẩn thận, làm hư rồi, lão thiên gia khẳng định sẽ không cho y một cái khác nữa.

Tam vương gia coi như đối với y không tồi, khi mặt sau đã toàn bộ mở rộng mới đem căn nguyên thị phi đó nhét vào. Lăng Ngạo hít sâu mấy hơi, cố gắng phối hợp với hắn. Để tránh cho mình quá đau, ở phương diện này y cũng có chút kinh nghiệm.

Tam vương gia thật sự đủ dẹt dàng, tuy suốt đêm không ngừng giày vò y, nhưng lại không làm tới mức y chảy máu không ngừng. Cho dù ở trên người cũng bị hôn hôn cắn cắn, nhưng không cắn tới mức thâm không chịu nổi. BẠN đang ?

“Tử Trúc, ta sẽ nghĩ cách mang ngươi đi.” Tam vương gia lui ra khỏi thân thể y, cẩn thận kéo chăn phủ lên thân hai người, Lăng Ngạo nửa híp mắt, mệt đến mức không còn chút khí lực. Hắn thích nói cái gì thì nói cái đó đi, y mơ mơ hồ hồ nghe, “Lần này nếu có thể thuận lợi ly khai, ta đi tìm sư phụ của ngươi, bảo hắn giải huyết đạo cho ngươi, ngươi cũng sẽ hồi phục võ công, tránh bị người ta ức hiếp hoành, ngay cả năng lực tự bảo vệ cũng không có.”

Tin tức kinh thiên a! Lăng Ngạo vốn đang muốn ngủ, vừa nghe tới hai chữ võ công liền sống dậy, thân thể này còn biết võ công sao?

“Đừng kinh ngạc, ta nói được làm được. Nhất định sẽ trả võ công cho ngươi, đến lúc đó ngươi có thể đi đâu như ý.” Tam vương gia thở dài, nhẹ nói thêm: “Bổn vương cũng không thể lưu nổi ngươi ~”

Đó là đương nhiên, lão gia hỏa nhà ngươi đã tới tuổi cha của Tô Tử Trúc rồi, còn muốn trâu già gặm cỏ non, không sợ gặm rách mấy cái răng già cỗi đó sao!!

Tam vương gia kéo y lại ôm chặt hơn, nhẹ hôn lên tóc y dịu giọng nói: “Ngủ đi, sáng ngày mai ta sẽ mạng ngươi ly khai.”

Tam vương gia là người nói lời giữ lời, khi trời sáng dùng áo bào của hắn bọc y lại rồi ly khai, nam nhân gương mặt chữ quốc đó muốn ngăn cản, liền bị tam vương gia đập một cước văng sang một bên, sau đó hai người họ nghênh ngang mà đi.

Tên mặt chữ quốc địa vị thấp kém, cũng chỉ có thể nhịn tức giận không dám lên tiếng. Hắn sao dám đấu miệng với một vương gia, càng huống hồ, vương gia này còn là một người sắp soán vị.

9. Chương 9: Tiến Vào Phủ Vương Gia

Lăng Ngạo lại lần nữa cảm thấy kinh dị, tam vương gia trước mặt y dịu dàng như vậy, nhưng khi vào tới vương gia phủ, hắn lập tức biến thân. Khí tức xung quanh tản phát ra hết sức kinh người, căn bản chính là khí thể đế vương trời sinh. Bất nộ tự uy, mục quang sáng rực hữu thần, khi hơi híp lại thì dọa người nhất, khiến người ta không thể đoán được hắn đang nghĩ gì.

Chủ tử quả nhiên là chủ tử, Lăng Ngạo đến tam vương phủ thì tất cả đãi ngộ đều đồng đẳng với vương gia, ăn này dùng này, toàn bộ đều là thượng đẳng.

Được trên người Lăng Ngạo hai ngày sau thì đã giải, trong thời gian đó tam vương gia cũng không chạm vào y nữa. Điều này khiến y hơi có chút hảo cảm với người này.

Lăng Ngạo đi dạo khắp nơi, căn một tiểu phó lại hỏi thư phòng ở đâu, tiểu phó cong lưng dẫn đường cho y. Lăng Ngạo gõ cửa, bên trong không có người đáp lời, y đẩy một cái, liền tiến vào. Bên trong không giống

nơi xử lý công sự của tam vương gia, chỉ là một thư phòng bình thường. Lần trước tờ giấy Lăng Ngạo cực khổ vẽ không được mang ra, hiện tại cũng không biết tới lúc nào mới có thể trở về. Kỳ thật có tất yếu phải trở về hay không, tự y cũng không rõ, dù sao hiện tại với thân phận này của y, chỉ cần có thể tạm thời giữ mạng là được.

Nhưng, chỗ của tam vương gia này y cũng không muốn ở lại quá lâu. Tam vương gia muốn soán vị a, giả như hấn bức cung thành rồi, thì những người dưới trướng sẽ phú quý vinh hoa. Ngược lại, không thành công. Vậy thì một người tính một người, ai cũng không chạy thoát. Hơn nữa nghe khẩu khí đó của tam vương gia, hình như mọi chuyện đã chuẩn bị xong chỉ thiếu đông phong.*

(*Nghĩa là thiếu thời cơ)

Y phải nhân trước khi hấn chân chính động thủ mà rời khỏi vương phủ, chỉ cần tự bảo vệ là được. Tương lai hấn trở thành đế vương, hấn đã từng đáp ứng làm ba việc, chắc sẽ không giết y. Cho nên, y phải nhanh chóng rời khỏi vương phủ.

Ngồi ở đó vẽ những thứ y nghĩ tới ra, lần này có kinh nghiệm của lần trước, vẽ các loại dao phẫu thuật cực kỳ thuận tay. Mặt trời lặn về phía tây, y xoa xoa bờ vai mỗi nhừ, cuối cùng toàn bộ vẽ ra, chỉ cần có thể làm ra là được.

“Tử Trúc, ta nghe nói cả ngày người đều ở thư phòng, hôm nay làm gì vậy?” Tam vương gia sắc mặt hồng nhuận, một thân tửu khí và mùi phấn gay mũi, vừa nhìn đã biết đi tới chỗ nào.

“Ta muốn cái này, người lệnh người nhanh tạo ra đi.” Lăng Ngạo đem tờ giấy đã vẽ xong đưa ra, tam vương gia nhìn sơ, toàn bộ là một vài tiểu đao, chẳng qua những đao này hình dạng khác lạ. “Những thứ này rất giống dụng cụ khám nghiệm tử thi. Người cần chúng làm gì?” Tam vương gia uống một ly trà mát thật lớn, lơ mơ trong mắt mới lui đi không ít, mục quang cũng dần thanh tỉnh lại.

“Ta tự có chỗ dùng. Mỗi loại ba cây, càng nhanh càng tốt.” Lăng Ngạo nói xong chuẩn bị ly khai. Người đó nghiêm mặt híp mắt nhìn mình, cảm giác này rất đáng ghét.

“Đừng đi, Tử Trúc, đừng đi, lưu lại cùng bốn vương.” Tam vương gia kéo y lại ôm vào lòng, Lăng Ngạo giấy vài cái, ngặc nổi tam vương gia này khí lực cực lớn.

“Người buông ra!” Ngữ khí của Lăng Ngạo trầm xuống, sắc mặt càng thêm lạnh băng, cặp mắt cô ngạo liếc nghiêng nhìn tam vương gia, trong mắt là khinh bỉ.

Tam vương gia giống như hài tử không được ăn kẹo, không chịu theo nói: “Không buông, bốn vương nếu buông tay, người sẽ không bao giờ trở lại, không thể buông tay!”

Thao! Lăng Ngạo nộ hỏa ngập trời, nói từng chữ: “Đừng để ta hận người!” Không phải hấn để tâm chuyện Tô Tử Trúc hận hấn sao? Vậy thì y sẽ lợi dụng điểm này, dù sao Lăng Ngạo không muốn lên giường với hấn nữa!

“Tử Trúc, ta sẽ đối đãi người thật tốt.” Thật là rượu làm người dưng cảm, tam vương gia hiện tại cũng không để ý Tô Tử Trúc liệu có hận hấn không. Chỉ một lòng muốn đạt được y, chỉ cần đạt được y, phải trả giá gì hấn cũng đều nguyện ý.

“Đi chết đi!” Lăng Ngạo cố gắng giãy dụa, không muốn vướng mắc với hấn. Nhắc chân dùng sức đạp lên chân tam vương gia. Tam vương gia ăn đau, liền thả lỏng tay. Lăng Ngạo nhân cơ hội nhảy ra. “Đừng chạm vào ta nữa! Nếu không suốt đời này ta không để ý tới người nữa.” Vứt lại một câu tàn nhẫn, Lăng Ngạo thấp thỏm bất an chạy đi.

Y không xác định được tam vương gia liệu có để tâm lời y nói không, càng không rõ ân oán giữa hấn và Tô Tử Trúc. Hiện tại y chẳng qua là một khách ngoại lai chiếm cứ thân thể người ta mà thôi, nhân tố không xác định có rất nhiều. Y cũng biết rõ dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu, nhưng đầu đã cúi rồi, ngay cả thân thể cũng phải dâng lên sao?

Vẫn nên nghĩ biện pháp nhanh rời khỏi đây. Trước kiếm tiền, sau đó xác định phương án chạy trốn. Mấy con sói này, sớm muộn cũng sẽ đem mình ăn sạch.

Đợi dao phẫu thuật tới tay, y sẽ tùy tiện đòi vài khối ngọc bội gì đó với tam vương gia, lấy tới mấy hiệu cầm đồ đổi sang lộ phí. Còn về việc y có thể chạy tới đâu, tự y cũng không biết, tìm một nơi nào nhỏ chút, mai danh ẩn tính hai ba năm, qua vài năm thân thể này lớn hơn, diện mạo ít nhiều cũng sẽ thay đổi, cũng không còn ai nhớ tới y.

Trước mắt cũng chỉ có phương pháp này, Lăng Ngạo có chút hối hận bản thân lúc đầu sao lại không học y học trung dược, thì tới nơi này cũng có thể làm một đại phu chân trần, không tới mức đói bụng. Hiện tại ngay cả năng lực nuôi sống bản thân cũng không có, hơn nữa lại sinh ra với gương mặt này, không bị tặc nhân tính kế đã là may mắn.

Cầm gương đồng soi trái soi phải, Tô Tử Trúc đích thật có cái thân xác thật đẹp. Hai chân mày anh tú xéch nghiêng, mắt phương khê nhướng, vô hạn phong tình. Cười với cái gương một phát, tuyệt đại phong hoa. Sau đó thu nụ cười, khi mục quang trở nên băng lạnh cô ngạo lại như thiên nhân không thể khinh nhờn. Sóng mũi cao thẳng, đôi môi mỏng phía dưới khê nhếch, thật sự là hỗn thể giai công tử.

Sinh ra với gương mặt này, muốn không gây họa cũng khó. Thời cổ đại này, người đoạn tụ cũng không ít, vừa tới đã gặp phải hai tên. Muốn ra khỏi đây, liệu có cần làm mặt nạ gì đó không, dịch dung các loại, tránh bị người ta nhận ra.

Lăng Ngạo cầm gương, trái nhìn phải nhìn, lúc đầu sao y không học chỉnh dung, thì bây giờ có thể tự sửa cho mình một chút rồi.

“Tử Trúc, y phục làm cho ngươi đã mang tới rồi, ngươi có muốn thử không? Không hợp thì đổi.” Tam vương gia đứng trước cửa nhẹ gõ, không hề đẩy vào, một vương gia cao cao tại thượng lại đứng trước cửa của một người là luyện đồng trong mắt người khác, dịu giọng, như đồ như sủng người cùng đẳng cấp.

“Không cần thử, trực tiếp lấy là được.” Lăng Ngạo khẩu khí bất thiện, vừa nghĩ tới lão quỷ này vừa rồi muốn chiếm tiện nghi của mình, lòng liền nổi hỏa. Vốn muốn nói hai ba câu, lại nhớ tới dự tính trước đó của mình, y đành nuốt mấy lời nói bất thiện xuống, nói tiếp: “Vương gia, Tử Trúc muốn xuất phủ dạo quanh, xin ngài ân chuẩn.” Trước tiên phải điều tra địa hình một chút, cũng phải làm ra mấy thứ như bản đồ này nọ.

“Được, vừa đúng lúc bốn vương cũng đã lâu không đi phiên chợ, qua hai ngày nữa là phiên chợ, bốn vương sẽ đưa ngươi đi dạo phiên chợ được không?” Một vương gia lại thấp giọng hạ khí nói chuyện nhẹ nhàng trước cửa, y còn không đáp ứng thì có chút không nể mặt rồi. Lăng Ngạo ở trong phòng trầm nghĩ, hừ một tiếng: “Ân!”

Người ngoài cửa nghe thấy tiếng hừ lạnh của y một chút cũng không tức giận, ngược lại thập phần vui vẻ: “Được được, đến lúc đó ta chuẩn bị ngựa đợi ngươi.” Tam vương gia bước nhẹ đi, hiển nhiên tâm lý phi thường vui vẻ.

Lăng Ngạo biết bản thân không thông minh, sự thông minh của y đều dùng trong phương diện công việc, những phương diện khác đều là ngốc nghếch. Y nếu muốn đấu với những người đầu óc thông minh đó, thì phải nghiêm ngẫm lời họ nói khá lâu. Không biết hiện tại y bắt đầu học thì có muộn không. Ba mươi sáu kế phải làm sao vận dụng? Trăm suy ngàn nghĩ

~ Tam vương gia hôm đó từ sớm đã chuẩn bị tốt, mặc thường phục. Thu lại bá khí trên người, cố gắng tỏ ra là người bình thường dễ gần, không để Tô Tử Trúc cảm thấy y khác biệt với hắn. Địa vị cách biệt quá xa, hắn không muốn vì điều này mà khiến giữa hai người càng thêm xa cách.

“Tử Trúc, ngươi có thích cái gì không.” Tam vương gia thấy Tô Tử Trúc nhìn đông ngó tây, nghĩ lại niên kỷ của y vẫn là hài tử mới lớn, vẫn còn tâm tính của hài tử, nên chủ động hỏi y có thích thứ gì không.

“Ta muốn cái đó.” Lăng Ngạo đi tới một sạp hàng bán chủy thủ. Chọn chọn lựa lựa, cuối cùng chọn ra một chủy thủ hai lưỡi, chủy thủ rất bén nhọn, Lăng Ngạo dùng tay định lượng, chủy thủ không nặng, sẽ không quá tiêu hao sức cổ tay, dùng cũng không phí lực.

Hạ nhân của tam vương gia đi theo sau trả ngân lượng, chuyện trả giá đã có người phía dưới lo liệu, Lăng Ngạo không quan tâm cái này. Dù sao tam vương gia có tiền, khi y tiêu tam vương gia cũng rất cao hứng. Tiền nhiều để tiêu mà.

“Tử Trúc, người đợi một chút.” Tam vương gia bước nhanh đi, không bao lâu liền cầm hai xâu hồ lô đường trở về. “Người lúc nhỏ rất thích ăn, này.” Tam vương gia là nhược trí sao? Bản thân hắn cũng nói là lúc nhỏ, Tô Tử Trúc đã mười bảy rồi, còn ăn hồ lô đường gì nữa.

Nhưng mà, nhìn hồ lô đường đỏ đỏ này chắc là rất ngon, Lăng Ngạo nhận lấy, cắn một miếng, thật chua a. Chua tới mức gương mặt nhỏ nhăn lại một đồng, nhưng nhai kỹ thì rất ngon miệng. Một xâu hồ lô đường cũng toàn bộ chui vào bụng, ánh mắt tam vương gia cười cong cả lên. Lăng Ngạo không để ý tới hắn, quái nhân.

Suốt đường đi, Lăng Ngạo mua một túi đựng nước bằng da bò, lại thêm hai đôi giày ngắn da mềm. Tam vương gia không phải không chuẩn bị giày, nhưng những thứ đó đều là giày để mỏng tinh chế, tuy đẹp mắt, nhưng khi đi nhiều, sẽ cảm thấy cần chân. Giày để dày chịu đựng ma sát tốt hơn, y muốn chuẩn bị toàn bộ những gì cần thiết để ra đi.

Nơi này rất phồn hoa, dù sao cũng là hoàng đô, y cần chính là ngay ngày ly khai vương phủ sẽ chạy khỏi hoàng đô. Sau khi ra ngoài thì thuê một chiếc xe ngựa, có thể đi bao xa liền đi bấy nhiêu. Lòng y tính toán như vậy, nhưng không biết ngày nào mới có thể thành hiện thực.

10. Chương 10: Gặp Cổ Nhân Tại Tửu Lâu

Tam vương gia là người rất bận rộn, vậy mà lại dùng hơn nửa ngày để đưa y đi dạo phiên chợ, hơn nữa nhìn dáng vẻ của vương gia thể nhưng còn cao hứng hơn kẻ ra ngoài thăm dò địa hình như y. Nếu hắn biết y là vì chuẩn bị chạy trốn mới ra đây, tính ra sẽ không vui nổi.

“Tử Trúc, đói chưa? Đến giờ dùng thiện rồi.” Tam vương gia dịu giọng hỏi. Lăng Ngạo nghiêng đầu, sau đó lại nhìn mặt trời. Bọn họ ra ngoài từ sớm, giờ đã sắp trưa, cũng nên dùng ngộ thiện rồi. Vương gia là thân thể thiên kim, chắc chịu đói không được. Trên thực tế y cũng rất đói, người đói bụng tâm tình sẽ kém đi. Lăng Ngạo gật đầu, trước hết phải dứt no ngũ tạng rồi nói sau.

Tô Tử Trúc không thích bị người khác nhìn, cũng không muốn cùng tam vương gia đơn độc dùng thiện trong nhà gian, liền tìm một góc yên tĩnh, vừa không khiến người khác chú ý, hơn nữa tầm nhìn cũng tốt, có thể nhìn thấy phiên chợ náo nhiệt bên ngoài.

Phải nói hoàng đô này thật nhỏ a, ăn bữa cơm, cũng có thể đụng phải người quen. Khi thức ăn của họ vừa dọn lên, Lăng Ngạo mới vừa cầm đũa trong tay, chưa kịp vươn đũa ra, đã có người mở miệng: “Tử Trúc, người đột nhiên đi mất, sao cũng không nói cho tại hạ một tiếng? Người không biết còn cho là tại hạ đãi khách không chu toàn!” Mấy câu này nói thật hay, Lăng Ngạo đen mặt, ngẩng đầu lên, trong mắt là sự khiêu chiến, cũng có lên án.

Là người không trông lão tử cho tốt, mới khiến lão tử bị người ta mang đi. Lão tử để một người có thể làm cha lão tử yêu thương một trận, người có để ý không!! Mẹ nó!

Hiên Viên Cẩm mấy ngày nay gầy đi rất nhiều, suốt ngày suốt đêm tìm kiếm Tô Tử Trúc, nơi có thể đảo lên đều đảo một phen, nhưng thế nào cũng không ngờ, y thể nhưng lại tới tam vương gia phủ, bọn họ có quan hệ gì?

“Hiên Viên tướng quân, Tử Trúc là khách quý của bản vương.” Về bình dị gần gũi trên mặt tam vương gia khi Hiên Viên Cẩm đi tới gần đã biến mất sạch, đổi thành gương mặt mưu mô thâm sâu khi thượng triều, bá khí trên người cũng trở lại, Lăng Ngạo nhíu mày. Sau đó y cúi đầu xuống, để hai con chó này cắn chết nhau. Con nào thắng có thể ngồi nơi này cùng y ăn cơm.

Y tự lo cho mình ngồi gắp đồ ăn bỏ vào miệng, phi thường vui sướng. Còn rót rượu vào ly của mình, quế hoa nhưỡng này thật thơm, khi đi, nhất định phải mang theo vài vò. Đây nếu như là vừa xem đấu bài trên mạng, vừa uống rượu thì tốt biết bao. Vừa nghĩ tới nơi này vĩnh viễn cũng sẽ không có máy tính, tang thương a!!

Hai người bên kia bàn đang đối kháng vì y, mà y lại không ngừng thêm đồ vào miệng. Hai kẻ đầy nộ khí kia bị hành động của y làm cho tiêu tan hết, cũng cảm thấy ở nơi này không thích hợp phát sinh chuyện gì.

Giờ càng già càng cay, tam vương gia vừa thấy Tô Tử Trúc vui đầu ăn, liền cũng ngồi xuống, thuận tiện mời Hiên Viên Cẩm cùng ngồi. Hiên Viên Cẩm còn có vài người theo đồng hành, không tiện ngồi ở đây, khách sáo hai ba câu, liền rời đi. Trước khi đi cúi đầu hầu như muốn cắn lỗ tai Lăng Ngạo nói: “Người tốt nhất ngoan ngoãn trở về cho ta! Nếu không ~~”

Nếu không thì sao? Người không phải chỉ là một mao đầu tiểu tử à. Lão tử năm nay ba mươi rồi, còn sợ tiểu thí hài như ngươi! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lão nam nhân ba mươi tuổi là y đây thật sự không bằng người ta trẻ tuổi thông minh mới hơn hai mươi. Phiền não a!

Xong rồi, hết muốn ăn rồi. Hồ loạn nhét thêm vài thứ vào miệng, trước đó ăn rất ngon, hiện tại sao cảm thấy có chút khổ sở. Rót thêm vài ly rượu, lúc này mới cảm thấy thuận khí. Không thông minh cũng không phải là trách nhiệm của y, y nhớ tới danh xưng ngoại khoa đệ nhất đao của mình, đó không phải là thứ người bình thường có thể đạt được. Trên tay y đã cứu về bao nhiêu tính mạng, bản thân y cũng không rõ nữa.

“Vương gia, lần trước thứ ta muốn, lúc nào mới có thể xong?” Lăng Ngạo ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy sự thâm tình và sâu muộn trong mắt tam vương gia. Lăng Ngạo kinh ngạc, ánh mắt này thật thâm tình, giống như nhìn xuyên qua bản thân y.

“Rất nhanh có thể làm xong. Bẩm vương mời thợ công giỏi nhất làm cho ngươi, chỉ là ngươi cần mấy thứ đao khám nghiệm tử thi kỳ quái đó để làm gì?” Tam vương gia đặt ly rượu xuống, không hiểu hỏi.

“Ta tự có chỗ dùng. Thỉnh vương gia để tâm một chút, cố gắng nhanh chuẩn bị tốt cho Tử Trúc.” Chuẩn bị tốt rồi, y sẽ dễ chạy. Trên mặt Lăng Ngạo có thần sắc âu lo, y không biết mình có chạy trốn thành công không. Không có bản lĩnh phòng thân không được. Đúng rồi, tam vương gia không phải nói y có một thân võ công sao, còn nói muốn giúp y giải huyết đạo gì đó. Sẽ không phải là nói mất đi?

“Vương gia, lần trước ngài nói muốn tìm gia sư để giải khai huyết đạo cho Tử Trúc, trả lại võ công cho Tử Trúc, ngài không phải chỉ đồ cho Tử Trúc vui lòng chứ?” Lăng Ngạo đặc biệt kính cẩn, hẳn ta đường đường là vương gia nha, sẽ không chỉ đồ dành một hài tử mới lớn như y đâu.

“Bẩm vương đã gửi bồ câu truyền thư cho lệnh sư rồi, hẳn cho dù cưỡi ngựa không dừng đến vương phủ cũng phải mất nửa tháng có thừa. Huống hồ lệnh sư tuổi tác đã cao, cũng phải cho hắn nghỉ ngơi. Người gấp cái gì, chuyện bẩm vương đã đáp ứng ngươi có chuyện nào không làm cho ngươi chưa?” Tam vương gia không phải là không vui, chỉ là xem y như hài tử mà thôi. Hiện tại y cũng đang giả tính hài tử, thì đương nhiên kiến thức cũng chỉ như một hài tử.

Cái này khiến Lăng Ngạo rất đắc ý, vốn đầu óc y cũng không tính là nhanh nhạy, lần này mới hơn mười tuổi thì tốt lắm, lại trưởng thành một lần, hy vọng lần này y có thể thông minh hơn chút. Đừng như trước kia trừ mấy cây đao phẫu thuật ra, những cái khác đều là gà mờ.

Lăng Ngạo không mua tiếp thứ gì, ngược lại khi về vương phủ, tam vương gia liền dẫn y tới một nơi cấm địa của vương phủ. Nơi đó phi thường kiên cố, hơn nữa đồ dùng sinh hoạt nên có đều có đủ. “Vương gia, ngươi muốn giam cầm ta?” Lăng Ngạo vừa nhìn thấy bộ dáng này, phản ứng đầu tiên chính là tam vương gia muốn nhốt y lại.

“Bẩm vương sao nỡ giam cầm ngươi chứ? Dẫn ngươi tới đây, là muốn cho ngươi tự chọn vài ngọc phục sức đeo ở thắt lưng, hoặc chọn vài dây thắt lưng ngọc ngươi thích, bẩm vương chọn sợ ngươi không ưng ý.” Sắc mặt tam vương gia sao lại có chút không đúng? Lăng Ngạo ngừng thần nhìn hắn.

Lão đầu tử nhà ngươi tại sao không sớm cho ta? “Ta không cần!” Tuy người ta muốn cho, y cũng phải thoái thác một chút, huống hồ Tô Tử Trúc là người thanh lãnh như vậy, sao có thể tùy tiện lấy những thứ dung tục. Tuy Lăng Ngạo y thích, nhưng cũng phải giả bộ chút chút.

“Tử Trúc, bẩm vương không có ý gì khác, những vật dung tục này không xứng với ngươi, nhưng đại gia công tử, sao có thể không có một hai kiện phục sức. Ngươi cứ chọn vài cái đi, xem như là một phen tâm ý của

ta.” Tam vương gia thế nhưng lại gấp đến đồ đầy mồ hôi, không phải y chỉ là không chọn ngọc sức sao, cần đến mức như vậy?

Có ẩn tình!!

11. Chương 11: Lại Thêm Một Người

Lăng Ngạo không tiếp tục đùn đẩy, lần này y thật sự lựa chọn những thứ đó, chỉ là đảo mắt nhìn qua, thứ nào thích thì nhìn thêm vài lần, tam vương gia lập tức sẽ lấy nó ra đặt sang một bên. Lăng Ngạo đi một vòng, đại khái chọn được hai dây thắt lưng ngọc, ba bốn khối ngọc bội, đều là thứ mang ở thắt lưng, Lăng Ngạo chỉ tự tay động thủ lấy một thứ, đó là một chiếc quạt ngọc cốt.

“Tử Trúc, bốn vương luôn hy vọng người sẽ không xem bốn vương là người ngoài, bốn vương cũng biết từ trước tới nay đều bắt người chịu khổ. Bốn vương xin lỗi người, nhưng, chỉ cần người nói, bốn vương có thể làm được thì sẽ toàn bộ thỏa mãn người.” Tam vương gia có chút kích động, cánh mũi phập phồng, mục quang lấp lánh, Lăng Ngạo có một thoáng chốc kinh ngạc, tại sao hắn lại đối xử tốt với mình như vậy? Nguyên nhân này rất quan trọng, y nhất định phải làm rõ. Nhưng y nên tìm hiểu từ ai?

“Vương gia, ân và oán nhìn thì nặng, thực tế lại rất nhẹ. Tử Trúc không muốn nói nhiều.” Lăng Ngạo làm ra vẻ thâm trầm cúi đầu, rồi muốn ly khai mật thất.

Tam vương gia kích động kéo tay y, miệng run rẩy nói: “Ta biết, người còn hận chuyện ta tặng muối muối người cho người khác, ta đã vì chuyện này hối hận rất nhiều. Hơn nữa mấy năm nay, ta phải đi không biết bao nhiêu người tìm nàng. Một khi có tin tức, các người sẽ có thể đoàn tụ rồi.”

Nga! Thì ra là như vậy. Còn cho là tam vương gia chèn chết muối muối của Tô Tử Trúc. Lăng Ngạo suy nghĩ một chút, phun ra hai chữ: “Đa tạ!”

“Tử Trúc, bốn vương, ta ~” Ánh mắt lạc lõng của tam vương gia khiến Lăng Ngạo ngạc nhiên, cảm tình này của hắn đối với Tô Tử Trúc vốn không hợp tình lý. Nếu nói từ lâu về trước đã yêu thương, vậy tam vương gia tuyệt đối có duyên đồng phích. Nếu không phải, vậy thì giải thích không thông a

~ “Vương gia, đi cả ngày rồi, Tử Trúc khá mệt mỏi, muốn về nghỉ ngơi, thỉnh vương gia ân chuẩn.” Lăng Ngạo nhất thời cũng không nghĩ ra được nguyên do. Nói nhiều lại sợ bản thân lộ sơ hở, tạm thời trước hết cứ như vậy đã. Vương gia này xem ra có hờ thẹn với Tô Tử Trúc, nếu không cũng không có thần sắc như vậy.

“Được được, người mệt rồi, đi nghỉ ngơi.” Tam vương gia lúc này cũng không ngăn cản, mở cửa mật thất, đích thân đưa y về phòng. Cho đến khi tới trước cửa phòng, Lăng Ngạo muốn đóng cửa, tam vương gia vẫn đứng bên ngoài. Lăng Ngạo nhăn mày: “Vương gia còn chuyện gì?”

Kháo! Người không phải là muốn vào đây qua đêm đi? Lão tử không muốn hầu hạ người!

“Tử Trúc, người có muốn gặp mẹ của người không?” Câu nói này của tam vương gia xém chút khiến Lăng Ngạo ngả ngửa!

Mẹ nó, còn cho rằng Tô Tử Trúc là cô nhi, không ngờ mẹ y vẫn còn khỏe mạnh. Hơn nữa còn rất quen thuộc với vương gia này! Đây tuyệt đối đủ chấn động, còn hay hơn mấy bộ phim lúc tám giờ tối nữa.

Lăng Ngạo không mở miệng, chỉ là trong mắt mang theo chút nghi hoặc. Đợi tam vương gia tự nói tiếp. “Mẹ người vẫn rất nhớ người, nàng không hề có lỗi với Tô gia các người. Tất cả đều là sai lầm của ta, lần này người trở về, nàng muốn gặp lại người.”

Lăng Ngạo đích thật đủ chấn kinh, tam vương gia này rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện khiến y kinh thán chưa nói với y nữa? Y sắp tiêu hóa không nổi rồi.

Người liên quan xuất hiện càng nhiều, y càng loạn.

“Gặp lại nàng đi, được không?” Tam vương gia thấp giọng hạ khí, đây là đang khẩn cầu y sao? Lăng Ngạo nâng mắt lên, nhìn sự kỳ vọng trong mắt tam vương gia, y tạm thời không muốn nghịch lại ý của hắn, dù sao trước mắt còn phải nhờ người ta bảo vệ. Đợi tới ngày ly khai, thì không còn cần phải cố kỵ nữa.

Gật đầu, tam vương gia thở phào một hơi, hắn đang đợi Lăng Ngạo quyết định lúc nào gặp mặt.

“Người cứ an bài đi.” Lăng Ngạo cúi đầu, đóng cửa.

Tam vương gia đứng bên ngoài rất lâu mới ly khai. Lăng Ngạo ở trong phòng cũng suy nghĩ rất lâu. Ngọn nguồn giữa tam vương gia này và Tô gia không nhạt chút nào, thường thường hắn luôn gấn câu nói xin lỗi trên miệng, nhưng y không biết tiếng xin lỗi này, trừ việc làm muội muội của Tô Tử Trúc thất lạc, thì còn chuyện gì khác nữa không.

Còn nữa, y phát hiện một vấn đề khá quan trọng, chính là khi tam vương gia nhìn y, giống như đang chuyển chú nhìn y, nhưng lại tựa như đang thông qua y nhìn thấy một người khác. Tuy chỉ là suy đoán, nhưng, tất cả đều có khả năng.

Xoa xoa huyết thái dương đau nhức, Lăng Ngạo đặt quạt ngọc cốt mình đã chọn sang bên gối, thoát y phục lên giường ngủ. Hôm sau vừa mở mắt, oa! Dọa y nhảy dựng.

Tam vương gia đang đứng bên giường chú mục nhìn y, nhu tình cuộn cuộn như thế, nét dịu dàng trong mắt cũng sắp nhỏ ra nước. Kháo! Tên già mà không một nhà người sao còn thích nhìn trộm chứ?

“Người tỉnh rồi, bốn vương hôm nay không có chuyện gì, mang người đi gặp nàng, được không?” Lại là khẩu khí thương lượng. Ta nói không được, người sẽ thất vọng đi.

“Ta đói rồi.” Lăng Ngạo không thể chịu đói, khi y đói, tính khí sẽ kém đi.

“Chúng ta cùng dùng bữa thiện được không?” Tam vương gia có chút hưng phấn. Lăng Ngạo nhú mi, sau đó hai chân mày anh tuấn dính lại với nhau.

“Ba người chúng ta cùng dùng bữa thiện, nàng tự tay xuống bếp, hy vọng người ném thử.” Hình tượng hiện tại của tam vương gia thật giống như một thuyết khách. Nào có khí thế của vương gia nữa. Lăng Ngạo đứng lên, mặc ngoại sam, rửa mặt mũi tay chân, rồi đi theo tam vương gia tới dùng bữa thiện với mẹ ruột của Tô Tử Trúc.

Thì ra vương phủ lớn như vậy a, Tô Tử Trúc và vương gia trụ tại chính sương tiền viện, mà gia quyến của vương gia thì trụ tại hậu viện, một vương phủ thôi mà lại lớn như vậy, cái gì gọi là xa xỉ? Chính là đây. Hủ bại a!

Lăng Ngạo lắc đầu, trên mặt mang theo ý cười châm biếm. Tam vương gia làm như không thấy, dù sao Tô Tử Trúc thanh cao, bọn họ cũng không phải không biết. Càng hướng hồ, đây vốn chính là xa xỉ.

Hậu viện đều là gia quyến, cho nên hoa hoa thảo thảo cũng nhiều hơn, có thể nhìn ra, vị nữ tử trụ tại nơi này là một người rất yêu hoa. Tam vương gia dẫn y đi xuyên qua đình viện rường cột chạm trổ, vòng qua một hồ sen, đi qua một thủy tạ, cuối cùng mới tới được nơi mà mẹ của Tô Tử Trúc cư ngụ.

Tiến vào phòng, chỉ có một nữ tử đoan trang có chút khấn trương ngồi trên ghế, vừa thấy hai người họ, lập tức đứng lên nghênh tiếp. Nữ tử đó cỡ hơn ba mươi, đoan trang tú lệ, y phục hoa quý. Vừa nhìn đã biết là quý phu nhân sống trong nhung lụa.

Chân mày cong như lá liễu cau chặt, một đôi mắt không mất đi linh tuệ phiếm theo thủy khí nồng đậm, sóng mũi yêu kiều đỏ hồng, cánh môi hồng nhuận cắn chặt, đến mức sắp nhỏ máu. Lăng Ngạo tổng kết lại, là mỹ nhân. Người ta mẫu tử tình thâm, gặp nhi tử của mình khó tránh sẽ hồi tưởng lại những chuyện dĩ vãng, mà một cô hôn ngoại lại như y làm sao bị thương nỗi. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Tử Trúc, Tử Trúc con của ta sao?” Thanh âm nữ tử cũng rất dễ nghe, có cảm giác như nữ tử Giang Nam nói chuyện, thanh âm không lớn, dịu dàng nhuần nhuần.

“Tử Trúc!” Tam vương gia đẩy y một cái, Lăng Ngạo bắt đắc dĩ gật đầu. Y sẽ không quỳ với nữ nhân này, nữ nhân này cũng chỉ lớn hơn y cỡ ba bốn tuổi, bảo y quỳ? Không thể! Dưới gối nam nhân có hoàng kim nha, sao có thể đựng chút là quỳ!

“Tử Trúc, gọi mẹ a!” Tam vương gia lại nhẹ nhàng đẩy một cái. Lăng Ngạo mạnh quay đầu, có chút tức giận nhìn tam vương gia. Dựa vào cái gì ta phải gọi nàng là mẹ, một nữ nhân chỉ lớn như tỷ tỷ của mình, người bảo ta gọi mẹ! Ta sao gọi nổi chứ?!

Nữ tử vừa thấy nhi tử tức giận, vội hòa giải: “Không sao không sao, không gọi thì bỏ đi. Có phải đã đói rồi không, lại ăn cơm thôi.”

Phân phó đám nô tỳ mang cơm lên, chẳng qua chỉ là cơm sáng, mà lại làm tới mười mấy hai chục món, bày ra đầy cả bàn lớn. Trong mắt Lăng Ngạo lại xuất hiện tia sáng chế giễu đó, chính là tác phong của quan lại đi. Xa xỉ, ăn to uống to, ăn không hết thì đều lãng phí, mỗi một món ăn ở đây giá cả đều không thấp, nghĩ lại cũng tiêu không ít ngân lượng.

“Ăn đi, nếm thử xem.” Nữ tử vội rướn người gấp đồ ăn cho nhi tử, Lăng Ngạo cúi đầu, rồi động thủ khai tiệc. Trên bàn này chỉ ngồi ba người, hơn nữa không khí quái dị, Lăng Ngạo cho dù là người nào thô cũng cảm giác được rợn sống lưng.

“Các người không ăn sao?” Chỉ có một mình y động đũa, lẽ nào bọn họ muốn y ăn hết cả bàn cơm này? Nghẹn chết y cũng ăn không nổi.

“Ăn chút, vương gia mời dùng.” Nữ tử ánh mắt hàm xuân gấp đồ ăn cho vương gia, tam vương gia chỉ mỉm cười với nàng một cái, mặt nàng liền đỏ lên. Đây là tình huống gì? Có gian tình!

12. Chương 12: Trâu Già Còn Muốn Gặm Cỏ Non

Theo lý mà nói, mẹ của Tô Tử Trúc nên sống cùng với cha của Tô Tử Trúc. Vậy sao lại chạy tới tam vương phủ này? Sau đó còn ngụ trong nội viện nơi ở của gia quyến trong vương phủ. Lại thêm, vừa rồi trên đường đi, y cũng thấy được, nơi nàng ngụ rất lớn, rất hoa lệ, là cả một biệt viện nghỉ mát.

Điều này nói rõ cái gì? Vương gia rất sủng nàng! Nên mới tốt với nàng như vậy. Vậy chính là nói vương gia và mẹ của Tô Tử Trúc có gian tình, nữ tử này cấm sùng cho cha của Tô Tử Trúc! Hơn nữa sùng này còn rất trắng trợn táo bạo

~ Nam nhân nữ nhân vào tuổi này đều rất phóng khoáng a! Nếu nữ nhân này thật sự là mẹ ruột của Tô Tử Trúc, thì sao nàng lại không cần mặt mũi ở trước mặt nhi tử của mình liếc mắt tới lui với nam nhân khác?

Lăng Ngạo nhìn hai người này, tam vương gia có chút không thoải mái, tia dịu dàng trên mặt đã thu liễm, nữ tử nhìn thấy mục quang của nhi tử Lăng Ngạo xong thì cũng cúi đầu xuống.

Bữa cơm này ăn thật gượng gạo!

Lăng Ngạo nếm qua mỗi món mình thích ăn một chút cũng đã no, rờ rờ bụng, dạ dày của Tô Tử Trúc quá nhỏ, trách không được thân thể không cao, cũng chỉ khoảng một mét bảy ba, thật sự quá lùn.

“Tử Trúc, ăn no rồi sao?” Nữ nhân quan tâm hỏi han. Lăng Ngạo nhẹ gật đầu, nhìn tam vương gia, trong mục quang lộ ra lạnh lùng. Kỳ thật khi Tô Tử Trúc không cười, trên mặt có một tia không vui, mục quang đó giống như thanh đao nhỏ, bay lên người ai thì người ấy đau.

Đôi đũa của tam vương gia làm sao cũng không duỗi ra nổi, nhìn nhìn Lăng Ngạo, lại nhìn nhìn nữ tử, nhẹ ho một tiếng. “Bổn vương ăn no rồi.”

Nữ tử vừa thấy vương gia cũng ăn no, vội phân phó nô tỳ thu dọn bàn, thấy nhi tử chưa động, liền đem lên chút trà và trái cây.

Lăng Ngạo nhìn nữ tử, sau đó lại nhìn nơi nàng ngụ. Rất tốt, bất kể là hồng hạnh xuất tường, hay là cha của Tô Tử Trúc đã an nghỉ thì cũng không liên quan tới y. Nàng muốn gặp y, thì gặp là được. Uống một ngụm trà, Lăng Ngạo mở miệng: “Vương gia, có thể nào dẫn Tử Trúc đi nhìn xem đao cụ đã chế tạo ra được không?”

Đừng cho rằng trong đầu lão hồ ly nhà ngươi đang nghĩ gì ta không biết, biết đâu chừng ngươi căn bản là không dự tính làm cho ta, chỉ tùy tiện dỗ ngọt ta thôi. Ta phải tận mắt nhìn thấy thì mới yên tâm, nếu làm không tốt, thì làm lại!

“Được, bỗn vương dẫn ngươi đi xem thử, nếu có chỗ nào làm không hợp ý ngươi, cũng nên chỉ rõ ra.” Tam vương gia nói xong liền đứng lên, Lăng Ngạo cũng đứng lên theo, hai người đi ra ngoài cửa, Lăng Ngạo quay đầu lại nhẹ giọng nói: “Phu nhân, thỉnh lưu bước.”

Y không cách nào gọi nàng là mẹ, nếu nàng đã cùng tam vương gia thì chính là người của tam vương gia rồi, huống hồ bản thân y cũng tính là từng có gian tình với tam vương gia, càng vô pháp mở miệng.

Lăng Ngạo thấy được sự bi ai trong mắt nữ nhân, hơi cúi đầu quay người đi. Tam vương gia đi rất chậm, là đang đợi y. Lăng Ngạo đuổi theo, tam vương gia liền mở miệng. “Ngươi còn hận nàng?”

Lăng Ngạo đảo mắt trắng nhìn trời, nào có nhiều thứ để hận như vậy a! Lão tử tự giữ mạng còn khó khăn, hận ai chứ? Chỉ cần lão tử có thể tự do sống, ai cũng không hận!

“Đừng hận nàng nữa, tất cả mọi chuyện đều là sai lầm của ta!” Mục quang tam vương gia ảm đạm, tất cả là hổ thẹn sâu sắc. Lăng Ngạo thầm phỉ nhổ, ngài làm gì làm sai nhiều chuyện như vậy a?

“Không hận!” Lăng Ngạo không để tam vương gia diễn một mình nữa, phun ra hai chữ từ kẽ răng. Y thật sự không hận, nữ nhân đó không có quan hệ với y, y không có lý do hận nàng.

“Ngươi có còn nhớ khi ngươi còn nhỏ, nàng rất yêu ngươi, ba huynh muội cái ngươi, nàng thương ngươi nhất, vì chỉ có ngươi giống người đó nhất.” Tam vương gia chìm sâu vào trong hồi ức đã rất lâu của mình.

Lăng Ngạo chỉ là dựng tai lên nghe, y không có quyền phát ngôn.

“Ngươi thật sự rất giống hắn, từng nét mặt nụ cười, từng ngôn hành cử chỉ tựa hồ đều là một kiểu một dạng của hắn.” Tam vương gia thở dài, không quay đầu, chỉ lắc đầu đi nhanh tới trước.

Hắn? Hắn là ai? Cha của Tô Tử Trúc? Lăng Ngạo tiếp tục oán thầm.

Đi theo tam vương gia lên xe ngựa, xe ngựa tuy rộng rãi, kỳ thật không gian rất nhỏ, cũng chỉ lớn hơn chút mà thôi, trên đường nếu có đá lởm chởm, chân hai người sẽ đụng vào nhau. Tam vương gia sẽ nhìn Lăng Ngạo, trong mắt là dục vọng trắng trợn.

Mục quang Lăng Ngạo lạnh đi, quay mặt sang chỗ khác, không nhìn thẳng vào hắn. Lão già này, một lòng chỉ muốn chiếm tiện nghi của mình. Tuy khi bị hắn thượng vãn dễ chịu hơn tên tiểu hài tử mông thú Hiên Viên Cẩm kia một chút, nhưng tâm tình cũng không giống. Bị người cường ấn lên giường làm bậy, thì tâm lý làm sao cũng không thoải mái.

“Tử Trúc, ngươi vẫn không nguyện ý cùng ta sao?” Tam vương gia biết rõ còn cố hỏi. Y nếu nguyện ý theo hắn, vậy còn dùng gương mặt lạnh này với hắn sao. Nếu ngươi không nói muốn oán vị, thì ta còn có thể suy nghĩ một chút, dù sao dưới đại thụ cũng rất thoáng mát.

13. Chương 13: Gia Hỏa Cầu Sinh

Nhưng mà ngươi sắp mưu phản a, ta sao dám ở lại chỗ của ngươi nữa. Ngươi đừng nói với ta mấy lời kỳ quái nữa, ta phải bảo vệ mạng nhỏ, sẽ không bị kim tiền và mỹ sắc dụ hoặc đâu.

“Tử Trúc, ngươi không tin bỗn vương sao?” Tam vương gia có chút gấp gáp, kéo tay Lăng Ngạo, Lăng Ngạo hầu như không suy nghĩ gì kịp đã rút tay ra, không để tam vương gia kéo.

Ta tin ngươi? Ta sao có thể tin ngươi? Lăng Ngạo ngẩng đầu, chân mày nhăn chặt, trong mắt có thần sắc tựa như thất vọng. Tam vương gia vừa thấy thần sắc này liền co về. Có lẽ y đã từng dùng thần sắc này nhìn hắn, hiện tại khiến hắn nhớ lại, tam vương gia mới cúi đầu, không nói nữa.

Xe ngựa đi thẳng tới ngoại ô mới dừng, Tô Tử Trúc theo xuống. Nhìn thấy một phé tích nhà dân thật lớn, tam vương gia đi trước, hạ nhân sớm đã mở cửa, cong lưng nghênh đón bọn họ.

Người bên trong thấy tam vương gia thân lâm, quỳ đầy cả viện, chỉ là không ai mở miệng. Lăng Ngạo đoán chừng bọn họ nếu không phải toàn bộ bị cầm, thì chính là bị cầm mở miệng.

Đi thẳng vào trong, vòng qua một tiểu viện đơn độc, tam vương gia dừng lại bên ngoài một cửa gỗ cũ nát. “Quý Phủ (người rèn đồ) này tính khí không tốt, nhưng làm dao cụ, thì tài năng của hắn là tốt nhất. Lát nữa bất kể hắn nói gì, người cùng đừng quan tâm.”

Tam vương gia lại đặc biệt nhắc nhở y không cần nhiều lời, Lăng Ngạo tuy không hiểu, nhưng cũng gật đầu. Hai người tiến vào, trong phòng trống không, chỉ có một lò lửa đỏ rực, xung quanh đặt mấy cái búa, thùng nước to to nhỏ nhỏ. Chất liệu thiết thì chất một đống.

“Quý Phủ, dao cụ bốn vương muốn người đã làm xong chưa?” Tam vương gia hình như đã quen với tình cảnh này, hắn vừa mở miệng, thì có một người đi từ trong hắc môn ra. Lăng Ngạo lần đầu nhìn thấy người này thật sự bị dọa, gương mặt người này bị thương nghiêm trọng. Chắc là lợi khí rạch thương, cả gương mặt không có một chỗ lành lặn, giăng đầy những vết sẹo dữ tợn.

“Vương gia, đây là tân sủng của ngài sao? Bộ dáng không tồi, lấy chút máu cho lão phu làm thuốc dẫn.” Quý Phủ vừa mở miệng đã khiến lông tơ sau lưng Lăng Ngạo dựng hết cả lên, giống như tiếng gầm thét từ địa ngục, khiến người ta rợn tóc gáy, Lăng Ngạo không tự chủ được rung mình một cái. Quý Phủ nhìn y, mục quang đó âm hàn quái dị, Lăng Ngạo chỉ cảm thấy lưng mình từng trận tê dại, hàn ý xông thẳng lên gáy.

“Tiểu tử, cắt cho lão phu một chén máu.” Quý Phủ cũng không đợi tam vương gia mở miệng, lấy từ trong ngực ra một cái chén bằng bạc sáng choang.

Lăng Ngạo nhăn mày, người này đích thật thú vị. Tuy làm người ta sợ hãi, nhưng trước mắt thấy hắn không có ác ý, chẳng qua là một chén máu mà thôi, cho hắn cũng không ngại.

Lăng Ngạo lấy thanh chủy thủ hai lưỡi tam vương gia đã mua cho y ra, cắt vào cổ tay trái của mình. Máu như sợi châu đứt dây, chảy ào vào trong chén của Quý Phủ.

Tam vương gia cực kỳ đau lòng, nhìn máu trong chén đã sắp đầy, liền đi tới điểm huyết cho Lăng Ngạo, lấy được phần tùy thân bôi lên, rồi dùng khăn băng lại. Sắc mặt tam vương gia rõ ràng không mấy dễ nhìn, vì y không thỉnh cầu hắn, đã tự chủ trương cắt máu của mình sao?

Huyết dịch trong thân thể người nếu lựa lúc thích hợp lấy ra một chút kỳ thật là chuyện tốt, có thể khiến độ đặc sệt trong máu giảm đi, cũng sẽ tăng nhanh tốc độ tuần hoàn huyết dịch, xúc tiến sự thay cũ đổi mới của thân thể. Chỉ lấy một chút thì không sao cả. Đương nhiên, đây là chuyện tam vương gia không thông hiểu.

“Tiểu tử, đây là thứ ngươi muốn, là dùng máu của ta làm thuốc dẫn.” Quý Phủ nói xong rút từ tay áo ra một hộp gỗ giao cho Lăng Ngạo.

Lăng Ngạo nhận lấy mở ra, bên trong là dao phẫu thuật thân thiết sáng lấp lánh được xếp thẳng tắp, cầm thử một cây trong tay, cảm giác xưa lập tức trở lại.

Thử cầm từng cái, sau đó lại muốn thử trình độ sắc bén của nó trên tay mình, liền bị tam vương gia cản lại. “Người nếu muốn thử, thì thử với ta, đừng tổn thương mình nữa.”

Thâm tình như thế, thân thiết như thế. Lăng Ngạo rút tay về, giơ ra trước ánh mặt trời soi soi, chất lượng này thật sự là không thể bắt bẻ, trình độ của người này có thể coi là đỉnh cao rồi. “Đa tạ.” Lăng Ngạo cất dao về, đây là bộ dao phẫu thuật ngoại khoa sử dụng.

“Không cần khách khí.” Quý Phủ đổ máu của Lăng Ngạo vào trong một bình chứa, rồi đổ thêm thứ bột phấn không biết là gì vào rồi trộn lên, sau đó tiến vào trạng thái xuất thần.

Tam vương gia và Lăng Ngạo lui ra, Lăng Ngạo tâm tình không tồi. Có bộ dao này, y còn phải tìm đất dụng võ nữa. Y là một bác sĩ, bác sĩ chỉ có thể khi trị bệnh cho bệnh nhân mới gọi là làm bác sĩ. Y suy nghĩ rất lâu, chỉ có nơi đánh trận mới có đất cho y dụng võ.

Đạo kiếm không có mắt, nhưng y có thể trị bệnh cho những thương binh. Làm một quân y, chắc sẽ không kém lắm. Cho dù không thể sống trong nhung lụa, nhưng cũng có thể đủ ăn đủ mặc. Chỉ cần không có ai luôn muốn kéo y lên giường, thì chính là một sự phát triển tốt.

Suy nghĩ về đường đi sau này, bất giác bên môi hiện lên nét cười. Tam vương gia nhìn đến ngây ra. “Tử Trúc, người đang nghĩ cái gì vậy? Vui đến thế, nói ra chia sẻ với bốn vương một chút đi.”

Lăng Ngạo thu lại ý cười, nói ra người còn có thể để ta đi?

14. Chương 14: Con Người Đầu Sẽ Thay Đổi

Dừng dừng hỏi đáp: “Chẳng qua là nghĩ tới chút chuyện vui vẻ mà thôi, có cái gì đáng để cao hứng chứ?”

“Tử Trúc, sư phụ của người đang tới đây, đợi hắn vừa tới sẽ giải huyết đạo cho người, sau khi người hồi phục võ công rồi thì muốn làm gì?” Tam vương gia quan tâm hỏi, Lăng Ngạo lại không cho là thế nói: “Đi tiêu dao thôi, tăng thêm kinh nghiệm nhân sinh.”

Y không có hùng tâm chí lớn, cũng không có lý tưởng vĩ đại gì cả. Y chỉ muốn bình đàm bình lặng, từ mười mấy tuổi lớn tới hai mươi mấy, sau đó tìm người mình thích, nam nhân nữ nhân đều không quan trọng, hòa thuận vui vẻ sống một đời.

“Tử Trúc, người lưu lại giúp ta được không?” Trong mắt tam vương gia mang theo chút khẩn cầu, Lăng Ngạo ngạc nhiên, tam vương gia này sao lại sủng nhược Tô Tử Trúc như thế, nói chuyện với y cũng rất cẩn thận, giống như đang dỗ hài tử, lại giống như đang dỗ người yêu.

“Vương gia, ngài hồng phúc tề thiên, trong tay có bao người tài, nhất định sẽ trợ ngài đạt thành sở nguyện. Tử Trúc lòng không chí lớn, chỉ muốn chu du bốn phương.” Lăng Ngạo đã bày tỏ rõ lập trường của mình, y sẽ không giúp hắn, cũng sẽ không lưu lại. Y phải đi, đi chu du bốn phương.

“Tử Trúc, người thật sự không lưu lại giúp ta sao? Thiên hạ này nếu ta đạt được rồi, nếu người muốn ta cũng hai tay dâng tặng cho người.” Lúc này tam vương gia lộ ra chân tình, lời nói cũng phát ra từ tâm phách. Hắn siết chặt tay y, chờ câu trả lời của y.

“Vương gia, Tử Trúc muốn thiên hạ này làm gì?” Lăng Ngạo cười nhạt một tiếng, thản nhiên hờ hững.

Tam vương gia siết tay y càng chặt, Tô Tử Trúc luôn như vậy, vô dục vô cầu, đối với bất cứ chuyện gì cũng không hề quan tâm. Không biết trong lòng y có thứ gì là quan trọng không. Giống như tất cả trong mắt y đều không liên quan không cần thiết.

“Tử Trúc, bốn vương phải làm sao mới có thể lưu người lại?” Rốt cuộc có thứ gì có thể dằn động được y không? Lẽ nào y cũng giống như người đó rời hắn thật xa sao?

“Vương gia, tại sao cứ muốn lưu Tử Trúc lại, với địa vị của vương gia muốn nhân tài thế nào mà không có?” Y cố ý thêm vào chữ ‘tài’, không để bản thân bị xếp vào vị trí tầm thường.

“Tử Trúc, người, người biết rõ mà, vì sao còn phải nói như vậy?” Tam vương gia muốn tức giận nhưng không dám, cưỡng ép nộ khí của mình.

“Tử Trúc không biết ~” Mục quang Lăng Ngạo hờ hững, y vốn cái gì cũng không biết. Người muốn nói cứ nói, không nói thì thôi.

Tam vương gia cuối cùng thở dài, buông tay y xuống. Rất lâu mới nói: “Tử Trúc, người vẫn không có tin tức của hắn sao?”

Nhân vật mấu chốt xuất hiện rồi đi? Lăng Ngạo thản nhiên bình tĩnh, người này tám mươi phần trăm, theo y đoán chính là cha của Tô Tử Trúc, nếu không tam vương gia sao lại lộ ra thần sắc ai thương này. Lăng Ngạo không mở miệng, y lại không biết người đó đang ở đâu? Cho dù trước đây Tô Tử Trúc biết, nhưng Tô Tử Trúc đoạn khí rồi, y đi đâu biết được chứ?

Sự trầm mặc của Lăng Ngạo bị tam vương gia hiểu lầm. “Bốn vương cũng biết, hắn không muốn nhìn thấy bốn vương, dù sao năm đó...”

Oa oa!! Mẹ nó người nói chuyện đừng có dừng giữa chừng như vậy, khi nên nói tiếp thì người cũng đừng nuốt lại. Khơi dậy lòng hiếu kỳ của người ta rồi, người lại không nói tiếp. Trong mắt Lăng Ngạo xét qua bất mãn, tam vương gia cho rằng y đang trách móc sai lầm quá khứ của hắn, mục quang tránh né, giống như đã làm một chuyện không thể tha thứ.

Lăng Ngạo híp mắt, không phải y đa nghi, mà tam vương gia này thực sự quá khả nghi, rốt cuộc đã làm chuyện gì vậy? Người nói cho rõ đi!

Lăng Ngạo đợi nửa ngày cũng không nghe được phần tiếp, muốn để tam vương gia này trần thuật lại chuyện sai lầm trước kia, xem ra hy vọng không lớn. Y thu lại lòng hiếu kỳ, mở hộp dao phẫu thuật ra, lại nhìn một lượt. Trong lòng nghĩ, ta sẽ dùng các người làm nghề sống chính, sau này chúng ta nương tựa nhau sống thôi.

“Tử Trúc, người cần những đao cụ này rốt cuộc có tác dụng gì?” Tam vương gia thập phần hiếu kỳ, nếu nói Tô Tử Trúc muốn chủ thủ phòng thân, thì còn có thể lý giải. Vậy những đao cụ hình dạng kỳ quái này để làm gì?

“Tự ta có chỗ dùng.” Lăng Ngạo thu đao cụ lại, những thứ này đều là thượng phẩm, tại triều đại này mà có thể làm ra hàng tinh tế như thế, y đã thập phần thỏa mãn.

Lăng Ngạo ngẩng đầu nhìn vào mục quang lấp lóe của tam vương gia, có ý gì đây? Vương gia này không phải muốn dùng bộ đao cụ này để tranh công đòi chiếm tiện nghi của y chứ?

“Lẽ nào vương gia còn muốn Tử Trúc cảm tạ ngài sao?”

Tam vương gia ngạc nhiên, vội vàng xua tay: “Tử Trúc người hiểu lầm bốn vương rồi, bốn vương chỉ là cảm thấy mấy năm không gặp người, người thay đổi rất nhiều.”

Lăng Ngạo thở dài. “Con người đều sẽ thay đổi, ai có thể giống hệt như trước?” Y đương nhiên sẽ thay đổi, chỉ là y sống thêm một đời, rất nhiều chuyện trong thế gian này đều có thể nhìn thấu. Con người sống vì danh lợi, quyền thế, tài phú gì đó toàn là cầu thủ.

Không còn mạng sống, những thứ đó dù có chất thành núi, cũng không còn tác dụng. Chỉ có còn sống, hơn nữa sống theo ý muốn thì mới là đủ, nhân sinh như vậy mới không có gì hối tiếc. Y không muốn để bản thân mệt mỏi như kiếp trước nữa, những cuộc phẫu thuật to to nhỏ nhỏ không bao giờ dứt, vinh quang không ít, nhưng mà y thì sao? Trên cơ bản tất cả thời gian đều bỏ vào trong công việc, bản thân lại đạt được cái gì, cuối cùng không phải là hai tay trống rỗng ly khai. Làm không tốt, thì ngay cả toàn thân cũng không còn lại.

Kiếp này, y không muốn sống như thế nữa, rất mệt. Muốn làm cái gì thì làm cái đó, đủ tiền tiêu là được, còn về danh lợi gì đấy, chẳng qua toàn là hư không, có tác dụng gì đâu?

15. Chương 15: Xuất Thành (thượng)

“Tử Trúc, người nói cho bốn vương biết đi, làm sao mới có thể lưu người lại?” Người đó hắn vĩnh viễn cũng lưu không được, lẽ nào ngay cả hài tử này hắn cũng phải mất đi sao? Tam vương gia không muốn lại thể hội một lần đánh mất, hắn không muốn bên cạnh mình ngay cả một người để tưởng niệm cũng không có. Tuy hắn vị cao quyền trọng, nhưng hắn hy vọng khi bản thân quay đầu, sẽ có một đôi mắt đang dõi theo hắn, cho dù chỉ cho hắn một nụ cười cũng là sự khích lệ dành cho hắn.

Rất nhiều người muốn đứng bên cạnh hắn, nhưng trên thế gian này, hắn chỉ muốn hai người có thể đứng ở nơi này. Người đó đã vĩnh viễn sẽ không gặp hắn nữa, mà Tử Trúc, nếu hắn không bắt chặt y, cũng sẽ vĩnh viễn đánh mất.

Tử Trúc hiện tại giống như một con điều hâu bị nhốt trong ***g, nhưng một khi cửa ***g vừa mở, y sẽ một đi không trở lại, không bao giờ bắt được y nữa. Tam vương gia có cảm giác này, hẳn không muốn lại xuất hiện tình trạng này nữa.

“Xưa nay vạn vật đều là hư không. Vương gia, trong mắt Tử Trúc, những thứ trong thế tục Tử Trúc không cầu, cũng không mong.” Lăng Ngạo vì nhìn thấu sinh và tử, cho nên, y không lưu luyến bất cứ thứ gì. Người, vô dục thì sẽ kiên cường, y không có sở cầu, tự nhiên cũng sẽ không có điểm yếu để người khác nắm được, mà không chế.

Lần này tam vương gia triệt để thất vọng, bất kể cho y cái gì cũng không được sao? Khi nói muốn tặng thiên hạ này cho y, y ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái, cả mảnh giang sơn cũng không thể dả động được y, vậy y muốn cái gì?

Gặp mẹ ruột của y, y cũng không động dung. Vậy còn thứ gì mà hẳn có thể làm vì y nữa? Võ công bị phong, y còn không gấp, vậy y để ý tới thứ gì? Nữ hài đó, đã rất nhiều năm không tìm được, hiện tại sinh tử chưa biết, lẽ nào hẳn phải biến ra một muội muội cho y sao?

“Người cũng không nhớ muội muội của ngươi sao?” Tam vương gia thăm dò hỏi. Trong lòng hẳn nảy ra một dự tính.

“Tử Trúc trời sinh tính tình lãnh đạm, trừ bản thân, ai cũng không nhớ.” Muội muội, y cũng có nhớ, nhưng là nhớ em gái ở hiện đại của mình. Muội muội ở đây, mặt cũng chưa từng thấy qua, nhớ cái khi gì.

“Tử Trúc...” Tam vương gia còn muốn nói gì đó, nhưng lúc này, xe ngựa đã dừng lại, Tô Tử Trúc xuống trước, tam vương gia mặt trầm đi cũng xuống theo. Khi Lăng Ngạo trốn trong phòng của mình thử dao, trên dưới vương phủ một mảng kinh sợ khiếp vía, tam vương gia từ sau khi đi một chuyến cùng Tô công tử ra ngoài, khi trở về không còn lộ ra nụ cười một lần nào.

Các hạ nhân thầm suy đoán, nhìn tam vương gia đối với Tô công tử dịu ngọt dịu ngọt, liền biết Tô công tử này cực kỳ được vương gia sủng ái, vương gia khi ở chỗ của Tô công tử một chút dáng vẻ cũng không còn, hơn nữa thường xuyên bị Tô công tử lạnh mặt. Các hạ nhân tuy đa số đều lên án Tô công tử không biết điều, nhưng cũng có nói Tô công tử tuy là cấm luyến, nhưng giữ mình trong sạch, cũng không giống như những luyến đồng khác, yếu dâm yếu điệu, cũng không vì được sủng mà kiêu. Dù sao người bên dưới nói thế nào thì Lăng Ngạo cũng không xem ra gì.

Miệng mọc trên người bọn họ, bọn họ thích nói cái gì thì nói cái đó, y không để tâm. Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Tam vương gia chỉ cần không phải đi tiệc xã giao, thì sẽ cùng y dùng thiện. Lăng Ngạo trước giờ không bao giờ bạc đãi bụng của mình, tam vương gia cũng mang hết mấy thứ tổ yến vi cá gì đó tặng cho y, Lăng Ngạo có thể cảm giác được, trên mặt y đã có thịt rồi.

“Tử Trúc, ngày mai bốn vương xuất thành, ngươi đồng hành với ta.” Tam vương gia ngày ngày đều ì ra ở chỗ của y, hẳn có nhiều chính vụ phải làm như vậy, sao có thể nhàn tản đến thế này?

Xuất thành? Đối với y mà nói không phải là một cơ hội tốt sao? Nếu lần này ra khỏi hoàng thành, có phải y có thể đạt được tự do không?

“Đi đâu?” Y phải hỏi một chút, nếu liên quan tới việc tạo phản, y phải tận lực tránh xa, nếu không tương lai sẽ bị liên lụy.

“Ngươi đi rồi không phải sẽ biết sao? Bốn vương cả đời này có hại ai cũng sẽ không hại ngươi.” Câu này nói ra, rất tình cảm. Lăng Ngạo cúi đầu hạ mắt, nghĩ nghĩ. “Được, ta đồng hành với ngươi.” Ngoại ô a, y vẫn luôn yêu thích, rời khỏi hoàng thành, rời khỏi mấy nam nhân ngấp nghé như hổ rình mồi này.

“Vậy đêm nay bốn vương liền lưu lại đây, ngày mai chúng ta khởi hành sớm.” Lỗi suy nghĩ của tam vương gia có vấn đề thật lớn. Y đáp ứng đi cùng hẳn, nhưng không đáp ứng cho hẳn ở lại đây. Lăng Ngạo không vui mừng to con mắt đan phượng, chân mày nhăn chặt, vụt một phát đứng lên, kéo cửa đi ra ngoài.

“Tử Trúc, ngươi đi đâu?” Tam vương gia vội đi theo.

“Nếu vương gia thích giường của Tử Trúc, vậy thì Tử Trúc đến thư phòng ngủ.” Lăng Ngạo không muốn cùng hẳn phát sinh bất cứ quan hệ gì nữa, đặc biệt là sau khi y biết mẹ của Tử Trúc có gian tình với vương

gia.

Đây gọi là gì, mẹ dính lúu rồi, nhi tử cũng dính lúu. Mẹ và nhi tử cùng phục vụ một nam nhân?? Lăng Ngạo y không thể làm được, tuy y không phải Tô Tử Trúc, nhưng trong lòng y cũng không tiếp nhận được.

“Tô Tử Trúc, người còn muốn bốn vương phải đổi dãi người thế nào.” Tam vương gia tức giận, đây là lần đầu tiên hấn lớn tiếng với y như vậy, nhưng Lăng Ngạo một chút cũng không sợ hãi.

Y cười lạnh một tiếng, khẩu khí không tốt nói: “Vương gia, ngài là muốn đổi tốt với Tử Trúc, hay là muốn đổi tốt với người đó? Khi ngài nhìn Tử Trúc, ngài cảm thấy Tử Trúc này là ai?”

Sự thật chính là như thế, Lăng Ngạo không phải người mù, sớm đã nhìn ra mục quang của tam vương gia nhìn xuyên thấu qua y tìm kiếm hình bóng khác, một hình bóng có tướng mạo cực kỳ tương tự như y. Người đó chắc chính là cha của Tô Tử Trúc!

Tam vương gia cũng thật tham lam, chiếm vợ của người ta rồi, còn vắn vương nhi tử của người ta, mà trong lòng thì nhớ người kia. Người của gia đình này lẽ nào hấn muốn thu hết toàn bộ vào phòng mới chịu?

Lăng Ngạo cười, tiếng cười thê lương. Tam vương gia như bị sét đánh, lập tức không chút động đậy. Cho đến khi tiếng cười thê lương càng lúc càng xa, hấn mới ngửa cổ thét dài. Đêm đó trong vương phủ tất cả mọi người đều bị tiếng gầm thét đó kinh sợ, toàn bộ vương phủ thấp thỏm bất an, cho đến hôm sau vương gia rời khỏi vương phủ, mọi người mới thở phào một hơi.

Lăng Ngạo vẫn cùng đi với tam vương gia, lần này y và tam vương gia phân ra ngồi hai chiếc xe ngựa. Lăng Ngạo cười nhẹ, tam vương gia hiện tại biết tị hiềm rồi sao? Trước đây đâu mất rồi.

16. Chương 16: Xuất Thành (hạ)

Lăng Ngạo một mình lái nhải nằm trong xe ngựa, xe lúc run lúc lắc, có cảm giác khá giống giường nằm của xe lửa, chỉ là giường nằm của xe lửa ổn định hơn xe ngựa rất nhiều. Đầu gối lên cánh tay, y cứ vậy run run ngủ mất.

Đã tới nơi muốn tới, tam vương gia đợi nửa ngày cũng không thấy người xuống xe. Lòng chột kinh sợ, cho rằng y biến mất, đợi khi tam vương gia khẩn thiết mở cửa xe, lại phát hiện Tô Tử Trúc ngủ thật ngon, hết như một đứa trẻ.

Tam vương tay phất tay, tất cả mọi người nhất thời cách xa chiếc xe ngựa đó hơn mười trượng. Mà tam vương gia cứ như vậy đứng bên ngoài xe ngựa nhìn con người đang ngủ say, mắt rất ít khi chớp.

Lăng Ngạo bị hai đạo chú mục nóng cháy làm giật mình tỉnh giấc. “Oa! Vương gia, ngài phải lên tiếng chứ, làm gì giống hệt quỷ.” Trước đây Lăng Ngạo là điển hình của luận giả vô thần, vì y học là tây y. Nhưng từ sau khi sống lại, y cái gì cũng tin.

“Diện mạo của bốn vương có tàn ác như vậy không?” Tam vương gia vừa nói vừa xoa mặt, hấn hình như không xấu đến vậy đi.

“Hả, đã đến rồi sao?” Lăng Ngạo xoa mắt, lại vắn vắn cánh tay bị gối tới phát tê. Khi xuống xe, tam vương gia chìa tay cho y, y cũng không cự tuyệt. Người ta có hảo ý a, cứ coi là sự sủng ái của trưởng bối là được.

“Vương gia, đây là nơi nào?” Hiện tại là mùa xuân, chắc không phải là mùa săn thú. Vậy vào rừng làm gì?

“Người tiến vào không phải sẽ biết liền sao?” Tam vương gia kéo tay y, y không giãy ra, không phải vì cái gì khác. Trong khu rừng này vạn nhất có quái thú hổ bầy gì đó, y phải kéo theo người lót lưng, mới yên tâm một chút.

Đừng quản y có phải là kẻ lấy lòng tiểu nhân đo dọ quân tử hay không, dù sao y không muốn chết, càng không muốn không minh bạch lại chết một lần nữa.

Tam vương gia kéo tay y đi từng bước vào trong, Lăng Ngạo phát hiện một vấn đề, đó là cổ nhân thật sự rất thông minh, ở bên ngoài căn bản không nhìn ra, phong cảnh trong khu rừng này lại kiều diễm như thế. Đây chắc là ngũ hành trong truyền thuyết đi.

Sương khí luẩn quẩn, có giọt sương ẩm ướt rớt lên mặt, trơn trơn. Sau khi đi qua sương khí, thì lại tới một nơi có cảnh sắc như bông lai khác. Đó là thảm cỏ mênh mông, toàn bộ là cỏ non xanh mơn mớn, nhìn xa vô tận. Lăng Ngạo hít sâu một hơi, tâm tình lập tức tốt lên. Cảm giác áp lực đè nén trong lòng mấy ngày nay cũng tiêu biến đi.

“Tử Trúc, người thích nơi này không?” Tam vương gia cực kỳ đặc ý, nơi này là chốn tư nhân của tam vương gia hắn, từ trước tới nay cũng chỉ có một mình hắn tiến vào. Hiện tại vì muốn Tử Trúc cao hứng, hắn nguyện ý tặng nơi này cho y. Dùng hết ngàn vạn chỉ vì muốn làm giai nhân vui lòng.

“Ân, nơi này rất tốt.” Lăng Ngạo giẫy khởi tay tam vương gia, vui sướng chạy như bay tới trước. Với tốc độ chạy nước rút một trăm mét lao đi, sau đó nhảy lên rồi ngã ụp xuống bãi cỏ. Thật sướng khoái! Đây chính là đại tự nhiên không chút ô nhiễm a, hương cỏ thơm mát non mơn này.

Lăng Ngạo lăn mấy vòng trên cỏ, nằm ngửa nhìn trời. Trời thật cao, thật xanh. Có chim bay ngang, thật ngưỡng mộ.

Nhắm mắt lại, hưởng thụ khoảnh khắc an tĩnh.

“Người là ai?” Tam vương gia mới nói một câu liền không còn lên tiếng nữa. Lăng Ngạo mở mắt, hơi chút lo lắng, là thích khách?

“Đi theo ta!” Thanh âm rất thấp, nhưng Lăng Ngạo lập tức nghe ra được người đến là ai. Hắn cũng rất biết đề nén a, lâu như vậy mới tìm tới y, còn cho rằng hắn đã quên y rồi chứ.

Lăng Ngạo chưa kịp đáp lời, người đó đã vác y lên lưng, thay y làm chủ mọi chuyện. Lăng Ngạo nằm sấp trên lưng người đó, nhìn tam vương gia đang hoảng loạn, lòng thầm hô: Lão sắc quỷ, bại bại!

Người đó mang y đi thẳng tới cuối khu rừng, đó là một vách núi, phía dưới là dòng sông chảy siết. “Có dám theo ta nhảy xuống không?”

Lăng Ngạo nhìn kỹ, so với vách núi khi y nhảy Bungee lúc trước thì cao không kém bao nhiêu. Kéo khoe miệng, dùng ánh mắt khiêu chiến nhìn người đó.

Hiên Viên Cẩm kéo khăn che mặt xuống, lộ ra gương mặt thanh gầy, diện mạo tiêu tụy như cũ, nhưng hai con mắt thì long lanh hữu thần, không có biến hóa gì lớn. Lăng Ngạo lấy khăn che mặt của hắn gói lại những thứ linh tinh trong ngực. Mớ gia sản này, không thể để nước cuốn trôi.

“Nhảy đi.” Làm xong mọi thứ, Lăng Ngạo đứng trước vách núi.

Hiên Viên Cẩm nắm tay y một lúc, Lăng Ngạo co hai chân, phóng người nhảy xuống. Hiên Viên Cẩm theo ngay phía sau, Lăng Ngạo nhắm chặt mắt, cảm giác từ trên không rơi xuống thật không tồi, giống như đang bay, không còn bó buộc, bất cứ ai cũng không thể giam cầm y, tự do.

Nước rất lạnh, Lăng Ngạo hết sức không nể mặt sau khi rơi vào nước liền bị chuột rút, giấy dựa vài cái thì có xu hướng chìm xuống, cũng may Hiên Viên Cẩm không bỏ lại y, kéo theo y lên bờ.

“Oa! Chuột rút rồi, người nhẹ chút!” Gia hỏa đó sao không một chút dịu dàng như vậy chứ. Giống như đang báo thù y vậy, nhuấn vào góc chết của chân y.

“Ta thật sự muốn bẻ gãy chân người, như vậy thì người sẽ không bao giờ có thể rời khỏi ta nữa!” Hiên Viên Cẩm hung hăng nói. Lực đạo trên tay cũng rất mạnh, đau đến mức Lăng Ngạo chảy nước mắt.

“Ta tự mình đi sao chứ? Nếu người trông ta cho tốt, ta sẽ bị người ta bắt đi sao?” Lăng Ngạo cũng rất ủy khuất, lão tử ba mươi tuổi rồi nha, còn phải chịu đựng tiểu thí hài nhà người, không bằng lưu lại bên cạnh lão già mà chưa một kia, ăn ngon uống ngon, được phủng trong tay thật tốt.

17. Chương 17: Trở Về Bên Hiên Viên Cẩm

Hai mắt Hiên Viên Cẩm đỏ rực ngậm nước trừng y, Lăng Ngạo nuốt lời phía sau lại, gia hỏa này nghĩ lại chắc cũng không sống tốt. Vừa vươn tay ra muốn ôm hân an ủi một chút, gia hỏa đó lại hung ác nhào lên. Một phát cắn cổ y.

Oa!

“Mẹ nó người không ăn cơm sao!” Nhu tình vừa mới trào lên của Lăng Ngạo lập tức vị tiểu quỷ này nhào tới làm tiêu tan hết.

“Tử Trúc, ta cho rằng sẽ không gặp được người nữa, cho rằng sẽ không gặp được người nữa.” Tên tiểu hài tử mộng thú Hiên Viên Cẩm cắn cổ y, giống như hài tử không được ăn no, đói tới phát khóc.

“Ta còn sống rất tốt, sao lại không gặp lại được. Người chỉ đang tự dọa mình thôi.” Lăng Ngạo thở dài trong lòng, lão tử tuổi tác lớn hơn người, lão tử không tính toán với tiểu thí hài như người, lão tử nhường người, dỗ người.

Hiên Viên Cẩm không cắn cổ y nữa, mà vui mặt ra sức cọ cọ lên mặt y, vừa cọ vừa nói: “Tử Trúc, Tử Trúc, người đừng rời khỏi ta nữa.”

Lăng Ngạo nhìn trời đảo mắt trắng. Cái này y không phải nói là xong, cao thủ nhiều như vậy, thường xuyên có người biểu diễn thiên không phi hành. Nói không chừng ngày nào đó y lại bị bắt đi, đó không phải là do y muốn đi nha, là người ta bắt y đi đó. Nhưng mà, an ủi thích đáng thì vẫn có thể thôi.

Dù sao thỉnh thoảng y cũng hơi tưởng niệm hân. “Chỉ cần người tốt với ta, ta sẽ không rời khỏi người.”

“Ta sẽ tốt với người.” Trong thời gian Tử Trúc không ở bên cạnh, hân cảm thấy hồn của mình cũng bị rút đi, khắp nơi tìm người.

“Hiên Viên Cẩm, người đứng lên chút.” Lăng Ngạo dùng sức đẩy Hiên Viên Cẩm, y phục dán sát trên thân thể thật khó chịu. Hơn nữa chân y bị chuột rút còn chưa khỏi, gia hỏa này muốn ôm tới lúc nào?

“Để ta ôm người thêm lát, ta cảm thấy người vẫn chưa trở về.” Hiên Viên Cẩm không chịu, giống như con bạch tuột, sống chết quấn y không buông.

“Đợi ta thoát y phục ướt đã, người nguyện ý ôm tiếp thì ôm.” Y phục này dán sát lên người thật sự quá khó chịu. Mục quang Hiên Viên Cẩm lập tức trở nên thâm sâu, không mang ý tốt nhìn Lăng Ngạo.

“Người đừng nghĩ bấy nữa, ta chỉ là cho người ôm ôm, chứ không có ý gì khác. Nếu người dám ức hiếp ta, ta không để ý tới người nữa!” Cảnh cáo này hiển nhiên không có tác dụng gì. Đối phương vẫn dùng ánh mắt trắng trợn nhìn y.

“Tử Trúc, sao người lại khả ái như thế.” Hiên Viên Cẩm ôm y hung hăng giày vò môi y, xong mới buông y ra. “Ta đi nhóm lửa.”

Hiên Viên Cẩm tìm củ khô nhóm lửa, lại biến ra một bao y phục khô ráo. “Người đã sớm chuẩn bị tốt rồi sao?” Lăng Ngạo nhíu mày hỏi y.

“Àn.” Hân tiêu biết bao nhiêu ngân lượng mới nghe ngóng được hành tung của tam vương gia. Sớm thu xếp những thứ cần dùng, ở nơi này ôm cây đợi thỏ.

“Người cũng hiểu ngũ hành?” Lăng Ngạo trước đây chưa từng nghe Hiên Viên Cẩm nói qua, khu rừng này tuyệt đối không phải dễ dàng có thể đi thông, Hiên Viên Cẩm có chút bản lĩnh a, trách không được tuổi trẻ đã làm tướng quân, bản lĩnh thật sự không nhỏ.

‘Hiểu qua loa.’ Hiên Viên Cẩm khiêm nhường nói. Lăng Ngạo trề môi, nhưng lời tiếp theo lại khiến y như bị sét đánh. “Trước đây người cũng hiểu, còn nghiên cứu triệt để hơn ta, ta phần lớn là học từ người.”

A! Ông trời, cho thời gian chảy ngược, ta muốn thu lại những vấn đề ngu ngốc trước đó!

Lăng Ngạo cúi đầu, rầu rĩ không lên tiếng. Sơ hở của y càng lúc càng nhiều, đã sắp tới mức bị xé tầng da bên ngoài, lộ ra chân mục vốn có. Y đang suy nghĩ, trở về thật sự đúng sao? Hiên Viên Cẩm nếu phát hiện y là giả, liệu có vì báo thù cho Tử Trúc thật sự mà giết y không.

“Tử Trúc, ngươi sao vậy?” Hiên Viên Cẩm lau đầu cho y, nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì, ta đói rồi, có thứ gì ăn không?” Lăng Ngạo cúi đầu, không muốn nhìn mặt Hiên Viên Cẩm, y hy vọng bản thân có thể bị phát hiện hoặc vạch trần trễ một chút.

“Có, ta mang theo thứ ngươi thích ăn.” Lấy ra một chút bánh kem tinh xảo, những thứ này là Tô Tử Trúc thích ăn, Lăng Ngạo y không phải rất thích. Nhưng y cũng nhận lấy, nuốt từng khối vào bụng.

“Chúng ta đi thôi.” Hiên Viên Cẩm thấy Tô Tử Trúc ăn xong, liền thu gom y phục vân vân, cũng vui đi dấu đốt lửa. Khi đi thì xóa hết những vết tích cho biết bọn họ từng lưu lại, Hiên Viên Cẩm là người cẩn thận.

Lăng Ngạo nằm trên lưng Hiên Viên Cẩm, lòng chua xót. Người mà người này thích là Tô Tử Trúc, không phải là Lăng Ngạo. Y chẳng qua chỉ là khách ngoại lai chiếm cứ thân thể này thôi, người mà người ta yêu không phải là y, y kích động thì được gì. Cũng chẳng có chút quan hệ gì với y.

Càng nghĩ càng sầu muộn, Lăng Ngạo liền không lên tiếng, Hiên Viên Cẩm còn cho rằng y đã ngủ. Phi thân nhảy lên một nơi khá ẩn mật, đặt y xuống, lại chợt thấy vẻ mặt sầu khổ của y. Giống như người đã chết, thần sắc bị thương, khiến Hiên Viên Cẩm cảm thấy không thoải mái.

“Tử Trúc, ngươi sao vậy?” Hiên Viên Cẩm xoa mặt Tô Tử Trúc, cúi người xuống, nhìn vào mắt y, muốn biết y đang nghĩ gì, vì sao bị thương.

“Ta có chút mờ mịt.” Lăng Ngạo nói xong lại cúi đầu. Nghĩ bản thân vì sao tới đây, lại vì sao tương ngộ, y cảm thấy trời cao đối với mình không công bằng. Kiếp trước y cứu nhiều người như vậy, lại chết không minh bạch. Hiện tại còn làm thế thân cho người ta, sống không minh bạch.

“Mờ mịt cái gì, ân?” Hiên Viên Cẩm nâng cằm y lên, nhẹ hôn lên môi y, Lăng Ngạo chỉ mặc ý Hiên Viên Cẩm cướp đoạt công chiếm trong miệng mình, tư duy vẫn còn bay xa ngoài vạn dặm. Y đang vì cái gì? Vì sống, cho nên không thể không giả làm người khác, ngay cả tình yêu đạt được cũng là người ta ngộ nhận cho y là chính chủ mà yêu sao.

Kỳ thật y cái gì cũng không có được, được yêu không phải là y, thân thể này cũng không phải của y. Đến cuối cùng, y ngay cả bản thân cũng không phải chính mình. Y như vậy là vì cái gì?

18. Chương 18: Nguyên Nhân Hiên Viên Cẩm Thất Tung

“Tử Trúc, ngươi rốt cuộc đang nghĩ cái gì?” Dưới cằm bị đau, nam nhân bên cạnh tức giận rồi, vì y không chịu để tâm. Nam nhân thở phì phò đang tức giận, Lăng Ngạo cảm giác được, hần sắp đánh y sao?

“Ta mệt, ngươi có thể cho ta nghỉ ngơi không.” Nói xong liền nhắm mắt lại, không nhìn hần nữa. Mục quang nóng cháy đó, sẽ thiêu đốt trái tim y. Y sẽ bị hấp dẫn, sau đó khi hần phát hiện y là hàng giả thì sẽ bị vứt bỏ, sẽ bị vứt bỏ.

Trên trán Hiên Viên Cẩm nổi đầy gân xanh, muốn lay lắt người này nói cho rõ. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Tô Tử Trúc, hần lại mềm lòng. Ôm người vào lòng, người đó vô thức co co trong ngực hần, bá khí âm tàng trên mặt hần cũng lui đi khá nhiều, sau đó biến mất.

Không biết đã đi bao lâu, Lăng Ngạo vẫn nhắm mắt, khi cảm thấy mình thật sự sắp ngủ, y lại bị đặt xuống.

“Đến rồi?” Mơ hồ hỏi một câu, đối phương ân một tiếng, y trở người, triệt để ngủ mất.

“Đây là đâu?” Một giấc tỉnh lại, trời đã朦胧 lung sáng, Lăng Ngạo nhu mắt, nhìn gian phòng xa lạ hỏi nam nhân đã mặc xong y bào.

“Một nơi nghỉ chân. Hôm nay ta hồi phủ, qua ba ngày nữa sẽ tới đón người. Người ở lại đây, ở yên cho ta, không nên đi đâu cả được không?” Hiên Viên Cẩm đang khẩn cầu y. Mọc quang lấp lánh, ánh mắt hắc sắc sáng rực khiến Lăng Ngạo có chút mở mắt không nổi.

“Được.” Dù sao y cũng tạm thời không có chỗ đi. Cho dù muốn đi, cũng phải trước hết bình an rời khỏi kinh thành rồi nói. Dù sao ở đâu cũng không an toàn như nhau, năm nay người xấu quá nhiều, đặc biệt là bên cạnh y thì chưa xuất hiện một nam nhân tốt nào.

“Ngoan.” Hiên Viên Cẩm luyến tiếc không nỡ hôn lên trán y, rồi quay người rời đi, bước đi rất nhanh, mấy bước đã tới cửa. Khi cánh cửa bị đóng lại, y biết, bản thân bị kim ốc tàng kiều rồi.

(*Kim ốc tàng kiều: là cất giấu vật quý, giai nhân vào chỗ kín, còn có nghĩa là nạp thiếp, ý ở đây là Lăng Ngạo cảm thấy mình giống như cẩm luyến bị giấu đi)

Nghĩ chắc cho dù y muốn đi, người trong căn nhà này cũng sẽ không cho y đi. Kỳ thật Hiên Viên Cẩm căn bản không cần phải làm như vậy, y sẽ không đi, người không có nhà, nên đi đâu đây?

Ba ngày trôi qua, bảy ngày trôi qua, nửa tháng cũng đã trôi qua, Hiên Viên Cẩm vẫn không thấy trở lại. Hắn có phải đã xảy ra chuyện không? Hắn trở về làm gì? Tại sao không cho y chút thư từ, để y lo lắng!

Lăng Ngạo không ngừng đi qua đi lại trong phòng, đi mệt rồi thì ngồi bên giường nghỉ mệt, sau đó lại ra ngoài đi. Người trong căn nhà này toàn bộ đều nói: “Chào Tô công tử, tiểu nhân không biết, Tô công tử thỉnh lưu biệt.”

“Hiên Viên Cẩm có truyền tin tới không?” Lăng Ngạo đi tìm quản gia, mỗi ngày đều phải hỏi tin tức về Hiên Viên Cẩm một lần.

“Không có.” Quản gia cung kính trả lời vấn đề của y.

“Hắn xảy ra chuyện gì rồi?” Lăng Ngạo khẩn trương đến sắp kéo cổ áo quản gia gầm rống. Tên đó không lạnh không nóng đáp một câu: “Lão nô không biết.”

Kháo! Lại là câu này, thời gian đối phó cho qua với ta đã đủ lâu rồi, dùng thêm nhiều nữa cũng không còn ý nghĩa.

“Ta muốn ra ngoài!” Lăng Ngạo rướn cổ gầm lên. Mẹ nó, lão tử không phát uy, các người thật xem lão tử là con mèo bệnh.

“Tô công tử đừng làm khó lão nô, khi chủ tử ly khai có giao phó an nguy của ngài cho lão nô, ngài nếu có gì bất trắc, lão nô không có cách nào phụng mệnh chủ nhân.” Lão quản gia này của Hiên Viên Cẩm, đừng thấy niên kỷ đã bán trăm, nhưng thân thủ lại lạnh lẽo vô cùng, Lăng Ngạo vừa nhấc chân, hắn đã đưa tay cản, Lăng Ngạo không đẩy nổi hắn.

“Một là bảo Hiên Viên Cẩm đưa tin, hai là người để ta ra ngoài, ngày mai cho ta hồi đáp.” Lăng Ngạo cũng đã đến cực hạn. Hiên Viên Cẩm rõ ràng nói qua ba ngày sẽ đến đón y, nhưng kéo dài lâu như thế, nhất định đã xảy ra chuyện rồi, y sao có thể không lo lắng.

Lăng Ngạo trở về phòng chỉnh lý lại đồ đạc của mình một chút, trên người một bộ y phục, những thứ lật vạt thì nhét hết vào ngực, lão gia hỏa nếu còn không cho y một câu trả lời, thì cho dù có phải chui lỗ chó cũng phải chui ra khỏi chỗ này. Một khắc không xác định được Hiên Viên Cẩm có bình an hay không, y một khắc liền không thể yên tâm.

Kết quả hôm sau y ngay cả lỗ chó cũng không chui được, trực tiếp bị lão tạp mao đó không chế. “Người hạ được với ta?”

“Xin lỗi Tô công tử, chủ nhân không ở đây, ngài không thể ra ngoài, lão nô cũng chỉ có thể ra hạ sách này. Đợi chủ nhân về rồi ngài muốn trách phạt thế nào đều được, chỉ cần hiện tại ngài không xảy ra chút chuyện gì là được.” Lão quản gia nói xong còn cung kính cúi lưng. Kháo, mẹ nó người nói tiếng người mà không làm việc người nên làm! Ta nguyên rửa người!

Sau khi Hiên Viên Cẩm hồi phủ vốn định chuẩn bị dẫn binh đi chi viện đại tướng ở biên quan, kết quả tam vương gia thăm đưa tới một tấm thiếp, khẳng định chính là hắn mang Tô Tử Trúc đi. Nếu giao ra Tô Tử

Trúc thì sẽ không có chuyện gì, nếu không thì hẳn nhất định sẽ nhai lại chuyện mất binh phù.

Hiên Viên Cẩm đánh chết hẳn cũng sẽ không thừa nhận Tô Tử Trúc nằm trong tay mình, sau đó liền bị tam vương gia vạch tội. Hoàng thượng có ý bao che cho Hiên Viên Cẩm, nhưng tam vương gia thiết tâm muốn trị tội hẳn. Trên triều cũng náo nhiệt không thua gì nơi chợ búa, tranh cãi không ngừng.

Hoàng đế lão tử nghe tiếng cãi vã muốn nổi đầu, nên nhốt Hiên Viên Cẩm vào trong đại lao vài ngày, sau đó lại thăm ám thị một vài người đi thỉnh mệnh, cứu người ra, cũng không tính là không nể mặt tam vương gia, lại bảo vệ được tâm phúc đại tướng Hiên Viên Cẩm. Lão hoàng đế thông minh nghĩ.

Hiên Viên Cẩm bị giam trong lao, trong đầu chỉ là Tô Tử Trúc, rõ ràng đã hẹn ba ngày, người đó tính tình táo bạo, sợ sẽ không thành thật đợi hẳn đi tìm y. Hẳn không sợ gì khác, chỉ sợ vạn nhất đụng phải người của tam vương gia thì y sẽ bị mang về, vậy hẳn muốn cứu y ra lần nữa càng thêm khó khăn.

Chuyện này giầy vò nửa tháng cuối cùng cũng xong, tam vương gia không moi được gì từ chỗ hẳn, lại vội đầu đi tìm người.

Khi Hiên Viên Cẩm râu ria lởm chởm đi đến trước mặt Tô Tử Trúc đã tuyệt thực, hai người đều đau lòng cho đối phương. Lão quân gia thức thời giao lên giải được, rồi lui ra ngoài.

“Tử Trúc, ngươi sao lại lấy thân thể của mình ra làm trò đùa chứ!” Vuốt ve người tâm ái, dứt giải được, lại dứt mấy ngụm nước, ôm vào trong lòng còn cảm thấy cần tay.

“Ngươi còn nói ta, bộ dạng như đồ trộm cướp, thê thảm chết được.” Tử Trúc trừng mắt nhìn hẳn, tựa đầu vào ngực hẳn, rất lâu không lên tiếng.

“Xin lỗi, là ta nuốt lời.” Hiên Viên Cẩm thở dài, cả đời này hẳn đã định là phải luẩn quẩn trong tay người này. Bất kể y giả ngốc hay giả vờ, hẳn đều nhận. Có người này trong lòng, hẳn liền an tâm, nếu y không ở bên cạnh hẳn, nơi này của hẳn đột nhiên trống rỗng, ngay cả nhịp đập cũng không cảm thấy.

“Hiên Viên Cẩm, ta có thể nào cầu ngươi một chuyện không?” Lăng Ngạo phải cầu một kim bài miễn tử cho bản thân, cũng cầu một tương lai.

“Ngươi cứ nói, cầu cái gì mà cầu.” Kéo người vào lòng, ôm càng thêm chặt.

“Tương lai có một ngày, bất kể trên người ta phát sinh chuyện gì, ngươi đều phải thần nhiên đối mặt, đừng không để ý tới ta, được không?” Y muốn có một tương lai, một tương lai thuộc về bản thân mình. Sau này y sẽ nói thật, khi giữa cả hai càng thêm mật thiết, y sẽ nói với hẳn, tất cả của y.

“Ta sẽ mãi để tâm ngươi, vĩnh viễn cũng sẽ không có chuyện không để ý tới ngươi.” Hẳn còn sợ Tô Tử Trúc có một ngày không để ý tới mình, hẳn làm sao có thể không để tâm y chứ?

“Vậy thì tốt. Ngươi nhất định phải nhớ câu này!” Trong thanh âm của Lăng Ngạo lộ ra một tia khẩn cầu, y không muốn tương lai có một ngày, Hiên Viên Cẩm sẽ lạnh mặt nhìn y.

“Ta nhớ mà.” Hai người ngọt ngọt nhào nhào tâm tình một hồi, Lăng Ngạo mới cảm thấy thân thể này đã sống lại. “Khi nào chúng ta ly khai?”

“Ngày mai khởi hành, trước tiên ủy khuất ngươi vài ngày, vào binh doanh ở vài ngày, xuất thành rồi, ngươi có thể cưới ngựa đi theo ta.” Hiên Viên Cẩm vẫn phải phòng ngừa lão hồ ly tam vương gia, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.*

(*Tóm lại là đề phòng bất trắc)

“Được.” Lăng Ngạo ngẩng đầu, có chút đau lòng sờ mặt Hiên Viên Cẩm nhẹ giọng nói: “Ngươi tu sửa dung nhan một chút đi, thật sự khó coi.”

“Ân.” Hiên Viên Cẩm đi ra ngoài, khi trở về đã một thân thanh sáng, râu cũng được cạo sạch, người lại hồi phục dáng vẻ thanh niên tướng quân anh tuấn tiêu sái. Đêm, sau một trận triển miên, Lăng Ngạo nằm trong lòng Hiên Viên Cẩm không động đậy, lòng nghĩ chẳng lẽ y thật sự mê luyến người trẻ tuổi này rồi?

Từ trước tới nay chưa từng cảm thấy bản thân có tiềm chất đại thúc thụ, sao khi tới đây, lại biến thành thể này. Cam tâm bị người ta áp, còn cảm thấy rất thỏa mãn, bản thân có phải bị cấm dục quá lâu, đối

quá không kén chọn, cho gì ăn nấy không.

19. Chương 19: Nam Nhân Kỳ Cục

Hiên Viên Cẩm nhẹ nhàng ve vuốt tấm lưng Lăng Ngạo, sau khi thỏa mãn thở ra, nhẹ giọng hỏi: “Tử Trúc, tại sao người tính tình đại biến thành thế này? Người giống như một mê vông vậy lấy ta.”

Lăng Ngạo cứng ngắc lưng, ngẩng đầu lên như cổ máy, nhìn vào con mắt thâm sâu của Hiên Viên Cẩm. Bị phát hiện rồi? Hắn sẽ không giết y vì báo thù cho Tô Tử Trúc chứ?

“Người không thích?” Run rẩy hỏi một câu. Hiên Viên Cẩm nhìn chăm chăm y rất lâu mới nói: “Ta vẫn thích người hiện tại hơn. Nhiệt tình, tà tứ cứng đầu. Trước đây người là một khối hàn băng ngàn năm, ta ấp thế nào cũng không tan, giữa chúng ta luôn có một bức tường vô hình, cản trở ta đến gần người.”

“Vậy người quên ta của trước đây đi được không? Bắt đầu từ hiện tại.” Nếu có thể bắt đầu lại từ đầu, bỏ đi tầng da này, hắn liệu có yêu linh hồn trong xương cốt này không?

“Được.” Hiên Viên Cẩm dịu giọng cười đáp. “Chỉ cần người ở bên cạnh ta là được, tính cách thế nào ta đều thích.”

“Hiên Viên Cẩm, nếu ta bị hủy mặt rồi, người có chán ghét ta không?” Người có phải yêu gương mặt này không?

“Tử Trúc, ta sẽ không cho phép người khác tổn hại người. Nếu thật sự có ngày đó, ta sẽ càng thương người hơn hiện tại.” Hiên Viên Cẩm ôm Tô Tử Trúc, tay lại bắt đầu không thành thật.

“Này! Người đừng quá không biết chừng mực, có phải cũng nên đến phiên ta ở mặt trên không?” Lăng Ngạo cũng không phải là vạn niên thụ, y cũng từng là một tiểu công phi thường lợi hại, tiểu thụ bị y áp dưới thân cũng thập phần hưởng thụ.

“Đợi khi người đánh thắng ta rồi nói.” Hiên Viên Cẩm một phát đè y xuống dưới thân, tách mở chân y, ngón tay linh động chen vào thân thể y.

“Người bỉ ổi!” Oa! Ngón tay chui vào bên trong, tình triều trước đó còn chưa lui, thân thể mẫn cảm lúc này lại dần dần nóng lên, Lăng Ngạo cắn lên vai Hiên Viên Cẩm để phát tiết bất mãn trong lòng, thân thể không ngừng lắt lư, muốn đạt được càng nhiều.

“Yêu tinh!” Hiên Viên Cẩm đem hai chân y gác lên vai mình, tất cả bộ vị ẩn mật toàn bộ đều lộ ra trước mắt. Cúc hoa vừa khép vừa mở đó đang phát ra tiếng mời gọi vô thanh với hắn. Đưa thân thể dán sát lại, Lăng Ngạo dục cự còn ngênh, thân thể nhẹ run rẩy.

“Ta phải làm sao với người đây.” Đỉnh thân tiến vào, tung hoành ngang dọc.

Ô! Mẹ nó, người không thể nhẹ một chút sao, lão tử cũng là người! Kết quả bị đỉnh một phát xém chút nữa không thở được, trực tiếp ngất đi, đợi Lăng Ngạo thuận khí, nam nhân trên người liền bắt đầu điên cuồng cướp đoạt, đưa y một lần lại một lần tiến lên cao trào. Y giống như con cá rời khỏi nước, chỉ có thể không ngừng mở miệng hấp hơi, nhưng lại vô lực giãy dụa.

Yêu là đau cũng kèm theo khoái lạc, thân thể có chút đau đớn, nhưng khoái cảm tê dại không ngừng truyền tới từ hạ thân, cuộn trào khắp cơ thể, chuốc say tư duy của y, y chỉ có thể ôm chặt Hiên Viên Cẩm, bị từng cơn sóng khoái cảm đẩy tới đầu bờ hạnh phúc.

“Tử Trúc, sao người lại tuyệt như vậy!” Khi Hiên Viên Cẩm trùng kích lần sau nhanh hơn lần trước đưa cả hai người đạt tới cao trào, Lăng Ngạo đã mệt tới tê liệt, nhưng nói thật, thật sự sướng khoái. Mí mắt cũng không muốn nhắm lên, khàn khàn nói: “Ta không muốn động, người thanh tẩy đi.” Nhắm mắt lại liền ngủ. Hiên Viên Cẩm dùng chăn bao bọc y cẩn thận, lấy khăn lau sạch mồ hôi trên người, lúc này mới ôm chặt vào lòng cùng ngủ.

Tử Trúc, bất kể người ở bên cạnh ta có mục đích gì, ta đều sẽ không thả người đi. Người yêu ta cũng được, không yêu cũng được. Kiếp này, người chỉ có thể ở bên cạnh ta.

“Hiên Viên Cẩm, cái túi nhỏ của ta đâu?” Lăng Ngạo ngủ tới khi mặt trời lên cao ba sào mới dậy, tắm một cái dễ chịu, mặc xong y phục, đi tìm tài sản tư nhân của mình, thế nhưng không thấy nữa,

“Ta cất rồi.” Hiên Viên Cẩm đang nghiên cứu gì đó, Lăng Ngạo bước nhanh tới, trên gương mặt tuấn tú là nụ cười: “Trả cho ta!” Thò tay ra trước mặt Hiên Viên Cẩm, đòi lại.

“Thứ có được từ chỗ của nam nhân đó, sau này không cho phép dùng. Muốn cái gì, ta có thể cho người.” Hiên Viên Cẩm đem cất hết tất cả những thứ y có được từ chỗ tam vương gia.

“Trả những cây dao đó cho ta, mấy ngọc bội kia ta không cần.” Lăng Ngạo lùi một bước, lại thò tay.

“Không được.” Thứ có được từ tên vương gia mưu kế đa đoan đó, hẳn toàn bộ không cho phép y dùng.

“Người có đưa đây hay không?” Lăng Ngạo cũng có chút gấp gáp, bộ dao phẫu thuật đó là cực phẩm, y còn chưa dùng qua nha. Nộ hỏa xung thiên, mặt trương đỏ bừng, mắt cũng sắp phun ra lửa.

“Không đưa!” Hiên Viên Cẩm cũng sống chết không chịu nhượng bộ. Mục quang Lăng Ngạo lạnh đi, thu lại hết nộ ý, quay người bỏ đi, mặc Hiên Viên Cẩm kêu cũng không thêm bận tâm. Trở về phòng đóng cửa xong, Lăng Ngạo sinh phiền muộn. Đưa tay ra trước mặt, y trừ việc còn nhớ làm thế nào cầm dao, những cái khác đều không biết. Trong ba mươi năm làm người trừ dao phẫu thuật, y giống như một bạch si, không có dao phẫu thuật, y cảm thấy mình như phế nhân.

“Tức giận sao?” Hiên Viên Cẩm đứng trước mặt y, nhẹ giọng hỏi. Lăng Ngạo không ngẩng đầu, chỉ nhàn nhạt nói: “Ta nếu không có gương mặt này, làm sao nuôi sống bản thân?”

Hiên Viên Cẩm suy nghĩ nửa ngày nói: “Thì làm một tư thực tiên sinh, cũng có thể ẩm no, càng hưởng hồ người bụng đầy kinh luận. Bao nhiêu người muốn cầu được đàm cổ luận kim với người, người đều không bận tâm, còn sợ chết đói? Lại nói, không phải có ta sao, ta sao có thể để người chịu thiệt?”

“Hiên Viên Cẩm, ta không còn là ta trước đây nữa, người thay đổi rồi, tính cách cũng thay đổi. Nếu người muốn Tô Tử Trúc trước đây, thì ta không cách nào thỏa mãn người.” Lăng Ngạo đợi Hiên Viên Cẩm chọn lựa.

“Ta biết, hiện tại thế này rất tốt.” Hắn làm sao có thể không cảm giác được cách biệt trước sau to lớn, thần sắc giữa hai chân mày, ngữ khí nói chuyện, mị lực tỏa phát ra trong lúc giơ tay nhắc chân, toàn bộ đều không giống. Chỉ là Tử Trúc chính là Tử Trúc, bất kể tính cách thế nào, hắn đều yêu y.

“Người trước đây rất tôn kính ta, tại sao hiện tại...” Lăng Ngạo ngẩng đầu lên, trong mục quang lộ ra thất vọng, tình yêu của Hiên Viên Cẩm dành cho y y không cảm nhận được, từ trước tới nay hắn chưa từng đặt y vào địa vị đồng đẳng với hắn. Trong mắt hắn y rốt cuộc là gì? Bạn đang ?

“Tử Trúc, ta hiện tại vẫn kính người. Nhưng ta cũng là người ích kỷ, người lấy đồ nam nhân khác tặng mình, ta thấy thì trong lòng không thoải mái.” Hiên Viên Cẩm giống như tiểu hài tử làm mình làm mẩy, vẻ mặt không cao hứng.

“Ta chỉ cần những con dao đó, những thứ khác ta không cần.” Đây là lần cuối cùng Lăng Ngạo nói chuyện này với hắn, nếu hắn vẫn không trả, y sẽ thất vọng, trong thời gian ngắn không muốn lý tới hắn.

“Ta tìm người làm cho người.” Hiên Viên Cẩm vẫn không trả lại cho y, ném lại một câu rồi đi. Lăng Ngạo cũng không tranh cãi với hắn, đi đi đi. Tự do vẫn phải nắm chắc trong tay chính mình, nếu không vĩnh viễn là cầm luyến.

20. Chương 20: Giận Dỗi

Khi Lăng Ngạo trầm mặc, mực quang thanh lãnh, Hiên Viên Cẩm nói gì với y, y cũng chỉ nhú mày, nửa khép nửa mở nhìn hẩn một cái. Lúc này y và Tô Tử Trúc đã mất thần sắc giống hệt nhau, Hiên Viên Cẩm mấy ngày đầu còn có thể nhìn được, thời gian lâu dài, hẩn cảm thấy người này tử khí nặng nề.

“Tử Trúc, ta mang người đi bắt cá.” Đại quân nghỉ ngơi tại đây, Hiên Viên Cẩm hạ mình đề xuất ý kiến với y.

“Được.” Lăng Ngạo đặt quyển sách trong tay xuống, nhẹ xoa mắt, cổ ngữ quả nhiên khó đọc, mấy hôm nay ngày ngày học tập, vẫn có rất nhiều chữ không nhận ra. Lăng Ngạo rầu rĩ, sắc mặt khó tránh khó coi đi rất nhiều, Hiên Viên Cẩm cho rằng y vẫn không cao hứng, muốn dùng mọi biện pháp khiến y vui vẻ lại.

Nước rất lạnh, Lăng Ngạo rửa mặt, rồi cởi giày ngâm chân bên trong, thật thoải mái.

Hiên Viên Cẩm đang bắt cá, dùng phương pháp nguyên thủy nhất, hai tay mò vào trong, từng chút từng chút tiếp cận con cá, bắt được rồi! Một con cá lớn hơn hai cân bị ném lên bờ. Tâm tư của Lăng Ngạo không đặt trên mặt này, nhìn dòng nước lưu chuyển, y xuất thần. Trong đầu toàn là cảnh tượng y sau này sống một mình, y phải làm sao? Cá cũng không biết bắt.

“Tử Trúc, Tử Trúc!” Gần đây Hiên Viên Cẩm phát hiện, Tử Trúc làm chuyện gì cũng đều không mấy để tâm, thường xuyên xuất thần. Nói chuyện với y, cả nửa ngày mới có phản ứng.

“Cái gì?” Lăng Ngạo thu thần trí lại, hỏi.

“Ta hỏi người đang nghĩ cái gì?” Hiên Viên Cẩm có chút không vui, ngữ khí cũng nặng đi.

“Không có gì.” Lăng Ngạo rút chân khỏi nước, ngồi lên bờ, hóng khô chân. Khi y nhìn chăm chăm vào chân mình, mới phát hiện, Tô Tử Trúc thật sự là yêu tinh, đôi chân đẹp như vậy, chân đầy tú khí, nhấc lên nhìn, thể nhưng trắng như thế, chân cũng không có một nốt chàm nào. Chắc chắn, cái này làm sao mà bảo dưỡng vậy.

“Oa!” Tô Tử Trúc ôm đầu, bị người y bỏ lơ rất lâu gõ cho một cái run cả lên. Vô cùng không phục ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Hiên Viên Cẩm.

“Người lại ngây ngẩn, ta liền ném người vào đó.” Hiên Viên Cẩm hung ác cảnh cáo y. Bỏ lơ hẩn đến một trình độ nhất định, hẩn đã không thể tiếp tục chịu đựng nữa.

“Người có chuyện gì?” Cố gắng bình tĩnh nói chuyện với Hiên Viên Cẩm, hiện tại hẩn chính là áo cơm cha mẹ của y, y còn phải nhờ người ta nuôi sống mà.

“Tử Trúc, người rốt cuộc muốn thế nào?” Hiên Viên Cẩm tức giận gầm lên.

“Để ta tự ngăn người một chút.” Lăng Ngạo đứng lên đi về. Không ngờ Hiên Viên Cẩm lập tức kéo y lại, ấn ngã xuống đất, tay chen vào trong y sam trước ngực y mò mẫm.

“Hiên Viên Cẩm, đây là bên ngoài!” Tùy thời sẽ có người tới, hẩn không chú ý tới hình tượng của bản thân sao?

“Bên ngoài thì sao? Bên ngoài càng có tình thú.” Hiên Viên Cẩm nói rồi bắt đầu kéo y sam của Lăng Ngạo.

Lăng Ngạo không chống cự lại, để hẩn thoát, xem hẩn rốt cuộc có thể làm đến mức nào. Thoát xong ngoại sam, khi thoát tới trung y, Hiên Viên Cẩm liền phát hiện không đúng, Tô Tử Trúc không những không phản kháng, mà ngay cả dấu hiệu muốn phản kháng cũng không có. “Tử Trúc, người làm sao vậy?”

“Người vẫn tiếp tục sao?” Lăng Ngạo nằm dưới đất, mặc hẩn đè lên người mình xé y phục.

“Tử Trúc, người gần đây thay đổi rồi. Rốt cuộc là sao vậy?” Hiên Viên Cẩm truy hỏi. Lăng Ngạo kéo hẩn xuống khỏi người mình, sau đó chỉnh lý lại y bào, nhàn nhạt nói: “Nếu muốn làm cũng phải chọn nơi không có người khác nhìn thấy, người không cần mặt mũi, nhưng ta cần.” Y không thích đã hợp bên ngoài, danh tiếng cấm luyện đã đủ khó nghe rồi, để người khác thấy được, thứ đồ hạ tiện không cần mặt mũi như y mập hợp cùng nam nhân, người ta nhất định sẽ thóa mạ tận xương cốt.

“Ai nói với người cái gì sao?” Hiên Viên Cẩm kéo y lại cấp thiết hỏi.

“Không có, là ta tự nghĩ bậy thôi.” Lăng Ngạo kéo y vào của mình lại, trước khi đi nói: “Ta muốn nướng cá.”

Hiên Viên Cẩm không thể nắm bắt được y, trong lòng đánh trống, chiếu theo yêu cầu của y nướng cá đưa vào nướng. Lăng Ngạo duy trì tư thế xem sách, một tay chống cằm, nghiêng đầu, mái tóc đen kịt như thác xõa xuống, y không cột tóc, cứ tùy ý để xõa như vậy, cứ như vậy ngủ mất.

Rút sách khỏi tay y, ôm y lên, đi tới bên giường, nhẹ nhàng đặt xuống. Lúc này y rất yên tĩnh, cũng là y mà hắn quen thuộc. Chải thuận lại tóc y, mắt Hiên Viên Cẩm thâm sâu u hắc, Tử Trúc, người rớt cuộc muốn chơi trò gì? Đừng để ta thất vọng với người. Người đừng tiếp tục lừa dối ta.

Lăng Ngạo cuối cùng cũng không ăn được cá mới nướng, chỉ uống một chút canh cá. Tốc độ bọn họ lên đường rất nhanh, suốt ngày hầu như không nghỉ, toàn tốc tiến tới. Y ngồi trong xe ngựa, lắc tới lắc lui, cảm thấy choáng đầu lợi hại. Kéo rèm xe lên, y gọi một tiểu tốt bên cạnh. “Vị tiểu ca này, có thể giúp ta thông báo với Hiên Viên tướng quân một tiếng không, cứ nói ta có chuyện tìm hắn.”

Tiểu tốt đó, hiển nhiên thập phần không tình nguyện, bọn họ đều xem thường y, xem y là thứ đồ chơi, chuyên môn giờ nông phục vụ nam nhân, không cần mặt mũi.

“Cảm ơn người.” Lăng Ngạo nhin xuống không vui, kéo ra một nụ cười. Người ta nói không đánh người có gương mặt cười, hẳn chắc sẽ không tới nỗi không giúp y chuyển lời.

Tiểu tốt run run chạy đi, không bao lâu Hiên Viên Cẩm đã tới. “Tử Trúc, sao vậy?” Hiên Viên Cẩm ở trước mặt y một chút khí thế tướng quân cũng không còn, rất dịu dàng hỏi y.

“Ta có thể không ngồi xe ngựa nữa không?” Xóc chết lão tử rồi!

“Cưỡi ngựa cũng rất mệt.” Hiên Viên Cẩm nhắc nhở y.

“Ta chỉ cưỡi một chút.” Lăng Ngạo trèo ra khỏi xe ngựa, Hiên Viên Cẩm kéo y lên ngựa của mình.

“Ta có thể tự cưỡi.” Lăng Ngạo phản đối, then đỏ mặt nhỏ giọng kháng nghị.

“Toàn quân đều biết người là người của ta, có gì phải lúng túng.” Nói xong còn kéo Lăng Ngạo ở trước người lại ôm chặt, cảm đặt lên bờ vai đơn bạc của Lăng Ngạo cọ cọ, cắn tai y thấp giọng thăm thì: “Ta muốn làm với người trên ngựa.”

Lăng Ngạo cả mặt đều đỏ bừng, ngay cả lỗ tai cũng đỏ tới mức sắp nhỏ ra máu. Hiên Viên Cẩm cắn một cái lên lớp da non nốt sau gáy Lăng Ngạo, ha ha cười sảng khoái, phóng ngựa tới trước.

Ngựa cũng tuyệt đối không phải cho người cưỡi, Lăng Ngạo ngay cả ngựa cũng xuống không nổi, hai bên chân bị cọ đau đến lợi hại, vừa động liền đau, tính ra đã rách da.

“Không cho người cưỡi, người nhất định đòi cưỡi.” Hiên Viên Cẩm ôm y xuống ngựa, trực tiếp ôm lên xe, Lăng Ngạo cũng không bận tâm mất mặt hay không, trực tiếp vùi đầu vào ngực Hiên Viên Cẩm.

Vừa lên xe ngựa Hiên Viên Cẩm liền lột quần Lăng Ngạo. “Người làm gì?” Về mặt phòng bị.

“Ta muốn xem thử vết thương của người, bôi dược cho người.” Hiên Viên Cẩm vừa nói vừa kéo lưng quần của Lăng Ngạo. Trách không được lại đau, bên trong hai chân bị ma sát rách một lớp da, máu thấm ra đỏ cả quần.

“Oa! Người nhẹ chút.” Hiên Viên Cẩm vừa kéo quần, Lăng Ngạo liền đau đón la to.

Hiên Viên Cẩm tìm được một chút dược phấn trị thương, rưới dược phấn lên phần đùi bị tróc da. “Đừng đụng nước, qua vài ngày sẽ khỏi.”

“Người cũng không nói sẽ bị rách da.” Lăng Ngạo vẫn còn chút ủy khuất, y da mỏng, Hiên Viên Cẩm cũng không phải không biết, thế nhưng còn để y cưỡi lâu như vậy, chân này chính là khi y ngủ trên ngựa bị cọ rách.

“Là ta không tốt.” Hiên Viên Cẩm nhẹ hôn lên má Lăng Ngạo khi y đang tức giận bùng bùng, rồi ra khỏi xe ngựa. Lăng Ngạo nhìn chân mình, lòng thầm nghĩ. Vật chứa đựng này ngàn vạn lần không thể làm hư, linh hồn của y phải trú trong đó mấy chục năm, tính ra cơ hội hoán đổi không lớn bao nhiêu, y phải bảo vệ cho tốt.

21. Chương 21: Cái Giá Thê Thảm

Chân Lăng Ngạo đau, liền ngồi chết dí trong xe ngựa không chịu ra ngoài, trừ ăn cơm với đi mao xí, y luôn chết dí trong xe, mặc xe ngựa lắc tới lắc lui cũng nhất quyết không ra. Cho đến khi vết thương trên chân khỏi hẳn, kết thành sẹo, Lăng Ngạo mới ra khỏi xe, ra ngoài dạo dạo.

Nếu nói người vận khí tốt, đi đường cũng sẽ nhất được vàng. Lăng Ngạo cứ đi thuận theo bờ sông, đã có thể ‘nhặt’ được soái ca. Lăng Ngạo nghĩ được vị máu nhân nhật, vốn muốn nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhưng khi nghe tiếng rên rỉ đau đớn nhỏ vụn phát ra, bản tính bác sĩ của y lại triển lộ, chân không tự chủ được mà đi về nơi phát ra tiếng rên đó.

Nam nhân một thân hắc y mặt đầy máu ngã ở đó, Lăng Ngạo chậm rãi đi tới, người đó đã hôn mê. Lăng Ngạo kiểm tra sơ một lượt, cần phải trị liệu, nhưng y không có công cụ, cũng không có dược, chỉ có thể trở về cầu cứu binh.

“Hiên Viên Cẩm, bên đó có một người, bị thương, còn không cứu sẽ gặp nguy.” Lăng Ngạo một đường chạy về, thở không ra hơi.

“Người không liên quan, không cần để tâm.” Hiên Viên Cẩm nhàn nhạt đáp.

Đó là một mạng người a! Lăng Ngạo trừng to mắt, Hiên Viên Cẩm quá lãnh huyết rồi, ngay cả một mạng người cũng không để tâm. “Người có cứu hay không?” Lăng Ngạo cũng gấp lên, y đối với suy nghĩ ích kỷ của Hiên Viên Cẩm thật sự vô cùng khinh bỉ.

“Không tất yếu. Hơn nữa hẳn là ai người cũng không rõ, có phải là cạm bẫy không cũng không rõ, không thể dễ dàng tin tưởng người khác.” Lời của Hiên Viên Cẩm rất có đạo lý, nhưng Lăng Ngạo lại không thể thấy chết không cứu.

“Người không lo, ta lo. Nếu người muốn cản trở ta, ta sẽ không để ý tới người nữa.” Kháo! Câu nói này thật giống y như các cô các bà, Lăng Ngạo tự thầm sỉ vả mình một câu.

“Tử Trúc, người đứng lại!” Uy nghiêm và khí thế của thiếu niên tướng quân Hiên Viên Cẩm Lăng Ngạo đã từng thấy qua, giống như hiện tại, mặt Hiên Viên Cẩm trầm xuống khiến Lăng Ngạo có chút sợ hãi, y thể nhưng lại cảm thấy sợ hãi đối với một tiểu mao hài tử, trong lòng cực độ khinh thường chính mình.

“Người, người làm gì mà hung như vậy?” Lăng Ngạo lùi về sau một bước, ba mươi năm a, sống uống phí hết rồi, một tiểu thí hài dọa cho mình lắp bắp, y thật hổ thẹn với số tuổi.

“Tử Trúc, người lại bắt đầu không nghe lời rồi.” Hiên Viên Cẩm tiến gần một bước, Lăng Ngạo liền lùi ra một bước.

“Người không còn đối tốt với ta nữa?”

“Không, ta vẫn luôn đối tốt người, chỉ là người phải biết, có vài chuyện không cho phép tiếp xúc.” Hiên Viên Cẩm kéo y tới khóa chặt trong ngực. “Ví như nguy hiểm!”

Nguy hiểm? Ta không phải đang sống trong nguy hiểm sao? Có chỗ nào mà không có nguy hiểm?

“Đây không phải là cái cớ, Hiên Viên Cẩm. Người xem ta là hài tử ba tuổi sao? Người đó hôm nay ta nhất định phải cứu, cứu về rồi, người điểm huyết của hắc, nhốt hắc vào ngục, đó là tùy người. Nhưng hắc không thể chết trong tình huống ta có thể cứu được, nếu không nửa đời sau của ta phải ngày ngày ngủ không yên ổn!” Lăng Ngạo cũng có nguyên tắc của bản thân, y không cho phép người ta chết trước mặt mình.

Hiên Viên Cẩm vẫn khóa chặt y, cắn tai y nhẹ giọng nói: “Cứu cũng được, đêm nay người phải tùy theo ta.”

Oa kháo! Mẹ nó đây là lúc nào rồi, lâu thêm chút nữa thì người đó sẽ đứt khí, hần còn cầu cái thí, Hiên Viên Cẩm tên cường đạo, còn dám đề điều kiện với y vào lúc này, lương tâm bị thoái hóa rồi!

“Được không?” Tay Hiên Viên Cẩm càng siết chặt, có xu thế nếu người không đồng ý, ta sẽ tuyệt đối không buông tay.

Cẩn cẩn rằng, được, lão tử nhận. Không phải chỉ là để người giày vò sao, mặc ý người làm. “Không cho phép làm ta chảy máu.” Chảy máu vô cùng không tốt, tiểu cục hoa hậu đình xưng một chút thì không sao, bôi chút được rất nhanh khỏi, nhưng hề chảy máu thì không dễ xử lý nữa.

“Người bảo ta làm, ta còn không nỡ đâu.” Thái độ Hiên Viên Cẩm mềm xuống, Lăng Ngạo có cảm giác bị mắc lừa, giống như mới từ đầu, tên cường đạo này chính là đã có chủ ý với mông của y rồi. Mấy ngày nay không cho hần leo lên áp, tên tôn tử này ngay cả chiêu tổn hại hình tượng cũng dùng tới để làm hòa vốn.

“Có thể đi cứu người rồi chứ?” Lăng Ngạo giãy ra khỏi vòng tay Hiên Viên Cẩm.

“Đi thôi.” Hiên Viên Cẩm kéo tay y, thỉnh thoảng còn quấy rối bờ mông tròn trịa của y, tiểu tử này gần đây không ăn no, ghen điên rồi.

Người còn ở nơi đó, chỉ là ngay cả tiếng rên rỉ nhỏ vụn lúc đầu cũng không còn nữa. Hiên Viên Cẩm đi tới phong bế tảm đại huyết của người đó, lúc này mới bảo thủ hạ khiêng người vào doanh cứu trị.

Bị nội thương, tâm mạch đều tổn hại, cần điều dưỡng trường kỳ. Trên chân và trên người có mấy vết kiếm, đại phu đi theo quân đã xử lý hết, Lăng Ngạo hoàn toàn không có chỗ đựng tay, phiền muộn cực điểm.

Nhưng, nam nhân đó thật sự là anh tuấn không giống người thường. Hai chân mày xênh nghiêng thẳng như kiếm nhập tận tóc mai, giữa hai chân mày nhẵn thành hình chữ xuyên () , sóng mũi thẳng tắp, gợn cằm nhất là đôi môi đó, môi dưới có chút dày, giữa môi có nếp uốn, tuy trắng bệch, nhưng Lăng Ngạo có thể nhìn ra là thập phần tính cảm. Đôi môi thể này rất thích hợp để hôn, hôn nhất định rất đã.

Lăng Ngạo bị Hiên Viên Cẩm mặt đen kéo lỗ tai lôi ra khỏi đó. Lăng Ngạo biết mục quang của mình quá trực tiếp, đối với đôi môi đó chảy cả nước miếng, nhưng đây không thể trách y a, trước đây y thích dạng môi như vậy, cứ cảm thấy đời không nổi, chỉ mới hôn một nụ hôn nóng bỏng đã có thể đạt tới một lần cao trào.

“Người muốn mắng ta cái gì? Tiện nhân, hay là kỹ nữ?” Nhìn thấy nộ khí và khinh bỉ trong mắt Hiên Viên Cẩm, Lăng Ngạo chế giễu nói: “Ta nhìn nam nhân khác người không cao hứng sao? Ta ngay cả nhìn cũng không được nhìn sao?”

Bạn đang ?

“Người chỉ có thể nhìn ta!” Hiên Viên Cẩm nghiêng người về phía y, một tay siết chặt cằm y, nói từng chữ: “Người là của ta, ai cũng không thể đoạt đi. Người nếu dám xuất tường, ta liền phế người!”

(*Xuất tường: Ngoại tình)

Y tin Hiên Viên Cẩm là người nói được làm được, y cũng không dự tính để mình biến thành tàn phế. “Thiệt! Nhỏ mọn.” Thật là đồ nhỏ nhen, cái này cũng tính toán. Y muốn thị gian tất cả nam nhân trong quân doanh mà y cho là ưu tú, không tin Hiên Viên Cẩm sẽ móc mắt y.

“Tử Trúc, người đừng khiêu chiến với cực hạn của ta, độ dung thứ của ta có hạn.” Hiên Viên Cẩm thô bạo kéo y phục của y, Lăng Ngạo nhìn bộ y phục mới mặc được hai lần, cảm thán, lại tiêu tùng.

Hiên Viên Cẩm như trước đó đã đáp ứng y, không để y chảy máu, nhưng xem chút đã bề gây thất lưng y, nếu không phải Tô Tử Trúc từng học võ, thất lưng này cũng coi như mềm dẻo, thì nhất định đã gãy rồi. Lăng Ngạo mới đầu còn tận lực phối hợp với hần, dù sao chuyện này phải hai người cùng nhau thì mới thoải mái. Nhưng sau đó, tốc độ của y rõ ràng không theo kịp nhịp độ luật động của Hiên Viên Cẩm, tên này giống như đã uống thuốc kích thích, mang theo báo thù công thành chiếm đất với y.

“Mẹ nó! Lão tử sớm muộn cũng cắn chết người!” Một câu hung hãn nói ra giống như di ngôn lúc lâm chung, có thể thấy y có bao nhiêu thâm. Mẹ nó, chỉ vì lão tử nhìn đôi môi gợi cảm đó nhiều một chút, nhưng ngay cả hôn cũng chưa hôn, người đã làm lão tử như vậy, ta nếu hôn rồi, người có phải muốn xé xát ta không.

Ai da, mộng nở hoa rồi, mẹ nó, đau quá!

Tên đang nằm trên giường còn hôn mê bất tỉnh kia, lão tử vì cứu người mới bị làm thảm như thế, tương lai người dù phải làm trâu làm ngựa cũng phải báo ân tình này cho lão tử! Mẹ! Lão tử hận a!

22. Chương 22: Đảo Người Làm Chủ Nhân

Lăng Ngạo phần hận trừng mắt nhìn Hiên Viên Cẩm đang bưng được tới, nếu lửa trong mắt bắn ra có thể tổn thương người, thì trên người của Hiên Viên Cẩm đã thiêu ra bảy tám cái động. “Đừng trừng nữa, mắt không đau sao?”

Mẹ! Lăng Ngạo xem chút đứt khí. “Lão tử không thể xuống giường, là chuyện tốt do ai làm đây?” Mẹ nó hấn còn dám nói lý.

“Ngoan, uống được đi.” Hiên Viên Cẩm bưng được tới, Lăng Ngạo lập tức quay đầu đi, sau đó miệng ngậm chặt như con trai, sống chết không chịu hé.

“Tô Tử Trúc!” Hiên Viên Cẩm sắc giọng gọi đủ tên y, đây nói rõ bảo tố sắp tới. Miệng Lăng Ngạo vẫn ngậm chặt, chỉ là đầu thì đã quay lại.

“Uống đi!”

Mẹ ơi, người biết rõ lão tử uống bao nhiêu, liền ới bấy nhiêu, còn bức lão tử uống!

“Uống đi, không uống thì cơn tiêu chảy của ngươi sẽ không khỏi.” Đầu sở hại y bị tiêu chảy không ngừng khẫu khí mềm đi, dịu y, đem thang được đen kịt đắng tới méo mặt đó đưa tới bên miệng y.

“Nếu không phải do ngươi, ta sẽ tiêu chảy sao?” Lần trước giày vò y xong rồi, cũng không chịu lấy thứ trong thân thể y ra, kết quả hôm sau y liền mệt tới nỗi không thể xuống giường, ngày thứ ba thì thành thể này, một ngày chạy đi mao xỉ bảy tám lần, chân cũng mềm đi. Là trách nhiệm của ai? Ai!

“Đúng đúng đúng, lần sau ta sẽ nhớ.” Lần này tiêu chảy thật sự dữ dội, chỉ trong hai ngày, người đã ốm không còn ra hình. Chút thịt không để gì mới bồi bổ ra, lại ốm đi. Đứng ở đó, thân hình đơn bạc, cảm giác như một trận gió thổi qua cũng có thể bị thổi bay lên trời, trực tiếp biến thành con điều.

“Hừ!” Được này không thể chống lại Hiên Viên Cẩm, nhất định phải uống rồi, uống xong dạ dày không thể tiếp nhận thì có thể ới ra, nhưng nhất định phải uống, quá trình này ở nơi của Hiên Viên Cẩm là tuyệt đối không thể thiếu. Được uống vào, cuộn trào trong dạ dày của Lăng Ngạo một vòng, rồi muốn trào ra khỏi cuống họng. Hiên Viên Cẩm lập tức đánh một cái, làm y ngất đi, người không còn tri giác, được đắng cũng không cuộn trào, ngoan ngoãn lưu lại trong dạ dày đợi được tiêu hóa hấp thụ.

Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, được thang đó uống xuống rồi, cơn tiêu chảy đáng ghét của Lăng Ngạo cũng khỏi. Lăng Ngạo vẫn tức giận, tên đó dám đánh y ngất đi, mẹ nó đồ X!

Lăng Ngạo ghen khí trong lòng, khi nhìn thấy soái ca mà mình cứu về, một cỗ hỏa bùng phát toàn thân. “Nếu không phải vì ngươi, lão tử sao lại thảm như vậy!” Người đó còn trong hôn mê, Lăng Ngạo chỉ mũi người ta, mắng: “Đội người tỉnh rồi, nhất định phải làm trâu làm ngựa cho lão tử để báo đáp ân tình, nếu không lão tử thua thiệt chết rồi!”

Xoa xoa cái mộng vẫn còn đau nhức, Lăng Ngạo báo oán với người đó một lúc mới ly khai. Kết quả cứ như kỳ tích, chân trước y vừa đi, không bao lâu người đó đã tỉnh.

Sau khi người đó tỉnh, Lăng Ngạo là người xông tới đầu tiên, cầm theo tờ bán thân khế do mình viết, sống chết bắt người đó ký tên vào, lại ấn dấu tay. Người đó mới tỉnh, trong cơn hồ đồ mộng lung liên bị bán thân, đợi khi hoàn toàn tỉnh táo, hấn đã trong trong ngoài ngoài thuộc về Lăng Ngạo.

“Đa tạ ân cứu mạng của ân công.” Người đó rất hiểu lễ nghĩa, có thể thấy giáo dưỡng không tồi, Lăng Ngạo rất thỏa mãn gật đầu. “Người tên Tô Dục, té ra cùng họ với ta, sau này cẩn thận báo đáp ta là được.”

Hiên Viên Cẩm ngồi bên cạnh khụ một tiếng, Lăng Ngạo trừng hắt một cái, sau đó da mặt phi thường dày nói: “Mạng này của ngươi là ta cứu, sau này ta chính là chủ nhân của ngươi, ngươi vĩnh viễn đều không thể phản bội ta.” Y sớm đã đem câu nói bác sĩ có tấm lòng như cha mẹ ném lên chín tầng mây.

Đây có phải có chút giống cường đạo không, y cưỡng ép người ta báo ân như vậy. Đối phương cũng không phải tên ngốc, cũng không biết có phản đối không.

“Được.”

Lăng Ngạo vui sướng, khi không nhặt được một nô tài, xoa tay, lão tử cũng có thủ hạ rồi. Nga ha ha!

Tô Dục cúi đầu, bộ dáng thành thật chất phác an phận. Hiên Viên Cẩm tuyệt không tin tưởng dáng vẻ giả tạo này, người này sở dĩ đáp ứng, trừ khi trước mắt không tiện ly khai, một thân thụ thương, nơi này của hắn lại có một đội ngũ thật lớn để che giấu, dưỡng thương thuận tiện, lại có thể ẩn giấu hành tung của mình, nhất cử lưỡng tiện, có sao không làm.

Lăng Ngạo tuy niên kỷ đã lớn, nhưng đối với những thứ âm mưu tính toán này không mấy quen thuộc. Y đối với nhân sinh hiện tại của mình cũng khá thỏa mãn, có một bạn trai cố định, không cần mỗi ngày mười mấy tiếng đồng hồ đứng trước bàn phẫu thuật, không cần tinh thần cao độ khẩn trương, những ngày tháng này, chính là rất thoải mái.

“Tiểu Dục, ngươi cứ về nghỉ ngơi trước đi, chú ý dưỡng thương.” Lăng Ngạo phát tay, bảo Tô Dục ra ngoài. Mà người tên Tô Dục đó thâm ý nhìn y một cái, rồi mới ly khai. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hiên Viên Cẩm xanh mặt, hiện tại dục độc chiếm của hắn càng lúc càng mạnh, nam nhân nào nhìn Tô Tử Trúc nhiều hơn một cái hắn cũng sẽ đen mặt nửa ngày, Lăng Ngạo lại không cho là như thế, dù sao lão tử là người gặp người yêu, khi có người ném mục quang thanh mị tới, y vẫn rất tự hào.

“Người cách xa người đó một chút.” Hiên Viên Cẩm cảnh cáo y, Lăng Ngạo trề môi: “Hài tử đó nhìn trúng ta rồi, không nhìn trúng người, người ghen tỵ với ta!”

Lời của Lăng Ngạo lại chạm đúng vào cảm kị của Hiên Viên Cẩm, hắn chính là không thích có người dùng mục quang ý vị thâm trường đó nhìn Tô Tử Trúc, hắn muốn moi sạch mấy nhãn châu đó ra. “Tử Trúc, đừng nói ta không cảnh cáo ngươi, đến lúc đó ta sẽ móc mắt hắn ra cho ngươi chơi.”

A, ác tâm như thế a! Không có formalin, làm sao bảo tồn, sẽ thúí mất! Lăng Ngạo sầm mặt, hếch người quay đi. Hiên Viên Cẩm cũng sầm mặt, hắn phải nói rõ với tên họ Tô đó, nếu tiểu tử này có ý nghĩ không an phận, đến lúc đó đừng trách hắn hạ thủ vô tình.

“Y là người của ta, người tốt nhất đừng có chủ ý với y.” Hiên Viên Cẩm trực tiếp cảnh cáo hắn. Tô Dục cúi đầu, không để hắn nhìn thấy mắt mình, thấp giọng nói: “Hiên Viên tướng quân đa tâm rồi. Ta chỉ muốn dưỡng thương cho tốt, sẽ không gây phiền phức cho các người, khi nên biến mất ta sẽ tự động biến mất.”

“Vậy thì tốt!” Hiên Viên Cẩm không muốn đi điều tra về một kẻ vô danh. Họ của Tô Dục chắc là thật, trên ngọc bội ở thắt lưng hắn có khắc một chữ Tô, đây chắc sẽ không phải làm giả. Còn về hắn tại sao bị người đả thương, Hiên Viên Cẩm không có hứng thú biết.

Quân đội vẫn không ngừng tiến tới trước, Lăng Ngạo càng lúc càng vô vị, Tô Dục này căn bản chỉ là một kẻ đầu gối. Hỏi hắn mười câu mới đáp ba câu, nếu không phải đôi mắt của hắn thường xuyên chớp khi nhìn mình, y còn cảm thấy bản thân đang đối diện với một bức tượng điêu khắc.

Sau đó Lăng Ngạo cũng dần dần không nói chuyện với hắn nữa, người đó sau khi y trầm mặc, lần đầu tiên chủ động nói chuyện với y. “Người thật sự là Tô Tử Trúc?”

Ha, lẽ nào nơi này người tên Tô Tử Trúc rất nhiều sao? Lát phải hỏi thử Hiên Viên Cẩm, có phải cái tên này rất đại chúng hóa không? Vậy thì nên đổi lại tên cũ thì hơn.

“Người không giống trong tin đồn.” Tên ngu ngốc đó lại nói một câu. Lăng Ngạo lần này không còn xuất thần, mà dùng ánh mắt nghi vấn nhìn vào mắt Tô Dục, dò hỏi.

“Người ta nói Tô Tử Trúc tính tình lãnh đạm, cao ngạo vô cùng, hơn nữa không dễ ở chung.” Tô Dục ngừng một chút, nói tiếp: “Người căn bản không phải là người như vậy.”

Lần này y đã hiểu rõ, không phải vì tên Tô Tử Trúc này quá thông dụng, mà là vì người tên Tô Tử Trúc này quá nổi danh. Hiên Viên Cẩm cũng từng nói qua, rất nhiều người đều biết y, vì sự thanh cao của y, vì tài khí của y. Nhưng mà, đó là thuộc về bản thân Tô Tử Trúc, không phải thuộc về Lăng Ngạo y.

“Vậy thì thế nào?” Lăng Ngạo không tiếp tục trầm mặc.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy chênh lệch rất lớn.” Tô Dục nói xong lại cúi đầu bắt đầu trầm mặc. Lăng Ngạo cũng không mở miệng nữa, có chút buồn bực, Tô Tử Trúc là người nổi tiếng, y không thể biến thành Tô Tử Trúc, cho nên, y chỉ có thể làm Lăng Ngạo. Vẫn nên tìm cơ hội trốn đi thôi, nếu không có một ngày Hiên Viên Cẩm bỗng nhiên nổi hứng, bảo y làm thơ gì đó, y nhất định lộ sơ hở.

23. Chương 23: Tô Dục Phản Chủ

Hiên Viên Cẩm cảm giác được rõ ràng, Tô Tử Trúc gần đây tâm tình kém hẳn, bên này vừa mới hoan hảo xong, vẻ mặt cao trào vừa tiêu đi, lập tức lại chìm vào trong tự bế.

“Tử Trúc, ngươi lại có tâm sự sao?” Hiên Viên Cẩm kỳ thật cũng rất mâu thuẫn, hiện tại Tô Tử Trúc trầm mặc là đáng vẻ hắn rất quen thuộc, vậy mà hắn lại giống như đã không còn quen đối diện với Tô Tử Trúc như thế, hắn thích Tô Tử Trúc luôn la to hét to trước mặt hắn hơn.

Rõ ràng chỉ là một người, cách biệt lại lớn như vậy, mà lòng hắn cũng thiên vị đi, hướng về bên hiện tại này hơn, biết là biết hết mới có thể cảm giác được y là người, nếu cái gì cũng không biết, luôn xem y như thần linh hạ phàm mà cúng tế, thì không còn cảm giác chân thật nào.

“Hiên Viên Cẩm, nếu ta ly khai ngươi, ngươi sẽ thế nào?” Lăng Ngạo quay mặt qua, mục quang lấp lóe, sáng đến chói mắt, nhưng không có một chút ý đùa giỡn nào, thần sắc cũng nghiêm túc vô cùng. Nếu không phải có đôi môi hơi xum lộ ra tia sáng tình ái đỏ mọng đó, Hiên Viên Cẩm thật sự cho rằng Tô Tử Trúc trước kia đã trở về.

“Ngươi không có cơ hội.” Hiên Viên Cẩm ôm chặt lấy y, Lăng Ngạo hừ lạnh một tiếng, nam nhân tự tin rất có mị lực.

Mẹ nó, vòng tay của tiểu tử này thật ấm áp, tiếp tục tham luyện cảm giác này, dù sao hiện tại đôi cánh của y còn chưa đủ cứng, cũng không có cơ hội chạy đi.

“Tô Dục, ngươi biết làm những gì?” Tiểu tử này thương tích cũng đã khỏi bảy tám phần, khí sắc rõ ràng tốt hơn nhiều, buổi sáng còn thấy hắn đang luyện kiếm. “Chủ tử muốn tiểu nhân làm gì?” Tô Dục làm hạ nhân rất quen thuộc, mở miệng thì chính là chủ tử tiểu nhân gọi tới gọi lui, giống như trời sinh đã làm hạ nhân cho người ta. Lăng Ngạo không thông minh, nhưng điểm này y vẫn có thể nhìn ra, Tô Dục này quỷ quái tinh ma, đạo hạnh cao hơn y nhiều.

“Biết bắt tiền không?” Hình tượng của Tô Tử Trúc trong mắt người ngoài chính là đáng vẻ phiêu phiêu dục tiên, không biết ngày nào sẽ một cước dậm thẳng thiên. Gần đây thật sự ồm ồm đi lợi hại, lần trước để Hiên Viên Cẩm dày vò, thật ồm ồm đi còn chưa bồi bổ lại được, tiếp đó theo đội ngũ đi qua một châu huyện thì bắt đầu không quen nước đất, lần này lại ồm ồm thêm chỉ còn trơ xương.

“Biết.” Tô Dục cung kính đáp.

“Ta muốn uống canh làm từ con hoi sắc điểu trong rừng.” Lăng Ngạo tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, tên của con điểu này là phi long điểu, khi y còn sống, từng may mắn được uống canh làm từ con điểu này, thịt nó trắng tuyết non mịn, vị đạo tươi mỹ dị thường, uống vào miệng còn lưu hương, thấm vào gan phế, thật sự là loại canh mỹ vị nhất mà y từng ăn.

“Được.” Tô Dục cũng không nói gì, tiến vào lều bạt rồi lấy cung nỏ đi vào rừng, Lăng Ngạo không đi theo góp vui, y cuộn cuộn áo lông bạch sắc dày nặng trên người, trở lại doanh trường của Hiên Viên Cẩm.

“Người ra ngoài làm gì?” Hiên Viên Cẩm vừa trở về doanh trướng thì không thấy y, lòng liền không thoải mái, gầy yếu như thế rồi còn chạy loạn khắp nơi, cũng không chịu nghỉ ngơi nhiều.

“Ta bảo Tô Dục đi bắt vài con điều về, ta muốn uống canh.” Canh phi long điều a, y thật sự rất chờ đợi. Hy vọng có thể có được hương vị như trong trí nhớ của y, tươi mỹ vô cùng.”

“Loại điều nào?” Điều trong rừng không phải tất cả đều có thể ăn, có loại ăn vào sẽ chết.

“Loại điều đó lớn cỡ con bồ câu, hơi sắc.” Không biết tên ngàn vạn lần đừng nói bậy, nói sai so với thừa nhận mình không biết còn mất mặt hơn.

“Loại đó có thể ăn. Loại điều trên lưng có lông màu đỏ và màu lam không thể ăn, sẽ trúng độc.” Hiên Viên Cẩm hành quân đánh trận, có lúc lương thảo hạn hẹp, động vật trong rừng liền trở thành thức ăn lấp bụng cho họ, cho nên, kinh nghiệm cũng nhiều.

“Àn.” Lăng Ngạo thoát áo lông ra rồi chui lên giường, chẳng không bị xếp lại, có thể giữ lại chút hơi ấm, đuổi hai chân bị đông lạnh vào, hơi cảm thấy dễ chịu một chút. Dưới chân là túi nước ấm do y tự chế, ấm áp a.

“Còn bao lâu nữa chúng ta mới tới nơi, đã là mùa đông rồi, nếu thời gian kéo dài lâu hơn, thì sẽ gần qua năm.” Lăng Ngạo xoa tay, ma sát tạo nhiệt.

“Chắc sắp rồi, nếu không phải do trận tuyết này, chúng ta cũng chỉ cần đi nửa tháng nữa là tới.” Nhưng gặp phải trận tuyết lớn này, sợ là còn phải nán lại khá lâu.

Mùa thu năm nay rất ngắn, lá đỏ đầy núi chưa kịp nhìn bao nhiêu thì đã rụng toàn bộ, sau đó cơn tuyết hạt lớn như lông thiên nga đổ xuống, trong một đêm núi bị phủ trắng, tuyết bay mù trời. Tuyết dày qua đầu gối, lên đường rất chậm.

Trận tuyết lớn này khiến rất nhiều tướng sĩ bị nứt da, tay chân đều xưng phồng.

“Cẩm, tới nông gia gần đây mua chút gừng về đi, giã nát gừng trộn vào rượu, cho các tướng sĩ thoa lên, có thể trị nứt da.” Lăng Ngạo cũng muốn tận một chút sức nhỏ vì những người này, xa nhà đánh giặc không phải dễ dàng, bị thương cũng không ai lo không ai hỏi. Quân y cũng chỉ chữa trị những người bị thương bệnh khá nghiêm trọng, chút bệnh vặt thì không đặt trong lòng.

Hiên Viên Cẩm nhìn y một lúc, mới nói: “Được.” Trước đây Tô Tử Trúc rất lãnh đạm, đối với người bên cạnh cũng rất ít khi quan tâm, đó cũng không thể trách y, y chỉ cần hơi quan tâm đối phương một chút, đối phương sẽ hiểu sai ý, lâu dần y liền trở nên càng lãnh đạm, hiện tại đã có chút tình người rồi, thật tốt.

“Đúng rồi, ta còn muốn uống canh điều lần trước.” Lăng Ngạo đã vớ được món ngon rồi thì không muốn bỏ dưa. Vừa mới vài ngày đã lại thêm. Không biện pháp a, cũng không thể trách y, lần uống trước đây là do người ta đi thật xa từ núi Đại Hương An mang về, là một trong ba loại động vật được bảo tồn của quốc gia a, nếm thử đã là không tồi, còn có thể mong nhiều hơn sao.

“Ta lệnh người đi bắt.” Hiên Viên Cẩm nói rồi muốn đi phân phó. “Không, không cần. Ta bảo Tô Dục đi, vừa đúng lúc ta cũng muốn xem thử tiền thuật của hắn thế nào.” Kỳ thật y muốn ra ngoài dạo chút, bị Hiên Viên Cẩm nhốt trong trướng, cũng rất chán.

“Người đừng quá thân cận hắn.” Hiên Viên Cẩm đá đổ hủ dấm chua, mặt xanh đi.

“Ta không quá thân cận hắn, hắn thiếu ta món nợ nhân tình, cho hắn thỉnh thoảng trả nợ, có gì không được?” Lăng Ngạo bưng bình phản bác. “Ta muốn bắt hắn lao động cho ta!”

“Người muốn ra ngoài, thì mặc nhiều một chút, đừng tiếp tục tìm lý do.” Hiên Viên Cẩm thở dài, tiếp tục đi làm chuyện của mình.

“Àn.” Lăng Ngạo cao hứng đáp lại, vội mặc y mang giày. Tóc cũng không chải, tìm đại một sợi dây tùy tiện cột sơ, khoác áo lông chạy tới trướng của Tô Dục. Bên ngoài rất lạnh, mỗi khi hít một hơi thì phổi đều giống như bị dao rạch. Trướng của Tô Dục cách nơi y ở rất gần, y vén rèm chui vào, gần cách hơi lạnh xé da bên ngoài, trong trướng cũng coi như ấm áp.

“Chủ tử, tìm tiểu nhân có chuyện sao?” Tô Dục đang chùi kiếm, thấy Tô Tử Trúc đi vào, vội buông xuống, đưa một ly trà nóng qua.

“Cảm ơn.” Uống hơn nửa ly, mới nói: “Người đi bắn thêm vài con điếu lần trước làm canh cho ta.”

Tô Dục gạt đầu, khoác áo chống gió, cầm cung tiễn muốn ra khỏi trướng. “Đợi ta một chút a!” Lăng Ngạo đặt ly xuống, đi theo hẳn.

“Người cũng đi?” Chân mày Tô Dục nhăn lại với nhau, gầy yếu tới mức một trận gió cũng có thể cuốn đi, trời lạnh như thế sẽ bị nhiễm phong hàn.

“Ta ở trong trướng buồn chán lâu rồi, vừa đúng lúc muốn nhìn thử tiễn thuật cao chiêu của ngươi.” Lăng Ngạo kéo kéo cổ áo, nhất định phải che cho kín cuống họng, nếu không một lát nữa y sẽ bị đông lạnh tới mức thở không ra hơi.

“Không được! Bên ngoài quá lạnh. Người không biết vô, sẽ nhiễm phong hàn.” Tô Dục lần đầu tiên cự tuyệt y, nói xong không đợi y kịp phản ứng, người đã không còn ở trong trướng, Lăng Ngạo ngậy ra lâu tới mức nước cũng lạnh đi mới tỉnh lại.

Phản rồi! Phản rồi! Tiểu ngư ngốc tạo phản rồi!

24. Chương 24: Ân Oán Giữa Hiên Viên Cẩm Và Vương Gia

Lăng Ngạo nộ khí xung thiên chạy ra ngoài, lao vào rừng cây, không được bao lâu liền bị Hiên Viên Cẩm giữa đường tha về trướng.

“Người làm gì?” Lăng Ngạo không hảo khí gầm lên.

“Gió quá lớn, ngươi ở trong trướng đi, đợi gió nhỏ đi rồi hẵng ra ngoài.” Hiên Viên Cẩm vốn đang ở trong trướng, thấy Tô Dục lạnh mặt tiến vào, ném lại một câu: Người trông y cho tốt! Rồi biến mất tiêu.

Hiên Viên Cẩm biết đối phương đang nói tới Tô Tử Trúc, gần đây y luôn ở trong trướng quá bức bối, nhưng mấy ngày nay thật sự rất lạnh. Thân thể đơn bạc yếu đuối không khoác nổi y, còn muốn chạy ra ngoài gió lớn, muốn đông thành cột băng sao. Quan trọng nhất là Tô Dục né y như né ôn dịch, về mặt chán ghét. Hẳn không thể để Tử Trúc bị người khác lạnh mặt, đây là chuyện tuyệt đối không cho phép.

“Gió lớn nhỏ không quan trọng, quan trọng là ta bị ghét bỏ rồi!” Lăng Ngạo tức phì phò gầm lên: “Tiểu tử đó thế nhưng ghét bỏ ta!”

“Chốc nữa ta sẽ thay ngươi thu thập hẳn.” Hiên Viên Cẩm ẩn y lên ghế, vuốt thuận lại tóc y: “Tuyệt đồ lớn như vậy, không biết còn kéo dài bao lâu, đường đi trước mặt càng lúc càng khó đi. Khiến ngươi chịu khổ rồi.” Gần đây quá lạnh, lại vừa có tuyết vừa có gió lớn, ngay cả các hán tử tráng kiện cũng ăn không tiêu, huống hồ là người đơn bạc như y.

“Không cần né tránh vấn đề!” Lão tử còn đang tức giận, không có tâm tình tính toán mấy chuyện nhỏ như thời tiết tốt xấu, hành trình nhanh chậm gì đó! “Phải tìm hẳn hỏi cho rõ, có dạng hạ nhân như thế sao? Lại dám ghét bỏ chủ tử?!”

Nói rồi chuẩn bị lao ra khỏi trướng, hành động này của Lăng Ngạo thật sự giống hệt tiểu hài, nhìn thế nào cũng không giống một nam nhân thành niên ba mươi tuổi, luôn thích kích động.

“Thật là không nghe lời!” Hiên Viên Cẩm kéo y về, sau đó hung hăng ấn ngã y lên giường.

“Hiên Viên Cẩm!”

“Nếu ngươi có tinh lực như thế, không bằng chúng ta làm chút chuyện khác đi.” Hiên Viên Cẩm kéo người muốn chạy thoát về, ấn chặt dưới thân.

“Người buông ta ra!” Thân thể y mới tốt một chút, tên cầm thú này lại muốn tổn hại y, không nhân tính!

“Lát nữa khi người hô dễ chịu, cũng phải dùng khí lực lớn như vậy nga, nghe thấy nhất định rất tiêu hồn.” Tay của Hiên Viên Cẩm giải y phục của y với tốc độ thật nhanh, hai ba cái đã xong. Da thịt trần trụi lộ ra ngoài không khí băng lạnh, rùng mình một cái, lạnh tới mức nổi đầy da gà da vịt.

“Ta không ra ngoài nữa.” Trước mặt nam nhân này, chỉ có thể tỏ vẻ yếu đuối, mười lần có ba lần có thể thoát khỏi sự tàn hại của hắn. “Người còn rất nhiều công văn phải xử lý, ta giúp người mài mực.” Lăng Ngạo vì bảo đảm thân thể không bị tàn hại, mà ngay cả nịnh nọt ton hót cũng đều dùng.

“Được.” Mất một lúc dục hỏa trong mắt Hiên Viên Cẩm mới tiêu đi, lúc này hắn đứng lên khỏi người y. Từ Trúc càng lúc càng không ngoan, không động thật thì y không nghe lời.

Lăng Ngạo vội kéo y phục lại, mỉm cười xuống giường, đến bên bàn mài mực. Khi Hiên Viên Cẩm xử lý công văn, thật sự rất soái, mắt đặc biệt sáng. Khi Lăng Ngạo đang nghĩ bậy nghĩ bạ, Hiên Viên Cẩm ném một công văn qua. “Người xem đi.”

Lăng Ngạo cầm lên, lật ra xem. Đại ý là nói tam vương gia ở kinh thành dấy lên phong trào cáo tội Hiên Viên Cẩm, mà Hiên Viên Cẩm vì tuyết lớn chậm trễ không cách nào đến tăng trợ biên cảnh, đây liền thành nguyên do.

“Người có ý gì?” Lăng Ngạo gấp sổ lại đặt trước mặt Hiên Viên Cẩm, hỏi một cách vô nghĩa.

“Người là nói hắn có ý gì sao?” Hiên Viên Cẩm hỏi ngược lại Lăng Ngạo.

“Người đừng nói với ta, tất cả đều vì ta mà phát sinh!” Tình tiết này quá phàm tục, tự cổ là hồng nhan họa thủy, y cho dù là lam nhan, cũng không muốn làm họa thủy.

“Cũng không hoàn toàn do người.” Hiên Viên Cẩm xoa con mắt xót xót, lúc này mới u u mở miệng nói: “Hắn từng muốn lôi kéo ta, nhưng ta không đứng về phía hắn.”

“Chuyện rất lâu trước đây sao?” Dù sao không phải chuyện sau khi Lăng Ngạo tới đây, trong mấy tháng tới đây, tổng cộng chỉ phát sinh chút chuyện như vậy, y dùng ngón tay đếm qua.

“Mấy năm rồi, khi đó ta còn là một phó tướng. Hắn rất có mắt, có thể nhìn ra ta sau này nhất định không đứng sau lưng người.” Hiên Viên Cẩm biết tam vương gia là Bá Lạc*, nhưng hắn có nguyên tắc của mình, hắn không thể trợ nghịch mưu phản. Cho nên, hắn và tam vương gia coi như kẻ địch. Lăng Ngạo lặng lẽ nghe những âm mưu toan tính đó, trong lòng thở dài, bày nhiều mưu kế như thế, những người này cũng không cảm thấy mệt.

(*Bá lạc: Người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.)

“Vì trước đó bị người cự tuyệt, sau đó ta và người vướng mắc không rõ, cho nên, hắn muốn khiến người chết!” Lăng Ngạo không biết cách che giấu lời muốn nói, Hiên Viên Cẩm nhẹ gật đầu.

“Hắn là một người điên cuồng, kỳ thật với quyền thể hiện tại của hắn, trừ hoàng đế ra thì chỉ có hắn là lớn nhất, có thể nói là dưới một người trên vạn người, quyền khuynh triều dã. Nhưng hắn vẫn không thỏa mãn, còn chưa biết đủ.”

“Con người đều có lòng tham, muốn được nhiều nhất.” Lăng Ngạo rót hai ly trà nóng, sưởi ấm cho cả hai. “Hiên Viên Cẩm, ta và tam vương gia trước đây có chuyện gì ta không biết, mà người lại biết sự trời buộc đó sao?” Lăng Ngạo muốn biết rất nhiều chuyện, giả như cha của Tô Tử Trúc, còn có người mẹ đó, còn muội muội, những chuyện này là sao đây. Tuy không liên quan tới y, nhưng cho dù phải đi sâu vào bí mật, y cũng muốn làm rõ, thân thể này rốt cuộc phải gánh vác cái gì.

“Ta không biết chuyện giữa các người, thật sự. Nếu sớm biết người nằm trong tay hắn, ta sớm đã cứu người ra rồi.” Mục quang Hiên Viên Cẩm thẳng thắn, Lăng Ngạo tin hắn không hề nói dối.

“Có vài chuyện ta không hiểu rõ, nhưng lại không biết phải nói thế nào.”

“Vậy thì đừng nghĩ nữa, nghĩ nhiều chỉ tổn hao thần trí.” Hiên Viên Cẩm ôm y vào lòng, nhẹ giọng dỗ dành: “Người chỉ cần ở bên cạnh ta, những chuyện khác đều không cần nghĩ tới.”

Nghे tiếng thì thầm như lời ma chú, Lăng Ngạo hơi gật đầu. Nam nhân này đối xử với y không tồi, nếu tiếp tục lâu thêm một thời gian nữa, y sẽ giao toàn bộ của mình ra, mà không phải cất giữ tất cả. Bao gồm cả bí mật của y, y cũng sẽ toàn bộ nói với hắn.

Hiên Viên Cẩm kỳ thật cũng đang đợi, đang đợi Tô Tử Trúc giải đáp nghi vấn của hắn. Hắn biết y đã trải qua rất nhiều chuyện ở nơi của tam vương gia, cũng biết tam vương gia sủng y sủng tới lợi hại, chỉ cần Tô Tử Trúc mở miệng, tam vương gia toàn bộ sẽ thỏa mãn y.

Cho dù là đối đãi với một nam sủng, cũng đã quá mức sủng ái rồi. Nhất định có nội tình gì đó mà hắn không biết. Hắn cũng không muốn cứ mãi mơ hồ, chuyện có liên quan với người bên cạnh này hắn muốn hiểu rõ tận tường.

Tam vương phủ, thư phòng của vương gia một mảng tan hoang.

Tam vương gia hôm qua lại uống say, dưới đất là bình rượu to to nhỏ nhỏ, còn cả chiếc bàn vì tam vương gia tức giận mà đá đổ. Tam vương gia ở trong thư phòng gọi cả đêm: Tử Trúc

~~ Thượng triều, vương gia vẫn là vương gia anh minh thần võ, thân hình kiện tuấn. Khi trở về vương gia liền biến thành một tửu quỷ, người trong phủ đều ngóng trông người ra ngoài truy tìm tung tích mau chóng trở về hồi báo tin tức tốt, nếu không nói không chừng một ngày nào đó vương gia tức giận một mối lửa thiêu cả vương phủ, thì bọn họ toàn bộ đều phải chôn cùng.

25. Chương 25: Cẩn Lưỡi Bị Người Cười

Cơn tuyết lớn cuối cùng cũng dừng, gió cũng không còn thổi lợi hại như trước đó, Hiên Viên Cẩm mệnh lệnh đội quân nhanh chóng nhân thời gian tiến tới, thời gian bọn họ chậm trễ đã quá nhiều rồi.

Lăng Ngạo lại ngồi trong xe ngựa, đây là xe chuyên dụng dành cho y, bên trong rất ấm áp, có lò than nhỏ, còn có các loại đồ ăn vặt do Hiên Viên Cẩm chuẩn bị cho y, Lăng Ngạo ngồi bên trong lắc lư tới lui, đánh một giấc là ngày liền qua, nhân tản tự tại.

Có lúc cũng sẽ gọi Tô Dục tiến vào, nói chuyện với y. Tô Dục không nói nhiều, y liền bảo Tô Dục tách hạt dẻ cho y, thứ đó rất cứng, y cắn không được, chẻ cũng rất phí sức. Tô Dục chỉ cần nắm trong tay, dùng sức một chút, khi mở ra thì hạt dẻ đã nát, Lăng Ngạo mắt muốn lồi ra, đây gọi là nội công đi, y cũng muốn có.

“Nội công này của ngươi luyện đã bao lâu?” Lăng Ngạo rất ngưỡng mộ những người có thể bay trên không này, vừa nhắc chân lên là nhảy xa hơn trượng, chắc chắn, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, y tuyệt đối không tin, trên ti vi diễn toàn là dùng dây cáp treo lên.

“Mười năm.” Tô Dục tách vỏ hạt dẻ đặt nhân vào một cái chén trước mặt Lăng Ngạo, đáp đúng sự thật.

Mười năm a! Lăng Ngạo nghĩ một chút, thân thể này của y hiện vẫn rất trẻ, còn chưa được hai mươi tuổi, nếu luyện thêm mười năm, y vẫn chưa tới ba mươi tuổi, chưa qua tuổi nhi lập đã trở thành một đại hiệp, cũng không tồi đâu.

Suy nghĩ lung tung một chặp, mắt lấp lánh hỏi: “Ta có thể học không?”

Tô Dục liếc mắt, nhìn bộ dạng vẩn vẩn nhả nhả của y, có chỗ nào giống người từng chịu khổ. Lại thêm cho dù y muốn học, tên Hiên Viên Cẩm kia cũng phải đồng ý mới được.

Nè? Lăng Ngạo đợi nửa ngày, cái tên hồ lô kia lột hết hạt dẻ trong tay, rồi vén rèm xe, đi ra ngoài.

Ít ra được hay không, ngươi cũng phải nói một tiếng chứ? Cứ như vậy không đáp tiếng nào đã đi, là có ý gì đây?

Lăng Ngạo buồn bực không thôi, tức phì phò bốc từng hạt ăn. Ai da! Tức giận quá mức, khi cắn dùng lực hơi mạnh, cắn trúng đầu lưỡi rồi.

Lăng Ngạo một miệng đầy mùi máu tanh, lòng càng thêm buồn bực, vằn thien cũng không ăn, chỉ uống chút canh rồi ngủ. Hiên Viên Cẩm có chút kỳ quái, ban ngày còn tốt lành, sao nói không vui là không vui liền như vậy?

Hiên Viên Cẩm thoát ngoại bào, kéo chăn ôm Tô Tử Trúc vào lòng, nhẹ giọng hỏi: “Tử Trúc, người đang tức giận gì vậy?”

Lăng Ngạo lắc đầu, nhắm mắt, không lên tiếng. Y không muốn nói chuyện, lưỡi y đau. Không muốn nói với Hiên Viên Cẩm là y ăn hạt dẻ cắn mạnh quá cắn luôn cả lưỡi, sưng đến mức nói chuyện không lưu loát, sẽ bị người ta cười chết.

“Ai ức hiếp người?” Hiên Viên Cẩm mang dáng vẻ người không nói, ta sẽ truy vấn tới tận cùng, người không nói, ta tự suy đoán cũng được. “Ai nói thứ gì không dễ nghe rồi?”

“Người chỗ nào không thoải mái sao?”

“Có phải mấy ngày nay không làm, người muốn ta rồi?” Càng nói càng không đúng điệu, Tô Tử Trúc thực sự chịu không nổi sự lải nhải của hắn, gầm lên một câu: “Ta cắn hư lưỡi rồi, không muốn nói chuyện!”

Lăng Ngạo mắt trừng thật to, Hiên Viên Cẩm vừa nghe lý do này, liền cười ha ha. “Thì ra là như thế a, ta còn cho rằng người muốn ta dữ lắm rồi.” Hiên Viên Cẩm vừa trêu chọc y, vừa vươn tay nâng cằm y. “Mở miệng, ta xem nào.”

Lăng Ngạo nghiêng đầu đi, không muốn cho hắn xem, thật mất mặt.

“Mở miệng, ta xem thử.” Hiên Viên Cẩm dùng lực trên tay, tách mở miệng y. Cắn phải cạnh lưỡi, vết thương thật lớn, đầu lưỡi cũng xưng cả lên, trách không được vừa rồi nói chuyện có chút hàm hồ không rõ.

“Ta tìm chút dược cho người, mấy ngày tới người phải ủ khuất một chút rồi, ăn chút cháo thôi.” Hiên Viên Cẩm lên giường, đắp dược phần cho Lăng Ngạo, sau đó nhìn người đang tức phì phò an ủi: “Lần sau cắn thật một chút, mấy ngày sẽ khỏi.” Thế nhưng không cười nhạo y, Lăng Ngạo cảm thấy hơi dễ chịu. Nhưng tiếp theo đó khi nghe thấy câu sau thì xém chút lại cắn luôn cạnh kia của lưỡi. “Lưỡi bị cắn hư rồi, không thể nghe thấy tiếng rên rỉ động nhân của người, biến âm rồi.” Nói xong Hiên Viên Cẩm còn tiếc hận thở dài một hơi.

Mẹ! Ức hiếp người cũng không ức hiếp tới mức này! Lăng Ngạo lập tức bật dậy khỏi giường, tức giận bưng bưng trừng Hiên Viên Cẩm, một cước đạp qua bộ mặt đang cười xấu xa đó.

Ta đạp chết người, xem người còn dám cười ta không!

Ôm chặt chân y, Hiên Viên Cẩm cười nói: “Đừng giận, ta đùa với người thôi, tính khí của người sao lại nóng nảy như vậy? Đùa chút cũng không được.” Người ta ôm chặt chân y, sưởi ấm trong lòng. “Nhanh nằm xuống đi, ngày mai còn phải lên đường.”

“Hừ!” Lăng Ngạo phát giác tính tình của Hiên Viên Cẩm càng lúc càng xấu, động một chút là chọc y tức giận, lời nói tốt đẹp trong miệng hắn cũng sẽ bị biến chất. Y biết rõ không nên tức giận, nhưng chính là nhịn không được, hỏa này lập tức thiêu lên đầu, làm mình tức phát ghen, còn người ta sao không có gì hết chứ.

Lẽ nào hắn đã tới thời kỳ mãn kinh rồi sao? Không còn áp lực nào, làm sao có thể chứ!

Cuối cùng đến được biên quan, Lăng Ngạo xuống xe nhìn quanh, thật thê lương a. Binh sĩ thủ vệ ở đây thật sự cực khổ, từ đầu đến chân, toàn là tuyết trắng, trong thành chỉ có mấy chục hộ gia đình ít ỏi. “Nơi này cũng không có dấu hiệu đánh trận a.” Y lặng lẽ hỏi Hiên Viên Cẩm.

“Nhất định sẽ đánh, năm nay bên phía bọn họ thu hoạch không được, mà chỗ chúng ta lại đại thu, bọn họ nhất định sẽ tới cướp lương thực của chúng ta.” Hiên Viên Cẩm ôm vai y, sau đó vừa đi vào doanh trường vừa nói: “Khi thu hoạch vào thu hoàng thượng của họ bệnh nặng, bọn họ không kịp thu, bây giờ sắp qua năm mới, nhất định sẽ phát động lớn.”

“Nga! Vậy hoàng đế của bọn họ băng hà rồi sao?” Lăng Ngạo đột nhiên mở miệng hỏi.

“Chưa chết được, nhưng cũng chỉ còn treo lại một hơi thở mà thôi, chỉ là chuyện sớm muộn.” Hiên Viên Cẩm không giấu y.

“Vậy thì phải phòng ngừa, quốc vừa đổi chủ, sẽ vô cùng rối ren. Ứng hộ, phản đối, sẽ trong sáng ngoài tối làm ra những thủ đoạn không nhập lưu, hơn nữa chủ yếu nhất là phải tránh có người câu kết với ngoại lai gây bất lợi cho bốn quốc.” Trên ti vi không phải toàn diễn như vậy sao, tranh đoạt hoàng quyền, quốc và quốc tranh đấu, diễn đầy ra đó.

“Tử Trúc, người nói thật chính xác.” Hiên Viên Cẩm gật đầu. “Hoàng thượng cũng nghĩ như vậy, biên thành tuy thế lương một chút, nhưng lại là cứ điểm quan trọng của quốc gia, nếu nơi này thất thủ, thì đối phương thế như chẻ tre, mà chúng ta chỉ có thể từng bước lui về.

“Hiểu rồi, dù sao chính là thủ ở nơi này.” Lăng Ngạo đối với quốc sự không cảm thấy hứng thú, những thứ này không phải chuyện y cần bận tâm.

“Đúng rồi, chúng ta phải ở lại đây bao lâu?” Lăng Ngạo hỏi rõ, phải định rõ lối đi cho mình, không thể sống tạm bợ thế này.

“Ngắn thì khoảng nửa năm, dài thì ba năm năm năm.” Hiên Viên Cẩm nhìn vào con mắt long lanh của y hỏi: “Cảm thấy buồn sao?”

“Không biết.” Không có chuyện làm đương nhiên sẽ buồn chán, có chuyện thì không buồn nữa, y cũng không biết có chuyện cần mình làm không, thì sao trả lời hắn?

26. Chương 26: Tam Vương Gia Vạn Lý Truy Nhân

Lần này Lăng Ngạo triệt để biến thành kẻ vô sự, ngày ngày trừ ăn ra là ngủ, có lúc y thật sự cảm thấy nên đánh trận a, nếu đánh trận y còn có thể hưng phấn một chút. Cứ ngày ngày bình thản trôi qua như thế, người cũng bị thoái hóa theo.

“Hiên Viên Cẩm, người nói bọn họ liệu có đánh tới không?” Lăng Ngạo mỗi ngày đều phải lên phong hỏa đài để nhìn mười lần tám lần, mỗi lần đều thất vọng mà về.

“Tử Trúc, người rốt cuộc đang kỳ vọng cái gì a?” Hiên Viên Cẩm buông sách xuống, ngẩng đầu cười hỏi.

“Đương nhiên là kỳ vọng bọn họ sớm tới một chút, sớm đánh xong trận tâm lý cũng sớm thoải mái, hiện tại tâm lý cứ thấp thỏm, qua một thời gian nữa các binh sĩ sẽ thả lỏng cảnh giác, khi đó bọn họ lại xông lên, thì chúng ta thiệt nặng.” Lăng Ngạo nói suy nghĩ của mình ra, trên thực tế y chỉ là quá vô vị mà thôi.

“Bọn họ không tới không phải càng tốt sao?” Hiên Viên Cẩm vẫy tay với y, Lăng Ngạo lê bững bước đi qua ngòai trên bắp đùi chắc nịch của Hiên Viên Cẩm.

“Không tốt.” Lăng Ngạo thập phần khẳng định trả lời.

“Sao lại không tốt?” Tay của Hiên Viên Cẩm bắt đầu không thành thật, tây mờ mờ đông sờ sờ.

“Không thể yên tâm.” Lăng Ngạo tóm chặt cánh tay đi loạn tứ phía kia, dùng sức ngắt mu bàn tay của hắn. Hiên Viên Cẩm ăn đau, nhăn mày hỏi: “Là ai không yên tâm được?”

“Ta không yên tâm! Bọn họ không tới ta liền mong nhớ, được chưa?” Lăng Ngạo nhảy khỏi chân hắn, đẩy cửa ra ngoài.

“Thật là, tính tình sao lại dữ dội như vậy.” Hiên Viên Cẩm nhìn chăm chăm mu bàn tay đỏ tím của mình, thật biết ngắt a.

Lăng Ngạo thật sự quá nhàm chán liền đi tìm Tô Dục, người này ngày ngày chết dí trong phòng cũng không đi ra, không biết làm trò quỷ gì. “Tô Dục, Tô Dục!” Lăng Ngạo gõ cửa, không ai lên tiếng, y vừa quay đầu, một bóng đen phủ đỉnh, dọa y kêu oa một tiếng. “Người muốn dọa chết ta a!”

“Chủ tử tìm tiểu nhân có chuyện gì?” Tô Dục mở cửa, mời Lăng Ngạo vào ngồi.

“Tiểu ốc này người thu dọn rất sạch sẽ.” Lăng Ngạo nhìn nhìn, tuy gian phòng không lớn, nhưng lại rất chỉnh tề.

“Chủ tử mời uống nước.” Tô Dục không có trà mời Lăng Ngạo, hẳn là một hạ nhân, có được phòng riêng cũng là do ảnh hưởng của Tô Tử Trúc, những đối đãi khác thì hẳn không khác gì binh sĩ bình thường.

“Người biết từ bên này núi qua bên kia núi phải đi bao lâu không?” Lăng Ngạo cũng không che giấu, trực tiếp hỏi.

“Nếu hiện tại bắt đầu đi, ít nhất cũng hai ngày mới có thể tới được bên kia núi, còn về bên núi đối diện, đó là vách đá, tiểu nhân không rõ, không dám nói bừa.”

“Người nghe ai nói? Hay là người tự mình đi thử?” Lăng Ngạo tuyệt đối không có ý thăm dò hay trách móc, y chỉ đơn thuần muốn biết đi tới bên đó phải mất bao lâu.

“Tiểu nhân nghe người nói.”

Lăng Ngạo suy nghĩ thấy cũng đúng, y ngày ngày đều có thể thấy Tô Dục, nếu gia hỏa này đi với vách đá, vậy chỉ có thể nói hẳn có đôi chân có cánh, đi về quá nhanh.

“Người có cái gì chơi vui, có thể giết thời gian không?” Lăng Ngạo nhàm chán cực điểm, người nơi này vắng vẻ heo hút, cách thành thị gần nhất cũng phải một ngày đường, y cho dù muốn giải khuây cũng không có chỗ đi.

“Chơi vui? Chủ tử đang chỉ cái gì?” Tô Dục suy nghĩ một chút, mặt đỏ lên, rầu rĩ nói: “Ngài nếu cảm thấy buồn chán khó chịu thì bảo Hiên Viên tướng quân dẫn ngài ra ngoài dạo, chỗ của tiểu nhân không có gì vui.”

Lăng Ngạo bị Tô Dục đuổi ra, hơn nữa bị đuổi một cách khó hiểu. Y đã nói cái gì? Mà lại bị một hạ nhân đẩy ra khỏi phòng.

Lăng Ngạo đứng ở đó suy nghĩ nửa ngày cũng không hiểu, không có chỗ đi, y lại tới phong hỏa đài, vẫn như cũ ngay cả cơn gió thổi cỏ cũng không có. Buồn bực quay về phòng, Hiên Viên Cẩm cũng từ thư phòng trở về, đang uống trà nóng.

“Có lạnh hay không, uống ly trà đi.” Hiên Viên Cẩm thay y cởi áo lông, sau đó đặt bàn tay băng lạnh của y vào tay mình xoa ấm.

“Thế nào rồi? Tức giận còn chưa tiêu?” Hiên Viên Cẩm nhìn vẻ mặt tức phì phì của y liền muốn cười, cơn tức này của y kéo dài đủ lâu a.

“Không phải.” Lăng Ngạo rầu rĩ, rồi đem chuyện trước đó vì sao bị Tô Dục đuổi ra nói cho Hiên Viên Cẩm nghe. Tên này vừa nghe xong liền cười ha ha, Lăng Ngạo vốn đang ghen một bụng hỏa, vừa thấy Hiên Viên Cẩm cười như vậy liền tức muốn ngất đi, mào răng ken két mở miệng đốp sang cái miệng của hắn, cắn thật chặt, lập tức chảy máu, tên đó cũng không cười nữa.

“Cười cái gì?” Cắn chặt môi Hiên Viên Cẩm, trong mắt Lăng Ngạo phun ra lửa. “Người hỏi một nam nhân nơi nào chơi vui, đó không phải bảo hắn mang người đi phạm sai lầm sao? Hắn đẩy người ra, cũng coi như là khách khí rồi.” Hiên Viên Cẩm không cười nữa.

“Ách...” Đầu óc Lăng Ngạo lúc này mới xoay chuyển. “Hắn lý giải thành nơi thanh sắc sao?” Tiểu tử Tô Dục đó thế nhưng lại nghĩ y dung tục như vậy, chỉ mỗi một Hiên Viên Cẩm đã muốn cái mạng già của y rồi, sao còn dám đi tới nơi đó để tìm tội chịu.

“Nếu không người cho rằng hắn tại sao đẩy người ra?” Mạng của Tô Dục nói thế nào thì cũng là do bọn họ cứu, không thể nào vô lễ tới mức đẩy y ra.

“Vậy cũng không cần phải đẩy ta ra!” Nghĩ tới mình bị một hạ nhân đẩy ra khỏi phòng, người không biết còn cho rằng y cầu hoan không thành, bị người đuổi ra.

“Không nhắc chuyện này nữa, người thử nói xem, người muốn đi đâu chơi?” Hiên Viên Cẩm cũng cảm thấy buồn chán, ở đây đã hơn nửa tháng, một chút phong thanh cũng không có, hắn cũng muốn ra ngoài dạo, cũng sắp năm mới, nên mua thêm vài bộ tân y cho Tử Trúc. Quan trọng hơn là, cũng có thể làm tề tiết nội gian mà đối phương cài vào bên mình.

“Chỗ nào cũng được, ta chỉ không muốn tiếp tục khổ sở chờ đợi ở đây nữa.” Lăng Ngạo nói xong lại tiếp: “Lần trước ta nói tới mấy đao cụ kia, người rút cuộc có thể tìm người làm ra hay không, làm không ra thì đem bộ do tam vương gia tặng trả cho ta.”

Thiên hạ người biết chế dao rất nhiều, nhưng đẳng cấp như Quỷ Sái thì thật sự không nhiều, mặt Hiên Viên Cẩm trầm xuống. “Người cần nó làm gì?” Ngày ngày áo tới nâng tay cơm tới há miệng, có cái gì cần y phải đích thân làm? Dao là hung khí, vạn nhất tổn thương bản thân thì làm sao?

“Ta lưu lại nhìn cũng được, ném vào trong nước nghe tiếng cũng được, thứ đó là của ta, người phải trả cho ta.” Lăng Ngạo cũng gấp lên, rõ ràng là đồ của mình, hắn lại cứ bá chiếm, dựa vào cái gì chứ?

“Không đưa!” Trong chuyện này Hiên Viên Cẩm bất luận thế nào cũng không thỏa hiệp, mặc Lăng Ngạo điên cuồng cắn xé mình. Chuyện cũ một khi nhắc lại, hai người liền tức giận, Lăng Ngạo cảm thấy cãi nhau là một chuyện rất mệt nhọc.

Cho dù thân thể này nhỏ tuổi, nhưng niên kỷ của y dù sao cũng không nhỏ như vậy, sau khi cãi vài câu liền cảm thấy cãi cũng không giải quyết được vấn đề, liền ngậm miệng, uống trà cho nhuận cổ. Một mình trầm tư về cuộc sống sau này, chẳng lẽ cứ tiếp tục như vậy? Khi thân thể này của y vẫn còn thanh xuân thiếu niên có lẽ có người sủng, nhưng đến khi người già hoa tàn, thì không còn ai sủng nữa, vẫn phải tự dựa vào bản thân.

Hiên Viên Cẩm sợ Lăng Ngạo trầm mặc, hễ y trầm mặc thì sẽ hồi phục lại bộ dáng của Tô Tử Trúc không thích nói chuyện trước kia, khiến hắn làm sao cũng không thể tiếp cận.

“Tử Trúc, Tử Trúc.” Gọi hai tiếng, người đó căn bản không để ý tới hắn, Hiên Viên Cẩm cũng không tiếp tục chọc y không vui nữa, ngày hôm sau liền dẫn y xuất thành, tới thành thị cách gần nhất, bọn họ muốn đi cũng phải mất một ngày. Đi suốt một ngày đường, tới đêm mới đến, vừa đến là đúng thời gian đóng cửa thành.

Tìm một khách *** trọ lại, Lăng Ngạo lúc này mới hơi cao hứng một chút. Dù sao người nhiều rồi, y cũng không cảm thấy buồn chán. Hôm sau ra đường, đích thật rất náo nhiệt, vì gần năm mới, mọi người đều ra ngoài mua đồ. Lăng Ngạo đi tới trước một tiểu sạp bán hồ lô đường thì liền dừng lại, lần trước ăn là do tam vương gia mua cho y, cũng không biết vị vương gia lòng ôn hơn N bí mật đó hiện tại thế nào rồi.

“Cho ta một xâu.” Lăng Ngạo móc ra hai văn tiền trong ngực trả cho ông lão bán hồ lô đường. Cẩm một xâu hồ lô, đặt trước miệng cắn, chua chua ngọt ngọt thật sự mỹ vị. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Người vẫn thích ăn hồ lô đường như thế à!” Thanh âm khàn khàn này phát ra từ cổ họng nam nhân, Lăng Ngạo xoay người như cổ máy, người một thân phong trần đó không phải tam vương gia thì còn có thể là ai?

27. Chương 27: Đùng Mơ Hy Sinh Lão Tử

Mắt Lăng Ngạo trừng thật to, tam vương gia sao lại tới đây? Hiên Viên Cẩm lúc này không ở bên cạnh, tên đó đi đâu rồi?

“Đang tìm Hiên Viên tiểu nhi? Hắn lúc này tự mình khó bảo toàn rồi, đừng tìm nữa.” Tam vương gia vẻ mặt tự tin nắm chắc trong lòng bàn tay. Lăng Ngạo sầm mặt, Hiên Viên Cẩm dù sao cũng là BF của y, hắn xảy ra chuyện sao y có thể không lo lắng?

“Vương gia đã lâu không gặp, vừa gặp liền cho Tử Trúc kinh hi.” Lăng Ngạo cầm hồ lô đường cắn một cái, vừa nhai vừa nói: “Vương gia sẽ không phải là xảo ngôn cùng Tử Trúc chứ?”

Ngay cả ánh mắt cũng khinh khi không cho hắn, lão già mà không một này trong bụng toàn nước bản, chiếm mẹ của người ta, còn nhớ mong nhi tử người ta. Già mà không cần mặt mũi. Tuy cái tên già không cần mặt mũi này đối với mình không tồi, nhưng y vẫn cảm thấy trong lòng rất không thoải mái.

“Tử Trúc, người đang tức giận với bốn vương gia sao?” Tam vương gia xuống ngựa, đứng bên cạnh Lăng Ngạo.

“Vương gia, ngài là vương gia cao cao tại thượng, Tử Trúc chẳng qua là một kẻ bố y, sao dám tức giận với vương gia?” Lăng Ngạo nhớ ngôn từ trong phim đều là dùng như vậy, hơn nữa đoạn cầu huyết này cũng đích thật xuất hiện.

“Còn nói không tức giận? Về mặt đã tức đến đỏ hồng rồi.” Tam vương gia nói rồi vươn tay về phía Lăng Ngạo, Lăng Ngạo thấy tránh không được liền nhét hồ lô đường cho hắn: “Vương gia ném thử.”

Tam vương gia cũng không vì y không cho mình tiếp cận mà tức giận, nhận lấy từ tay Lăng Ngạo, bỏ hồ lô đường đã ăn được một nửa vào miệng.

“Rất ngon. Tử Trúc đã cắn qua thì càng ngon hơn.”

Lăng Ngạo vẻ mặt hắc tuyến, gia hỏa này thật đủ buồn nôn. “Vương gia, ngài lần trước đã đáp ứng Tử Trúc, chuyện hồi phục võ công cho Tử Trúc, sẽ không quên mất rồi đi?” Lăng Ngạo vẫn nhớ rõ chuyện này, vạn nhất là thật, y cũng có thể trở thành đại hiệp gì đó, nếu không thành, thì chẳng qua là duy trì hiện trạng. Dù sao tam vương gia tự mình đưa tới cửa, y cũng không cần đặc biệt hỏi chuyện này.

“Tử Trúc, chuyện bốn vương gia đáp ứng người có khi nào nuốt lời chưa?” Tam vương gia tiến tới một bước, nhẹ giọng nói: “Nơi này không tiện nói chuyện, theo ta.”

Tam vương gia đi đằng trước, Lăng Ngạo ngo trái ngo phải, không nhìn thấy bóng dáng Hiên Viên Cẩm. Lòng thầm mắng, rõ ràng trước đó còn ở bên cạnh, mới ngoảnh lưng một cái đã không thấy, ngay cả nói một tiếng cũng không, chẳng qua chỉ đi mua một xâu hồ lô, hắn lại lạc mất mình. Đây đã không phải là lần đầu tiên, quả nhiên là trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm, làm việc không chặt chẽ. Niên kỷ nhỏ chính là không đáng dựa, hạnh phúc nửa đời sau của lão tử còn phải suy nghĩ lại.

“Đừng tìm nữa, hắn không tới được.” Thanh âm của tam vương gia có chút nộ ý, Lăng Ngạo trề môi, lúc này mới không tình nguyện đi theo.

Tuy Hiên Viên Cẩm lại lạc mất y, nhưng hắn vẫn khá hợp ý y, dù sao Hiên Viên Cẩm không phải loại người ăn trong chén còn mong trong nồi. Tam vương gia nhất định có chủ ý gì với y, nếu không sẽ không nhân nhượng y hết lần này tới lần khác.

Lăng Ngạo đi theo tam vương gia tới một biệt uyển, đi tới trạch môn, Lăng Ngạo thầm nhớ đường đi, nhưng đi tới đi lui, đường này có chút không đúng. Nơi đây thiết kế theo kiểu ngũ hành bát quái, y đi tới choáng váng. Cuối cùng tiến vào một gian phòng, Lăng Ngạo đã mơ hồ.

Tiến vào phòng Lăng Ngạo cũng cúi đầu, thấy một cái ghế liền đặt mông ngồi xuống. Nghe được tiếng hút khí, lúc này mới ngẩng đầu lên. “Ta choáng đầu.”

Y trước giờ luôn muốn ngồi là ngồi, tam vương gia trước giờ cũng không bó buộc y. Hiện tại mấy người này hút khí gì chứ?”

“Choáng đầu thì trước tiên nghỉ ngơi đi.” Tam vương gia vẫn dịu dàng như vậy, dịu giọng ôn thanh nói. Lăng Ngạo muốn một ly trà định thần, không đi nghỉ ngơi. Không dễ gì mới ra khỏi cái nơi bao la bát ngát, y là đến giải khuây, muốn ngủ thì không bằng trở về rồi ngủ. “Vương gia, ngài gọi Tử Trúc đến, có gì thì nói đi.” Mục quang Lăng Ngạo khi đảo qua người trong gian phòng, khẩu khí bất thiện nói.

“Tử Trúc, người thôi vô lễ với vương gia đi.” Một giọng nam nhân chói tai gầm lên. Lăng Ngạo chuyển mắt qua, một người trung niên để râu như con sơn dương, mày rậm mắt to, mắt rất có thần, đen như mực. Mặt mũi hung tợn mang theo chút tà khí, hai má hõm thật sâu giống hệt như người đã rất lâu chưa được ăn cơm.

Mặt mũi người này sao lại khó coi đến thế? Ôm, mắt lại rất lớn, còn cái mũi xấu xí, lại thêm chút râu buồn cười. Ưu điểm này cũng biến thành khuyết điểm. Theo lý mà nói người khác nếu có ngũ quan thể này

thì sẽ là bộ dáng tiên phong đạo cốt, sao hắn thì lại dung tục như vậy?

“Người là ai nha?” Lăng Ngạo cũng thập phần không khách khí, không vui ta liền không thèm liếc người.

“Phản rồi!” Tên râu sơn dương đó giơ tay muốn đánh, Lăng Ngạo thập phần không chí khí tránh ra sau lưng tam vương gia. Y từ sau lưng tam vương gia thò đầu ra, làm mặt quỷ với tên râu sơn dương. Người đánh không được đâu, có bản lĩnh người đánh vương gia đi!

“Mặc sư phụ, chuyện này bỏ qua đi.” Tam vương gia mở miệng, tên râu sơn dương trừng mắt dựng râu rồi cũng thôi.

“Tử Trúc, người ngay cả sư phụ của mình cũng quên mất sao?” Tam vương gia vừa mở miệng, Lăng Ngạo liền ngậy ra. Mẹ ơi, sao y lại quên mất chuyện này, lão đầu tử này dám trách phạt y như thế nói rõ trước đây hắn nhất định là người nhận thức Tô Tử Trúc, hơn nữa còn quản được y. Hiện tại tốt lắm, y làm rồi lên rồi.

Đừng gấp đừng gấp, phải nghĩ đối sách. Lăng Ngạo lập tức ngẫm nghĩ, trong đầu vẽ ra mấy chủ ý. Động não động não. Có rồi!

“Ta dựa vào cái gì phải nhớ?” Lăng Ngạo nghi vấn. Mọi người đều kinh ngạc. “Ta ở chỗ của Hiên Viên Cẩm đã từng chịu qua những gì các người lại không biết, ta còn mạng đã là không tồi, các người dựa vào cái gì mà liên tục chỉ trích ta?” Xin tha lỗi cho ta, Hiên Viên Cẩm, ta không phải cố ý dèm pha người, cũng không phải muốn phỉ báng người tác ác với ta, nhưng mà, ta không nói như vậy, bọn họ sẽ không bỏ qua cho ta a!

Tất cả mọi người yên lặng, tam vương gia mang vẻ mặt bị người ta ngắt vào phần thịt mềm, ngay cả tên râu sơn dương cũng nhất thời tiêu giận đi hơn phân nửa, đáng vẽ lên mặt nạt người của Lăng Ngạo khiến bọn họ nhất thời đều trở nên thấp bé. Y hồ nghi nhìn bọn họ, ở đây có sơ hở sao? Sẽ không phải là y nói bậy nói bạ lại nói trúng cái gì chứ?

Nửa ngày sau tam vương gia mới chậm rãi tiến tới, mở miệng: “Tử Trúc chịu nhiều khổ cực, đều là trách nhiệm của bốn vương.” Tam vương gia nói xong còn lau đi mấy giọt nước mắt như mụn cơm, khiến Lăng Ngạo rung mình, thật sự muốn nói với hắn vài câu. Lão đại không còn nhỏ nữa, không lo ăn không lo uống, khóc cái gì!

Y tới từ một nơi thật xa, muốn trở về cũng không thể, nhân sinh không quen thuộc còn không có khóc. Lại nói, người là một vương gia, có thể đừng đụng chút là nói sai này sai nọ, mặt mũi của hoàng gia đều bị người làm mất sạch, một vương gia có thể phạm sai lầm đến vậy, người làm đúng được bao nhiêu chuyện a?

“Vương gia, vì thiên hạ, phải hy sinh tiểu để thành đại a!” Tên râu sơn dương dịu vương gia đang tự mình thăm thương rơi lệ, đứng đó bưng bưng sôi sục khuyên nhủ.

A phi! Muốn hy sinh, người hy sinh, đừng kéo ta vào, ta không phải cùng một bọn với người, các người muốn tạo phản, đừng liên lụy ta! Lăng Ngạo lùi về sau vài bước, kéo ra một chút khoảng cách với hai người này, phải phân cho rõ giới hạn!

28. Chương 28: Tình Chung Chi Độc

Lăng Ngạo đối với tên râu sơn dương rất không hài lòng, tên râu sơn dương cũng thập phần không thích đáng vẽ thanh cao tự kiêu vênh vào hung hăng của Lăng Ngạo, hai người ai cũng không thuận mắt ai.

“Vương gia, người nói trả cho ta võ công, nói rồi không giữ lời sao?” Lăng Ngạo cũng không nguyện ý nhắc tới chuyện này vào lúc này, nhưng không nhắc tới thì chuyện quá mức giữa y và tên râu sơn dương sẽ càng lúc càng nhiều, vạn nhất người đó phát tay không quản tới y nữa, mộng tưởng thành đại hiệp của y sẽ tan thành bọt nước.

“Tự nhiên sẽ giữ lời.” Tam vương gia lau đi hai hàng nước mắt, mắt đỏ hồng hồng, chiêu giả đáng thương này làm quá dễ, tự nhiên sẽ không tiếp tục ở nơi đó tự làm mình mất mặt.

“Vương gia, Tử Trúc là tiểu bối, niên kỷ lại trẻ, người không thể ức hiếp ta a.” Lăng Ngạo nâng cao địa vị của tam vương gia, hẳn là vương gia không thể lừa một thứ dân như y, nói ra sẽ mất thể diện hoàng gia.

“Tử Trúc, chuyện bốn vương đáp ứng người bốn vương đều nhớ kỹ.” Khi tam vương gia nhìn Lăng Ngạo, tình ý nồng đậm trong mắt sắp trào cả ra, Lăng Ngạo làm như không thấy. Y không thể lạc lối, y làm người cũng có nguyên tắc của chính mình.

Lại nói, tam vương gia đối tốt với y là chuyện tốt, nhưng tốt kiểu đó y thà không cần, luôn cảm thấy sắp bị lừa. Y có hơi chậm chạp một chút, trừ khi cầm dao phẫu thuật là một tinh anh, thì những lúc khác y chính là kẻ ngốc, y cũng tự thừa nhận. Nhưng mà, cảm giác thứ này rất kỳ quái, khi đã cảm thấy không tốt, thì trong lòng cũng không có đối phương, cho dù đối phương có tốt với mình thế nào, cũng không thể bước vào trong lòng.

“Đa tạ vương gia cất nhắc.” Lăng Ngạo ôm quyền, tự cho rằng mình rất có phong phạm đại hiệp, nhưng trong mắt của vương gia và tên râu sơn dương, đó chính là biểu rõ muốn cách xa bọn họ, không làm một đồng chí cùng chiến hào với họ.

Tên râu sơn dương chính là sư phụ của Tô Tử Trúc, Lăng Ngạo muốn biến thành người có thể bay giữa trời, biến thành đại hiệp toàn bộ đều trông mong vào hắn. Tuy đây là một đôi sư đồ, nhưng Mặc sư phụ đối đãi với Tô Tử Trúc cực kỳ nghiêm lệ, thậm chí có thể dùng hà khắc đề hình dung. Hắn không thích Tô Tử Trúc, nhưng vì nể mặt vương gia, hắn không thể không nhận y làm đồ đệ, còn dạy y võ công.

Cho nên, cảm tình của hai sư đồ bọn họ không tốt chút nào. Còn về Tô Tử Trúc tại sao cam tâm tình nguyện lưu lại, mà không đi tìm cha mình, đây lại là một chuyện khác không thể cho người biết. Dù sao chết vô đối chứng, ai có bản lĩnh kéo Tô Tử Trúc trở về hỏi nguyên do đi, không có ai là cái chắc.

Theo như tên râu sơn dương nói, muốn hồi phục võ công của Tô Tử Trúc, đó cũng không phải đơn giản, đầu tiên phải đả thông hai mạch nhâm đốc của y, sau đó lại phụ trợ y vận công bảy bảy bốn mươi chín ngày, lúc này mới có thể khiến võ công đã bị phong bế mấy năm vận dụng như ý muốn. Nếu không, kinh mạch nghịch chuyển gì đó, sẽ khiến y biến thành tàn phế vân vân.

Lăng Ngạo vốn không tin mấy chuyện rối rắm này, nhưng hiện tại y đã xuyên qua, nếu y còn không tin nguyên tắc vận công cao thâm của những vị võ lâm nhân sĩ này thì không đúng rồi, nhập gia tùy tục mà. Y cũng không phản bác gì chuyện này với họ, chuyện giải thích không rõ có rất nhiều, y cũng không tất yếu phải tích cực như thế.

“Tử Trúc, ý của ta là qua năm hãy bế quan. Từ trước tới nay người chưa từng qua năm mới cùng ta.” Tam vương gia già rồi, thần sắc lúc này giống như lão nhân quả phụ bị con cái vứt bỏ, rất thê lương, rất ai thương.

“Vương gia, Tử Trúc thực sự rất muốn hồi phục võ công. Nếu hiện tại bế quan, thì vào ngày mừng hai tháng hai mùa xuân, Tô Tử Trúc và người sẽ cùng ăn đầu heo*.” Lăng Ngạo lúc này cho hắn một lời hứa, chỉ cần hiện tại nhập quan, chưa hết tháng giêng đã xuất quan rồi.

Tam vương gia có chút thất vọng, nhưng chuyện này cũng đã nằm trong dự liệu của hắn. “Được, ta đợi người ra cùng nhau ăn đầu heo.”

Lăng Ngạo mang tâm tình thế nào tiến vào, chính y cũng không biết. Nhưng sau khi tiến vào y liền hối hận, bốn mươi chín ngày này, trừ một chút nước và rất ít lương khô ra, y không còn gì để ăn, tên râu sơn dương mệnh lệnh y ngày ngày ngồi thiền, sau đó khi y cảm thấy vô vị thì hung hăng gõ y một cái muốn nổ đầu.

Y không biết hai mạch nhâm đốc của mình có thông hay chưa, chỉ cảm thấy đầu đã cứng hơn trước đây nhiều, ít nhất nơi thường xuyên bị đánh không còn đau như xưa nữa.

Trước một ngày xuất quan, tên râu sơn dương Mặc sư phụ hỏi y: “Chung độc trên người người là ai giải cho người?”

Lăng Ngạo đang nhìn xem vân tay của mình có bao nhiêu đường, vừa nghe lời này lập tức ngẩng đầu, chung độc? Thế nhưng hạ chung độc với lão tử? Người cái thứ dùng thủ đoạn đen tối! Lương tâm thoái hóa hết rồi!

“Không ai giải cho.” Lăng Ngạo từ sau khi chiếm thân thể này thì chưa từng nghe nói qua mình trúng độc. Một là chỉ có thể nói Hiên Viên Cẩm đã nói dối y, hai là người trong phủ của Hiên Viên Cẩm thật sự không có bản lĩnh, không chữa ra được.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Không thể nào! Không ai giải, thì chung độc làm sao bị trừ? Chung trùng làm sao không còn nữa?” Tên râu sơn dương gấp lên, liên tục ném ra một mớ vấn đề, Lăng Ngạo nghĩ nghĩ, không có cái nào có thể đáp, liền trầm mặc.

“Người không động tình với tên tiểu tử Hiên Viên Cẩm? Nếu không như vậy thì khi tình chung chi độc phát tác sẽ lấy mạng người.” Lời của tên râu sơn dương càng lúc càng chấn động, Lăng Ngạo càng nghe càng trầm mặc. Trách không được khi Tô Tử Trúc bị Hiên Viên Cẩm kéo lên giường dùng cường thì đã ghen khí, là vì bản thân Tô Tử Trúc đối với hắn có tình, sau đó hai người một khi phát sinh quan hệ, liền xong đời, tình chung chi độc này liền phát tác, lấy đi mạng nhỏ của Tô Tử Trúc, sau đó Lăng Ngạo y liền tới, y lý giải như vậy.

“Ta còn sống.” Lăng Ngạo cũng không thể để đối phương độc diễn mãi, đáp lại hắn vài chữ, coi như chứng minh y đang nghe.

“Chính vì người còn sống, ta mới cảm thấy kỳ quái. Người nên chết, người chết rồi, vương gia là vương gia không còn nhược điểm. Nhưng người lại không chết, mà còn sống sờ sờ, người tại sao không chết?” Tên râu sơn dương mang vẻ mặt dữ tợn trừng trừng nhìn người ta phát lạnh, Lăng Ngạo cũng kỳ quái, nam nhân này làm gì mà hận mình như vậy, tại sao nhất định muốn y chết? Mẹ nó, lão tử không chiếm khuê nữ của người không cướp nữ nhi của người, người làm gì hận lão tử như vậy?

“Khiến người thất vọng rồi, ta còn sống. Sẽ trường mệnh bách tuế!” Lão tử sẽ không chết, lão tử tức chết người. Người đồ lão tạp mao, người không chết, ta sao nỡ chết chứ!

Tên râu sơn dương quả nhiên tức giận, một tay siết cổ Lăng Ngạo, bóp chặt lấy, Lăng Ngạo chỉ ngồi yên mở mắt thật to, trừng hắn, muốn nhìn xem hắn rốt cuộc làm sao hạ thủ được. Hắn sợ tam vương gia, cho nên Lăng Ngạo khẳng định, hắn sẽ không thật sự giết được mình.

Khi mặt Lăng Ngạo đã biến tím, tên râu sơn dương cuối cùng buông tay, nghiêng răng nghiêng lợi vô lực nói: “Ta hận người! Người nên chết đi!” Vừa rồi người không siết chết ta, người đã bỏ trắng một cơ hội tốt rồi, sau này ta sẽ không ngồi yên chờ chết nữa.

“Ta sống rất tốt.” Thanh âm Lăng Ngạo khàn khàn, cầm túi da uống chút nước mới thuận khí lại, lão gia hỏa này thật sự mềm chút đã siết chết y.

“Rồi sẽ có một ngày ta bắt người phải chết.” Tên râu sơn dương hung ác ném ra một câu rồi quay lưng đi ngủ, Lăng Ngạo nhắm mắt, bắt đầu nhớ lại những chuyện phát sinh gần đây, thật sự càng lúc càng nhiều liên can, nhận thức một người mới liền xuất hiện thêm vài chuyện, liên tục không ngừng.

(*Ăn đầu heo: một tập tục của người trung quốc)

29. Chương 29: Ai Đúng Ai Sai

Trước khi xuất quan, tên râu sơn dương điểm liên tục mấy cái trên người y, sau đó lại bức y nuốt một viên được hoàn lớn, Lăng Ngạo không muốn nuốt, nhưng không nuốt lại đánh không lại tên râu sơn dương, nên y không còn cách nào khác ngoài chuyện phải nuốt.

Được hoàn trôi xuống cổ, Lăng Ngạo liền cảm thấy không thích hợp, toàn thân nóng bừng lên, cứ cảm thấy như thân thể này đang bị thiêu từ bên trong. Nếu không phải trên người y không có lửa, y nhất định sẽ cho rằng mình bị thiêu. “Nóng quá, người cho ta uống cái gì?”

“Nóng một chút là bình thường thôi, cũng không thiệt gì cho người.” Tên râu sơn dương hung hăng trừng mắt nhìn y một cái, sau đó giúp y vận công thông mạch, Lăng Ngạo cảm thấy cổ nhiệt lưu trong thân thể mình di chuyển theo nội lực mà tên râu sơn dương bức tiến vào nội thể, không dám nghĩ lung tung, sợ một khi không cẩn thận sẽ tẩu hỏa nhập ma, nếu phát điên thì thật đáng sợ, y còn chưa tới hai mươi cái xuân xanh.

“Tập trung tinh thần!” Tên râu sơn dương gầm lên một tiếng, y vội thu suy nghĩ tán loạn lung tung của mình tập trung lại, bế khí ngưng thần, cảm giác cổ nhiệt lưu đó di chuyển toàn thân sau đó tập trung về tim.

Tên râu sơn dương thở phào một hơi, Lăng Ngạo cảm thấy thân thể tốt hơn nhiều, cổ nóng bức đó không còn nữa, thân thể cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều. Lăng Ngạo hồ nghi nhìn tên râu sơn dương, người ta khinh thường hừ một tiếng: “Vô công trả cho người, tương lai có một ngày ta sẽ đích thân thu hồi!”

Lăng Ngạo bất kể hấn có thu hồi lại hay không, chỉ là có chút không dám tin, y thật sự có vô công rồi sao? “Đi đi, ra ngoài, vương gia đang đợi.” Tên râu sơn dương đi ra trước, Lăng Ngạo đuổi tay mình ra, có chút khó tin, thật sự có vô công sao? Sẽ thành đại hiệp sao?

Tam vương gia từ sớm đã đợi ở ngoài động, Lăng Ngạo vừa ra, hấn liền khoác một đại bào mới làm lên người y. “Khổ cho người rồi, nhanh đi tắm rửa một chút, ta chuẩn bị tiệc rượu đãi các người.”

“Đa tạ vương gia.” Lăng Ngạo ôm quyền hướng tam vương gia, cảm giác hiệp sĩ mười phần, đi đường phải có phong cách, thất lưng cũng phải thẳng, ngay cả đề khí nói chuyện cũng đủ cả. Người có vô công cảm giác chính là khác xưa a, chỉ là vô công này làm sao dùng đây? Khổ nào.

Tam vương gia đối đãi với Tô Tử Trúc thật sự quá tốt, sau khi Lăng Ngạo nhập tọa, tam vương gia liền lấy ra một hộp gấm. Lăng Ngạo dùng mục quang dò hỏi, tam vương gia cười nói: “Tử Trúc, lúc đó người nói với ta muốn ba bộ tiểu đao này, người chỉ mới lấy đi một bộ, còn lại hai bộ chưa làm xong, đây chính là hai bộ còn lại đó, một bộ là dùng máu của người làm chất dẫn mà chế tạo, một bộ là dùng máu của ta.”

Lăng Ngạo nhận lấy, mở ra nhìn, hai bộ đao phẫu thuật ngân quang lấp lánh a, thật sắc bén. “Tử Trúc đa tạ vương gia.” Tạ xong rồi, còn cho tam vương gia một gương mặt cười thỏa mãn, đã chiếm tiện nghi của người ta, thì dù sao cũng phải cho được một nụ cười.

Tam vương gia thấy được vẻ mặt tươi cười của y, bữa cơm này liền đặc biệt vui vẻ, cũng ẩm thêm vài chén trà. Lăng Ngạo ôm hộp trở về phòng mình, tam vương gia theo sau. Lăng Ngạo chặn trước cửa, đợi tam vương gia mở miệng nói rõ ý đồ. Y biết hấn muốn lên giường của mình, nhưng y không thể lạc bước, y phải cự tuyệt.

“Tử Trúc, người không để bốn vương tiến vào uống chén trà sao?” Tam vương gia mặt dày đòi uống trà, Lăng Ngạo nhìn hộp gấm trong tay, được thôi, xem như nể mặt hai bộ đao này.

“Vương gia mời vào.” Lăng Ngạo nhường đường, tam vương gia tiến vào. Còn chưa hết tháng giêng, trong phòng vẫn còn rất lạnh, cho dù có đặt ấm lò, cũng không ấm áp được bao nhiêu. Lăng Ngạo rót trà mời tam vương gia, đợi tam vương gia mở miệng.

Rất lâu rất lâu sau, khi Lăng Ngạo cảm thấy mình sắp ngủ tới nơi, tam vương gia mở miệng: “Tử Trúc, người theo ta trở về kinh thành đi. Thiên hạ này, tương lai nhất định có một nửa của người.”

“Vương gia, Tử Trúc không phải người chịu bó buộc, đối với quyền thế thiên hạ cũng không đặt trong mắt, cái này ngài đã biết rồi.” Lăng Ngạo nói xong thì thấy được sự thất vọng trong mắt tam vương gia, đau dài không bằng đau ngắn, y cũng không muốn tam vương gia lại ôm bất cứ ảo tưởng gì với y, giữa bọn họ không có khả năng.

“Tử Trúc, ta mất người rồi sao?” Tam vương gia đột nhiên giống như đã già đi hơn mười tuổi, vẻ tang thương của năm tháng để lại vết tích thật sâu trong thần tình của hấn, Lăng Ngạo cảm thấy nam nhân này rất đáng thương, cho dù có được tất cả, nhưng không có người cùng phân hưởng, cũng sẽ cảm thấy tịch mịch.

“Vương gia, Tử Trúc chỉ thuộc về bản thân, trước giờ chưa từng thuộc về bất cứ ai. Vương gia sao có thể nói là đã mất?” Lăng Ngạo uống một hớp trà, mục quang lãnh đạm khiến tam vương gia ngượng lạnh. “Tử

Trúc, người vẫn luôn oán ta đúng không?”

Oán? Oán cái gì? Cho dù có oán, đó cũng là Tô Tử Trúc, chứ không liên can gì tới Lăng Ngạo y. Lăng Ngạo lắc đầu, nhưng tam vương gia lại tái mặt, đôi môi run rẩy, nửa ngày mới nói: “Người vẫn đang oán ta sắp đặt người tới bên cạnh Hiên Viên Cẩm đúng không? Ta biết người chịu rất nhiều khổ sở, còn, còn bị hấn ức hiếp.”

?

Oa khát! Người đồ già mà không mệt, trách không được khi nhìn lão tử thì luôn đầy hổ thẹn, lão tử bị tên mao đầu tiểu tử Hiên Viên Cẩm đó ức hiếp, đều là trách nhiệm của người a! Trong mắt Lăng Ngạo nổi lên nộ khí, tam vương gia lại ủ rũ đi, ngay cả khí thế nói chuyện cũng không đủ.

“Tử Trúc, là ta có lỗi với người. Năm đó nhiều hài tử như vậy, nhưng chỉ có mình người là ưu tú nhất, nên ta mới chọn người đến cạnh hấn, Tử Trúc, ủy khuất người phải chịu ta đều hiểu rõ, tương lai ta sẽ vì người đòi lại gấp bội. Người đừng hận ta nữa được không?” Tam vương gia gần như khấn cầu, có thể là người đã khá lớn tuổi, nên lòng cũng tương đối yếu đuối, Lăng Ngạo phần uất trừng mắt nhìn hấn, hấn lập tức đau khổ, hai hàng nước mắt chảy xuống.

Lăng Ngạo không thể chịu nổi người ta khóc nhất, trước đây trong bệnh viện, nghe những quyền thuộc đau khổ khóc than, nín chặt lòng y, khiến y khó chịu, sau đó thời gian dài thì đã quen. Hiện tại lão vương gia này đựng chút là khóc, y cảm thấy có chút phiền lòng.

Y chỉ đưa cho tam vương gia một cái khăn, không nói gì khác, nói nhiều, cũng không có ý nghĩa gì.

“Tử Trúc, người tha thứ cho ta được không, ta sẽ không bao giờ đặt người vào trong nguy hiểm nữa, không bao giờ nữa.” Tam vương gia thật lòng hối hận, Lăng Ngạo lại không một chút động dung.

“Tình chung trên người ta là người bảo hấn hạ đúng không?” Lăng Ngạo nửa ngày mới nói ra một câu, tam vương gia một khắc trước còn chìm vào trong tự trách sâu sắc của bản thân, lúc này đột nhiên trừng to mắt, kinh ngạc nói: “Không có, ta thương yêu người như vậy, sao nỡ hạ chung độc trên người người?”

Lăng Ngạo gật đầu, tỏ vẻ đã tin, như vậy năm đó người hạ chung độc với y chính là tên râu sơn dương rồi.

30. Chương 30: Rắc Rối Liên Miên

Lăng Ngạo trầm suy đoán xem tại sao tên râu sơn dương lại hận mình như vậy, năm đó Tô Tử Trúc vẫn còn là một hài tử, hấn đã muốn hạ độc thủ như vậy, thật tàn nhẫn a. Tình chung chi độc ngay từ mặt chữ y đã có thể lý giải, phàm là động tình, tám phần khi ân ái cùng người mình thích sẽ lập tức chết ngắc. Nếu không Tô Tử Trúc sao lại chết dưới thân Hiên Viên Cẩm, y sao vừa đến đã để người ta làm tới mức không xuống nổi giường.

Tên râu sơn dương này, tương lai nếu hấn không hạ thủ với y nữa, y cũng sẽ tha thứ cho hấn, dù sao không có chung độc thì y cũng không thể tới đây, tám phần là trong chuyện ngoài ý muốn kia chết phức rồi. Nhưng, nếu tương lai hấn còn làm gì đó với Tô Tử Trúc, y nhất định sẽ cho hấn xem.

Tên râu sơn dương để tâm tam vương gia, mà tam vương gia lại đối với y tốt như thế, hấn là đồ kị với y, hoặc nên nói là đồ kị với gương mặt này.

“Tử Trúc, chuyện này người không cần nói nữa, ta nhất định sẽ cho người một lời giải đáp.” Tam vương gia trầm mặc nửa ngày, rồi hạ quyết định đau như tự cắt mạch. “Ta sẽ không để người tiếp tục chịu ủy khuất nữa.” Nói rồi tam vương gia đứng lên, khi hấn đi tới cửa thì Lăng Ngạo lên tiếng gọi:

“Vương gia, tất cả những chuyện quá khứ Tử Trúc đều không tính toán thêm, ân và oán nghĩ nhiều sẽ thành hận, cũng sẽ khiến bản thân buồn khổ. Vương gia nếu thật thương Tử Trúc, thì hãy cho Tử Trúc một nơi yên lành đi.”

Bước chân tam vương gia dừng lại, cánh tay vốn đang đặt trên cửa nổi đầy gân xanh, hiển nhiên đang ấn nhẫn, Lăng Ngạo cho rằng hắn sẽ tức giận, ít nhất cũng sẽ phản bác vài câu, nhưng hắn lại không hề nói gì, thân hình chỉ dừng lại một chút, sau đó kéo cửa đi ra.

Lăng Ngạo thực sự không thích những thứ ân ân oán oán này, trước đây khi còn sống, ngày ngày làm việc, trong đầu chỉ nghĩ tới việc phẫu thuật, mở mắt nhắm mắt toàn là dao và máu. Hiện tại đã không còn cần đối diện với những thứ ấy nữa, nhưng những cựu oán lưu lại trên thân thể này vẫn không ngừng quẩn lầy y.

Y là một người sợ phiền phức, đầu óc cũng không phải rất thông minh, sớm muộn cũng sẽ bị những người này giày vò tan vỡ. Có cơ hội thì phải chạy ngay, tuy rất không nghĩa khí, nhưng mạng sống so với thể diện, thật sự là thập phần quan trọng.

Lăng Ngạo trở tới trở lui trên giường cả đêm không ngủ, hôm sau trời vừa sáng tên râu sơn dương đã gõ cửa. Y xuống giường, kéo lê giày đi mở cửa cho hắn. Thấy một con mắt bầm xanh của tên râu sơn dương, Lăng Ngạo xém chút cười ra tiếng.

“Mặc sư phụ có chuyện sao?” Lăng Ngạo không gọi hắn là sư phụ, y biết câu nói một ngày làm thầy cả đời làm cha, nhưng y không muốn nhận giặc làm cha. Huống hồ người ‘cha’ này còn muốn hãm hại mình.

“Ra ngoài luyện công!” Tên râu sơn dương ném lại một câu rồi quay người đi, Lăng Ngạo hậm hực trở vào phòng mặc y phục mang giày, lau mặt xong, mới đi ra.

Tên râu sơn dương tối qua bị người ta đánh bầm mắt, hôm nay tới tìm y nhất định sẽ không cho y ăn quả ngọt. Lăng Ngạo cách xa hắn một khoảng, để tránh bị hắn hạ độc thủ.

Lăng Ngạo hoàn toàn là nghĩ nhiều, tên râu sơn dương không hạ thủ gì với y, chỉ dạy y làm sao sử dụng nội lực, Tô Tử Trúc niên kỷ trẻ, tổng cộng có công lực hơn mười năm, lại thêm bị phong bế võ công mấy năm không dùng, liền thụt lùi. Ngoài ra Lăng Ngạo cái gì cũng không biết, ngay cả điều cơ bản nhất cũng không biết, khiến tên râu sơn dương mắng một trận dữ dội.

Cái gì tâm pháp, võ công chiêu thức, Lăng Ngạo một câu cũng không nói ra được, tên râu sơn dương mắng y, y chỉ lạnh lùng trừng mắt, dù sao nếu người dám động thủ với ta, ta liền đi cáo trạng, dù sao ta không có năng lực tự bảo vệ, tìm viện trợ cũng không sợ mất mặt.

Lăng Ngạo máy móc ghi nhớ những chiêu thức của tên râu sơn dương dạy, rồi ghi nhớ tâm pháp, tuy không thể dùng, nhưng y vẫn dụng công học tập.

Ngày hai tháng hai y và vương gia cùng ăn đầu heo, vương gia rất vui vẻ, ngày đó uống nhiều, muốn y lưu lại cùng hắn, y cự tuyệt, lòng y vẫn tưởng niệm Hiên Viên Cẩm, tên đó cũng không biết chạy đi đằng nào, sao còn chưa tới cứu y?

Tại nơi của tam vương gia ở qua ngày xuân, tam vương gia không để y đi, dùng chuyện học võ hãm chân y, y cũng vô cùng có hứng thú, nên không tranh cãi đòi đi. Trong lòng tự có cách nghĩ của mình, võ công học xong rồi, tương lai chạy ra khỏi đây, cũng có được năng lực tự bảo vệ.

“Tử Trúc, ngồi không chán quá sao, ta mang người đi cưới ngựa.” Tam vương gia rất cao hứng, thanh âm rất lạnh löt, tràn đầy hỉ sắc tiến vào.

Cưới ngựa à. Lăng Ngạo lại nhớ tới lần kinh nghiệm cưới ngựa cùng Hiên Viên Cẩm, trong đôi đều bị tróc da. “Vương gia, Tử Trúc không thích cưới ngựa.”

“Vậy ngươi thích làm gì? Ta cùng ngươi.” Tam vương gia ngồi xuống uống trà mát trong ly, giữa thần sắc còn mang theo niềm vui chưa lui.

“Ta muốn đi dạo phố.” Với kinh nghiệm của Lăng Ngạo, mỗi lần đi dạo phố đều sẽ gặp được kỳ tích, không phải gặp cái này thì cũng có thể gặp cái kia, lần này y hy vọng có thể gặp được Hiên Viên Cẩm, y đã mấy tháng không thấy hắn, thật sự có hơi nhớ. Tuy hắn lại một lần nữa lạc mất y, nhưng y vẫn nhớ, y biết mình có chút thiếu tự trọng, nhưng nhớ thì nhớ thôi, y không thể tự lừa dối lòng mình.

“Được.” Tam vương gia rất sáng khoái đáp ứng. “Ngươi mặc thêm một kiện áo tránh gió, hàn khí đầu xuân vẫn rất nặng.”

Lăng Ngạo gật đầu, phủ lên một kiện áo lông tơ màu tím chói mắt, càng tô điểm thêm cho làn da trắng bóc của y, hiện rõ vẻ ngọc thụ lâm phong. Tam vương gia nhìn đến ngây ngẩn, mắt nửa ngày mới hồi thần. “Chúng ta đi thôi.”

Lần này dạo phố đã khiến Lăng Ngạo thất vọng, hơn nữa tràn đầy lo âu trở về. Y không gặp được Hiên Viên Cẩm, ngược lại nghe được rất nhiều chiến sự liên quan tới biên quan. Vì giữa hai thành này khoảng cách rất gần, bên đó có chút gió lay động cỏ thì bên này lập tức có thể biết được.

Khi qua năm nước láng giềng đích thật tới tập kích, Hiên Viên Cẩm thống lĩnh đại quân chống cự, đạt được toàn thắng. Dịch nhân mấy lần xâm lấn đều bị hấn đánh lui, có thể coi là một hỷ sự. Nhưng trước đó không lâu, Hiên Viên Cẩm bị gian tế của địch quân ám hại, hiện tại sinh tử không rõ, quân tâm dao động, lúc này nước láng giềng lại tới đầy trận, nhưng hấn vô pháp dẫn binh đánh trận, vô pháp cổ vũ sĩ khí. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Tam vương gia, ta muốn ly khai.” Sau khi trở về, Lăng Ngạo làm sao cũng ngồi không yên, luôn lo lắng vết thương của Hiên Viên Cẩm.

“Tử Trúc, người lo cho hấn?” Tam vương gia mặt lạnh hỏi y.

“Đúng.” Lăng Ngạo không muốn che giấu, y đích thật lo lắng cho Hiên Viên Cẩm, y thập phần không mong Hiên Viên Cẩm có chuyện.

“Nếu ta không thả người đi, người sẽ làm sao?” Tam vương gia nhàn tản như tự nói, giống như xác định y không thể rời khỏi mình.

“Vương gia muốn giam cầm Tử Trúc, Tử Trúc tự nhiên không cách nào rời khỏi nơi này. Nhưng Tử Trúc nếu đã một lòng muốn đi, thì cũng sẽ có biện pháp.” Lăng Ngạo nói xong quay người đi, y cho vương gia thời gian suy nghĩ, nếu vương gia không đồng ý, vậy thì y phải đánh cược vương gia có thật sự thương mình không.

Tam vương gia làm sao cũng không thể ngờ được Tô Tử Trúc suốt bốn ngày không uống một giọt nước, hấn nhìn trong mắt đau trong lòng, không phải không thương tiếc, nhưng hấn biết một khi thương tiếc thì y sẽ ly khai, nếu so với thương tiếc, hấn càng không muốn mất đi y.

31. Chương 31: Cứu Tính Mạng Ái Nhân

Lăng Ngạo thầm mắng, tam vương gia thật sự đủ nhẫn tâm, y nhiều nhất cũng chỉ có thể chịu đựng thêm một ngày, năm ngày đã là cực hạn của y, thêm một ngày nữa thì y sẽ đi gặp thượng đế luôn.

Ngày thứ năm, tam vương gia đứng trước giường y. “Tử Trúc, người hà tất phải ủy khuất bản thân?” Tam vương gia vẻ mặt sầu khổ, mấy ngày nay hấn cũng không sung sướng gì hơn y, hai vành mắt đen thui, cả người cũng ốm đi một vòng.

“Vương gia, Tử Trúc đánh cược ngài có thật lòng thương tiếc ta không, cược thắng Tử Trúc liền ly khai, cược thua Tử Trúc cũng chẳng qua chỉ là đi gặp diêm vương.” Lăng Ngạo hữu khí vô lực đáp lời. HIện tại y phải dùng hết sức lực toàn thân để nói chuyện với tam vương gia, mí mắt rất nặng, rất đói, cũng rất khát.

“Người hài tử này, rõ ràng biết lòng ta, còn làm như vậy.” Tam vương gia ôm y vào lòng, thương tiếc hôn lên trán y, y đói đến mức không còn sức phản kháng, để hấn chiếm chút tiện nghi cũng được.

Tam vương gia ôm y, ngón cái nhẹ nhàng vuốt qua mặt y, giống như muốn khắc sâu hình dáng của y vào đầu. Rất lâu rất lâu sau, tam vương gia bắt đầu dĩ thử dãi: “Ta đưa người đi, nhưng, lần sau nếu hấn vẫn không chiếu cố người tốt, Tử Trúc, ta tuyệt đối sẽ không tiếp tục buông tay. Bất kể dùng phương pháp gì, ta cũng phải lưu người lại.”

Lời của tam vương gia Lăng Ngạo nghe được, nghe rõ từng chữ, y cũng ghi nhớ thật kỹ. Không có lần sau đâu, sự bất quá tam, nếu Hiên Viên Cẩm lại lạc mất y lần nữa, thì cho dù có nghe được tin hắc chết, y cũng sẽ không trở về, y sẽ tự chủ động biến mất.

Tam vương gia đích thân, dứt từng muỗng từng muỗng canh cho y, y uống một chút, trong mắt tam vương gia nhiều thêm chút hỷ sắc. “Tử Trúc, nhớ kỹ, bất kể lúc nào cũng đừng lấy mạng sống của mình ra đặt cược, một khi thua rồi, thì không còn gì cả.”

Lăng Ngạo gật đầu, lần này cũng chỉ là một lần duy nhất.

Tam vương gia thở dài, ôm thân thể yếu đuối của y vào lòng, nhẹ giọng nói: “Nếu người luôn nghe lời như thế thì tốt biết bao.” Điều này đối với tam vương gia mà nói là một loại khát vọng.

Thích một người không cần lý do, yêu một người càng không có lý do, không yêu chính là không yêu, không có cách nào giành lấy. Lăng Ngạo thích Hiên Viên Cẩm, cho nên, y vô pháp hồi đáp lại cảm tình của tam vương gia.

Làm một nam nhân thì phải giống như tam vương gia, nói năng phải có khí phách. Sau khi Lăng Ngạo ăn cơm, ngày hôm sau hồi phục thể lực, liền đích thân đưa y đến doanh trường của Hiên Viên Cẩm.

Lộ trình một ngày, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, Lăng Ngạo lo lắng trong lòng, không biết Hiên Viên Cẩm có thật sự giống như trong lời đồn, thật sự không được nữa rồi không. Lòng quay về như tiền bản, lúc này chính là để hình dung y.

Y vừa tiến vào binh doanh, liền cảm thấy được bầu không khí thấp trầm, một mảng tử tịch. Các tướng sĩ cho dù không muốn lý tới y, nhưng người sau lưng y bọn họ đều nhận thức. “Hiên Viên Cẩm ở đâu?” Lăng Ngạo tựa hồ gầm lên hỏi.

“Trong doanh trường.” Có người đi lên dẫn đường. Lăng Ngạo cảm thấy chân khẽ run, quan tâm tắc loạn. Y rất khẩn trương, cũng rất sợ hãi, sợ Hiên Viên Cẩm đã không thể cứu chữa, chỉ còn lại một hơi tàn chờ y trở về. Cảm giác bất tay với tử thần thật không tốt chút nào, y không muốn Hiên Viên Cẩm ly khai y.

Khi nhìn thấy Hiên Viên Cẩm, Lăng Ngạo thở ra một hơi thật dài. Cũng may, không tới mức hấp hối. “Hiên Viên Cẩm, người có thể nghe thấy ta nói không?” Lăng Ngạo dùng ngón tay nhẹ vỗ lên mặt hắc, mấy tháng không gặp, thật sự nhớ nhung vô cùng.

Lăng Ngạo dùng ngữ điệu dịu dàng đến mức bản thân cũng phải kinh ngạc, nhẹ giọng gọi Hiên Viên Cẩm. Mắt thật lâu người trên giường mới mở mắt ra, khi nhìn thấy y, thoải mái cười. “Người trở về rồi, xin lỗi... là ta không chiều cổ người tốt...”

“Người biết thì tốt, món nợ này đợi người khỏe lại, ta sẽ tính với người. Hiện tại lời ta nói, người phải nghe cho rõ.” Lăng Ngạo kiểm tra vết thương của Hiên Viên Cẩm. “Trên người người vết thương nặng nhất là ở trước ngực, bị lợi tiễn xuyên ngực, lâu như vậy mà người còn chưa chết, chắc là không đụng tới tim, có lẽ là phổi bị tổn thương nặng, hiện tại ta muốn giúp người lấy đầu mũi tên ra, người nghe hiểu không?”

Lăng Ngạo vừa nói xong, bên cạnh liền có quân y kéo tay áo của y: “Bắn vào rất sâu.”

“Ta biết rất sâu, nhưng không thể cứ để hắc chờ chết. Lê nào nói các người không lấy đầu mũi tên ra thì có thể có phương pháp trị khỏi?” Lăng Ngạo hỏi ngược lại, quân y câm nín. Bọn họ cũng thúc thủ vô sách, nếu không sẽ không kéo dài nhiều ngày như vậy.

“Tô Tử Trúc, sinh tử do mệnh.” Hiên Viên Cẩm nhẹ giọng nói.

“Câm miệng! Dù sao cũng phải chết, không thử một chút làm sao biết. Hiên Viên Cẩm, ta sẽ lấy đầu mũi tên ra, người dám không?” Lăng Ngạo muốn có được sự đồng ý của hắc, nếu không sẽ bị một đám người tới cản trở, y còn cần trợ thủ nữa.

“Có gì không dám?” Dù sao cũng phải chết, nếu Tô Tử Trúc muốn đưa hắc đi một chặng cuối cùng, vậy là hắc đã được như nguyện.

“Được. Các người, chuẩn bị nước nóng, chuẩn bị chút dấm và rượu.” Lúc này suy nghĩ của Lăng Ngạo vô cùng rõ ràng. “Vải bông sạch sẽ, còn nữa, người qua đây.” Lăng Ngạo chỉ vào quân y đó. “Chuẩn bị một

chút ma phần.”

Là dùng một loại thực vật đặc thù đã trải qua đun nấu, rồi lại dùng nước nấu lại thêm nhiều lần, cuối cùng phần còn sót lại trong nồi liền thành ma phần, hiệu quả tương tự như thuốc gây tê.

“Được.” Quân y đó lui ra đi lấy ma phần.

?

“Tam vương gia, đa tạ ngài tặng Tử Trúc ba bộ dao cụ.” Lăng Ngạo cong lưng cúi thật sâu.

“Tử Trúc, thứ người cần, ta đều sẽ thỏa mãn người.”

Lăng Ngạo không nói nữa, chỉ hơi nhẹ gật đầu, coi như cảm tạ. Tam vương gia không ly khai, nhìn Lăng Ngạo lệnh người đổ dầu vào nồi nấu lên, hơi dầu tỏa bốn phía, khắp nơi đều lan tràn vị dầu.

“Hiên Viên Cẩm, người có thể chống đỡ được đúng không?” Lăng Ngạo cúi người nhẹ giọng.

Hiên Viên Cẩm nhẹ giọng nói: “Ô Tô Tử Trúc, người yêu ta không? Đừng lừa ta...” Là người sắp chết, hẳn muốn nghe lời thật.

“Yêu, ta yêu người.” Lăng Ngạo không quan tâm có bao nhiêu người trong này, đặt môi lên đôi môi khô nứt của Hiên Viên Cẩm.

“Ô công tử, nếu muốn lấy đầu mũi tên, tốt nhất là cho tướng quân ngâm miếng nhân sâm.” Quân y đứng một bên nhắc nhở, về trung y Lăng Ngạo không hiểu nhiều, nên không phản đối, dù sao bọn họ sẽ không hại Hiên Viên Cẩm.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng, Lăng Ngạo rửa sạch tay, tất cả dao cụ đều được ngâm qua rượu. Lăng Ngạo đứng trước mặt Hiên Viên Cẩm, thở sâu một hơi. Tay cầm dao hạ xuống, cho dù rất lâu không cầm dao, nhưng y đã từng có kinh nghiệm phong phú, cái này chẳng qua là chút ngoại thương, y có thể xử lý được, nhất định có thể.

32. Chương 32: Vương Gia Từ Bỏ Tình Yêu

Lau sạch máu đọng, dòng máu đen kịt chảy ra. Lăng Ngạo không có trợ thủ, chỉ có thể tự thân vận động, lau sạch máu bẩn, tiếp tục hạ dao, thịt bị tách ra, có người hút khí, y không nghe thấy, lúc này trong thế giới của y chỉ còn lại một cuộc phẫu thuật đợi y hoàn thành, còn về những thứ khác, không phải thứ y nên quan tâm.

Hiên Viên Cẩm bị điểm thủy huyết, không biết trên người mình đang diễn ra cái gì, dù sao tính mạng này trước khi hắt nhem mắt lại đã giao phó cho Lăng Ngạo, tùy y giày vò nó.

Đúng như y sở liệu, đích thật tổn thương tới phổi, dưới điều kiện gian nan như thế, y mất bốn canh giờ mới kết thúc phẫu thuật. Sắc mặt Hiên Viên Cẩm trắng bệch, hơi thở suy yếu, cũng may lượng máu bị mất không quá lớn, qua mấy ngày nữa sẽ tốt lên, điều đáng được an ủi là không bị thương tới động mạch, Hiên Viên Cẩm cũng không xuất hiện hiện tượng bị sốc.

Khi y bức tốc mình coi như chỉ phẫu thuật may lại vết thương của Hiên Viên Cẩm, y mới cảm thấy tim mình bắt đầu đập không có quy luật, ngay cả tay cũng có chút run rẩy, người nằm ở đó là người y thích, là người y muốn chung sống một đời.

Sau khi Lăng Ngạo thắt sợi tóc thành một nút chết, mới cảm thấy chân nhũn đi. Hai tay y chống bàn, suy yếu nói: “Nhẹ dịch hắt lên giường đi.”

Người trong phòng đều ngây ngẩn, trong ấn tượng của bọn họ Tô Tử Trúc chính là một thư sinh vai không thể gánh, tay không thể nhắc. Nhưng từ trước tới nay không ai biết, Tô Tử Trúc lại biết trị bệnh, còn dùng phương pháp đặc thù như thế.

Lăng Ngạo dùng tay áo lau đi mồ hôi trên trán, sau lưng cũng đã ướt đẫm, y cực kỳ mệt mỏi, rất muốn ngủ. Tam vương gia đi tới gần y, cho y dựa vào lòng ngực mình. Lăng Ngạo cảm kích nói: “Đa tạ.”

“Người mệt rồi, nghỉ ngơi đi.” Tam vương gia thấp giọng thăm thì. Lăng Ngạo gật đầu, cố thẳng lưng, lệnh người kê một chiếc giường tạm thời bên cạnh giường của Hiên Viên Cẩm, như vậy có thể quan sát gần hơn.

“Tử Trúc, người làm ta rất kinh ngạc.” Không chỉ có tam vương gia có suy nghĩ này, lão quân y bên cạnh sớm đã mục trừng khẩu ngọc, đã ngốc lảng ra.

“Ha ha, vương gia cuối cùng đã biết những cây dao đó dùng để làm gì đi. Nhưng mà, cứu người và giết người chỉ cách một sợi chỉ. Hắn còn sống, nghĩa là ta đã cứu hắn. Nếu hắn chết, thì là ta giết hắn.” Lăng Ngạo hiểu rõ, người ngoài nhất định sẽ chụp tội danh sát hại đương triều tối kiệt xuất tướng quân lên đầu y.

“Dù hắn có chết, cũng không ai dám động đến một sợi tóc của người.” Tam vương gia ôm Lăng Ngạo vào lòng.

“Vương gia, người cũng đi nghỉ ngơi đi.” Lăng Ngạo cảm thấy rất mệt, y không bận tâm tam vương gia vẫn còn ở đây, tự mình nằm lên giường làm bằng phiến gỗ, nhắm mắt lại liền ngủ.

Tam vương gia rất thương xót y, đứng bên cạnh y nhìn rất lâu mới thở dài đi khỏi. Lăng Ngạo ngủ không sâu, gần như chốc ngủ chốc tỉnh, mỗi lần tỉnh đều vươn tay thăm dù khoang mũi của Hiên Viên Cẩm, xem thử hắn có còn thở hay không. Chỉ cần Hiên Viên Cẩm vẫn còn hơi thở suy yếu, y sẽ an tâm.

Tại nơi này được phẩm gì cũng không có, y không biết làm sao, những gì còn lại đành giao cho mấy vị trung y, hy vọng Hiên Viên Cẩm có thể bình an trôi qua giai đoạn nguy hiểm.

Hai ngày sau, Hiên Viên Cẩm mới mở mắt ra, hai ngày nay Lăng Ngạo tựa hồ một tắc không rời cạnh bên. Kiểm tra vết thương của hắn, thử nhiệt độ và nhịp tim, chỉ cần không phát sinh đột biến, y sẽ không sợ.

“Tử Trúc ~” Khi Hiên Viên Cẩm mở mắt ra, liền nhìn thấy Tô Tử Trúc úp sấp bên giường mình, mệt mỏi thiếp đi.

Thương tiếc gọi tên y, Lăng Ngạo nghe thấy âm thanh này, lập tức tỉnh lại. Thấy Hiên Viên Cẩm đang dùng ánh mắt nồng đậm ái ý nhìn mình, mũi liền chua xót.

“Người tỉnh rồi, có cảm giác gì không?” Hiên Viên Cẩm hai ngày không tỉnh, y lo lắng muốn chết.

“Ta khát nước.” Mục quang tham lam của Hiên Viên Cẩm luôn dõi theo gương mặt y, mấy tháng không gặp, rất nhớ y.

“Được, ta lấy nước cho người.” Lăng Ngạo rót nửa ly nước ấm cho hắn, dùng muỗng nhỏ từng chút từng chút đút cho hắn.

“Tử Trúc, ta rất nhớ người.”

“Ta biết, ta cũng nhớ người.” Lăng Ngạo vẫn đang đút hắn từng muỗng, động tác rất nhẹ nhàng, Hiên Viên Cẩm có thể xác định, y đích thật yêu hắn, nhu tình cuộn cuộn như vậy, so với Tử Trúc tài hoa bộc lộ lại như hàn băng ngàn năm trước đây thì tốt hơn rất nhiều. Ái ý ầm ập lan tỏa, hắn cảm thấy toàn thân đều ấm áp.

“Tử Trúc, trước đó có phải người không hề lừa ta?” Thanh âm Hiên Viên Cẩm rất nhẹ, hiện tại hắn vẫn suy yếu, nhưng hắn muốn xác định, đó không phải là lời nói dối mà y vì an ủi một người sắp chết nói ra.

“Không có, lão tử nói yêu người thì chính là yêu người, người còn cảm râm cái râm!” Lăng Ngạo rút ly nước lại, cũng không đút hắn uống thêm, bỏ thẳng ra ngoài. Xấu hổ quá.

Hiên Viên Cẩm nghe được tiếng hoan hô của binh sĩ bên ngoài, y nhất định đã đem tin tức tốt nói với những người khác rồi, các tướng sĩ của hắn a, hắn nên mau chóng khỏe lại.

Người đầu tiên đến thăm hắn mà hắn không thể nào ngờ được là tam vương gia, trong mục quang liếc nhìn thiên hạ của tam vương gia mang theo oán và hận với hắn, rất lâu tam vương gia mới mở miệng. “Y yêu

người, vì trở về bên cạnh người, lấy cái chết bức ta. Người phải đối đãi y thật tốt, nếu dám phụ y, ta tuyệt đối không tha cho người.”

Tam vương gia không phản lại lời thề của mình, hấn cho Tô Tử Trúc lưu lại. Nhưng hấn cũng đã nói, nếu Hiên Viên Cẩm lại lạc mất y, cho dù Tô Tử Trúc lấy cái chết bức ép, cũng tuyệt đối không cho y trở về.

Lăng Ngạo nhớ lời này, tam vương gia trước khi đi nói: “Tô Tử Trúc, ta thật sự hy vọng hấn sẽ lại lạc mất người một lần nữa.”

Lăng Ngạo bắt đầu dĩ cười, không có lần sau đâu, nếu còn lần sau, ta sẽ từ bỏ Hiên Viên Cẩm.

Hiên Viên Cẩm có lẽ được trời phù hộ, vết thương lành rất tốt, khi Lăng Ngạo gỡ bỏ những sợi tóc kia cho hấn, cũng phải vô cùng cảm thán. Trẻ tuổi thật tốt, hồi phục rất nhanh.

Đương nhiên cũng có quan hệ với việc quân y trái một viên được hoàn, phải một viên được hoàn. Lăng Ngạo không thể không bội phục sự thông minh của cổ nhân, bọn họ có thể làm ra được những loại được hoàn hết sức thành tựu như vậy.

“Người muốn làm gì?” Hiên Viên Cẩm chỉ mới hơi có thể động liền phủ lên ngoại bào. Lăng Ngạo chỉ ra ngoài một chút, trở về đã thấy gia hỏa này phủ áo lên người.

“Ta chỉ muốn đi xem tướng sĩ thao luyện, cổ vũ sĩ khí của quân ta. Ta sẽ không làm việc gì khác.” Hiên Viên Cẩm vừa thấy y nhượng mảy, mắt cũng chớp đầy hung bạo, liền cảm thấy vô cùng hạnh phúc, Tử Trúc thật giống một thể tử.

“Người không phải là đang hồ nháo sao?” Xuống giường cử động đã miễn cưỡng, còn muốn cổ vũ sĩ khí, không đợi đi được tới luyện trường, hấn đã không còn sức rồi. “Hiện tại, trở về giường nằm, lập tức!” Lăng Ngạo chỉ tay về phía chiếc giường, Hiên Viên Cẩm không biết làm sao sờ sờ mũi, tiểu tư bên cạnh cúi thấp đầu, xem như không thấy gì hết, tướng quân khi ở trước mặt Tô công tử một chút uy nghiêm cũng không có, tiểu tư đã sớm phát hiện.

“Tử Trúc ~” Hiên Viên Cẩm mềm nhũn gọi tên y, Lăng Ngạo hơi rùng mình, tên mao đầu tiểu tử này thế nhưng lại muốn làm nũng với y, khẩu khí nhũn nhão này, làm lông tơ dựng đứng hết cả.

“Nằm xuống, lập tức!” Không có gì cần thương lượng, Hiên Viên Cẩm không động dậy, khi cái chậu trên tay Lăng Ngạo bị ném lên trên bàn, hấn mới động, ngoan ngoãn về lại giường, tiểu tư lập tức phục vụ tướng quân thoát ngoại bào, điều tướng quân ngoan ngoãn nằm xuống.

Tiểu tư cúi đầu đi ra, Lăng Ngạo bưng cái chậu vừa rồi ném lên bàn đi đến trước mặt hấn, muốn lau người cho hấn, thời gian dài không tắm rửa, sẽ có bệnh khuẩn.

“Tử Trúc, người tức giận sao?” Thái độ của Hiên Viên Cẩm thành khẩn, giống như người vợ nhỏ làm sai, có chút ủy khuất hỏi.

Lăng Ngạo không thêm để ý tới hấn, động thủ cởi y phục trên người hấn, tỉ mỉ lau người cho hấn, lau xong thân trên, thì tới thân dưới, không cảm thấy có chút nào không thỏa đáng, ngược lại Hiên Viên Cẩm thì lại nẩy sinh sắc ý. Khi Lăng Ngạo lau xong chân hấn lau tới trên bụng, liền nhìn thấy thứ đó kiên đỉnh đứng thẳng ở đó.

Không thêm nhìn, tiếp tục lau rửa. Hiên Viên Cẩm vươn tay bắt lấy vai y, thanh âm có chút run rẩy, hơi thở gấp gáp. “Tử Trúc, ta muốn.” Mấy tháng không được làm, hấn cảm thấy bản thân đã sắp biến thành hòa thượng, vô dục vô cầu.

Lăng Ngạo nhún vai, nhưng hai gọng kiềng đó không bị nhún rớt. “Buông ra!” Y vẫn còn đang tức giận đó.

“Tử Trúc, ta muốn, muốn chết rồi.” Nói rồi kéo Lăng Ngạo lại, ấn chặt đầu y hôn xuống, hôn đến mức vừa kịch liệt vừa hung mãnh. Lăng Ngạo không dám dùng lực đẩy hấn, liền mặc hấn hôn, cho đến khi hai người đều thở phà mới buông ra.

“Không, không được. Thân thể người hiện tại không thể làm.”

Lăng Ngạo muốn nhanh chóng chạy trốn, né hấn như né ôn dịch.

“Tử Trúc, ngươi không muốn sao?” Hiên Viên Cẩm gọi y, ngữ khí lộ ra chút hy vọng.

“Muốn, nhưng thân thể ngươi hiện tại không khỏe. Ta không muốn ngươi chết trên người ta, cũng không muốn ngươi chết dưới thân ta.” Lăng Ngạo cuối cùng áp chế được *** trong nội thể, lãnh tĩnh một chút rồi mới đi tới giúp hắn mặc lại y phục.

“Ngươi nhanh chóng dưỡng khôi thân thể, chúng ta sẽ làm cho đỡ ngại.” Thân thể này của y là thanh niên tráng kiện, sao có thể không muốn chuyện này, đặc biệt là mỗi ngày đều ngủ chung một giường với người mình thích, chỉ là có vài chuyện nên bỏ thì phải bỏ. Hiện tại đâu phải là lúc, y còn thật bội phục Hiên Viên Cẩm, chẳng qua chỉ lau người cũng đứng lên, tinh lực thịnh vượng a.

“Nhưng ta nhện không nổi rồi.” Hiên Viên Cẩm nắm tay y đưa tới giữa đùi quần, nơi đó nóng muốn phỏng tay. Lăng Ngạo rút tay về, ra ngoài mang một cái khăn về, nhân lúc Hiên Viên Cẩm không chú ý liền quần lên đó.

“Oa! Tô Tử Trúc, ngươi thật đủ nhẫn tâm!” Khăn lạnh như vậy y lấy từ đâu ra?

“Ngươi thành thật dưỡng thương, ta cho ngươi hai tháng, nếu không ta không cần ngươi nữa.” Lăng Ngạo nói ra mấy lời phiến tình như vậy, lỗ tai cũng đỏ bừng lên.

“Tử Trúc, để ta ôm ngươi ngủ.” Hiên Viên Cẩm nhân lúc có bệnh trên người, khóa chặt chẽ Lăng Ngạo bên cạnh.

Ngày lạc mất y, trở về hắn đã tự hung hăng đánh mình mấy bạt tai, cho rằng thấy được mẹ ruột, kỳ thật chẳng qua là một nữ tử có thân hình tương tự. Sau đó gặp phải mai phục, đợi khi hắn đánh những người đó chạy đi, thì đâu còn bóng dáng của Tô Tử Trúc.

Hắn kéo thân thể bị thương đi tìm kiếm khắp nơi, hắn biết mình lại lạc mất Tô Tử Trúc, hơn nữa lần này là mất trong tay chính mình. Chỉ vì hắn nhất thời hoảng loạn truy theo thân ảnh cực giống mẫu thân, hắn đã đánh mất người mình yêu.

Trong mấy tháng nay hắn không hề sung sướng, thậm chí nghĩ rằng có thể sẽ không bao giờ còn cơ hội gặp lại y nữa, nhưng không thể ngờ, khi y biết được hắn bị thương, thế nhưng lại lấy cái chết bức bách để chạy về giành lại tính mạng hắn từ tay diêm vương. Tô Tử Trúc là ân nhân cứu mạng của hắn, cũng là người hắn muốn bảo vệ cả đời. Bất kể y từng làm những gì, mục đích vì sao, thì chỉ vì một phen tình ý này của y đối với hắn, hắn cũng không thể phụ y.

Lăng Ngạo lên giường, dán sát thân thể mình lại, thanh âm rất thấp, thủ thủ: “Lần này rất may, nhặt được tính mạng về. Không thể lại có lần sau.”

“Sợ cái gì, Tử Trúc có bản lĩnh như vậy, sẽ có thể khiến ta hóa nguy thành an.” Hiên Viên Cẩm vô cùng tự hào, hiện tại toàn quân trên dưới đều biết người của hắn có bản lĩnh thật cao.

“Quan tâm tắc loạn, ngươi không thể lại có lần sau.” Lăng Ngạo hiện tại mới cảm thấy sợ đích thật có hơi muộn một chút, nhưng mỗi lần nghĩ tới nếu Hiên Viên Cẩm chết trong quá trình y đang phẫu thuật, y sẽ làm sao, nhất định sẽ tự trách đến chết.

“Ta biết rồi, sẽ không để ngươi lại lo lắng nữa.” Hiên Viên Cẩm ôm y hơi dùng sức, lúc này hai người tâm ý tương thông, hắn biết hắn triệt triệt để để yêu đối phương, mà đối phương cũng nhất mực một lòng yêu hắn. Cẩm giác này, thật tốt.

“Hiên Viên Cẩm, ngươi đừng lạc mất ta nữa.” Lăng Ngạo nhắm mắt lại, đầu dựa vào mắt hắn nhẹ giọng thăm thì.

“Được.” Hiên Viên Cẩm đau lòng, mỗi lần hắn nhớ tới mình đánh mất y hoặc khi y nói câu này, hắn đều cảm thấy đau lòng. Cho dù đánh mất ta, cũng sẽ không bao giờ mất ngươi nữa.

Từ sau khi Lăng Ngạo trở về thì Tô Dục liền mất tích, một tháng sau lại trở về. Một thân thương tích, cũng may vẫn còn chút hơi. Lăng Ngạo thấy vậy, thật không biết với những vết thương to to nhỏ nhỏ như vậy, sao hắn có thể trở về.

Lột sạch y phục của hắn, cánh tay, dưới sườn, ***g ngực, trên đùi, nhiều vết thương như vậy, sâu có nông có, bị thương nhiều như vậy sao còn chưa chết?

Lăng Ngạo thanh lý vết thương cho hắn, đắp được, dùng băng quấn lại. Tìm quân y muốn một hạt hồi thiên hoàn gì đó cho hắn uống, rồi đợi người tỉnh lại nói sau. Như vậy mà còn không chết, mạng cứng tới mức này, thật là lực sinh mạng mạnh mẽ.

“Người nói hắn đi tìm ai liều mạng vậy, lần trước cũng là bị thương, lần này cũng vậy.” Lăng Ngạo cảm thấy râu rĩ, có thứ gì quan trọng hơn so với tính mạng của bản thân, đối phương giết cha hắn hay là giết mẹ hắn?

“Không rõ.” Hiên Viên Cẩm làm sao biết được, trước đây Tô Tử Trúc và Tô Dục có hơi thân cận, sau đó Tô Tử Trúc mất tích, Tô Dục ngày ngày thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ cần hắn không gây chuyện thị phi, Hiên Viên Cẩm cũng lười quản, dù sao người là của Tô Tử Trúc, lại không phải binh của hắn, mà phải nghe lời hắn.

“Còn sống là tốt rồi, làm gì phải tự đi tìm chết.” Lăng Ngạo lắc đầu, y thật sự vô pháp lý giải những người này tại sao cứ luôn người giết ta, ta giết người.

“Theo như người nói, hình như người cũng từng trải qua chuyện như vậy. Người còn sống có rất nhiều chuyện phải làm, có lý tưởng phải thực hiện, có mộng tưởng phải truy cầu, vì thực hiện những thứ này tự nhiên phải trải qua nhiều thứ.” Hiên Viên Cẩm thuyết giáo xong, thấy Lăng Ngạo không tỏ vẻ gì, liền truy vấn: “Người có lý tưởng gì không?”

“Sống thật tốt, đối tốt với bản thân.” Lăng Ngạo đối với nhân sinh tương lai không có ôm ấp gì quá lớn, có lẽ đã từng chết qua một lần, cảm ngộ về nhân sinh cũng không còn giống như trước nữa, trước đây truy cầu đối với y mà nói không đến mức quan trọng như thế. Có người yêu mình, người mình yêu sống bên mình, có thể chăm sóc cho nhau là được, bình bình đạm đạm mà sống.

“Cái này sao có thể gọi là lý tưởng?” Hiên Viên Cẩm nhướn mày. Tất cả mọi người đều sống như vậy, đây căn bản là bình thường tới không thể bình thường hơn.

“Ta chính là nghĩ như vậy.” Nghiêng đầu nhìn Hiên Viên Cẩm, ta muốn cùng người trôi qua một đời bình thường, có lẽ tương lai chúng ta không có hài tử, nhưng chúng ta có nhau, nếu người có quyết tâm này, chúng ta nhất định sẽ sống rất tốt. Nhưng mà, mười năm sau, tương mạo sẽ thay đổi không còn giống hiện tại, đến lúc đó, tình cảm này sẽ thay đổi càng lúc càng sâu đậm, hay càng lúc càng phai nhạt theo thời gian, thì không thể dự kiến được.

Những điều này y không nói với Hiên Viên Cẩm, những chuyện này không phải chỉ nói ra là có thể làm được, mà cần phải trải qua tẩy lễ của thời gian mới có thể nghiệm chứng. Lăng Ngạo nhìn thân thể trẻ tuổi hiện tại của mình, y có thời gian để chờ đợi nghiệm chứng.

Trong đêm, tay của Hiên Viên Cẩm lại vươn tới chỗ y, Lăng Ngạo không đánh ra, rất phối hợp cho hắn thoát y sam của mình, y biết đối phương nhìn rất lâu, bản thân y cũng đồng dạng rất lâu không làm tình sự, hai người rất nhanh xích lõa ôm nhau, cảm thụ hơi thở nóng hổi của đối phương, lưỡi quấn lấy nhau, giống như hai dã thú đói khát đã lâu, đang điên cuồng cắn xé con mồi.

Hiên Viên Cẩm thích lưu lại những ấn ký thuộc về bản thân trên thân thể y, như vậy có thể chứng minh y chỉ thuộc về hắn. Trên gáy, xương quai xanh, trước ngực, toàn là hồng ngân do hắn hôn lên. Nghẹn đã lâu, hắn cắn mút rất dùng lực, Lăng Ngạo đang lúc *** dâng trào cũng không cự tuyệt, dù sao lúc này một trận hoan ái kịch liệt cũng là mong ước của y.

Hiên Viên Cẩm dùng lực mút lấy hồng châu trước ngực Lăng Ngạo, cho đến khi chúng biến thành đỏ tươi diễm sắc mới chịu buông ra. Một cổ tê dại từ trước ngực truyền lên đến não, Lăng Ngạo cảm thấy thoải mái cực điểm, khi Hiên Viên Cẩm buông ra lại cảm thấy hư không, ham muốn càng nhiều, hai chân chủ động quăn lên thắt lưng cứng chắc của hắn, vô thanh mời gọi.

Hiên Viên Cẩm vươn tay tới bên gối lấy ra một bình sứ, đổ ra một chút thứ mỡ bóng lưỡng, bôi lên thứ đang sôi nổi của mình và cúc hoa phần hồng của Lăng Ngạo. Chen vào hai ngón tay, đã lâu chưa qua tình sự, cảm giác không thích ứng làm y nhăn mày.

“Đau sao?” Hiên Viên Cẩm dán sát lại hỏi.

“Không sao, người tới đi.” Hấn cũng muốn rất lâu rồi, chỉ hơi đau một chút thì có thể chịu đựng, dù sao khoái lạc sắp được mang tới là vô hạn.

Ba ngón tay đang chuyển động, Hiên Viên Cẩm thực sự nhẫn không nổi nữa, rút tay ra, đem nhiệt hỏa của mình đỉnh tiến, ưỡn người thẳng lưng, lập tức vùi vào sâu nhất.

Lăng Ngạo cảm thấy hạ thân chợt đau, tiếp đó là một trận khoái cảm nồng liệt cuộn trào lên, từ tứ chi bách cốt lan ra toàn thân. Y thoải mái rên rỉ ra tiếng, Hiên Viên Cẩm hơi ngừng lại, đợi sau khi y khá thích ứng liền lập tức bắt đầu công thành xâm lược.

Lăng Ngạo bị trùng kích điên cuồng của hấn đỉnh tới đầu choáng mắt hoa, ngay cả tiếng rên rỉ cũng vỡ vụn tiết ra từ cổ họng, một câu nói hoàn chỉnh cũng không thể nói ra. Phóng túng thôi, cho dù ngày mai không xuống nổi giường, y cần được yêu.

Từ trước tới nay chưa từng kịch liệt và cuồng dã như vậy khiến hai người ướt rượt mồ hôi, đôi mắt mê ly, đôi môi hồng nhuận của Lăng Ngạo, đều khiến Hiên Viên Cẩm điên cuồng không thôi. Khoái cảm cao trào nhiều lần đạt được thắm sâu vào trong linh hồn và nhục thể của hai người, giống như sắp dung hóa lẫn nhau, sau khi đã lên tới tầng mây, vẫn bị dư âm khoái cảm bao vây, thật lâu không tan.

Hiên Viên Cẩm áp lên người Lăng Ngạo thở dốc liên hồi, còn không ngừng quấy rối vành tai long lanh óng ánh của y. “Tử Trúc, thật sự rất thoải mái.”

Thể lực Lăng Ngạo không tốt bằng hấn, lần hoan ái thật dài này tựa hồ muốn hút khô y. Mất một lúc mới thở dốc nổi, nhẹ giẫy một chút rồi nói: “Xuống đi, nặng quá.” Y sắp bị đè tới đứt khí rồi, tên này sao lại không biết tự giác như vậy.

33. Chương 33: Thích Nam Nhân Là Sai Sao?

Lăng Ngạo đẩy Hiên Viên Cẩm khỏi người, tên này cực không thỏa mãn. “Tử Trúc, ta đã rất lâu không ôm người, để ta ôm.” Ngửi khí giống như hải tử không được ăn kẹo, âm mũi nồng đậm lộ rõ sự bất mãn của hấn.

“Như vậy không gọi là ôm, là áp.” Lăng Ngạo không hảo khí tặng cho hấn một cùi chỏ. Hiên Viên Cẩm nghiêng người tránh, rồi kéo y ôm chặt.

“Ngủ đi.” Hiên Viên Cẩm đặt cằm lên đỉnh đầu y, vây chặt y, ôm người đi ngủ.

Tiểu cường nhờ vào lực sinh mạng ngoan cường mà sống được tiếp, khi Tô Dục mở mắt, nhìn thấy gương mặt khá tương tự mình, nội tâm đột nhiên rất an ổn. Hấn cho rằng hấn không thể sống sót, cho nên trước khi chết, bất luận thế nào hấn cũng phải gặp y một lần.

Lăng Ngạo lạnh lùng nhìn Tô Dục, thấy khi hấn mở mắt ra liền một mảng mê mang, thấy được khi hấn nhìn rõ là mình, trong mắt thoáng qua một tia an ủi. Nhưng y không có tâm tình đi nghiên cứu ánh mắt, y bụng chén được trên bàn, đi tới đầu đầu Tô Dục lên. Ngay cả chữ uống cũng không nói, Tô Dục ngoan ngoãn mở miệng uống hết được.

Kỳ thật Lăng Ngạo rất bội phục người có thể uống thang dược đắng thế này, giống như hấn uống một mạch. Thấy Tô Dục tỏ vẻ ngoan, y liền nuốt lại mấy lời hung tàn đã ra tới miệng. “Người bị thương, gần tới đây yên ổn một chút.” Đây là nhắc nhở cũng là cảnh cáo. Chỗ của bọn họ không phải là trại tị nạn, không phải hấn muốn tới là tới, còn gây chuyện y sẽ ném hấn đi.

“Được.” Tô Dục rất nghe lời đáp một tiếng. Lăng Ngạo còn hơi tức giận.

“Đừng mãi nói mấy lời dễ nghe, rồi sau đó lại quên. Mạng là của người, người không muốn trân trọng, người khác cũng không có biện pháp.”

Tô Dục không phản bác, chỉ là nhìn chăm chăm y, giống như muốn khắc y vào lòng. Lăng Ngạo vô thức rờ cổ, nơi đó có vết cắn đỏ hồng của Hiên Viên Cẩm, mặt liền đỏ như thủy triều, dạn dò một tiếng rồi vội bỏ đi.

Tô Tử Trúc mỗi ngày đều phải vận công điều tức, tên râu sơn dương cho y uống được hoàn kia là để tăng cao công lực của y, tuy y vẫn chưa sử dụng qua, nhưng mà, cứ cảm thấy sau khi vận công, thân thể trở nên đặt biệt nhẹ bồng. Đối với tình huống này, Lăng Ngạo rất vui.

Hiên Viên Cẩm phát hiện y đang vận công thì rất kinh ngạc, liền hỏi nguyên do.

“Vô công của ta là bị người ta phong bế, nếu không người cho là ta sẽ dễ người ức hiếp sao?” Y không muốn lời tam vương gia ra, những ân oán này, càng kéo càng nhiều, vẫn không nói thì tốt hơn.

“Tô Tử Trúc, người che giấu thật đủ sâu, ngay cả ta cũng giấu.” Hiên Viên Cẩm có chút buồn bực, ngay cả chuyện quan trọng như binh phù hắc cũng đã nói với y, nhưng chuyện y biết vô công cho tới hiện tại mới nói cho hắc biết.

“Hiên Viên Cẩm, người bớt bày vẽ mặt thúi đó cho ta xem. Ta ở bên cạnh người bao lâu, ta trúng chung độc bao lâu, sao người không nói ta giấu người a?” Lăng Ngạo gầm lên, dọa Hiên Viên Cẩm ngây ra.

“Người trúng chung độc?” Hiên Viên Cẩm làm sao cũng không thể ngờ Tô Tử Trúc vẫn luôn mang một thân trúng độc lưu lại bên cạnh mình.

“Khi ta ở chỗ của tam vương gia, bên cạnh hắc có một người rất lợi hại, nói vô công của ta bị phong, hơn nữa còn trúng chung độc, không chết đã là không tồi, tính tình đại biến cũng rất bình thường.” Lăng Ngạo nửa thật nửa giả, cố gắng làm cho Hiên Viên Cẩm không còn so sánh giữa y và Tô Tử Trúc trước kia.

“Cho nên người quên rất nhiều chuyện, tính tình cũng hoàn toàn bất đồng. Trách không được.” Hiên Viên Cẩm bình tĩnh đại ngộ, tiếp theo hỏi: “Vây độc của người có phải đã giải hết rồi?”

“Chắc là đã giải, người vốn nên chết hiện tại vẫn sống, mạng này là nhật về, sống một ngày lợi một ngày.” Lăng Ngạo nói xong ngẩng đầu nhìn trời, vô hạn cảm khái.

“Tử Trúc, trước đây ủy khuất cho người rồi.” Chuyện quá khứ hắc cũng không muốn truy cứu, Tử Trúc rốt cuộc đem binh phù cho ai, hắc cũng không muốn biết, hiện tại Tử Trúc ở bên cạnh hắc là tốt rồi. Dù sao hắc đạt được Tử Trúc, mà người đó chẳng qua chỉ đạt được một quân cờ.

“Đã là chuyện quá khứ rồi, đừng nhắc nữa.” Lăng Ngạo tựa đầu lên vai Hiên Viên Cẩm, hai người sống vai mà đứng, một chút cũng không cảm thấy không hợp, ngược lại có một mỹ cảm dị thường.

Chớp mắt đã tới mùa hạ, Lăng Ngạo lại cảm thấy vô vị. Liền gọi Tô Dục đi tới đầm nước gần đó bắt cá. Hiên Viên Cẩm phải luyện binh, cũng không có nhiều thời gian bên y, liền tùy y đi, dù sao cũng không đi xa.

Đầm nước không tính là sâu, cũng chỉ hai ba mét, bên trong cá không nhiều, nhưng vị đạo tươi ngon, đặc biệt thích hợp hầm canh. Tô Dục từng tới bắt hai lần hầm canh cho y, y muốn ngừng cũng không được đầm ra yêu thích loại cá này, ba năm ngày lại muốn tới bắt.

Lăng Ngạo thoát y phục, chỉ còn lại một cái tiết khố, bùm một tiếng nhảy vào nước, làm sinh vật dưới mặt nước bị giật mình, sau đó bắt đầu vì canh cá mà nỗ lực. Tô Dục đứng ở đó, trước mắt vẫn toàn là hình ảnh thân hình y với điểm điểm hồng ngân, hắc cảm thấy khó chịu vì chuyện này, nhưng điểm điểm nhỏ đó sao lại chói mắt như thế?

“Này, người xuống đây đi!” Lăng Ngạo ném một con cá lên, đập vào Tô Dục đang phát ngốc, hắc dù sao vô công không tồi, chỉ hơi né một cái con cá đã văng ra sau lưng. “Phát ngốc cái gì, nhanh xuống đây bắt cá cho lão tử!” Lăng Ngạo nói xong liền hít một hơi rồi trầm xuống tiếp.

Tô Dục thoát y phục, vội nhảy xuống nước, để che giấu hạ thân đã trương lên. Hắc biết rõ không thể, nhưng vẫn sinh ra tham niệm. Trong nước, Tô Dục luôn bơi theo sau lưng y, lo lắng y vạn nhất bị chuột rút rồi chìm.

Cá đã bắt được không ít, Tô Tử Trúc thỏa mãn leo lên bờ, ngồi trên bãi cỏ sưởi nắng cho khô người.

Tô Dục ngồi xuống ở vị trí cách thật xa, dùng cỏ kết thành dây, cột cá thành xâu.

“Tô Dục, ngươi là người trong giang hồ sao?” Lăng Ngạo ngồi xuống, miệng còn ngậm một cọng cỏ khô. Tô Dục không ngừng tay, nhưng lắc đầu.

“Vậy ngươi là người quan gia?” Lăng Ngạo tiếp tục hỏi, hần lại lắc đầu. “Vậy thì thật lạ, ngươi không phải người trong giang hồ, thì không thể có thù gia gì, ngươi không phải người quan gia, cũng không thuộc về môn nào phái nào, ngươi thân mang thương tích, không phải là do tự mình làm ra đó chứ?”

Tô Dục bận rộn xâu cá, vẫn lắc lắc đầu. Lăng Ngạo phốc một cái đứng bật dậy, đi tới trước mặt Tô Dục đang khom lưng xâu cá, một cước đạp lên mu bàn chân hần. “Ngươi cũng phải nói chuyện chứ?” Hối nửa ngày, ngay cả rầm cũng không thả, có thể khiến người ta không bức bối sao.

“Ta phải giết một người.” Tên không thích nói chuyện cuối cùng cũng mở miệng, Lăng Ngạo vừa nghe người ta mở miệng, liền hứng thú dán vào tiếp tục hỏi.

“Người ngươi muốn giết rất lợi hại sao?”

“Ân.” Cuối cùng xâu xong cá, lát nữa xách về là được. Tô Dục đứng lên đi rửa sạch vị tanh của cá, Lăng Ngạo nói sau lưng hần: “Bất kể ngươi muốn giết ai, tính mạng của ngươi là do ta cứu, không có mệnh lệnh của ta, ngươi không được phép chết, nghe thấy chưa?”

Tô Dục ân một tiếng, Lăng Ngạo mới thỏa mãn. Mặc lại từng kiện y phục lên người, sao không dễ mặc như tây trang chứ, quần rộng, ngoại sam lớn, tay áo cũng bự, cổ áo chỉnh không tốt thì nghiêng xẹo khó coi. Tô Dục thấy y chiến đấu cực khổ với mấy kiện y phục, liền đi tới bên cạnh, giúp y chỉnh lại cổ áo, rồi chỉnh vạt áo trước, thay y thắt lại dây lưng.

“Ha ha, cảm ơn a.” Lăng Ngạo rất lễ mạo cảm tạ. Tô Dục cười cười, vui vẻ xách cá, khi hai người trở về doanh trường, thì phát giác bầu không khí có chút thấp trầm, âm tàng như bão tố sắp đến.

“Ngươi đi hầm canh, lát nữa ta tới chỗ ngươi uống, hầm nhiều một chút.” Lăng Ngạo phái Tô Dục đi, rồi mới bước nhanh vào doanh trường. Vừa vén rèm lên, thì thấy Hiên Viên Cẩm quỳ ở đó, một lão đầu niên kỷ gần thất tuần thở phì phò đi tới đi lui.

Lão nhân đó thấy y thì dừng bước, trên trên dưới dưới đánh giá y vài cái, mới khinh thường hỏi: “Ngươi chính là Tô Tử Trúc?”

Lăng Ngạo thấy Hiên Viên Cẩm quỳ ở đó, đoán người này nhất định là trưởng bối của Hiên Viên Cẩm, liền bày ra một nụ cười cung kính đáp: “Chính là văn bối.”

“Trừ tướng mạo khá được, lại không thể sinh dục, có cái gì tốt?” Lão đầu cực kỳ phản cảm, căn bản không xem Lăng Ngạo ra gì.

Nếu ngươi không tôn trọng ta, ta cũng không tất yếu chịu đựng cơn tức giận của ngươi. Lăng Ngạo kéo ghế ngồi xuống, lại tự rót cho mình một ly trà.

“Nữ nhân lại có cái gì tốt, chẳng qua là có thể sinh hài tử.” Lăng Ngạo uống trà xong, nhuận cổ họng, mới bắt đầu phản bác. Hiên Viên Cẩm vẫn quỳ, không ngẩng đầu, không dự tính ngăn cản, cũng không dự tính giúp đỡ. Lăng Ngạo liếc xéo nhìn hần, gia hỏa này, không mang ý gì tốt.

“Các ngươi đây là trái với luân thường!” Lão nhân gia tức giận, dựng râu trừng mắt.

“Chúng ta là tự nguyện, liên quan rắm gì tới người khác? Lại nói, chúng ta đóng cửa sống cuộc sống của mình, nếu cảm thấy chúng ta chướng mắt, thì đừng nhìn chúng ta là được, làm quái gì đi quản chuyện trong nhà của người ta?” Lăng Ngạo không chuẩn bị bày ra bộ dáng văn nhân nhả sĩ gì, y chính là một thô nhân, tự nhiên nói chuyện cũng rất thô tục.

Mặt lão đầu tử đỏ bừng, hai nam tử ở bên nhau vốn chính là chuyện không được thể nhân tiếp nhận, y không trốn không tránh cũng thôi đi, còn nói những lời thô tục không chịu nổi như thế, thật sự là đồ không giáo dục. “Ngươi, ngươi...” Lão đầu tử tức phát ghen, nửa ngày cũng không nghĩ ra một câu nào để hình dung y.

“Ta chính là như vậy, Hiên Viên Cẩm cũng thích ta như vậy.” Lăng Ngạo nhú mày đối kháng với lão đầu, so mắt sáng, ta không thua người.

Một lúc sau lão đầu tử đập một cước lên người Hiên Viên Cẩm đang quỳ, tức giận mắng: “Người là đồ kém cỏi, mắt mù rồi mới nhìn trúng thứ không có giá trị này.” Nói rồi lại nhấc chân muốn đập, Lăng Ngạo cũng không cản, một người nguyện đánh một người nguyện chịu, liên quan gì tới y, Hiên Viên Cẩm cũng không phải hài tử, hẳn có chừng mực.

“Sư bá! Là ta có lỗi với Ngọc Hà, hủy hôn nhân này, người đánh đi!” Hiên Viên Cẩm rướn thẳng lưng, một bộ khảng khái không sợ hãi.

“Người đồ súc sinh!” Lão đầu cũng thật sự đập xuống, một cước đập Hiên Viên Cẩm bay ra, Lăng Ngạo nghĩ cũng không nghĩ liền chạy về chỗ Hiên Viên Cẩm, kéo y lại, ôm vào lòng.

“Người ngốc sao? Mẹ nó, người muốn chết cũng được, lão tử có thể đi tìm người khác, nhưng người bán sống bán chết, mẹ nó vậy không phải là hại ta sao?”

Lăng Ngạo nghĩ cũng không nghĩ, kéo cổ áo Hiên Viên Cẩm lại cho một bạt tai.

“Xem đi, người còn chưa có gì, y đã mong ước tìm người khác rồi. Loại người ái mộ hư vinh như vậy người còn muốn làm gì?” Lão đầu tử đứng một bên châm dầu vào lửa, Lăng Ngạo hung hăng trừng qua.

“Chuyện của hai chúng ta, người dù là trưởng bối cũng đã quản quá nhiều rồi.”

Lão đầu tử vừa nghe y đem loại quan hệ không bình thường này nói một cách thuận miệng như vậy, tức tới mức dựng râu, chỉ vào Lăng Ngạo mắng: “Yêu nghiệt!”

Lăng Ngạo cũng không phản đối, dù sao gương mặt này của y, chính là đủ yêu nghiệt, nếu không có thể cột chặt Hiên Viên Cẩm sao. “Người tự mình nghĩ rõ ràng, ta đi uống canh.” Lăng Ngạo ném lại Hiên Viên Cẩm, tự mình đi uống canh hầm.

Khi ra khỏi cửa thì nghe thấy lão đầu tử gầm thét. “Xem đi, người nhìn trúng thứ không hiểu tôn kính trưởng bối, không hiểu lễ nghĩa liêm sỉ như vậy sao?”

Lăng Ngạo không lên tiếng, chỉ cố bước nhanh thêm, y ghét nhất loại chuyện này phát sinh. Phản đối của người nhà khiến y rất khó chịu. Y chẳng qua chỉ thích một nam nhân, tại sao những người này đều cảm thấy chuyện họ làm là thiên lý khó dung? Đóng cửa sống cuộc sống của mình, y không trộm cũng không cướp, nhưng lại giống như con chuột chạy ngang đường, bị người người đánh chửi.

Lăng Ngạo đi tới chỗ Tô Dục, tức phì phò cũng không có khẩu vị gì, trước mặt hai chén uống sạch. Mới cảm thấy hàn ý trước đó dâng lên từ trong tim đã hơi hơi giảm xuống.

“Tô Dục, người nói thích một người, muốn cùng người đó bên nhau. Tại sao có người phản đối?” Lăng Ngạo cũng không trông mong Tô Dục có thể đáp lời, y chỉ xem như đang tự lẩm bẩm.

“Vì không hợp tâm tư của người phản đối.” Tô Dục thật sự trả lời.

Đúng a, y là một nam nhân, không thể sinh hài tử, nếu dẫn y ra, sẽ bị người ta sỉ vả. Hiên Viên Cẩm vì y cự tuyệt một nữ nhân, cho nên người ta không nguyện ý, đang trừng phạt tình cảm của họ, vừa mắng vừa khinh thường bọn họ.

“Lão tử không trộm không cướp, quang minh chính đại làm người, muốn cùng ai bên nhau liên quan gì tới họ?” Tức rồi, mẹ nó, đồng tính luyến thì sao? Đồng tính luyến cũng là người, tim cũng đỏ, máu cũng nóng, bị thương cũng biết đau.

“Không liên quan gì tới họ, người thật sự vui vẻ là được.” Tô Dục cuối cùng nói được câu này khiến y cảm thấy dễ chịu, Lăng Ngạo uống canh cá, y chẳng qua chỉ hy vọng cuộc sống của mình có thể giống như bát canh này, thanh thanh đạm đạm, không hy vọng bỏ quá nhiều nguyên liệu, khiến y và Hiên Viên Cẩm phải tới mức máu tươi đầm đề rồi mới cho ở bên nhau, đó không phải là yêu nữa, mà là liếm vết thương cho nhau.

“Đúng, liên can gì tới bọn họ!” Y không vướng không bận, có gì phải lo lắng. Y không tin, ai còn có thể làm gì y.

Tối Lăng Ngạo về phòng, Hiên Viên Cẩm đang ngồi trên giường tự bôi được cao lên miệng vết thương, dưới sườn bầm một mảng lớn. Lăng Ngạo lặng lẽ đi tới, cầm lấy hộp được cao nhẹ nhàng xoa nắn, một dấu chân xanh tím sau lưng nói rõ lão đầu đó dùng lực lớn thế nào.

“Hắn là sư bá của ta, luôn đối với ta rất tốt. Ngọc Hà là nữ nhi của hắn, từ nhỏ cùng ta trưởng thành, cũng coi như là thanh mai trúc mã.” Hiên Viên Cẩm một năm một mười nói hết chuyện cho y nghe. “Ngọc Hà năm nay mười sáu, đã đến tuổi nên gả đi, sư phụ của ta từng hy vọng chúng ta có thể thân càng thêm thân, khi ta còn nhỏ, căn bản không hiểu tình cảm, tất cả đều do sư phụ sắp đặt.”

“Đừng nói những thứ này nữa, người nói với ta người dự tính thế nào đi.” Thanh âm Lăng Ngạo lạnh lạnh, hôm nay y đã nhìn ra, Hiên Viên Cẩm đứng bên phía y, nhưng lại không muốn tổn phương phía kia, chuyện này muốn làm hai bên đều mãn ý, rất khó.

“Ta sẽ không ly khai người.” Hiên Viên Cẩm do dự một chút, câu phía sau không nói ra. Lăng Ngạo ném hộp được cao lên bàn, vén y phục bỏ đi. “Người đi đâu?” Hiên Viên Cẩm vội kéo y lại hỏi.

“Ta không ngủ chung phòng với kẻ nhược phu.” Lăng Ngạo giẫy khỏi tay hắn muốn đi. Hiên Viên Cẩm nào có thể cho y đi như vậy, nếu thật sự ra khỏi gian phòng này, chuyện giữa bọn họ sẽ bị kết lại.

Kéo mạnh Lăng Ngạo áp dưới thân, đổ ập xuống hôn từ mặt thẳng xuống dưới. “Tử Trúc, Tử Trúc...” Một tiếng tiếp một tiếng gọi tên y, Lăng Ngạo không vui, co chân đá hắn. “Tử Trúc, ta sẽ không ly khai người.” Hiên Viên Cẩm dùng sức áp chặt y, thở dốc nói: “Ta yêu người, đến chết cũng không phân khai người.”

Động dung rồi, người mình thích nói ra lời như vậy, y sao có thể không động dung. Lực giãy dụa cũng nhỏ đi, Hiên Viên Cẩm lại hôn mạnh xuống, lần này là dịu dàng mang theo thương tiếc nồng đậm, từng chút chút hôn lên mỗi tấc da thịt của y.

Sáng hôm sau lão đầu tử đập cửa phòng họ, sau khi bắt gian tại giường chỉ vào một thân đầy dấu vết của Lăng Ngạo chửi to: “Người là đồ hồ ly tinh, sao có thể không biết liêm sỉ tới mức này? Thân là nam nhân nhưng một chút nam tử khí khái cũng không có, khiến mặt mũi của gia đình người cũng mất sạch theo! Cha người sao lại không bóp chết đồ bất hiếu tử như người?”

“Người đừng cậy già mà lên mặt! Cha ta có bóp chết ta không, liên quan gì tới người? Ta thích nằm dưới thân ai thì nằm dưới thân người đó, ta nguyện ý!” Lăng Ngạo hận nhất người khác nhắc tới người nhà của y, cha mẹ đương thời của y cũng vì chuyện y thích nam nhân mà ồn ào rất lâu, vĩnh viễn đều là cái xương mắc trong cổ y, thời gian lâu rồi, không đụng không đau, nhưng một khi có người đụng tới, thì sẽ khiến y đau tới thở không nổi. “Cho dù lão tử đi làm thiệp đó cũng là chuyện của bản thân lão tử, không tới phiên người ngoài quản!”

Lăng Ngạo tức lên, miệng không chần lại, đem nộ hỏa trong lòng toàn bộ phát lên người sư bá của Hiên Viên Cẩm. Lão đầu tử tức giận mặt một trận xanh một trận trắng, cuối cùng ho sù sù chỉ vào Hiên Viên Cẩm mắng: “Đồ không tiền đồ!”

Hiên Viên Cẩm cũng không ngờ được Lăng Ngạo sẽ tức giận như vậy, cũng không thể ngờ y lại mất vô tôn trọng chửi đổng lên với sư bá của mình như vậy, nhất thời không thể phản ứng. Đợi khi lòng bàn tay của sư bá đánh lên mặt Lăng Ngạo hắn mới hồi thần.

“Sư bá, Tử Trúc tính tình hải tử, ngài đừng không kiên thức như y.”

Lăng Ngạo không ngờ tốc độ của lão đầu tử này lại nhanh đến thế, mới chớp mắt, hắn đã đến trước mặt mình còn cho mình một bạt tai.

Phun ra máu đọng trong miệng, dùng mu bàn tay lau sạch vết máu đọng. Đẩy Hiên Viên Cẩm ra, xuống giường, mặc lại từng kiện y phục. “Hiên Viên Cẩm, chuyện giữa hai sư chất các người đừng kéo ta vào, càng đừng kéo tới cha ta, đến lúc đó đừng trách ta trở mặt.”

Y né người đi khỏi, chờ xem thử Hiên Viên Cẩm có thể xử lý tốt chuyện này không, y cũng có thể biết nam nhân này rốt cuộc có bao nhiêu trách nhiệm.

Giữa thân nhân và y, rốt cuộc bên nào nặng bên nào nhẹ.

Trừ binh doanh này ra, y thật sự không biết mình còn nơi nào có thể đi. Trong thế giới của y trừ Hiên Viên Cẩm và tam vương gia hình như không còn người nào khác, tính ra người thân mật cũng chỉ có hai người này. Đối với chuyện gặp phải phản đối, y không muốn sóng vai tác chiến với Hiên Viên Cẩm, đây là chuyện Hiên Viên Cẩm nên giải quyết, y chỉ cần đứng sau lưng hần lạng lẽ khích lệ hần, đợi khi hần giải quyết hết tất cả quay đầu lại, thì y đang ở đó chờ đợi hần.

Như vậy là đủ rồi.

Y không phải trốn tránh trách nhiệm, nếu là cha mẹ của Hiên Viên Cẩm, y tuyệt đối sẽ không như vậy, chỉ cần Hiên Viên Cẩm ý chí kiên quyết, cho dù bảo y quỳ xuống cầu bọn họ cũng được. Nhưng lão đầu tử này, hần muốn đuổi y đi, để nữ nhi của hần ngủ trên vị trí của y, bảo y làm sao bày ra tính khí tốt đẹp?

Mẹ nó, hôm nay sao phiền như vậy, lão gia hỏa đó chừng nào mới ly khai.

34. Chương 34: “bỏ Trốn” Cùng Tô Dục

Lăng Ngạo ngồi bên bờ hồ một ngày, Hiên Viên Cẩm cũng không tới tìm y, không sao hết, y cũng không phải nữ nhân, mà cần người tới dỗ, chỉ là bụng đói, vấn đề này phải tự mình giải quyết. Mò mò trên người, mới phát hiện, bản thân trừ bộ dao phẫu thuật tùy thân ra, thì không còn gì cả.

Hiên Viên Cẩm chưa từng cho y chút ngân lượng nào, còn lấy hết những ngọc bội giá trị liền thành mà tam vương gia đã tặng cho y, khiến y hiện tại túi quần nghèo đói, trừ gương mặt này, thật sự cái gì cũng không có.

Sờ sờ cái bụng dẹp lép, Lăng Ngạo tức phì phò đứng lên, trực tiếp đi tới phòng của Tô Dục. “Cá hôm qua bắt được còn không, ta muốn uống canh.” Sắc mặt Lăng Ngạo không tốt, Tô Dục không hỏi gì, đứng lên ra ngoài. Không bao lâu liền bưng một nồi canh nhỏ, và hai cái màn thầu tiến vào.

Lăng Ngạo cả ngày không ăn, thực đói muốn chết, túm lấy một cái màn thầu nhét vào miệng, quần văn nhả hay không. Sau khi ăn xong, Lăng Ngạo đứng dậy đi tới trước giường đơn, đặt mông ngồi xuống.

“Hôm nay ta ngủ ở chỗ người, ta không chiếm chỗ bao nhiêu.” Nói rồi cởi giày, tựa vào giường trong nhắm mắt lại.

Tô Dục thu dọn bàn ra ngoài, lát sau lại bưng nước vào. “Người tẩy một chút đi.”

Lăng Ngạo lười động, không lên tiếng. Tô Dục nhúng khăn rồi lau mặt cho y, còn lau tay và chân, lúc này mới bưng bồn ra.

Lăng Ngạo thảnh thơi, hài tử này tuy không nói nhiều, nhưng ánh mắt rất tốt.

Khi Tô Dục trở lại, Lăng Ngạo đã ngủ say. Nhìn người đang nằm ngủ trên chiếc giường giản đơn của mình, ngủ không chút phòng bị, Tô Dục cảm thấy trên người nóng lên một cách kỳ lạ. “Người này, thật là.”

Hần nằm sát cạnh Lăng Ngạo, có thể ngửi được hương tắm nhàn nhạt tản ra trên người y, lại xích gần một chút, nhìn thấy phần gáy trắng tuyết của y, sao lại có người có phần cổ ưu mỹ thể này, thật đẹp. Nhưng mà, vén hết tóc lên đỉnh đầu, nếu như vậy mà trở mình, thật dọa người a. Tô Dục suy nghĩ lung tung.

Lăng Ngạo ngủ mơ mơ hồ hồ, liền cảm thấy thắt lưng có đặt một cánh tay, cũng không nghĩ quá nhiều, rất tự nhiên co vào trong lòng người bên cạnh, tìm một vị trí mình cho rằng thoải mái để ngủ tiếp, nhưng người bên cạnh ngủ không nổi nữa. Hần phải gắng to gan đặt tay lên người y, không ngờ y không phản đối, còn co vào lòng mình, động tác này, giống hệt tiểu miêu.

Mở trừng mắt tới sáng, sự thân cận khó có được, hần không muốn lỡ mất trong lúc ngủ. Tay thông qua y phục có thể cảm giác được thắt lưng của y rất nhỏ, rất dẻo dai, lớn gan dịch xuống dịch xuống, mò đến cánh mông chắc mềm tròn rịa. Rõ ràng là một thân thể giống nhau, tại sao lại cảm thấy thân thể của y

gọi cảm như vậy, y đi đến đâu thì mực quang của hắc cũng theo tới đó, y không phải mặt trời, mà là vàng trắng diễm tĩnh, thanh lãnh, cô ngạo, tản phát ra ánh sáng cảm nhân, khiến người ta không thể dời mắt.

Lăng Ngạo ngủ rất ngon, trong mơ hồ hồ cảm giác có người đang sờ mình, nghĩ cũng không nghĩ liền chớp một phát lên thân thể đó, cắn chặt, tiếp theo hàm hồ nói: “Để lão tử ngủ.”

Kỳ thật y chưa tỉnh, tất cả đều là phản ứng tự nhiên của cơ thể, tay Tô Dục không động nữa, phần thịt trước ngực hơi đau, chính là một chút đau đó, lại giống như điểm lên ngọn hỏa diễm muốn bùng cháy trong thân thể hắc, bùng một cái, lan cả toàn thân.

Rất nóng, máu toàn thân đều sôi sục, cả người đều sắp bốc cháy. Hạ phúc đang bị hỏa này thiêu phát đau, nuốt nuốt nước miếng, Tô Dục căng cứng người không biết nên làm sao mới tốt. Lặng lẽ thò một tay vào quần, duy trì một tay sờ trên hông y, một tay giải quyết dục vọng muốn trào ra của mình.

Lăng Ngạo ngủ rất say, cho đến khi Tô Dục phủ một chiếc khăn mát lạnh lên đầu y, mới tỉnh lại: “Làm gì?” Thập phần bất mãn, lại phát hiện thanh âm khàn khàn, cổ họng đau rát.

“Người phát sốt.” Là tiếng nói của Tô Dục, Lăng Ngạo không mở mắt, nỗ lực hồi tưởng lại chuyện phát sinh trước đó, y và sư bá của Hiên Viên Cẩm xảy ra chuyện không vui, sau đó chạy tới bờ hồ ngồi cả ngày, rồi mới tới chỗ của Tô Dục. Sao lại phát sốt rồi?

“Uống được.” Tô Dục dìu y lên, Lăng Ngạo tâm không cam tình không nguyện mở mắt ra, nhìn được thang trong chén còn tỏa ra vị thảo dược nồng đậm. Sống chết ngậm chặt miệng, nói cái gì cũng không mở. Đem thứ này cho y uống, sẽ giãy vò chết y, không bằng cứ để sốt.

“Uống!” Tô Dục tiết ra một chữ từ kẽ răng, dùng sức siết cầm y, nếu không phải Lăng Ngạo toàn thân vô lực, nhất định sẽ tấn chết hắc. Tên này đang đồ được đắng ghê vào miệng y, phản rồi mà!

Ngao ngao, mẹ nó thật là đắng, tên này bỏ cái gì trong đó?

Uống không nổi nữa, tên khốn một chút cũng không dịu dàng, sao lại thô lỗ đến mức này, dám rót được cho lão tử, lão tử không lột da người không được mà!

“Không cho phép phun!” Tô Dục cũng không biết nhét thứ gì đó vào miệng y, thanh thanh mát mát, nhất thời y cảm thấy không còn cảm giác buồn nôn, dịch được trong dạ dày cũng ngừng cuộn trào, y cũng hết hơi, mềm nhũn tựa lên người người ta, nhắm mắt, thứ trong miệng khiến toàn thân y thoải mái, mới vừa định ngủ, tên đó lại tách miệng y, lấy vật đó ra.

Lăng Ngạo bừng mở mắt, trừng hắc chăm chăm. Thật nhỏ mọn, cho lão tử ngậm thêm chút, người sẽ chết sao!

“Tắm ngọc không thể đặt trong miệng quá lâu.” Đó là một khối mặt dây chuyền nhuận như dương chi, bình thường đeo trên cổ tiểu tử đó, hai mặt khắc chữ, cũng có đồ án, chính là một hình bầu dục bình thường, còn cho rằng không đáng giá, không ngờ lại là bảo bối, nhìn không ra nha, tiểu tử này lại có tiền như thế.

“Lần sau người còn uống được, ta sẽ cho người ngậm.” Nói xong lại đeo lên cổ mình.

Lăng Ngạo nhìn tên keo kiệt nhỏ mọn này một lát, thì cảm thấy mí mắt trĩu nặng, thể giới tới đi, người đã ngủ.

Hiên Viên Cẩm biết Lăng Ngạo ở chỗ của Tô Dục, cũng biết chuyện y phát sốt không mấy đáng lo, tuy đau lòng, nhưng không thể đi thăm. Sư bá ở đây nói không thông, hắc cũng không thể vô lễ với sư bá, tạm thời trước ủy khuất Tử Trúc một chút, sau này sẽ thỉnh tội. Trong đầu rất loạn, Hiên Viên Cẩm cả đêm nằm trên giường, lật tới lật lui ngủ không được, muốn đi thăm Tử Trúc, lại sợ làm y tỉnh giấc.

Lăng Ngạo ở lại chỗ Tô Dục ba ngày, bệnh mất hai ngày, ngày thứ ba mới cảm thấy không khó chịu như cũ nữa. Thân thể này vẫn suy yếu như thế, không chịu nổi chút giãy vò. Người lại ôm thêm một vòng lớn, Lăng Ngạo sờ thân thể vốn đã không có mấy lạnh thịt, bây giờ chỉ còn da bọc xương, thật là lột a.

“Hiên Viên Cẩm không qua đây?” Sau khi Lăng Ngạo ăn chút cháo, hỏi Tô Dục.

Tô Dục lắc đầu, mục quang Lăng Ngạo ảm đạm đi. Ba ngày, hấn cũng không hề tới, đây chính là tình cảm hấn dành cho mình a. Rất lâu, y nhẹ than nói: “Không để người phát giác, người dẫn theo ta có thể rời khỏi nơi này không?”

Tô Dục suy nghĩ một lát, gật đầu. Lăng Ngạo cũng gật đầu, mục quang nhìn đi rất xa, giống như đối với tất cả đều xem nhẹ. Y cũng cảm thấy không ý nghĩa, trước đây cho rằng tình cảm của y và Hiên Viên Cẩm rất sâu, nhưng vừa đụng phải thân nhân của Hiên Viên Cẩm, chút tình ái đó giữa bọn họ đã trở nên nhỏ bé không đáng kể. Thì ra ở đâu cũng như nhau, thành trì tình yêu giữa đồng tính dựng lên đều không chịu nổi một kích, vừa chạm đã vỡ.

“Ta có thể tin tưởng người không?” Lăng Ngạo không nhìn hấn, chỉ nhàn nhạt hỏi.

“Tùy người.” Tô Dục có chút đau lòng, khi nhìn thấy nhân thần mê mang của y, hấn cảm thấy y rất cô độc, hết như mình, nhưng mà, hấn thì kiên cường, mà y lại yếu đuối, người y muốn trân trọng lúc này bỏ mặc y một bên, mặc y tự sinh tự diệt. Chắc y rất khó chịu đi.

“Thu thập một chút, ngày mai chúng ta rời khỏi đây.” Lăng Ngạo đứng lên, thân thể đơn bạc lắc lư ra ngoài. Y còn một chút đồ ở chỗ của Hiên Viên Cẩm, y phải đi lấy.

Hiên Viên Cẩm, người không thể tránh ta nhược phu, người cũng không tốt hơn ta bao nhiêu. Người không muốn tổn thương người nhà của người, nhưng ta cũng không muốn khiến bản thân bị thương. Ta không nguyện ý bị kẹp chính giữa, nhìn người trái phải khó xử.

Chuyện này y đã thấy nhiều rồi, cũng đã nghĩ thông, dù sao kiếp trước chuyện thế này đã từng xảy ra, y cũng không phải thiếu niên nhiệt huyết mới chớm yêu, có vài chuyện, nên nhấn tâm buông xuống. Thời đại này, có ai vì rời xa ai mà sống không nổi đâu.

Dáng vẻ anh tuấn của Hiên Viên Cẩm khi xuất hiện trên thao trường, y đứng từ xa nhìn hấn, mẹ nó thật sự là anh tuấn, trách không được y lại cam nguyện bị áp, gương mặt anh khí bức người đó sao có thể kháng cự được a.

Nhìn một hồi, y đi về doanh trường mà hai người ngụ trước đó, đồ của y không nhiều, cũng không muốn khiến người khác chú ý, chỉ thay một bộ y phục sạch sẽ, mang ba bộ dao phẫu thuật. Từ sau khi mổ cho Hiên Viên Cẩm, tên đó cũng không còn ăn dấm chua nữa, đã trả lại hai bộ dao kia cho y.

Nhớ hình như ở chỗ nào, có cất ngân phiếu, lần trước Hiên Viên Cẩm kẹp trong quyển sách nào a. Phí hết nửa ngày mới tìm được, bên trong là ngân phiếu cá nhân của Hiên Viên Cẩm, y cầm một tờ một ngàn lượng, một tờ năm trăm lượng và một tờ một trăm lượng, tổng cộng là một ngàn sáu trăm lượng, số ngân lượng này đủ cho y dùng bên ngoài.

Ngân phiếu còn lại y cất về chỗ cũ, làm người không thể tham lam. Cất ngân phiếu và dao phẫu thuật, bước mau về tiểu trường của Tô Dục.

Hiên Viên Cẩm nghe hạ nhân nói y trở về, nên sớm kết thúc diễn luyện, khi hấn chạy về trường, y đã ly khai. Kiểm tra vật phẩm trong phòng một chút, cũng chỉ thiếu đi mấy bộ dao mà y thích nhất, những thứ khác không thấy thay đổi gì, y phục không ít đi, chỉ là đổi lấy một bộ sạch sẽ. Hấn chỉ cho là y đang giặt đồ, qua mấy ngày nữa sư bá của hấn đi rồi, hấn sẽ đi thỉnh tội, và đón y về.

Đồ đạc của Tô Dục không nhiều, một bộ y sam sạch sẽ, sau đó chính là nhân lúc đêm khuya công Lăng Ngạo trên lưng, chạy như bay rời khỏi. Lăng Ngạo nằm sau lưng Tô Dục vẫn còn nghĩ, phải ly khai rồi, có chút đau lòng. Nhưng không khó chịu như trong tưởng tượng, không tới mức không thể thừa nhận.

Thì ra, chia tay cũng chẳng qua là thế.

Nghĩ lại mình từng tuyệt thực, chỉ vì cứu hấn, nực cười. Thôi vậy, thích một lần, cũng coi như không nợ tình hấn.

Tô Dục công y vội suốt một đêm, chưa thấy hấn thở dốc, Lăng Ngạo lúc này không thể không tán thưởng nội lực của hấn thâm hậu. Đến một tiểu thành gần biên thùy, Lăng Ngạo dẫn hấn vào trọ trong một tiểu khách ***, thuật dịch dung của Lăng Ngạo rất được, đủ để làm y nhỏ đi bảy tám tuổi, vốn y đã già, lúc này liền hết như một thiếu niên đơn bạc mười hai mười ba tuổi.

Lăng Ngạo không thích nói chuyện, Tô Dục cầm tay y dẫn vào phòng. Trong khách phòng sớm đã chuẩn bị lương khô và y sam thay đổi. Lăng Ngạo nhìn những thứ này, lại nhìn Tô Dục. Chẳng lẽ khi mình nói muốn ly khai, hắn đã ra ngoài một lần chuẩn bị những thứ này, sau đó lại chạy về đón y đi?

Tên kiệm lời này đối với y thật tốt.

Tiểu nhị bưng thùng tắm, chuẩn bị nước nóng, cầm một chút bạc vụn được thưởng vui hề hề lui ra.

“Người tắm đi.” Y phục sạch sẽ đặt trên ghế bên cạnh, Tô Dục tránh đi, Lăng Ngạo thoát y phục rồi ngâm mình trong thùng tắm, nước nóng vây hết toàn thân, khiến y cảm thấy dễ chịu. Thân thể y quá lạnh, giống như máu trong nội tạng đều lạnh đi, thời thời khắc khắc đồng băng tim y.

Nhân sinh của y đột nhiên mất đi mục tiêu, trở nên hoang mang. Thì ra bất kể bao nhiêu tuổi, sống bao nhiêu năm, đều không biết học khôn, luôn nghĩ có lẽ lần này y đã nắm chắc hạnh phúc trong tay. Y không nguyện ý cô đơn, cho nên, có người cho y hạnh phúc y sẽ nắm chặt lấy.

Hiên Viên Cẩm không sai, chẳng qua là khi hắn đối diện với thân tình ân tình, sẽ hơi buông lỏng tay y, khiến tay y trượt ra khỏi tay hắn, tuy không nói rõ là buông tay, nhưng cơ bản cũng không khác biệt.

Sau này, y nên làm sao đây?

“Người tắm quá lâu rồi.” Suy nghĩ kéo dài thật lâu, nước đã lạnh đi y cũng không phát giác. Tô Dục ôm y khỏi thùng, dùng khăn lau sạch, rồi làm một chén canh gừng cho y uống, sợ y vốn đã chạy một đêm lại khiến phong hàn càng thêm nặng. Bây giờ đã là mùa hạ, người còn bị nhiễm phong hàn không có bao nhiêu. Nhưng y lại nhiễm, mấy ngày trước đã bệnh một trận nặng.

Tô Dục dùng nước lạnh tẩy rửa, y nằm trên giường nhìn thân ảnh cường tráng của Tô Dục, hải tử này sao lại không biết tị hiềm như vậy? Biết rõ y là loại người nào, lại không sợ y hóa thân thành lang bổ nhào tới hắn sao?

Ha ha, nghĩ lại người ta cũng không để ý y, với thân thể xương không của y, bổ lên, người ta chỉ cần một cánh tay đã có thể ném y đi. Còn làm lang? Lúc này y chỉ giống một tiểu cầu khề răng, y có thể chẳng còn khí thế gì.

Dù sao vẫn là bị thương, đau lòng.

Quay lưng lại, y nhắm mắt muốn ngủ, suốt đêm không ngủ, đã mệt lắm rồi. Giấc ngủ này kéo dài tới xế chiều, khi mở mắt ra, Tô Dục không ở trong phòng, y hơi đói, lôi lương khô đã chuẩn bị trên đường, ăn với trà lạnh trên bàn.

Khi y nuốt một cái mần thầu, Tô Dục bưng bữa cơm nóng hầm hập vào, khiến y buồn bực, dạ dày chỉ bây lớn, một cái mần thầu, thêm một bụng trà, y không còn chỗ nào nhét được nữa. Tự mình buồn bực, mang ý xấu không muốn Tô Dục được thoải mái, Tô Dục cầm mần thầu nóng đưa vào miệng, y liền trừng hắn.

Tô Dục cuối cùng chỉ đành đặt mần thầu xuống, bỏ qua bữa ăn nóng mà nhai mần thầu lạnh, y mới cảm thấy công bằng, cũng không trừng nữa.

Khi Lăng Ngạo nhìn Tô Dục ra ngoài, chợt nghĩ sao mình lại biến thành quái thai như thế? Sao lại không cho người khác được yên ổn? Mần thầu lạnh là tự y muốn ăn, lại không ai bức y, người ta ăn mần thầu nóng hồi y lại cảm thấy bất bình, sao y lại trở nên... vô lý như thế.

Ngủ một ngày, đến tối y không những không cảm thấy khó ngủ, ngược lại vừa nằm xuống liền mơ hồ. Chỉ là trong mơ hồ biết có người đang ôm thắt lưng mình, y dựa gần vào nơi ấm áp đó, người đó không tránh đi.

Hôm sau vừa sáng, Tô Dục trả tiền xong, tay cầm một áo tránh gió, khoác cho y, thu dọn đồ đạc của hai người, rồi kéo tay y ra khỏi khách ***. Từ đầu đến cuối, hắn không nói một câu nào.

Tô Dục chuẩn bị một chiếc xe ngựa, ôm y vào trong xe, cũng đặt bao hành trang vào, rồi đóng cửa, hắn ra ngoài đánh xe, xe ngựa run lắc đi về phía trước, y không hỏi, Tô Dục cũng không nói.

Cứ vậy gặp được thôn trấn thì dừng lại, cách ngày lại lên đường, mỗi ngày y vẫn phải uống được, sau đó Tô Dục dứt khoát đeo ‘tấm ngọc’ lên cổ y luôn, y uống được rồi sẽ ngậm một lát, không khó chịu nữa thì mới nhổ ra, uống trung được không còn muốn ỏi nữa.

Tấn Dương thành là một toà thành không nhỏ, sau khi đến đây, Tô Dục không vội vã lên xe ngựa đi khỏi, mà thuê hai gian phòng, hai người họ mỗi người một gian trọ lại.

Lăng Ngạo không hỏi hần lại sao phải ở lại đây, tên kiêu lờ Tô Dục cũng không đề cập tới. Chỉ là Tô Dục mỗi ngày đều ra ngoài, khi trở về sẽ mang theo đồ ăn đồ dùng. Y có một loại ảo giác, sao lại cảm thấy hài tử này xem y là phế vật, ngày ngày chiếu cố y một cách hết sức đương nhiên, trước giờ không một câu oán thán.

“Ăn cơm xong, chúng ta ra ngoài một chút.” Mấy ngày rồi, Lăng Ngạo cũng không nhớ rõ là mấy ngày, đến nơi này nói ít thì cũng đã được nửa tháng, đây là lần đầu tiên Tô Dục nói chuyện với y. Bình thường hần không nói, y cũng không có gì đáng nói. Dù sao tâm tình y không dễ chịu, cũng không thích mở miệng, y chính là người khó chịu thế đấy.

“Được.” Khi Lăng Ngạo ra ngoài, vẫn mang gương mặt mười hai mươi ba tuổi, thân hình đơn bạc, nhưng lại cao ngất ngưỡng.

Y phát hiện Tô Dục rất thích nắm tay y, y không giãy ra, cũng không nói gì, có vài chuyện không nói ra vẫn tốt hơn.

Tô Dục dẫn y tới một khu rừng rậm, trong rừng có căn nhà gỗ mới xây, còn tỏa ra hương thơm của gỗ mới, mấy ngày nay hần đi sớm về khuya là vì xây căn nhà gỗ này?

Trong rừng hoa thơm dịu hót, không khí thanh mới, có cảm giác như thế ngoại đào viên, người sống ở đây nhất định sẽ thoải mái thư sướng. “Khu rừng này là của nhà ai? Người xây nhà trong đây chủ nhân người ta nếu biết được, không phải sẽ thả chó cắn chúng ta sao?”

“Người thích, thì nơi này là của người.” Tô Dục nói xong kéo tay y đi vào, bên trong là hai gian phòng rất đơn giản, một phòng lớn một phòng nhỏ, còn thêm một tiểu thính.

Trong phòng lớn có giường mới cứng, tủ, còn có bàn, ghế, toàn bộ đều là màu sắc nguyên thủy, Lăng Ngạo rất thích, trên bàn đặt văn phòng tứ bảo. Trên giường có chăn nệm mới tinh. Tiểu tử này nhìn lúc nào cũng rầu rầu không lên tiếng, nhưng rất tỉ mỉ.

“Gian phòng này cho ta?” Lăng Ngạo dùng tay vạch qua không trung, hỏi.

Tô Dục gật đầu, Lăng Ngạo đi tới cạnh cửa sổ, mở cửa ra, thì có thể ngửi được hương thơm của hoa cỏ lẫn trong không khí, thật tốt. “Ta rất thích, cảm ơn.” Thành tâm cảm tạ, nếu có người tận tâm làm tất cả cho người, chỉ vì muốn thấy được nụ cười của người, vậy thì người có phải nên thành tâm cảm tạ không.

Tô Dục lưu y lại đây, sau đó cưỡi ngựa ly khai, không bao lâu lại trở về. Hần đi lấy đồ đạc trong gian phòng họ thuê, đương nhiên có bộ dao mà y trân quý nhất.

Lăng Ngạo cầm tờ ngân phiếu một ngàn lượng đưa ra trước mặt Tô Dục, sắc mặt Tô Dục trầm xuống trừng mắt nhưng không nhìn y, mà là chăm chăm nhìn tờ ngân phiếu, trong mắt nếu có thể nổi hỏa, nhất định đã thiêu cháy tờ ngân phiếu.

“Đừng tức giận, chúng ta cũng phải ăn phải mặc, khu rừng này nghĩ chắc người cũng tốn không ít tâm tư, bên phía chủ nhân người cũng đừng làm họ chịu thiệt, ta mới có thể yên tâm ở lại đây.” Vô vô vai Tô Dục, Lăng Ngạo biết hần đã hiểu rõ ý của mình.

35. Chương 35: Bị Người Bức Bách Không Thể Không Chạy

Tô Dục nhận tờ ngân phiếu, hôm sau khiêng về cho y một cái giá sách, buổi tối trong giá sách nhét đầy sách. Cũng may có nhiều thể loại, có vài quyển đã ký mà y rất thích. Nhân tản vô sự sẽ xem, coi như tiêu khiển.

Trú trong rừng khiến y cảm thấy tâm tình đặc biệt tốt, mỗi ngày tiểu điều bay tới gõ cửa sổ, y sẽ cảm thấy vui vẻ, hốt một nắm gạo, mở cửa, rải gạo lên bệ cửa sổ, tiểu điều sẽ mổ lóc cóc, ăn xong lại phạch phạch cái cánh nhỏ bay đi, có lúc sẽ đứng lại bên cửa sổ nghiêng đầu nhìn y, nụ cười của y dần càng nhiều.

Vết thương cũng không phải khó khép lại đến thế, y bắt đầu luyện công, được sự chỉ điểm của Tô Dục, y cảm thấy mình cũng có tiến bộ, ít nhất, hiện tại có thể tự mình nhảy, bắt được tiểu điều bay qua đầu.

“Khinh công của ngươi tiến bộ rồi.” Vừa khéo một màn này được Tô Dục ra ngoài mua đồ về trông thấy. Lăng Ngạo lúng túng lắc đầu, buông tay thả tiểu điều đi. “Còn kém người rất xa.”

“Tư chất của ngươi cao hơn ta, không bao lâu sẽ vượt qua ta.” Tô Dục nói không nhiều, nhưng không hề phí lời, giả dụ có một ngày nào đó hẳn phí lời liên thuyền, tính ra không phải là Tô Dục mà là người khác giả dạng.

“Hôm nay mua những gì?” Lăng Ngạo thấy trong tay hẳn xách một bao giấy dầu, có mùi đồ kho. Ngửi thử, thật thơm a. “Đáng tiếc không có rượu”. Thở dài một hơi, có ăn ngon tự nhiên phải phối với mỹ tửu, như vậy mới là cuộc sống thần tiên.

Tô Dục nghe vậy, bỏ thứ trong tay xuống tính đi tiếp. “Này, ngươi không cần đặc biệt đi mua.” Lăng Ngạo vội gọi hẳn.

“Ta mua rồi.” Lăng Ngạo hồ nghi đi theo hẳn ra ngoài, thấy con ngựa ở bên ngoài liền hiểu rõ, thì ra rượu đặt trên mình ngựa.

Bốn vò rượu lớn, còn có một cây đàn tranh. “Ách, đàn này ngươi mua cho ta sao?” Ngàn vạn lần đừng nói là cho ta, ta không biết đàn.

“Ngươi thích thì cho ngươi.” Tô Dục nói thế Lăng Ngạo liền yên tâm, cây đàn này tám phần là Tô Dục tự chuẩn bị. “Ta không thích, ta thích nghe hơn.” Lăng Ngạo ôm đàn đi vào, đặt đàn trong phòng Tô Dục.

Tô Dục tay chân rất mau lẹ, không bao lâu đã sắp xong chén đĩa, còn rót cho mỗi người một chén rượu. Lăng Ngạo rửa hai trái dưa leo, rất nhanh đã gọt xong. Mùa hạ thích hợp để ăn một chút đồ thanh đạm, chỉ ăn dầu mỡ sẽ nuốt không trôi.

“Chúng ta uống một ly.” Lăng Ngạo nâng ly rượu, chạm với ly của Tô Dục. “Hy vọng sau này chúng ta có thể bình yên sống như vậy.”

Tô Dục không nói gì, nhưng cơm tối nay lại ăn đặc biệt yên tĩnh, cho đến khi hai người ăn xong, Lăng Ngạo mới nói: “Ngươi biết đàn, thì đàn một khúc đi.”

Tô Dục trở về phòng cầm đàn ra, ngồi dưới đất, cao sơn lưu thủy, hoa hương điều ngũ, lúc chậm lúc nhanh. Nhắm mắt lại giống như cũng có thể thấy được con nai nhỏ linh động đang vui sướng chạy nhảy trong rừng. Cho đến khi tiếng đàn kết thúc, Lăng Ngạo cảm thấy mình vẫn trầm mê trong khu rừng sáng khoái hưởng thụ ánh mặt trời.

“Ngươi thật có tài.” Lăng Ngạo rất lâu sau mới mở mắt, không hề khoa trương, cũng không có ý chán ghét, trong mắt y, nam nhân có thể đàn được tới trình độ này, chính là chuyện rất hiếm có.

“Tài mọn.” Lời nói vẫn ít như cũ, Tô Dục thu đàn, sau đó lại dọn bàn cơm. Những việc này từ trước tới giờ hẳn không cần Lăng Ngạo phải đụng tay, Lăng Ngạo chỉ cần phát ngôn, xem sách là được, như vậy mới là việc y nên làm.

Ngay cả y phục cũng là do hẳn dạy sớm giặt, mỗi ngày trên đầu giường của Lăng Ngạo đều đặt một bộ y phục chỉnh tề sạch sẽ, hẳn chiếu cố Lăng Ngạo không chút thiếu sót.

Tô Dục chiếu cố Lăng Ngạo quá tốt, cũng bảo hộ quá tốt. Lăng Ngạo sống ở đây hoàn toàn là cuộc sống đào nguyên, sự phiền nhiễu bên ngoài một chút cũng không ảnh hưởng tới y, không lọt vào tai y, cũng không thể lại gần y.

Chớp mắt đã qua hạ, lá xanh chuyển vàng khắp núi, các loại hoa quả cũng chín trĩu cành, buổi sáng Tô Dục vẫn ra ngoài, Lăng Ngạo sẽ cầm một túi vải đi hái trái cây. Hạt dễ, và cả trái thông gom lại nhét đầy túi.

“Tô Dục, lát nữa đem mớ hạt dễ ta hái về rang lên đi.” Lăng Ngạo đặt túi vải vắt trên vai xuống trước cửa tiểu viện của gian nhà gỗ, nói với vào phòng trong.

“Tô Tử Trúc, người thật sự rất hưng trí a, lại ẩn cư ở đây.” Trong phòng đi ra ba người, ai nấy đều độ tuổi mười tám mười chín, tướng mạo anh tuấn, phong độ nhanh nhẹn.

Lăng Ngạo đánh giá ba người, từ y phục của họ có thể nhìn ra, họ không phải là đại gia công tử, ngược lại giống người của một tổ chức sát thủ nào đó. Lăng Ngạo lạnh lùng nhìn họ, y ghét người khác vào nhà mình, đặc biệt là trong tình huống không có sự cho phép của y. “Đi ra!” Toàn thân Lăng Ngạo tản phát ra khí tức âm trầm, thanh âm không lớn, nhưng lại lạnh lùng dị thường.

“Dù sao chúng ta cũng là sư huynh đệ, người cũng không thể vừa gặp mặt đã muốn diệt chúng ta đi?” Một người khác chế giễu.

Mẹ nó! Ai là sư huynh đệ với các người, tên râu sơn dương già mà không chết đó, dạy dỗ ra toàn là thứ quái thai. “Đừng để ta nói lần thứ ra, đi ra!” Trong mắt Lăng Ngạo dấy lên hung quang, đó là ánh mắt khi đã thú bảo hộ địa bàn của mình lộ ra, bọn họ không nên đi vào địa bàn của y.

“Nếu đã vậy, Tử Trúc không có tâm tình ôn chuyện cùng với chúng ta, thì chúng ta liền đi thẳng vào vấn đề!” Người đó nói rồi lao về phía Lăng Ngạo. Cũng may không xuất vũ khí, Lăng Ngạo không tránh không né, khi quyền của hắn sắp đụng vào mặt y, một chiêu tứ lạng bát ngàn cân liền kéo hắn lão đảo.

Lăng Ngạo đang trầm nghĩ, ba với một, khả năng thắng của y không lớn. Nhưng, dù sao cũng không thể ngồi đó chờ chết, chờ chết không phải là tác phong của y.

Nhìn bầu trời bên ngoài, mỗi ngày vào lúc này Tô Dục đã sớm trở về, hắn bị cái gì quán chân sao? Người bị y làm chói với hiện tại đang tấn công sắc nhọn về phía y, chiêu chiêu hiểm độc, Lăng Ngạo vừa né vừa phản kích. Sau khi giao thủ mấy chiêu, Lăng Ngạo mới phát hiện, chiêu số của đối phương và mình giống nhau. Quả nhiên đều là do tên râu sơn dương dạy ra.

Lăng Ngạo xoay người lui ra sau, chỉ tay về bọn họ: “Các người rốt cuộc có mục đích gì?” Bọn họ không phải tới lấy mạng y, nếu không hai người kia sớm đã nhân lúc y không kịp trở tay hạ thủ rồi. Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

“Theo chúng ta về.” Ba người đồng thanh.

“Dựa vào cái gì?” Lăng Ngạo lạnh lùng nhìn họ.

“Người là người của ‘Ám Đường’, tự nhiên nên trở về.” Một trong số đó lý lẽ đương nhiên đáp.

“Ta là ta, không thuộc về bất cứ ai, cũng không thuộc về tổ chức nào.” Lăng Ngạo vẫn lạnh lùng. Lòng thì không ngừng thầm mắng, tên râu sơn dương thật không ra gì, hồi phục võ công của y rồi liền muốn chiêu hồi y, sau đó tiếp tục bắt y bán mạng cho hắn, y mới không thuận theo ý hắn.

“Người muốn phản bội ‘Ám Đường’?”

Nhúu mày, có gì không được?

“Các người đi đi, ta sẽ không đi theo các người.” Trong ngữ khí của Lăng Ngạo lộ ra một chút cảm giác vô lực, những người này chịu ân gì của tên râu sơn dương, hay bị hắn dụ hoặc gì, mà lại kiên quyết một lòng trung với hắn.

“Phản đồ!” Có người đã không thể nhẫn nại, phát kiếm lên.

Lăng Ngạo cười lạnh, mấy thiếu niên nhiệt huyết các người, cách nghĩ đúng là bất đồng a. “Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành rồi, hầu như còn mất cả mạng. Các người cũng thấy được, võ công của ta không còn như

trước, cho dù có trở về cũng có thể làm được gì, cũng chỉ kéo các người thật lùi, làm mất mặt người của ‘Ám Đường’.”

?

Trước đó ba người đã phát hiện, võ công của y đích thật không tính là tinh thâm, y từng là người ưu tú nhất trong số bọn họ, hiện tại cho dù một người kém cỏi nhất, chỉ sợ y cũng không đuổi kịp.

“Bất kể thế nào, người cứ theo bọn ta trở về trước, gặp sư phụ rồi nói sau.”

“Nếu ta không trở về thì sao?” Lăng Ngạo hỏi họ, bọn họ muốn cưỡng chế mang y đi chẳng.

“Vậy thì đừng trách chúng ta không niệm tình đồng môn.” Nói rồi ba người cùng lên, tấn công y. Lăng Ngạo tự biết không có năng lực một địch ba, nhưng y đợi chính là khắc này, tay nhanh chóng mò vào ngực, móc ra hạt đạn mù mà Tô Dục cho y, ném xuống đất.

Mặt đất lập tức nổi lên một trận khói vàng dày đặc, vị lưu huỳnh gay mũi ập vào khoang mũi, Lăng Ngạo nhân thời cơ bọn họ ngây ra nhanh chóng chạy trốn. Mẹ nó, đã trốn tới nơi này rồi, bọn họ còn có thể tìm được, vậy còn nơi nào là an toàn chứ?

Lăng Ngạo nhanh chóng chạy vào rừng, trong khu rừng này có một mật địa, là một sơn động, động huyết không lớn, nhưng cực kỳ ẩn mật, nếu Tô Dục đủ thông minh, hẳn sẽ biết tới đây tìm y.

Trốn vào, cũng bất kể những thứ khác, hiện tại y chỉ có đợi, đợi bọn họ từ bỏ, hoặc đợi Tô Dục trở về tìm được mình. Tóm lại, y sẽ không theo bọn họ đi. Tên râu sơn dương đối với y có địch ý, căn bản sẽ không thể cho y ăn quả ngọt, y mới không ngốc như thế tựa dề vào miệng cọp.

Tô Dục kéo thân thể bị thương, cấp bách vạn phần chạy về, hôm nay hẳn do thám được tin tức, người đó đã tới Tấn Dương thành, hẳn muốn giết tên đó. Tuy đã liên tục thất thủ hai lần, nhưng hẳn vẫn phải giết tên đó.

Có vết tích đánh nhau, không có vết máu, cũng chính là nói không có người bị thương. Y đi đâu rồi? Y bị người ta bắt đi sao?

Tô Dục thấy bụi phấn màu vàng dưới đất, liền quay người chạy vào rừng tìm kiếm. Trời đã tối, hẳn không dám đốt lửa, chỉ dựa vào sự quen thuộc của mình đối với khu rừng này mà tìm kiếm. Nếu y thật sự ở trong rừng, vậy thì chỉ có ở tại nơi đó. Hẳn và y vì tránh mưa từng cùng trải qua một đêm ở đó.

Khi Tô Dục tìm người, đồng thời cũng có ba người đang tìm kiếm. Nhiệm vụ của bọn họ là phải mang Tô Tử Trúc lông tóc vô thương trở về Ám Đường, nếu không bọn họ sao có thể để y chạy.

Vừa muốn ẩn giấu tung tích của mình, mặt khác lại muốn đi tìm người. Nhưng khi hẳn tới được huyết động đó, phát hiện có người đang lẩn quẩn gần đây.

“Tìm được chưa?”

“Không có.”

“Tiếp tục tìm, nhất định phải tìm được y.”

Nhân ảnh tiếp tục tản ra, Tô Dục rất lâu không dám động, không bao lâu mấy người đó lại trở về. Xác định là người không ở nơi này, mới triệt để tán đi. Tô Dục đợi sau khi bọn họ ly khai, mới đi tìm huyết khẩu chui vào.

Lăng Ngạo nghe được tiếng đối phương nói chuyện, y rất khẩn trương, sợ bọn họ tìm được mình, nếu bị bắt được, y sẽ vì tính mạng này mà thật sự bó tay chịu trói. Khi y đang ôm chặt thân thể khẽ run của mình, có người đi vào huyết khẩu.

“Ta tới rồi.” Không đợi Lăng Ngạo mở miệng, đối phương đã thấp giọng mở miệng trước.

Phù! Trời, người cuối cùng cũng đến.

36. Chương 36: Chạy Tới Chạy Lui Lại Trở Về Nguyên Điểm

Vui mừng, an ủi toàn bộ dâng lên trong lòng, Lăng Ngạo nghĩ cũng không nghĩ nhào tới, kéo tay Tô Dục nhẹ giọng nói: “Ta biết người sẽ tới mà!”

“Ta dẫn người đi.” Tô Dục kéo tay Lăng Ngạo, dự tính ra ngoài.

“Đợi đã. Bọn họ vừa mới đi, chỗ này tạm thời là nơi an toàn. Nếu bọn họ đã muốn bắt sống ta, vậy thì sẽ không bức chết ta.”

“Ngày mai, sẽ không dễ đi nữa.” Tô Dục kiên trì muốn đi, Lăng Ngạo vẫn nhớ mong dao của y. “Dao của ta vẫn còn trong nhà.”

“Sau này ta sẽ đi lấy.” Tô Dục kéo tay Lăng Ngạo, cẩn thận đi ra ngoài, nhân lúc trời tối, sắc trời còn đậm, lúc này không đi, đợi đến ngày mai vạn nhất đối phương triệu tập nhiều người tới tra xét, thì bọn họ muốn đi cũng khó.

Lăng Ngạo bị Tô Dục kéo đi, liều mạng mà chạy, Tô Dục kéo y chạy đâu thì y chạy theo đó. Y sam bị nhánh cây vướng rách, y cũng không quản, mặt bị lá cây cọ xát sinh đau, y cũng không có tâm tình hỏi.

Trước giờ chưa từng chạy như vậy, chạy tới mức sắp đứt hơi. “Tô Dục, ta chạy không nổi nữa.” Khi họ chạy qua bên kia núi, ra được đường lớn, Lăng Ngạo kéo tay áo Tô Dục, cổ họng khản đặc nói.

Tô Dục ngồi đưa lưng cho Lăng Ngạo, ý bảo y leo lên, hẳn sẽ đỡ y. “Người cũng mệt rồi, nghỉ một chút đi.” Lăng Ngạo dùng ống tay áo lau mồ hôi trên mặt cho Tô Dục.

Tô Dục nhìn trời. “Đi thôi.” Tô Dục giống như tiểu thú bị thợ săn vây sát, nhìn đâu cũng thấy nguy cơ. Lăng Ngạo thở dốc một hồi, gượng đứng lên. “Đi thôi.”

Không dám dừng lại, bọn họ chỉ có thể chạy không ngừng, chạy thẳng tới một tiểu trấn khác, Tô Dục thay đổi hết ngoại hình cơ bản của Lăng Ngạo ở ngoài trấn, cũng không biết trên mặt trên cổ y bị bôi cái gì, bôi xong da liền đen đi, những nơi da thịt tuyết trắng lộ ra ngoài đều bị bôi một lượt.

Lăng Ngạo nhìn hình tượng hiện tại của mình, đủ sa sút a. Y sam toàn bộ bị rách hư, giày cũng bị rách, mặt lại đen thui. Thiệt giống y như ăn xin.

Vào tiểu trấn, Tô Dục an trí Lăng Ngạo trong một ngôi miếu đổ nát bỏ hoang, bên trong vốn thờ cúng vị thần tiên nào đó đã không thể nhìn ra, cũ tới mức ngay cả chuột cũng không có.

“Người đợi ta về.” Tô Dục nói xong muốn đi.

“Này, đừng đi lấy nữa, chẳng qua là mấy cây dao.” Suy nghĩ một chút, hai bộ dao làm sao có thể quan trọng bằng mạng người. Những người đó nhất định đã mai phục, đợi bọn họ tự chui đầu.

Tô Dục ngừng một lúc, mới nói: “Ta đi mua chút gì ăn.” Chạy suốt đêm, hai người cũng đều mệt, vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi, họ phải tính toán lâu dài.

“Tìm thêm chút nước nữa, khát chết lão tử rồi.” Lăng Ngạo vừa nghe, vội xua tay, bảo hẳn nhanh đi. Nói thật, nếu không phải lo lắng mạng nhỏ này, không dễ gì mới được trọng sinh một lần, không cam tâm vứt bỏ như thế. Bảo y chạy đường núi, sau này đánh chết y cũng không đi vào trong núi.

Tô Dục trở về mang theo nước và thức ăn, hai người đều đói tới mức da bụng dính da lưng, ngồi thẳng xuống đất, ăn tới quên trời đất.

“Ta còn được sáu trăm lượng bạc, đủ cho chúng ta dùng.” Lăng Ngạo cũng không che giấu chuyện y lấy một ngàn sáu trăm lượng ở chỗ của Hiên Viên Cẩm, may mà có lấy, nếu không còn phải lo lắng vấn đề sinh kế sau này.

“Ta có ngân lượng.” Tô Dục rầu rầu nói.

“Người hài tử này, hai!” Lăng Ngạo nhìn y sam của mình, thật xứng với ngôi miếu đổ nát.

“Bước tiếp theo dự tính thế nào?” Lăng Ngạo biết mình bị tên râu sơn dương ngấm trúng, y cảm thấy bản thân nên gặp mặt tam vương gia, để tam vương gia dọn dẹp tên râu sơn dương đó. Nhưng y lại không muốn

mới ra hang hổ lại vào ổ sói, tam vương gia nếu biết y rời khỏi Hiên Viên Cẩm, sợ là sẽ dùng chính sách lung lạc cầm cố y.

Y cũng không ghét gì tam vương gia, chỉ là tam vương gia muốn tạo phản, tương lai y không hy vọng có người mang tội danh tạo phản gán lên đầu ‘tướng công’ của mình.

Mẹ nó, toàn là chuyện gì đâu không.

“Người bình an là được.” Tô Dục vẫn rất cố chấp.

“Thân người bị thương là từ đâu ra?” Lăng Ngạo thở dốc, cũng chú ý thấy vết băng bó đơn giản trên cánh tay và chân của Tô Dục.

“Ta đi giết hắn, không giết được.” Tô Dục rất thành thật, nói đúng sự thật với y.

“Chúng ta không thể ở đây, tìm một nhà dân đi, trước hết dưỡng thương khỏi đã.” Khách *** thì tốt nhất vẫn không nên trợ, khách *** tới tới lui lui, người nhiều phức tạp, bọn họ hiện tại nên thấp bé một chút. Ai có thể nói rõ năng lực của ‘Ám Đường’ đó bao lớn, có thể đuổi đến bốn phương tám hướng không. Cẩn thận vẫn hơn.

Tô Dục tiêu năm lượng bạc mua một ngôi nhà, cũng không phải tiện nghi bình thường. Lăng Ngạo nhìn gian nhà đơn giản, còn hoài nghi khi đổ mưa, liệu có bên ngoài mưa lớn, bên trong mưa nhỏ hay không.

Trình độ tài năng của Tô Dục cũng vượt xa sự tưởng tượng của y, chỉ trong hai ngày đã thu xếp xong từ trong ra ngoài gian nhà. Giường cũng đóng mới, tường cũng được quét trắng, nóc nhà có thể đột cũng được sửa sang, so với khi vừa dọn tới thì khác biệt thật lớn, như trời với đất.

Lăng Ngạo nhìn hắn bận rộn từ trong ra ngoài, muốn giúp một tay, người ta lại không để tâm tới y. Cũng may, gian nhà không lớn.

Tô Dục luôn giành gian phòng lớn nhất lưu lại cho y, Lăng Ngạo nhìn quanh, rất thỏa mãn. Khi duỗi tay mới nhớ ra. “Đúng rồi, còn thiếu một thùng tắm!” Y đã mấy ngày không tắm, trên cánh tay vẫn là thứ đen thui do Tô Dục bôi lên, hiện tại liếc sơ cánh tay, nơi không bôi thì trắng bóc, nơi có bôi thì đen thui. Giống y như y mắc phải bệnh lang ben.

“Ta đi mua.” Tô Dục cúi đầu, để trần hai tay ra ngoài. Không bao lâu đã mua thùng tắm về, còn mua y phục mới cho hai người.

“Người rốt cuộc muốn giết ai vậy?” Lăng Ngạo mấy ngày này đều nghĩ, người nào khiến hắn nhất định phải giết mới được.

“Một nam nhân.” Tô Dục vào phòng đổ nước ấm vào thùng, để Lăng Ngạo tắm trước.

“Kháo, người nếu giết một nữ nhân, thì phải phí nhiều sức như vậy sao, sắc dụ một chút bảo đảm thành công.” Lăng Ngạo không thể không nói, Tô Dục rất có vị nam nhân, đừng thấy niên kỷ hắn không lớn, nhưng toàn thân trên dưới đều lộ ra khí tức mê người. Nữ nhân đều thích nam nhân thể này, đương nhiên y, y cũng không ghét.

“Này, chúng ta tán dóc đi, nói không chừng ngày nào đó phải chết, cơ hội muốn nói cũng không có.” Lăng Ngạo ngồi trong thùng tắm, hưởng thụ chuyên gia chà lưng, nằm úp lên cạnh thùng tắm. Câu được câu không nói: “Trước đây ta rất thích đọc sách, thành tựu của ta rất tốt, trước mặt người khác ta biết cách giả làm hảo haid tử, mọi người đều khen ta. Nhưng khi không có người biết kỳ thật ta rất phản nghịch, ta là người trở tráo.”

Tô Dục vẫn chậm rãi chà lưng cho y. “Ta từng có một thời gian hận tất cả mọi người, ngay cả phụ mẫu sinh ra ta ta cũng hận. Tại sao lại sinh ra ta như vậy. Khiến ta biến thành một quái vật thích nam nhân nhiều hơn thích nữ nhân.”

Tay Tô Dục dừng lại một chút, rồi bắt đầu tẩy cánh tay y, những nơi bị bôi đen, phải thêm dấm mới tẩy sạch được, cho nên một cổ hương dấm nhàn nhạt tản ra. Giống như tâm sự của Lăng Ngạo, chua chua khổ sở. “Ta từng thích một người, muốn cùng hắn trải qua cả đời, nhưng cuối cùng người làm ta tổn thương sâu nhất lại là hắn. Ta không còn tin tưởng tình yêu, nhưng thứ này lại vô cùng hấp dẫn ta, ta không thể cự

tuyệt. Mỗi lần có người cho ta, ta đều muốn. Ta luôn phải bồi hồi giữa mộng tưởng bị phá nát và một lần thất vọng.”

“Người rất khổ.” Tô Dục tổng kết một câu, Lăng Ngạo gật đầu. Kỳ thật, bất kể là khổ hay ngọt, quả này đều là do tự mình lựa chọn, không thể oán trách bất cứ ai.

Lăng Ngạo thay y phục sạch sẽ nằm trong chăn đệm mới, trầm trầm ngủ say.

Tô Dục bị thương không nặng, chỉ là chút ngoại thương, không dính nước, bảy tám ngày đã hầu như khỏi hẳn. Lăng Ngạo cảm thấy cứ chạy trốn như vậy cũng không phải biện pháp. Cởi chuồng phải tìm người buộc chuồng, ai truy đuổi họ, họ nên tìm người ấy đàm đạo.

“Tô Dục, ta muốn đi gặp tam vương gia.” Lăng Ngạo vừa nói ra, mặt Tô Dục liền trầm xuống. Rất lâu, sự tĩnh lặng giữa bọn họ tựa hồ ngay cả không khí tiến vào cũng có thể nghe được rõ ràng.

“Người muốn đến bên hần?” Thanh âm Tô Dục băng lạnh, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, Lăng Ngạo không để ý tới tiểu hài tử giận dữ, bình thản nói: “Ta đi tìm hần nói chuyện, xem muốn đem ta bức chết, hay muốn đem ta bức điên?”

“Người không cần để tâm những chuyện này, ta sẽ giết hần.” Tô Dục cúi đầu, tiếp tục rầu rĩ ăn cơm.

“Người giết hần?” Lăng Ngạo cảm thấy hôm nay không tính là nóng, sao lại hồ đồ nói vậy?

“Người dựa vào cái gì giết hần? Hần là một vương gia, cao thủ bên người không đếm xuể, người ngay cả người hần cũng không thể tiếp cận, người làm sao giết được hần?” Không phải y xem thường Tô Dục, mà tam vương gia thật sự không phải dễ giết. Nếu ai nói muốn giết hần liền có thể giết, vậy hoàng thượng không phải sớm đã đem người muốn tạo phản này giết quách rồi sao.

“Ta có thể, nhất định phải giết hần.” Tô Dục mở lớn miệng lừa cơm, ăn hăng say như đang nghiền máu thịt của tam vương gia.

“Tô Dục, chúng ta nhận thức cũng được một thời gian rồi, người rốt cuộc là ai?” Lăng Ngạo không muốn quá lỗ mãng, nhưng lúc này y đích thật đang làm chuyện vô cùng lỗ mãng. Muốn hỏi rõ tận tường bí mật mà người ta không muốn nói.

“Ta từ nhỏ đi theo cha, cha ta chính là sư phụ. Ta có một huynh trưởng, còn có một muội muội.” Tô Dục lần đầu tiên mở miệng nói thân thế của mình. Lăng Ngạo nghe rất chăm chú.

“Huynh trưởng bị ác nhân mang đi, muội muội cũng mất tích. Cho nên, ta muốn giết người đã phá hoại gia đình hạnh phúc của ta.” Tay Tô Dục nổi đầy gân xanh, có thể thấy hần hận người đó nhập sâu tận cốt.

“Người đó là ai?” Lăng Ngạo ần ần cảm giác được người này y rất quen thuộc.

“Tam vương gia.” Tô Dục nói từng chữ, Lăng Ngạo có chút ngốc lăng. Tam vương gia quả thật không phải thứ tốt lành, cướp bà xã người ta, còn tưởng niệm nhi tử người ta, giờ còn chấm thêm một nét, cướp huynh trưởng của người ta, làm mất muội muội của người ta. Tam vương gia này thật sự khuyết đạo đức, tương tai sinh con nhất định không có mông.

“Vậy thì càng nên nói chuyện rõ ràng.” Lăng Ngạo tuy cảm thấy tam vương gia đối xử với y không tồi, nhưng những thủ hạ của tam vương gia lại không đợi nhìn thấy y đã muốn bức y chết.

“Không thể để người mạo hiểm.” Tô Dục đặt an nguy của y lên hàng đầu.

“Điều này không phải do chúng ta nói là xong, bọn họ sớm muộn cũng tìm được chúng ta.” Lăng Ngạo không thể đợi đến khi người ta tìm thấy mình, mới phản kháng. Không bằng hiện tại liền phản kích.

“Quá nguy hiểm.” Tô Dục nói xong cúi đầu dọn bàn, rõ ràng không tán đồng cách làm của Lăng Ngạo.

Lăng Ngạo cũng bắt đầu dần đo chuyện vào kinh, lại nhìn nhìn gian nhà nhỏ của mình, mới vừa làm cho ra dáng đã ly khai, thật có chút không nỡ. Nhưng mà, vì cuộc sống an ổn lâu dài về sau, chút luyến tiếc này cũng không tính là gì.

Tô Dục không ngăn được Lăng Ngạo, liền rao bán gian nhà, rồi mua một chiếc xe ngựa, chạy tới kinh thành. “Lần trước người gặp được hần?” Lăng Ngạo nghĩ tới thương tích của Tô Dục.

“Không có.” Tô Dục không thấy được tam vương gia, chỉ nghe được tiếng liên xông tới, lá gan của hắn thật lớn. Người ta là giăng bày, đợi hắn nhảy vào bắt. Còn nữa, những người tới gian nhà gỗ kia, về mặt thời gian cũng quá mức xảo hợp rồi đi.

Đều là trò quỷ do tên râu sơn dương làm, Lăng Ngạo rất nhanh đoán chắc. “Người có gặp qua tên râu sơn dương đó không?”

Tô Dục hiển nhiên không hiểu được.

“Chính là một tiểu lão đầu để râu sơn dương, mày rậm mắt to, mặt mũi hung tợn.”

“Thấy.” Tô Dục cuối cùng cũng phản ứng được.

“Lão gia hỏa đó không phải loại tốt lành, người cách hắn xa một chút, bụng hắn toàn nước bẩn.” Lăng Ngạo nói xong lại bĩu môi, nhớ tới tình cảnh gia hỏa đó siết cổ mình chặt muốn chết, muốn đưa mình vào chỗ chết. “Nếu có cơ hội giết hắn, cũng ngàn vạn lần không thể bỏ qua, nhất định phải giết chắc.”

“Giết chắc?” Cái gì gọi là giết chắc.

“Nhất định phải xác định hắn đích thật đã chết mới được. Chết chắc mới có thể.” Lăng Ngạo nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ân.” Tô Dục thầm ghi nhớ phân phó của Lăng Ngạo, tên râu sơn dương phải giết, giết chắc.

Suốt đường đi, mọi chuyện đều thuận lợi, đã đến cuối thu, gió dần trở nên lạnh lẽo. “Tô Dục, đêm nay chúng ta nghỉ trong xe ngựa đi, trời càng lúc càng lạnh, người không thể cứ mãi ngủ đêm bên ngoài xe, vạn nhất nhiễm phong hàn thì ai chăm sóc cho ta.”

Lăng Ngạo uống cạn chén nước nóng, kéo Tô Dục chen chút trong thùng xe nhỏ hẹp, cũng còn hơn ngủ trên cây. Hai người đều co ro, hơn nữa còn dựa sát vào nhau mới được, không gian thật sự quá nhỏ. Lăng Ngạo kéo cái chăn duy nhất phủ lên hai người.

“Chúng ta phải qua mấy ngày nữa mới tới được kinh thành, phải quen với việc ngủ chen chút.” Lăng Ngạo kéo cánh tay đang không biết đặt ở đâu của Tô Dục đặt lên thắt lưng mình, vỗ vỗ tay hắn nói: “Ngủ đi.”

Sau đó chính là ngủ chen như vậy, có lúc Lăng Ngạo sẽ hoài nghi Tô Dục có phải cố ý đi chậm hơn không, khiến bọn họ không tới kịp kinh thành, bỏ qua cơ hội thuê ***. Dù sao, như vậy cũng không có gì không tốt, buổi sáng vào thành, tìm khách *** nghỉ chân, có thời gian sẽ trọ một đêm, thả lỏng tay chân.

Quay về kinh thành lần này, là chuyện cách gần một năm, nhưng Lăng Ngạo lại cảm thấy như đã trôi qua mấy đời. Thuê một tiểu đồng tới phủ tam vương gia đưa tin. Trên mặt viết mấy chữ lớn Tô Tử Trúc kính thượng, xem thử có tên nào không có mắt dám chặn thư của y không.

Lăng Ngạo ngồi trong trà lâu đối diện nơi hẹn, mở cửa sổ có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra. Thời gian hẹn gặp, tam vương gia cũng nên tới rồi. Quả nhiên, người đó vội vàng vàng đi tới trà lâu, đi vào nhà gian y đã đặt sẵn, trên bàn vẫn như cũ là một phong thư. Tam vương gia xem xong, liền vẩy lui tất cả thị vệ, một mình tới nơi hẹn.

Lăng Ngạo rót sẵn trà chờ tam vương gia, tam vương gia thấy y nhàn tản tự tại tại ngồi đó phẩm trà, lòng vừa thích lại vừa lo. Hắn không biết trong lòng Lăng Ngạo đang nghĩ gì, chỉ bước nhanh tới ngồi xuống đối diện y.

37. Chương 37: Hoàng Đế Đứng Mơ Chen Một Chân

Tam vương gia ngồi xuống, Lăng Ngạo mới chậm rãi mở miệng: “Vương gia đã lâu không gặp, thân thể ngài vẫn cường tráng như vậy a.” Thập phần khách khí, Lăng Ngạo không thể thân cận nổi với tam vương gia. Món nợ của tên râu sơn dương còn chưa tính.

“Tử Trúc, sao ngươi lại khách khí với ta như vậy?” Tam vương gia ở trước mặt y ngay cả bốn vương cũng không xưng, luôn tự xưng ta.

“Vương gia, Tử Trúc từng đại nạn không chết, cũng tính là người được một lần sống lại. Có phải không?” Lăng Ngạo nhàu mày, trong sự thanh cao mang theo tia phong tình khó giải, khỏi nói nam nhân sẽ vì thế điên đảo, ngay cả nữ nhân thấy cũng phải âm thầm nhung nhớ.

“Tử Trúc, ngươi có lời cứ nói, không cần khách sáo với ta.” Tam vương gia nhận ly trà Lăng Ngạo rót, chậm rãi uống.

“Vương gia nếu đã nói vậy, ta cũng không khách khí nữa.” Lăng Ngạo đặt ly trà xuống bàn. “Vương gia, người của ‘Ám Đường’ là chuyện gì?” Lăng Ngạo trực tiếp mở miệng.

“Tử Trúc, người của ‘Ám Đường’ đi tìm người sao?” Tam vương gia dáng vẻ kinh ngạc, Lăng Ngạo lạnh lùng nhìn hắn, trò này là ai đang diễn, hiện tại còn nói không biết sao. Muốn biết đáp án, thì phải tiếp tục nghe, xem thử tam vương gia thoái thác thế nào.

“Vương gia, Tử Trúc không phải người thông minh, ngài hà tất đã biết rõ còn làm bộ hồ đồ. Ngài muốn làm gì thì cứ nói thẳng với ta đi, đừng che giấu nữa, ta sẽ không ngủ được yên.” Mấy câu này của Lăng Ngạo là khách khí cũng là chế giễu tam vương gia. Người niên kỷ lớn rồi, còn mong nhớ cọng cỏ non như ta, cũng không sợ nhai rụng mấy cái răng già của mình.

“Tử Trúc, lẽ nào ngươi cho rằng ta phái người của ‘Ám Đường’ đối phó ngươi sao?” Tam vương gia lộ ra sự bi thương, giống như chịu ủy khuất cực đại.

“Tam vương gia, ngài đối ta tốt, ta nhớ. Nhưng ngài không thể ngoài sáng thì đối ta tốt, trong tối lại muốn dồn ta vào chỗ chết a! Nếu không phải ta chạy nhanh, đã bị mấy tiểu vương bắt dẫn của ‘Ám Đường’ đó bắt được rồi, xử lý không tốt thì lần này chính là đi vào chỗ chết.” Lăng Ngạo cũng không quản gì nữa, muốn nói gì thì nói đó, khi mấy câu thô tục thoát ra khỏi miệng, cũng thật lưu loát.

Tam vương gia cũng không tính toán y có nói lời thô tục không, luôn mang loại thần sắc cổ quái. Vừa là bi thương, vừa là phẫn nộ, giống như Lăng Ngạo đã đổ oan cho hắn, chứ thật ra có người đang ở sau lưng hắn làm vậy. Khiến hắn như kẻ cầm ăn hoàng liên có khổ nói không ra.

“Bọn họ không dám, ta đã từng nói, sau khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ đó, ngươi sẽ thoát ly Ám Đường.” Tam vương gia nhìn chăm chăm Lăng Ngạo, đột nhiên đổi chủ đề. “Sao ngươi lại ra ngoài?”

Hả?! Đại gia này, ngài đang đùa cái gì với ta a? Ta từ chỗ Hiên Viên Cẩm chạy ra, ngươi không biết sao? Tên Hiên Viên Cẩm đó sau khi ngươi ly khai, liền phòng ngoài trưởng cứ như phòng lang sói.

Hắn sợ lão tử ra ngoài một bước sẽ bị người người lưu lại bắt mất. Ngươi còn ở đây giả vờ không biết, ngươi người người, nhìn tuổi tác ngươi đã lớn, ta không thêm thiếu hiểu biết như ngươi.

Lăng Ngạo thâm mắng một hồi, mới nâng mắt lên, ném cho tam vương gia một ánh mắt. Lão tử không muốn nói những vấn đề vô ích này với ngươi.

“Hiên Viên Cẩm không thể cho ngươi thứ ngươi muốn, ngươi trở về bên ta đi.” Thanh âm thấp trầm mang đầy nét từ tính đặc biệt của nam nhân vang lên, Lăng Ngạo không thể không nói, tam vương gia rất có mặt mũi, nhưng, hắn không cách nào giật điện y.

“Tam vương gia, Tử Trúc không cầu gì khác, chính là, muốn được sống cuộc đời còn lại thanh thanh tĩnh tĩnh, Tử Trúc có bản lĩnh gì, tam vương gia cũng chính mắt thấy rồi, tương lai nếu Tử Trúc có đất dụng võ, nhất định sẽ vì nước tận lực.” Câu này ngươi còn không hiểu, lão tử muốn lỗ tai được thanh tĩnh, sau này nếu ngươi có thể làm hoàng đế, ta có thể vì ân tình ngươi cho ta một nơi an tĩnh lúc này, mà trị thương cho ngươi.

“Ngươi không muốn trở về bên cạnh ta, cũng không muốn gặp mẹ ngươi sao? Đã đến kinh thành rồi mà, nàng vẫn luôn mong nhớ ngươi.” Tam vương gia biết đạo lý thuyết phục, dùng chân tình cảm động, hết sức thuyết phục Lăng Ngạo cùng hắn hồi phủ.

“Vương gia, Tử Trúc nếu không còn nơi nương tựa, ngài dự định bắt Tử Trúc về sao?” Lăng Ngạo có thể thấy được qua cửa sổ, xung quanh trà lâu sớm đã thay đổi, tiểu thương buôn bán cũng không còn bóng

dáng, mà đổi thành những người như khúc gỗ đứng đó, nào giống đang buôn bán, căn bản là đứng canh gác, nhưng giả dạng cũng thật tẻ.

“Sao lại thế được, đó không phải là tác phong của ta.” Tam vương gia nhàn tản tự phẩm hương trà, Lăng Ngạo vẫn cảm giác kỳ quái, thái độ này sao trong chớp mắt đã kém cả mười vạn tám ngàn dặm vậy. Chỉ mới thời gian một chung trà, lại có một nam nhân đi vào.

Không nhìn không biết, vừa nhìn đã bị dọa.

Hả! Cho dù Lăng Ngạo có chuẩn bị tâm lý trước, cũng thực bị dọa không nhẹ. Lại thêm một vị tam vương gia?

Y mang theo phòng bị nhìn người tới, lại có chút phòng bị nhìn người đối diện. Ở đây đang diễn trò gì đây?

“Tam đệ, biệt lai vô dạng a?” Người đến tự mình ngồi xuống, khí thế này không chút thua kém tam vương gia trước mắt. Nhưng mà, y có thể đoán chắc, người sau không phải là tam vương gia, vì trong ánh mắt hần nhìn y chỉ có quái dị, không có ái mộ.

“Nhờ phúc của vương huynh, tất cả vẫn tốt.” Tam vương gia khách khí đến mức khiến toàn thân Lăng Ngạo dựng hết da gà.

Sau đó người đến quay đầu lại, ‘hòa nhã’ hỏi Lăng Ngạo: “Vị này chắc là Tô Tử Trúc, Tô công tử?”

“Tại hạ Tô Tử Trúc, không phải là công tử gì cả.” Lăng Ngạo cũng không khách khí, vốn do hần tới quấy nhiễu cuộc nói chuyện của họ, không tất yếu phải căng da mặt khách khí với người tới.

“Thật sự là bộ dáng đẹp, giống hệt cha người.”

“Vương huynh!”

Vị này chưa nói xong, đã bị tam vương gia ngắt lời, tam vương gia giống như không nguyện ý nhắc tới cha của Tử Trúc, Lăng Ngạo nhìn hai huynh đệ bọn họ, lưỡng hổ tương tranh, tất có một bị thương, tóm lại, xem cuối cùng ai có thể thắng.

“Tam đệ, thế nào, chuyện đã qua bao nhiêu năm, người còn không dám nhắc tới y sao?” Người đó cứ nhất định muốn nhắc, còn phải nhắc tới hết sức trân trọng.

“Đủ rồi!” Tam vương gia tức giận, vỗ lên bàn. “Thần đệ không thoải mái, cáo lui trước.” Tam vương gia nói rồi vươn tay tới trước mặt Lăng Ngạo, lúc này Lăng Ngạo nghĩ cũng không nghĩ cũng vươn tay qua. So với nam nhân kia, tam vương gia đáng dựa hơn nhiều. Tuy là cùng một gương mặt, nhưng thần sắc trong mắt lại không hề giống nhau. Không phải y dèm pha gì người này, nhưng đích thật là người này chẳng ra sao. Người này tuyệt đối còn lang độc hơn cả tam vương gia, bỉ ổi, hơn nữa còn đáng khinh vạn phần.

“Tử Trúc, cũng muốn cùng ly khai sao? Không thể ở lại cùng trầm uống chén trà à?”

Oa khaó! Hoàng đế lão tử tới rồi, trách không được Lăng Ngạo cảm thấy khí thế đó rất giống tam vương gia.

“Xin lỗi, Tử Trúc và tam vương gia có chuyện chưa nói xong, phải đi trước một bước, nếu ngày mai có cơ hội sẽ tới uống trà cùng ngài.” Lăng Ngạo vốn ngồi gần cửa sổ, muốn ra ngoài, thì nhất định phải đi ngang qua người hoàng đế.

Hoàng đế vươn tay cản lại.

Tô Tử Trúc và tam vương gia đều không động nữa. “Hoàng thượng, ngài đây là có ý gì?” Lăng Ngạo rút tay bị tam vương gia nắm về.

Chấp tay sau lưng, hơi nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn chăm chăm hoàng đế.

“Thật giống, thần sắc này, thật giống.” Hoàng đế tựa như phát ngốc, Lăng Ngạo nhân lúc hần phát ngốc, né người đi qua, nhưng người mới tới cửa đã bị mấy đại hán lực lưỡng cản lại.

“Vương huynh, người!” Tam vương gia lạnh mặt, nhìn chăm chăm hoàng đế.

Hoàng đế cũng không vì khẩu khí bất kính của hần mà tức giận.

Chỉ đặt mục quang trên người Lăng Ngạo. Lăng Ngạo nghĩ cũng không nghĩ, liền tựa vào lòng tam vương gia. Ý tứ rất rõ ràng, lão tử không phải người của người, lão tử theo hần, không nhìn trúng người.

“Chính là muốn cùng người bình tĩnh uống chén trà, ôn chuyện cũ. Không ngờ lại gặp được Tử Trúc, mười năm không gặp đã trưởng thành rồi a. Thế nhưng đã qua mười năm rồi.” Hoàng đế lão nhi ngồi đó than ngắn thở dài, Lăng Ngạo nghiêng đầu suy đoán không ra hần muốn cái gì. Ngắc đầu lên nhìn tam vương gia, tam vương gia vẻ mặt sầu khổ, chính là đã bị câu lên chuyện cũ thương tâm.

Lăng Ngạo thúc cho tam vương gia một chỗ, lúc này không phải lúc hồi tưởng chuyện cũ. Muốn đi, hay muốn lưu lại, người ra quyết định đi.

“Nếu vương huynh đã thịnh tình, chúng ta lưu lại ôn chuyện cũ vậy.” Tam vương gia nói mấy chữ ôn chuyện cũ một cách nghiêng rằng nghiêng lợi, chuyện cũ này xem ra không có gì tốt để ôn lại, ông trời không có mắt a, lão tử chẳng qua muốn nói chuyện với tam vương gia, người lôi hoàng đế lão quan ra làm gì!

Tiểu nhị run cầm cập đi lên đổ trà, châm nước nóng, lại run cầm cập dâng lên mấy đĩa trái cây. Lăng Ngạo cũng không để ý tới họ, tự mình lột hạt thông ăn, ăn xong lại uống thêm chén trà. Ý muốn nhìn thử xem bọn họ có thể lôi ra được chuyện cũ rích nào, hay có thể lật ra nội tình đáng kinh ngạc không dám cho người biết không.

“Tam đệ, người vẫn trách ta vì chuyện đó sao?” Hoàng đế lão tử cũng không ngại ý, cứ thẳng thắn nói ra sai lầm của mình. Lăng Ngạo thầm sỉ vả, hai huynh đệ các người thật thích phạm sai lầm.

“Đã là chuyện nhiều năm trước, sớm không còn nhớ nữa.” Tam vương gia thở dài, nhưng mục quang lại vẫn như đang hồi ức lại từng chuyện cũ, lắc đầu, lại than một tiếng.

“Tử Trúc cũng đã trưởng thành, y còn chưa xuất hiện sao?” Hoàng đế nhìn chén trà trước mặt, nhẹ liếc Lăng Ngạo một cái, sau đó lại chuyển mục quang lên chén trà, giống như chén trà còn bắt mắt hơn Lăng Ngạo nhiều.

Thiết, lão tử không hiểm lạ gì người nhìn. Lăng Ngạo nghe hai người nói chuyện giống như cuộc giao lưu bí hiểm. “Y sẽ không xuất hiện gặp ta, y hận ta.”

Tam vương gia người lại thở dài rồi, người luôn thở dài sẽ mau già nha.

“Đúng a. Phát sinh chuyện như vậy, y xem chút đã thiêu trụi hoàng cung, sao có thể không hận, không oán chứ.” Hoàng đế lão tử lại thở dài. Lăng Ngạo uống trà nửa ngày, chỉ vào không ra là không được, mới đứng dậy, chuẩn bị đi mao xỉ.

“Người đi đâu?” Mở miệng là hoàng đế.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Đi mao xỉ người cũng không thể không cho đi?” Nhân sinh có ba việc gấp, sao có thể dung thứ cho người ở đây hỏi dài dòng.

“Đi đi.” Hoàng đế cười phát tay, tự nhiên có người dẫn y ra ngoài, y cũng phải để người dẫn về.

Lăng Ngạo vừa đi, sắc mặt hoàng đế liền thay đổi. “Trẫm thích y, bảo y vào hoàng cung ở vài ngày.”

“Điều này chỉ sợ thần đệ cũng không quyết định được, hiện tại y cũng không ở trong vương phủ của ta, y thà trú trong nơi sơn dã, cũng không muốn tiến vương phủ của ta, vậy sẽ tiến cung sao?” Thái độ khẳng định của tam vương gia, khiến hoàng đế không vui.

“Nhiều năm trước là người tổn thương lòng y, bây giờ ngay cả nhi tử của y cũng muốn chiếm?” Hoàng đế trở mặt cũng như lật sách, bộp một cái, mặt liền trầm xuống.

“Đó là do ai chiếm nữ nhân của y, khiến y nuôi nhi tử của người khác?” Tam vương gia cũng không tỏ vẻ yếu thế, châm biếm ngược lại. Tôn nghiêm nam nhân được xem trọng thế nào, bọn họ đều biết. Nuôi hài tử của người khác, đây là chuyện mà bất cứ nam nhân nào cũng không thể chịu nổi.

“Người quả thật vẫn vì chuyện này mà oán hận ta!” Hoàng đế mặt đen như đáy nồi run run ngón tay chỉ vào tam vương gia.

“Chẳng qua chỉ là trong phủ nhiều thêm một tiểu viện, nhiều thêm một nữ nhân mà thôi. Nhưng, y hận ta, y cho rằng tất cả đều là do ta tạo thành!” Tam vương gia tức điên, nhiều năm như vậy, hai huynh đệ bọn họ chưa từng nhắc tới người này, cũng chưa từng nhắc lại chuyện này, mọi người đều ngậm miệng không đề cập, chỉ mong thời gian sẽ làm chuyện cũ hoang đường này lắng đọng.

Nhưng Tô Tử Trúc lại xuất hiện, tướng mạo y giống hệt như người đó năm trước, nhưng lời bọn họ vốn đã phong kín trong lòng lại bị khơi lên. Tô Tử Trúc giống như một lưỡi dao bén nhọn, cạy mở cái khóa chôn vùi chuyện cũ của họ, cánh cửa chuyện cũ một khi bị mở ra, cuộn cuộn trào ra là nỗi sợ với những việc làm trái luân lý không thể che giấu của thời trẻ tuổi.

“Dô, lửa này cháy thật lớn. Uống miếng trà áp chế chút đi.” Lăng Ngạo vừa trở lại, liền thấy hai người mắt to trừng mắt nhỏ đối kháng.

“Y sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, y hận ta.” Tam vương gia chán nản ngồi xuống ghế. Mấy năm nay, hẳn không còn động tĩnh với người nào nữa, nhưng hiện tại đã có người thích, hẳn lại phải đi giành!

“Chuyện bí hiểm của các người đã nói xong hay chưa, mặt trời sắp xuống núi rồi, ta đã uống một bụng nước, ta phải tìm chỗ ăn cơm lấp bụng, ta đói rồi.” Lăng Ngạo cũng không ngồi xuống, đứng đó nói, tam vương gia lập tức lên tiếng: “Trở về ăn đi, người cũng đi thăm mẹ người.”

Hoàng đế cũng mở miệng: “Tử Trúc chưa từng tiến cung đi, trầm dẫn người tiến cung ăn ngự yến. Muốn ăn cái gì, sẽ có tất.”

Lăng Ngạo nhìn nhìn hai người, các người đều xem ta là bánh bao thơm à. Nhưng lão tử đâu cũng không thêm đi, Tô Dục còn đang đợi ta nha. Ta không dây dưa với các người.

“Đa tạ thụ ái của nhị vị, Tử Trúc là người hương dã, không chịu được bó buộc, nơi nào cũng không đi.” Lăng Ngạo ôm quyền, thấy hai người đều xanh mặt, y kéo ra một nụ cười. “Hoàng thượng, có thể bảo thủ hạ của ngài nhường đường không?”

Người muốn dùng cường, lão tử trừ chết người! Trừ mười tám đời tổ tông của người!

Hoàng đế lão tử sắc mặt khó coi, tam vương gia cũng không dễ coi chút nào. Rất lâu, khi bụng Lăng Ngạo phát ra tiếng ọt ọt, hoàng đế cuối cùng phát tay, người bên dưới lập tức nhường đường. “Đúng rồi, tam vương gia, quản cho tốt tên râu sơn dương, chọc ta tức lên, ta sẽ thích sự.”

Lăng Ngạo huênh hoang đi ra, phát phát tay, không mang theo một áng mây nào.

“Y thoát tục hơn phụ thân của y.” Hoàng đế không giận mà cười, không vì sự cự tuyệt trước đó mà không vui. Hẳn sớm đã biết lão tam lợi dụng Tô Tử Trúc, cũng đoán được Tô Tử Trúc dùng binh phù đổi lấy tự do, binh phù không cần phải nói hiện tại nhất định đang ở trong tay lão tam. Mọi người nếu đã không nói thì hẳn cũng giả vờ như không biết.

Nhưng, bỏ qua lâu như vậy, thật sự không thể ngờ, y thế nhưng lại giống người đó lúc trẻ đến vậy, làn da như ngọc, ngũ quan anh tú, một thân ngạo cốt, phong thần tuấn kiệt, ngạo khí vô vàn. Đứng trong đám đông, vừa nhìn đã có thể nhận ra.

“Trước đây y không như vậy. Trước đây y giống vẻ tàn khốc hơn.” Tam vương gia hiểu rõ từng li từng tí của Tô Tử Trúc, y từng chút từng chút từ một thiếu niên dần trưởng thành, càng lúc càng giống người đó.

“Như vậy cũng rất tốt, dưỡng binh một chút, có sức sống.” Hoàng đế ngồi xuống cầm ly trà Lăng Ngạo đã uống qua, ẩm nửa phần còn lại, rồi mới cùng tam vương gia ly khai.

Lăng Ngạo cũng không chơi trò trình thám, y biết có người theo dõi y, thích theo cứ theo, dù sao với võ công của y cũng không cắt đuôi được. Quẹo đông quẹo tây, đến được khách *** y và Tô Dục ở trọ. Bụng Lăng Ngạo đói kêu ọt ọt liên hồi, vừa vào cửa đã gọi. “Nhanh chuẩn bị cơm, đói chết ta rồi.”

Tô Dục cứ tưởng y sẽ dùng xong văn thiện mới về. “Nấu bát mì được không?”

Lăng Ngạo gật đầu, hôm nay tên hoàng đế lão tử đó không phải trùng hợp mà đến, mục đích của hắn là tam vương gia, hay là y. Người đó trong miệng bọn họ, nếu y không đoán sai, thì chính là cha của Tô Tử Trúc. Bọn họ đắc tội với cha của Tô Tử Trúc, cho nên người đó trốn đi, bọn họ tìm không được.

Còn có thái độ của tên hoàng đế lão tử đối với y quá tốt, thể hiện rất rõ ý tứ đó. Mẹ nó, lão tử lại không phải ra ngoài để bán, các người vị cao quyền trọng lão tử liền phải ngoan ngoãn tẩy rửa sạch sẽ dâng lên cho các người sao. Lão tử mới không!

Lăng Ngạo đem thói côn đồ đã chôn sâu trong xương cốt suốt ba mươi năm kiếp trước toàn bộ phát huy, kiếp trước vì bộ mặt của gia đình, không dám làm chính mình. Lần này sống lại, lão tử còn phải cố kỵ mặt mũi của ai chứ? Lão tử nếu còn không sống vì mình, thì thiệt chết ta rồi!

Không chút hình tượng ăn sạch chén mì. Lăng Ngạo kéo Tô Dục nói lại chuyện hôm nay, Tô Dục nhăn mày hỏi: “Người nhìn thấy hoàng thượng?”

“Ân, rất giống tam vương gia. Khí chất cũng cực giống, nhưng nhìn kỹ, niên kỷ lớn hơn tam vương gia một chút.” Lăng Ngạo lầm bầm nói: “Hai lão gia hỏa bọn họ, không có hảo tâm. Muốn lừa lão tử lên giường của họ, lão tử không thèm. Lão tử phải chạy thật xa, không để bọn họ tìm được.”

“Đợi ta giết người đó rồi, ta dẫn người đi, được không?” Tô Dục ngồi bên giường y, trầm thì.

“Ân. Người đừng phản bội ta, ta không chịu nổi người khác phản bội ta nữa.” Lăng Ngạo nhớ tới tình cảm lần đầu của mình khi tới nơi này, trước mặt thân tình, nó đã suy yếu không chống nổi gió bị chết yếu rồi. Trong lòng vẫn rất khó chịu, dù sao Hiên Viên Cẩm và y ở trên giường cũng phối hợp không tồi, hơn nữa đối phương đối đãi y rất bao dung.

Haizz, người tính không bằng trời tính mà.

“Ta sẽ không phản bội người.” Dù tất cả mọi người đều phản bội người, ta cũng sẽ không. Mục quang của Tô Dục thâm tình như thế, nhưng vì y nằm ngủ sấp, nên không thấy được.

Lăng Ngạo tìm tam vương gia xong, người của ‘Ám Đường’ liền không còn xuất hiện nữa, tam vương gia quản giáo tên râu sơn dương thể nào y không quản được, chỉ cần không tìm tới y gây phiền phức, y sẽ không đi chọc tới ai. Yên yên ổn ổn sống những ngày thái bình thật tốt, cứ phải gây chuyện thị phi làm gì.

“Người lại đi đâu?” Lăng Ngạo phát hiện, bọn họ không ngừng thuê nhà nhỏ, sau đó không bao lâu lại chạy, hiện tại lại làm một gian nhà, cuối cùng qua vài ba ngày thái bình, gia hỏa Tô Dục lại ngày ngày mài dao xoèn xoẹt nhắm tới tam vương phủ.

“Giết hắn.” Tô Dục cũng không che giấu, nói thẳng ra.

“Người xác định người có thể giết được hắn?” Đã thất thủ hai lần, nếu lại thất thủ, Lăng Ngạo không dám xác định hắn có thể thấy được mặt trời ngày mai nữa không.

“Giết không được cũng phải giết.” Tinh thần chém ngàn đao không đứt đó của Tô Dục, thật sự đáng học tập. Nhưng tinh thần này cũng không nên phát huy ở đây, sao hắn lại không hiểu cách biến tấu vậy.

“Chỉ dựa vào một mình người không giết được hắn.” Lăng Ngạo trở người, mục quang Tô Dục lạnh lẽo, nhìn về xa xăm.

“Cha nói, ta không giết được hắn, thì không cho ta về nhà.”

38. Chương 38: Cuối Cùng Trôi Qua Một Năm Thái Bình

“Thù hận có thể gánh vác cả đời sao?” Lăng Ngạo ngáp một cái, những người này thù tới thù lui, hận tới hận lui, lãng phí thật nhiều thời gian cho việc này.

“Thù nhà nhất định phải báo.” Tô Dục nhìn Lăng Ngạo chăm chăm, mục quang rất sâu, giống như có gì muốn nói, nhưng lại bị nuốt về.

“Nghỉ ngơi đi, đã tới mùa đông rồi, chúng ta cũng phải chuẩn bị qua năm mới.” Năm ngoái trải qua cùng tên râu sơn dương, thật sự là thiếu vị. Năm nay bọn họ có thể trôi qua một năm mới náo nhiệt, đầy vị tết.

Tay Tô Dục cầm kiếm, nổi đầy gân xanh, hân hận tam vương gia đã khiến gia đình vốn hạnh phúc của mình biến mất. Tất cả đều là sai lầm của tam vương gia!

“Đừng đi nữa, nếu người đi, thì đừng trở về.” Lăng Ngạo cũng kỳ quái, hận nhiều năm như vậy, cứ chờ qua năm rồi đi báo thù không được sao?

Tô Dục cuối cùng cũng không đi, Lăng Ngạo kéo tay hắn ngồi xuống, sờ đầu hắn, nói như khi còn nhỏ bà nội cũng từng sờ đầu y dặn: “Ngoan, lát nữa làm đồ ngon cho người.”

Lăng Ngạo không lừa hắn, quả thật đi làm cơm, thời tiết lạnh thế này, thích hợp để ăn lẩu. Y rửa rau, nâng con dê con mà Tô Dục mua về, cắt lát từng miếng thịt đùi.

Kê một cái nồi trên đồng lửa trong phòng, nấu thịt và rau, hai người uống chút rượu, ăn lẩu, cuộc sống thế này thật tự tại. Thù hận hiện tại cứ bỏ qua, trước mắt vui vẻ mới là quan trọng.

Biết trong lòng của nhóc con vẫn không vui, y ăn no thỏa mãn rồi u u mở miệng: “Qua năm mới, ta dẫn người đi gặp hắn. Người có bản lĩnh giết hắn thì giết, không bản lĩnh thì chỉ có thể nói người học nghệ không tinh.”

“Được.” Tô Dục cũng không chút khách khí, sảng khoái đáp ứng.

Lăng Ngạo ăn no, liền bắt đầu nghĩ loạn. Nếu còn là trước kia, y ăn cơm xong, nếu không có gì làm, nhất định sẽ chạy xe đi hóng mát, thuận tiện làm quen thêm nhiều đồng loại, rồi 419 gì đó, nhưng hiện tại đi đâu bây giờ?

“Tô Dục, người có từng đi kỹ viện chưa?” Lăng Ngạo bất ngờ hỏi một câu, còn là một câu sét đánh, khiến Tô Dục đỏ bừng mặt.

“Không, không có.” Ánh mắt Tô Dục lảng tránh, giống như đã làm chuyện gì đáng hổ thẹn.

“Nha, ta không quen thuộc kinh thành. Người có biết chỗ nào chuyên môn hầu hạ nam nhân không?” Lăng Ngạo không còn ai thương lượng, chỉ có thể nói với Tô Dục.

“Không biết.” Tô Dục rầu rầu trả lời.

“Thật buồn bực a. Những hài tử xinh đẹp đều đi đâu hết rồi?” Lăng Ngạo hai mắt sáng rực, quả nhiên ăn no liền có ý nghĩ *** dục, y bắt đầu có suy tưởng.

Tô Dục vẫn đỏ mặt, cũng không có gì đáng nói với y nữa, không thèm khoát áo tránh gió, cầm kiếm đi thẳng ra ngoài.

Đã tối rồi, còn luyện kiếm cái gì a? Lăng Ngạo cảm thán, tư duy của cổ nhân và người hiện đại thật có khác biệt a.

Nằm trên bệ cửa sổ, dùng ngón tay đâm lủng một lỗ nhìn tư thế anh tuấn đang luyện kiếm của Tô Dục. Cảnh này cho dù đặt vào bất cứ bộ phim kiếm hiệp nào, cũng khiến đạo diễn hưng phấn muốn chết. Chỉ cần sự tiêu sái đó thôi, những cái khác chưa nói tới.

Nhìn một hồi, Lăng Ngạo cũng cảm thấy bản thân ngứa tay. Tuy biết võ công của mình không bằng Tô Dục, nhưng bảo đối phương nhường một chút, đánh vài chiêu cũng không phải không thể. Uống thêm chút rượu cho nóng người, Lăng Ngạo cũng ra ngoài tiểu tiện.

“Tô Dục, chúng ta so vài chiêu, người chỉ điểm ta.”

Tô Dục vốn nghe y nói muốn đi kỹ viện, trong người liền có một cỗ hỏa vô danh loạn chuyển, muốn mượn chuyện luyện kiếm để tiêu hỏa. Lúc này tâm cũng đã tĩnh, hắn thu kiếm, gạt đầu. Tay phải đảo ra tư thế mời, tay trái chấp sau lưng, là muốn dùng một tay tiếp y.

Lăng Ngạo mỉm cười, y bày ra chiêu thức của tên râu sơn dương dạy, tạo tư thế xinh đẹp, rồi bắt đầu tiến công, y muốn gì làm nấy, muốn tấn công thế nào thì tấn công thế nấy, chiêu thuật càng lúc càng loạn, cuối cùng ngay cả một chút quyền kích chiêu thuật bản thân học được trước đó cũng dùng hết, Tô Dục nhủ mà, đây là chiêu thức quái quỷ gì, là do y tự sáng tạo sao?

Lăng Ngạo muốn đem nắm tay xinh đẹp tiếp xúc với chiếc cầm cương nghị của Tô Dục, tay trái Tô Dục duỗi ra kịp thời ngăn cản, mới tránh được bị đánh xưng mặt.

“Người tiến bộ rất nhanh.” Tô Dục cũng bị dọa đổ mồ hôi, xem chút nữa, quyền đó nếu thật sự đánh lên mặt, không rút hai ba cái răng mới là lạ.

“Ha ha, thân thể thoải mái nhiều rồi.” Có thể do vừa rồi hoạt động, nên suy nghĩ tam cấp (đen tối) đầy đầu trước đó toàn bộ biến mất sạch, nấu nước, hai người tắm rửa xong ai trở về phòng này ngủ.

Năm mới thời cổ đại thật sự rất có không khí ngày lễ, bốn phía đều là hỉ khí dâng trào, Lăng Ngạo đi dạo ngoài đường thấy cái gì cũng được. Mua rất nhiều pháo, thứ này ở hiện đại không thể đốt nữa, chỉ được đốt ở nơi quy định, không đã ghiền, lần này y muốn đốt cho đủ. Xem ai dám phạt tiền y!

Mua giấy đỏ, chữ phúc và câu đối thì để Tô Dục viết là được. Môn thần thì nhất định phải mua, phòng ngừa cường đạo. Còn lại chính là ăn và mặc, trong tay họ có ngân lượng, hơn nữa lại ở trong con phố nhỏ bình dân, đồ đạc không mắc, mấy lượng bạc đã mua được một đồng đồ.

Tô Dục võ công giỏi, viết chữ cũng không tồi, giống hệt con người hần, cương nghị. Không bao lâu chữ viết được thấm bột vàng đã khô, những chữ phúc được dán lên bệ cửa sổ, làm tô đậm thêm cảm giác của năm mới.

Hai người cũng không lê la tán dóc, chuẩn bị đủ rượu, năm nay dự định sẽ ăn ăn uống uống trải qua.

Hôm ba mươi, hai người dọn dẹp phòng ốc, thay y phục mới, đang chuẩn bị ra ngoài. Lại có người tới gõ cửa. “Người đến đảm bảo không phải kẻ tốt.” Lăng Ngạo vừa lăm rằm vừa đi ra cửa viện.

Mở then cửa, tam vương gia mang theo nụ cười nhìn y. “Tử Trúc, ta tới thăm ngươi.” Lăng Ngạo lùi về sau một bước, cửa lại không mở ra, y đang thăm dò, dù sao hoàng đế lão tử đó và tam vương gia thực sự rất giống, vạn nhất y nhận sai người thì vô cùng đáng ngại.

“Tam vương gia, nhà tiểu nhân quá giản đơn, sợ ủy khuất tôn giá của vương gia, xin mời vương gia hồi phủ đi.” Nói rồi muốn đóng cửa.

“Tử Trúc, ta từ xa tới đây, ngươi cũng không để ta uống chén trà nóng sao.” Tam vương gia mặt vẫn mỉm cười, không tức giận, cứ như biết rõ y không thể nào không cho được chén trà, nhất định sẽ cho hần vào cửa.

“Là ngươi tự mình muốn tới, xảy ra chuyện ta không chịu trách nhiệm.” Thanh âm của Lăng Ngạo không lớn, nhưng tam vương gia vẫn nghe được, khi nhìn thấy người đứng trước cửa phòng, tam vương gia ít nhiều cũng hiểu rõ một chút.

“Thì ra là ngươi.” Tam vương gia từng gặp hần một lần, lúc đó người trẻ tuổi này bất kể tất cả xông lên, một lòng muốn giết hần. Sau đó bị thủ hạ của hần đánh trọng thương, sau khi chạy thì không biết phương hướng nữa. Không ngờ lại gặp được ở chỗ Tử Trúc.

“Tam vương gia, mời vào.” Lăng Ngạo cũng không bận tâm tới hai người, năm mới, ai không cho y thoải mái, người đó là thù nhân của y.

Lăng Ngạo rót trà, bưng lên bánh kem tứ tượng, nhìn tam vương gia, người nên uống, nên ăn, ăn xong no xong, thì đi.

“Tử Trúc, ta mang theo chút đồ năm mới tới cho ngươi. Ngươi đừng không cần, ta chỉ có chút tâm ý mà thôi.” Tam vương gia vừa thấy Lăng Ngạo định mở miệng, đã vội giải thích: “Đều là những thứ bình thường, ta biết ngươi không thèm những thứ hào nhoáng.” Nói xong phát tay, hạ nhân liền nâng đồ vào tiểu viện.

Mấy rương lớn pháo lễ, còn có chút đồ ăn, lại thêm mấy bộ y phục. Lăng Ngạo nhìn thử, đúng thật là không có gì khác. “Vậy Tử Trúc xin cảm tạ vương gia.” Lăng Ngạo cũng không khách khí, đi quanh rương pháo lễ. Tam vương gia thấy Lăng Ngạo thích, vội nói:

“Tử Trúc, tối nay cùng ta đi đốt pháo hoa được không?”

Lăng Ngạo trầm mặt xuống, liếc nghiêng nhìn vương gia, lão gia hỏa này muốn làm gì? Muốn chiếm tiện nghi của lão tử? Bạn đang ?

“Ta chỉ muốn cùng người ăn một bữa cơm, ngắm pháo hoa, cùng nhau đón giao thừa.” Tam vương gia nói rất thành khẩn, cũng rất đáng thương. “Năm nào cũng ở trong cung rất vô vị, không chút niềm vui.”

Lăng Ngạo nhìn lão gia hỏa đáng thương, lại nhìn sang Tô Dục, Tô Dục cúi đầu, có thể thấy vẫn luôn nhẫn nại: “Tam vương gia, mừng một Tử Trúc sẽ cùng đi mừng năm mới với người, nhưng ba mươi thì không thể cùng người.” Ý vẫn quan tâm tới suy nghĩ của Tô Dục, dù sao ngồi cùng bàn với thù nhân, bữa cơm như thế khó nuốt cỡ nào có thể tưởng tượng ra.

“Tử Trúc ~” Tam vương gia không muốn đi, Lăng Ngạo mỉm cười nói: “Sáng ngày mai Tử Trúc sẽ cùng đi mừng năm mới với tam vương gia, đến lúc đó còn mong tam vương gia đừng cản Tử Trúc ngoài cửa a.”

“Sao có thể chứ? Người tới ta hoan nghênh còn không kịp, sao có thể cản người ngoài cửa!” Tam vương gia cuối cùng không lưu lại ăn cơm giao thừa. Thức ăn đã làm xong, một món xào chay và mười món khác, hai người uống một vò nữ nhi hồng lâu năm, người một chén, ta một chén uống rất vui vẻ.

“Tô Dục, người ngồi tại đây, cảm thấy thứ gì là quan trọng?” Lăng Ngạo buông rượu xuống, tán chuyện với Tô Dục.

“Bảo thù, đoạt mạng và ca ca về, tìm muối muối.” Tô Dục nói ra nguyện vọng trong lòng hẳn. “Còn người.” Tô Dục hỏi y.

“Ta a, ta cảm thấy ta luôn có mục tiêu xác định, nhưng hiện tại lại rất mê mang, không biết mình nên về đâu, cũng không biết bản thân muốn làm gì?” Lăng Ngạo nói xong thở dài.

“Người nhà của người đâu?” Tô Dục lần đầu tiên nói đến vấn đề khá sâu sắc.

“Người nhà của ta a, bọn họ ở một nơi rất xa, khi ta đang sống có thể vĩnh viễn cũng không thể gặp lại họ.” Lăng Ngạo nhớ tới cha mẹ của mình, còn có em gái. Hiện tại bọn họ đã đứng lên được khỏi đau khổ khi mất đi y rồi đi, hy vọng người nhà nơi phương xa sẽ được vui vẻ.

“Trong nhà người có những ai?” Tô Dục hỏi tiếp.

“Người nhà a, ta chỉ gặp qua mẹ, tam vương gia nói nàng là mẹ ta, ta không biết nàng có phải mẹ ta không, ta đối với nàng hầu như không có ấn tượng, tam vương gia còn nói ta có một đệ đệ, và một muội muội, là hẳn làm lạc mất muối muối của ta, nói không thể đền lại được cho ta một muối muối.”

Lăng Ngạo cười gượng, không bao lâu thì quay sang Tô Dục. “Người có một ca và một muội, đúng không?”

Lăng Ngạo gõ đầu, đau khổ kêu: “Trời ơi, người đừng nói với ta, người chính là đệ đệ của ta đi.”

Tô Dục trầm mặc một lúc, Lăng Ngạo không nhìn ra được bất cứ dãy sóng nào trong mắt hẳn. “Ta không biết.”

Tim Lăng Ngạo chạy xuống bụng, nhưng vẫn hỏi: “Mạo muội hỏi một câu, quý danh của lệnh tôn là gì?”

“Gia phụ Tô Mộ Dung.” Tô Dục nói, Lăng Ngạo ghi nhớ thật kỹ. Để bảo đảm vạn nhất, lại hỏi thêm: “Còn tên muội muội của người?”

“Tô Tiểu Tiểu.” Khi Tô Dục nói tới muội muội thì trong mắt có một chút ảm áp. Lăng Ngạo còn chưa kịp đào sâu nội tình tổ tông ba đời nhà người ta, Tô Dục đã nói tiếp: “Chúng ta đi đốt pháo hoa đi.” Vấn đề không muốn tiếp tục, hẳn uống hết rượu trong chén, điểm mỗi lửa rồi ra ngoài.

“Đợi ta với.” Lăng Ngạo nói xong cũng uống hết rượu, rồi chạy theo.

Ôm hai rương pháo hoa lớn của tam vương gia, vui vẻ theo sau. Tô Dục dùng mỗi lửa điểm pháo hoa, Lăng Ngạo cười: “Người chưa từng chơi a, cầm nến nhang là được rồi, giết gà mà dùng dao mổ trâu.” May mà y có ôm hộp nhang ra, điểm nhang, dùng đầu nhan châm pháo hoa.

“Rất lâu về trước từng chơi, giờ đã không còn nhớ rõ.” Trước đây Tô Dục sợ tiếng nổ của pháo hoa, mỗi lần đều là ca ca châm. Hẳn trốn sau lưng ca ca, sau đó kéo muội muội, ba huynh muội cùng cười đùa, thuở ấu thơ khoái lạc.

“Ta cũng đã rất lâu không đốt.” Hai mươi năm trời không đốt qua thứ này, điểm hai lần mới được.

Vì pháo hoa của họ là chuyên cung cấp cho hoàng cung, cho nên, đặc biệt rục rở lộng lẫy. Tiểu hài tử nhà hàng xóm vỗ tay, cùng tới nhìn pháo hoa của họ.

Lăng Ngạo một phát đốt sạch pháo hoa tam vương gia cho, Tô Dục đứng bên cạnh y, khi lỗ tai y bị đông lạnh phát đau, có một đôi tay ấm áp phủ lên, bao lấy nó. Y quay sang cười sáng lạn với Tô Dục, cho đến khi pháo hoa tàn hết, bọn họ mới trở vào nhà.

“Thật đã nghiện, đợi tới mười lăm chúng ta lại đốt.” Lăng Ngạo mua không ít, chơi này giờ, tay cũng cứng lại. Tô Dục kéo tay y vào lòng xoa nắn, đợi sau khi ấm áp lại mới buông ra, tất cả đều làm rất tự nhiên.

Bánh chẻo nửa đêm là nhất định phải ăn, hai người đều không đói, nhưng giao thừa phải có bộ dáng như giao thừa. Lăng Ngạo cầm hộp nhân bánh chẻo đã làm xong từ sớm ra. “Người biết về vỏ bánh chứ?”

Tô Dục lắc đầu. Hắn chỉ biết làm những thứ đơn giản để ăn, còn những thứ phức tạp này nào biết làm. “Vậy được, người vào nhà nghỉ ngơi đi, ta tự làm.” Lăng Ngạo không để ý, y xắn tay áo, chiếu theo phương pháp trong trí nhớ, về từng chút một, còn thật sự làm ra được vỏ bánh chẻo tròn tròn.

Tốc độ của Lăng Ngạo không nhanh, về được hai mươi cái, sau đó bỏ vào trong nồi hấp, lúc đầu khi y mua nồi hấp, Tô Dục có chút bức bối, thứ này dùng để làm gì? Lúc này thì hắn đã biết dùng vào việc gì.

Dù sao cũng được ăn bánh chẻo vào đêm giao thừa, tiểu tử Tô Dục vận khí cũng tốt. Phát đầu tiên ăn ngay bánh chẻo có nhân đường, sau đó cái thứ hai người ta ăn là bánh chẻo có nhân đồng tiền. Điều này khiến Lăng Ngạo tức giận, dù sao cũng phải lưu lại cho y một cái chứ, toàn để tên kiếm lời này giành hết.

“Cái này có ý nghĩa gì?” Tô Dục nhìn chằm chằm đồng tiền trên bàn hỏi.

“Ta nhớ trước đây quê ta có một tập tục, nói trong bánh chẻo gói đồng tiền, ai ăn được, thì năm sau sẽ có nhiều tiền tiêu. Ăn được nhân đường, năm sau cuộc sống sẽ ngọt ngào ngào.” Giải thích xong Lăng Ngạo trừng Tô Dục. “Tiểu tử ngươi ăn hết cả đường và tiền, lão tử năm sau lại không có tiền không có cuộc sống tốt, tới lúc đó lão tử ngày ngày ức hiếp ngươi!”

“Ha ha, được.” Tên kiếm lời nghe xong còn cười ngốc một hồi, khi thu dọn bàn ghế, Lăng Ngạo phát hiện, tên kiếm lời cẩn thận cất đồng tiền. Nghĩ lại thì cũng là một tiểu hài tử, ai lại không có lúc từng ngây thơ.

Nhắm mắt, lên giường, còn phải nghĩ xem ngày mai làm sao tới vương gia phủ đón năm mới. Tên Tô Dục này hôm nay giống y như báo con dựng lông, ngày mai phải dặn dò kỹ mới có thể dẫn hắn theo, nếu không sẽ gây chuyện. Đầu năm, có nhà ai mà không mong cát lợi.

39. Chương 39: Ân Oán Vương Mặc Cuối Cùng Rõ Ràng

Dưới ngàn dặm vạn dò lải nhải tận tình khuyên can của Lăng Ngạo, Tô Dục bị kéo theo cùng tới chỗ tam vương gia mừng năm mới. Vừa mở cửa đã bị dọa nhảy dựng, tổng quản tam vương phủ ăn mặc phúc hậu, cong người đứng nơi đó chờ.

Vừa thấy Lăng Ngạo mở cửa, lập tức trưng ra bộ mặt nịnh nọt lấy lòng cười nói: “Vương gia lệnh nô tài đến đón Tô công tử, Tô công tử xin mời qua bên này.” Tổng quản vương phủ khi ở trước mặt người bình thường thì nghênh ngang hống hách, nhưng dù sao vương gia sủng người này sủng tận trời, hắn dù có quyền lớn hơn nữa cũng chỉ là một nô tài, vẫn còn có mắt nhìn.

“Cực nhọc rồi.” Lăng Ngạo theo sự dẫn dắt của tổng quản, đi lên một chiếc xe ngựa hoa lệ, Tô Dục khó chịu ngồi cạnh y. Trong xe có đồ ăn đồ uống, Lăng Ngạo cũng không khách khí, tách nhân hạt dẻ, đặt vào tay Tô Dục. “Ăn đi, rất ngon đó.”

Tên kiếm lời Tô Dục đỏ mặt, mắt cũng đỏ, Lăng Ngạo rờ đầu hắn nhẹ giọng nói: “Hài tử đáng thương, không có ai thương yêu.”

Nói xong lại đi tách thêm.

Xe lay lắt cuối cùng cũng tới được vương phủ, Tô Dục xuống trước, vươn tay muốn tiếp y, y cười đặt tay lên, Tô Dục cầm chặt không buông, hôm nay Lăng Ngạo tới đây một là vì giữ chữ tín, hai cũng là vì chứng minh một chuyện, chuyện rất quan trọng.

Khi vào phòng, người trong phòng a, nữ nhân nam nhân nhét đầy nghẹt. Lăng Ngạo vừa thấy liền nhíu mày, quay đầu muốn trở về.

“Tử Trúc, dừng bước.” Hoàng đế lão tử mở miệng giữ người. Lăng Ngạo không thể bước tiếp, dù sao người ta là hoàng đế, nắm chắc đại quyền sinh sát. Năm mới cũng đừng đi động chạm long uy của người ta.

“Hoàng thượng, năm mới an lành.” Lăng Ngạo ngoài cười trong không cười kéo khõe miệng, thập phần không tình nguyện mở miệng.

“Được được, Tử Trúc nhanh qua đây ngồi, sao vừa thấy trẫm liền quay đầu bỏ đi rồi? Có phải là không muốn gặp trẫm không?” Hoàng đế lão tử xuống khỏi thượng tọa, đi qua đám người cung kính quỳ một bên, đích thân cầm tay Lăng Ngạo, kéo y lên thượng tọa, Lăng Ngạo không buông tay Tô Dục ra, ba người kéo nhau đi, trông vô cùng kỳ cục.

“Trẫm vừa hỏi ngươi, tại sao quay đầu bỏ đi?” Hoàng đế luôn uy nghiêm không vì Lăng Ngạo bất kính mà tức giận, ngược lại thân thiết hỏi Lăng Ngạo. “Phòng đầy người, dọa ta, cho rằng đi lầm chỗ.” Câu trả lời của Lăng Ngạo không biết có phải đã làm hoàng đế ngạc nhiên không, hoàng đế cười vô cùng vui vẻ, ha ha nửa ngày, cuối cùng cười đến sắp ứa nước mắt. “Tử Trúc a, câu này do ngươi nói ra nghe giống hệt như thật, người khác mà nói, trẫm sẽ cho rằng bọn họ đang cố ý gây sự chú ý với trẫm.”

Hừ! Lăng Ngạo hừ lạnh trong lòng, phỉ nhổ, cho rằng ai cũng muốn lấy lòng ngươi sao, tự đại!

“Vương gia, năm mới an lành.” Lăng Ngạo rút tay mình khỏi tay hoàng đế, quay người dùng vẻ mặt không tốt mấy chào hỏi tam vương gia.

“Tử Trúc, ngươi mặt bộ y phục này nhìn rất đẹp.” Tam vương gia nhìn ngoại sam hồng diễm trên người y, thất lưng phối thêm dây lưng kim sắc, có đủ không khí chúc mừng, tô điểm thêm cho làn da trắng tuyết của y càng thêm tuấn mỹ, mắt cũng đặc biệt sáng.

Y phục này là năm ngoái Lăng Ngạo tự mình chọn chất liệu, tiêu mất một khối bạc vụn làm ra, y thích mặt màu đỏ khi đón tết, như vậy năm mới sẽ được cát lợi, có được hồng vận.

“Tạ tam vương gia tán thưởng.” Lăng Ngạo quay đầu nhìn nam nhân nữ nhân bên dưới, chỉ vào họ. “Cho bọn họ đứng lên đi, năm mới mà, cứ để người ta quỳ không cho tiền thưởng thì không tốt.” Lăng Ngạo không thích nhìn người ta quỳ trước mặt mình, y lại không có ngân lượng ban thưởng, muốn ám thị cho hai lão gia hỏa kia moi tiền ra.

“Thưởng thưởng, sao có thể không thưởng. Điều lui xuống lĩnh thưởng đi.” Tam vương gia phất tay, vội thuận theo ý Lăng Ngạo. Người bên dưới nhất tề cúi đầu. “Tạ hoàng thượng, tạ tam vương gia, tạ Tô công tử ban thưởng.”

Xùy! Lão tử đã đủ nổi danh nha, ai cũng nhận thức ta!

Người đi rồi, trước mắt sáng hơn không ít, người nhiều, Lăng Ngạo cảm thấy vội phát hoảng, người đi, lại thanh tĩnh.

Vài người ngồi lại, Lăng Ngạo tìm chủ đề, vốn muốn cùng tam vương gia nói chút chuyện riêng, nhưng hoàng đế có mặt ở đây không tiện nói. Vậy để tránh được hai con lang già này, y vẫn nên đi thăm tiểu miêu dương kia một chút. “Tam vương gia, Tử Trúc muốn đi thăm nàng, không biết có tiện không?”

“Được được, đi thăm nàng đi, nàng vẫn luôn nhớ mong ngươi.” Tam vương gia hiện tại thể nhưng lại cảm thấy nữ nhân đó ở trong vương phủ của mình là một chuyện vô cùng tốt, dù sao Tử Trúc không phải là loại người không niệm thân tình.

“Vậy Tử Trúc lui xuống thăm nàng.” Gật đầu với hoàng đế, y đứng lên.

“Trẫm cũng rất nhiều năm không gặp nàng, cùng đi vậy.” Hoàng đế trơ mắt muốn đi theo, Lăng Ngạo lập tức xụ mặt, đứng yên không động.

Hoàng đế thấy Lăng Ngạo không vui, cười gượng một tiếng. Tam vương gia đành dàn xếp, cười nói: “Vương huynh, chúng ta nên xem hết vũ vừa rồi thì hơn, để mẫu tử hai người đoàn tụ.”

Hoàng đế được bắt thang đi xuống, nhanh chóng ngồi lại ghế. Sắc mặt Lăng Ngạo hơi tốt hơn chút, nở nụ cười không tình nguyện cho hai người, rồi kéo Tô Dục rời khỏi.

“Hoàng huynh, người không cảm thấy nam tử bên cạnh Tử Trúc khá quen mắt sao?” Tam vương gia vẫn cảm thấy có chỗ nào đó rất quen mắt, nhưng lại không nghĩ ra

“Thân hình đó rất giống người.” Hoàng đế nghĩ kỹ một chút, cười nói: “Sẽ không phải là con riêng lưu lạc nơi dân gian của người chứ.”

Tam vương gia cười lắc đầu, cả đời này hắn chỉ có vài nữ tử rất dễ đếm, còn con cái thì càng ít ỏi hơn, sao có thể là hài tử của hắn.

Lăng Ngạo nhìn nữ nhân đó, cúi người khá sâu, bất kể có phải mẹ của thân thể này hay không, là trưởng bối, thì cũng nên được y kính lễ.

“Mau, mau ngồi đi. Dừng vân thiên chưa?” Nữ nhân có chút không biết làm sao, có thể thấy nàng rất cao hứng, có chút kích động.

“Đã dừng rồi, người đừng vội. Ngồi xuống đi, chúng ta nói chuyện.” Lăng Ngạo ôn hòa nói, trong mắt nữ nhân hàm lệ, ngồi xuống, muốn nói gì đó, lại để tâm Tô Dục ở đây, nên không mở miệng.

“Tô Dục, người đi tìm các tiểu nha hoàn chuyện phiếm một lát.” Lăng Ngạo chớp chớp mắt với Tô Dục, các tiểu nha hoàng hậu hạ nữ nhân cứ như sóng thu không dứt ào lên người Tô Dục, từng đợt tiếp từng đợt, Lăng Ngạo nhìn cũng phải đỏ mặt, tên đầu gối Tô Dục lại không biết làm sao.

Bảo Tô Dục đi rồi, Lăng Ngạo quay sang nhìn chăm chăm nữ nhân, nữ nhân bị y nhìn có chút sợ hãi, Lăng Ngạo mới mở miệng: “Ta không nhớ được rất nhiều chuyện, cho nên, ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi.”

“Người hỏi đi.” Nữ nhân hít thở thật sâu, đợi khi tử mở miệng.

“Cha ta là ai? Đệ muội của ta tên là gì?” Lăng Ngạo biết vấn đề này hỏi ra thật không thích hợp, nhi tử mà ngay cả cha mình cũng quên, thật không ra sao.

“Toàn bộ người đều không nhớ sao?” Nữ nhân kinh ngạc, lấy tay che miệng, mắt lại hồng lên.

“Không nhớ, có lẽ mấy năm trước còn nhớ, nhưng vào cái ngày gặp nguy hiểm xem chút mất mạng, sau khi tỉnh lại thì cái gì cũng không còn nhớ.” Lăng Ngạo nói ra lời nói dối thiện ý.

“Hài tử đáng thương, khiến người chịu khổ rồi.” Nữ nhân đỏ mắt, lệ lưng trông chậm rãi mở miệng. “Cha người là Tô Mộ Dung.”

Chỉ một câu này, liền như sét đánh thẳng vào người Lăng Ngạo, trách không được mục quang Tô Dục nhìn mình luôn thân thiết như thế, thì ra thật sự là người nhà a. Khi không có thêm một đệ đệ, cũng may, y chưa tới mức đói không chọn cơm lạnh không chọn áo mà ăn sạch Tô Dục vào bụng, nếu không, thật sự là loạn hết rồi.

“Đệ đệ của người tên là Tô Tử Dục, còn muội muội là Tô Tiểu Tiểu.” Nữ nhân không nói về mình, nàng cảm thấy bản thân không xứng xưng là người của Tô gia, cho nên không nói. Nhưng, đây không quan trọng, Lăng Ngạo muốn biết là chuyện khác.

“Năm đó, Tiểu Tiểu xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện cũ nói ra rất dài.” Nữ nhân nhìn một lát, thấy y gật đầu, tỏ vẻ không kiên nhẫn, mới nói tiếp.

“Năm đó, cha người là tài tử văn võ song toàn trong kinh thành, bao nhiêu người theo đuổi tán tụng, bao nhiêu đại gia kêu tú hán cũng không nhìn trúng, lại nhìn trúng kẻ xuất thân thanh lâu là ta, ta tuy là một thanh quan, nhưng dù sao cũng xuất thân từ nơi bẩn đục, cha người lấy ta rồi thì mang ta theo ẩn cư.” Nữ tử thở dài, tràn đầy hổ thẹn.

“Tất cả đều chỉ có thể trách ta quá tham lam vinh hoa, những ngày ẩn cư phải sống thanh bần, cha người rất thích cuộc sống khoáng đạt tự do này, mà ta thì lại không quen. Vào năm sinh hạ người, ta và bằng hữu

tam vương gia của cha người có tư tình, tam vương gia thường xuyên mang một chút y phục trang sức tới cho ta, mà cha người hề bẽ quan thì mười ngày nữa tháng cũng không ra.” Sắc mặt nữ tử càng thêm khó coi, dù sao chuyện phong trần xưa cũ, như một cây kim, hung hăng đâm vào lòng nàng.

“Sau đó là sinh hạ Dục nhi, cho đến khi sinh Tiểu nhi, tư tình của ta và tam vương gia mới bị cha người phát hiện, cha người rất tức giận, cảm thấy người thân thân cận nhất phụ hân, khiến hân thương tâm, liền giống như kẻ điên ngày ngày gào thét muốn giết đòi gian phu *** phụ chúng ta. Ta sợ hân thật sự làm như thế, nên dẫn huynh muội ba người các người chạy theo tam vương gia.

Cha người sao có thể cam tâm, tìm đến cửa bóp cổ tam vương gia, hỏi đứa nào là nghiệt tử của tam vương gia, tam vương gia cũng tràn đầy hổ thẹn với cha người, mới nói nguyện ý dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự bình an của các người. Cha người cuối cùng không xuống tay, chỉ đánh tam vương gia một trận, cắt bỏ đoạn nghĩa, và bắt theo Dục nhi. Vì tướng mạo người rất giống hân, Dục nhi khi còn nhỏ lại rất giống vương gia, cha người nói hân muốn bắt tam vương gia ném trải tư vị bị nhi tử của mình truy sát.

Lúc đó cha người tràn đầy thù hận, cảm thấy cả hoàng tộc này đều có lỗi với hân, cho rằng ngay cả thái tử lúc đó, cũng chính là hoàng thượng hiện tại có ý lừa gạt hân, thái tử đến khuyên, nói mỹ nhân muốn bao nhiêu có bao nhiêu, hân tức giận, nên đã châm lửa đốt thái tử điện. Và nói từ bây giờ ân đoạn nghĩa tuyệt với hoàng phủ gia, rồi ra đi bắt tằm.” Nữ nhân thở dài, chuyện cũ không nói ra thì thôi, nói ra thì xấu hổ hối hận toàn bộ đều dâng trào.

Thì ra là như thế, Lăng Ngạo đợi tâm tình nữ tử hơi bình ổn mới hỏi: “Vậy Tiểu nhi bị chuyện gì? Tại sao không ở chung với ta?”

“Lúc đó người còn rất nhỏ đã hiểu chuyện, cha người đi rồi, liền dẫn Tiểu Tiểu ba lần bốn lượt muốn chạy khỏi vương phủ. Còn hạ được vào trà của vương gia, nói phải giết chết vương gia. Vương gia liền nói người không học võ, thì vĩnh viễn cũng không giết được hân, sau đó người liền bái Mặc sư tượng làm sư, được hân mang đi học võ, mỗi ba năm mới về một lần. Tiểu nhi không phải do tam vương gia cố tình lạc mất, là Tiểu nhi xảy chân rơi xuống nước, vương gia phái bao nhiêu người tìm kiếm cũng không có tung tích.” Nữ nhân nói rồi dùng khăn lau lệ trên khóe mắt. Nàng đã biết sai rồi, mấy năm nay tuy nàng cảm y ngọc thực, nhưng nàng một chút cũng không vui vẻ, tam vương gia không còn sủng hạnh nàng nữa, nàng không khác gì một quả phụ.

“Thì ra vương gia nói hân mang Tiểu nhi tặng người khác là đang lừa ta.” Nữ hài tử rơi xuống nước, hiện tại khả năng còn sống có bao nhiêu, mọi người đều rõ ràng. Kia chẳng qua là cho thiếu niên Tô Tử Trúc một tia hy vọng.

“Tử Trúc, người hận mẹ, mẹ đều biết, mẹ không có chút gì che giấu, những chuyện cũ đều nói hết với người rồi. Mẹ không cầu người tha thứ, chỉ hy vọng người nếu có thời gian thì đến thăm mẹ, được không?” Trong mắt nữ tử tràn đầy khát vọng, Lăng Ngạo lại không phải là Tô Tử Trúc, đối với nàng không có thù hận gì, chẳng qua là vấn đề có bao nhiêu hảo cảm. Nữ nhân mà, sợ cuộc sống khổ sở, tâm lý muốn được sống sung sướng có thể lý giải, y cũng không phải không thể tiếp nhận. Con người đều có quyền chọn lựa cách sống của mình, nàng tự chọn lựa vinh hoa, thì phải từ bỏ tình ái.

“Được, khi ta ở kinh thành sẽ thường xuyên tới thăm người.” Lăng Ngạo không cười, mục quang chân thành vô cùng, nữ nhân này cũng cô đơn, Tô Tử Trúc cho y thân thể này, y sẽ thay Tô Tử Trúc tận hiếu, mọi người không thua không thiệt.

Hoàng đế phái người tới mời y dùng ngọc thiện, y không kiên nhẫn lắm bậm một câu: “Hoàng phủ gia không phải đồ tốt.”

Nữ nhân nhẹ cười, cầm bộ y sam đích thân may vá. “Nhiều năm không làm, nhưng chắc vẫn có thể mặc được.”

“Cảm ơn.” Lăng Ngạo chung quy không gọi nàng là mẹ, thực sự cảm thấy rất ngại miệng.

Nữ nhân nhìn Lăng Ngạo cảm y phục đi, cảm thấy được an ủi. Làm mẹ chung quy luôn thương nhớ nhi tử của mình, lúc đó nhi tử đi luyện võ, nàng cũng là hy vọng tương lai có thể nổi bật hơn người. Hiện tại thấy nhi tử của nàng bộ dáng ngọc thụ lâm phong, nhân tài nổi bật, làm mẹ cũng thấy rất tự hào.

Lăng Ngạo rất ít khi tặng đồ cho nữ nhân, bạn bè nữ của y không nhiều, cơ bản đều là nam, trước đây y cũng thích nam nhân hơn. Cứ nghĩ có một ngày, một mối rồi, sẽ tìm nữ nhân kết hôn, sống cuộc sống bình thường. Hiện tại y còn phải suy nghĩ nên hồi đáp lễ vật gì cho mẹ của Tô Tử Trúc.

Tam vương gia và hoàng thượng thấy y cầm bao gói tinh tế trở về liền hiểu rõ, hai người thăm suy nghĩ xem lễ vật do mình chuẩn bị liệu có lọt được vào mắt y không.

“Tô Dục nhà ta bị các tiểu nha hoàn bắt đi đâu mất rồi?” Khi y ra khỏi chỗ của nữ nhân đó thì không thấy Tô Dục, y không nói với nữ nhân, Tô Dục chính là hài tử khác của nàng. Tạm thời không có cách nào mở miệng, sau này sẽ có cơ hội thích hợp để y nói.

Tô Dục bị các tiểu nha hoàn kéo đi, y nói với các nữ nhân đó, bảo Tô Dục đến tiền viện tìm y. Nhưng tới đây rồi, vẫn không thấy được Tô Dục, y không khỏi cảm thấy lo lắng.

“Đừng gấp, ta để hần tới chỗ chọn ngựa rồi, cũng phải cho người vài con ngựa tốt, người muốn ra ngoài cũng tiện hơn.” Tam vương gia vội mở miệng, sợ y lo lắng.

“Tạ vương gia.” Lăng Ngạo cảm thấy ngựa này không phải không thể nhận, dù sao bọn họ có tiền, y là người nghèo, y không cần phải làm bộ cân nhắc, cứ miễn cưỡng nhận lấy.

Hoàng thượng cũng không chịu yếu thế, lấy ra một lệnh bài. “Cái này người cầm đi, sau này tiến xuất hoàng cung cũng thuận tiện, nếu tới châu huyện nào, thấy huyện quan nào không thuận mắt thì cứ đập hần xuống.”

Lăng Ngạo hồ nghi nhận lấy, đây chắc không phải là lệnh bài chuyên thuộc của khâm sai đại thần gì đó chứ, y không muốn ăn hoàng lương. Ngự ban kim bài, như thánh thượng thân lâm. Tương lai có lẽ sẽ cần dùng, trước tiên cứ cất giữ rồi nói sau. “Tạ hoàng thượng.”

Nét đồ vào ngực không chút xú khách khí. Dù sao là họ cho y, không phải y đòi. Ở nơi này y nghèo khổ túng thiếu, không kiếm thêm chút đồ có thể bảo mạng thì sao mà được?

Không bao lâu Tô Dục trở lại, Lăng Ngạo lệnh Tô Dục ngồi xuống cùng ăn cơm, trên bàn trừ hoàng đế ra chính là tam vương gia, Tô Dục nhìn một cái, Lăng Ngạo liền trừng mắt, muốn phát uy. Tam vương gia biết lòng người, vội nói: “Ngồi xuống đi, người nhiều sẽ náo nhiệt.”

Lăng Ngạo liếc xéo tam vương gia một cái, vừa đúng lúc lại chạm phải tầm mắt tam vương gia đang nhìn mình, vội cười, rồi bắt đầu động đũa. Mấy lời trên bàn rượu y cũng biết nói, uống vài ly rồi, Lăng Ngạo bưng ly rượu kính: “Bách xuyên tới đông hải, lúc nào lại cạn ly, hiện tại không uống rượu, tương lai sẽ bị thương.”

Hoàng thượng và vương gia nâng ly cùng cạn, Lăng Ngạo lại nói: “Thiếu niên xa hương già rồi mới quay lại, ly này ta mời vương gia.” Vương gia vô lực uống cạn.

Dù sao mọi người đều uống cao hứng, lại là năm mới, say cũng là bình thường.

Hoàng thượng mắt long lanh nhìn y, Lăng Ngạo liếc xéo hần. “Rượu là lương thực, tinh, càng uống càng trẻ. Hoàng thượng, nào, Tử Trúc kính người.” Ngay cả tôn xưng cũng miễn.

Lăng Ngạo bưng ly rượu, đụng đụng vào mặt đen của Tô Dục. “Kiếm lời, cảm tình sâu uống cạn, cảm tình nhạt nhấp môi.” Tô Dục trừng mắt, rầu rĩ.

Lăng Ngạo ha ha cười; “Tử Trúc đa tại hoàng thượng và vương gia. Tử Trúc...” Bịch một tiếng, đầu đụng lên mặt bạn, Tô Dục vội cúi y lên, ôm trong lòng: “Tiểu nhân mang chủ tử về nghỉ ngơi trước.”

“Không cần, cứ nghỉ ngơi trong vương phủ đi, y uống rượu, cẩn thận nhiễm phong hàn.” Tô Dục do dự một chút, rồi vẫn nghe theo lời vương gia, ôm Lăng Ngạo tới phòng ngủ trước kia của y nghỉ ngơi.

Tô Dục canh bên cạnh Lăng Ngạo, một bước không rời, ngăn cản hai lão sắc lang thừa cơ chiếm tiện nghi của Lăng Ngạo. Không bao lâu có tiểu nha hoàn bưng chén canh giải rượu lên, Tô Dục cẩn thận dứt cho Lăng Ngạo.

Tô Dục không uống bao nhiêu rượu, nên vẫn còn thanh tỉnh, hiện tại dám bức hoàng thượng và vương gia uống rượu cũng chỉ có người không sợ trời không sợ đất như y. Sao y lại khiến người ta không thể bớt lo

lạnh như vậy, không phải người ta đồn đãi y rất thanh cao, lạnh như băng tuyết, không thích nói nhiều sao? Hiện tại xem ra, lời đồn là giả, không thể tin tưởng lời đồn.

Khi Lăng Ngạo ngủ đại khái không đến một nén hương thì mở mắt ra, ngón tay khẽ động. Tô Dục vừa định mở miệng, Lăng Ngạo đã vươn tay che miệng hắn, nhỏ giọng nói: “Đừng nói, ta không uống nhiều.”

Mấy ly rượu đó mà muốn hạ gục y, quá xem thường y rồi.

“Hôm nay không thấy tên râu sơn dương, ta đoán hắn hận ta như thế, nhất định sẽ xuống tay trong hôm nay.” Lăng Ngạo cũng muốn báo thù tên râu sơn dương, tam vương gia này có lẽ muốn bảo vệ khuyết điểm, dù sao người trung tâm một lòng như thế hiện tại không dễ tìm. Cho nên, y cho đối phương một cơ hội, bên ngoài vương phủ, tên râu sơn dương sẽ không động thủ, vì hắn bị hiềm nghi lớn nhất, thoát không được can hệ. Nhưng khi ở trong vương phủ, thì không dễ nói, bản thân tam vương gia cũng không phải người tốt, xảy ra chuyện, thì trách được ai. Một đám trốn tránh rửa sạch trách nhiệm.

“Vậy người muốn làm gì?” Tô Dục cảm thấy lá gan của Lăng Ngạo cũng rất lớn, không sợ tự chuốc phiền phức.

“Đợi. Người gục trên đầu giường ta giả ngủ, chúng ta đợi cá cắn câu.” Nói xong Lăng Ngạo lại nhắm mắt, Tô Dục thở dài, y lời úp lên giường, đợi cá cắn câu.

40. Chương 40: Trúng Xuân Dược Bị Đệ Ân Kiên Mạt Tĩnh

Cá không tới, lại tới một lần khói, Tô Dục nghĩ được vị không đúng, liền kéo chăn phủ che cho Lăng Ngạo, nhưng hắn đã nghĩ phải, hiện tại người ta không sử dụng gì khác, chỉ chuyên xài ba đồ hạ cấp, như vậy không phải quá lỗi thời rồi sao?

Lăng Ngạo thò đầu ra, cho rằng đối phương đã tới, không ngờ lại không thấy ai, chỉ có một nam nhân đang đỏ mắt. “Người làm sao vậy?”

Y cũng nghĩ được hương vị quái dị, còn hít hít mũi, Tô Dục hai mắt trừng đỏ bừng, tên gốc này, đã che lại cho y, y còn ra ngoài làm gì? Hắn, sắp nhin không được.

“Hương vị này là gì a?” Tại sao sau khi nghĩ thấy, lại có chút hưng phấn. “Không phải là xuân dược chứ?”

Tô Dục gian nan gật đầu, vừa rồi khi mới trúng hắn còn kịp ra ngoài tìm người giải quyết, nhưng nếu đi lại sợ có người gây bất lợi cho Lăng Ngạo, Tô Dục không đi, hiện tại thì muốn đi cũng không được nữa. Không tìm người giải quyết, thì chờ nổ huyết quản đi.

“Không kịp nữa, ta cũng rất khó chịu, đợi tới được chỗ tam vương gia lấy giải dược, chúng ta đều vì không phát tiết mà dục tuyệt thân vong.” Đối với Lăng Ngạo trời lớn đất lớn, mạng là lớn nhất. Không dễ gì mới được sống lại, y sao có thể chết như vậy được.

Hai ba cái thoát sạch y phục của chính mình, nhìn Tô Dục hai mắt đỏ rực, cứ như cơ khát N năm không được giải quyết dục vọng. “Mẹ nó người thoát đi chứ, đợi lão tử hầu hạ người sao?”

Lăng Ngạo chưa gằm xong, đã bị mãnh thú bổ nhào. Tiểu thú phát tình giống như muốn xé xác y nuốt vào bụng, cắn cắn gặm gặm trên người y.

Tay Lăng Ngạo cũng không nhàn tản, mẹ nó, khí huyết toàn thân đều trào tới chỗ đó, còn không làm, nửa đời sau của lão tử có khi không thể mập hợp nữa.

Tay nắm lên nguyên đầu nhiệt hỏa của Tô Dục, vuốt nửa ngày, kết quả không nhỏ đi, ngược lại càng lúc càng to, càng lúc càng cứng. Phía dưới của y cũng đã nghẹn nãy giờ. Nhìn đệ đệ hai mắt phun ra lửa dục vọng, cắn răng, huynh đệ thì huynh đệ, bảo mạng trước tiên. Đẩy ngã Tô Dục, mở miệng ngậm lấy đồ vật đó của hắn, khi miệng cũng chưa xót, lý trí của Lăng Ngạo cũng bị thiêu đốt. Vươn tay men tới phía sau Tô Dục, tiểu thú bỗng chụp lấy tay y, chết cũng không buông.

Không còn thời gian tính toán cái này, đảo người nằm xuống. “Mẹ nó, mau chút.” Lăng Ngạo thập phần phối hợp vòng chân quanh thắt lưng Tô Dục, mẹ nó, tại sao lão tử phải ở bên dưới. Nhìn thứ đó của tiểu tử này, hôm nay chắc chắn mất nửa cái mạng.

Tô Dục nghĩ cũng không nghĩ, hai bàn tay nóng hổi siết lấy thắt lưng tinh tế thon nhỏ của Lăng Ngạo, đâm trụ thiết của mình vào.

“A___ Mẹ nó, người, ư, nhẹ chút...” Nói cũng không ra một câu hoàn chỉnh, Lăng Ngạo nỗ lực thả lỏng người, tên gà tơ này không biết thương người, phát cuồng lên rồi thì thật đáng sợ.

Tô Dục cảm thấy thân thể thư sướng, thì ra cảm giác này tuyệt như vậy, thần trí cũng chỉ thanh tỉnh một lát, rồi bắt đầu điên cuồng trùng kích.”

“Thao! Đợi lão tử làm chết người!” Lăng Ngạo cắn môi dưới, không để bản thân phát ra tiếng. Mẹ nó đau thật mà, nhất định chảy máu.

Có huyết dịch bôi trơn, trừu động trở nên càng thêm dễ dàng, Tô Dục luật động như phát điên, căn bản không nghĩ tới cảm thụ của Lăng Ngạo, chỉ quan tâm sự thoải mái của mình. Lại thêm được tính trong thân thể, đang kêu gào đòi cướp đoạt, đòi giải phóng. Đồ mắt công thành chiếm đất, lần sau va chạm mạnh hơn lần trước, lần sau tiến sâu hơn lần trước. Khoái cảm cứ từng đợt từng đợt ập lên đại não, làm tê liệt tư duy của hắn.

Lăng Ngạo tự điều tiết cho mình, cảm giác đau dần biến mất, khoái cảm từng chút từng chút dâng lên. Phiêu lượng trong mây mù, như muốn bốc hơi. Bị Tô Dục va chạm khiến mắt nổ đầy sao kim, trong lòng cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ tuân theo cảm giác nguyên thủy nhất.

Tô Dục đem y lật tới lật lui giày vò, thắt lưng sắp bị hấn áp gãy, tên ấu tử đó còn chưa tiết hỏa. Cuối cùng Lăng Ngạo bất kể luân, nên la thế nào thì la, ủa a a a, la đến khàn cổ họng. Trên người y và Tô Dục đều dính bết lại, y nhắm mắt, ngay cả mí mắt cũng mệt tới không thể nâng lên.

Thao! Ta cho người thao, lão tử nếu không thao lại, lão tử sẽ không phải nam nhân!

Tô Dục ôm Lăng Ngạo ngủ được một nén hương, tam vương gia tới gõ cửa, hai người đều không thức dậy. Tam vương gia lo lắng, không nên ngủ say như vậy mới đúng chứ, vừa đẩy cửa vào thấy được xuân sắc đầy phòng, lập tức sắc mặt xanh mét, sầm mặt lùi ra.

Lăng Ngạo ngủ một mạch tới tận mừng hai mới tỉnh, thì cảm thấy như bị quỷ áp thân, toàn thân đều đau, hận không thể ngay cả thở dốc cũng đau. “Thức dậy!” Cổ họng cũng phun ra lửa, thanh âm khàn đặc không ra tiếng, giống hệt như lão già.

Tô Dục vội đứng lên. Thứ đó của hắn vẫn còn đặt trong thân thể Lăng Ngạo, lúc này rút ra quá gấp, Lăng Ngạo đau đến nghiêng răng. “Thao! Người không thể chậm một chút sao!” Cũng bất kể giọng nói có tang thương bao nhiêu, cứ thế há họng chửi đổng.

“Đi châm chút nước cho lão tử uống.” Phân phó một câu, y hiện tại chính là tổ tông, tên hỗn trướng tiểu tử Tô Dục này dám không tuân theo y, y liền phế hắn.

Tô Dục nhặt y phục khoát lên, rót ly nước mát cho y nhuận cổ, giọng nói của Lăng Ngạo không còn khàn như vừa nãy, lý trí cũng trở về, tên râu sơn dương, món nợ này lão tử sẽ ghi nhớ. “Đi, tìm tam vương gia tới đây.”

Tô Dục muốn mặc y phục cho y, một thân da trắng xanh tím này đều là kiệt tác của hắn, mặt hắn nóng tới mức đỏ như quả hồng chín, mắt cũng không biết nên nhìn đi đâu mới tốt. “Bỏ đi, gọi người lấy nước tắm rửa.”

Lăng Ngạo phân phó xong ngã lại giường, đợi Tô Dục gọi người mang thùng tắm tới, châm nước nóng, lại nhẹ nhàng dịu dàng đặt y vào trong, Lăng Ngạo trầm trong nước, cảm thấy tay chân như bị bẻ gãy, nhưng cũng không thể nhìn tiểu tử đó thanh tẩy cho mình, thậm chí nghiêng răng, tự làm sạch cơ thể. Mỗi chuyển tẩy sạch bên trong đã tiêu mất hơn nửa canh giờ, bên mép đều bị rách, đầu ngón tay y còn chưa kịp chạm vào nơi đó, đã đau tới nhú máu, đợi đến khi thật sự tiến vào tẩy rửa, thì càng đau.

Tam vương gia lệnh người đưa được tới, nén đau, Lăng Ngạo nhét cho Tô Dục. “Nhẹ một chút cho lão tử!” Nghiến răng nghiến lợi mệnh lệnh.

Được là được tốt, bôi lên cảm thấy không còn đau đớn như kim chích muối sát nữa. Tô Dục lại hầu hạ y mặc y phục, xong xuôi hết thấy y mới bước chân ra khỏi phòng. Còn về hiện trường hỗn loạn, mặt đất lộn xộn, không có thời gian để tâm.

Lăng Ngạo mặt trắng bệch, một chút cũng không giống bộ dáng xuân tiêu sau khi hoan ái. “Tam vương gia, lễ vật tân niên ngài tặng Tử Trúc thật tốt a, xem chút lấy mạng ta luôn.” Lăng Ngạo mặt tái nhợt, y chỉ đi được vài bước đã bảo Tô Dục ôm đi, căn bản chính là tự ngược. Nhắc một bước thì sẽ kéo tới mặt sau, giống như lấy dao rạch ra, đau đớn vô cùng.

Tam vương gia vốn đã không vui, nhưng nghe thấy ngữ điệu âm dương quái khí của Lăng Ngạo, liền biết được có chuyện mà hẩn không rõ. “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Vương gia, thứ xuân được gì đó được thổi vào phòng, khiến người điên cuồng kia, khi trở về làm một chút cho ta, sau này ta có thể bán được giá cao.” Lăng Ngạo nói như vậy, tam vương gia liền hiểu rõ, bọn họ bị trúng xuân dược.

“Người, nghỉ ngơi đi.” Tam vương gia thấy mặt y tái nhợt, đau lòng vươn tay vuốt ve. Lăng Ngạo không tránh, để hẩn sờ mặt, bất kể nói sao, bọn họ cũng tính là bằng hữu chung đường, sờ một chút thôi, y cũng đang cần sự thương tiếc của tam vương gia, nếu hẩn thương tiếc mình, cảnh ngộ của tên râu sơn dương kia càng thảm.

Dám hạ thủ với lão tử, cho người chết!

“Vương gia, Tử Trúc cáo từ trước, hai tháng hai sẽ lại đến cùng ngài ăn đầu heo.” Lăng Ngạo vẫn muốn trở về căn nhà nhỏ của mình, ở đây người nhiều đa sự, trở về nhà cho yên tĩnh.

“Được, người ăn chút đồ rồi đi cũng không muộn.” Tam vương gia không cưỡng lưu y, phân phó nhà bếp làm bữa ăn thanh đạm, Tô Dục nhìn chăm chăm y ăn một chén cháo rồi mới ăn sạch chén của mình, cả ngày không ăn, cũng thật rất đói. Ăn thêm hai khối bánh, mới cảm thấy bụng không còn trống rỗng.

“Ăn chậm thôi, gấp cái gì?” Lăng Ngạo trừng mắt nhìn hẩn, kỳ thật nhìn kỹ, Tô Dục và tam vương gia thật sự có điểm giống nhau, nhìn chiếc cằm và cái miệng. Giống nhau y khuôn, miệng đó, rất gợi cảm.

Tô Dục vẫn lén liếc nhìn y, sợ y không cao hứng sẽ vứt bỏ mình. Lăng Ngạo thở dài, nhẹ giọng nói: “Tô Dục, người ăn no đi, sau khi về nhà, tất cả mọi việc nhà đều do người làm.”

“Àn.” Hồ lô ngốc nghe lời, vui đầu mà ăn. Đây là vấn đề hiện thực nhất, hẩn ăn không no, sẽ không có khí lực chăm sóc Lăng Ngạo. Cho nên, hẩn nhất định phải bảo đảm thể lực đầy đủ chăm sóc cho y.

“Tử Trúc, ta phái hai hạ nhân tay chân lanh lợi qua chỗ người được không, còn có thể làm cơm, quét dọn nhà cửa.” Tam vương gia biết Tử Trúc không nguyện ý lưu lại chỗ mình, nên muốn phái hai hạ nhân tới chăm sóc y.

“Không cần, chỗ của ta nhỏ, Tô Dục có thể làm hết.” Lăng Ngạo cự tuyệt hảo ý của tam vương gia. Làm vậy khác nào phái người giám sát y một cách quang minh chính đại, y mới không cần ngại tại chỗ của mình cũng bị nhiều cặp mắt trong sáng ngoài tối trừng như vậy.

“Được, nghe theo người.” Tam vương gia lúc này không phản đối bất cứ cái gì, Lăng Ngạo ăn no xong để Tô Dục ôm đi. “Y phục của ta.” Lăng Ngạo nhớ tới bộ y phục do nữ nhân kia đích thân làm còn chưa cầm theo.

“Ta phái người đưa về sau.” Tam vương y không hy vọng y đi, nhưng cũng không hy vọng Lăng Ngạo sẽ lại tức giận với mình, xảy ra chuyện trong vương phủ của hẩn, hẩn vẫn rất tự trách.

“Được.” Nhắm mắt lại, ủ vào lòng Tô Dục, trở về căn nhà nhỏ của mình. Sau khi vào nhà, một trận hàn ý ập tới. Tô Dục ôm Lăng Ngạo vào phòng mình, trong phòng hẩn có một cái giường hỏa lò, làm không khí ấm áp. Lăng Ngạo lúc đầu không quen, nhất định đòi ngủ giường, nên phòng y khá lạnh lẽo.

“Xin lỗi.” Trong phòng ấm áp hơn, Tô Dục mới không bận rộn nữa, đứng trước mặt y xin lỗi.

“Không sao, người cũng không phải cố ý, đều bị trúng xuân dược, không khống chế được cũng bình thường. Đừng bận tâm nhiều, nam nhân chỉ chí không cần phải giống như các nữ nhân tính toán này nọ.” Được, bị người ta thương rồi, y còn phải đi an ủi đối phương, có từng thấy qua chuyện thế này chưa.

“Ta mặc người xử trí.” Nói rồi đưa kiếm của mình cho Lăng Ngạo, Lăng Ngạo liếc qua, gì đây? Muốn ta chém người? Người đừng đùa nữa.

“Ta giết người rồi, ai chăm sóc cho ta? Thu về đi.” Lăng Ngạo nói xong phất tay với y, Tô Dục đứng yên không động.

“Qua đây! Đừng để lão tử nói lần thứ hai!” Thanh âm Lăng Ngạo không lớn, tên kiêu lời nhích sang, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Lăng Ngạo.

“Nói ta nghe, người thích ta sao?” Lăng Ngạo nằm úp lên giường lò, nghiêng đầu nhìn hắn. Tên kiêu lời đỏ mặt, cả cổ cũng đỏ. Được, không cần trả lời y cũng biết đáp án. Đã nói mục quang tiểu tử này nhìn mình không bình thường, hơi không chú ý thôi, tiểu tử này đã như vậy rồi.

“Người không thể thích ta, tương lai ta sẽ lấy lão bà sinh hài tử, sống cuộc sống bình thường.” Bên này Lăng Ngạo khuyên nhủ, tận tâm hết mình nói nửa ngày, bên đó vẫn không chút động đậy, biểu tình trên mặt không hề thay đổi, một câu cũng không nghe vào.

“Nhanh đi tìm một nữ nhân, có nữ nhân cùng người lên giường, người sẽ có thể quên chuyện này, chúng ta ở bên nhau là không đúng.” Lăng Ngạo xua tay, tỏ vẻ hắn nên mau đi tìm nữ nhân.

“Sao lại không đúng? Sao ta không thể cùng người bên nhau? Hiên Viên Cẩm có thể, tại sao ta không được?” Tô Dục hỏi ngược một tràng, thanh âm không lớn, nhưng phát từ tâm phách.

Phản rồi, phản rồi! Dám phản kháng chủ tử nữa chứ!

“Phản rồi mà, lão tử nói không được là không được!” Y dù không đủ đức hạnh, cũng không thể cùng huynh đệ huyết thống ở bên nhau, như vậy còn ra gì nữa.

“Người nói không không thể tính!” Tô Dục đứng lên ra ngoài, ra ngoài rồi không biết lại đi đâu. Nếu không phải mong Lăng Ngạo đau đến lợi hại, thì nhất định đã phang cho hắn vài gậy. Đầu óc ngập nước rồi à, sống chung với nam nhân có cái gì tốt? Nơi này lại không phải hiện đại, nam nhân yêu nam nhân còn có hủ nữ ủng hộ, ít nhất đồng loại cũng nhiều, người ta không còn thấy quái lạ. Nhưng nơi này thì không được a, người dám nắm tay, người ta không vịn gậy xương sống người mới là lạ! Trừ khi người là hoàng đế lão tử, không ai dám đụng chạm người.

Buổi trưa tiếp tục ăn cháo, Tô Dục vì lời y nói, nên tức giận với y, cả ngày không lên tiếng. Mặt trời còn chưa xuống núi, người của vương phủ đã đến, gõ cửa, lục tục bày những món đã làm xong lên bàn, còn có y phục của Lăng Ngạo, và vài rượu lớn.

“Vương gia nói, Tô công tử dùng xong cứ bỏ đó là được, ngày mai tự có hạ nhân tới thu dọn. Nhấn ngài dưỡng thương cho tốt, không cần phải làm gì.” Tổng quản hòa khí truyền lời xong, chỉ huy một đám hạ nhân rời đi, trên bàn là mười mấy đĩa đồ ăn, toàn bộ đều tỏa ra hương thơm dịu nhẹ.

“Ăn đi, không ăn uống phí.” Lăng Ngạo cũng bất kể mọi thứ, có đồ ngon không ăn chỉ có là tên ngốc. Tô Dục cản lại, dùng một cây kim châm, thử hết các món, châm vẫn còn sáng choang mới yên tâm gấp cho Lăng Ngạo.

Đúng là một lần bị rắn cắn ba năm sợ dây thừng, ngay cả ăn cơm cũng cẩn thận như thế. Sống như vậy, thật mệt.

Tam vương gia ngày ngày đều tới một chuyến, đồ ngon cũng ngày ngày được đưa tới, Lăng Ngạo ba ngày sau có thể xuống đất, bảy ngày sau cơ bản toàn bộ đã khỏi, chạy nhảy tung tăng, lúc này mới cự tuyệt cơm nước. “Trở về nói với vương gia, Tử Trúc đa tạ vương gia hậu ái, ngày mai không cần phải phiền toái tổng quản đưa thiện nữ, Tử Trúc đã khỏi hẳn rồi, xin vương gia yên tâm.”

Tổng quản y lời, trở về truyền đạt, Lăng Ngạo đang suy nghĩ, làm sao mới có thể khiến Tô Dục không còn mang tâm tư kia nữa, suy nghĩ mấy ngày vẫn quyết định nói ra sự thật. “Tô Dục, hay là ta nên gọi người Tô Tử Dục. Dục nhi.”

Tô Dục mãnh liệt ngẩng đầu, y đã biết hết rồi sao? Đúng a, nhiều chuyện trùng hợp như thế mà còn không liên tưởng, thì chỉ có tên ngốc.

“Ta và ngươi là huynh đệ, ta là ca ca của ngươi, ngươi là đệ đệ của ta. Từ khi bắt đầu ngươi đã biết, đúng không?” Đối với sự chấp vắn của Lăng Ngạo, hắn không phản bác. Từ khi bắt đầu, hắn đã biết y là huynh trưởng của mình.

“Ngươi nói xem hài tử như ngươi, rõ ràng biết chúng ta là huynh đệ, sao ngươi không chịu nói chứ?” Hiện tại chúng ta đã lên giường rồi, tuy là bị bức không còn cách nào, nhưng cũng là không đúng.

“Ta thích ngươi.” Tô Dục nhìn nửa ngày, thốt ra câu như thế. Cái này làm Lăng Ngạo tức giận, như vậy không phải đang phỉ lời sao, chỉ vì sợ hắn có tâm tư đó, y khổ công khuyên bảo như vậy rốt cuộc được gì đâu.

“Tình huynh đệ ta tiếp nhận, nếu ngươi sinh tâm tư khác, ta sẽ đuổi ngươi đi.” Không nói tránh đi được, thì trực tiếp nói điểm mấu chốt, nếu hắn dám có ý đụng y, liền tổng hắn đi.

“Ngươi cũng thích ta, ta biết.” Tô Dục không chỉ là tên kiêu lời, mà còn là tên bướng bỉnh, thật sự đến chết vẫn bướng, còn có chút chứng bệnh vọng tưởng. Lăng Ngạo thừa nhận, y không ghét hắn, nếu họ vẫn sống bên nhau như xưa, nếu họ không phải là huynh đệ, rất có thể sẽ thành tình nhân.

Nhưng không có nếu như, bọn họ là huynh đệ, hơn nữa là huynh đệ ruột rà.

“Chúng ta không thể ở bên nhau.” Vô lực, Lăng Ngạo khoác áo lông, chuẩn bị ra ngoài hóng gió, không thể nói thông với hắn, thời gian lâu dài, hắn tự nhiên có thể hiểu rõ. Khi gặp được vài nữ hài tử xinh đẹp, cưới lão bà, có bản lĩnh cưới thêm nhị phòng thì đáng ngưỡng mộ, dù sao không phạm vào luật hôn nhân.

Y đi phía trước, Tô Dục theo sau. Y đi nhanh Tô Dục đi nhanh, y đi chậm Tô Dục đi chậm. “Dục nhi, cha là người thế nào?” Lăng Ngạo nhẹ giọng hỏi.

“Rất uyên bác, hiểu nhiều chuyện. Cũng cô độc, là một tửu quỷ.” Tô Dục tổng kết, hiện tại Tô Mộ Dung đại thể là thế.

“Oán thù nhiều năm như vậy, hắn còn chưa thể buông xuống sao.” Thở dài, hảo hữu và nữ nhân của mình tư tình với nhau, còn thay người ta nuôi dưỡng hài tử, vô cùng bất lực. Bất cứ một nam nhân nào cũng cảm thấy mặt mũi không còn, tràn đầy tức giận.

“Đúng a.” Nếu buông xuống được, cũng sẽ không bắt hắn đi giết tam vương gia, giết không được thì không cho hắn về nhà.

“Ngươi biết giữa bọn họ có ân oán gì khác không?” Lăng Ngạo quay đầu, kỳ thật y muốn hỏi hắn có biết tam vương gia là cha ruột của mình không.

“Tam vương gia cướp đi mẹ và ngươi, còn đánh mất muối muối. Còn gì nữa?” Tô Dục quay đầu, cảm thấy có ý gì đó trong lời nói của Lăng Ngạo.

“Giả như thân phận của chúng ta?” Lăng Ngạo đứng lại, Tô Dục cũng dừng lại. Tô Dục không lên tiếng, vấn đề này rất nghiêm trọng, nếu hắn thật sự đi giết tam vương gia, vậy tức là sát phụ, thiên lý bất dung.

“Thân phận? Ngươi có ý gì?” Tô Dục nhíu mày thật chặt, mục quang sâu như hàn đàm, không có một chút gợn sóng.

“Ngươi tự mình suy nghĩ đi.” Lăng Ngạo quay đầu đi trở vào, y phải dự tính cho tương lai. Không thể cùng Tô Dục nương tựa nhau nữa, tiểu tử này có tham niệm với huynh trưởng của mình. Tam vương gia thì càng không được, căn bản không phải yêu y, hắn yêu là gương mặt này. Y không muốn làm vật thay thế, cho dù là vật thay thế của cha ruột cũng không được.

Y còn có thể đi đâu? Trời đất rộng lớn, lẽ nào thật sự không có nơi nào cho y dung thân sao? Chẳng lẽ không có một người nào thật lòng yêu y?

Thở dài, nhún vai lắc đầu đi vào. Vào phòng, ngã mình lên giường. Trong đầu là hình ảnh cuộc sống tương lai một mình cô độc đáng thương, mẹ nó thật bi ai mà. Sao y lại thăm đến vậy chứ?

“Phụ thân là ai quan trọng sao?” Tô Dục không có mắt đi theo sau mông y, ghen nứa ngày mới nói một câu.

Lăng Ngạo lập tức nhảy dựng khỏi giường, chỉ vào sớng mũi Tô Dục gầm lên: “Người nói có quan trọng không? Nếu người giết người đó, các người, máu chảy trong cơ thể có thể là một, người nói có quan trọng không?”

“Đối với ta mà nói, ai phá hoại gia đình hạnh phúc của ta, kẻ đó chính là thù nhân.” Tô Dục vẫn mang vẻ mặt không có quá nhiều biểu tình, lời nói ra, thì lại khiếp người đến vậy.

”Cho dù hấn là cha ruột của người?” Mắt Lăng Ngạo sắc như lưỡi khoan, lớn tiếng gầm lên: “Trong đầu người chứa cái gì?” Lý luận đạo đức trong đầu hấn, hình như căn bản không đáng nhắc tới. Khái niệm của hấn chính là, khi còn nhỏ, cuộc sống rất hạnh phúc. Sau đó bị tam vương gia phá hoại, cho nên, cho dù tam vương gia là cha hấn, hấn cũng phải giết, tuyệt không chùn tay.

Hiện tại sao nhiều quá thai như vậy? Lăng Ngạo vỗ đầu, y cảm thấy bản thân đã đủ nói rồi, tính tình thay đổi, vô lại không ra gì, một chút tu dưỡng cũng không có. Kết quả gia hỏa này, còn hơn y một bậc.

“Giết hấn rồi, giành lại mẹ, chúng ta về nhà.” Trong đầu Tô Dục chỉ chứa mỗi cái này. Nói hết sức đơn giản, nhưng trên thực tế không phải là chuyện nhỏ.

“Nữ nhân đó, căn bản là một người phạm tặc tham sang phụ khó, người cho là nàng yêu tam vương gia? Nàng chỉ yêu tiền vàng kim bảo. Người đón nàng về, người cảm thấy nàng có thể quên được cuộc sống thanh bần sao? Hay là người cảm thấy Tô Mộ Dung có thể tiếp nhận một nữ nhân dễ thay lòng sao?” Lăng Ngạo xâu chuỗi vấn đề, hỏi tới mức Tô Dục ghen hợm.

Hấn nứa ngày không lên tiếng, Lăng Ngạo thở dài nói: “Người nói xem, một sợi gân, ân oán giữa tam vương gia và Tô Mộ Dung, thì để bọn họ tự giải quyết, người chen vào làm gì? Lại không phải là tam vương gia giết cha mẹ người, thù của phụ mẫu, người không thể không báo. Tam vương gia cướp nữ nhân của y, y đã chọn tránh né giống như con rùa rút cổ, đẩy người ra đi giết nam nhân đã giành thê tử của mình, như vậy là sao? Cho dù y muốn để tam vương gia ném trái thống khổ bị thân sinh nhi tử truy sát, tam vương gia có để tâm đến thân tình này hay không cũng khó nói, người ta rất cuộc có đau lòng hay không cũng phải xem lại, người bại não sao, dù có bại não, cũng phải biết tự suy nghĩ chứ?”

Lăng Ngạo gầm xong, Tô Dục trầm mặc. Không thể nói y nói một chút đạo lý cũng không có, đích thật là như vậy, hận đoạt thê theo lý mà nói, nên do tự mình trả. Nói đến cùng, Tô Mộ Dung cũng chỉ là một tên quỷ gan nhỏ, y tự giấu mình, không muốn đối mặt tất cả.

“Y nuôi ta đến lớn, ta cũng phải làm gì đó cho y.” Tô Dục vẻ mặt không phục, nếu có thể chọn lựa, hấn cũng muốn cùng Lăng Ngạo bên nhau. Nhưng Lăng Ngạo không cần hấn, nói họ là huynh đệ, không thể ở bên nhau, đây lại là luận điệu hoang đường gì.

“Người muốn báo ân tình y nuôi người, sau này y già rồi, người chăm sóc y là được. Bưng trà rót nước, giặt áo xoa lưng. Có cần tới mức đi giết cha ruột của mình không? Cho dù không có tình cảm, người thử nhìn xem chiếc cằm của các người, còn có bóng lưng tương tự này, người hạ thủ được sao?” Lăng Ngạo gầm xong. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

“Cút về phòng của người đi, nhìn cái đầu thiếu gân não của người ta lại tức giận.” Lăng Ngạo thập phần không hình tượng nhắc chân đạp, đạp Tô Dục ra khỏi phòng mình.

Lăng Ngạo buồn bực ngồi lại giường, người ngốc một chút không cần phải gấp, ngàn vạn lần đừng thị phi bất phân, hồ đồ làm loạn. Y thì không thể thị phi bất phân, ân oán của bọn họ không liên quan gì tới y, y mới không thêm chen chân vào. Hiện tại cuộc sống sau này của y còn không phải biết làm sao, quần chuyện rảnh hơi đến mức này là được rồi. Đoạn nhận thức của bọn họ, điều nên nói y đều đã nói, còn lại chỉ cần bảo tên ngốc Tô Dục tự mình suy nghĩ thôi.

41. Chương 41: Gặp Lại Người Tình Cũ

Mấy hôm nay Lăng Ngạo không để ý tới tên ngu ngốc Tô Dục, cho đến mười lăm tháng giêng, y mới cười với hắn. “Hôm nay mười lăm, tối nay chúng ta đốt hết pháo hoa còn thừa.” Tô Dục đương nhiên không phản đối.

Tối đến, khắp con phố vang lên tiếng lụp bụp lụp bụp. Pháo hoa phóng đầy trời, bốn phía đều là tia sáng đủ màu sắc, rực rỡ vô cùng.

Tô Dục đứng bên cạnh Lăng Ngạo, nhìn y châm từng cây pháo hoa, khi Lăng Ngạo bị lạnh tay, hà hơi lên muống sưởi ấm, hắn liền vươn tay qua, ử tay Lăng Ngạo trong lòng bàn tay, ve vuốt.

Lăng Ngạo cảm thấy hài tử này thật sự yêu ca ca của mình. “Tô nhi, người thích gương mặt này của ta sao, hay thích bản chất này?”

Tô Dục không mở miệng, chỉ tiến gần y một bước, kéo y vào lòng. Lăng Ngạo phát hiện bản thân không phải thấp bình thường, một đứa nít ranh mà còn cao hơn y nửa cái đầu. “Ta thích người, toàn bộ.”

Mẹ nó đủ phiền tình mà, Lăng Ngạo tự cho rằng bản thân đã chai mặt lắm rồi, nhưng nghe lời này vẫn nóng cả mặt, cũng may bên ngoài lạnh, phân không rõ là bị đông lạnh hay tự mình thiêu.

“Thôi đi, ta cho người chút mặt mũi, người liền một tắc lẩn một thước. Ta đối với người quá tốt rồi phải không?” Đẩy hắn ra, quay đầu đốt hết tất cả pháo hoa. Mẹ nó thật đẹp mà.

Mười bảy tháng giêng, Lăng Ngạo ăn mì, nói là tập tục gì đó, y cũng không nhớ rõ lắm. Vừa đặt chén lên bàn, cửa nhà y đã bị gõ mạnh. Tô Dục đen mặt ra mở cửa, hắn ghét bị làm phiền. Nhà này là của hắn và huynh trưởng, sao lại có nhiều người tới như vậy chứ.

“Xin hỏi, Tô công tử có ở nhà không?” Người đến mở miệng, thanh âm này khá chói tai. Mặt Tô Dục càng đen, Lăng Ngạo ở bên trong nghe được động tĩnh, da gà da vịt nổi lên.

Thanh âm của thái giám, thực là đủ chói tai.

“Hoàng thượng mời Tô công tử nhập cung nghe hí.” Rất khách khí, không vì mặt thú vị của Tô Dục mà không vui.

Lăng Ngạo ở bên trong nghe được, nghĩ một chút, vẫn nên đi, nếu không hoàng đế lão tử cứ mãi mong nhớ. “Nhọc công công rồi.” Lăng Ngạo liếc mắt nhìn Tô Dục, hừ lạnh: “Còn đứng đó làm gì, còn không qua đây.”

Tô Dục đi theo, hai huynh đệ cùng nhập cung. Tô Dục lạnh mặt không lên tiếng, Lăng Ngạo ăn đồ ngon trong xe ngựa, cũng không để ý tới hắn. Tiến cung cũng cần thời gian, Lăng Ngạo tách hạt đậu phộng đặt vào tay Tô Dục, mệnh lệnh: “Ăn đi!”

Tên ngốc này, tuổi thơ đều trôi qua dưới sự giáo dục hà khắc của người cha biến thái, chắc là chưa từng ăn qua quả vật, cũng không có thời khắc vui vẻ, nếu không sao tới mức mong mỗi người nhà cùng sống vui bên nhau đến vậy.

“Người cẩn thận chút.” Tô Dục nhìn hạt đậu phộng mở miệng, cũng không nhìn y. Người không biết còn cho rằng hắn đang nói chuyện với hạt đậu phộng, nhắc nhở chúng một lát nữa sẽ bị hắn ăn hết.

“Ăn.” Lăng Ngạo cũng biết hoàng đế không có lòng tốt, nhưng y không đi, thì lão già đó sẽ mong nhớ y, y đi rồi, tỏ rõ lập trường, nói không chừng hắn sẽ nể mặt Tô Mộ Dung mà thả cho y đi.

“Ta...” Tô Dục mở miệng, lời phía sau vẫn không nói ra.

“Ta sẽ không sao.” Vỗ tay Tô Dục, Lăng Ngạo cũng có chút lo lắng, nhất nhập hoàng cung thâm tự hải, hy vọng bản thân có thể từ nơi nước sâu hồ lửa đó sống sót chui ra.

Nhưng y, làm sao cũng không thể ngờ, lão hoàng đế đó, có dụng ý khác, căn bản là muốn bán y.

Vừa thấy bộ mặt của Hiên Viên Cẩm, y thật sự muốn nhào lên, xé nát nụ cười trên gương mặt của hoàng đế lão tử, lão hồ ly, mẹ nó! Người tính kế lão tử.

Lăng Ngạo trước giờ không hiểu quy củ, nơi này không có người ngoài, trừ tên Hiên Viên Cẩm ra cũng không còn ai khác. Nên không quý không lễ, trên gương mặt tuần mỹ như ngọc vốn vẫn mang theo chút ý cười, lúc này chuyển đầy mây mù. Tâm tình lập tức rơi tận đáy cốc, mặt Tô Dục cũng không tốt hơn bao nhiêu. Vốn đã ít nói ít cười, lần này còn lạnh hơn cả hàn băng ngàn năm, giống như người trong phòng đều thiếu nợ hân.

“Tử Trúc, nào, ngồi bên cạnh trẫm.” Hoàng đế vẫy tay với Lăng Ngạo, bên phải của hoàng đế lão tử là Hiên Viên Cẩm, chỗ bên trái còn trống hiển nhiên giữ lại cho y. Lăng Ngạo lạnh mặt không nguyện ý đi tới, Tô Dục vươn tay, nắm chặt tay y, Lăng Ngạo nghiêng đầu, đáp lại hân một nụ cười. Lúc này, y thật sự cảm kích đệ đệ, đã giải thoát y khỏi sự lúng túng khi gặp người tình cũ.

“Tử Trúc, đã lâu không gặp.” Hiên Viên Cẩm không trông mong Lăng Ngạo sẽ chủ động chào hỏi hân, cho nên, hân mở miệng trước.

“Hiên Viên tướng quân, biệt lai vô dạng.” Lăng Ngạo hơi gật đầu, coi như chào hỏi. Vì chỗ ngồi chỉ có một, Lăng Ngạo nhường cho Tô Dục. “Người ngồi đi, ta ngồi trên người người là được, ta cũng không nặng.” Y không chút che giấu sự thân thiết của mình và Tô Dục, dù sao các người đều đang tính toán chiếm tiện nghi của lão tử, lão tử không bằng cứ cho các người biết rõ hiện trạng của lão tử, lão tử có nam nhân rồi, không hiểm lạ gì các người.

Hoàng đế co giật khóe môi, không thể không mở miệng: “Người đâu, mang ghế cho Tô công tử.”

Lăng Ngạo ngồi bên trái hân, Tô Dục ngồi sát ngay cạnh. Trước mặt bày các loại hoa quả, Lăng Ngạo thử một miếng cảm thấy ngon, sẽ lấy một miếng cho Tô Dục. Tên gốc đó, bày ra gương mặt thú vị chó dữ bảo vệ cục xương, nghiêng răng, bộ dáng kìm nén bạo phát.

Cũng may, hoàng đế thật sự kêu y tới xem hí, không quá nhiều lời, một đám đông nam nhân nữ nhân mặt tô tô vẽ vẽ, trước hết đồng loạt dập đầu, sau đó mới bắt đầu diễn.

Lăng Ngạo không thích nghe loại hí mà nửa ngày cứ i i a a hát không hết được một câu, ngồi xem một hồi thì có chút buồn ngủ, nghiêng ngả dựa vào vai Tô Dục ngủ mất.

Hiên Viên Cẩm luôn đặt tâm trí trên người Lăng Ngạo, hân nhớ y muốn chết. Sau khi y ly khai, hân như phát điên tìm kiếm y, hân biết y vì sự do dự không quyết của mình mà tức giận. Nhưng không thể ngờ là. Y căn bản không chỉ tức giận đơn giản như thế, y thế nhưng không còn cần hân nữa.

Sau khi biết được điều này, hân hoảng sợ. Tìm kiếm khắp nơi, nhưng đi đâu cũng không tìm được người. Lần này hân hồi kinh phục mệnh, nếu không sẽ không có cơ hội gặp được y. Hân thật sự rất nhớ y. Nhưng không ngờ, y đã ở bên người khác. Y không chọn tam vương gia quyền cao chức trọng, mà lại chọn một mao tiểu tử không rõ lai lịch. Tử Trúc, người đang trừng phạt ta sao?

Thấy y ngủ tựa vào vai tên mao tiểu tử, hân ghen tỵ muốn chết, gương mặt ngủ yên bình đó của y trước kia chỉ thuộc về một mình hân. Hiện tại lại thuộc về một mao tiểu tử thân phận đáng nghi!

Khi Hiên Viên Cẩm trừng mắt, Tô Dục đồng thời cũng trừng lại, nếu so về độ sáng và đen của mắt, hân tuyệt đối không thua bất cứ ai.

Hoàng đế không phải không cảm nhận được hỏa quang trong mắt của hai người này, lớp bóp đùng đùng như vậy mà. Nhưng, hân vẫn tập trung mục quang trên đài diễn, người trẻ tuổi, thì cứ để họ trừng qua trừng lại.

Lăng Ngạo ngủ được một nén hương, thỉnh thoảng còn cọ cọ đầu vào vai Tô Dục, Tô Dục không nhin được khi thấy y ngủ nghiêng xẹo, dứt khoát kéo y nhẹ nhàng ôm vào lòng, nhẹ đặt lên đùi, ôm chặt. Mãn diễn hí này, làm người nghe nghe tới ngủ, vậy nên phạt hay nên thưởng đây?

Cho đến khi hí kịch kết thúc, Tô Dục mới nhẹ lắc lắc Lăng Ngạo. “Xương xong rồi, tỉnh thôi.”

“A? Xương xong rồi, nhanh như vậy?” Lăng Ngạo bị lay tỉnh vẫn còn chưa làm rõ được tình huống. “Có thể đi rồi sao?”

“Tử Trúc chắc đói rồi chứ? Lập tức chuẩn bị yến.” Hoàng đế mở miệng, người bên dưới nhanh chóng chạy đi.

“Có chân giò không? Ta còn muốn ăn chân gà kho.” Lăng Ngạo cũng không khách khí, che miệng ngáp, vừa nói ra yêu cầu của mình.

“Được, Tử Trúc còn muốn ăn gì nữa, trăm lệnh người chuẩn bị.” Hoàng đế rất cao hứng khi Lăng Ngạo đề xuất yêu cầu.

“Ăn ngon là được.” Nói xong rút đầu vào vai Tô Dục, nhỏ giọng lầm bầm: “Sao ta vẫn buồn ngủ như vậy?”

“Đừng ngủ nữa, tối sẽ không ngủ được.” Tô Dục kéo đầu y ra, không để y ngủ tiếp.

“Nga!” Lăng Ngạo miễn cưỡng mở mắt, nghe lời Tô Dục uống ngụm trà, mới tỉnh táo được một chút. Sờ sờ bụng, trước đó ăn không ít bánh kem, sao đã đói rồi.

Hoàng thượng nhìn bộ dáng đáng yêu của y, bất giác cười ha ha. “Tử Trúc, đáng vẻ người như thế thật khiến người ta thương yêu.”

Lăng Ngạo không có tâm tư tính toán cái này, cầm một khối bánh trên bàn nhét vào miệng. Ăn xong, vẫn đói. “Ta đói rồi.” Lăng Ngạo nhìn hoàng đế lão tử, lần này là nói thẳng, y đói rồi.

“Được được, lát nữa ăn nhiều chút.” Hoàng đế vui vẻ, vừa nghĩ tới lão tam không được thấy bộ dáng đáng yêu này, liền càng thêm cao hứng.

Lăng Ngạo cuối cùng cũng được chứng kiến, cái gì gọi là xa xỉ!

Y, Tô Dục, hoàng đế và một phi tử, thêm Hiên Viên Cẩm nữa, chỉ có năm người, ăn gần trăm món.

Cái bàn dài thiết dài, trên đó bày toàn đồ ăn, đủ món đủ dạng. Lăng Ngạo nhú mày, quay đầu hỏi hoàng đế. “Hoàng thượng, các bữa thường ngày cũng phong phú như thế này sao?”

“Đương nhiên không, bình thường trăm muốn ăn gì thì làm cái đó, nhiều như vậy, căn bản không có khẩu vị, còn lãng phí.” Hoàng đế tự mình rót rượu cho Lăng Ngạo, phi tử bên cạnh nhìn muốn lòi cả mắt, hoàng thượng a, cửu ngũ chí tôn, vậy mà lại rót rượu cho một người không có quan vị gì cả.

Lăng Ngạo bĩu môi, vậy cũng tạm được. Còn chưa tới mức hôn quân, không dùng tiền cục khổ của bách tính ăn sung uống sướng.

Cùng mấy ly rượu, hoàng đế giống như đặc biệt vui vẻ, uống không ít, Lăng Ngạo tửu lượng không tồi, cũng uống không ít. Tô Dục biết sở thích của y, gấp vài món ăn cho y, Hiên Viên Cẩm vì không được ngồi chung với y, chỉ có thể trừng mắt. Lăng Ngạo cũng sẽ gấp thức ăn mà y cho là ngon cho Tô Dục, huynh đệ hai người một chút cũng không e ngại ánh mắt của người khác, ngọt ngào qua lại. Người muốn bùng nổ, hay muốn phi nhân đao, tùy tiện, chỉ cần cụp mắt xuống, cái gì cũng không thấy.

Khẩu vị Lăng Ngạo không tồi, gần như mỗi món đều nếm qua, thứ thích ăn thì ăn nhiều thêm. Sờ sờ bụng, hôm nay thật sự cơm no rượu say.

Tối hoàng đế lưu lại, không để họ đi. Lăng Ngạo cũng không cự tuyệt, đi theo một đám người tiền hô hậu ủng nghỉ ngơi, đương nhiên Tô Dục sẽ theo bên cạnh y, y tắm rửa xong, liền nằm ườn ra giường, tìm vị trí ngủ tốt, không cần suy nghĩ gì cả.

Tô Dục ngủ bên cạnh y, y không lo lắng, tiểu tử này không dám làm loạn ở đây.

Đương nhiên, người dám làm loạn thì vẫn tồn tại, giữa đêm hôm xông vào không phải là không có. Tính cảnh giác của Tô Dục cực cao, tay cầm thanh kiếm đợi người đó vừa vén rèm giường, hấn liền đâm tới. Dù sao người tới vào lúc này, dù không phải đạo chích, thì nhất định cũng không phải là chính nhân quân tử gì.

Thanh âm đao kiếm va chạm, vang vang hữu lực. Lăng Ngạo trở người, kéo rèm che ra một khe hở, nhìn động thái bên ngoài. Người đến cũng cầm kiếm, thân ảnh của Tô Dục rất dễ nhận biết, kiếm của hắn mang theo sát khí, hắn muốn giết đối phương. Mà đối phương cũng một lòng muốn dồn hắn vào chỗ chết, hai thân ảnh nhảy lên nhảy xuống, thanh âm vang vọng, đánh nửa ngày, cũng không phân thắng bại.

“Ồn chết rồi! Cút hết ra ngoài cho lão tử!” Lăng Ngạo nhìn cũng phát mệt, hai người này còn tiếp tục không phân cao thấp. Gầm một tiếng, hai người liền dừng lại.

Tô Dục cầm kiếm, lùi từng bước, chậm rãi trở lại bên giường canh chừng, tư thế đó giống như môn thần mà họ mua khi năm mới, vô cùng hung ác.

“Đi lên ngủ.” Lăng Ngạo lật người, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, Tô Dục ngoan ngoãn leo lên, nằm xuống. Nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm khách không mời kia, không hề chớp lấy một cái.

“Người cũng trở về ngủ đi, giữa đêm giày vò cái gì.” Lăng Ngạo ngáp nhẹ, trở người liền ngủ.

Hiên Viên Cẩm thở dài, cầm kiếm rời khỏi. Hắn vừa đi, Lăng Ngạo đã ngồi dậy. “Người có bị thương hay không?” Trước đó y tuy không nhìn quá rõ, nhưng y xác định thấy được kiếm của Hiên Viên Cẩm đâm trúng Tô Dục, nếu không y cũng sẽ không lên tiếng.

“Không sao, chỉ bị rách y phục.” Tô Dục cảm thấy ấm lòng, kéo Lăng Ngạo vào ôm, áp dưới thân.

“Tiểu tử thú vị, mau đứng lên.” Bị đột nhiên áp như vậy, làm y xém nghẹt khí, gia hỏa này còn không biết lớn nhỏ làm nũng.

Mặt Tô Dục vui vào gáy y, nhẹ nhàng cọ cọ, đây không phải làm nũng, đây là sao?

“Ta thích người, người đừng đuổi ta đi.” Tay vẫn quy củ, chỉ ôm Lăng Ngạo, không buông.

“Ta không đuổi người, người để cho ta thở.” Lăng Ngạo dùng sức giãy dụa, mới khiến mình được thở tự do. “Nằm yên, ta không thích bị áp ngủ.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tô Dục vẫn không yên tâm, nhưng cũng không còn dùng sức khóa chặt y, Lăng Ngạo không né sang một bên, mà cọ cọ vào tay hắn, tìm vị trí thích hợp, thấp giọng nói: “Ngủ đi, ngày mai chúng ta về nhà.”

“Àn.” Tiếng trả lời vui mừng nói rõ tâm tình của Tô Dục, họ sẽ cùng trở về.

Hôm sau vẫn là năm người cùng dùng bữa thiện, Lăng Ngạo thấy Hiên Viên Cẩm mang theo hai con mắt đen thui thiệt bực, trong mắt toàn là huyết sắc. Thở dài một hơi, hà tất phải khổ như vậy, có được thì có mất, đến bước đường này rồi, cũng không còn cách nào. Không thể làm tình nhân, thì còn có thể làm bằng hữu mà.

Lại nói, cũng đâu phải y vứt bỏ hắn, sai không phải do mình, y sẽ không vì khổ nhục kế hiện tại của Hiên Viên Cẩm mà động tâm.

“Tử Trúc, trầm nghe nói người thích kinh thi phạm văn, ở đây trầm có vài cuốn, lát nữa cho người xem thử.” Hoàng đế lão tử vừa nói vừa gấp đồ vào chén y.

“Đa tạ hoàng thượng, trước đây Tử Trúc thích, hiện tại thì không thích nữa.” Lăng Ngạo mới không muốn mất mặt, không nhận biết được bao nhiêu chữ, cầm rồi xem không hiểu, cứ như đang xem thiên thư, lập tức sẽ lộ sơ hở.

“Vậy hiện tại Tử Trúc thích cái gì?” Hoàng thượng nga một tiếng, tùy tiện hỏi.

“Tử Trúc muốn cuộc sống bình đạm, thích an tĩnh. Hoàng thượng có nơi như vậy, thì cho Tử Trúc được sống một năm nửa năm không người làm phiền.” Lăng Ngạo nói xong nghiêng đầu nhìn hoàng đế, hoàng đế hơi ngẫm nghĩ.

“Ngoài thành có một biệt viện trống, Tử Trúc nếu thích, trầm sẽ tặng biệt viện đó cho người.” Hoàng thượng không tiếc rẻ, biệt viện đó hắn chưa tới lần nào.

“Tử Trúc tạ ơn hoàng thượng.” Khi Lăng Ngạo nhận đồ của người ta sẽ lộ ra nụ cười, dù sao cầm tài sản của người ta, ít nhất phải tỏ ra chút lòng cảm kích.

“Đến mùa hạ, thỉnh thoảng người cho trầm tới đó nghỉ hai ba ngày là được.” Hoàng thượng ha ha cười nói, đang tự mở cửa tiện nghi cho bản thân sao? Lăng Ngạo thâm sắc, lão hồ ly!

Vì có hoàng thượng bên cạnh, Hiên Viên Cẩm cũng không quá mức càn rỡ, hắn tựa hồ một câu cũng không nói, Lăng Ngạo cũng không thêm bận tâm. Nói chuyện với hoàng thượng xong, đợi thời tiết ấm lên sẽ đi xem nhà. “Trầm sẽ cho người vài hạ nhân, nếu không viện tử lớn như thế, chỉ có hai người các người, sợ là không thể dọn dẹp.”

“Không cần, ta ghét có người đi tới đi lui trước mặt mình. Dọn dẹp được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.” Y không cần một đám người giám sát mình.

“Cũng được.” Hoàng đế không kiên trì, cũng mặc y.

Chưa tới giữa trưa, Lăng Ngạo cảm thấy nên về nhà, tên Hiên Viên Cẩm kia luôn nhìn mình chăm chăm, da mặt y dù dày, bị nhìn như vậy cũng cảm thấy rợn sóng lưng. Cáo từ hoàng đế, kéo tay Tô Dục đi.

“Thật là một người khả ái.” Hoàng đế nhìn theo bóng lưng y, không khỏi cảm thán. Hiên Viên Cẩm không mở miệng, chỉ lặng lẽ ngậy ngốc nhìn theo chiếc xe ngựa dần đi xa.

“Hoàng thượng, vi thần cũng xin cáo từ.” Hiên Viên Cẩm thực sự không thể buông xuống, truy theo xe ngựa. Hắn phải nói chuyện với y, hắn muốn hỏi y tại sao phải ly khai? Tại sao không đợi hắn giải quyết tất cả? Tại sao không tin tưởng tấm lòng của hắn dành cho y? Tại sao, tại sao!

Lên xe, Lăng Ngạo không còn nắm tay Tô Dục, giữa bọn họ cũng có một món nợ rắc rối, càng tính càng hồ đồ. “Người từng nói không đuổi ta đi.” Tô Dục nhìn tay bị buông ra, có chút ủy khuất.

“Ta không đuổi người a!” Lăng Ngạo thực sự không có tâm tư nghĩ tới chuyện này, qua tháng giêng y phải đi tìm công việc, không thể ngồi ăn lỗ núi. Như vậy là không được, y đến đây đã sắp hai năm, mà cái gì cũng không làm, toàn để người ta dưỡng, làm con trùng đụt. Hiện tại không có người dưỡng, không thể cứ tiếp tục tiêu phí, nếu không chỉ còn có thể uống gió tây bắc.

Y làm gì tốt nhỉ? Y không có tài khí của Tô Tử Trúc, một bức họa tự cũng có thể bán được ngàn lượng, y phải nghĩ cái gì thực tế. Mở một tư thực, dạy vài hài tử luyện chữ, như vậy thì y còn có thể làm được.

Cứ quyết định như vậy, y không thể cứ mãi ngồi không rảnh rang không làm gì. “Dục nhi, ta muốn qua tháng giêng sẽ mở một tư thực, dạy vài hài tử luyện chữ tính toán.”

“Được.” Chỉ cần y không đuổi hắn đi, y làm gì Tô Dục cũng sẽ không phản đối.

Tính toán xong xuôi, hai người Lăng Ngạo vừa bước vào nhà, còn chưa kịp đốt lò than, Hiên Viên Cẩm đã truy tới. “Tử Trúc, ta có lời muốn nói với người.” Tên đó thở dốc phì phò, là do một đường cười ngựa đuổi theo.

“Nói đi.” Lăng Ngạo không dự tính bảo Tô Dục tránh đi, dù sao hiện tại y và Tử Trúc đang dính với nhau, không thể để Hiên Viên Cẩm phát hiện ra manh mối gì.

“Ta muốn nói riêng với người.” Hiên Viên Cẩm bị Tô Dục trừng mắt, hắn cũng không chút tránh né trừng lại.

“Tới phòng của ta.” Lăng Ngạo dẫn Hiên Viên Cẩm vào phòng mình, vì một ngày không ở, nhiệt độ của trong và ngoài phòng không khác biệt bao nhiêu. “Dục nhi, nấu chút nước nóng.” Quá lạnh, Lăng Ngạo quay người bảo Tô Dục nhóm lửa nấu nước.

Tô Dục ân một tiếng, đặt lò than vào trong phòng y, rồi mới đi nấu nước, pha trà.

42. Chương 42: Ai Khiến Ai Khó Xử

Hiên Viên Cẩm tiến tới một bước, muốn kéo Lăng Ngạo vào lòng, bị Lăng Ngạo né tránh. “Tử Trúc, lúc đó tại sao người phải rời khỏi ta?”

“Hiên Viên tướng quân thỉnh tự trọng.” Thái độ Lăng Ngạo xa cách, khiến Hiên Viên Cẩm thập phần khó chịu. Hắn cảm thấy giữa bọn họ có hiểu lầm, chỉ cần hóa giải hiểu lầm là được. Lúc đó hắn vì chuyện của sư bá mà do dự không quyết, nhưng hắn không hề nói sẽ từ bỏ y, cũng không dự định lấy Ngọc Hà a!

“Tử Trúc, ta yêu người, trước giờ chưa từng thay đổi.” Hiên Viên Cẩm khẩn trương tỏ rõ lòng mình.

“Hiên Viên tướng quân, ta và người bên nhau lâu như vậy, xác thực cảm thấy rất vui vẻ. Nếu hiện tại đã chia tay, thì đừng tiếp tục vướng mắc không rõ. Nam nhân hành sự nên dứt khoát một chút, khi cần cắt đứt mà không cắt đứt, tất sẽ bị loạn.” Lăng Ngạo thừa nhận mình thích hắn, nhưng còn chưa tới mức không thể ly khai, cho nên y nhân lúc bản thân có thể toàn thân trở lui, thoái bước.

“Tử Trúc, người đừng không cần ta, cũng đừng di tình biệt luyến, tại sao người phải bỏ ta mà đi? Chỉ vì một chút do dự lưỡng lự của ta sao, ta chỉ muốn nghĩ cách để hai bên đều thỏa lòng, ta không muốn tổn thương bất cứ bên nào trong các người, người ngay cả thời gian xử lý cũng không cho ta đã bỏ ta lại, như vậy là không công bằng với ta!” Hiên Viên Cẩm bật dậy khỏi ghế, kéo Lăng Ngạo ôm vào lòng, vùi đầu vào vai y, thầm thì: “Người đừng rời bỏ ta, ta sống không còn gì vui vẻ.”

Lăng Ngạo thở dài. Kỳ thật chuyện này, y cũng không phải không có chút trách nhiệm, hai người giận lẫy là chuyện bình thường, y lại chuyện bé xé ra to.

Nhưng điều mà y tức giận, là khi y sinh bệnh, Hiên Viên Cẩm lại không một lần đến thăm. Y là người, tim cũng do thịt tạo nên, người bệnh vốn đã suy yếu, muốn người thân cận nhất ở bên cạnh, nhưng hắn đâu? Một lần cũng không tới thăm y.

“Thế giới này, ai không có ai cũng vẫn sẽ tiếp tục sống. Thời gian lâu rồi, sẽ có thể quen.” Lăng Ngạo vỗ lưng Hiên Viên Cẩm, nhẹ giọng nói: “Quá khứ đều là quá khứ, sau này ta là bằng hữu của người, người nếu cảm thấy loại người như ta không đủ tư cách, thì cứ xem như ta trèo cao.”

“Tử Trúc, người nói cái gì vậy? Sao ta lại ghét bỏ người? Ta yêu người còn không kịp, người đừng nói những lời như vậy làm đau lòng ta.” Hiên Viên Cẩm cũng cảm thấy ủy khuất, hắn rất yêu người trong lòng, thật sự yêu.

Có lẽ trước đó hắn yêu không triệt để thế này, không sâu sắc thế này. Phần tán thưởng khá nhiều, nhưng khi y liều mạng cũng muốn trở về bên cạnh hắn, và muốn cứu hắn, hắn làm sao có thể không động chân tình đối với tình yêu này, hắn sớm đã không còn lưu giữ lại gì chỉ một lòng yêu y.

Lăng Ngạo bị hắn ôm chặt, cảm thụ sự khẩn thiết và cấp bách. Có lẽ hắn thật sự yêu y, nhưng lần sau khi lại có sự tương kích giữa thân tình và tình cảm trái với luân thường của họ, hắn nhất định sẽ lại lần nữa giẫm lên vết xe đổ. Khó xử thì một lần là đủ rồi, y không muốn còn có kinh nghiệm lần thứ hai.

“Đừng nói yêu ta nữa.” Lăng Ngạo đẩy mạnh hắn ra, mục quang hồi phục băng lạnh, một chút động dung vừa rồi bị y giết sạch, đừng trách y ích kỷ, y chỉ không muốn bị tổn thương, không muốn đau lòng.

“Ta đã chọn Tô Dục, một hài tử rất tốt đúng không? Ít nhất hắn có thể không cần cố kỵ cách nghĩ của bất cứ ai mà sống bên ta, ta cũng không cần chịu đựng sự khinh rẻ của người khác.” Lăng Ngạo ngồi yên lại, rót ly trà. “Người từng đối tốt với ta, ta nhớ. Chuyện giữa chúng ta đừng âm ỉ tới mức không thể gặp nhau, biến thành thù địch, như vậy rất mất mặt.” Không muốn lặp lại, thì không nên cho đối phương bất cứ hy vọng nào.

“Không, không được! Ta còn chưa đồng ý người đã ly khai rồi sao? Sao người có thể một mình quyết định! Ta không cho người ly khai ta, tuyệt đối không được.” Hiên Viên Cẩm muốn ôm Lăng Ngạo lần nữa, lần này Lăng Ngạo không để hắn thực hiện được. Y cũng không phải không thể phản kháng, nếu y không nguyện ý, Hiên Viên Cẩm nhất thời sẽ không thể nào được như ý nguyện.

Hai người dây dưa trong căn phòng nhỏ, Lăng Ngạo tránh né tay hắn, đồng thời cũng phản kích.

Tô Dục ngồi trong căn phòng cạnh bên nghe được rõ ràng.

Cho đến khi hai người động thủ thật sự, hắn mới xông vào. Kéo Lăng Ngạo vào lòng, đồng thời xuất cước đạp Hiên Viên Cẩm. “Cút!” Nơi này là nhà của họ, không cho phép người ngoài như Hiên Viên Cẩm làm bừa ở đây.

“Tử Trúc!” Tiếp một cước của Tô Dục, nhảy về sau một bước, Hiên Viên Cẩm gọi Lăng Ngạo.

“Người nên đi đâu thì đi đi, nơi này là nhà của ta và hắn.” Lăng Ngạo nói xong lại tự dán mình vào lòng Tô Dục. Ý của y rất rõ ràng, giữa bọn họ đã không còn khả năng.

“Tô Dục, ta đã từng cảnh cáo ngươi, không cho phép ngươi có tâm tư đụng tới y.” Hiên Viên Cẩm chuyển sang Tô Dục, nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên.

“Ngươi và y bên nhau không vui vẻ, ngươi để y chịu ủy khuất. Ta sẽ không khiến y buồn khổ, ta sẽ đối tốt với y. Ta thích y.” Tên kiếm lời cũng rất biết nói chuyện a, Lăng Ngạo ngẩng đầu, thấy được cánh mũi vì tức giận mà phập phồng của Tô Dục, mắt thì đã sắp phun ra lửa.

“Ngươi không thể cho y thứ y cần.” Hiên Viên Cẩm nhìn gian nhà cũ này, chế giễu.

“Ngươi có từng hiểu y chưa? Y là loại người tham lam vật chất sao? Ta đem tất cả những gì ta có thể đạt được toàn bộ giữ lại cho y, ngay cả tính mạng của ta cũng vậy, chỉ cần y muốn, tùy thời đều có thể lấy đi.” Tô Dục vỗ ngực mình bộp bộp, Lăng Ngạo cảm thấy cả y cũng bị chấn động theo.

“Đừng ồn nữa, các ngươi. Đã lớn như vậy rồi, tiết mục tranh giành ghen tuông này đừng diễn trước mắt ta nữa, ta xem cũng phát mệt.” Lăng Ngạo rời khỏi vòng ôm của Tô Dục, nhưng không buông tay hẳn ra. Lăng Ngạo nhìn Hiên Viên Cẩm, lạnh lùng nói: “Hiên Viên tướng quân, cho dù ta từng làm chuyện có lỗi với ngươi, nhưng sau đó cứu ngươi một mạng, coi như đã trả lại. Ngươi giữ ngọc bội của ta, ta lấy một ngàn sáu trăm lượng ngân phiếu của ngươi, cũng coi như bù lại. Giữa chúng ta đã không còn gì liên quan, sao không độ lượng một chút, giữ lại ấn tượng tốt cho nhau, chẳng lẽ ngươi muốn nhất định xé nát mặt nhau?”

Lăng Ngạo vốn không muốn tính toán rõ như thế, nhưng, là Hiên Viên Cẩm bức y, y không muốn tổn thương hẳn, nhưng càng không muốn vướng mắc không dứt với hẳn.

“Tử Trúc, ngươi có từng yêu ta không?” Hiên Viên Cẩm giống như dã thú bị thương, hai mắt đỏ hồng trũng lớn, thê thảm nhìn con mèo đã từng nằm trong miệng mình. Hiện tại con mèo chạy rồi, hẳn thì bị tổn thương.

“Từng yêu, ta từng muốn cùng ngươi sống chung nửa đời sau.” Lăng Ngạo không che giấu suy nghĩ từng có của mình, khi nhìn thấy con người nóng bỏng của Hiên Viên Cẩm, y vội nói: “Nhưng đều đã qua rồi.”

“Không, không hề qua, ngươi chỉ tức giận với ta, ngươi chỉ đang tức giận với ta, đợi ngươi nguôi giận, chúng ta vẫn sẽ bên nhau, ta, ta trở về trước, ngày mai ta lại đến thăm ngươi.” Hiên Viên Cẩm vốn không để Lăng Ngạo mở miệng, thần sắc ngẩn ngơ bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng cô liêu của Hiên Viên Cẩm, Lăng Ngạo rất cảm khái, yêu như vậy kỳ thật tổn thương nặng nhất, vì một khi bỏ ra chân tâm, sẽ không muốn mất đi. Sợ bị vứt bỏ, luôn luẩn quẩn giữa lo được lo mất. “Kỳ thật hẳn rất đáng thương.”

Một tướng quân yêu nam nhân, hẳn phải gánh vác kỳ thật rất nhiều. Lăng Ngạo thở dài, dọn lại bàn ghế bị đổ ngã và chén trà bị vỡ vì vừa rồi hai người giằng dụa trong phòng.

“Dục nhi, tình như vậy, ngươi thấy hay chưa? Tựa như liệt diễm, người chọn lựa nó sẽ giống như phải sống trong liệt hỏa, vừa cẩn thận e dè sợ mình bị thiêu cháy, còn phải nơm nớp lo sợ mà yêu. Thật đáng thương. Giữa ngươi và ta càng sâu hơn, ngươi chọn con đường tốt đi, để chúng ta đều được thả lỏng.” Bọn họ dù sao cũng cùng một mẹ, tuy linh hồn bất đồng, nhưng thân thể này vẫn không thể xem nhẹ.

”Ta bảo vệ ngươi, sẽ không để ngươi chịu tổn thương.” Tô Dục đã nhận định rồi thì sẽ không hối hận, hẳn chiếu cố Lăng Ngạo rất tốt, giặt áo làm cơm, phàm là những gì hẳn có thể nghĩ tới hẳn đều sẽ làm vì y.

Hiên Viên Cẩm mỗi ngày đều tới, cái gì cũng không nói, bình thường cứ đứng xa xa nhìn y, nếu y và Tô Dục xuất môn dạo mát, hẳn sẽ đi theo không xa không gần phía sau, cũng không quấy nhiễu họ, có lúc sẽ đặt vài thứ vào trong viện tử. Lăng Ngạo không phải nữ nhân, cũng không làm mấy hành động như ném đồ ra ngoài, ngươi đưa tới thì ta nhận thôi, ta thích thì ta dùng, không thích thì ta bỏ qua một bên.

Hai tháng hai, Lăng Ngạo dẫn Tô Dục đến phủ tam vương gia tán dóc, y mua đầu heo mập mập của người nơi này tự nuôi, xách theo. Y cũng chỉ có chút tâm tư đó, cứ đi tay không cũng rất kỳ cục.

Trong phủ của tam vương gia có trù tử làm cơm, không mất bao lâu đã bày được một bàn đầy món. Lăng Ngạo không nuốt lời, bảo sẽ cùng hẳn ăn đầu heo, thì y sẽ tới. “Ta nghe nói, hoàng thượng tặng biệt viện mới xây ở ngoại ô cho ngươi. Ngươi muốn dọn tới nơi xa như vậy sao?”

“Không xa a, không ra khỏi kinh mà. Kỳ thật theo ý ta, dọn khỏi quốc gia này mới là tốt nhất.” Lăng Ngạo không che giấu suy nghĩ của mình, các người bức ta quá mức, ta sẽ bỏ đi. Trong đô thành lại không thể lẫn lộn kiếm cơm.

“Người muốn đi?” Tam vương gia bỏ ly rượu xuống, khẩn trương hỏi.

“Đúng a, nơi này nhiều thị phi, đi cho lỗ tai được thanh tĩnh.” Lăng Ngạo cười khổ. “Vương gia, bất kể trước đây có ân gì oán gì, ta đều không muốn nghĩ nữa. Chuyện giữa người và gia phụ, các người tự giải quyết với nhau đi. Hơn mười năm rồi, có khuất mắc nào mà không thể giải, cho dù hận, cũng nên tiêu rồi. Dục nhi từng bất kính với người, người cũng dừng tính toán, tính toán quá nhiều, cuối cùng thương tâm vẫn là chính mình.” Lăng Ngạo nghĩ một lát, vẫn nói: “Lát nữa ta muốn dẫn Dục Nhi đi thăm nàng, dù sao cũng là cốt nhục của nàng.”

Lần này tam vương gia vô cùng kinh ngạc, đôi đũa trong tay lách cách rớt lên bàn, hắn cảm thấy thanh niên này rất quen mắt, nhưng không bao giờ nghĩ tới khía cạnh này. Là hắn sơ sót, đây là một nhi tử khác của nàng a.

“Người là nói...” Vương gia trừng lớn hai mắt, nhìn gương mặt không biểu tình của Tô Dục. “Hắn chính là Tử Dục?”

“Đúng a, không ngờ chứ gì, khi ta biết cũng bị dọa đó. Cũng nhờ gương mặt gặp chuyện không kinh này của hắn, mà chúng ta đều bị lừa.” Lăng Ngạo nhặt đôi đũa của tam vương gia lên, đặt lại vào tay hắn.

“Dục Nhi, đã lớn thế này rồi.” Tam vương gia cảm khái, mục quang mang theo chút khổ sở, giống như nhớ tới từng chuyện dĩ vãng.

“Vương gia, ta nghĩ người cũng nhất định rất muốn gặp người đó, ân oán đời trước của các người, đừng lưu lại đến đời của chúng ta.” Lăng Ngạo đứng lên, kéo Tô Dục đi thăm nữ nhân kia.

Hôm nay y đặc biệt mặc y phục nữ nhân đã làm cho y, hy vọng nàng có thể thừa nhận được sự kính trọng ngoài ý muốn này. Đừng giống như tam vương gia, ngây ngốc tại chỗ.

Nữ nhân thấy Lăng Ngạo tới, rất vui, lệnh người chuẩn bị bánh trái điểm tâm, thấy y mặc y phục do nàng làm, gương mặt phù dung vốn đã yêu kiều, lập tức liền như nở hoa, vui đến mắt cong cong miệng không khép được. “Tử Trúc, mau ngồi, ăn điểm tâm.”

“Ta mới vừa dùng thiện với vương gia, không đói, người cũng đừng vội. Ta giới thiệu một người cho người biết.” Lăng Ngạo kéo Tô Dục đến cạnh mình. “Dục nhi, người còn ấn tượng không?”

“Lần trước hắn có tới qua, sao vậy?” Nữ nhân không nhận ra được nhi tử của mình, mấy năm nay nàng tựa hồ đều đã quên hết hài tử của mình.

“Hắn là Tô Tử Dục.” Lăng Ngạo nắm tay Tô Dục, rõ ràng cảm nhận được sự dậy sóng trong lòng Tô Dục, y vỗ vỗ tay Tô Dục.

“Thật sự là Dục nhi? Người không phải...” Nữ nhân không dám tin, thanh niên đứng trước mặt mình chính là nhi tử mình và vương gia tư tình sinh hạ. Đã lớn như vậy rồi sao, nàng thật sự không ngờ còn có thể gặp nhi tử này.

Tô Dục không có biểu tình gì, tâm tình thoáng chốc trào lên của hắn rất nhanh đã bình lặng lại. Hắn nghĩ tới sự phản bội của nữ nhân, nghĩ tới vì nữ nhân này ái mộ vinh hoa mà khiến gia đình hạnh phúc khoái lạc của hắn biến mất hoàn toàn. Hắn hận nàng, thấp phẫn hận. Cho nên, hắn không nhìn đến đôi mắt đỏ bừng của nữ nhân, không nhìn tới nước mắt của nữ nhân, cũng không nhìn tới cánh tay nữ nhân vươn tới muốn kéo tay mình.

“Dục nhi, người?” Tay nữ nhân vươn được nửa đường thì nơi đó đã trống rỗng, Tô Dục né tránh. Hắn ghét nàng sao, hắn không tha thứ cho chuyện nàng đã làm. Nữ nhân đã lệ lệ rơi đầy mặt, Lăng Ngạo thở dài, đẩy Tô Dục tới trước. “Dù sao cũng là người sinh người, đừng như vậy.”

Nữ nhân muốn truy cầu cuộc sống phú quý không có gì không đúng, y không có quyền và không có tư cách chỉ trích. Làm con cái không nên ngăn cản trưởng bối đi tìm kiếm cuộc sống mà họ luôn mong ước trong lòng.

“Dục nhi, nhi tử của ta!” Nữ nhân ôm Tô Dục khóc đau đớn. Lăng Ngạo không thích nhất là tình cảnh này, cực kỳ thương cảm. Đồng thời cũng cảm thấy bi ai cho Tô Tử Trúc, khi nữ nhân nhìn thấy y, không kích động đến mức này. Xem ra, hài tử mình và nam nhân mình yêu cùng sinh ra vẫn được xem trọng hơn. Tô Tử Trúc, dù sao không phải là người mà nàng yêu nhất, đãi ngộ bất đồng cũng là khó tránh.

Tô Dục vẫn nắm tay Lăng Ngạo, hần không buông tay, hần rất khẩn trương, thật sự không quen có nữ nhân thân cận mình như thế. Những ký ức liên quan tới mẫu thân khi còn nhỏ đã rất mơ hồ, hiện tại nữ nhân trong lòng hần là xa lạ, hần không hiểu, cũng không quen.

Không ngờ hần từng ấu trĩ như thế, còn muốn giành người gọi là mẹ này về, hiện tại hần mới hiểu rõ, tại sao huynh trưởng lại giáo huấn hần như thế. Hần căn bản không thể tiếp nhận nàng, quá xa lạ, những ký ức về gia đình trước đây, lúc này giống như đã tan biến hết cả.

Nữ nhân lệ rơi đầy mặt, hai mắt đỏ bừng, trên dưới đánh giá Tô Dục, tựa như muốn đem hần ấn vào trong xương cốt. Tô Dục quay mặt sang Lăng Ngạo, tìm kiếm tương trợ.

“Được rồi, ngồi xuống nói chuyện đi.” Khi Lăng Ngạo lạnh mặt xuống, có thể là rất giống người nào đó, nữ nhân kinh ngạc, rồi nhu thuận gật đầu, kéo Tô Dục ngồi xuống, hỏi hần mấy năm này sống thế nào. “Ta và cha sống cùng, luyện công.” Tô Dục cúi đầu, cuộc sống trước kia của hần và Tô Mộ Dung tất cả đều là một chuỗi ngày lặp đi lặp lại, luyện công, rồi luyện công.

Nữ nhân lau lệ trên khóe mắt, nhẹ giọng nói: “Sau này ở lại bên mẹ được không? Hai huynh đệ các người đều ở lại bên mẹ, mẹ cô đơn lắm, rất nhớ các người.”

Lăng Ngạo không mở miệng, nhưng y sẽ không theo nàng, nàng không phải là mẹ của y. Nhưng, bầu không khí lúc này không thích hợp để nói điều đó, y không mở miệng hoàn toàn là bận tâm tới tình tự của nữ nhân. Nhưng nữ nhân lại lý giải lắm, nàng cho là bọn họ ngầm đồng ý. Thập phần cao hứng nói: “Các người dọn vào vương phủ đi, ta đi tìm vương gia nói chuyện. Con cái của vương gia rất ít, nhất định sẽ rất thương các người.”

Nữ nhân nói xong liền lệnh tiểu nha đầu đi mời vương gia. Lăng Ngạo thấy vậy vội cản lại, hỏi nàng: “Người không phải dự định để chúng ta ở trong tam vương gia phủ chứ?”

“Đương nhiên rồi, chúng ta là người nhà, đương nhiên phải sống với nhau?” Nữ nhân bày ra vẻ thiên kinh địa nghĩa. Lăng Ngạo thật sự giả khóc giả cười, đầu óc của nữ nhân này toàn nước sao?

“Sai rồi, các người là người một nhà, ta không phải.” Y là nhi tử của Tô Mộ Dung, hơn nữa chủ ý của tam vương gia với y không phải ngày một ngày hai, bọn họ còn có một đêm hoan ái. Đây không phải là tình cảm trưởng bối và vãn bối gì đó, điều này là bội đức.

“Tử Trúc, người là nhi tử của mẹ, sao lại không thể là người một nhà? Trước đây không phải người rất thích tam vương gia sao?” Nữ nhân truy vấn.

Lăng Ngạo lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, nàng là gốc thật, hay là giả gốc, nàng đang muốn diễn vai gì đây, giống như người mẹ nhẫn tâm muốn đem nữ nhi của mình gả cho lão già còn lớn hơn cả mình, thuyết phục y một cách vô lực như thế. Không thể chịu nổi, lẽ nào nàng không hiểu sao?

“Ta còn có việc, phu nhân, cáo từ.” Lăng Ngạo chấp tay, nhắc chân bỏ đi. Tô Dục nghĩ cũng không nghĩ đi theo, ngay cả đầu cũng không quay lại. Không phải hần nhẫn tâm, hần cũng phải tiêu hóa một chút.

Cũng không chào hỏi tam vương gia, Lăng Ngạo rời khỏi tam vương phủ, suốt đường trầm mặc, y không nói chuyện với Tô Dục, Tô Dục cũng không dám nói chuyện với y, sợ bản thân nói sai lại làm y tức giận.

Xuống xe ngựa, trước cửa có một người, đứng như môn thần, tính ra đã đứng vài canh giờ, mặt phiếm xanh. Mở cửa, không phản đối người đó theo vào, Tô Dục nổi lửa nấu nước, Lăng Ngạo đem lê đông lạnh còn thừa hai ngày trước ra cắn, lòng nổi hỏa, nổ bùng bùng.

Nữ nhân đó không còn coi Tô Tử Trúc là gì nữa, cũng không thể tự si như thế, tam vương gia là nhân tình của nàng, y là nhi tử của trưởng phu nàng, thân phận bối rối như thế, sao có thể là người một nhà? Nàng xuất tường, mà còn có lý sao?

“Chậm rãi ăn thôi, không tốt cho thân thể.” Hiền Viên Cẩm chắn gió, không sợ chết còn dám quăn y.

“Ngậm miệng chó của ngươi lại! Mẹ nó! Lão tử đến nơi này, không gặp được một người tốt. Ngươi là thứ không tâm không phể, uống cho lão tử yêu ngươi như thế, còn muốn cùng ngươi sống tới bạc đầu, cầu thí, mẹ nó toàn do lão tử si tâm vọng tưởng. Gặp phải chút chuyện rắc to, ngươi mẹ nó không thềm ra mặt cho lão tử, đồ vô dụng!” Lăng Ngạo tức giận mắng.

Lúc này Tô Dục tiến vào, hần bưng bồn than đặt bên cạnh Lăng Ngạo, sưởi ấm cho y. “Còn ngươi nữa, cũng không phải thứ tốt lành, y như đầu gỗ, bướng bỉnh không nghe lời.”

Tô Dục không lên tiếng phản bác, thích nói cái gì thì nói cái đó. Dù sao hần cứ nghe, hần không phản bác y còn không làm gì, nhưng nếu hần phản bác, làm không tốt thì y sẽ bỏ đi, lúc đó hần phải đi đâu tìm người.

“Xem đi, giống y đầu gỗ, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên.” Không kiên nhẫn đập một cước, Tô Dục không tránh, để y đập, đập không được y cũng sẽ tức giận.

43. Chương 43: Hai Bên Khó Lựa Chọn

“Lão tử có người nhà gì chứ? Cha không thương, cậu không yêu.” Lăng Ngạo thở dài, y không thể xuyên vào một gia đình bình thường chút hay sao? Có thanh mai trúc mã hay láng giềng muối muối khả ái gì đó, vừa đến tuổi, hai người thành thân, trải qua cuộc sống bình đạm, thật đặc ý.

Nhưng, hiện tại thì sao. Nhìn đi, nhìn đi! Bên người toàn là lang, thật sự ứng với câu nói đó, trong nhà sài lang bên ngoài hổ báo, sao đi đến đâu cũng không gặp được tiểu bạch dương? Lão tử đến nơi này, sinh như một kỹ nữ thì làm sao, các người đều ức hiếp lão tử!

“Tử Trúc, ngươi đừng nói như vậy, ta nghe cảm thấy đau lòng.” Hiên Viên Cẩm nói rồi muốn ôm Lăng Ngạo đang kích động vào lòng dỗ dành.

“Cút qua một bên, lão tử không phải nữ nhân. Không hiềm lạ gì ngươi đó!” Dùng lực lắc vai, né tránh Hiên Viên Cẩm.

Lăng Ngạo biết bản thân đang làm mình làm mẩy, nhưng vừa nghĩ tới hai người này, có ai không phải chiếm hết tiện nghi của y, lang tâm cầu phể, quay qua hét với Tô Dục: “Tới chỗ cha mẹ ngươi mà ở, đừng đi tới đi lui trước mắt ta!” Nói xong tự nhốt mình vào phòng, đóng cửa cái cạch bỏ lại hai người bên ngoài.

Hiên Viên Cẩm và Tô Dục mắt to trừng mắt nhỏ, trừng một hồi, Hiên Viên Cẩm không biết tại sao y lại tức giận như vậy, giống như chịu hết mọi ủy khuất, tam vương gia khiến y tức giận sao? Chắc không phải a, tam vương gia xem y còn quan trọng hơn cả mắt của mình, sao có thể khiến y tức giận. Cho dù tam vương gia tự chịu ủy khuất, cũng không khiến y phải chịu ủy khuất.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Hiên Viên Cẩm lạnh giọng hỏi Tô Dục. Tô Dục vốn không xem hần ra gì, hiện tại hần mở miệng, Tô Dục chỉ giật giật mí mắt, không thềm để ý tới. Nếu không phải hần đi theo Lăng Ngạo vào cửa, Tô Dục nhất định đuổi đánh.

“Ngươi cũng đừng phân tranh với ta, hiện tại tâm tình y không tốt. Con người y lại nặng tâm tư, ta chỉ mới hơi do dự một chút như vậy, y đã chạy theo ngươi, nói không chừng chúng ta vừa đi, y lại trốn mất, lúc đó chúng ta tìm đâu cũng không ra.” Hiên Viên Cẩm nói không phải chỉ là đe dọa Tô Dục, theo như tính khí âm trầm bất định, nói một là một của Lăng Ngạo hiện tại, chuyện gì cũng có thể làm ra.

Tô Dục đại khái nói sơ qua, đã tìm được mẫu thân của mình, Lăng Ngạo vì chuyện này mà tâm tình không vui. Dù sao hần là con riêng của tam vương gia và nữ nhân đó, nói ra cũng không mấy dễ nghe.

“Trong lòng y chứa cái gì a, cẩn trọng, thật giống...” Hiên Viên Cẩm nói được một nửa thì không dám nói nữa, sợ vạn nhất nói ra, thì thật sự sẽ gây họa từ miệng. Trong nhà có đạn pháo, tùy thời đều có thể nổ, lúc này chỉ đang đợi châm lửa, hần không muốn đi châm lửa đạn pháo.

“Ta đi làm chút món y thích ăn, qua một thời gian y sẽ tiêu giận.” Hiên Viên Cẩm nói xong gật đầu ra cửa, căn bản không xem mình là người ngoài.

Tô Dục ở lại như con chó trông nhà, nhìn chăm chăm cửa phòng Lãng Ngạo, sợ chỉ cần lơ là, người sẽ hóa thành một cổ tiên khí bay đi.

Lãng Ngạo cũng cảm giác được bản thân ăn phải hỏa dược, dễ bùng nổ như vậy, hơn nữa còn đựng ai nổ người này. Y cũng không phải đại nhân vật, chẳng qua hiện tại có gương mặt dễ coi, nhưng gương mặt này không bao nhiêu năm nữa sẽ co rút thành lớp da của lão thái thái, lập tức sẽ đầy nếp nhăn. Nhưng chính là gương mặt này, khiến những người đó yêu thích như thế. Mang theo nó, y muốn sống cuộc sống thanh tịnh cũng không được.

Nam nhân nữ nhân đều nghĩ cách lôi kéo y, khiến y cảm thấy trong cuộc sống của mình không thể thiếu bọn họ. Làm cách nào cũng không được yên tĩnh. Nữ nhân đó hết như thiếu tâm, bản thân ở chỗ của nhân tình thì cũng thôi đi, nhưng lại còn muốn y cũng dọn vào ở.

Cho dù y thăm biết, y và bọn họ không có bất cứ quan hệ gì. Nhưng dù sao y dùng thân phận Tô Tử Trúc để sống, y cũng phải giữ chút thể diện, để người ta bớt chỉ trích sau lưng.

Nằm trên giường, Lãng Ngạo lật tới lật lui cũng không ngủ được, trong đầu đều là những chuyện thối nát của họ. Giống như một bộ phim điện ảnh, lộn tung cả lên.

Lục lọi nơi cất đồ riêng của mình, mẹ nó, Hiên Viên Cẩm lấy mất ngọc bội đáng giá tam vương gia cho y, đó là thứ tốt mà y ngấm trúng. Ba bộ dao tam vương gia tốn nhiều ngân lượng làm cho y cũng chỉ còn lại một bộ cất trong ngực, hai bộ kia còn để trong căn nhà gỗ chưa lấy. Lục tìm tới tận đáy rương, y phục không ít, nhưng không thể đổi lấy tiền, nếu không thì gỡ mấy viên ngọc thạch phục sức trên y phục xuống, cũng có thể miễn cưỡng qua ngày.

Cuộc sống của y sao lại túng quẫn như thế rồi? Năm mới tam vương gia cũng không nói cho y hồng bao, tiểu vương bát đản Hiên Viên Cẩm cũng không cho y ngân phiếu. Sao bọn họ lại nhận định là y không cần tiền chứ? Lẽ nào y chỉ cần đứng ở đầu đường, mở miệng uống gió tây bắc là có thể no rồi?

Thu dọn những thứ Hiên Viên Cẩm đã cho mà y nhận định là có thể đổi thành ngân lượng toàn bộ gói gém. Lão tử không chơi với các người nữa, các người thích giày vò thế nào thì giày vò thế ấy. Lão tử sẽ ẩn cư.

Lãng Ngạo cũng biết, y muốn thoát khỏi con mắt của Tô Dục mà chạy đi, thì không có mấy khả năng, nhưng không rời khỏi bọn họ, y cũng thật sự không có ánh sáng gì đáng nói. Hạnh phúc a, vẫn phải dựa vào chính mình đoạt lấy, người khác cho, thì không thể gọi là hạnh phúc, mà là gông xiềng. Lão tử không muốn gông xiềng, lão tử muốn tự do.

Tối giờ cơm tối, Hiên Viên Cẩm thấp giọng cẩn thận gõ cửa: “Tử Trúc, ăn cơm thôi.”

Lãng Ngạo không thích giận lấy với cái bụng của mình, nhảy bật khỏi giường, có thể do hơi gấp, đầu choáng váng, lão đảo hai cái, mặt tái nhợt ra mở cửa. Người bên ngoài thấy thần sắc yếu nhợt của y, lập tức đau lòng. Rồi coi y như tờ giấy, vội nói: “Nếu người không muốn động thì ta bưng cơm vào phòng người.”

“Không cần.” Đã ra tới cửa, còn bưng vào cái rắm.

Ngồi trước bàn ăn, Lãng Ngạo hậm hực giải quyết mỹ thực trước mặt, ăn xong rồi, lau miệng, nhắc mông trở về phòng, Hiên Viên Cẩm ý lại tại đây, không trở về tướng quân phủ của mình, hẳn đã hẹn xong với Tô Dục, trước nửa đêm hẳn trông cửa, sau nửa đêm Tô Dục trông cửa, không thể để Lãng Ngạo biến mất vô ảnh vô tung.

Hai người này cũng là thêm chút phòng ngừa, Lãng Ngạo dự định khi Hiên Viên Cẩm đi rồi, sẽ tìm một lý do phái Tô Dục ra ngoài. Sau đó tự cưỡi ngựa chạy, chỉ cần ra được cửa thành, chạy đến đâu tính đến đó, từ nay về sau không còn vướng mắc gì với bọn họ.

Lãng Ngạo đuổi thế nào, Hiên Viên Cẩm cũng chết dí không đi. Y đuổi vài lần cũng tự thấy phiền, đảo tới đảo lui chỉ có vài câu đó, y cũng cảm thấy không có gì mới mẻ. “Hiên Viên Cẩm, hôm nay ta cũng không mắng người, ta chỉ hỏi người, lúc nào người mới ra khỏi nhà ta?”

“Tử Trúc, ta biết người tức giận, ta cũng không làm gì cả, chỉ ngày ngày tới thăm người là được. Qua không bao lâu nữa ta phải trở về rồi, lần này đi nói ít cũng là một năm không được gặp người, người đừng đuổi ta đi.” Hiên Viên Cẩm cũng không làm cứng, người đuổi ta, ta dứt khoát xem như không nghe thấy, người

nói chuyện đằng hoàng với ta, ta sẽ mềm giọng, giả đáng thương. Ta biết người mềm lòng, sẽ không thật sự làm gì.

Được, giả đáng thương sao. Đường đường một đại tướng quân lại giả đáng thương trước mặt một tiểu nhân vật, mặt mũi của người thật lớn a. “Khi nào người về?”

Ách, hỏi rõ thời gian cụ thể, y sẽ nhin thêm một thời gian, đuổi được ôn thần này rồi, chỉ còn lại đầu gối cần xua thôi.

“Tử Trúc, người cùng về với ta đi, ta bảo đảm sẽ không xuất hiện chuyện như lần trước khiến người không vui nữa.” Lăng Ngạo thật bội phục da mặt dày của Hiên Viên Cẩm, người cho rằng nói một câu, thì chuyện trước kia được xóa hết sao.

“Hiên Viên Cẩm, ta nói người cũng là nam nhân chí, làm gì lại giống như các bà các cô, lả nhả như thế chứ? Chia tay thì chính là chia tay, người sao lại lôi kéo không rõ mãi như thế?” Lăng Ngạo tìm giấy bút, rồng bay phượng múa viết lên, viết xong, bắt Hiên Viên Cẩm ấn dấu tay lên trên.

Hiên Viên Cẩm vừa nhìn, mặt liền xanh lét. Chứng minh chia tay!

Mặt mũi tướng quân, khỏi nhắc đi, đã mất sạch khi sáng sớm vừa ra cửa đã đập ngay bãi phân chó ngã oạch một tiếng, sau đó trên trời vừa đúng lúc có con chim bay qua thải phân lên đỉnh đầu. Thật tức mà!

“Tử Trúc, ta không đồng ý!” Hiên Viên Cẩm xé nát tờ giấy chứng minh chia tay đó, hắn không thể chấp nhận bọn họ chia tay, nói sao cũng không được.

“Cho dù người nói không được, thì ta cũng sẽ không sống với người. Hiên Viên Cẩm, ta bệnh ba ngày người có từng tới thăm ta không? Tim người đều là máu thịt, ta muốn gì người trước giờ đều không biết. Ta không phải nữ nhân, tặng chút đồ thì liền vui sướng. Nếu người đã xem trọng tình cảm sư đồ đến vậy, thì người cứ lấy sư muội kia đi.” Lăng Ngạo cũng không phải tức giận mới nói như thế, y đích thật thương tâm.

“Tử Trúc, ta sai rồi, thật sự. Người cho ta một cơ hội đi, một lần là được. Ta tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm thế này nữa.” Hiên Viên Cẩm mắt đỏ hồng, kéo tay Lăng Ngạo. “Tử Trúc, ta từ trước tới nay chưa từng cầu ai, cầu người đừng không cần ta.”

“Hiên Viên Cẩm, có phải ta cũng từng cầu người, mong người đừng không để ý tới ta. Nhưng mà, người đã làm thế nào? Sư bá của người, lão đồng tây đó vừa đến, người liền như chuột thấy mèo, ta bị hấn đánh, người không dám quản, ta sinh bệnh, người cũng không dám tới thăm. Người là một nam nhân, dưới đùi mọc hai chân, ta cách người gần như vậy, người cũng không tới thăm ta, lúc đó người nghĩ thế nào? Có phải Tô Tử Trúc ta trời sinh tiện mạng, nên đáng bị người dẫm lên, để người tổn hại.” Lăng Ngạo lắc đầu, “Bỏ đi, đừng khiến bản thân khó xử nữa. Dù sao cũng từng quen biết, chúng ta cũng đừng xé nát mặt nhau, nên phân thì phân, đừng dây dưa, đối với ai cũng không tốt.”

“Tử Trúc, ta không phải không muốn thăm người, sư bá hấn...” Hấn đi một bước, sư bá của hấn đi theo một bước, hấn không dám đi thăm y, sợ sư bá sẽ nói năng khó nghe, hấn lại không thể động thủ với sư bá. Vạn nhất sư bá nói khó nghe, Hiên Viên Cẩm còn sợ Lăng Ngạo tức giận. Tuy hiện tại tính tình của y đã hiền hòa hơn, nhưng cốt cách lão ngạo vẫn không tan biến, hấn không muốn chọc giận Lăng Ngạo.

“Người cứ ngoan ngoãn trở về bên cạnh sư bá của người, lấy tiểu sư muội xinh đẹp. Ta cũng được thanh tĩnh lỗ tai!” Câu này nói ra giống như bát nước hắt đi, không thể hốt lại, một chút chỗ thừa cứu vãn cũng không lưu lại.

“Tử Trúc, sao ta có thể tìm người khác sau khi đã có người, người theo ta đi.” Hiên Viên Cẩm chưa nói xong câu này, đã bị Lăng Ngạo cướp lời.

“Ta đi theo người thì thế nào? Phải nói mấy lần người mới chịu nghĩ nhớ, lão tử không phải nữ nhân, mà chỉ được gả cho một người!” Lăng Ngạo không muốn nghe hấn nói, đứng lên định về phòng.

“Tử Trúc, ta sẽ không tìm người khác, người cũng đừng tìm người khác, chúng ta cả đời bên nhau.” Hiên Viên Cẩm cũng đứng lên kéo y.

“Cút đi! Lão tử sớm đã tìm người khác, có thấy tên đầu gối không, còn cả vương gia tay nắm trọng quyền nữa, toàn bộ đều có gian tình với lão tử, người nếu dám nói ta với người chưa chia tay, thì chính là đồ rùa

rút đầu!” Lăng Ngạo nói câu này có hơi nặng, xem thử hắn có thà làm đồ con rùa, cũng phải nhất định sống với y không.

Mất một lúc, Hiên Viên Cẩm giống như xả thân vì nghĩa, nghiêng rằng nói từng chữ: “Từ Trúc, ta biết trước đây ta sai, chuyện giữa ngươi và bọn họ, ta không tính toán, ngươi đừng rời khỏi ta là được.”

Ồ! Thật đủ nam nhân, y tách một chân (*có gian tình) mà hắn cũng không tính toán, được thôi, lần này là Lăng Ngạo tự bẻ đá đập chân mình.

“Lão tử không phải con rùa.” Nói xong vẫn mở cửa muốn vào phòng. Hiên Viên Cẩm đi theo, bị Tô Dục cản lại, Hiên Viên Cẩm cấp bách, cơ hội tốt như vậy, hắn hy vọng có thể văn hồi quan hệ giữa hai người lần nữa. Tên Tô Dục này ngăn cản, cửa đã đóng lại.

Tức! Trực tiếp động thủ với Tô Dục trong căn nhà nhỏ này, liều mạng hung hăng hạ thủ. Tô Dục không khách khí, hắn không cần, huynh trưởng của hắn sẽ lại bị nam nhân này ăn nữa, hắn cũng phải bảo vệ vị trí hiện tại của mình. Quan hệ của hắn và huynh trưởng vốn đã khá miễn cưỡng, hắn không thể lại cho người khác chiếm cơ hội trước.

Hai người bên ngoài đánh nhau lửa ngập trời, đặc biệt kịch liệt, đỏ cả mắt, hận không thể diệt đối phương. Lăng Ngạo ở trong phòng vò đầu bứt tai, y cũng không nói Hiên Viên Cẩm, bất cứ ai bị kẹp giữa thân nhân và ái nhân, đều sẽ do dự một chút, ngay cả y cũng như vậy. Lại một chiêu, Hiên Viên Cẩm lão đảo một chút, hiện tại y lại có phần do dự không quyết.

Kỳ thật trong lòng tức vẫn tức, nhưng cũng còn thích Hiên Viên Cẩm. Hắn là nam nhân đầu tiên y nhìn trúng khi tới đây, tuy tuổi trẻ khí thịnh, có chút nội liễm thâm trầm bá đạo, bộ dáng mưu sâu kế thâm. Nhưng những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là y cảm thấy khi bọn họ bên nhau lòng rất thoải mái.

Tự tát mình một bạt tai, sao y lại không chí khí như thế. Người ta mới nói vài câu dễ nghe, quyết định của y đã lung lay. Trừ biết chạy trốn, biết tránh né, thì hình như trong đầu y không nghĩ ra được phương pháp nào khác. Y là nhân loại của thế kỷ mới, học viên ưu tú của học viện y học, y là tinh anh của ngoại khoa, y...

Y thua rồi, ai bảo y thích nam nhân hơn nữ nhân. Cánh tay nòn nà của nữ nhân không thể thoải mái bằng cánh tay dày chắc của nam nhân. Y thích sờ thân hình rắn chắc, hết trị rồi!

Hai người bên ngoài nổ lửa lớp lớp lấp lóe, cứ để họ giằng co đi. Lăng Ngạo ở trong phòng cũng không dễ chịu, nhìn túi hành trang nhỏ mình đã thu xếp, kỳ thật nếu nói đi thật, thì y có thể đi tới đâu chứ? Nói một câu hiện thực nhất, ở lại nơi này, bên cạnh luôn có người bảo hộ, một khi đi tới nơi xa lạ, thì với gương mặt của y, người mong nhớ nhất định không ít, mà với công phu mèo ba chân của y, nói không chừng bị người ta bắt đi mấy đợt.

Lăng Ngạo càng nghĩ càng cảm thấy bản thân không chí khí, ai bảo chỗ này không giảng đạo lý như vậy, toàn dùng quyền đâm giải quyết vấn đề. Quyền của ai cứng thì người ấy có thể tung hoành, với loại người quyền không cứng, cũng không có thể lực gì, thì sẽ trở thành miếng thịt trong bữa cơm của người khác.

A! Càng nghĩ càng đau đầu, hai người bên ngoài có khi nào đánh tới sập nhà không? Lập tức đập bình một tiếng, mở cửa, hai người bên ngoài toàn bộ dừng lại, nhìn y.

Xem xem, một tướng quân, một tiểu vương gia, hai người đều là người có thân phận, vì tranh giành một nam nhân mà đánh nhau túi bụi trong một gian nhà nhỏ. Mất mặt không nói nổi, mất mặt mất tới nhà mẹ đẻ.

?

“Dừng dừng a, đánh tiếp đi.” Lăng Ngạo kéo một cái ghế ra ngồi trước cửa phòng, biểu thị hai người kia cứ tiếp tục. Nửa bên mắt của Tô Dục, xúng tới mở không ra. Hiên Viên Cẩm cũng không tốt gì cho cam, cảm tím bầm, khóe môi còn rỉ máu. Lúc này hai người đều không tiện đánh tiếp nữa, Hiên Viên Cẩm nhìn chăm chăm Lăng Ngạo, hắn không thể từ bỏ, ánh mắt đó giống như hùng sư đã đói bụng bảy tám ngày, và Lăng Ngạo chính là con mồi mỹ vị.

Ánh mắt thật hung, vừa hung vừa thâm tình. Lăng Ngạo thở dài, vô lực nói: “Ta cũng mệt rồi, các người đừng ồn ào nữa. Hiên Viên Cẩm trở về trước đi, ta có chuyện muốn nói với Tô Dục.” Trước hết xua một tên đi, sau đó lại đàm luận với đệ đệ luyện huynh kia.

“Tử Trúc, người không oán ta nữa?” Nghe rõ ngữ khí của Lăng Ngạo không còn là chán ghét, Hiên Viên Cẩm hưng phấn kêu lên như một người vừa thắng được núi vàng.

“Đừng không biết chừng mực như vậy, cho người một chút dương quang người liền muốn sáng chói. Cút về đi, đừng ở nơi này chướng mắt lão tử! Ngày mai lại đến.” Xua tên nam nhân đang cười ngốc đi, Lăng Ngạo nhìn ngôi nhà bị tan hoang một nửa. “Dục nhi...”

“Ta sẽ không rời khỏi người.” Tên ngốc Tô Dục chỉnh lý bàn ghế bị đổ, những mảnh vỡ vụn thì trực tiếp ném ra, dự tính ngày mai đem đi chôn nhóm lửa.

“Dục nhi, ta là ca người!” Lăng Ngạo dẫn dắt từng bước, hy vọng tiểu tử này có thể hiểu rõ.

“Ta thích người, người cũng không ghét ta, chúng ta có thể bên nhau.” Người ta nói thì bình thản không kỳ quái, Lăng Ngạo lại xem chút bị sét đánh thẳng đầu.

Trong đầu óc của người này hình như không có cái gì gọi là nhân luân đạo đức, Tô Mộ Dung giáo dục hắn thế nào vậy?

“Được, ngài tự mình ở đây với ý nghĩ hảo huyền đi, ta không chơi trò đệ luyện huynh này nữa.” Lăng Ngạo bình một tiếng đóng cửa, bên ngoài người đó không đợi y kịp thở dốc vài hơi, đã đá cửa xông vào, Lăng Ngạo bị dọa. Tiểu lang con này đỏ hai mắt, thở dốc chạy tới chỗ y.

“Dục nhi, người bình tĩnh một chút, người đừng kích động.” Y từng bước lui về sau, Tô Dục thì không ngừng tiến tới, càng đi càng gần. Tô Dục vươn tay nắm chặt hai vai y, Lăng Ngạo đạp hắn, hắn cũng không nhúc nhích chút nào.

“Dục nhi, người làm sao vậy?” Tô Dục rõ ràng có gì đó không bình thường, mắt của hắn quá đỏ, tình hình này cũng rất quen thuộc. Khi ở trong tam vương phủ, cũng đã xuất hiện một lần.

“Hắn trúng ‘hợp hoan’, người nếu muốn hắn sống thì mau hầu hạ hắn, nếu không đợi đến lúc hắn khí huyết nghịch lưu thì sẽ chết.” Người của xuất hiện một người, chính là người mà Lăng Ngạo hận tới ngứa răng. Lại là râu sơn dương, mẹ nó, lão tử sớm muộn cũng móc tim người, xem tim của người có phải toàn là màu đen không.

“Shit!” Mắng một câu, rồi kéo Tô Dục lại. “Mặc lão đầu tử, ta nếu có thể sống sót, nhất định không tha cho người!” Đây không phải là hại bọn họ sao? Bọn họ là thanh niên khỏe mạnh, thế mà cứ vậy để lão tạp mao hãm hại.

“Hừ! Người có bản lĩnh gì thì cứ sử hết ra đi. Người còn cho rằng tam vương gia sẽ đỡ lưng cho người sao? Người và nhi tử của hắn sống với nhau, hơn nữa các người còn là huynh đệ, người nghĩ hắn sẽ tha thứ cho các người sao?” Tên râu sơn dương vuốt râu, đắc ý cười.

“Thao!” Tô Dục đã bắt đầu khăng cứng trên người y. “Mẹ nó, người nguyện ý nhìn người khác thân mật, lão gia hỏa, cả đời cũng không có ai thương người!” Tô Dục dùng lực xé nát y phục của y, Tô Dục một chút ý trí cũng không có, căn bản không để ý có hay không có người đứng xem, chỉ một lòng muốn nuốt chửng y.

Nhưng Lăng Ngạo có lý trí a, y không hy vọng chuyện giường chiếu của mình bị người ta nhìn ngó, mẹ nó như vậy rất khó chịu.

“Hừ!” Tên râu sơn dương co giật khóe miệng, nói đúng chỗ đau của hắn. Người hắn thích cả đời này cũng sẽ không hồi đáp hắn. Cho nên, hắn ghen tỵ người được người đó thương yêu, muốn hủy diệt y.

Tên râu sơn dương nhân lúc hai người bọn họ đang xé loạn y phục trên thân, lấy từ ngực ra một ống trúc nhỏ đổ ra một con tiểu trùng tử, trùng tử đen đen phóng tới thân thể Lăng Ngạo, miệng của trùng tử đó mọc ra như cái giác hút, lập tức đã đâm vào thịt Lăng Ngạo, bắt đầu hút mạnh.

Không bao lâu tiểu hắc trùng tử đã trở nên tròn trịa, toàn thân trên dưới đều phủ lên ánh sáng đỏ óng nhuận, đỏ bừng đỏ bừng, giống như bảo thạch màu đỏ, trong suốt.

“Người làm gì vậy?” Lăng Ngạo bị Tô Dục áp chặt dưới thân, cố gắng thả lỏng chính mình, để sự xuyên xỏ của Tô Dục dễ dàng hơn một chút, y không ngừng thở dốc, như vậy y có thể nhanh chóng thích ứng được với sự cướp đoạt của Tô Dục.

Tô Dục đỏ mặt, cái gì cũng không nghĩ, chỉ vui đầu lên người y không chút cố kỵ chiếm đoạt, đỉnh động tới mức y thở không thông, sau đó y cũng không còn quan tâm tên râu sơn dương đang ở hiện trường nữa, trước hết phải bảo vệ tính mạng của Tô Dục mới là quan trọng, bản thân nhiều lần cũng chỉ là bị thao tới không thể xuống giường, dưỡng vài ngày là được.

Tên râu sơn dương đối với màn hoan hảo của hai người làm như không thấy, đem con trùng tử đã hút no máu của Lăng Ngạo thả lên gáy Tô Dục, con trùng tử đó giống như con giun, cắn một cái lên cổ Tô Dục rồi chui vào trong.

Lăng Ngạo trừng to mắt. “Dục nhi, đánh chết con trùng tử đó.” Tay của y bị Tô Dục áp trên đỉnh đầu, Tô Dục căn bản không nghe lọt mệnh lệnh của y, chỉ một lòng đâm vào rút ra, làm vận động pít tông tốc độ cao.

“Người làm, làm gì hử?” Lăng Ngạo biết chắc không phải chuyện tốt, y nhân lúc có thể thở dốc ngăn ngui hỏi tên râu sơn dương.

“Cũng không có gì, ‘si tâm chung’ mà thôi.” Tên râu sơn dương vừa xoay người vừa nói: “Trùng tử đó uống máu của ngươi, hiện tại lại ký sinh trong thân thể của hử, tương lai hử chỉ có thể hoan hảo với một mình ngươi, nếu không chung trùng sẽ cắn đứt tâm mạch của hử. Ha ha ha...” Tên râu sơn dương đi rồi, Lăng Ngạo bị dã thú Tô Dục giày vò cả đêm.

Cho đến sáng hôm sau Hiên Viên Cẩm tới, bọn họ mới chấm dứt chiến hỏa, Lăng Ngạo được bị Hiên Viên Cẩm phủ một cái khăn lạnh lên mặt choàng tỉnh. “Mẹ nó! Tên râu sơn dương, mẹ nó người quần hoài không buông sao? Người có bản lĩnh thì khiến hử thích ngươi, chứ mẹ nó đừng có giày vò ta!”

Lăng Ngạo gằm xong, nâng cánh tay chưa xót kéo khăn lạnh trên mặt xuống. Thấy được bộ mặt đen của Hiên Viên Cẩm, lại nhìn hiện trạng của mình và Tô Dục, y cũng không muốn giải thích gì hết. Liếm liếm đôi môi khô nẻ của mình, khàn giọng nói: “Làm phiền người, lấy cho ta ly nước.”

Hiên Viên Cẩm tuy thập phần không vui, nhưng không quay đầu bỏ đi. Giữa tức giận và mất đi, hử chọn lựa cái trước, tức thì sẽ tức, nhưng so với mất đi y, thì hử càng vô pháp chấp nhận hơn.

44. Chương 44: Quyết Định Rồi, 3p

Hiên Viên Cẩm rót nước cho y, băng lạnh, nhưng đối với cổ họng sắp bốc khói mà nói, thật sự sáng khoái. Lăng Ngạo suy nghĩ một chút, quyết định nói thật: “Chúng ta bị trúng kế, Dục nhi trúng chung, sau này ta phải sống cùng hử, trước khi chung được giải, ta không thể tách khỏi hử, nếu không hử sẽ chết.”

Hiên Viên Cẩm không lên tiếng, Lăng Ngạo tiếp tục nói: “Vốn hôm nay ta muốn ngươi tới đón ta đi, xem ra, cũng không còn tất yếu.” Lăng Ngạo cười khổ một tiếng, đẩy đẩy thân thể mệt mỏi ngủ say của Tô Dục, rồi cuốn vào trong chăn, tiếp tục ngủ thêm một chút, buồn ngủ chết được.

“Ta sẽ mang ngươi đi.” Hiên Viên Cẩm nói, Lăng Ngạo thật sự rất mệt, tất cả đều để trời định vậy, tối qua y vốn đã dự định xong xuôi, bảo hử hôm nay dẫn mình đi. Hiện tại Hiên Viên Cẩm nhất định thất vọng cực điểm, thôi thì thích làm gì thì làm.

Giấc ngủ này y cảm thấy nóng bức, Lăng Ngạo mơ mơ hồ hồ biết mình đang phát sốt, có người đắp được vào miệng y, được đắp, ngọc mát, là Tô Dục chiếu cố y.

Nghe tiếng người nói chuyện. “Sao ngươi lại dễ dàng để người ta gài bẫy như thế, thân thể y vốn đã kém, sao chịu được người giày vò như thế? Lần này phải mất bao lâu mới tốt lên cũng không biết.”

“Ta sẽ chiếu cố y.” Là tên ngọc Tô Dục đang nói.

“Ta cũng có thể chiều cố y vậy! Quan trọng nhất là y bị thương rồi, ta đau lòng! Y gầy yếu như thế, hễ sinh bệnh thì mất rất lâu cũng không khỏi, thân thể vốn đã gầy, không được mấy lạng thịt lại ốm đến chỉ còn da bọc xương. Ta nhìn thấy khó chịu.” Tên Hiên Viên Cẩm nói vô cùng cảm động, Lăng Ngạo cảm thấy sống mũi chua chua, con người có phải khi đến tuổi, tình cảm sẽ suy yếu đi, lúc này y mới hơn ba mươi, sao lại thích đồ khóe mắt như vậy.

“Tử Trúc, có phải người khó chịu?” Là giọng nói nhỏ nhẹ của Hiên Viên Cẩm, nụ hôn dịu dàng đặt lên khóe mắt y, liếm đi nước mắt đã lăn ra.

Lăng Ngạo nhắm chặt mắt, không chịu mở ra, lòng y đang cảm động. Kỳ thật theo tính khí trước đây của Hiên Viên Cẩm, nhất định sẽ đánh y, hoặc ném ra khỏi cửa, tận mắt nhìn thấy người của mình nằm trong lòng kẻ khác, còn là bộ dáng mê loạn như thế, bất cứ ai cũng không thể vui được.

“Đừng khóc, Tử Trúc, đừng khóc...” Hiên Viên Cẩm hoảng hốt, cũng không biết Lăng Ngạo bị làm sao, chỉ một mực khóc, hấn rất đau lòng.

“Có phải thân thể không thoải mái?” Tô Dục bưng nước nóng, dùng khăn thấm nước, muốn thanh tẩy hạ thân cho y.

“Ta không sao.” Lăng Ngạo khàn giọng, không dễ gì mới nói được ba chữ.

“Không sao thì tốt rồi, nếu người khó chịu thì nhất định phải nói cho chúng ta, đừng cố gắng gượng.” Hiên Viên Cẩm hôn lên trán y, ôm y vào lòng.

“Sao người không đi?” Lăng Ngạo mở đôi mắt khóc đến đỏ bừng, y thật sự cảm động. Tiểu tử Hiên Viên Cẩm này thật khiến người ta vừa hận vừa yêu, y là thua trong tay hấn.

“Ta không đi, người cũng đừng nghĩ đuổi ta đi!” Hiên Viên Cẩm ôm chặt y, thủ thủ: “Chúng ta sẽ không bao giờ chia cách nữa, người đi theo ta đi.”

“Ta không thể đi theo người, Dục nhi không thể rời khỏi ta.” Vừa nghĩ tới từ nay về sau y không cách nào rời khỏi đệ đệ của mình, còn phải cách năm ba hôm cùng hấn lăn lộn trên giường, Lăng Ngạo liền không biết lòng mình cảm thấy thế nào.

“Người yêu hấn sao?” Hiên Viên Cẩm khàn trương hỏi.

“Dục nhi trúng chung độc của tên râu sơn dương, nếu không sống cùng ta, hấn sẽ chết.” Lăng Ngạo không muốn che giấu, thêm một người thêm một phần sức, nếu Hiên Viên Cẩm có thể tìm thêm vài người tài, giải được thì tốt nhất, như vậy vạn nhất ngày nào đó y xảy ra chuyện ngoài ý muốn, quy tiên rồi. Thì Tô Dục cũng không tới mức phải chôn cùng.

“Xin lỗi, là ta liên lụy người.” Tô Dục mang đầy hổ thẹn, bọn họ bên nhau hai lần, đều là hấn tổn thương y. Lần này lý trí của hấn một chút cũng không còn, làm y bị thương triệt để.

“Hài tử ngọc, đừng nói với ta như vậy.” Dù sao hấn cũng là đệ đệ, y có thể bỏ qua. Xảy ra chuyện thế này, y cũng không muốn, tên râu sơn dương bản lĩnh không nhỏ, dính phải bẫy của hấn cũng không tới mức mất mạng. Người sống lâu nhiều kinh nghiệm, bọn họ mới chỉ mười mấy hai mươi tuổi, tương lai nhất định sẽ vượt mặt mấy lão gia hỏa đó. “Đội tương lai người có tiền đồ, trước tiên cạo sạch râu của tên râu sơn dương đó cho ta! Tóc cũng cạo luôn, thêu lên da đầu hấn một con thỏ cho ta!”

Lăng Ngạo càng nói càng vui. “Thêu thỏ lên khắp người hấn!” Mẹ nó, lão tạp mao, người không phải muốn làm ông già thỏ sao, thấy người ngưỡng mộ ta như vậy, lần này ta sẽ cho tất cả mọi người biết người là con thỏ!

“Ân.” Tô Dục cầm khăn ẩm lau phía dưới cho y, sau đó bôi được. Lăng Ngạo cũng không cảm thấy có gì không tiện, làm đã làm rồi, còn gì phải lúng túng, xấu hổ nữa, lại không phải nữ nhân.

“Tử Trúc, mấy ngày nữa là ta phải đi rồi, người sẽ đi cùng với ta chứ?” Hiên Viên Cẩm vẫn kiên trì tư thế ôm thân trên của y. Lăng Ngạo liếc liếc, thập phần nghiêm túc hỏi: “Người thật không để ý, ta và Dục nhi?”

“Nếu nói một chút cũng không để ý đó là lừa ngươi, nhưng nếu so với phải mất đi ngươi, ta thà cùng tên hồn tiểu tử này chăm sóc ngươi, cũng không thể không có ngươi. Tử Trúc thời gian ngươi rời bỏ ta đã đủ rồi, đừng tiếp tục xa ta nữa, được không?” Hiên Viên Cẩm giống như hài tử, đáng thương khẩn cầu y.

Lăng Ngạo thầm nghĩ, y và Tô Dục hiện tại ở bên nhau, sau này nếu có thể giải được độc, y vẫn phải rời khỏi hắn, dù sao quan hệ huynh đệ này y không chấp nhận được.

“Dục nhi, ngươi đi cùng chúng ta đi.” Lăng Ngạo không thể bỏ Tô Dục lại, mặc hắn tự sinh tự diệt, y phải đi một bước dẫn hắn theo một bước.

“Ân.” Tô Dục nhìn chăm chăm Hiên Viên Cẩm, hắn biết Lăng Ngạo vẫn thích Hiên Viên Cẩm hơn một chút, dù sao bản thân hắn có thể sống bên y cũng đã biết đủ, đợi tương lai hắn có bản lĩnh rồi, sẽ đoạt đi vị trí của tên gia hỏa Hiên Viên Cẩm, huynh trưởng vẫn là của một mình hắn.

Mong sẽ đúng như tính toán, Hiên Viên Cẩm cho dù tìm khắp thiên hạ, cũng phải tìm được cao nhân, giải được chung độc trên người hồn tiểu tử này, rồi đá đi.

Tóm lại, cuối cùng hai người cứ trong lúc mơ hồ như thế mà ở bên nhau, Lăng Ngạo nhìn hai người này vội trong vội ngoài, đột nhiên cảm thấy nhân sinh nếu như cứ như vậy, thì y đã biết đủ.

“Dục nhi, đầu ta ngứa.” Hai ngày nay bọn họ không cho y tắm rửa, đầu cũng ngứa muốn chết. Lăng Ngạo kéo Tô Dục đang đứng bên cạnh qua, về mặt ủy khuất.

“Lát nữa ta sẽ tẩy cho ngươi.” Tô Dục dùng ánh mắt dịu dàng nhìn y, Lăng Ngạo động lòng, ánh mắt của tiểu tử này, càng lúc càng có mê lực. Tô Dục cúi đầu, nhẹ hôn lên trán y. “Ta đi đổi nước.”

“Được.” Lăng Ngạo quay mặt qua một bên, mặt đỏ bừng, mục quang tránh né không dám nhìn thẳng hắn. Hài tử này luôn dạo tới dạo lui trước mặt y, cũng không ngại Hiên Viên Cẩm đứng một bên, cứ ôm ôm ấp ấp, Hiên Viên Cẩm ôm y một lần, hắn nhất định phải ôm nhiều hơn một lần mới chịu.

“Ca, khi ngươi đỏ mặt thật sự rất đẹp.” Tô Dục lại hôn lên gương mặt đỏ bừng của y, rồi mới chịu đi đổi nước.

Khi Hiên Viên Cẩm tới, Tô Dục đang gọi đầu cho y. Hương xà phòng hoa quế theo động tác gọi đầu của hắn mà nhẹ lan tỏa.

“Thật thơm.” Hiên Viên Cẩm hôn lên mi mắt Lăng Ngạo, Lăng Ngạo liếc hắn một cái.

“Thứ ta muốn đã đem tới chưa?” Lăng Ngạo đòi hắn một ít ngân phiếu, trong tay không có tiền y cứ cảm thấy không được yên tâm.

“Đương nhiên có.” Hiên Viên Cẩm lấy ra một xấp ngân phiếu đặt vào tay Lăng Ngạo.

“Nhiều đây tạm được.” Lăng Ngạo giống như một bà quản gia, cười híp mắt lôi tiền ra đếm kỹ trước mặt mọi người. Mười tờ một vạn lượng ngân phiếu, mười tờ một ngàn lượng kim phiếu. Lăng Ngạo nhét vào ngực, sờ sờ đầu Hiên Viên Cẩm nói: “Thật ngoan!”

Hiên Viên Cẩm co giật khóe môi, Tô Dục thập phần không khách khí cười to ha ha. Hiên Viên Cẩm cũng không khách khí, mở miệng cắn môi y, dùng sức hấp dụ, Lăng Ngạo không rướn người giải cứu môi của mình, mà nhắm vào mặt Hiên Viên Cẩm cắn mạnh, xem ai có thể cắn thắng ai.

Khi hai người đang thở phì phò, Tô Dục đã đi chuẩn bị đồ ăn, Hiên Viên Cẩm nói muốn y đến tướng quân phủ tĩnh dưỡng, y không chịu, nhất định ở lại đây, nói đây là nhà của mình, không có cảm giác ăn nhờ ở đậu. Còn nói ổ vàng ổ bạc cũng không bằng ổ chó nhà mình.

“Tử Trúc, nơi này quá nhỏ, ba người chúng ta ở sẽ chật, ngươi dọn tới chỗ ta đi.” Hiên Viên Cẩm đã không biết đây là lần thứ mấy thuyết phục y.

“Không đi, đợi ta triệt để khỏe rồi, ta phải đi tìm tên râu sơn dương tính toán món nợ trước đây.” Lăng Ngạo muốn làm móng hắn nở hoa, mẹ nó, tên râu sơn dương, lần này lão tử không làm chết ngươi, lão tử liền cùng họ với ngươi!

Hiên Viên Cẩm và tam vương gia vốn đã không ngang bằng nhau, tam vương gia lại là thân đệ đệ của hoàng thượng, ở chỗ của hoàng thượng hẳn không thể làm gì tam vương gia, còn về tên Mặc sư phụ xuất thân nhập quỹ đó, hẳn càng vô pháp nhúng tay. Võ công của người đó không dưới sư bá của hắn, ngoài sáng hẳn đánh không lại, nhưng trong tối, hẳn không phải không thể động tới tên đó.

“Mấy ngày trước ta gặp hoàng thượng.” Hiên Viên Cẩm tùy tiện nói.

“Hoàng đế lão tử nói cái gì?” Lăng Ngạo đang ăn chuối do Hiên Viên Cẩm đánh thân lột vỏ, vừa ăn vừa hỏi.

“Tam vương gia tập hợp rất nhiều nhân sĩ giang hồ, không biết muốn làm gì.” Trong bụng Hiên Viên Cẩm cũng bắt đầu có ý xấu, không phải là hài tử thành thật.

“Hoàng đế tin tưởng người?” Lăng Ngạo không tin, hoàng đế là lão hồ ly đã thành tinh, sao có thể dễ dàng tin tưởng lời của hắn.

“Hắn tin, chỉ cần là chuyện liên quan tới tam vương gia, bất kể có phải là lời vô căn cứ không, hắn toàn bộ đều tin.” Hiên Viên Cẩm dứt một trái nho vào miệng Lăng Ngạo.

“Phi phi, chua muốn chết!” Nho mùa đông, không ngọt miếng nào, nho này chua y như sữa chua, chua muốn chết.

“Ha ha, người không phải thích ăn thứ chua chua ngọt ngọt sao.” Hiên Viên Cẩm đưa cho y một ly nước mật ong, lúc này mới xua được vị chua trong miệng.

Lăng Ngạo biết gần đây bọn họ hay đem những thứ thanh mát tới cho y, nhưng ngày ngày đều ăn trái cây ăn cháo, y là nam nhân, cứ ăn như vậy, cũng chịu không nổi. Huống hồ trước giờ y không bao giờ để miệng mình chịu thiệt, đã mấy ngày rồi y không được ném qua vị thịt.

Chỗ phía sau đã khỏi rồi. Nơi bị tiểu vương bắt dẫn Tô Dục làm rách cũng đã khỏi hết. Tính ra tới lúc có thể xuống đất, có thể ăn thịt đã không còn xa. Trong đầu y nghĩ tới bao nhiêu loại thịt, thịt kho tàu, thịt chưng, thịt sa tế, thêm muốn chết!

Y dẫn Tô Dục xong tới chỗ của tam vương gia, sắc mặt rất khó coi. Tam vương gia đối với sự thăm viếng của y vô cùng cao hứng, vì gần đây hoàng thượng tìm hắn nói vài chuyện, hắn khá bận rộn không thể đi thăm y, hiện tại y chủ động tìm tới cửa, tam vương gia cười đến mức khóe môi hai bên muốn rách ra thành hai đường.

“Tử Trúc, nào, nhanh ném thử cống quả.” Tam vương gia hận không thể đem tất cả đồ ngon trong vương phủ đều lấy ra cho Lăng Ngạo ăn một lượt.

“Ngài đừng gấp. Vương gia, ta tới chỉ vì một chuyện.” Trong thời gian này Lăng Ngạo ăn không ít hoa quả, Hiên Viên Cẩm cũng mang không ít thứ từ trong hoàng cung tới chỗ y, dù sao trong kinh thành này thứ hoàng thượng có thể ăn, y căn bản cũng đều ném qua một lần.

Tam vương gia thấy mặt Lăng Ngạo trầm xuống, liền biết thứ y cần nói nhất định không phải là chuyện khiến người ta vui mừng. Vẫy lui hạ nhân bên cạnh: “Người nói đi.”

“Vương gia, ngài đối với Tử Trúc luôn rất tốt, Tử Trúc hiểu rõ. Bất kể ngài yêu nhà yêu cả ngôi, hay là tình hữu độc chung với Tử Trúc, Tử Trúc đều đa tạ phần tình ý này của ngài!” Lăng Ngạo tiên lễ hậu binh, đội cho tam vương gia một cái mũ thật cao, rồi mới tiến vào vấn đề.

“Tử Trúc, người muốn nói gì thì nói đi.” Tam vương gia cũng biết dạng người tính tình như Tô Tử Trúc, nói những lời tựa như để nghe, phía sau nhất định là kèm theo lời khiến mình còn khó chịu hơn, hắn cũng bỏ qua phần nói mấy lời ngoài lề, trực tiếp hỏi thẳng phần sau.

“Vương gia, Mặc sư phụ đối với ta thế nào, ngài biết mà.” Lăng Ngạo thở dài, bị Tô Dục nắm tay càng chặt, y cho Tô Dục một nụ cười an ủi, rồi tiếp tục nói: “Lần trước Mặc sư phụ hại ta, ngài cũng biết, ngay trong tam vương phủ, ta xem chút nửa cái mạng đã không còn. Chuyện này, tuy không chứng minh được rõ ràng là hành vi của Mặc sư phụ, nhưng là người thì ai cũng có thể nghĩ rõ là do ai làm.”

Sắc mặt tam vương gia âm u, Mặc sư phụ là cánh tay đắc lực của hắn, trên giang hồ việc triệu tập nhân mã toàn bộ nhờ Mặc sư phụ ra mặt, giúp hắn rất nhiều chuyện, bảo hắn hạ thủ với công thần của mình, hẳn

thật sự không thể làm a!

“Vương gia, Tô Tử Trúc ta không phải loại người thích gây chuyện thị phi, ta đã tránh tới nơi thật xa, chỉ vì không muốn có vướng mắc với bất cứ ai, nhưng mọi người truy theo ta muốn hại ta, ta không biết ta rốt cuộc phải hỏi tội ai.” Lăng Ngạo uống một ngụm trà, rồi nói tiếp: “Mặc sư phụ ghét ta, vì ta được người sủng. Hắn cũng ghét Dục nhi, vì hai ta cùng chung một mẹ, nguyên nhân quan trọng hơn có lẽ là vì chúng ta đều có liên quan tới người, hắn không thể yêu thích người bên cạnh ngài đến thế sao? Cho dù hắn không yêu thích người bên cạnh ngài, cũng không thể luôn khai đao với ta và Dục nhi!”

“Hắn làm gì các người?” Tam vương gia vẻ mặt kinh ngạc, hắn thật sự không biết đã có chuyện gì. Thời gian gần đây hoàng thượng luôn muốn triệu kiến hắn, làm hắn phiền muộn chết, nếu không hắn sớm đã đi thăm y.

“Vương gia, hắn hạ xuân được với Dục nhi, Dục nhi xem chút nữa đã nổ huyết quản mà chết. Hắn còn dùng máu của ta đút cho con trùng tử gì đó rồi cho nó chui vào trong nội thể Dục nhi, nếu ta không sống cùng Dục nhi, Dục nhi sẽ bị con quái trùng tử đó cắn đứt kinh mạch mà chết. Sao hắn lại hận chúng ta như thế?” Lăng Ngạo nhìn tam vương gia, lão gia hỏa này có tin tưởng y không, tên râu sơn dương trong mắt của tam vương gia là một nhân tài hiếm có, càng là một nhân tài trung tâm nhất nhất, là nhân vật lợi hại vô công cao cường, hắn sẽ cho rằng người lợi hại như thế làm khó một tiểu nhân vật như y sao?

45. Chương 45: Rời Khỏi Nơi Thị Phi

Chân mày tam vương gia nhăn lại thành hình chữ xuyên, hắn căn bản không tin đây là sự thật. “Tử Trúc, người nói đây là Mặc sư phụ làm?”

“Ha ha, vương gia, ngài không tin chứ gì?” Lăng Ngạo đứng lên, chỉ vào Tô Dục. “Người này, ngài biết hắn là ai, hắn bị người hạ chung, nếu hắn không hoan hảo cùng ta, thì phải chết. Ta và hắn có quan hệ gì a? Ngài không phải không biết, chúng ta ở bên nhau là nghịch đức. Nhưng chúng ta có thể không bên nhau được sao? Không được, ta không muốn hắn chết, hắn cũng không thể chết như vậy.”

“Sẽ không, Mặc đạo gần đây căn bản không ở trong kinh thành, ta bảo hắn đi giúp ta hành sự, hắn căn bản không ở nơi này.” Tam vương gia lắc đầu, hắn thật sự không tin, hơn nữa hắn cũng vô pháp tin tưởng, một người ngoài xa ngàn dặm lại có thể hại người như thế.

“Vương gia, bất kể ngài tin hay không tin, ta và hắn không thể tách rời. Chúng ta từ nhỏ không thể bên nhau, nửa đời sau cũng không cần tách rời nữa, có thể tương thân tương ái.” Lăng Ngạo nói xong cười nhạt một tiếng, tình yêu này trong mắt ai cũng đều là cấm kỵ, tam vương gia có thể bình thường đối đãi sao? Y không tin.

Quả nhiên tam vương gia khi nghe tới khúc tương thân tương ái, sắc mặt trở nên càng khó coi. “Tử Trúc, người làm vậy không phải là đang bức ta sao?”

“Vương gia, ta bức ngài cái gì?” Ta chính là tới đây nói cho ngài biết chuyện ngài không biết. Bất kể ngài có muốn đối mặt hay không, dám thừa nhận chuyện này hay không, dù sao nó thật sự thật sự phát sinh, ta và Dục nhi không thể nào tách rời. Ngài nếu có thể giúp chúng ta thì giúp một tay, không thể giúp thì ta cũng không thể nói gì ngài.” Lăng Ngạo đứng lên, khẽ cúi đầu với tam vương gia, y kéo tay Tô Dục, hiện ngang đường hoàng rời khỏi tầm mắt tam vương gia. Y chính là muốn để tam vương gia biết, sau này bọn họ sẽ thường xuyên dùng phương thức này xuất hiện trước mặt hắn, bất kể hắn có muốn nhìn thấy không, bất kể hắn có thích nhìn thấy không, hắn đều phải chịu đựng.

“Người không đi gặp nữ nhân đó sao?” Lăng Ngạo không mở miệng gọi nữ nhân đó là mẹ, y không thể gọi nổi, mở miệng thế nào cũng cảm thấy quái quái.

“Không đi.” Từ sau khi Tô Dục cảm thấy nữ nhân đó ái mộ hư vinh, hắn đã không còn ý niệm muốn giành nàng về. Nếu nàng đã không cần hắn mà một lòng truy cầu hạnh phúc, thì hắn cũng không tất yếu phải

cướp người về, cho dù cướp về rồi cũng không có hạnh phúc gì.

“Được, chúng ta đến phủ tướng quân ăn uống đi!” Lăng Ngạo cũng không xem bản thân là người ngoài, tên Hiên Viên Cẩm đó rất mong y tới mà.

Vừa vào phủ tướng quân, từ xa đã thấy Hiên Viên Cẩm ra đón, vừa tới đã kéo Lăng Ngạo ôm vào lòng: “Ta còn cho rằng quân gia lừa ta.” Thật không ngờ Lăng Ngạo có thể chủ động đến cửa, Hiên Viên Cẩm vui rạo rức.

“Chú ý hình tượng chút đi.” Lăng Ngạo vỗ vai hắn, nhiều hạ nhân nhìn như thế, sao hắn không biết tránh né gì hết. Dù sao là một tướng quân, hành động như hài tử thế, không phải để các hạ nhân xem thường sao.

“Bọn họ ai dám cười ta, ta liền trừ tiền công của họ.” Hiên Viên Cẩm kéo tay Lăng Ngạo đi vào nội viện. “Đợi đã, người đừng cho rằng ta tới đây sà vào lòng người, ta đói rồi, đến đây chỉ ăn chút bữa cơm thôi.” Lăng Ngạo lập tức lên tiếng ngăn cản, nếu không một lát bị ăn sạch thế nào cũng không biết.

“Chuẩn bị yến.” Hiên Viên Cẩm phân phó hạ nhân đi nấu nướng.

Hắn nhìn chăm chăm Lăng Ngạo, ánh mắt đã thay đổi, giống như mắt lang. Hắn ghen đã rất lâu, từ sau khi nhận định y rồi, trên cơ bản hắn không muốn chạm vào người khác nữa. “Tử Trúc, muốn chết ta rồi.”

Lăng Ngạo dù đã trải qua trăm ngàn tôi luyện, cũng phải nóng mặt. Câu nói này quá trắng trợn, Lăng Ngạo liếc liếc hắn, lại nhìn nhìn Tô Dục, ánh mắt đó cũng như lửa thiêu, không kém hơn Hiên Viên Cẩm bao nhiêu.

“Lát nữa sẽ ăn cơm, không có nhiều thời gian, không thể giày vò ta quá mức.” Lăng Ngạo cũng muốn lắm, dưỡng thương khá lâu, ngày ngày hai soái ca đi qua đi lại trước mặt mình, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, nói không suy nghĩ bậy bạ là lừa người, y lại không phải Liễu Hạ Huệ, không phải kẻ vô năng, sao có thể không muốn cho được.

“Sẽ không, chúng ta thương người còn không kịp, sao có thể giày vò người chứ.” Hiên Viên Cẩm ôm y mang vào trong phòng, Tô Dục một bước không rời theo sát. Lăng Ngạo nhìn Tô Dục, cắn răng, vào thì vào thôi, dù sao cũng tránh không khỏi. Nhưng mà, hôm nay y cũng không dự định để hai người họ đè mình hết đâu.

Vừa vào cửa, Hiên Viên Cẩm đã cấp bánh khấn thiết ôm y lên giường. “Người muốn dọa chết ta a!” Lăng Ngạo vội ôm cổ hắn, sợ hắn không cẩn thận làm mình bị ngã.

“Tử Trúc, ta rất muốn người.” Hiên Viên Cẩm áp y lên giường, Lăng Ngạo nhìn Tô Dục hai mắt đỏ bừng, “Dục Nhi, người muốn bây giờ, hay về nhà mới tính.”

Tô Dục cái gì cũng không nói, chỉ đóng chặt cửa, hắn cũng không muốn nhin nữa, ai sau khi hưởng qua tư vị tình ái rồi còn có thể ngồi nhìn bữa ăn mà không động đũa? “Hai tiểu vương bát đản các người lát nữa nếu dám đâm đầu vào chỗ chết giày vò lão tử, ta làm chết các người!” Lăng Ngạo không chút lực độ uy hiếp người ta.

Kết quả hai tiểu vương bát đản trong miệng y, trực tiếp lọt sạch y, một người từ trên, một người từ dưới khẳng cần.

Lăng Ngạo từ trước tới nay chưa từng bị kích thích như thế, thật dễ chịu a, thanh âm phát ra từ miệng, ngay cả bản thân cũng chưa từng nghe qua: “Hiên Viên Cẩm, người...” Còn chưa đợi y nói xong câu hoàn chỉnh, tên đó đã cắn lên, đại não y say say đến tê dại, bên dưới bị người ngậm mút, đầu lưỡi cũng bị Tô Dục đoạt đi.

Khi bị Hiên Viên Cẩm đỉnh vào, y đang cùng Tô Dục chiến đầ đầu lưỡi, ra sức hấp dục nước bọt của đối phương. Kết quả xem chút đã cần phải lưỡi Tô Dục.

“Mẹ nó, người nhẹ chút!” Lần sau đỉnh sâu hơn lần trước, lần sau đỉnh mạnh hơn lần trước, đỉnh tới mức ngũ tạng của y muốn cuộn trào. Tiểu tử này còn nói không giày vò y, đây không phải giày vò thì là gì.

Nhưng mà, mẹ nó thật là thoải mái! Trước mắt Lăng Ngạo lóe lên vì sao, xem ngắt a, y không có tâm tình tiếp tục nghĩ bậy nữa, chỉ có ân a ha a.

“Tử Trúc, người thật tuyệt.” Hiên Viên Cẩm vừa đỉnh vừa dùng đầu lưỡi lướt sau lưng y, trơn nhẵn a, Hiên Viên Cẩm dùng sức tách hai hông y, như vậy có thể tiến nhập càng sâu hơn.

“Nhẹ chút nhẹ chút!” Lăng Ngạo vì không có cố kỵ, cho nên càng thêm phóng túng, tuy miệng nói nhẹ chút, nhưng lại thập phần phối hợp uốn éo thắt lưng, khi tiểu tử thú vị Tô Dục đó nhét thứ của mình vào miệng y, y cũng không có cơ hội phản đối.

Theo sự đỉnh đụng của Hiên Viên Cẩm, thứ đó của Tô Dục tự nhiên cũng trượt vào nơi sâu nhất trong cổ họng y, kỳ tích chính là y một chút cũng không cảm thấy buồn nôn.

Mây vần mưa vũ cũng chính là cảm giác này đi, cả người đều mất hết lý trí, giống như phiêu lượng, lại giống như được bay trên tầng mây, thật sáng khoái.

Bọn họ không giãy vò y nhiều, tuy còn chưa thỏa mãn, nhưng đều sợ sau này y phát uy, nên mọi người đều nhịn, đồ ngon thì phải thưởng thức từ từ, không thể ăn tống ăn tháo.

Làm xong rồi, vô cùng mệt mỏi, Hiên Viên Cẩm dặn dò hạ nhân chuẩn bị thùng tắm, không bao lâu đã có người khiêng hai thùng tắm vào. Mỗi cái đều có thể chứa hai người. Lăng Ngạo mơ mơ hồ hồ nghe thấy hai người cãi nhau, nội dung cãi vã thì ra là chuyện y nên tắm chung với ai.

Hai người này ở đó ồn ào không nghĩ tranh đoạt, Lăng Ngạo đề hơi, dùng lực rống: “Các người đủ chưa, lão tử tự tắm.”

Hai người đồng thời ngậm miệng, cuối cùng thế nhưng dùng phương pháp nguyên thủy nhất, hơn nữa cũng không ồn ào gì, bao búa kéo giải quyết.

Tô Dục thắng, cao hứng ôm Lăng Ngạo vào thùng tắm, hấn thanh tẩy mặt sau cho y rất nhẹ nhàng, thánh địa non mềm căng chặt của Lăng Ngạo, khiến Tô Dục lại khí huyết dâng trào, một mặt không mấy thành thật sờ sờ hông Lăng Ngạo.

Lăng Ngạo vốn đang gục bên cạnh thùng, Tô Dục ở sau lưng y, hiện tại bị Tô Dục sờ mó như vậy, y không dám để chỗ đó của mình đối mặt với hung khí của Tô Dục, sẽ bị giải quyết gọn ngay. Quay người qua, gục lên vai Tô Dục, tay y men xuống mặt dưới, thứ đó nhảy nhảy trong tay y, đang rất sống động.

“Thành thật chút, nếu không bẻ gãy người.” Tô Dục vẻ mặt say mê, hoàn toàn bỏ lơ lời uy hiếp không có đủ trọng lượng của y. Lăng Ngạo phải vì hấn làm bằng tay, làm đến mức nước cũng lạnh rồi, mới coi như xong chuyện, kết quả khi y bị Tô Dục ôm ra, Hiên Viên Cẩm vẻ mặt ủy khuất. Hấn không được ôm mỹ nhân cùng tắm đã thiệt lắm rồi, còn không được hưởng thụ đối đãi đặc thù của mỹ nhân.

“Người còn bày gương mặt khổ qua đó cho ta coi, chúng ta liền về nhà, cơm cũng không cần ăn nữa.” Lăng Ngạo vừa mở miệng, Hiên Viên Cẩm càng thêm ủy khuất, cứ như cô vợ nhỏ bị nam nhân vứt bỏ, sau đó khi vứt bỏ còn đánh thêm một trận. Chân mày anh tuấn dựng thẳng hết lên, cúi đầu đi an bài yên tịch.

Tô Dục hầu hạ y mặc xong y phục, Lăng Ngạo thế nhưng lại ngủ mất tiêu, một là mệt, hai là có người hầu hạ quá thoải mái, hưởng thụ hưởng thụ liền ngủ mất.

Khi Hiên Viên Cẩm đi vào gọi họ dùng thiện, Lăng Ngạo ngủ rất ngon. Đầu gối lên vai Tô Dục, Tô Dục ôm y trong lòng, cứ nhìn y như vậy, đây chính là hạnh phúc hiện tại của họ.

Hiên Viên Cẩm cảm chán mỏng đắp lên người Lăng Ngạo: “Hôm nay y mệt lắm rồi. Trước đó các người tới tam vương phủ, có phải đi đòi công đạo không?”

Tô Dục gật đầu. “Tam vương gia có phải khiến y thất vọng không?” Hiên Viên Cẩm hỏi tiếp. Mục quang Tô Dục ảm đạm, trầm mặc.

Hiên Viên Cẩm xoay người gọi nha hoàn vào, tiểu nha hoàn cúi đầu, động tác nhanh nhẹn thay sàng đan mới sạch sẽ, còn đối chăn sạch: “Đặt y xuống đi, để y ngủ một lát, chúng ta dùng thiện sau.”

Tô Dục cúi người, định đặt Lăng Ngạo lên giường, Lăng Ngạo lại cọ cọ vào cổ hấn, tay còn nắm phần áo trước ngực hấn, Tô Dục liền không nỡ đặt xuống. Cứ ôm y như vậy, bản thân thì ngồi trên giường, cố gắng cho y ngủ thoải mái hơn.

Hiên Viên Cẩm và Tô Dục tùy tiện nói chuyện, thanh âm rất nhỏ, cố không làm ồn tới y. “Các người theo ta đến biên quan, là ủy khuất cho các người, nhưng trong thành nhiều thị phi, cũng không thể ở lâu.” Thật ra trong lời nói của Hiên Viên Cẩm còn có ý khác, đối với người không màn chuyện thị phi trong kinh như Tô Dục mà nói, trước giờ hẳn chưa bao giờ đặt trong lòng, hiện tại chỉ cần giữa hắn và Lăng Ngạo không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, đừng tách rời bọn họ, còn về những thứ khác, không liên quan gì tới hắn.

“Y đi đâu ta đi đó.” Tô Dục dùng ngón giữa vén tóc rũ xuống mặt cho Lăng Ngạo, vẻ mặt nhu tình. Hiên Viên Cẩm biết họ không thể tách rời, bất kể tên râu sơn dương có phải thật sự hạ chung không, Lăng Ngạo cũng không mạo hiểm với tính mạng của Tô Dục, nếu đã không thể tránh, vậy thì cứ đối diện, hôm nay là lần đầu tiên ba người ở chung, kỳ thật như vậy cũng được, tuy trong lòng có bất cam, nhưng dù sao ai cũng không mất gì, hơn nữa nhìn biểu tình Lăng Ngạo, thì y không ghét họ đối với y như vậy.

Hướng hồ, ba người bên nhau cũng có chỗ tốt, giả như vạn nhất một bên bị thương, Lăng Ngạo còn có người chiếu cố. Hiện tại, sự an toàn của Lăng Ngạo Hiên Viên Cẩm còn xem trọng hơn tính mạng của bản thân, kỳ thật người như Tô Dục trừ có hơi đầu gỗ một chút, nhưng đối với Lăng Ngạo là một lòng một dạ, quan trọng là Tô Dục không để ý tới sự tồn tại của hắn.

Tuy trong lòng muốn đá đối phương ra ngoài, nhưng trước khi tất cả chuẩn bị đầy đủ, ai cũng không thể dễ dàng vọng động.

Lăng Ngạo ngủ lần này đặc biệt ngon, đợi khi y tỉnh, trăng đã treo lên cao, “Đói quá!” Sờ sờ cái bụng không ngừng kháng nghị, Lăng Ngạo lầm rầm: “Đói rồi, chúng ta khai tiệc đi.” Bỏ thức ăn nóng vào nồi, đồ lạnh thì không cần đun tới, Lăng Ngạo không thích phô trương lãng phí, ngay cả ngự yến của hoàng đế y còn nói được vài câu, hướng hồ là một tướng quân nho nhỏ, hẳn nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt cho y.

“Được. Ta cảm thấy mình có thể ăn cả một con bò!” Đói muốn chết, cũng không nghĩ xem dạ dày của mình lớn bao nhiêu, còn nói ăn một con bò, cho dù một cái đầu bò thôi, y cũng nuốt không hết.

“Ha ha ha, nếu người có thể ăn hết một con bò, đương nhiên làm gì cũng được.” Hiên Viên Cẩm lắc đầu, xem ra thật sự bảo bối của hắn đã đói lắm rồi.

“Đương nhiên có thể, một con bò ta phân ra ăn, rồi sẽ có một ngày ăn hết. Người không quy định phải ăn hết trong bao lâu, cho nên, trận cược này ta thắng chắc.” Lăng Ngạo trượt khỏi đùi Tô Dục xuống giường, lại vì bị tê hai chân mà nhờ Tô Dục kéo dậy, lúc này mới đi về phía thiện phòng.

Đấu võ mồm, nói chuyện phiếm, Lăng Ngạo ăn rất cao hứng, ăn xong rồi, Hiên Viên Cẩm mới mở miệng: “Tử Trúc, chúng ta đi trước thời gian đi, người thấy thế nào?”

“Có gì thay đổi sao?” Lăng Ngạo nhướn mày hỏi. Là trong kinh thành xảy ra chuyện, hay ở biên quan xảy ra chuyện? Là ai gây chuyện?

“Nơi này sẽ biến thành một chốn thị phi, chúng ta nên sớm rút ra. Còn về bọn họ nghĩ thế nào, chúng ta không lo tới, đến lúc đó liên lụy ai cũng không tốt.” Hiên Viên Cẩm biết tam vương gia thích y, năm đó khi mất binh phù, lại thêm nhiều chuyện nối tiếp, hẳn đã đoán được Tử Trúc là do tam vương gia phải đến cạnh mình.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó lại nằm ngoài lòng bàn tay của tam vương gia, hiển nhiên là Tử Trúc không còn chịu khống chế của tam vương gia nữa. Quan trọng hơn là, tam vương gia thương y vô cùng. Hiện tại tam vương gia và hoàng thượng đang không vui, hẳn sợ sẽ có người lôi Tử Trúc vào.

“Được, vậy cứ nghe theo sắp xếp của người. Trên đường ta phải về nhà gỗ một chuyến, ta còn vài món đồ ở đó chưa lấy.” Lăng Ngạo nhớ mong hai bộ dao của mình.

“Àn, chúng ta cứ ra khỏi kinh thành thì dễ nói rồi.” Hiên Viên Cẩm chính là không muốn cuốn vào vòng đấu tranh hoàng quyền, bất kể cuối cùng là bên nào thắng, đều không có đường sống cho kẻ nắm trọng binh trong tay như hắn, hắn không muốn làm phản thần, hắn càng không muốn chết, cho nên, hắn chỉ có thể chọn lựa ly khai.

Nhưng ra ngoài cũng sẽ có phiền phức ở ngoài, Lăng Ngạo sao lại quên mất tên khốn râu sơn dương kia, đang đợi hãm hại y.

46. Chương 46: Tô Dục Mất Tích

Tam vương gia bảo vệ người của mình Lăng Ngạo không thể nói gì, y cũng không phải thần tử, muốn đi đâu cũng không cần báo cáo với hoàng đế lão tử. Cho nên, y thu xếp y phục, y phục tam vương gia cho y, y cũng gói hết lại, đó toàn bộ là thượng phẩm, mặc rất thoải mái, không nhất thiết phải để mình chịu thiệt.

Tô Dục thì không có gì khó khăn, đồ đạc của hắn ít đến đáng thương, mấy gói lớn đều là của Lăng Ngạo. Lăng Ngạo chọn những thứ không dùng tới, đánh giá thấy chất lượng không tồi đưa vào phủ của Hiên Viên Cẩm, đặt trong nhà hắn, đợi khi nào đó y hưng khởi về thăm nhà thì còn có thể dùng.

“Đi thôi, chúng ta.” Lăng Ngạo vô cùng tự nhiên kéo tay Tô Dục, vẻ mặt Tô Dục lập tức sáng lạn như mặt trời. Nếu mặt hắn là đá băng hoa, cũng đã mở rồi đó.

Người sắc mặt không tốt là Hiên Viên Cẩm, hắn vẫn còn nhớ chuyện lần trước Lăng Ngạo tẩm chung với tên hỗn tiểu tử Tô Dục, sau đó còn đặc biệt cho tiểu tử đó một lần khen thưởng. Hắn vẫn còn nhớ đó, trong đầu toàn là tình cảnh bàn tay nhỏ nhắn của Lăng Ngạo sờ trên thứ đó của mình, không được, nói thế nào cũng phải giành về mới được. Chuyện thiệt khác có thể chịu, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể chịu.

Lăng Ngạo không cười ngựa được, giáo huấn đau đớn lần trước y vẫn còn nhớ rõ. Y co người trong xe ngựa, đánh cờ năm quân với Tô Dục, vốn cho rằng tên đầu gỗ Tô Dục không biết đánh loại cờ nào, kết quả gia hỏa này lại thắng, mà nếu thua một ván cờ thì phải cỡi một kiện y phục, lần này ngay cả cái khổ nhỏ của y cũng không giữ được rồi.

“Tiểu tử ngươi bình thường đều giả ngốc cho ta xem sao?” Trình độ này dù có thế nào cũng đạt mức tuyển thủ quốc gia. Lăng Ngạo đẩy mạnh bàn cờ trước mặt, không được rồi. Còn tiếp tục nữa thì trong mắt của y chỉ còn lại hai viên tròn đen trắng, không còn nhìn được gì khác.

“Ta còn nhớ trước đây ngươi luôn nói ta ngốc, ta chưa từng một lần hơn được ngươi.” Tô Dục phân cờ theo màu bỏ vào hộp, mục quang nhu tình dịu dàng nhìn y.

Thiệt! Đó là ca ngươi, ta là hàng giả, ta không thông minh bằng ca ngươi, không đấu lại ngươi. Có điều, cũng phải nói lại, trình độ của y cũng chỉ có thể giết thời gian, y cũng không phải người thông minh gì, tự nhiên không bằng người có cơ bản như Tô Tử Dục. “Buồn ngủ rồi, đừng làm ồn, ta phải ngủ.” Không muốn nói chuyện với hắn nữa, thì trực tiếp bảo hắn cách xa một chút, bớt để y ghét thêm.

“Ân.” Tô Dục nghe lời, y nói gì trước nay hắn chưa bao giờ phản bác.

“Đúng rồi, ngươi có về thăm y không?” Lăng Ngạo ám chỉ Tô Mộ Dung, Tô Dục ra ngoài cũng đã được một thời gian, trước giờ y không nghe Tô Dục nhắc tới chuyện của Tô Mộ Dung. Có thể thấy tuổi thơ của Tô Dục không có một chút vui vẻ, nếu không sao ngay cả đường phụ của mình cũng không thèm nhắc tới một câu.

“Không về nữa. Y nói ta không giết được tam vương gia, thì không cho ta về. Nếu ta trở về, y cũng không vui vẻ gì.” Mục quang Tô Dục âm đạm, trong lòng hắn chỉ có Tô Mộ Dung mới là phụ thân của hắn, là thân nhân. Còn về vương gia gì đó, hoàn toàn không có quan hệ gì với hắn, có thể nói hắn rất hận tam vương gia.

“Không thăm thì không thăm, dù sao cũng không có gì để thăm. Sống với nhau nhiều năm như vậy, muốn nhìn cũng nhìn đủ rồi. Sau này nếu nhớ y cứ nhìn ta là được, ha ha.” Lăng Ngạo nói đùa, y phát hiện da mặt của mình sau khi đến đây vô hình trung đã dày hơn rất nhiều. Trước đây những câu nói không cần mặt mũi có đánh chết y cũng không thốt ra, nhưng hiện tại, không cần phải suy nghĩ trước, mở miệng là nói.

“Ân.” Tô Dục không phản đối, hắn gật đầu, coi như đồng ý với cách nhìn của y.

“Ngươi nói chúng ta có phải rất giống?” Không chỉ tam vương gia nói tướng mạo họ rất giống nhau, mà ngay cả hoàng đế cũng cảm thấy như vậy.

“Rất giống.” Tô Dục nhìn y, mỉm cười nói.

Tướng mạo hai người giống nhau y không phải chưa từng gặp qua, song bào thai có rất nhiều. Nhi tử và phụ thân là do một khuôn khắc ra, cũng rất có khả năng. Cứ nhìn y hiện tại đi, hình dạng này, có thể tưởng tượng được, Tô Mộ Dung có tướng mạo tiêu chuẩn cỡ nào.

Câu này y không tiện nói ra, như vậy cũng quá tự kỷ đi. Nào có ai tự khen mình như thế bao giờ. Lăng Ngạo đỏ mặt quay đi, đắp chăn ngủ.

?

Trên xe lắc lư, không phải đặc biệt là chỗ sốc nảy, kỳ thật cảm giác cứ như nằm trong nôi thế này, rất thoải mái.

Hiên Viên Cẩm đi quanh vài vòng ngoài xe ngựa, cũng không tiện tiến vào. Hắn phải cưỡi trên ngựa mới đứng, xe chỉ chuẩn bị cho người như Tử Trúc thôi.

Bọn họ xuất thành, trên đường đi, kỳ thật nói chung lại là rất an tĩnh. Có điều, sáng hôm nay thức dậy, Lăng Ngạo liền cảm thấy mí mắt của mình giật một cách bất thường, mắt trái giật xong lại tới mắt phải, sau đó giật tới mức y cũng bực mình.

“Tô Dục Tô Dục!” Lăng Ngạo gọi Tô Dục, hiện tại người y khá xem trọng ngoại trừ Hiên Viên Cẩm mà y thích, thì chính là đệ đệ Tô Dục này. Y không hy vọng hai người này xảy ra chuyện, cho nên, hễ bọn họ rời khỏi tầm mắt của y một lát, y sẽ cảm thấy không yên tâm.

“Sao vậy? Sao vậy?” Hiên Viên Cẩm từ doanh trường tiến vào, hỏi Lăng Ngạo.

“Dục Nhi đi đâu rồi? Sao không thấy hắn?” Lăng Ngạo khoác y phục muốn ra ngoài tìm người.

“Người đừng gấp a, vừa rồi ta thấy hắn ra bờ hồ, hắn nói muốn bắt vài xâu cá về nấu canh cho ngươi.” Hiên Viên Cẩm vỗ lưng Lăng Ngạo, để y yên tâm. Sự bất an đến quá nhanh, quá bất thường, cả hắn cũng bị dọa.

“Hắn tự đi sao?” Lăng Ngạo hỏi ngược lại.

“Không sao, hắn đã lớn rồi, lại có bản lĩnh, ngươi còn sợ hắn xảy ra chuyện sao?” Hiên Viên Cẩm cười hi hi, y nhọc lòng cũng quá không đúng chỗ.

“Sáng nay mí mắt của ta cứ giật mãi, lòng cũng không yên, ngươi nhanh bảo người đi gọi hắn về. Ta không cần canh, hắn chỉ cần ở bên ta là được.” Lăng Ngạo cũng bắt kể câu nói này có buồn nôn hay không, y đẩy Hiên Viên Cẩm ra ngoài trước, để hắn phân phó người đi gọi Tô Dục về.

“Sao ngươi không lo lắng cho ta chứ?” Hiên Viên Cẩm ăn dấm chua, suốt quãng đường hai người này đều ngồi bên nhau, hắn nhìn đến đỏ mắt, cũng sắp tới mức bị bệnh mắt đỏ, nhưng không thấy Lăng Ngạo an ủi hay khẩn trương một chút.

“Tránh qua một bên! Lúc này không có thời gian cho ngươi ghen. Ngươi không tìm người, ta tự đi tìm hắn về.” Lăng Ngạo mặc y phục mang giày xong thì chạy ra khỏi doanh trường, hiện tại ngay cả tìm y cũng đập không có quy luật, nào còn tâm tình đàm tình gì với Hiên Viên Cẩm.

“Tử Trúc, ngươi quá phận lắm, ta cũng là một người, sao ngươi không thương ta chứ?” Hiên Viên Cẩm đi theo sau không chịu yên.

Hắn không nghĩ chuyện Tô Dục ra bờ hồ bắt cá có gì đáng ngại, nhưng trong mắt Lăng Ngạo, đây lại là chuyện lớn, tên râu sơn dương không vừa mắt y, ngay cả con riêng Tô Dục của tam vương gia cũng không vừa mắt, lần trước tên râu sơn dương bắt hai người làm chuyện nghịch đức, sau đó khiến tam vương gia thất vọng với y, cũng thất vọng với đứa con Tô Dục. Sau đó tên râu sơn dương sẽ cao hứng, sao hắn có thể xấu xa như vậy chứ?

Đối với hành vi quá mức xem trọng Tô Dục của Lăng Ngạo, Hiên Viên Cẩm vô cùng không vui. Nhưng hắn không kỳ kèo thêm nữa, nếu còn nói thêm, thì không phù hợp với tính cách của mình, chỉ râu rĩ đi theo Lăng Ngạo ra bờ sông.

Kết quả hai người đến bờ sông, chỉ thấy giày của Tô Dục, nào còn người ở đó?

47. Chương 47: Nhân Vật Mới Xuất Hiện

Lăng Ngạo nhìn tình hình này, rướn cổ họng nhỏ trong của Tô Tử Trúc điên cuồng la hét: “Dục nhi, Dục nhi!”

La nửa ngày cũng không có người lên tiếng đáp lại, điều này làm y càng thêm bất an, tiếng gọi cũng thay đổi, không khác gì tiếng khóc. “Tô Dục, hồn đàn nhà ngươi, nhanh lẫn ra đây cho ta!”

La hét một hồi, vẫn không có người để ý tới y, y nhìn Hiên Viên Cẩm đứng kế bên, tức giận. “Thao! Mẹ nó toàn do ngươi cản đông cản tây, bảo ngươi nhanh ra, mẹ nó ngươi cũng không thêm ra. Dục nhi nếu có gì bất trắc, ngươi không xong với ta đâu!”

Hiên Viên Cẩm lúc này cũng có chút khẩn trương, ngươi thử nói xem một người lớn sống sờ sờ như thế, sao tự dưng biến mất được, không phải đi bắt cá sao. Hắn thoát y phục ra, mẹ nó, hắn phải xuống nhìn xem, có phải bị chuột rút chìm dưới đáy rồi không.

Hắn nhảy xuống nước, trong lòng Lăng Ngạo dâng lên được chút hy vọng. Kỳ thật y biết rõ, biết rõ lần hay họa nhiều may ít. Mẹ nó, lần này bất kể là do kẻ nào làm, Lăng Ngạo y cũng sẽ lôi hắn ra, lần này không giày chết tên đó, chữ Lăng của y cũng không cần viết nữa.

Khi Hiên Viên Cẩm lên bờ, cũng trầm mặt. Lần này tiêu rồi, nghe nói mí mắt giật cũng không cần phải có nguyên nhân gì, nhưng lần này xảy ra chuyện rồi, hắn vừa thấy điệu bộ Lăng Ngạo sắp rút cả mặt xuống chân, trong lòng cũng thấp thỏm: “Tử Trúc...” Nhẹ gọi một tiếng, mí mắt Lăng Ngạo không chớp lấy một cái, cầm giày Tô Dục lâu bầu một câu: “Về thôi.”

Hiên Viên Cẩm mặc lại y phục, khi vào trong trường, Lăng Ngạo đã chuẩn bị xong nước nóng. “Tắm một chút, xua hàn khí, ngươi đừng sinh bệnh.”

Hiện tại tâm tư của y toàn bộ đặt trên người Tô Dục, không có tinh lực phân cho Hiên Viên Cẩm nữa. Nếu Hiên Viên Cẩm lại có chuyện gì, một nửa bầu trời còn lại của y cũng đổ sụp.

Hiên Viên Cẩm cảm thấy ấm lòng, Lăng Ngạo đối với hắn vẫn rất tốt. Lúc này còn có thể nhớ tới hắn, khiến hắn cảm thấy một cỗ nhiệt lưu từ tim dâng lên mặt. Nhớ lại tình cảnh lúc y lần đầu cứu hắn, trong lòng cũng cảm thấy bình ổn nhiều.

“Tử Trúc, ngươi đừng lo lắng quá, ta sẽ phái người đi tìm.” Hiên Viên Cẩm biết Tô Dục rất quan trọng trong lòng Lăng Ngạo, cho nên, Tô Dục tuyệt đối không thể có chuyện gì.

“Àn. Chuyện này nhờ ngươi rồi.” Lăng Ngạo nói xong chuẩn bị giấy bút, y dùng bút lông tự chế viết một phong thư cho tam vương gia. Nội dung cụ thể trong thư như sau:

Tam vương gia:

Dục nhi gặp nạn, hiện tại mất tích. Nếu ngài thuận tiện, xin giúp tìm kiếm. Đa tạ.

Hiên Viên Cẩm cầm bức thư cảm thấy trong lòng khá khó chịu, hắn là một tướng quân. Người của mình mất tích ngay trước mắt, hắn còn phải cầu trợ địch nhân, mặt mũi mất hết không nói, mà trong lòng còn bị gút một vương mắc lớn.

“Ngươi cũng đừng nghĩ gì, Dục nhi là nhi tử của tam vương gia, làm cha như hắn không tìm thì ai tìm?” Hiện tại Lăng Ngạo nghĩ, chỉ cần Dục nhi tắt cả đèn yên ổn, mặt mũi thể diện gì đó toàn bộ bỏ hết, người sống mới là quan trọng. Những kẻ chưa từng chết như bọn họ đương nhiên không hiểu được đạo lý này.

Hiên Viên Cẩm cúi đầu, phân phó người đưa thư tới phủ tam vương gia. Mà hắn thì vì mặt mũi của mình nên không ngừng tìm kiếm Tô Dục. Hắn phải tìm được trước, nếu để tam vương gia giành mất, như vậy Tử Trúc sẽ thất vọng với hắn.

“Tiểu tử thúì, nói mau, y rốt cuộc đang ở đâu?” Nam nhân vừa dùng roi quất lên Tô Dục đang bị cột trên trụ gỗ, vừa hung ác hỏi.

Tô Dục trừng hấn, không hừ cũng không đáp, chính là không thèm nói, mục quang hung ác như đang diễn đạt: Có bản lĩnh người đánh chết ta đi, ta có chết cũng không nói.

Trên người Tô Dục chằng chéo vết roi, máu tươi nhiễm đỏ trung y bạch sắc rách nát trên người. Nhưng Tô Dục kiên cường không thèm nói một câu, tuy Tô Mộ Dung đối đãi với hấn vô cùng khắc nghiệt, nhưng vẫn rất tốt. Hấn không thể bán đứng người đã nuôi mình trưởng thành, cho dù y không phải là phụ thân của hấn, nhưng y dạy hấn võ công, một ngày làm thầy, suốt đời làm cha, sao hấn có thể bán đứng phụ thân của mình, chỉ vì bảo toàn tình mạng.

Hơn nữa, những người này căn bản đã phát rồ, lời họ nói căn bản không thể tin tưởng, cho dù hấn nói ra, cũng chẳng qua được chết nhanh hơn mà thôi, muốn sống, vọng tưởng!

Tuy hấn có hơi khờ, nhưng không ngốc, hấn còn phải sống, phải lưu lại tính mạng này để sống cùng huynh trưởng đồng mẫu đệ phụ của mình.

“Người rốt cuộc chịu nói hay không?” Người đó hung ác quất thêm vài roi, Tô Dục không trừng hấn nữa, gục đầu ngất đi.

Người đó mắng chửi ồm tỏi ném roi đi, không bao lâu lại có một người vào, người trước đó cầm roi sẵn giọng nói: “Đại ca, miệng người này còn kín hơn hũ mật, chết cũng không mở miệng!”

“Người cũng là thứ phế vật, người có bản lĩnh gì? Chỉ biết quất roi thôi sao?” Người được gọi là đại ca nắm cho tên cầm roi một quyền, sau đó lại nói: “Lần này nếu chúng ta không giúp hoàng hậu làm xong chuyện, hai tính mạng nát của chúng ta không giữ được không nói, ngay cả cha mẹ người, cha mẹ ta toàn bộ đều phải lên đường chung với chúng ta, hiểu chưa?”

Nam nhân cầm roi lại mắng hai câu, rầu rĩ đáp một tiếng, sau đó vác thùng nước còn đọng băng chưa tan đổ xuống đầu Tô Dục.

Nước này lạnh cực điểm, Tô Dục bị đông lạnh rùng mình, vết thương trên người bắt đầu đau nhức, những vết thương chằng chéo ngang dọc bắt đầu co rút từng cơn. Hấn cắn răng, mặt tái trắng, thậm chí phát thệ, thù này không báo, hấn không mang họ Tô nữa!

“Tiểu tử, người chỉ cần nói tung tích của Tô Mộ Dung, chúng ta sẽ tha cho người một mạng!” Nam nhân cầm roi lần này cầm một cái xỉa sắt đã được nung đỏ búng đi tới chỗ Tô Dục. Tô Dục nhìn cái xỉa sắt to bằng ba ngón tay đó, thứ này khi lạnh đâm vào người không chết cũng mất nửa mạng, huống hồ đã được nung lên.

“Nếu người là nam nhân, thì nhanh lẹ chút đi!” Tô Dục nói được một câu khản đặc, rồi không mở miệng nữa, ngay cả khi cái xỉa sắt nung đỏ của người đó đâm vào đùi hấn, hấn cũng không mở miệng.

Người đó cũng là kẻ tàn bạo, nhưng thấy Tô Dục niên kỷ còn trẻ lại có thể chịu đựng như thế, trong lòng không tránh khỏi có chút kính trọng. Nhưng mà, mệnh lệnh của người trên bọn họ không thể không theo, nếu không một nhà lão ấu toàn bộ táng mạng, bọn họ là những kẻ sống trên đao kiếm, chết không đáng tiếc, nhưng lão nhân và oa nhi trong nhà không hề làm chuyện gì thương thiên hại lý, bọn họ không thể liên lụy người nhà sau khi đã bỏ cả mạng mình.

Người ai cũng muốn sống, cũng có gì sai đâu. Người vì tiền mà chết, chim vì thực mà vong. Đây chính là quy luật sinh tồn, hấn không làm như thế, cũng có người khác làm thế với hấn. Tiểu huynh đệ, tuy người là một hán tử, ca ca cũng không thể nào không hạ thủ mạnh tay với người.

Lại đâm vào, lần này đâm vào bắp chân của Tô Dục. Tô Dục đau đến cắn chặt môi, mặt trắng hơn tờ giấy, không còn một chút huyết sắc. Máu bắt đầu chảy xuống như dòng suối nhỏ, nếu tiếp tục chảy không ngừng như thế, không bao lâu nữa sẽ nghẹn khí.

“Ai da! Người này sắp tra tấn chết người rồi!” Khi Tô Dục rũ đầu, ý thức không còn rõ ràng, chợt nghe thấy một giọng nói đặc biệt trong trẻo của tiểu hải tử vang lên không xa.

“Người là ai? Sao lại vào đây?” Nam nhân đó bị dọa nhảy dựng, hấn đang chuyên tâm muốn cạy miệng Tô Dục, đột nhiên có người nói chuyện, còn là một tiểu hài tử, bị dọa tuyệt đối không nhỏ.

“Người cũng sắp chết rồi, cho dù hấn có muốn nói cũng không còn cơ hội.” Tiểu hài tử đó không để ý tới hấn, chặc chặc hai tiếng, nháy người một cái đã ở trước mặt Tô Dục. Tốc độ nhanh thế này, khiến kẻ đang thực hiện khốc hình bị dọa tới hai mắt xém nữa lợt khỏi tròng.

“Người người người...” Nam nhân đó kêu người nửa ngày, cũng không nói tiếp được, hài tử đó nâng tay, nam nhân bị dọa lùi lại vài bước.

Tốc độ đó tuyệt đối không phải người bình thường có thể so sánh, hấn tuy đã hơn mọi người, nhưng về mặt tu vi võ công, hấn rất rõ, bản thân không phải đối thủ. Hơn nữa, đại ca vốn đang ở bên ngoài, hiện tại nếu không có động tĩnh, chỉ có thể nói đại ca cũng thua tiểu hài tử này rồi, vậy hấn càng không phải là đối thủ của tiểu hài tử này nữa. Lúc này mới nhận định rõ, hấn lùi lại.

“Nhìn đi, một người khỏe mạnh như thế, lại bị làm ra thế này.” Tiểu hài tử còn rất nuối tiếc chặc chặc hai tiếng. Tiểu hài tử này đỡ Tô Dục khỏi trụ gỗ, sau đó lấy chân bực hấn lại, vác Tô Dục to gấp đôi mình rồi hiên ngang bước ra khỏi cửa.

“Người ta mang đi đó, người nếu muốn người, thì đến ‘Duy Linh Sơn’ tìm ta.” Hài tử đó nói xong thì bước lên một thứ giống như Phong Hỏa luân, vụt một cái đã không còn thấy bóng người, nam nhân đó bị dọa mềm chân, đại ca trong miệng hấn vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

(*Phong Hỏa luân: Vòng xe lửa mà Na Tra cưỡi)

Lần này bọn họ phải chịu tội rồi, tốt nhất là trước khi người ở trên hạ lệnh xuống, toàn gia đã an toàn chạy khỏi, yên tĩnh sống qua ngày.

Tô Dục không biết bản thân bị đưa tới nơi nào, chỉ biết có hai cánh tay nhỏ không ngừng vuốt trên người hấn, vừa vuốt vừa lầu bầu: “Không bị thương tới xương cốt, rất tốt, chỉ bị mấy vết roi. Ở trên cổ là do ai cắn đây? Cắn trông thật đẹp.”

Ách! Vết trên xương quai xanh đó là lần trước khi Lăng Ngạo cùng hấn lăn trên giường đã cắn, lúc đó Lăng Ngạo bị hấn giầy vò không nhẹ, cuối cùng chỉ có thể phẫn nộ nói: “Ta cắn chết người!” Cuối cùng vẫn không nở cắn mạnh, chỉ cắn ra vài dấu răng mà thôi.

Mới hai ngày không thấy, sao lại nhớ tới y rồi? Nhớ tới mức xương cốt toàn thân đều đau.

Tiểu hài tử đó mò tới mò lui trên người hấn, cuối cùng mới mò lên chân bị thương của hấn: “Cái lỗ này đâm trông thật khó coi. Lát nữa về ta sẽ giúp người đâm cho dễ coi, sau này nhìn lên cái chân, người sẽ phải nói của ta đâm đẹp hơn.”

Tô Dục trong nửa tỉnh nửa mê, nghe tiểu hài tử đó lầm rầm lầu bầu liên mồm bình luận về vết thương trên người mình, sau đó vô cùng không khách khí ném hấn vào thùng tắm, nước tiến vào nơi da thịt bị rách, đau đớn vô cùng, nhưng loại đau thấu tâm này hai ngày nay hấn đã quen rồi, cho nên, sắc mặt cũng chỉ trắng như giấy, chứ không ngất đi, hấn vẫn bảo trì trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

“Người không thể vận động được sao?” Tiểu hài nhi chỉ tay vào đầu hấn, chọt chọt. Cuối cùng không thể không nâng mí mắt nặng nề lên, trừng mắt nhìn tiểu hài. Tiểu hài trông giống một tinh linh, niên kỷ mười hai mười ba, mắt sáng như trân châu màu đen, da mặt thì vừa trắng vừa mịn. Chỉ là trên mặt có một nụ cười trong khá tà tính, tà ác khiến người ta cảm thấy rợn sống lưng.

“Người nếu có thể, thì vận công một chu thiên trong nước đi, ta bỏ thêm được, rất tốt cho sự hồi phục của người.” Tiểu hài chớp mắt, nụ cười môi hồng răng trắng, làm Tô Dục choáng váng, xém chút mở mắt không nổi. Nhớ tới huynh trưởng của mình, nụ cười đó rất giống tiểu hài tử này, ngây thơ như thế, mà tà tính cũng rất nhiều, không chỉ tà tính, mà còn xấu xấu ớn ớn.

“Người tự phát gốc ở đó đi, ta buồn ngủ rồi, người phát gốc đủ, vận công xong thì gọi ta. Ta phải chợp mắt một lát. Tối qua nằm mơ thấy quỷ, quỷ áp thân, sáng nay thân thể còn đau nè.” Tiểu hài tử đó cũng không xem bản thân là người ngoài, lầm rầm rừ rừ nói liên mồm, sau đó thì ngủ, cuối cùng mới được an tĩnh.

Tô Dục thử động cánh tay, dùng sức hít thở, nước này đích thật có một cổ được vị. Nhanh chóng vận công, bất kể thế nào, đối phương là cứu hẩn. Thì dù sao cũng phải gọi là ân nhân, sau này sẽ cảm tạ.

Võ công của Tô Dục không thấp, nhưng vẫn là người bình thường. Hẩn không phải bách độc bất xâm, người ta dùng được, hẩn tránh không được, đương nhiên, cũng chỉ oán bản thân không hiểu thế sự, hẩn quá ngốc. Lần này cũng coi như chịu thiệt được giáo huấn, giáo huấn này tuy tàn nhẫn một chút, đau một chút, nhưng cũng đích thật nhớ rõ trong lòng, thực sự tồn tại, xem hẩn có dám không nhớ giáo huấn này không.

Tiểu hài tử ngủ rất ngon, khi tỉnh dậy, Tô Dục cũng ngủ luôn trong nước, tiểu hài tử đó bắt mạch cho Tô Dục, rất bình ổn, không chết được.

“Tên đầu to, ta cứu ngươi, sau này ngươi phải giúp ta làm công chuyện a, nếu không ta thiệt chết rồi, ngươi đồ to đầu, vậy mà ta còn phải công ngươi.” Tiểu hài tử đó, dùng chân bực Tô Dục lại, ngay cả y phục cũng không mặc, trước khi đi, châm lửa đốt gian nhà nhỏ, coi như hủy thi diệt tích.

Suốt đường đi đi dừng dừng, đốt không phải mười cái thì cũng tám cái nhà nhỏ cũ nát, nhóc đang chơi trò tìm kếm với ai sao? Tô Dục trầm suy ngàn nghĩ không hiểu, cuối cùng hẩn thật nhịn không được, mở miệng: “Người cứ châm lửa như vậy, người ta thuận theo dấu đốt nhà của người cũng tìm tới được.”

“Chính là cho hẩn tìm tới a, nếu không người đó phải đi đâu tìm ta? Thiên hạ này lớn như vậy, đợi hẩn tìm được ta, ta đã biến thành lão đầu rồi!” Tiểu hài nhi vác hẩn lên vai tiếp tục lên đường.

Vết thương chậm rãi khỏi, kỳ thật hẩn có thể tự đi, nhưng không có y phục, hẩn cũng không thể trần trụi, khi nói với tiểu hài tử, tiểu hài tử bảo: “Ta công ngươi, vết chân lưu lại mới sâu, tên quỷ nhà ta mới có thể tìm tới, nếu lưu vết chân quá nhạt vạn nhất không tìm được thì làm sao?”

Đây là luận điệu hoang đường gì a!

Không có y phục, có người vui vẻ vác hẩn, cũng đỡ nhọc hẩn đi, dù sao vết thương trên chân cũng không tiện đi nhanh, làm một kẻ bán tàn phế thì cứ làm vậy.

Tô Dục bị tiểu hài tử vác đi loạn khắp thế giới, Tô Dục phát hiện có hai lần bọn họ đều vòng trở về nơi đã đốt nhà trước đó. Tiểu hài tử lạc đường rồi, sau đó còn chết không chịu thừa nhận, nhất định bảo nơi nhóc đốt không phải nơi này, chỗ này là người khác đốt.

Tô Dục không nói nên lời, chỉ hy vọng thân thể mau khỏi, sau đó trở về bên cạnh huynh trưởng.

48. Chương 48: Thiên Lý Truy Huynh (thượng)

Khi Tô Dục bị người ta vác đi quanh quanh thế giới, bên này Lăng Ngạo tìm hẩn muốn phát điên. Tam vương gia nhận được thư của Lăng Ngạo, cũng vội bắt đầu tìm kiếm. Chuyện này Lăng Ngạo cảm thấy đáng nghi ngờ nhất chính là tên râu sơn dương, trừ hẩn ra còn có ai ghét bọn họ như vậy.

Tam vương gia lần này cũng nóng ruột, đem tên râu sơn dương ra bức hỏi một trận. Nói ra thì thời gian này cũng thật trùng hợp, lần trước Lăng Ngạo xảy ra chuyện trong nhà của mình ở kinh thành, thì tên râu sơn dương đó không ở trong kinh, tam vương gia liền mồm khẳng định hẩn không làm ra chuyện đó. Mà lần này, tên râu sơn dương hồi kinh rồi, nơi này cách kinh thành xa như vậy, có đồ oan cũng không đổ lên đầu tên râu sơn dương.

Thêm một nguyên nhân nữa là, tên râu sơn dương thật sự rất bận, vì thiên thu đại nghiệp của tam vương gia, hẩn phải đem bộ xương già chạy nhảy như xe hơi thời hiện đại, chỉ nhờ vào chiếc xe ngựa sức chết người đó đi đi về về, cũng thật sự làm khó hẩn.

Tam vương gia hiểu rõ đạo lý này, nhưng vì chuyện có liên quan đến Tô Dục, hẩn không thể không hạ mặt chấp vấn tên râu sơn dương.

Tên râu sơn dương cảm thấy ủy khuất, chuyện hấn làm thì vương gia không hỏi, chuyện hấn không làm thì vương gia lại đổ lên đầu hấn. Lần này cũng có chút nguội lòng, thủ ở đây nhiều năm như thế, nhưng chẳng được cái gì, hấn còn trông chờ gì nữa?

“Vương gia, chuyện này ngài tin cũng được, không tin cũng được, dù sao ta nói không phải ta làm. Tiểu tử Tô Dục đó, ta vẫn không hận hấn đến mức nhất định phải bức hấn chết, nếu đổi lại là Tô Tử Trúc thì còn có thể.” Nói xong thì quay người bỏ đi, lưu lại tam vương gia ngây ngẩn.

Tên râu sơn dương vừa đi, tam vương gia cũng hoảng lên. Nếu không phải do Mặc sư phụ làm, vậy còn ai có thể làm ra chuyện này?

Lăng Ngạo càng lúc càng trầm mặc, trên mặt ngay cả khí sắc của người cũng không có. Tối đến Hiên Viên Cẩm cũng không dám ôm y ngủ chung. Về mặt thật sự là quá khó coi, hấn cũng không dám chọc y. Đây là một quả bom, ai chạm vào nó sẽ nổ.

Tô Dục cũng khấn trương, mắt thấy vết thương đang khỏi từng ngày, nhưng hài tử này thì cứ chạy loạn khắp nơi, lại còn điểm huyết hấn vác hấn chạy đông chạy tây. Cứ phải đợi ‘quỷ’ trong miệng nhóc tìm tới, không dụ được quỷ tới, thì xem ra bọn họ không thể dừng.

“Ta nói, người tên là gì?” Cái đầu gỗ của Tô Dục thực sự không thể nghe vào trần lải nhải không ngừng của tiểu hài nhi, cái gì sơn sơn thủy thủy, chính là một câu cũng không có tác dụng.

“Ta a, sư phụ và hấn đều gọi ta là tiểu phôi dẫn, người không thể gọi ta như thế a, xưng hô này chỉ chuyên thuộc cho hai người bọn họ thôi.” Tiểu hài nhi lại lạc đường rồi, nơi này Tô Dục đã nhìn thấy không dưới ba lần, nhóc đang loanh quanh ở đây.

“Vậy ta phải gọi người là gì?” Cũng không thể cứ này nọ mãi, hơn nữa có tên, sau này hấn cũng có thể báo đáp nhóc, hấn không thích thiếu nhân tình của người.

“Năm nay ta mười ba rồi, người gọi ta Thập Tam là được.” Tiểu hài nhi tùy tiện đáp.

Đây là tên kiểu gì? Sư phụ nhóc gọi nhóc là tiểu phôi dẫn, có thể coi như là xưng hô sủng nhược, nhưng nhóc tự đặt cho mình cái tên Thập Tam, chỉ vì năm nay mười ba tuổi, vậy năm sau mười bốn tuổi, sẽ cải thành Thập Tứ, sau đó đổi thành Thập Ngũ?

Tô Dục cũng không chịu nổi người thông minh như thế, chỉ nghĩ vào lúc này, đầu óc khá rối loạn, cảm thấy có chút bất đặc.

Nhưng mà, cuối cùng vẫn gọi là Thập Tam, cũng coi như có một xưng hiệu nhất định, so với này nọ vẫn tốt hơn.

“Thập Tam, ta phải trở về rồi, người trong nhà ta còn đang đợi ta.” Tô Dục mỗi ngày nhớ tới vẻ mặt của Lăng Ngạo đều thấy đau lòng, càng nhớ càng đau, càng đau thì lại càng nhớ.

“Về đâu?” Thập Tam ném hấn từ vai xuống đất, chỉ vào mũi hấn mắng: “Người cái đồ không lương tâm, ta hảo tâm cứu người, vậy mà chân người còn chưa nhanh nhẹn đã muốn ném ta đi, sao người lại không lương tâm như vậy?” Nói xong oa oa khóc lên, không phải khóc khan, mà thật sự chảy nước mắt, hai hàng dài như trân châu đứt dây. Quả thật đáng thương động lòng.

“Người đừng khóc a! Tên ‘quỷ’ trong nhà người lúc nào mới tới vậy? Ta nhớ người nhà của ta lắm rồi.” Tô Dục cũng cảm thấy ủy khuất, hấn cũng đã rất lâu không được gặp ca ca, nhớ muốn thất lòng.

“Chính là cái người đã cắn vết răng dễ coi trên cổ người đó sao?” Thập Tam dùng mu bàn tay lau nước mắt, lúc này mới hít hít thút thút hỏi.

“Àn.” Tô Dục đỏ bừng mặt, nhân thần cũng khác biệt, khi hấn nhìn Lăng Ngạo, nhân thần luôn đặc biệt dịu dàng.

“Vậy chúng ta đi thăm y!” Thập Tam nghĩ cũng không nghĩ, lại vác Tô Dục lên, vừa đi vừa hỏi: “Y đang ở đâu vậy?”

Tô Dục cũng không biết bọn Lăng Ngạo hiện tại đang ở đâu, hiện tại đã cách hôm hắn bị bắt đi khá lâu, không biết Hiên Viên Cẩm có phải đã mang y tới biên quan rồi không. Hay là cứ trở về nơi hắn bị bắt trước, cũng có thể tìm được chút dấu chân ngựa.

Thập Tam y lời đi tới nơi đó, nhưng nơi đó không còn ai, hiện tại đã cách một tháng, Tô Dục đen mặt không biết phải đến biên quan tìm người, hay nên đợi ở đây.

Thập Tam vô cùng không có mắt nói: “Xong rồi, người cần cở người đó không cần người nữa, sau này không ai cần cở người nữa.”

Tô Dục thanh âm băng lạnh, có cảm giác tâm tình rơi xuống đáy cốc vỡ nát: “Người buông ta ra!”

Thập Tam bĩu môi, rồi ném hắn xuống, còn giải huyết cho Tô Dục: “Người đợi một chút, ta tìm y phục cho người.” Thập Tam đi như một trận gió, Tô Dục còn chưa tỉnh lại khỏi lo âu, Thập Tam đã cầm một bộ y phục hoàn chỉnh trở về. Trong trong ngoài ngoài, một kiện cũng không thiếu.

Tô Dục mặc y phục vào, lặng lẽ cúi đầu, cứ đứng lặng ở bờ sông nơi hắn từng muốn bắt cá về hầm canh cho Lăng Ngạo. Trong lòng rất khó chịu, hắn nhớ y không chịu nổi.

Nhưng lúc này phải đi đâu tìm người?

“Ta muốn đi tìm y.” Không có Lăng Ngạo, Tô Dục cảm thấy một nửa thế giới bên này của mình tối đen đi, không biết sau này sẽ nhìn thấy bóng đêm hay ánh sáng.

Lần đầu khi hắn gặp Lăng Ngạo đã biết y là ca ca của mình, nhưng trước nay cũng không hề ngăn cản bản thân phát sinh tình cảm ngoài tình huynh đệ. Đặc biệt là sau khi thấy y và Hiên Viên Cẩm bên nhau, một chút cũng không cảm thấy hai nam nhân ở bên nhau có gì không đúng. Dù sao sống cùng người mình thích, cũng không liên quan gì tới người khác, bản thân cao hứng là được.

Có lúc hắn thật sự cảm tạ người đã hại hắn, nếu không hắn không thể nào ở bên ca ca, lý do tốt biết bao nhiêu. Lý do tốt thế này cho hắn, hắn không thể vứt bỏ, hắn phải nỗ lực giữ ca ca lại bên mình, cho dù toàn bộ thế giới đều mắng chửi bọn họ, hắn cũng không chia lìa y.

“Ta đi cùng người.” Thập Tam giống như tiểu thí trùng, Tô Dục đi một bước, nhóc đi theo một bước, cũng không nhớ tới chuyện phải đợi ‘quý’ nhà mình. Tô Dục là người không nói chuyện nhiều nhưng đối với Thập Tam luôn đi theo mình thật sự không hiểu, liền hỏi: “Người cứ đi theo ta, không đợi ‘quý’ đó nữa à?”

“Hắn có thể tìm tới.” Thập Tam vô cùng tin tưởng.

“Vậy người theo ta làm gì?” Trên cơ bản thì bọn họ thuộc về động vật đơn bào, cho nên cũng dễ câu thông.

“Ta muốn xem thử người cần cở người, miệng đó có hình dáng thế nào, sao có thể cắn ra dấu vết đẹp như vậy.” Câu trả lời của Thập Tam khiến Tô Dục đỏ mặt, nhưng vẫn miễn cưỡng tiếp nhận. Dù sao trong mắt hắn, ca ca là đẹp nhất, ai cũng không sánh bằng. Ngay cả vết răng cắn cũng đẹp nhất.

“Chúng ta đi thôi.” Tô Dục quay người đi, bọn họ phải tìm ngựa trước, suốt quãng đường khoái mã tốc hành, ngày đêm không nghỉ lên đường, hy vọng sớm tìm được bọn Lăng Ngạo.

Sau khi bọn họ cưỡi ngựa bắt đầu hành trình, Tô Dục mới phát giác, sau lưng họ có kẻ theo dõi, cũng không tổn thương họ, không làm chuyện gì xấu, chỉ là đi theo. Dù sao thích theo thì theo, con đường này cũng không phải của mình. Chỉ cần không gây hại cho hai người là được, hiện tại hắn không có tâm tư nghĩ nhiều. Chỉ một lòng muốn đuổi kịp Lăng Ngạo.

Nhưng Thập Tam rất hứng thú với những người này, trên đường đào hố bẫy, làm chút thứ cản bước chân ngựa, suốt đường chơi rất cao hứng, không phiền chán, vui không mệt mỏi.

“Tử Dục, khi nào chúng ta mới có thể đuổi kịp họ a. ‘Quý’ nhà ta đã sắp đuổi tới rồi.” Thập Tam nghiêng đầu hỏi, “Đến thì đến đi, người không phải luôn đợi hắn đến sao.” Tô Dục đã nói tên đầy đủ của mình cho nhóc, Tô Tử Dục. Tuy Thập Tam còn nhỏ, nhưng rất ăn ý với hắn, tính cách hai người lại là hai thế cực, nhưng khi ở chung thì rất hòa hợp.

“Trước đây là muốn hắn tới, sau đó muốn đi nhìn người cần cở người, ta không muốn hắn tới nữa. Nếu hắn tới rồi, nhất định bắt ta về, quý nhà ta đến từ địa ngục a.” Thập Tam chu mỏ, cách nghĩ của nhóc rất đơn

giảm, chính là muốn gì làm đó. Cũng như lúc đầu cứu hấn, không phải đặc biệt muốn cứu gì, chỉ là trùng hợp, để nhóc nhìn thấy, tiểu hài tử này cũng vui vẻ quản chút chuyện người khác, cứ như thế trùng hợp bất ngờ cứu được Tô Dục.

“Vậy chúng ta nên đi nhanh hơn, đêm nay chúng ta đừng nghỉ ngơi, lát nữa đổi hai con ngựa khác.” Đổi ngựa thì có thể tiếp tục lên đường, Thập Tam nghe thế cho là ý hay, hai người vỗ tay xác định, rồi tìm một nhà phú gia nào đó trộm hai con ngựa, tiếp tục lên đường.

Cắt đuôi được người theo, hai người vui vẻ không khép được miệng.

Đói thì dừng lại ăn chút đồ, Thập Tam trước nay không bao giờ để miệng mình chịu thiệt, nhóc sẽ đến tửu lầu tốt nhất mang rượu thịt ngon nhất trở về. Tô Dục cũng chưa từng hỏi lai lịch của những thứ này, dù sao trên người hai người đều không có ngân lượng, so với ôm bụng đói lên đường thì tốt hơn nhiều.

Chính ngọ hôm nay, bọn họ đang ăn bữa ăn phong phú, thì nghe thấy một trận vó ngựa. Thập Tam kêu to không tốt, nhưng hiện tại có chạy cũng không kịp, trong tay nhóc còn đang cầm một cái chân gà mới cắn được một nửa, ‘quỷ’ đó đã sắp tới rồi, nếu dám không để nhóc ăn no, thì sẽ tính sổ với hấn.

Nhân lúc tiếng vó ngựa còn đang vang vọng, nhóc nắm chắc thời gian, mở miệng cắn sạch thịt gà nhét vào mồm, kết quả nhét quá nhiều, hai má đều phồng lên, nuốt cũng không nuốt được, ngay cả muốn phun ra cũng vô cùng gian nan. Lại thêm tên ‘quỷ’ từ địa ngục tới đen mặt dọa nhóc. Gương mặt nhóc biến hình, lại thêm đôi mắt hoảng sợ, trong thật rất khôi hài.

Tô Dục nhẹ vỗ lưng nhóc, nhẹ giọng nói: “Ồi đi!”

Thập Tam nghiêng người, oa một tiếng, phun hết thịt gà ra, trong tay còn đang cầm cái chân gà chưa gặm sạch, muốn ăn, thử liếc mắt nhìn nam nhân đen mặt, nam nhân đó sau khi xuống ngựa thì cứ đứng yên, trầm mặt, một câu cũng không nói.

Nam nhân hít sâu, phất tay với Thập Tam. Thập Tam ném chân gà, bay qua. Lập tức ôm cổ nam nhân, sau đó ngay trước mặt Tô Dục, kéo mở cổ áo nam nhân, nhắm vào cổ nam nhân, đem cái miệng mới vừa cắn thịt gà đầy dầu mỡ sắp tới, cắn xuống một phát.

Sau đó tận hết khả năng để cắn cho đẹp một chút, nhưng mới rời miệng ra, nhìn thế nào cũng thấy dấu răng đó không khác gì chó cắn. Thập Tam tức giận nói: “Sao ta không cắn được cho đẹp?” Sau đó còn vô cùng không phục chỉ vào thành quả của mình nói: “Rồi sẽ có một ngày ta nhất định cắn được dấu vết đẹp hơn người kia!”

Tô Dục nhìn vết răng trên cổ nam nhân đó, đích thực không dễ coi gì, nghĩ tới trên người mình từng lưu ấn tích như thế, hấn lại bắt đầu nhớ Lăng Ngạo, cúi đầu, không dám nhìn người ta khàn khàn ta ta nữa.

Miệng Thập Tam lại nhắm sang bên kia cổ nam nhân cắn xuống, nam nhân cũng không ngăn cản nhóc, để nhóc cắn đủ, lúc này mới mang nhóc sang một bên. Vừa phạt đứng vừa giáo huấn: “Tiểu phôi dẫn, người lần này chạy không thoát, xem trở về ta thu thập người thế nào!” Nam nhân có tướng mạo anh tuấn thần vũ, chân này sắc như kiếm, dài xuyên tận tóc mai, nhân thần sắc bén như chim ưng, ngũ quan như điêu khắc, cương nghị. Là một nam nhân ưu tú cực đỉnh.

“Chúng ta trở về rồi thu thập được không? Người đó của Tử Dục mất tích rồi, hấn rất buồn bã, chúng ta giúp hấn tìm được không?” Thập Tam cũng bắt kể trên tay mình dính bao nhiêu dầu, cứ để vậy kéo tay áo nam nhân, nam nhân ngay cả chân mày cũng không nhăn, giống như đã luyện quen rồi, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Người hấn ta muốn tìm tên gì, xem ta có thể giúp được không.”

?

“Tử Dục, người đó của ngươi tên gì?” Lúc này Thập Tam mới hỏi, trước đó vẫn chưa từng hỏi tới. Trong cái đầu nhỏ của tên nhóc gốc này không biết nghĩ những gì.

“Tô Tử Trúc.” Khi Tô Dục gọi ra cái tên đó, cũng cảm thấy toàn bộ tâm phế của mình đều đau. Nhớ người đó.

Kỳ thật không chỉ có hấn, Lăng Ngạo cũng đang nhớ hấn. Một tháng này Lăng Ngạo gầy rộc xuống. Thật sự ăn không vô, thấy cơm là buồn nôn, nếu y không phải nam nhân, chắc đã nghĩ mình đang mang thai.

Nhìn thấy cơm là muốn ới, ngửi mùi vị cũng muốn ới.

Hiên Viên Cẩm thấy y như vậy, lòng đau xé, nhưng lại không dám động, hễ khuyên thì Lăng Ngạo càng không nói chuyện với hần.

“Hiên Viên Cẩm, phải người đi tìm hần đi.” Lăng Ngạo lo lắng đến cơm cũng nuốt không trôi, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, cho y một tin tức chính xác, lòng y cũng được yên hơn.

“Được.” Hiện tại Hiên Viên Cẩm chỉ cần là yêu cầu của Lăng Ngạo thì toàn bộ đều đáp ứng, tuy biết bọn họ tìm một người rất khó, nhưng vẫn phải tìm, không tìm thì sẽ không còn hy vọng. Kỳ thật người phải đi đã từng đợt tiếp từng đợt, chính là hoàn toàn không có tung tích.

Không có tin tức tốt mang về, có lúc Hiên Viên Cẩm cũng phải sợ Lăng Ngạo sẽ tan vỡ. Hần vẫn luôn cho rằng bản thân là người quan trọng nhất trong lòng Lăng Ngạo. Hiện tại hần đã hiểu, kỳ thật Lăng Ngạo cũng sẽ thích người khác, cũng sẽ lo lắng cho người đó. Nếu hần không giữ chặt y, y sẽ bị người khác đoạt mất.

Bên cạnh không có Lăng Ngạo, hần không thể tưởng tượng được cuộc sống của mình sẽ thế nào, sợ là ngay cả tưởng niệm cũng không đủ, ngày ngày như xác chết biết đi mà sống.

“Người đừng vứt bỏ ta, chuyện gì ta cũng có thể gánh vác cùng ngươi, người đừng nghĩ quẩn.” Hiên Viên Cẩm khuyên giải Lăng Ngạo, hần thật sự không dám tưởng tượng nếu Lăng Ngạo ngã xuống, trong lòng trừ nhớ người đó ra thì không còn nhớ hần nữa, hần càng thêm khó chịu.

49. Chương 49: Thiên Lý Truy Huynh (hạ)

Lăng Ngạo ngày ngày ngồi nhìn đôi giày còn sót lại của Tô Dục bên bờ sông, nếu không phải vì hần đi bắt cá, hần sẽ không mất tích. Y chính là đầu số gây tội.

“Tử Trúc, đừng quá lo lắng nữa, vô công Tô Dục không tội, sẽ không có chuyện gì đâu.” Hiên Viên Cẩm nhẹ đặt tay lên đầu Lăng Ngạo, vỗ vỗ.

“Mong là vậy. Nếu hần có chuyện, ta nghĩ cả đời này ta sẽ sống trong hổ thẹn.” Hải tử vô lương tâm, đã nói nhận định ca ca này, đã nói có chuyện gì cũng muốn bên nhau, nhìn mục quang nóng bỏng không chút che giấu của hần, Lăng Ngạo cảm thấy toàn thân mình đều ấm lên. Có lúc thậm chí thật sự đã quên tuổi tác chính xác của mình, sống cùng bọn họ cảm thấy rất vui, thật sự rất vui.

Hiên Viên Cẩm đau lòng vì y, nếu cả đời này y không vui, vậy thì Hiên Viên Cẩm cảm thấy cả đời hần cũng không thể nào vui nổi. Hiện tại tất cả lực chú ý của hần đều đặt trên người Lăng Ngạo, từng cái nhượng mất từng nụ cười, mỗi lần nhú mày, đều khuấy động tâm hần, cho dù hiện tại phải cùng người chia sẻ y, hần cũng muốn ở bên y, chăm sóc y, như vậy đã rất tốt rồi.

“Sẽ không đâu, tên hỗn tiểu tử Tô Dục đó nếu biết ngươi nhớ mong hần như vậy, dù hai chân biến thành tám chân cũng phải bò về.” Hiên Viên Cẩm nói xong, Lăng Ngạo cười, cười rất nhẹ nhõm: “Động vật tám chân nhiều lắm, ngươi đang nói loại nào?”

Hiên Viên Cẩm nhìn nụ cười khó có được của y, vội nói vài chuyện vui vẻ, Lăng Ngạo cũng vô cùng phối hợp cười nhạt. “Hiên Viên Cẩm, đã rất lâu ngươi không ôm ta.” Nụ cười trên mặt Lăng Ngạo tan đi, con ngươi đen nhìn chăm chăm hần, nói rất nghiêm túc.

“Tử Trúc, ta...” Ôm Lăng Ngạo vào lòng, hết sức cẩn thận, tim hần đập thành thịch không ngừng, giống như đang đánh trống. “Ta không phải không muốn, mà là không dám.” Hần sợ lúc này hần cầu hoan sẽ bị y chán ghét.

Lăng Ngạo đang ở trong trạng thái này thì có chỗ nào mà thích hợp để hoan ái, cho dù hần có không có mất đi nữa cũng hiểu đạo lý này. Hần yêu y, cũng muốn y, rất muốn y, nhưng hần không dám muốn y vào lúc này. Có lúc thậm chí hần còn nghĩ, nếu một ngày Tô Dục không trở lại, bọn họ sẽ không thể nào bên nhau.

“Ôm ta đi, ta cảm thấy lạnh.” Không chỉ là lạnh trên thân thể, là nhiều hơn là cái lạnh đến từ trong tim, kỳ thật y đang sợ hãi, đang lo lắng, nếu Tô Dục thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, y sẽ càng lạnh. Từ trong ra ngoài, tim giống như đã đóng băng.

Con người luôn kỳ quái như thế, rõ ràng trước đó tính ngăn kẻ vạn kế để cự tuyệt, nhưng thời gian tiếp xúc lâu dần, tim sẽ dao động, y phải thừa nhận bản thân không phải người có lập trường kiên định, y muốn ấm áp, muốn hạnh phúc, y sợ cô đơn. Cho nên, khi tên râu sơn dương hạ chung Tô Dục, y không cảm thấy rất xấu, thời gian càng lúc càng lâu, ngược lại y cảm thấy chuyện này là chuyện không tệ, bên cạnh luôn có người yêu thương bản thân, mỗi lần khi quay đầu, đều sẽ có ánh mắt ấm áp nhìn mình, vươn tay ra, luôn sẽ có người nắm lấy, tốt lắm.

Hiên Viên Cẩm ôm y vào lòng, y cảm thấy thân thể băng lạnh ấm áp hơn một chút, chỉ là một chút nhiệt độ nho nhỏ này còn lâu mới đủ sưởi ấm lòng y. Vì Tô Dục mất tích, máu lưu chuyển qua tim y đã bị ngưng kết, thậm chí y cảm thấy được nó đang khô cạn từng chút một.

Hiên Viên Cẩm dùng sức ôm, truyền hơi ấm, thậm chí y không thèm quan tâm liêm sỉ la lớn bảo hấn nhanh một chút, y cần sự trùng kích mãnh liệt hơn nữa để làm tê liệt đầu óc, đẩy bóng dáng Tô Dục ra, cho dù chỉ một chút cũng được, y muốn ngủ một giấc ngon lành, đa số thời gian đều là nhắm mắt mà không thể ngủ, khi mở mắt thì trời đã sáng, Tô Dục rất ít gọi y là ca, chỉ mới gọi qua vài lần, thanh âm trầm thấp đó, giọng nam từ tính đó mê hoặc y.

Lúc này y được Hiên Viên Cẩm ôm vào lòng, trong đầu lại vẫn không thể xua tan bóng dáng Tô Dục. Nhắm chặt mắt, hét lớn: “Nhanh lên, nhanh thêm một chút.”

Tốt nhất có thể giày vò y ngất đi, như vậy y có thể không cần nghĩ gì nữa mà ngủ yên.

Hiên Viên Cẩm biết trong lòng y tích tụ quá nhiều áp lực, y luôn không nói gì, chỉ thường ngồi ngây ngẩn một mình. Hấn biết y đang nhớ Tô Dục, cho nên, hấn không dám làm ồn, hiện tại cho dù ôm y, nhưng hấn cũng hiểu, trong lòng Lăng Ngạo rất trống trải, vô cùng trống trải, cho dù hiện tại hai người ôm nhau chặt chẽ, cũng không thể lấp đầy khoảng trống đó, trái tim của y đã thiếu mất một nửa.

Hiên Viên Cẩm đau lòng, nhìn Lăng Ngạo ăn từng ngày ít dần đi, thể trọng từng ngày nhẹ dần đi. Hấn sợ sẽ có một ngày, y sẽ bay đi như một cơn gió.

“Tử Trúc, đừng rời khỏi ta, ta sẽ vĩnh viễn ở bên ngươi!” Trùng kích càng thêm mãnh liệt vào nội thể y, hấn dùng lực ngày càng mạnh, xuyên xỏ ngày càng sâu. Nhưng cho dù là vậy, hấn vẫn cảm thấy bản thân không thể lấp đầy y, Tô Dục ngươi rốt cuộc đang ở đâu? Rốt cuộc phải giày vò y đến lúc nào?

Tô Dục lên đường vội vã, hấn rất khẩn thiết mong được nhìn thấy người khiến hấn ngày nhớ đêm mong. ‘Quý’ của Thập Tam rất có bản lĩnh, người của hấn rất nhanh đã truyền tin tức về là nhân mã của Hiên Viên tướng quân đã đến biên quan. Hiện tại bọn họ đã có mục tiêu xác định, chỉ cần ngựa không ngừng vó thì sẽ có thể sớm một ngày gặp được người đó.

“Tử Dục, tên của người đó của ngươi và ngươi chỉ khác nhau một chữ, các ngươi là huynh đệ sao?” Thập Tam co trong lòng ‘quý’ nhà nhóc, chớp mắt linh động hỏi.

“Ân.” Từ trước tới nay Tô Dục không hề cảm thấy bọn họ bên nhau có gì không thỏa đáng, cũng như khi thấy Thập Tam và nam nhân của nhóc ở bên nhau khăng khăng ta ta, hấn một chút cũng không cảm thấy có gì không đúng.

“Là huynh đệ a, vậy không phải là thân càng thêm thân sao?” Thập Tam lập tức lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ.

“Ân.” Tô Dục lại ân một tiếng. Bọn họ không ngồi xe ngựa, liên tục đổi ngựa trên đường, nam nhân của Thập Tam đã chuẩn bị sẵn, mỗi khi tới chỗ thì luôn có người chuẩn bị sẵn ngựa tốt đợi bọn họ.

Tô Dục không có tâm tình nghiên cứu thân phận của nam nhân của Thập Tam, hiện tại hấn chỉ muốn nhanh gặp được Lăng Ngạo, ôm chặt y vào lòng.

Lăng Ngạo sinh bệnh, từ sau lần hoan hảo cùng Hiên Viên Cẩm thì bắt đầu sinh bệnh, cứ liên tục mơ hồ hồ ngủ mãi không tỉnh, khi tỉnh thì sẽ mắng lão thiên gia bất công. Nói lão thiên không tốt với y, để y chết cũng không được chết yên, còn bắt y đau lòng.

Hiên Viên Cẩm ở bên y, biết y bị tâm bệnh, nhưng mà, Tô Dục không ở đây, tâm bệnh không thể trị, các đại phu cũng bó tay không biện pháp, chỉ có bỏ được tâm bệnh, người mới có thể khỏi.

Lăng Ngạo mỗi ngày ngủ càng nhiều hơn, khi tỉnh cũng càng lúc càng ít. Có một ngày Lăng Ngạo cảm thấy bản thân giống như đã trôi nổi lên, trước mắt một mảng trắng xóa, không biết đang ở nơi nào.

“Người mau trở về!” Có người nói chuyện với y, khi quay đầu lại, thì không thấy ai.

“Ai đang ở đó?” Lăng Ngạo tìm kiếm bốn phía.

“Người mau trở về! Người phải yêu hấn, thay ta yêu hấn.” Thanh âm đó lại vang lên, Lăng Ngạo nhớ ra, thanh âm này từng có lúc nói chuyện với y, trong sâu thẳm bên trong y.

“Người là Tô Tử Trúc?” Lăng Ngạo hỏi ngược lại.

“Người trở về đi, thay ta yêu hấn.” Sau khi người đó lập lại câu này, thì không mở miệng nữa. Mặc Lăng Ngạo có la hét: “Tử Trúc, người trở lại, ta có chuyện hỏi người!” thế nào, cũng không lên tiếng đáp lại, Lăng Ngạo bị chính tiếng hét của mình thức tỉnh, khi y giật mình tỉnh lại, đầu đầy mồ hôi, Hiên Viên Cẩm đang ở bên cạnh giường, nắm chặt tay y, hai mắt đỏ bừng nhìn y.

Kỳ thật y không biết, trước đó y đã đoạn khí rồi, nếu không phải Tô Tử Trúc xuất hiện, thân thể này của y đã bắt đầu lạnh dần. “Tử Trúc, Tử Trúc, ta biết mà, người sẽ không rời bỏ ta!” Hiên Viên Cẩm gần như không dám tin vào mắt của mình.

Y đoạn khí ngay trước mắt hấn, tâm mạch cũng không còn, hấn đang tuyệt vọng muốn đi theo, kết quả Tử Trúc lại mở bừng mắt ra, sao hấn có thể không cao hứng.

Khi nước mắt rơi xuống, hấn hoàn toàn không biết, Lăng Ngạo nhấc tay lau nước mắt cho hấn, thanh âm khàn khàn: “Thật xấu, người khóc trông thật xấu.”

“Tử Trúc!” Lúc này còn quan tâm xấu đẹp sao? Ôm Lăng Ngạo khóc thỏa thuê, hấn là một tướng quân, là nam nhân kiên cường, nhưng khi hấn mất đi tình yêu, hấn chỉ là một người bình thường, hấn sẽ buồn, sẽ tan vỡ, sẽ đau đớn.

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa.” Lăng Ngạo biết bản thân có thể đã dọa chết hấn, rồi đầu hấn, y vẫn còn rất mệt, tay dần vô lực rũ xuống. Y thật muốn ngủ, buồn ngủ chết rồi.

“Tử Trúc, người đừng ngủ, đừng ngủ nữa. Đừng ngủ một mình nữa, đừng bỏ lại ta!” Hiên Viên Cẩm vừa thấy Lăng Ngạo lại sắp nhắm mắt, bị dọa không ngừng gọi tên y, không ngừng nói chuyện với y.

“Người ồn quá đi! Lên đây, ôm ta ngủ một lát.” Lăng Ngạo nhắm mắt vươn tay ra, Hiên Viên Cẩm trèo lên giường, nằm cạnh y, ôm y, lắng nghe hơi thở khê khàng nhưng đều đặn của y, lúc này mới an tâm được.

Lăng Ngạo ngủ say, Hiên Viên Cẩm bảo đại phu vào chẩn mạch cho y, đại phu cũng cảm thấy không thể tin nổi, chẳng qua tình huống chết giả cũng rất nhiều, chuyện ‘người chết giả’ rõ ràng đã đoạn khí, nhưng sau một lát lại sống lại cũng từng xảy ra. Hiện tại mạch tượng tuy yếu, nhưng bình ổn, vô sự.

An ủi Hiên Viên Cẩm xong, đại phu đi bốc được, thân thể này quá yếu, vẫn phải bồi bổ nhiều.

Nếu nói hai huynh đệ này một chút cảm ứng cũng không có đó là lừa người, cũng như ngày hôm đó Tô Dục xảy ra chuyện Lăng Ngạo đã hoảng sợ một cách khó hiểu, thì khi Lăng Ngạo nghẹn khí, Tô Dục lập tức rớt xuống ngựa, nếu không phải Thập Tam thân thủ đủ nhanh, hấn rất có khả năng bị ngã khỏi cầu gỗ, rơi xuống nước.

“Tử Dục, người sao vậy?” Thập Tam vỗ mặt Tô Dục, gương mặt Tô Dục trắng tái, rất lâu mới bình ổn lại.

“Đau đớn!” Cơ đau đó, cứ như trái tim đang nứt ra.

Thập Tam bắt mạch cho hắn, chớp con mắt to đen, nhãn châu đảo đảo, “Trùng tử đó cũng không cần vào tâm mạch người, sao lại đau đớn chứ?” Thập Tam dễ dàng nói ra trùng độc hần trùng, cũng kiểm tra thân thể hắn, không có gì khác thường.

“Vừa rồi đột nhiên, rất đau.” Tô Dục vuốt ngực mình, mục quang nhìn đi thật xa, còn phải mất ba ngày nữa mới được thấy y, ba ngày. “Lên đường thôi.” Trèo lại lên ngựa, giật dây cương, ngựa phóng như bay.

“Người cứ như vậy được không?” Thập Tam vẫn lo lắng, nhìn gương mặt tái nhợt của Tô Dục, như vậy không phải tự làm khó bản thân sao, cứ như đang chơi đùa với mạng sống.

“Được.” Nhất định phải đi thật nhanh, hắn không muốn chậm trễ một phút nào.

“Vậy được, chúng ta đi thôi.” Thập Tam lại ngồi vào lòng nam nhân nhà mình, cái mông nhỏ cọ cọ vào phần hông nam nhân, cười xấu xa vô cùng, nam nhân sầm mặt, sau khi Tô Dục phóng ngựa đi, hắn liền kéo quần Thập Tam, Thập Tam trừng mắt vô tội, nam nhân nghiêng răng nói nhỏ bên tai nhóc: “Tiểu phôi dẫn, xem ta làm sao thu thập người.” Một tay ôm thân thể nho nhỏ của Thập Tam, tay còn lại nâng cái mông nhỏ lên, trực tiếp đè xuống vật ngạnh to của mình, Thập Tam đau chảy nước mắt.

“Người xấu người xấu!” Mặt cao cũng không dùng một chút, muốn làm chết nhóc a!

“Một lát người sẽ không nói ta xấu nữa.” Nam nhân kẹp bụng ngựa, ngựa phi về phía trước, Thập Tam kêu lên, ôm chặt hai bờ vai cứng chắc của nam nhân. Ngay khi ngựa vừa phi, nam nhân xuyên xổ vào nhóc, có lẽ là bẩm sinh khác người, không có mật dịch cũng không chảy máu, cảm giác không thích ứng qua một lát liền biến mất, đau đớn cũng bị phủ mờ, chỉ còn lại hoan lạc.

Tô Dục không có tâm tình để ý tới hai người kia, bọn họ muốn ồn thế nào thì ồn, còn hắn chỉ liều mạng lên đường.

Lộ trình ba ngày, Tô Dục đi trong vòng hai ngày, khi bước vào doanh trường của Hiên Viên Cẩm, hắn cảm thấy bản thân như đang lâng lâng, trái tim cũng muốn bay lên.

Hiên Viên Cẩm nghe thuộc hạ bẩm báo nói Tô Dục tới, vội ra ngoài trường đón. Hắn mang theo đầy nô hỏa, nếu không phải Tô Dục không có bản lĩnh, mất tích, Lăng Ngạo cũng sẽ không giày vò bản thân thành như thế, hầu như người không ra người quỷ không ra quỷ.

Hắn đau lòng, thật đau lòng.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng thê thảm của Tô Dục, nô hỏa của hắn giảm đi hơn nửa, nhưng vẫn dùng nắm đấm hỏi thăm Tô Dục, không đánh tên này một cái thì khó tiêu hận trong lòng.

“Để ta gặp y!” Tô Dục không tránh, chuyện này vốn là do hắn không đúng, hiện tại hắn chỉ muốn sớm gặp người đó. Thân ảnh đó luôn luẩn quẩn trong lòng hắn.

“Người thay y phục đã, đừng đi gặp y với bộ dạng này.” Hiên Viên Cẩm phân phó xong, lúc này mới thấy người sau lưng Tô Dục. Hiên Viên Cẩm chỉnh chỉnh vạt áo, chuẩn bị quỳ xuống, thì nghe người đó nói: “Đừng quỳ, ta đến chơi thôi, không cần tục lễ như thế.” Nam nhân của Thập Tam vươn tay, Hiên Viên Cẩm hơi cúi đầu, lệnh người chuẩn bị một doanh trường sạch sẽ, rồi đưa nước nóng và y phục sạch qua.

Thập Tam và nam nhân của nhóc tắm một cái thoải mái, Tô Dục thì đã chạy đi gặp Lăng Ngạo từ sớm. Thập Tam trề môi mắng Tô Dục: “Thứ không lương tâm, đã nói để ta gặp trước!”

Nam nhân kéo tay Thập Tam, bước nhanh đi nhìn cái người mà Thập Tam ngày ngày nói biết cần ra dấu rằng rất đẹp. Hắn cũng rất muốn gặp nam tử trong lời đồn, nam nhân với nhiều phiên bản như thế rất cuộc có bộ dáng thế nào.

Kết quả không nhìn không biết, vừa nhìn liền bị dọa, sau khi chắc chắn vài tiếng, thì chỉ có hai chữ để hình dung cảm giác của mình: Thất vọng.

Đó căn bản không phải là một người, chỉ là một bộ xương được bọc bằng da người, ốm không ra hình. Tô Dục quỳ trước mặt người đó, nhẹ khóc, người đó vẫn còn đang ngủ, giống như mắc phải trọng bệnh. Thập Tam đi sang bắt mạch cho người ta, trước tiên tách miệng người ta, muốn nhìn thử xem hàm răng của người này có hình dáng thế nào.

Nam nhân chống đầu, thực không còn gì để nói. Bảo bối nhà hắc chính là khả ái như thế, trước giờ không hành động theo một nguyên tắc nào.

Thập Tam kiểm tra hàm răng và miệng của người ta xong, bĩu môi lầm bầm: “Cũng không có gì đặc biệt mà, tại sao lại cần ra được vết răng đẹp như thế chứ?”

50. Chương 50: Tình Ái Giản Đơn

Nam nhân cúi đầu nói gì đó bên tai nhóc, nhóc lập tức xua hết buồn bực, cười tươi rói. Lúc này mới chịu cắn mạch cho Lăng Ngạo, cắn mạch xong, đổ ra một viên dược hoàn, dược hoàn đen thui, không giải thích gì chỉ trực tiếp nhét vào miệng Lăng Ngạo.

Hiên Viên Cẩm ngại thể diện của nam nhân nên không lên tiếng, Tô Dục thì rất tin tưởng Thập Tam, hai người họ cứ đứng nhìn Thập Tam thô lỗ nhét dược hoàn vào miệng Lăng Ngạo. Nếu lúc bị đối đãi thô lỗ thế này mà Lăng Ngạo còn không tỉnh, thì thật sự đã biến thành hoạt tử nhân.

“Thao! Ai hãm hại miệng lão tử?” Lăng Ngạo lập tức bật dậy như một khối thuốc nổ, dọa hết mọi người trong phòng.

“Ca..” Tô Dục ngẩng đầu, nhìn Lăng Ngạo chăm chú, nước mắt lưng tròng.

Lăng Ngạo ngậy ra, âm thanh này quá quen thuộc, y nhìn theo hướng đó, Tô Dục trừng to hai mắt, đỏ như mắt thỏ, Lăng Ngạo nhìn chăm chăm nửa ngày, giống như đang xác định bản thân có phải nhìn thấy ảo giác. Cuối cùng thấy Tô Dục thập phần không hình tượng khóe lớn mới tin là bản thân không phải đang xuất hiện ảo giác, đích thật là Tô Dục còn sống khỏe trở về.

“Tiểu tử thú!” Lăng Ngạo không nghĩ gì cho ngay một bạt tai. “Cho người đi bắt cá! Lão tử có nói muốn ăn canh cá sao? Người còn dám không nghe lời nữa, lão tử đánh chết người!”

Tô Dục quỳ ở đó mặc Lăng Ngạo dùng cánh tay không chút sức lực tát mình. “Nói! Người còn dám không nghe lời chạy lung tung nữa không?” Lăng Ngạo trước giờ không sợ người khác biết tính khí của mình không tốt, dù sao y chính là như vậy, ai thích nói gì thì nói.

“Không dám nữa.” Tô Dục ôm y khóc lớn, vùi đầu vào thắt lưng Lăng Ngạo, hít đủ hương vị trên người y, cảm thấy đặc biệt an tâm.

“Ngoan, sau này đừng chạy loạn.” Lăng Ngạo ôm đầu Tô Dục, sau đó ngắt xiu trên vai hắc. Cổ sức lực đánh đá trước đó có lẽ là do nộ hỏa công tâm tạo nên, lúc này nộ hỏa đã tan, người liền giống như quả bóng xì hơi, lập tức xẹp lép.

Cũng may lần này y chỉ là ngắt xiu, viên dược hoàn màu đen của Thập Tam có thể cứu mạng, chỉ cần còn hơi thở thì còn cứu được. Đó là sự phụ nhóc cho nhóc để bảo mạng a, nhóc tiếc nuối vô cùng. Chỉ là nhóc nghĩ, cứu sống người này rồi, người này có thể dạy nhóc làm sao cần được vết răng đẹp như vậy lên người nam nhân của mình, đừng khó coi giống như chó cắn.

Tư duy đơn giản như thế, làm thiếu niên thật tốt.

Sau khi Tô Dục an toàn trở về, trạng thái tinh thần của Lăng Ngạo cũng ngày một tốt hơn. Thập Tam ngày ngày đi theo sau môn hai người, cũng sắp trông mong đến lỗi mất, vậy mà hai người này cũng không chịu cần nhau.

“Đây là tiểu hài tử nhà ai, sao luôn đi theo đại nhân như vậy?” Lăng Ngạo nhìn hài tử khả ái, ngày ngày nhìn chăm chăm vào miệng mình, còn cho rằng bản thân ăn thứ gì không lau sạch miệng. Kết quả lau mấy lần, đều không có vết bẩn. Cuối cùng, y xác định hài tử này có thói quen nhìn miệng người khác.

“Tử Dục, người bảo y cần cõ người đi, ta học theo.” Thập Tam cuối cùng chịu không nổi, nói thẳng ra yêu cầu không chút tị hiềm. Dù sao nhóc và Tô Tử Dục đã quen thuộc, hơn nữa nhóc còn từng cứu mạng hắn, chắc sẽ không bị cự tuyệt.

“Chuyện gì vậy?” Lăng Ngạo quay đầu hỏi Tô Dục, Tô Dục đỏ bừng mặt, ngoan ngoãn nói: “Lần trước khi ta được nó cứu, nó thấy vết răng người cắn trên cổ ta. Nó bảo vết răng rất đẹp, nhất định muốn học, lần này nó đến biên quan, chính là, chính là...”

Lăng Ngạo đã hiểu, tiểu hài tử này sợ là không biết cách tạo hôn ngân, chỉ đơn giản dùng răng cạp, cho nên, mới mặt dày ngàn dặm truy tới đây bái sư, thật có đủ nghị lực mà, nói ra thì có ai sẽ tin?

Thành, ta sẽ cho tiểu thí hài người mở rộng nhãn giới, xem lão tử cắn thể nào, học xong càng nhanh thì càng mau biến đi chỗ khác, đừng cứ mãi theo sau môn đồ lão tử.

“Tiểu hài nhi, xem cho rõ nha!” Lăng Ngạo kéo cổ Tô Dục, làm điệu bộ như quỷ hút máu đã tám trăm năm chưa được hút máu, khè răng ra, nhắm vào phần cổ bên ngoài cổ áo của Tô Dục cắn xuống, còn mút ra tiếng, khiến Thập Tam rất ngưỡng mộ.

Miệng Lăng Ngạo rời khỏi cổ Tô Dục, Thập Tam liền dõi mắt theo đóa hoa như ong mật, lập tức chen vào. “Thật đẹp” Thập Tam nhìn dấu hôn khá giống hình đôi môi đó, quả thật ngưỡng mộ không thôi.

“Được rồi, tiểu hài nhi, tìm nam nhân nhà người luyện tập đi.” Phất tay, Lăng Ngạo muốn xua Thập Tam đi.

Thập Tam vẫn đi theo sau môn đồ hai người, lần này Lăng Ngạo đã có chút không vui, không phải đã cho nhóc được quan sát miễn phí rồi sao, còn theo họ làm gì nữa.

“Sao người vẫn đi theo chúng ta? Tìm nam nhân của người luyện đi.” Lăng Ngạo dừng bước, chuẩn bị dụ dỗ tiểu hài nhi trở về bên cạnh nam nhân.

“Ta không học được.” Thập Tam cũng rất ủy khuất, chỉ một chút như vậy, sao nhóc học được chứ?

Lăng Ngạo vỗ đầu mình, thật muốn đánh một quyền chết nhóc cho rồi. Nhưng mà, y lại không dám, như vậy là ngược nhĩ đồng. “Đã hôn thử chưa? Trước tiên cứ đi hôn, dùng lực mút vào, dùng hết sức lực bình sinh của người, có bao nhiêu sức thì sử bấy nhiêu.” Lăng Ngạo kiên nhẫn dạy một tiểu hài nhi phải làm sao tạo ra vết hôn ngân xinh đẹp.

Bảo tiểu hài nhi tự luyện tập với cánh tay trắng nõn của mình, đợi khi cánh tay nhỏ trắng nõn của tiểu hài nhi đều là hôn ngân, giống hệt như nổi mẩn, từng đốm từng đốm, cũng vẫn không thể mút ra được vết răng nhỏ làm bản thân thỏa mãn.

Lăng Ngạo đã có chút chịu không nổi, tiểu hài nhi này là ngốc thật hay giả ngốc. “Đi, cần nam nhân nhà người đi, hấn da dày, cắn cũng không đau, đừng cắn cánh tay nhỏ của người mãi.” Lúc này Lăng Ngạo đã quên đó là chủ ý tồi do y đưa ra.

“Nga!” Tiểu hài tử nhìn cánh tay của mình, có chút ủy khuất chạy đi tìm nam nhân.

“Hài tử này. Thật nhỏ a,” Lăng Ngạo nghĩ nếu mình kết hôn vào hai mươi, hài tử chắc cũng lớn cỡ này.

“Người cũng không lớn.” Tô Dục khoát vai y nhẹ giọng nói.

Lăng Ngạo nhìn bộ dạng của mình, đích thật chẳng lớn chút nào. Gương mặt này, tính ra cho dù thêm vài năm nữa cũng không lớn thêm, trời sinh gương mặt búp bê, trông lúc nào cũng trẻ.

Tô Dục ngày ngày không rời Lăng Ngạo một tấc, Hiên Viên Cẩm cũng ngày ngày đi theo nam nhân của Thập Tam. Nam nhân của Thập Tam có lai lịch không nhỏ, họ Hoàng Phủ, có quan hệ thân thuộc trực hệ với hoàng đế lão tử, hắn còn phải gọi hoàng đế lão tử là phụ hoàng.

“Hiên Viên tướng quân, Tô Tử Trúc này sao lại thú vị như thế?” Hoàng Phủ Hoàng Đức mỉm cười, nghĩ đến bộ dáng đột ngột bật dậy đánh đá mắng chửi đó của Tô Tử Trúc liền thấy buồn cười. Y như vậy cách biệt rất lớn với Tô Tử Trúc trong lời đồn.

“Thái tử diện hạ chắc không biết, trước đây Tử Trúc không như vậy, tính tình rất lạnh, ta nói mười câu, y mới đáp một câu. Lời nói văn nhã, trước giờ chưa từng thốt ra một từ dơ bẩn nào, bắt đầu từ chuyện xảy ra năm đó, y liền biến thành như thế, cả người hoàn toàn thay đổi. Nhưng mà, khi lãnh tĩnh lại, thì còn đáng sợ hơn trước đây.” Hiên Viên Cẩm và Hoàng Phủ Hoảng Đức, một là quân một là thần, nhưng bọn họ lại có chút tư giao, dù sao niên kỷ ngang nhau, có hoàng tử nào lại không có một hai tâm phúc của mình.

“Đúng là một báu vật, chỉ dựa vào một câu ‘lão tử’ hôm đó y nói, ta có thể xác định, sau này cuộc sống của người tuyệt đối không nhàm chán.” Hoàng Phủ Hoảng Đức cười ha ha, tiếng cười sảng khoái.

“Ha ha, đúng a! Một chút cũng không nhàm chán.” Hiên Viên Cẩm gật đầu cười hùa.

“Vậy Tô Tử Dục đó là ai?” Hoàng Phủ không phải người có lòng hiếu kỳ quá mạnh, chỉ có thể nói người này và phụ hoàng của mình, hay là hoàng thúc kia có tướng mạo rất giống, hẳn có muốn bỏ qua cũng không được.

Hiên Viên Cẩm vừa nghe nhắc tới Tô Tử Dục, trong lòng liền nghẹn đầy khó chịu. Nửa ngày cũng không nói gì, kỳ thật tình huống trước mắt, hẳn cũng thật sự không có gì tiện nói.

“Tình cảm này, thật sự mệt người a.” Hoàng Phủ bày ra thái độ người từng trải, hẳn thật sự cảm thấy rất mệt. Thử nghĩ tới những lời nhàn ngôn đàm tiếu đi, chỉ vậy thôi đã có thể nổ cả đầu.

“Cũng được. Ta cũng không dự định thành thân, chúng ta cũng không có áp lực gì.” Hiên Viên Cẩm mỉm cười, hẳn chẳng qua là một quan viên mà thôi, chuyện thành thân hay không chỉ cần bản thân tự quyết là được. Trừ khi hoàng thượng chỉ hôn cho hẳn, nếu không, hẳn muốn không thành thân thì không thành thân. Mà thái tử thì không được, trọng trách của hẳn quá nhiều, không thể làm theo ý muốn.

“Người vẫn nên cẩn thận một chút, nha đầu Phụng Hoàn đó vẫn còn mong nhớ người.” Lời của Hoàng Phủ Hoảng Đức tuyệt đối không phải chỉ hù dọa hẳn, hẳn nhất định đã nghe được phong thanh gì rồi mới nói như thế.

“Phụng Hoàn cũng thật là, sao còn chưa chịu gả đi. Hoàng thượng nên sớm chỉ hôn cho nàng đi.” Hiên Viên Cẩm vừa nghe tới cái tên Phụng Hoàn, liền đau đầu.

Lần trước hồi kinh thành, nghe nói Phụng Hoàn và Hoàng hậu đi chay tịnh, phải một năm mới về. Sao nhanh như vậy đã có lời đồn thổi.

“Theo như ta nghe nói, hoàng hậu đã đáp ứng thân sự của các người, Phụng Hoàn mới chịu đi theo hoàng hậu chay tịnh. Người nên sớm nghĩ đối sách đi, ta xem tính khí của Tô Tử Trúc, không phải là người dễ khống chế đâu.” Hoàng Phủ Hoảng Đức tuy không tiếp xúc nhiều với Lăng Ngạo, nhưng có thể cảm giác được người này kỳ thật không phải rất dễ sống chung. Người cảm thấy y không có yêu cầu gì, nhưng trên thực tế y rất khó nói chuyện.

“Ta biết.” Hiên Viên Cẩm thở dài, hiện tại Lăng Ngạo ngày ngày đều bị hỗn tiểu tử Tô Dục đó bá chiếm, hẳn ngay cả tay cũng không được nắm, phiền muộn muốn chết. Kết quả Lăng Ngạo ngày ngày cứ ở bên Tô Dục, hoàn toàn bỏ lơ hẳn, càng khiến hẳn buồn bực.

Khi hai người trầm mặc, thì nghe thấy một âm thanh vui vẻ vang lên: “Hoảng Đức, Hoảng Đức!” Hoàng Phủ Hoảng Đức quay người giang hai tay ra, đón lấy tên nhóc đang lao tới.

“Đi đâu chơi vậy?” Hoàng Phủ Hoảng Đức nhéo mũi Thập Tam, sủng ái hỏi nhóc.

“Hoảng Đức, người xem người xem, cái nào đẹp?” Thập Tam đưa hai cánh tay nhỏ trắng nõn của mình ra, kéo tay áo lên, mặt Hoàng Phủ Hoảng Đức liền sầm xuống. Vết cắn chi chít thế này, sao lại cắn thành thế này?

“Tiểu phôi dẫn a, sao người ngốc như vậy chứ, có đau không?” Hoàng Phủ Hoảng Đức đau lòng. Chỉ vì một câu nói của mình, tiểu phôi dẫn liền nhận định vết răng của người khác cắn đẹp hơn vết răng của nhóc, thậm chí sẽ học được bản lĩnh cắn ra dấu vết thật đẹp.

Hiện tại hai cánh tay nhỏ bị cắn đến đổi màu, hẳn đau lòng vô cùng. Ôm Thập Tam vào lòng, nhẹ hôn lên đỉnh đầu nhóc: “Đừng tự cắn mình nữa, lần sau cắn ta, da ta dày, cho người cắn tùy tiện.”

“Đúng a đúng a, nam nhân của Tử Dục cũng nói như thế đó, hần nói da người dày, cần cũng không đau.” Thập Tam ruột thẳng, có gì nói đó.

Hiên Viên Cẩm mặt đầy hắc tuyến, lên tiếng nói còn có việc phải làm rồi vội tránh đi. Hoàng Phủ Hoàng Đức cũng rất bao che khuyết điểm, nếu để hần ghi hận, thì không có chuyện gì tốt.

Thập Tam kéo nam nhân của mình, nhắm vào cổ nam nhân của mình, trái cần cần phải cần cần, cần ra vết đẹp thì cao hứng vỗ tay liên tục. Hoàng Phủ Hoàng Đức đường đường là một thái tử, lại để một tiểu nam nhi ở đây chơi trò cần cổ, nhưng hần không hề cảm thấy không kiên nhẫn, ngược lại cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Hiên Viên Cẩm tìm được hai người Lăng Ngạo, thấy Lăng Ngạo tựa lên vai Tô Dục, hần rất ngưỡng mộ, cả trái tim đều trôi nổi trong vò dấm chua. Hần cũng qua đó ngồi, Lăng Ngạo thấy hần đen mặt, khóe môi nhẹ cong lên, sau đó nhân lúc hần không phòng bị, cần một phát lên cổ hần, cũng hung hăng mút ra một dấu hôn ngân, Hiên Viên Cẩm bị Lăng Ngạo cần một phát, tâm tình lập tức tốt hẳn lên, kéo Lăng Ngạo vào lòng mình, đặt y ngồi lên chân mình, cọ cọ cần vào vai y.

Nững nịu hết như một con báo con, nhưng dù nững nịu thế nào thì hần vẫn là một con báo trưởng thành.

“Nói đi, có chuyện gì làm người không vui sao?” Lăng Ngạo vẫn cảm thấy được, hần có chuyện muốn nói.

“Tử Trúc, người tin ta không?” Hiên Viên Cẩm thập phần nghiêm túc hỏi.

“Sao vậy?” Lăng Ngạo nhướn mày, câu nói này có ý gì? Hần lừa dối y sao?

“Tử Trúc, ta yêu người. Người tin tưởng ta, ta thật sự yêu người.” Hiên Viên Cẩm vội bày tỏ, Lăng Ngạo nghe xong buồn cười, gật đầu nói: “Ta biết.”

“Tử Trúc, bất kể người khác nói gì, người đừng tin tưởng, ta chỉ yêu người, nhớ chưa?” Hiên Viên Cẩm nhẹ mút vào vầng trán y, dung nhập ái ý của hần đối với y vào miệng, rồi đặt nụ hôn lên môi y.

Nụ hôn rất nhẹ, Lăng Ngạo ôn thuận tiếp nhận.

Hôm nay Hiên Viên Cẩm có chút không bình thường, Lăng Ngạo cọ vào trán hần hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao? Nói ta biết.”

“Tử Trúc, chuyện này còn chưa xảy ra, ta chỉ không hy vọng một khi có chuyện không tốt xảy ra, người lại không tin ta, sẽ hiểu lầm ta.” Hiên Viên Cẩm không phải tự dất vàng lên mặt, nha đầu Phụng Hoàn đó có chỗ dựa là hoàng hậu, vạn nhất hoàng hậu nhất định muốn chỉ hôn nàng cho hần, chuyện nhất định sẽ phát sinh không vui. Đến lúc đó, hần không hy vọng Tử Trúc sẽ hiểu lầm hần, không quan tâm hần.

“Đến lúc đó, chỉ cần không phải người chủ động lừa dối, ta sẽ cùng người sống vai tác chiến.” Lăng Ngạo hôn lên trán hần. Đứng lên, kéo tay hần và Tô Dục cùng trở về doanh trướng.

Lần này Tô Dục học ngoan, Lăng Ngạo đi một bước, hần liền theo một bước. Buổi tối ba người cùng ngủ, Lăng Ngạo ngủ chính giữa, trở người sang bên nào cũng đều có ***g ngực để dựa vào. Nếu cuộc sống tiếp tục mãi như vậy thì không có gì không tốt.

Khi Lăng Ngạo mở mắt ra, Hiên Viên Cẩm đang chăm chú nhìn y. Lăng Ngạo đáp lại hần một nụ cười tươi như xuân phong, làm Hiên Viên Cẩm khẽ giật mình, bắt đầu ngửa người.

“Tử Trúc, ta muốn người.” Hiên Viên Cẩm ôm Lăng Ngạo thật mạnh, Lăng Ngạo mỉm cười, sáng sớm, nam nhân đều sẽ có chút suy nghĩ này, đây là hiện tượng bình thường. Lăng Ngạo nằm sấp trên người Hiên Viên Cẩm, nhẹ giọng nói: “Chỉ sợ ta chưa làm được một nửa đã ngắt rồi, thân thể này thật kém cỏi.”

Lăng Ngạo chưa nói xong, mặt Hiên Viên Cẩm đã rũ xuống. Lăng Ngạo cười hôn môi hần, không vươn lưỡi ra, chỉ chạm nhẹ một cái. Cần lỗ tai hần nói: “Ta dùng tay vậy, ủy khuất người vài ngày, đợi thân thể ta khỏi rồi sẽ cho người ôm. Ôm đủ luôn!”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nói xong cũng không đợi Hiên Viên Cẩm có đồng ý không, y men tay vào trong tiết khố của Hiên Viên Cẩm, dùng móng tay xấu xa gầy gầy lên căn nguyên nóng bỏng đó.

Hiên Viên Cẩm hừ một tiếng, hai mắt đỏ sẫm, cong người chủ động đòi hỏi. Lăng Ngạo cười nhẹ, vừa cắn tai hắn, vừa dùng ngón tay bao bọc thứ đó của hắn, vuốt lên vuốt xuống, càng vuốt càng nóng. “Tử Trúc!” Hiên Viên Cẩm cảm thấy chịu không nổi nữa, dục vọng đã ngất ngưởng, huyết dịch toàn thân đều lao tới phần dưới của hắn, rất nóng, hắn cần giải phóng.

“Ta cũng yêu ngươi, rất yêu.” Lăng Ngạo tiến sát lại, lần này chủ động vươn lưỡi ra giao triền. Tay cũng gia tăng lực độ, bao lấy, thao túng. Y thích như vậy, thích nam nhân này khi ở bên mình sẽ ý loạn tình mê, đáng vẻ này chỉ có y mới có thể thấy, sao y có thể dễ dàng trao cho người khác.

Y yêu nam nhân này, y tự biết rõ. Không chỉ đơn giản vì bản thân Tô Tử Trúc ở sâu trong tâm hồn, mà chính là y, cũng yêu nam nhân này.

Hắn đa nghi, thông minh, lại bá đạo. Niên kỷ trẻ như thế, lại có thể làm tướng quân, thì có nghĩa là rất tài năng.

Dù sao, y thích hắn. Nam nhân này cũng có một chút cổ chấp, yêu y hơn cả bản thân. Như vậy là được rồi, y rất thỏa mãn.

Nam nhân càng lúc càng thở gấp, y hiểu điều này có nghĩa là gì. Sau khi dục vọng của Hiên Viên Cẩm được giải phóng, Lăng Ngạo tìm một miếng khăn lau tay, vẫn duy trì tư thế nửa úp sát trên người hắn. “Hiên Viên Cẩm, ngươi nói với tính khí của ta, ngươi có thể chịu được cả đời không?”

Hiên Viên Cẩm đang còn lơ lửng trên mây, vẫn đang hồi vị lại cảm giác vừa rồi. Vừa nghe câu này, lập tức từ trên trời rớt xuống. “Có ý gì?”

“Ngươi đừng khẩn trương, ta chỉ nói tính tình ta xấu như vậy, ngươi có thể sống ta cả đời không phiền chán sao?” Lăng Ngạo hơi ngẩng đầu, đặt cằm lên ngực hắn, nhìn vào mắt hắn.

“Đương nhiên có thể!” Hiên Viên Cẩm vừa nghĩ đến những ngày tên hôn tiểu tử Tô Dục đó mất tích, người trong lòng cũng như mất đi hồn phách, hắn vừa đau lòng vừa khổ sở, hiện tại không dễ gì mới khổ tận cam lai, sao hắn có thể để chuyện này dẫm lên vết xe đổ. Thương y sống y, cũng phải khóa chặt y bên cạnh hắn.

“Vậy thì được, đợi chúng ta già rồi, khi biến thành tiểu lão đầu, chúng ta có thể cùng ngắm tịch dương.” Kỳ thật Lăng Ngạo chưa từng nghĩ tới chuyện xa vời như thế, chuyện của mười mấy năm sau, nghĩ đến làm chi, có nghĩ cũng không nhất định sẽ bước đi theo dự tính, nói như thế này, cũng chỉ cho mọi người cao hứng mà thôi.

“Àn, ta sẽ luôn bên ngươi.” Hiên Viên Cẩm hôn lên môi y, càng ôm chặt hơn, lúc này mới cảm thấy y chân chân thật thật đang ở bên hắn.

Hiên Viên Cẩm phải đi luyện binh, Lăng Ngạo không có chuyện gì cùng Thập Tam nghiên cứu xem hôn ngân thể nào thì đẹp hơn. Nam nhân của Thập Tam thì cùng Tô Dục mài giũa thân thủ ở một bên, võ công của hai người họ sần sần như nhau. Lăng Ngạo nhìn một hồi, thấy Thập Tam gấp một cái, liền hỏi: “Ngươi cảm thấy họ rất nhàm chán sao?”

“A! Ngày ngày luyện võ thì thật nhàm chán, sư phụ ngày ngày bắt ta luyện công, ta không luyện, hắn liền mắng ta là đồ lười. Ta bỏ trốn vào ly trà của hắn, hắn liền mắng ta tiểu phối đản, sau đó bắt luyện võ lâu hơn nữa, thật vô vị.” Thập Tam chu chu miệng, giống như những ngày đó lại xuất hiện trước mắt.

“Ha ha, ta cũng không thích luyện võ lắm, võ công của ta rất kém. Nhiều lắm cũng chỉ có thể đối phó với đồ đầu đường xó chợ.” Lăng Ngạo tự biết rất rõ.

51. Chương 51: Vấn Đề Lại Tới

Thập Tam cười cười, ngay thơ nói: “Sư phụ nói người xấu rất nhiều, bộ dáng giống ta thế này rất dễ bị ức hiếp, cho nên muốn ta phấn đấu thêm. Nhưng mà, nhưng mà...” Thập Tam nhìn nhìn Hoàng Phủ Hoàng Đức, trẻ môi nói: “Nhưng mà, Hoàng Đức đánh không lại ta, ta vẫn bị hắn ức hiếp đó thôi.”

Ách, Lăng Ngạo không thể không nói bản thân lúc này trùng mắt có hơi bị lớn, y trùng thật to, nhìn Hoàng Phủ Hoàng Đức, tên đầu to đó không đánh lại một hải tử như Thập Tam?

Trong thế giới này, thật sự là chuyện gì cũng có thể có.

“Hai người ở chung, thì không quan trọng đánh thắng hay không. Kỳ thật trong lòng người vẫn thích hấn ‘ức hiếp’ người mà đúng không?” Lăng Ngạo chớp mắt tinh ranh, khoe môi mang theo nụ cười chọc ghẹo hải Thập Tam.

Thập Tam đỏ bừng mặt, con mắt linh động xoay xoay chuyển chuyển, nhìn nam nhân nhà mình, thập phần thành thật gật đầu. Nhóc là một hải tử chân thật, tâm tư rất đơn thuần, là một hải tử khả ái xứng đáng được thương yêu.

Hoàng Phủ Hoàng Đức cảm nhận được mục quang của tiểu bảo bối nhìn, bèn dừng tay, ôm quyền với Tô Dục, rồi nhảy vài cái tới cạnh Thập Tam. “Tiểu phiêu đảm, đừng dùng ánh mắt này câu dẫn ta, cẩn thận ta ức hiếp người.”

Thập Tam khề khề hàm răng nhỏ trắng, hừ một tiếng rồi mềm mại tựa vào lòng hấn. Kỳ thật cùng người mình thích bên nhau, hạnh phúc đến một cách đặc biệt giản đơn.

Tô Dục nhìn Thập Tam tựa vào lòng ngực nam nhân nhà nhóc, trong lòng cũng có chút hâm mộ, liếc nhìn huynh trưởng của mình, chỉ khi ở trên giường, huynh trưởng của hấn mới sẽ ôn thuận dựa vào ngực hấn. Những lúc khác, nhiều lắm là nắm nắm tay, dựa dựa vai.

Lăng Ngạo nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của Tô Dục, khoe môi cong lên, vẫy tay gọi Tô Dục lại, Tô Dục giống như tiểu cầu bị chủ nhân gọi, vui như điên chạy tới.

“Chúng ta đi dạo.” Nắm tay Tô Dục, hai người chậm rãi dạo mát. Thập Tam tựa vào ngực nam nhân nhà nhóc, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đều rất hạnh phúc đúng không?” Chúng ta ở đây đương nhiên là cũng bao gồm hai người Lăng Ngạo và Tô Dục.

“Àn, đều hạnh phúc.” Ánh mắt Hoàng Phủ Hoàng Đức khê tối đi, có vài chuyện vẫn không nên để tiểu bảo bối nhi của hấn biết thì tốt hơn. Những chuyện này hấn sẽ giải quyết hết, trên thế giới này luôn có những thứ quan trọng nhất đối với bản thân, chỉ cần bản thân có thể nhìn rõ, đừng dao động, thì hạnh phúc sẽ nắm chắc được trong tay. Như hiện tại đây.

Lăng Ngạo thích ngồi dưới gốc cây ngắm bầu trời, ngắm mây, Tô Dục cũng ngồi xuống cạnh y, lặng lẽ chia sẻ.

“Dục nhi, ta nghe Thập Tam nói, nó có thể giải chung cho người.” Lăng Ngạo không nhìn hấn, thanh âm rất nhẹ, giống như đang nói một chuyện không mấy trọng yếu.

“Không cần giải.” Hấn không muốn giải, giải rồi, người này sẽ không chút do dự lùi về vị trí huynh trưởng. Bọn họ sẽ không bao giờ có thể ôm nhau ngủ nữa, không bao giờ còn có da thịt chi thân. Hấn không hy vọng giữa bọn họ kết thúc như vậy, hấn muốn quần mãi lấy y.

“Đừng tùy tính như vậy, có thể giải liền giải.” Lăng Ngạo lúc này mới quay sang nhìn hấn. Lăng Ngạo thích nhất là nhìn miệng của hấn, rất gợi cảm, khi hôn rất có cảm giác. Sau đó chính là ánh mắt khẳng khẳng của hấn, kiên nhẫn không lùi.

“Không giải. Không cần thiết.” Tô Dục giống như tiểu hải tử không được ăn kẹo. Giận lấy, nghiêng đầu không thèm nhìn đại nhân không cho mình kẹo nữa.

“Dục nhi, nghe lời, giải đi.” Lăng Ngạo kiên nhẫn dùng lời khuyên nhủ.

“Không giải! Giải rồi người sẽ rời khỏi ta.” Đây chính là đáp án duy nhất, hấn thà nuôi trùng tử trong thân thể mình, thà cả đời trừ y ra không thể chạm vào bất cứ người nào khác, hấn cũng chấp nhận. Hấn không thể chịu nổi y và hấn không còn quan hệ gì.

“Ai nói ta muốn rời xa người?” Lăng Ngạo cười càng đậm. Kỳ thật y đã sớm hiểu rõ tâm ý của tiểu tử ngốc này, khi thích một người, có lúc thật sự sẽ không quan tâm chuyện khác. Bất kể là huynh trưởng, hay cùng là nam nhân.

“Người, người nói...” Tô Dục ngậy ra, y nói y không rời khỏi hân.

“Ta không định rời khỏi người, bất luận đi đâu người cũng là đệ của ta.” Một câu nói đánh tan toàn bộ niềm vui trước đó của Tô Dục, hân sầm mặt muốn đứng lên bỏ đi.

“Đứng lại! Hôn tiểu tử, lại không nghe lời phải không? Muốn tạo phản hả?” Lăng Ngạo cũng đứng dậy, đập một đập vào hông Tô Dục. “Người còn dám không nghe lời, lão tử đá chết người.”

Tô Dục không tránh, cứ để y đá.

“Người là đồ ngốc, trong người dưỡng trùng tử mà người còn cao hứng?”

Hỏi không được đáp! Tô Dục sẽ không tự tay cắt đứt liên hệ giữa hai người, nói thế nào cũng không!

Tan rã trong không vui, Lăng Ngạo tức phỉ phò đi tìm Hiên Viên Cẩm, sau khi báo oán một trận, Hiên Viên Cẩm cười nhẹ vuốt lưng y, khuyên nhủ: “Đừng tức giận hư thân, hân không muốn giải thì trước hết không cần giải, dù sao trong nhất thời cũng không thể phối được giải được, giải được không phối đơn giản như thế, đợi giải được phối xong rồi, hân không đồng ý thì người đánh ngất hân.”

Ấn! Người xấu luôn có thể nghĩ ra biện pháp tốt.

Liếc xéo Hiên Viên Cẩm một cái, tâm tình Lăng Ngạo tốt hơn một chút. Khóe môi mang theo nụ cười nhạt ở lại bên Hiên Viên Cẩm, Hiên Viên Cẩm đang tính gì đó, sau đó tính tính rồi nhún mày lên, thỉnh thoảng liếc mắt qua một cái, khi Lăng Ngạo vô tình nhận được ánh mắt này, sẽ cảm thấy hân đang cầu cứu mình.

Một lần hai lần thì y giả vờ không thấy, nhưng đến lần thứ ba, Lăng Ngạo ngồi không nổi nữa. Tiểu nam nhân của mình có khó khăn, người thành niên như y nên đưa tay tương trợ.

“Người đang làm gì vậy?” Lăng Ngạo không đứng lên, chỉ hỏi một câu. Thứ Hiên Viên Cẩm làm thông thường y đều không hiểu, có tiền án vụ trộm binh phù, y không hy vọng vạn nhất một ngày nào đó lại xuất hiện chuyện thứ gì bị mất, y sẽ là nghi phạm đầu tiên bị truy bắt.

“Tử Trúc, người giúp ta nhìn một chút, đề mục tính toán này là sao đây?” Hiên Viên Cẩm sầu khổ vì đề mục trước mắt.

Kháo! Lăng Ngạo thầm mắng trong lòng, một tướng quân không lo nghiên cứu binh pháp gì đó, lại đi học tính toán cái gì, ăn no không có gì làm sao.

Thập phần không tình nguyện không muốn di động cái hông, Lăng Ngạo nằm sấp lên lớp da hổ bọc ghế. Hiên Viên Cẩm thấy y không động, nghĩ nghĩ, liền cầm thứ hân đang tính tới trước mặt Lăng Ngạo, ai bảo hân là kẻ đang cần cầu người chứ.

“Chính là cái này.” Hiên Viên Cẩm đem một tờ giấy viết đề mục đặt trước mặt Lăng Ngạo. Hân muốn tính toán thời gian hành binh sao? Lăng Ngạo nhìn những gì viết trên tờ giấy. “Những thứ này lẽ ra người thường dùng chứ? Sao lại không biết a?”

“Ha ha, kỳ thật những thứ này đều là quân sư tính, hiện lại lão bà nương của hân sinh nhi tử, ta rảnh rồi muốn tự mình tính thôi.” Hiên Viên Cẩm cào cào đầu, cũng không cảm thấy có gì xấu hổ lắm, thập phần thần nhiên thừa nhận bản thân không biết tính.

Nga, thì ra, hân cũng không phải vạn năng. “Người muốn tính cái gì? Nhìn những thứ người viết trên đây, chắc là muốn dẫn vài tinh binh tập kích hả?”

“Ấn. Ta đúng là có dự tính đó.” Vì việc này liên quan đến cơ mật quân sự, Hiên Viên Cẩm không dễ gì lấy ra cho người khác coi.

“Như vậy a. Người phải dẫn theo một vạn tinh binh, không cưỡi ngựa, vượt qua một ngọn núi. Đường đi qua núi này chỉ có một sơn lộ nhỏ hẹp, cho nên, binh của người đại khái phải cúi người đi qua. Phải vậy không?” Lăng Ngạo hỏi hân, Hiên Viên Cẩm gật đầu.

“Các người muốn trước khi quân địch phát hiện, toàn quân đã thông qua được sơn đạo này. Vậy thì người tính cho những binh sĩ này bao nhiêu thời gian để đi qua?” Lăng Ngạo bắt đầu dùng bút vẽ vẽ chấm chấm. Một vạn người xếp thành hàng chạy thật nhanh, giữa người và người nhất định phải giữ một khoảng cách,

tính toán hết những cự ly này, cộng thêm khoảng cách của sơn đạo nhỏ hẹp, trừ đi thời gian Hiên Viên Cẩm dự kiến, chính là bọn họ nhất thiết phải đạt đến tốc độ nhanh nhất.

Đây là một vấn đề rất đơn giản, chỉ là người cổ đại không hiểu mấy về đạo lý này. Lăng Ngạo tính xong đem đáp án đưa cho Hiên Viên Cẩm, Hiên Viên Cẩm vừa nhìn liền bái phục. “Đừng nhìn ta như thế, ta sẽ kiêu ngạo a.” Lăng Ngạo nói xong ngáp một cái, úp sấp lên da hổ trắng.

Nhìn con số này, Hiên Viên Cẩm chạy đi thao luyện nhân mã của hắn.

Vì tâm tình Lăng Ngạo thoải mái, nên thịt trên người đã trở lại một chút, không còn là da bọc xương nữa, khi tắm rửa sờ đến cũng không cần tay.

Thời gian Thập Tam quán lấy y cũng bớt đi nhiều, hiện tại nó đã có thể thành thực cắn được vết răng đẹp mắt trên người nam nhân của mình, cũng coi như học thành!

Mỗi ngày Tô Dục đều sẽ so vài chiêu với Lăng Ngạo, về phương diện luyện công này Lăng Ngạo là loại lười điển hình, mới đầu thì còn thuộc loại hưng phấn, hiện tại càng lúc càng lười, y vẫn thích chơi với những con dao phẫu thuật của mình lúc rảnh hơn.

Hiên Viên Cẩm tự dẫn một vạn binh sĩ lên tập kích địch nhân, Lăng Ngạo nghĩ không ra, tại sao nhất định phải đánh trận chứ.

Người ta không đánh người, người đi đánh người ta, người ta đánh người, người cũng liền lao vào chỗ chết đánh người ta.

Lần này đi chính là đi cả tháng, khi bọn người Hiên Viên Cẩm trở về, thật đúng là có thể dùng thương vong thảm trọng để hình dung, một vạn tinh binh, trở về ba ngàn, hơn nữa ba ngàn trở về này, đều thương tích đầy người.

“Các người thấy Hiên Viên tướng quân đâu không?” Lăng Ngạo tìm kiếm thân ảnh Hiên Viên Cẩm, “Bọn người tướng quân phải cần mấy ngày nữa mới trở về, chúng ta là hộ tống thương binh về trước một bước.” Một trong những tướng sĩ trả lời câu hỏi của Lăng Ngạo.

“Vậy thì tốt.” Trái tim trở về chỗ cũ, Lăng Ngạo vẫn lo rằng Hiên Viên Cẩm đã vong trận, không thể trở về nữa.

“Tô tiên sinh, tướng quân nói vết thương của những binh sĩ này xin mời ngài ra tay giúp đỡ.” Tướng sĩ đó đối với y rất cung kính, lúc đó khi Lăng Ngạo cứu Hiên Viên Cẩm, hắn là người canh ngoài trường, đối với y thuật của y rất có lòng tin.

“Nói hay.” Lăng Ngạo xem chút nhảy lên vỗ tay, nếu y còn không động vào dao phẫu thuật nữa thì lười nhề mất. Ngay cả trong cơ thể người có bao nhiêu xương cũng sắp quên mất hết. Ngày ngày dựa vào giải phẫu dê thỏ để luyện tập đao pháp.

Đối với hành động nghĩa bất dung từ của Lăng Ngạo, bọn họ càng thêm cảm kích, đều cảm thấy tướng quân không nhìn sai người. Lăng Ngạo cầm dao của y rồi đi theo các tướng sĩ vào doanh trường nơi những thương binh đang ở.

Những người này đại khái là bị thương do đao kiếm, nếu không thương tổn tới xương cốt thì không khó trị liệu, y chỉ cắt đi thịt thối, sau đó chỉ có thể dùng trung dược tiêu viêm băng bó. Vết thương nghiêm trọng thì cũng có, sau khi Lăng Ngạo xem qua vết thương cũng như xử lý xong vết thương của những người này thì bọn người còn lại cùng Hiên Viên Cẩm cũng đã trở về.

Bọn người của Hiên Viên Cẩm giả làm mã tặc tấn công, cho nên, đối phương cho dù có hoài nghi, cũng không có chứng cứ, không thể làm gì với quốc gia của họ.

Bọn người Hiên Viên Cẩm mang về một lượng lớn kim ngân châu bảo, cũng bắt được một vài tướng lãnh chức cao quyền trọng của địch quân. Những tướng lãnh địch quân này bị đưa cho Hoàng Phủ Hoảng Đức, sau đó hắn rời đi đã áp giải theo. Còn về chuyện sau khi về kinh xử lý thế nào thì không còn do bọn họ quản nữa.

Hiên Viên Cẩm cũng thụ thương nhẹ, nhưng hấn rất cao hứng, lần này bọn họ không chỉ đơn giản giành được kim ngân của địch quốc, mà còn thiêu được kho lương, một chuyến này bọn chúng có mất hai năm cũng không thể hồi phục lại hoàn toàn, trong hai năm này, các tướng sĩ ở biên quan có thể được chút yên ổn.

“Tử Trúc, cái này cho người.” Hiên Viên Cẩm cất riêng hết những thứ mà hấn cho là tốt, cầm về lấy lòng Lăng Ngạo. Trong cái bao nhỏ là một bộ ngọc kiện, có quạt ngọc có bông tai ngọc, còn có ngọc bội, thắt lưng ngọc, đồ giắt kiếm ngọc, cả mớ to to nhỏ nhỏ cất riêng này vừa khéo là mười kiện.

“Cảm ơn, nhưng mà, đây là tang vật sao?” Tuy Lăng Ngạo nói như thế, nhưng lại vô cùng cao hứng cất những thứ này đi. Quả nó là vật gì làm chi, tiểu nam nhân của lão tử cho, lão tử đều thích.

“Ân, cướp được.” Hiên Viên Cẩm cũng không gạt y, tang vật thì là tang vật.

“Ha ha, người nói xem ta có đồ giắt kiếm này, nhưng lại không có kiếm a.” Y đích thật không có kiếm ngọc gì hết, một là do chưa từng dùng kiếm, hai là hình tượng này của y, nếu phối thêm một thanh kiếm, người ta cũng chỉ cho là tạo hình cho đẹp.

“Chuyện này không phải dễ dàng sao, sau này ta tặng người.” Hiên Viên Cẩm ôm y đặt lên đùi, ngửi mùi hương trên cổ y, “Thời gian này ta ngày ngày nhớ người, nhớ diên rồi.”

“Lớn như thế rồi, còn làm nũng. Không sợ mất mặt.” Tuy nói như thế, nhưng lại rất hưởng thụ. Nhìn vậy chứ y rất thích nghe mấy lời này đó, làm người ai không thích nghe diêm ngôn mật ngữ chứ.

“Không mất mặt, nhớ người không mất mặt.” Nếu hấn nhớ người khác mới là mất mặt, Hiên Viên Cẩm hôn trán Lăng Ngạo một cái, sau đó mới mạnh mẽ hôn môi y, thật nhớ người này, nhớ tới xương cốt đều đau. Buổi tối ngủ không được, trong đầu toàn là thân ảnh của y.

Đầu lưỡi quấn chặt lấy nhau, hấn không thể nuốt đối phương vào bụng, nụ hôn hết sức nóng cháy, mang theo *** nồng đậm, quá nhớ mong y, hiện tại liền muốn ôm y. Hiên Viên Cẩm thở dốc, không dễ gì mới tách được môi hai người ra, mắt cũng sắp nổi hỏa, nhìn không được nữa, nhưng khí vị trên người hấn, dù sao hấn cũng phải tắm rửa rồi mới dám ôm y.

“Ta đi tắm.” Ôm Lăng Ngạo đặt lên giường, hấn nhanh chóng ra khỏi doanh trường, Lăng Ngạo nằm sấp trên giường, trong lòng thầm nhẩm đếm, chưa đếm tới hai trăm, người đã chạy về, trên đầu vẫn còn ẩm, thân thể hiển nhiên chưa lau khô đã mặc y phục, nên bị nhấn hết cả.

Vẩy vẩy tay với nam nhân, Hiên Viên Cẩm giống như con báo đã đói lâu ngày, lập tức nhào lên, xém chút đè y dứt khí.

“Nhẹ chút, áp chết ta rồi.” Xém chút xiu nữa là toàn bộ không khí trong bụng bị xì hết ra, Lăng Ngạo nương theo động tác của hấn, thoát sạch y phục của mình. Hiên Viên Cẩm hai ba cái cũng cởi sạch y phục bản thân, Lăng Ngạo vươn tay ra, da thịt hấn vẫn còn khá lạnh, tên này tắm bằng nước lạnh đi.

?

Xem ra hỏa này thật sự ghen quá nhiều ngày không phát tiết, dùng nước lạnh tắm cũng không làm dịu được đệ đệ phía dưới. Với độ xung động này của Hiên Viên Cẩm, chắc xé y ra mất. Nhân lúc hai người còn có lý trí, vội lục tìm mật cao, trước tiên bôi lên căn nguyên hỏa nhiệt, Hiên Viên Cẩm không muốn lãng phí thời gian cho việc tiền hí, trực tiếp khoét một khối mật cao lớn đưa vào hạ thân Lăng Ngạo, hấn gấp tới không chờ nổi, hai ngón tay trườ động vài cái xong liền chen cự vật của mình vào.

Lăng Ngạo kêu rên một tiếng, sau khi điều tiết hơi thở vài lần, không đợi y kịp thở dốc, đã bị mổ xẻ. Dùng lợi đao hỏa nhiệt, mổ xẻ sống.

Hiên Viên Cẩm lập công, hoàng thượng nhất thời hưng phấn, ban thưởng. Phụng Hoàn như nguyện được tứ hôn cho Hiên Viên Cẩm làm tướng quân phụ nhân, có người vui mừng có người sầu khổ. Hoàng thượng tứ hôn, người tiếp chỉ quỳ ở đó ngây ngẩn nửa ngày, cuối cùng mất hôn tiếp chỉ, đem đó mất ngủ. Hấn không chỉ đơn giản mất ngủ, chuyện này sợ sẽ sớm truyền vào tai Lăng Ngạo, hấn ở trong doanh trường của mình than thở một đêm. Ngày hôm sau mang hai con mắt gấu mèo đi tìm Lăng Ngạo nghĩ biện pháp.

Tối qua Lăng Ngạo cũng không ngủ ngon, đem tổ tông mười tám đời của hoàng đế lão tử ra hỏi thăm mấy trăm lần, nhưng cũng chẳng tác dụng, so với việc thăm hỏi cha ông chú bác gì của người ta, thì làm cho hoàng đế lão tử thu lại lời nói của mình mới là quan trọng. Phải làm sao để hấn thu lại? Cái này không dễ.

Chủ ý ác ôn y cũng có, nhưng là hạ sách, khi y không thể nghĩ ra bất cứ sách lược nào khác, y mới dùng tới. Tìm người công phu tốt một chút, nhập cung, cưỡng gian cái ả nữ nhân cư tâm bất lương Phụng Hoàn đó, vạn sự đại cát.

Nhưng chiêu này có quá đáng chút, cũng quá ích kỷ. Đương nhiên bản thân y không phải là lương dân gì cả, khi tất yếu phải vì lợi ích của bản thân, cũng sẽ nhẫn tâm, dù thế nào cũng phải làm. Con người luôn ích kỷ như thế, nếu không rất có khả năng vĩnh viễn cũng mất đi thứ mình mong muốn.

Sau khi Hiên Viên Cẩm đến, nuốt nuốt nước miếng không mở miệng được, Lăng Ngạo đi tới, kéo tay hấn, mang hấn vào ngồi lên ghế, bản thân ngồi lên đùi hấn. Lăng Ngạo ngồi trước ngực Hiên Viên Cẩm, mắt nhìn hấn chăm chăm, sờ mặt hấn, rồi lại men tay vào trong y bào của hấn, mò hai điểm trước ngực. “Có cảm giác không?”

Hiên Viên Cẩm gật đầu, khí đã khá thô, nhưng bây giờ không phải lúc làm chuyện này, hấn có chuyện quan trọng hơn phải giải quyết, kéo tay Lăng Ngạo, Hiên Viên Cẩm mở miệng: “Tử Trúc, những gì nói trên thánh chỉ, ta không nguyện ý. Ta sẽ tìm cơ hội nói với hoàng thượng, người đừng rời khỏi ta.”

“Ta có lúc nào nói phải rời khỏi người? Hiện tại ta hỏi người, nếu nữ nhân đó ngồi trong lòng người, mò người như vậy, người sẽ làm thế nào?” Tay của Lăng Ngạo xấu xa men dần xuống, ma sát mệnh căn tử của Hiên Viên Cẩm.

“Ném nàng ta ra ngoài!” Hiện tại hấn rất ghét Phụng Hoàn, bởi vì nữ nhân đó khiến hấn cảm thấy phiền, nữ nhân quán người, lại không hề chịu hiểu ẩn ý, khiến người ta cảm thấy chán ghét.

“Như vậy cũng tạm.” Lăng Ngạo úp sấp trên người Hiên Viên Cẩm nhẹ giọng nói: “Ta không muốn người tìm nữ nhân khác, hoàng thượng cho người ta không muốn người lấy, cũng không muốn người chạm vào người trong phủ tướng quân của người nữa. Ta không muốn giành nam nhân với nữ nhân, nhưng mà, ta không thể cho người một ta hoàn chỉnh, ta có chút mâu thuẫn.” Câu này Lăng Ngạo nói từ tận tâm phế, giữa bọn họ không chỉ đơn thuần là nguyên nhân từ Hiên Viên Cẩm, mà còn y nữa, Tô Dục cũng là một vấn đề lớn.

“Tử Trúc, người chỉ cần không rời khỏi ta, ta có thể đáp ứng người bất cứ chuyện gì.” Nữ nhân hài tử, không cần.

Hấn không có phụ mẫu phải hiếu kính, cho nên, có hậu thế hay không không quan trọng. chỉ cần có người trong lòng là được, hấn rất dễ biết đủ.

“Chỉ là Dục nhi...” Lăng Ngạo tuy cảm thấy huynh đệ luyện không tốt, nhưng đều đã đến mức này, người nói không muốn để hấn luyện, hấn cũng phải nghe lời mới được a, không phải là không nghe lời đó sao. Hai!

52. Chương 52: Âm Mưu Dương Mưu Bắt Đầu

“Tạm thời không cần nói đến Dục nhi, chúng ta nói về Phụng Hoàn trước.” Tô Dục, cũng không phải là vấn đề lớn, hiện tại hấn đã khá quen với Tô Dục, ít nhất khi hấn đi đánh trận, bên cạnh Lăng Ngạo còn một người, có người chăm sóc và bảo vệ y, hơn nữa người này một lòng một dạ với y, sẽ sẵn sàng bỏ mạng bảo vệ y, khiến hấn an tâm.

“Người không muốn thì cứ nói thẳng với hoàng thượng đi, nếu không cuối năm nay sẽ phải lấy về đó, ta không muốn tranh giành ghen tuông với nữ nhân đâu.” Lăng Ngạo không có một chút ý chua nào, chẳng qua cũng là có lý do, y ghét giành giật nam nhân cùng nữ nhân, cho nên, kiếp trước y chưa từng tìm tới những người đã có vợ, nữ nhân trong mắt y vốn chính là thuộc về một quần thể yếu thế, một đại lão gia như y sao có thể đi giành nam nhân với nữ nhân.

“Ta lại thật sự muốn thấy người tranh giành ghen tuông vì ta một lần.” U ám trong lòng Hiên Viên Cẩm cả đêm qua nay tan biến sạch, sau khi biết tâm của đối phương, hắn đã có thể rảnh tay đi giải quyết nữ nhân đó.

“Ta ghen tuông rất dọa người a.” Lăng Ngạo nói xong cắn cổ hắn, lưu lại tại đó một vết cắn thật sâu thuộc về bản thân.

“Tử Trúc, người chỉ cần không buông tay ta, đừng ghét bỏ ta ta đã biết đủ rồi.” Sau khi Hiên Viên Cẩm và Lăng Ngạo sống với nhau mới cảm nhận được trong ngôi nhà của mình có nhân khí, mỗi lần khi về nhà, đều không tự giác bước nhanh hơn.

“Nếu sau này người già đến không thể động rồi, ta sẽ suy nghĩ đi tìm một người trẻ tuổi.” Lăng Ngạo nói xong nhảy khỏi chân hắn, chạy ra ngoài. Trên đường còn lưu lại tiếng cười vui vẻ của y, Hiên Viên Cẩm đuổi theo, chặn Lăng Ngạo tại cửa ôm chặt, nghiêng răng nghiêng lợi hung ác nói: “Người dám đi tìm người trẻ tuổi, ta lột da người.”

“Hừ! Bình thường người lột còn chưa đủ a, ta mà sợ người sao?”

Khiêu chiến khiêu chiến a, Lăng Ngạo ngưỡng cổ thật cao, khoe môi mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: “Ta ở đây, người cũng ở đây, có chuyện gì chúng ta có thể cùng gánh vác, ai cũng không thể chia rẽ chúng ta.” Lăng Ngạo hôn lên khoe môi Hiên Viên Cẩm, lần này, cứ xem như là ông trời khảo nghiệm chúng ta, chỉ cần chúng ta nắm tay nhau, không hai lòng thì nhất định có thể vượt qua.

“Ân, ai cũng không thể chia rẽ chúng ta.” Cho dù không có chức quan này, hắn cũng không thể phụ người trong lòng.

“Vậy người còn lo lắng cái gì? Ta yêu người, tuy người có thể không tin ta thật sự yêu người, nhưng ta thật sự nguyện ý ở bên người, chỉ cần người đừng buông tay ta ra nữa, đừng khiến ta thất vọng là được.”

“Ta tin, ta đương nhiên tin người yêu ta. Nếu không yêu ta, sao người lại nguyện ý lưu lại cạnh ta? Sao lại nguyện ý vì ta lo lắng? Ta sẽ không để người thất vọng nữa, cho dù nữ nhân có trèo lên giường ta ta cũng đập nàng ta xuống!” Hiên Viên Cẩm thẳng thắn bộc trực phát thệ.

“Được, đập chết nàng ta!” Lăng Ngạo cười si dại, giống như đá thanh liên nở rộ. Bộ dạng của Tô Tử Trúc thật đúng là không chỗ chê, trẻ tuổi không nói, còn tuấn mỹ, khi không cười thì thanh lãnh cô ngạo, khi cười thì càng thêm mê người, Hiên Viên Cẩm thích nhìn y cười, cười đến mức có thể bắt được trái tim một người, như hắn đây.

Lăng Ngạo mỗi ngày đều đi bên Tô Dục, Hiên Viên Cẩm là tướng quân, không thể ngày ngày trầm mê trong nam sắc, yêu nam nhân đủ để người ta nói sau lưng rồi, nếu còn trầm mê trong đó, sẽ có người lợi dụng bêu xấu.

“Dục nhi, tam vương gia lại đưa đồ tới cho người.” Sau khi Tô Dục trở về, Lăng Ngạo từng phái người chuyển lời cho tam vương gia, nói với hắn Tô Dục đã bình an trở về. Trừ bị chút da thịt tổn thương, thì không lo tính mạng, xin tam vương gia đừng lo lắng, cũng nói với hắn xin hắn lưu ý động tĩnh của hoàng hậu một chút, độc nhất phụ nhân tâm.

Tam vương gia sau khi nhận được tin tức thì đưa tới vài thứ, nói là lấy lòng Tô Tử Trúc, kỳ thật độ lớn của những y phục đó, căn bản là chuẩn bị cho Tô Dục, lòng cha thương yêu nhi tử nhà mình, điều này có thể lý giải, nhưng mà, Lăng Ngạo không thích hắn cứ luôn lấy danh nghĩa là cho y nhưng thực chất lại cho Tô Dục, một vương gia, một người cha, cho nhi tử mình thứ gì còn phải lén lút vụng trộm, thật không thể nói nổi. Khiến y rất khó chịu.

“Lần này là thứ gì?” Tô Dục giật giật mí mắt, sau khi Lăng Ngạo mở ra, là một chút thảo dược, toàn bộ là những dược vị mà Thập Tam cần để làm thuốc giải chung độc.

Thập Tam lưu lại cho họ cách chế thuốc, chỉ cần có thể thu gom toàn bộ dược này, người biết nấu dược sẽ có thể làm, chỉ là bên trong cần cho vào một chút máu của Lăng Ngạo mới có thể đạt được hiệu quả. Thập Tam nói dùng máu của y dẫn trùng tử, thì phải dùng máu của y giết chết trùng tử, như vậy thì người bị trúng chung trùng mới có thể không cần tiếp tục hoan ái với y, sau này có đi tìm người khác thì cũng không phải lo lắng tính mạng.

Đơn thuốc đó y đã đưa cho tam vương gia, nhờ tam vương gia tìm giúp, không ngờ tam vương gia thật sự tìm được toàn bộ. Có những vị được không chỉ đơn giản có tiền là có thể có được, cũng chỉ có trong ngự dược phòng của hoàng gia mới cất giữ.

“Ta không cần cái này!” Tô Dục vừa thấy thứ này, lập tức rũ gương mặt vốn không cười được bao nhiêu lần xuống, Lăng Ngạo trề môi: “Người hiểu cái gì? Giải được chung độc, sau này nếu ta chết rồi, người cũng không đến mức phải làm góa phụ sống. Hơn nữa không còn bị tên râu sơn dương uy hiếp, làm gì mà không giải?”

“Không giải.” Tính khí ương bướng lại tái phát.

“Giải đi, ta lại không nói là rời khỏi người. Người không phải sợ ta không cần người sao, ta không hề nói là không cần người mà.” Lăng Ngạo vỗ đầu tiểu tử ngốc. “Người nguyện ý theo cạnh ta thì cứ theo là được, lúc nào cảm thấy ngán rồi muốn ly khai thì cứ ly khai, ta không đuổi người.”

Đưa ra một lời hứa, sắc mặt Tô Dục mới hơi hòa hoãn đi, nhưng vẫn dùng con người không dám xác định lắm nhìn chăm chú vào y. Lần này Lăng Ngạo hung hăng đập cho hắn một đập, Tô Dục không tránh né, để y đập, còn sợ y bị cắn đau chân, chân mày không nhăn lấy một cái, nhưng lại nhìn thẳng mặt y, nhìn xem y có vì chân của mình cứng quá mà dấm không vui không.

“Cứ hễ nhắc tới giải chung, cái mặt của người liền rút xuống đất. Ta dấm người có đau không? Người có nghĩ tới ta không? Đồ ngốc! Dấm người người đau, nhưng còn lâu mới so được với nỗi đau trong lòng ta khi người cứ sụ mặt như vậy, sao người lại ích kỷ như thế chứ? Người không nghĩ một chút gì cho ta sao, ta ngày ngày lo lắng con trùng tử trong thân thể người, đầu cũng sắp bạc trắng, người sao không nghĩ cho ta chứ?” Phiền tình a, lời nói buồn nôn thế này nói ra, Lăng Ngạo cũng chẳng chuẩn bị trước, mở miệng liền tuôn.

Quả nhiên khi không làm chính mình, muốn nói gì thì nói đó, một chút cũng không sợ tổn hại hình tượng, có thể nói cho đã, ngay cả lời nói giả tạo gì cũng ném hết, hơn nữa nói vô cùng chân thật, bản thân y cũng phải bái phục chính mình.

Tên ngốc Tô Dục ngây ra nửa ngày, có thể là bị mấy câu nói của Lăng Ngạo chấn động, nghĩ nghĩ rồi gian nan mở miệng: “Người cao hứng là được, giải thì giải.”

Lăng Ngạo cho hắn một cái ve vuốt trẻ ngoan, sờ sờ tóc hắn, cao hứng đi phối dược. Tô Dục nhún vai quấy đầu đi theo sau y, vẫn là không thể ly khai. Cho dù sau khi giải chung độc, y muốn bỏ rơi hắn, hắn có chết cũng không thể ly khai.

Không thể ly khai thì chính là không thể ly khai, không có lý do gì cả, cũng không có gì không thể thừa nhận. Trong khái niệm tâm tư của Tô Dục, người mình thích thì phải tranh đoạt, nếu không chịu thiệt chỉ có bản thân. Đáng sợ hơn là tương lai sẽ hối hận.

Lăng Ngạo mất bảy ngày, mới phối được đúng như yêu cầu những vị dược này, nấu dược cũng tự thân vận động. Khi bỏ máu mình vào, Lăng Ngạo hung ác nói với Tô Dục: “Bỏ nhiều máu của lão tử như vậy, tiểu tử người ngày ngày phải nấu canh cho lão tử đó!”

Tô Dục ngày ngày nấu canh cho y, thứ bay trên trời, chạy dưới đất, bơi trong nước, liên tục thay đổi hầm canh, Lăng Ngạo uống canh tắm bổ cả tháng, người mập hơn một vòng, sau đó y nói không cần nữa, Tô Dục cũng vẫn ngày ngày đi tìm thứ mới lạ về làm canh cho y ăn, vì buổi tối khi ôm y, cảm thấy thân thể y đã mềm hơn, hơn nữa da thịt trơn mịn rất nhiều, phúc lợi là song phương hưởng mà, ha ha.

Những gì ích lợi cho thân thể y, hắn đều làm, Lăng Ngạo nhận thấy rõ sự chiếu cố rõ ràng này, y nhìn bản thân trong gương, gương mặt bóng đến phát quang rồi, tình yêu tuổi trẻ thật tốt, đợi sau này khi bọn họ đều hơn ba mươi rồi, tính ra sẽ không còn chuyện tốt thế này nữa, mọi người ai cũng bận rộn, chỉ cần không chán ghét nhau, thì có thể làm bạn, còn về tình yêu, nó đã hoàn toàn biến thành cảm giác bình thường.

Lăng Ngạo nhận được một phong thư, vào lúc y đang ngồi trên bờ sông nhìn bóng của chính mình, một chiếc phi tiêu nhỏ bay đêm cắm cạnh chân y, lúc đó Tô Dục vừa đi mao xỉ, một mình y ngồi đó, nắm bắt thời gian thật chuẩn, trở về nói với Hiên Viên Cẩm, trong quân doanh này không an toàn.

Lần này là một phong thư bay đến, vạn nhất là ám khí, thì có lẽ y đã đi gặp thượng đế thúc thúc rồi.

Cầm nó mở ra xem, khoe môi Lăng Ngạo cong lên, còn cho rằng nàng ta sẽ không tới nữa chứ. Quả là biết chịu đựng, lâu như vậy mới tìm tới tuyên chiến với y.

Cắt thư đi, tiểu phi đao đó cũng cắt luôn, thứ này tốt a, tương lai cũng có chứng cứ.

Lăng Ngạo không muốn đơn độc đến chỗ hẹn, y tự ước lượng chút sức mạnh của mình, võ công đích thật có hạn, y không sợ cái gì, mà vạn nhất nữ nhân đó đàm phám với y không thành, thẹn quá hóa giận tìm vài hán tử xú bát quái gì đó đến chiếm tiện nghi của y, y chạy không thoát, như vậy thì chịu thiệt lớn rồi.

Chuyện này không nói với Hiên Viên Cẩm, chỉ nói với Tô Dục một chút, huynh đệ hai người cùng đến gặp nữ nhân đó. Y ghét kẻ không đến đúng hẹn.

“Tô tiên sinh xin dừng bước.” Mở miệng giữ y lại là một người kẻ đó, người đó tuy mặc y phục của bốn quốc, nhưng từ tướng mạo có thể thấy, vừa nhìn đã biết là người ngoại bang.

Lăng Ngạo dừng lại, đối phương hiển nhiên là nhận thức y, y nhường cao chân mày, nhưng không lên tiếng, đối phương nếu không nói tiếp, y cũng không thêm quan tâm nữa.

“Tô tiên sinh, có thể nói chuyện một chút không?” Người đó chừng ba mươi, chân mày khá cao, hai mắt hờm sâu, đôi mắt kiểu Châu Âu, sống mũi cao thẳng, lại thêm đôi môi mỏng mỉm cười lễ mạo, đây chính là kinh điển của dòng máu Châu Âu, cho người ta cảm giác rất soái.

Chân mày Lăng Ngạo lại nhường cao, soái ca thì thấy nhiều rồi, hơn nữa hiện tại y chỉ có hứng thú với người nhỏ tuổi hơn, dạng người như hắn, y không hứng thú, không mê hoặc được y.

“Tô tiên sinh, là Phụng Hoàn quận chúa bảo tôi đến.” Thái độ của người đó vẫn khiêm tốn như cũ, thậm chí còn hơi có chút tự ti.

“Mời.” Lăng Ngạo cuối cùng nói ra một chữ, y cũng có nguyên tắc của y, người xấu nhiều lắm, y không thể tiếp tục bị lừa, nếu không mấy năm nay sống uống phỉ rồi. Nếu người đó không nhắc đến tên Phụng Hoàn, y đã chuẩn bị trở về phủ.

Ba người đi tiếp, Lăng Ngạo bị Tô Dục nắm tay, Lăng Ngạo cũng không ngại quan hệ của hai người, cứ mặc hắn nắm, người đó thỉnh thoảng sẽ liếc mắt nhìn, đặt mục quang lên hai cánh tay đang nắm lấy nhau.

Khi người đó liếc mắt đến lần thứ ba, Lăng Ngạo có chút không kiên nhẫn. “Làm phiền vị huynh đài này, có chuyện thì nói ở đây đi.”

“Được.” Người đó thay đổi bộ dáng khiêm nhường vừa rồi, thần sắc ngang ngạnh hống hách lộ ra, khi nhìn vào Lăng Ngạo, mục quang nóng cháy, Lăng Ngạo biết điều này đại biểu cái gì, nhưng y có nam nhân rồi, không muốn vượt mức nữa, mục quang của người có biến thành thái dương, cũng không thể sưởi ấm tim y.

“Dục nhi, ngồi xuống nghỉ ngơi.” Lăng Ngạo không thích đứng nói chuyện, ba người cũng tự biết mà đi tới chỗ không người, hình tượng gì đó, y không quan tâm, tìm một chỗ xem như là sạch sẽ, ngồi xuống, đợi người đó mở miệng.

“Tô tiên sinh được xưng là đệ nhất tài tử của Hoàng Phủ quốc, và đệ nhất mỹ nam tử, xem ra không phải là giả.” Người đó đánh giá Lăng Ngạo từ trên xuống dưới vài lần, càng nhìn càng thấy thỏa mãn, dục vọng muốn chinh phục trong mắt càng lúc càng đậm.

“Có cần ta thoát sạch y phục cho người đánh giá vài lần không?” Lăng Ngạo cầm tay Tô Dục chơi, ngón tay xinh đẹp như ngọc ve vuốt vết chai trong lòng bàn tay Tô Dục, có chút bất chấp nói: “Nếu người còn không thu ánh mắt lại, ta nghĩ chúng ta cũng không có gì đáng nói nữa.”

Giống như tự lắm bầm, cũng giống như đang chỉ thẳng ra vấn đề: “Phụng Hoàn thật có bản lĩnh, ngay cả người của Hạ Hầu quốc cũng có thể câu kết.”

Chỗ thú vị ở nơi này chính là đây, tên của quốc gia sử dụng họ của hoàng thất để đặt, giống như nơi này gọi là Hoàng Phủ, Hạ Hầu quốc cũng họ Hạ Hầu. Cũng may không có cái họ Tôn Tử (con cháu), nếu không ngày ngày bị người ta chiếm tiện nghi.

“Tô tiên sinh làm sao biết ta là người của Hạ Hầu quốc?” Người đó nhường mày, cười hi hi hời.

“Dây buộc đầu a, người cái gì cũng đổi, ngay cả giày cũng đổi, chỉ còn thiếu dây buộc đầu là không đổi.” Nam nhân của mỗi quốc gia dùng một loại dây buộc đầu phong cách khác nhau, mà quốc gia có dây buộc đầu đẹp nhất là Hạ Hầu, bên dưới sợi dây còn khâu một vài phức sức nhỏ hoặc lưu tô, mà dây buộc đầu của Hoàng Phủ quốc là kiểu dáng rất đơn giản, bên dưới chỉ thêu vài đường trang trí mà thôi.

“Ha ha, Tô tiên sinh quả thật tinh mắt.” Nam nhân cũng không phản bác thân phận của mình, chỉ dùng con mắt càng thâm sâu nhìn Lăng Ngạo.

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì? Ta nghĩ các người sẽ không đơn giản đến thị uy, ám thị quân doanh của chúng ta chỉ giống như cái chợ, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.” Lăng Ngạo phải thừa nhận, bất kể là nơi cần mật thể nào cũng không thể phòng được một số người, viện bảo tàng quốc gia mà còn bị trộm, nhiều hệ thống theo dõi công nghệ cao như thế a, mà còn bị trộm, thì khỏi nói tới nơi lạc hậu này, thân phận nghiêm chúng gì cũng không có, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

“Tô tiên sinh có cái miệng thật lợi hại a.” Nghe thì có vẻ như đang nói quân doanh của mình phòng vệ không nghiêm, nhưng thật chất là đang nói bọn họ đi cửa sau.

Người đó dứt khoát ngồi bệt xuống, đối diện Lăng Ngạo, Tô Dục nghiêng toàn thân căng cứng lên, bộ dáng cảnh giác, đề phòng xung quanh, sợ bất cứ lúc nào cũng có ám tiễn phóng ra.

“Dục nhi, ngồi xuống đi.” Lăng Ngạo kéo ống quần Tô Dục, Tô Dục bưng bình ưỡn thẳng lưng ngồi xuống, Lăng Ngạo kéo hần lại gần, lúc này mới cười nói: “Người có chuyện thì nói đi, không có chuyện thì chúng ta phải trở về.” Lăng Ngạo không che giấu quan hệ của mình và Tô Dục, y muốn để nam nhân hiểu, bên cạnh y đã có người rồi, để hần đừng có chủ ý gì nữa.

“Tô tiên sinh, chuyện Phụng Hoàn chỉ hôn cho Hiên Viên Cẩm chắc người đã biết rồi chứ?” Nam nhân bắt đầu đi vào vấn đề chính, Lăng Ngạo gật đầu. “Vậy người có suy nghĩ gì?”

“Ta có suy nghĩ gì liên quan đến người sao?” Lời nói kèm theo kim, không chút lưu tình đắp lại một câu. “Hiên Viên Cẩm không cần nữ nhân đó, ta đương nhiên sẽ không rời khỏi địa bàn của mình.”

“Hiện tại người như vậy không cảm thấy rất thất đức sao?” Nam nhân nghiêm túc hơn, hơi mang theo ý khiển trách.

Kháo! Mẹ nó người tính toán cái quỷ gì, dựa vào cái gì trách móc lão tử? Mặt Lăng Ngạo sầm xuống, khẩu khí ác liệt nói: “Ta có đạo đức hay không liên quan quái gì đến ai? Ta thích theo ai thì theo, mấy người chúng ta đều không cảm thấy vấn đề gì, lũ nhân sĩ không chút liên quan cứ muốn chết không cần mặt mũi quản chuyện của chúng ta sao? Ta lại không chiếm bà xã cường đoạt nữ nhi của ai, dựa vào cái gì mà bị người chỉ trích. Con người hiện tại đều vô vị đến mức độ này, lo nhiều chuyện đến mức lo thẳng đến ổ chăn của người ta sao?”

Nam nhân bị mấy câu nói của Lăng Ngạo làm cho xanh mặt, không ngờ được y có thể nhẹ nhàng nói ra những câu nói không cần mặt mũi như thế. Mở miệng, thế nhưng không biết phải nói gì mới tốt.

“Ta ghét nhất là loại người trong ngoài bất nhất, rõ ràng bản thân muốn làm kỹ nữ, nhưng lại đứng ra giả vờ thanh cao cái gì? Trong xương cốt bản thủ muốn chết, còn có mặt mũi chửi người ta không giữ tam tòng tứ đức, a phi!” Lăng Ngạo nói xong đứng lên, vỗ vỗ bụi trên hông, kéo tay Tô Dục chuẩn bị đi khỏi.

Người đó gian nan kêu y lại: “Tô tiên sinh, xin dừng bước.”

Lăng Ngạo hung hăng quay đầu trừng hần, loại người ngày ngày gấn lễ nghĩa liêm sỉ lên miệng, kỳ thật trong xương cốt thì còn không bằng kẻ bội đức như y, “Có gì nói mau, có rắm mau phóng. Lão tử không có thời gian dây dưa với người!” Tức rồi.

Có thể nam nhân từ trước tới giờ chưa từng bị ai nói như vậy, đen mặt, nửa ngày mới nói: “Tô tiên sinh nên cẩn thận hơn.”

Cũng chỉ một câu như thế, không có gì tiếp. Lăng Ngạo hơi cúi đầu, xoay người bỏ đi.

Suốt đường y đều suy nghĩ mục đích của người này, hần rốt cuộc đến đây vì cái gì? Hần đến dò thám? Không giống. Hay là đến nói với y quan hệ của hần và Phụng Hoàn? Cũng không giống. Lễ nào đối phương ăn no rửng mỡ? Có thể lắm.

Mấy chuyện này luôn không phải sở trường của y, hễ nghĩ đến những âm mưu dương mưu này liền đau đầu, những chuyện này cứ về ném lại cho Hiên Viên Cẩm, để hần nghĩ đi, còn y được nhẹ nhõm.

Kết quả vừa về doanh trường, đang rất náo nhiệt a. Phụng Hoàn quận chúa đại giá quang lâm, vậy mà một chút phong thanh y cũng chẳng nghe thấy, hơn nữa Hiên Viên Cẩm cũng không nói với y.

Y tin Hiên Viên Cẩm không phải muốn che giấu y, đặc biệt là khi nhìn thấy Hiên Viên Cẩm đen cả mặt, thì y càng khẳng định suy nghĩ của mình. “Chuyện này là sao? Thật náo nhiệt a.”

Phụng Hoàn đến để thăm phu tế tương lai, mang theo một đám nô tỳ, cứ làm như là đại hội tương thân. Hiên Viên Cẩm vừa thấy Lăng Ngạo trở về, lập tức chạy tới, vội vàng hỏi: “Người đi đâu vậy?”

“Cũng không có gì, tùy tiện đi một chút, vốn là muốn đến chỗ hẹn với Phụng Hoàn quận chúa, nhưng lại bị leo cây, nên về.” Lăng Ngạo đưa những thứ nhận được mấy hôm nay cho Hiên Viên Cẩm, Hiên Viên Cẩm xem xong, mặt càng tối đi.

53. Chương 53: Nữ Nhân Xoi Mối

Phụng Hoàn thấy hai người thân thân mật mật nói chuyện, mặt liền đổi sắc, vốn cho rằng Lăng Ngạo sẽ đến bái kiến nàng, dù sao nàng cũng là quận chúa, mà y chẳng qua là một bình dân.

Không ngờ, Lăng Ngạo ngay cả một ánh mắt cũng không ban cho nàng, nói chuyện với Hiên Viên Cẩm xong liền đi, Tô Dục đi theo sau lưng, giống như cái bóng, một tác không rời.

Mặt mũi Phụng Hoàn mất hết, đang muốn phát tác, lại thấy Hiên Viên Cẩm dịu dàng nhìn theo bóng lưng người đó, nàng áp chế một đồng oán khí, chuyện này không thể dễ dàng tiện nghi cho người đó như thế, nàng sẽ từng chút từng chút báo thù y.

“Cẩm ca ca, người ta từ xa tới đây, người cũng không nói chuyện với người ta.” Phụng Hoàn chu đôi môi đỏ, giả vờ không vui, Hiên Viên Cẩm cũng không tiện tức giận, dù sao là hôn do hoàng đế ban, nói thế nào cũng là thê tử chưa qua cửa của hần, công phu ngoài mặt vẫn cần thiết.

“Phụng Hoàn, người đi xe ngựa mệt nhọc, nên nghỉ ngơi sớm đi.” Nói xong an bài người dẫn Phụng Hoàn đi nghỉ ngơi.

Còn hần thì đi tìm Lăng Ngạo, trước đó trong lúc Lăng Ngạo không ở trong quân doanh nhất định đã phát sinh chuyện gì rồi. Nếu không sắc mặt sẽ không quá như thế, đến mức ngay cả mặt cũng không ngẩng lên, một ánh mắt cũng không cho Phụng Hoàn. Cho dù có không hiểu lẽ nghĩa đi nữa, y cũng sẽ chào hỏi Phụng Hoàn, thỉnh an một cái.

Khi Hiên Viên Cẩm bước vào thấy Lăng Ngạo đang nằm trên giường, nhắm mắt, mà Tô Dục thì không ở bên cạnh. Hần nhẹ nhàng đi vào, dịu giọng hỏi: “Tứ Trúc, người ngủ rồi sao?”

“Chưa, có chuyện à?” Lăng Ngạo nhích người vào trong, Hiên Viên Cẩm nằm xuống bên cạnh. “Hôm nay xảy ra chuyện gì sao?”

“Người cảm thấy đó là nét chữ của Phụng Hoàn sao?” Lăng Ngạo hỏi vấn đề có tính thực tế cao.

“Rất giống, nhưng không thể xác định, người biết người giỏi bắt chước nhiều lắm.” Hiên Viên Cẩm không phải biện hộ cho Phụng Hoàn, mà là có rất nhiều chuyện nếu nghĩ kỹ, sẽ thấy có rất nhiều khả năng.

“Ta biết, người Hạ Hầu nói hần là do Phụng Hoàn phái đến, nhưng ta cảm thấy với khí chất của người đó thì hần tuyệt đối không phải người bình thường. Phụng Hoàn không có bản lĩnh lớn đến mức có thể thỉnh người có năng lực như thế làm việc cho nàng ta, càng huống hồ còn là người của địch quốc.” Lăng Ngạo phân tích vấn đề một cách khách quan.

“Ý của người thì sao?” Hiên Viên Cẩm ôm Lăng Ngạo vào lòng mình.

“Ta không biết, chuyện này ta không muốn suy nghĩ. Phụng Hoàn đến đây vì lý do gì đã thập phần rõ ràng, nàng ta đến giành nam nhân với ta, ta không dễ dàng chịu thua, cũng sẽ không buông tay. Trừ khi người muốn buông tay. Còn về người đó, ta cũng chẳng thêm quan hấn là ai, chuyện của quốc gia có hoàng đế ở trên lo liệu, ân oán chết người càng không cần bàn tới. Ta không cảm thấy bản thân ta có chuyện gì, kẻ phải sầu lo không phải là ta.”

“Đúng a, kẻ phải sầu lo là ta! Nhưng mà, có câu nói này của người ta càng thêm yên tâm, các nàng ai thích đến thì đến, ta chỉ cần bảo vệ được người, đừng để người chịu ủy khuất là được rồi. Còn về ta dùng phương pháp gì, người không cần phải lo lắng, người chỉ cần ở bên cạnh ta sống vui vẻ là được.” Hiên Viên Cẩm hôn môi Lăng Ngạo. Ôm y chợp mắt một lúc.

Tô Dục không phải không muốn ở bên Lăng Ngạo, hấn bị Lăng Ngạo phái ra ngoài làm việc. Lăng Ngạo chỉ bảo hấn đi nghe ngóng một chút về thân phận của người Hạ Hầu đó, vạn nhất hấn muốn gây bất lợi cho Hiên Viên Cẩm. Y không lo lắng hấn ta gây bất lợi với mình, mà lo lắng hấn ta gây bất lợi với nam nhân của mình. Y một không quan hai không quyền, cô độc một mình có cái gì phải sợ. Ngược lại Hiên Viên Cẩm, hiện tại hấn đang ở vào thời kỳ nhân sinh tốt nhất, niên kỷ trẻ đã làm tướng quân, sau này tiền đồ là vô hạn.

Y không phải kẻ đầu cơ, chỉ là có người nhà làm quan, khi có nhiều chuyện xảy ra, vẫn dễ giải quyết hơn. Hơn nữa Hiên Viên Cẩm cũng đích thật vì dân làm vài chuyện, muốn bảo vệ nước nhà.

Tiểu trấn cạnh biên quan, không lớn bao nhiêu, muốn tìm một người kỳ thật cũng không phải khó khăn, đối với người ngoại bang thì càng dễ tìm, cho nên hấn không mất bao nhiêu công sức đã tìm được người đó.

“Người tìm ta có chuyện gì?” Người đó thấy Tô Dục thì không hề kinh ngạc, giống như sớm đã dự liệu họ sẽ trở lại.

Tô Dục trầm giọng nói: “Y bảo ta hỏi danh tính của người.”

“Ha ha, y thật thú vị. Không ngờ lại hỏi tên ta vào lúc này.” Người đó cười lắc đầu. “Ta tên Hạ Hầu Viêm.”

Tô Dục tiếp tục nói: “Y nói y cảm tạ sự nhắc nhở của người, nếu tương lai đến Hạ Hầu quốc sẽ tìm người làm hướng dẫn.” Nói xong Tô Dục quay người đi, đây chính là nguyên văn câu nói của Lăng Ngạo.

Hạ Hầu Viêm nghĩ một lúc mới hiểu, thì ra người đó đang ngầm đuổi hấn ra khỏi Hoàng Phủ quốc a. Đi thì đương nhiên sẽ đi, nhưng chuyện hấn phải làm vẫn chưa làm, sao hấn có thể dễ dàng đi như vậy.

“Phụng Hoàn, ta đang bận công sự, người đi xuống trước đi.” Hiên Viên Cẩm nghiêm mặt, nữ nhân này thật đáng ghét!

“Người lừa người! Cô mẫu đã nói, hiện tại biên quan an định, chuyện gì cũng không có. Thì lấy đâu ra nhiều việc cho người bận? Có phải người tìm có không muốn ở bên người ta không?” Tính cách xác lảo của Phụng Hoàn hoàn toàn bộc lộ, một chút xíu thực đức trước đây hoàn toàn biến mất, tính cách ngang ngược được hiển lộ rõ ràng.

“Phụng Hoàn, người đến để chơi, ta đích thật phải bảo gia vệ quốc. Nếu ta ngày ngày rảnh rỗi, thì còn làm tướng quân làm gì nữa? Không bằng đi trồng ruộng cho rồi!” Hiên Viên Cẩm cũng phiền lẩm rồi, nữ nhân này hình mũi lên trời, cho nàng một chút thể diện nàng liền muốn làm trời làm đất, sao lại có người không hiểu chừng mực thể này.

“Người người! Người ức hiếp người ta!” Phụng Hoàn đỏ mắt lao ra ngoài, khi ra khỏi cửa vừa đúng lúc đụng vào Lăng Ngạo đang đến tìm Hiên Viên Cẩm dùng cơm trưa, nàng hung hăng trừng Lăng Ngạo một cái, chạy đi.

“Ồ ào cái gì vậy a?” Lăng Ngạo đi vào hỏi.

“Tử Trúc, người nói xem nữ nhân này sao lại khiến người ta ghét như vậy chứ?” Hiên Viên Cẩm thấy y vào, lập tức kéo vào lòng bảo oán.

“Nữ nhân chính là như vậy, sẽ rất quán người. Tâm tư cũng rất tinh tế, vì thứ mình muốn mà có thể làm ra chuyện rất đáng sợ.”

“Đúng đúng, hiện tại nàng quần người phiền muốn chết.” Trước đây Hiên Viên Cẩm làm sao cũng không phát hiện nữ nhân lại quần người như vậy, những nữ nhân trước đây của hắn đâu có như vậy. Lẽ nào vì nàng cảm thấy thân phận của mình và người khác không giống nhau, nên không thèm cố kỵ quần lấy hắn?

“Kỳ thật nam nhân cũng quần người, ta cũng rất biết quần người a.” Lăng Ngạo cười ha ha nói.

“Như vậy không giống, ta thích bị người quần, người đừng không để ý ta, ta sẽ sợ hãi.” Hiên Viên Cẩm nói mấy lời ngọt ngào làm người ta động tâm, đây chính là khoảng cách giữa thích và không thích, đối với người mình không thích, cho dù có tốt cũng không cảm thấy gì.

“Nhất thiết đừng chọc điên nữ nhân, các nàng có một chiêu rất đáng sợ.” Lăng Ngạo cảm thấy bản thân tất yếu phải nhắc nhở Hiên Viên Cẩm một chút, dù sao là nam nhân của mình, y không hy vọng thêm chuyện phiền toái.

“Cái gì?” Hiên Viên Cẩm ôm y hỏi.

“Nữ nhân có thể sinh hài tử.” Lăng Ngạo cảm thấy chiêu cuối cùng của nữ nhân chính là cái này, hơn nữa nữ nhân kiểu như Phụng Hoàn, nghênh ngang hống hách, vì mục đích mà không từ thủ đoạn, rất có khả năng sẽ dùng chiêu đập phá chìm thuyền. Chỉ cần hai người lên giường rồi, có hài tử rồi, thì cho dù Hiên Viên Cẩm có không muốn nàng cũng không được.

Tuy không muốn nghĩ như thế về Phụng Hoàn, nhưng nữ nhân chính là hơn nam nhân ở điểm này, cho dù y cùng Hiên Viên Cẩm ân ái một trăm năm nữa cũng không sinh được hài tử.

“Yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận. Cả đời này ta có người là đủ rồi, còn về hài tử, có hay không không quan trọng.” Hiên Viên Cẩm thật sự không để ý có hài tử hay không, có thể cùng người mình yêu thích sống chung hẳn đã biết đủ.

“Chỉ cần người đừng để nàng thực hiện được là tốt. Nói thật, ta rất sợ nàng nhất thời xúc động thoát sạch đứng trước mặt người, lúc đó người không lấy cũng phải lấy.” Lăng Ngạo nói xong liền cảm thấy sau lưng Hiên Viên Cẩm rợn hết lên, y cười nhẹ vuốt vuốt lưng nam nhân của mình: “Không phải còn chưa đến lúc đó sao, đừng khẩn trương.”

“Có thể không khẩn trương sao? Nha đầu đó cũng là một kẻ điên.” Con người vì muốn đạt đến mục đích của mình, có thể làm rất nhiều chuyện. Lúc đầu không phải hắn chính là vì tư niệm của mình mà lấy có trừng phạt để chiếm đoạt thân thể Tô Tử Trúc đó sao. Hiện tại hắn ít nhiều cũng hiểu, tâm lý của những kẻ điên cuồng này.

“Chúng ta không nói cái này nữa, đi ăn cơm thôi. Hôm nay Dục nhi bắt được hai con cá lớn, hầm rau, tươi lắm, nhanh đi nếm thử.” Lăng Ngạo kéo tay Hiên Viên Cẩm ra ngoài, Tô Dục đã dọn xong chén đĩa, đang đợi hai người tới.

Cái mũi của Hiên Viên Cẩm quả thật đáng dùng, mới từ xa đã ngửi được mùi. Hắn càng lúc càng thích dùng chung thiện với hai người bọn họ, cho dù chỉ là ăn những thứ bình thường cũng cảm thấy rất ngon, ngược lại khi bọn họ không ở cạnh bên, cho dù đối diện một bàn sơn hào hải vị hắn cũng không hề muốn ăn.

“Tài nghệ càng lúc càng tốt a.” Hiên Viên Cẩm không tiếc vài câu khen thưởng. “Ăn thôi.” Ba người vui vẻ dùng xong cơm trưa, lại ngủ trưa chung trên một chiếc giường.

Phụng Hoàn tức giận đến mức một miếng cơm cũng nuốt không trôi, nàng đập nát hết đồ đạc trong phòng mình, đập xong tự nhiên có người thu dọn, có người dâng lên cái mới. Đây chính là đãi ngộ của quận chúa cao cao tại thượng, Lăng Ngạo trên cơ bản không đập đồ đạc, cho dù tức giận đập cũng chỉ chọn thứ không giá trị. Y còn nói đập xong rồi tiền mua lại đồ mới không phải cũng lấy từ trong túi mình ra sao.

Hiện tại y là nhất gia chi chủ, đã quen với đại quyền tài chính. Hiên Viên Cẩm sẽ đem bổng lộc còn có những tiền tài đạt được bên ngoài dâng hết cho y bảo quản. Lăng Ngạo cũng không phải thủ tài nô, y chỉ không hy vọng tiền bị dùng loạn, nói không chừng một ngày nào đó chức quan không giữ nổi, ba người bọn họ sẽ phải lang bạt tứ phía.

Không có tiền là vạn vạn không thể, bọn họ còn phải sống không phải sao?

Phụng Hoàn nhận định Hiên Viên Cẩm là bị nam hồ ly tinh Lăng Ngạo mê hoặc, nếu không người xinh đẹp như nàng ta, lại là quận chúa thân phận cao quý, bao nhiêu vương tôn công tử đều nâng đều sủng nàng, đợi nàng ngó tới. Hiên Viên Cẩm sao ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn chứ? Nhất định là bị hồ ly tinh đó mê hoặc rồi.

Cho nên, trước tiên nàng tìm đến Lăng Ngạo, cho y biết rõ một chút, nhanh chóng biến đi.

“Quận chúa mời uống trà.” Lăng Ngạo biết nàng đến không có thiện ý, không phải tìm y cãi lộn, thì cũng chính là đòi nam nhân của y.

“Đa tạ Tô công tử.” Phụng Hoàn uống một hớp trà, sau đó nhỏ nhẹ nói: “Đã nghe danh Tô công tử tài khí bức nhân, không biết có thể xin Tô công tử một bức mặc ngọc không?”

Ách, Lăng Ngạo bật cười, không phải cười nhạo, mà thật sự muốn cười. Tử Trúc không có chuyện gì hay sao mà lại có nhiều bản lĩnh như thế, hiện tại muốn y đào đâu ra a.

“Đó đều là người ta đồn thổi thôi, Tử Trúc nào có tài khí như thế.” Khiêm nhường a, chỉ là y không phải khiêm nhường, y thật sự không biết họa, cũng không biết viết.

“Tô tiên sinh lẽ nào không nguyện ý tặng một bức mặc ngọc cho Phụng Hoàn sao?” Phụng Hoàn ánh mắt bi ai, giống như y đang ức hiếp nàng ta.

“Đương nhiên không phải, nếu quận chúa không chê, Tử Trúc liền trở tài mọn, tặng bức tự cho quận chúa vậy.” Mẹ nó, tử nha đầu, ta tặng người một bức tự.

Giấy tuyên thành mở rộng, Lăng Ngạo dùng bút lông chấm mực, quẹt quẹt viết lên một câu: Eye for eye and tooth for tooth.

Ha ha, tiểu nha đầu, người không hiểu đi. Vậy tìm người nào hiểu đọc cho người nghe.

Phụng Hoàn trừng to con mắt, đây là chữ viết quỷ gì? Nàng chính là muốn đánh giá, nhưng nhìn cái này thì có đào óc cỡ nào cũng không chỗ hạ thủ.

Chữ khô rồi, Phụng Hoàn đen mặt thu nhận kết quả, nói tạm biệt rồi cầm giận bỏ đi. Nàng không thể nói nàng đọc không hiểu chữ này, nếu không không phải là để người ta cười thúi mặt sao.

Lần đầu tiên đến không chiếm được tiện nghi, tự nhiên lần thứ hai sẽ có chuẩn bị. Phụng Hoàn cố ý ngây thơ nói: “Tô tiên sinh và Cẩm ca ca là hảo hữu chí giao, Cẩm ca ca thích cái gì Tô tiên sinh nhất định biết rõ, ta muốn xin Tô tiên sinh lên nói với ta, để ta chuẩn bị tốt tặng cho Cẩm ca ca, cũng để Cẩm ca ca được vui lòng.”

“Thứ mà hần thích ta cũng không rõ ràng lắm, hần chỉ nói hần thích ta đến, những thứ khác thì hần không nói với ta, nên ta không giúp được người. Quận chúa chắc sẽ không muốn gởi Tử Trúc lại tặng cho Hiên Viên Cẩm chứ?” Lăng Ngạo cảm thấy tiểu nha đầu này thật thú vị, dù sao cho tới hiện tại, nàng ta vẫn không làm ra chuyện gì quá đáng, hiện tại y cũng miễn cưỡng có thể đùa vui với nàng.

Thấy vẻ mặt tức phát xanh của Phụng Hoàn, trong lòng Lăng Ngạo cười lớn, đừng cho rằng người nhỏ hơn thì ta sẽ nhường người, trên phương diện tình cảm thì không tính đến chuyện nhỏ hay lớn, cũng không phải muốn nhường hay không, bất luận niên kỷ to nhỏ, đều phải tranh giành.

Phụng Hoàn làm sao cũng không thể ngờ, người nam nhân này lại mặt dày như thế, câu nói này cũng có thể nói ra miệng? Người ta đều là che che giấu giấu, sợ người khác biết, còn y thì hay lắm, không hiểu chút cổ kị nào, dám thị uy với tướng quân phu nhân tương lai như nàng, tương lai nàng vào cửa rồi nhất định sẽ cho y coi.

“Tô tiên sinh thật biết đùa, ha ha.” Nữ nhân tự tìm bậc thang leo xuống, Lăng Ngạo cũng không tiếp tục chọc giận nàng, y không nhỏ nhặt như một tiểu nha đầu.

Lần thứ ba Phụng Hoàn tới cửa, cầm một sấp họa cuộn lớn. Từng bức từng bức trải ra trước mặt Lăng Ngạo, trên đó toàn bộ là nam nhân, tướng mạo đủ kiểu, nhưng nhìn thế nào cũng đều là thượng phẩm. Cảnh bức họa còn ghi chú chiều cao, thể trọng, có sở trường gì.

Nàng muốn buôn bán mỹ nam sao?”

“Quận chúa, đây là ý gì?” Lăng Ngạo cuộn hết từng bức tranh lại, đẩy về trước mặt Phụng Hoàn.

“Tô tiên sinh, ta cũng không rộng lượng đâu, nếu nói là một nữ nhân đi, thì để nàng ta vào phủ tướng quân cũng không có gì, chẳng qua là một thiếp thất. Nhưng nếu là nam nhân nhập phủ, ta sẽ ăn ngủ khó yên.” Phụng Hoàn cười lạnh tiếp tục nói: “Người trong những bức tranh này chỉ cần người nhìn trúng ai, bảo đảm sẽ yêu người sống người cả đời. Chỉ cần người chọn một trong số họ, ta sẽ tặng người một tòa trạch tư, một số ngân lượng, đủ cho các người cả đời không cần làm gì, mà vẫn có thể cơm áo không lo sống tới già.”

Lăng Ngạo đã đoán ý của nàng chính là thế này, khoe môi cong lên, một nụ cười giễu, cười giễu Phụng Hoàn quá xem thường y. Nhưng Phụng Hoàn lại lý giải sai, cho rằng y đang thăm vui. Vội nói: Những người này đều là thanh quan chưa từng tiếp khách, chỉ cần người thích, ai cũng được.”

Nụ cười của Lăng Ngạo càng rộng, nữ hài này thật thú vị, thế nhưng giúp tình nhân hiện tại của vị hôn phu của mình tìm nam nhân, nàng thật sự cho rằng vị trí của mình chắc chắn không thay đổi sao.

“Quận chúa, những người này ai nấy đều không dưới mười vạn tám vạn lượng, người thật sự nở sao.” Lăng Ngạo cố gắng thu lại ý cười, trầm mặt xuống, liền lạnh như băng hàn ngàn năm.

Hơi nhướn chân mày, con mắt hí lại, đôi môi khẽ mím, y cũng có lời phải nói: “Quận chúa, người như ta cũng có tật xấu, trong trạch tư này đi, ta chính là không nhìn trúng nữ nhân. Hơn nữa, ta càng nhỏ nhen hơn, bên cạnh nam nhân của ta, trừ ta ra, đừng nói nữ nhân, nam nhân cũng không thể có một. Trong mắt ta, không dung được một hạt bụi.”

Phụng Hoàn vốn cho rằng y sẽ đồng ý, điều kiện hậu đãi như thế, y không có lý do gì để cự tuyệt. Nhưng người này lại hoàn toàn không biết cân nhắc cự tuyệt như vậy. Lập tức nàng cũng không chú ý gì hình tượng nữa, mở miệng chửi mắng: “Tô Tử Trúc, người đừng vô sỉ như thế, đừng cho rằng những chuyện đó của người không ai biết. hiện tại người với Tô Dục, còn cùng với Cẩm ca ca bên nhau, một nam nhân như người lại cùng hầu hạ hai nam nhân, người không biết xấu hổ sao?”

“Vậy thì thế nào?” Lăng Ngạo nhíu mày, lạnh lùng hỏi: “Ta nguyện ý hầu hạ mấy nam nhân thì hầu hạ bấy nhiêu, người quản được sao? Một nữ tử khuê cát còn chưa xuất giá, không đi đọc sách thuê thừa, chuyên môn dò thám chuyện người khác hầu hạ mấy nam nhân, đây là chuyện mà một quận chúa nên làm sao?”

Mấy câu trách mắng của Lăng Ngạo làm mặt Phụng Hoàn một trận xanh một trận trắng, nếu không phải Hiên Viên Cẩm đột nhiên tiến vào, nàng cũng không biết phải làm thế nào bước xuống.

Thanh âm hai người tranh cãi từ bên ngoài đã có thể nghe rõ, còn rất dọa người tới mức ai cũng tự động tránh sang một bên, chuyện này bọn họ không muốn nghe, cũng không muốn bị diệt khẩu. “Đây là chuyện gì?” Hiên Viên Cẩm nhăn mày hỏi hai người.

“Cẩm ca ca, y thế nhưng găm lên với người ta, ngay cả cô mẫu cũng không nở la mắng người ta!” Ô ô ô, nữ nhân lau lệ. Ôm tình lang trong lòng mình phát tiết ủy khuất.

Lăng Ngạo lạnh lùng nhìn Phụng Hoàn, bản thân thì rót một ly trà cho nhuận cổ.

“Đây là thứ gì?” Hiên Viên Cẩm chỉ những cuộn tranh trên bàn, hỏi hai người.

“Không có gì.” Lăng Ngạo nhún vai, thập phần không tình nguyện đáp trả vấn đề. Lạnh mắt nhìn Hiên Viên Cẩm, thời gian hắn ôm Phụng Hoàn đã quá lâu rồi.

Hiên Viên Cẩm đẩy Phụng Hoàn ra, đi tới chỗ mấy cuộn tranh. Vừa nhìn liền biết là chuyện gì, nhất định là Phụng Hoàn cầm đến để mua chuộc Lăng Ngạo. “Tử Trúc, người cảm thấy những người này thế nào?” Hiên Viên Cẩm cười hỏi y.

“Có ai dễ coi bằng ta không? Có ai có ma lực và bá khí của người không?” Lăng Ngạo thập phần mặt dày đánh giá bản thân và Hiên Viên Cẩm, cũng thăm nói với Phụng Hoàn, những kẻ dung chi tục phần này không lọt vào mắt y.

“Ha ha ha...” Hiên Viên Cẩm rất vui vẻ, thật sự rất vui, chung quy trong mắt người mình thích, hắn là tốt nhất, đây là một chuyện khiến người ta rất cao hứng.

Phụng Hoàn tức nghẹn, nàng chỉ vào Tô Tử Trúc thét lên tức giận: “Tô Tử Trúc, ngươi đừng đắc ý, đợi ta vào cửa rồi, xem ngươi còn đắc ý thế nào được?”

54. Chương 54: Nữ Nhân Bị Đá Đi

Ách, nói kiểu gì vậy? Lăng Ngạo chuyển mắt sang nhìn Hiên Viên Cẩm, Hiên Viên Cẩm đã sầm mặt rồi, mất một lúc sau, mới nặng nề ho một tiếng nói: “Phụng Hoàn, ngươi là quận chúa cao quý, ta là một võ phu, không xứng với ngươi, ta sẽ thỉnh tội với hoàng thượng, xin ngài thu lại thánh ý. Tìm cho ngươi một phu quân khác thích hợp hơn.”

Lần này đến phiên Phụng Hoàn ngây ra, nàng làm sao cũng không ngờ được Hiên Viên Cẩm sẽ vì một nam nhân mà từ bỏ mình, nàng căn bản không tin đây là sự thật. “Y có cái gì tốt? Y không thể sinh con, cũng không thể quang minh chính đại ở bên ngươi, ngươi sẽ bị người đời chửi rủa, Cẩm ca ca, ta có thể cho ngươi rất nhiều, tại sao ngươi không chọn ta?” Phụng Hoàn cuộn cuộn nước mắt, nàng rất đau lòng, tới mức thổ không nổi.

“Phụng Hoàn, những lời này ta chỉ nói với ngươi một lần, hiện tại ngươi không hiểu cũng không sao, tương lai ngươi sẽ hiểu. Nếu thật sự yêu thương, sẽ không để ý có sinh được hài tử không, giả sử Tử Trúc là nữ nhân, nhưng không thể sinh hài tử, nếu ta thật sự yêu y, sẽ không để ý đến điểm đó. Thêm nữa là, ta yêu y, muốn cùng y thiên trường địa cửu, không thể đạt được thứ gì từ y, đương nhiên thứ mà ta muốn đạt được, cũng chỉ một điều duy nhất, là y yêu ta.” Hiên Viên Cẩm kéo tay Lăng Ngạo ôm vào lòng, trịnh trọng nói: “Còn về người khác nói gì, ánh mắt thế tục có thể dung chứa chúng ta hay không, những thứ này ta không quan tâm.”

Phụng Hoàn ngây ngốc, nam nhân và nam nhân ở bên nhau vốn là không đúng, sao hắn có thể nói rành mạch như thế, còn nói rất trịnh trọng?

Lăng Ngạo có hơi cảm động một chút, chỉ cần Hiên Viên Cẩm có tâm tư này là được. Y hôn lên khoe môi Hiên Viên Cẩm, nhẹ giọng nói: “Lát nữa cùng dùng thiện đi, chúng ta uống một ly.”

“Được.” Vô tận nhu tình. Nhu tình của Hiên Viên Cẩm chỉ dành cho một người, người đó chính là Lăng Ngạo.

“Các ngươi sẽ hối hận, ta sẽ khiến các ngươi toàn bộ đều hối hận!” Phụng Hoàn khóc chạy đi, ngày đó Phụng Hoàn rời khỏi nơi này, như lúc nàng đến, hùng hùng hổ hổ biến mất.

“Ngươi đoán nàng ta sẽ đối với chúng ta thế nào?” Lăng Ngạo đùa nghịch một lọn tóc của Hiên Viên Cẩm, nhẹ giọng hỏi.

“Có lẽ là muốn mời cô mẫu của nàng ra.” Hiên Viên Cẩm thở dài, lão yêu bà hoàng hậu đó không phải đèn cạn dầu, bọn họ phải cẩn thận thì hơn.

“Lần trước Dục nhi bị bắt là trò do lão nữ nhân hoàng hậu gây ra, Dục nhi chính tai nghe thấy. Đánh tới mức trên người Dục nhi không có chỗ lành lặn, vết sẹo trên người có tốt lên nhưng không hoàn toàn phai đi. Thù này ta vẫn còn nhớ, nếu nàng ta lại ra tay với ta, chúng ta không thể ngồi chờ chết.” Lăng Ngạo vừa nghĩ đến những vết sẹo trên người Tô Dục liền tức không chịu nổi, bọn họ tại sao không vừa mắt hoàng hậu a? Bọn họ có làm gì đắc tội với ác bà đó sao?

“Àn, chuyện này khá kỳ quái, chúng ta không thể để bọn họ thương tổn người của mình một cách không minh bạch như vậy.” Hiên Viên Cẩm xem Tô Dục là người trong nhà, đây cũng là một sự tiến bộ. Ban đầu hắn còn muốn đá người này đi. Thời gian lâu rồi, hắn phát hiện khi bản thân rời khỏi Lăng Ngạo, Tô Dục có thể ở bên y, như vậy Lăng Ngạo sẽ không cô đơn, hắn cũng khá yên tâm, nếu có chuyện ngoài ý muốn, Tô Dục sẽ liều mạng bảo vệ Lăng Ngạo. Cho nên, chuyện của người trong nhà hắn nhất định sẽ vô cùng bận tâm.

“Đó là đương nhiên!” Lăng Ngạo phần hận nói, không biết lão ác bà đó tìm Tô Mộ Dung làm gì? Sẽ không phải là thâm yêu Tô Mộ Dung đi? Đây cũng khó nói a? Tướng mạo nhân tài như y, Tô Mộ Dung năm đó nhất định cũng không thua kém. Không phải ai cũng nói họ giống nhau sao. Ha ha, tự luyện một chút thôi.

“Tử Trúc, Tử Trúc.” Hiên Viên Cẩm nhẹ giọng gọi tên y, Lăng Ngạo đang bật cười thâm. Hiên Viên Cẩm hôn lên trán y, kéo chân đắp lên hai người, lúc này mới ngủ.

“Cô mẫu, hần thể nhưng nói muốn thối hôn, chỉ vì một nam nhân!” Phụng Hoàn ngày đêm chạy về cuối cùng cũng đến kinh thành, làm nũng với cô mẫu của nàng.

“Người đã nói cả chục lần rồi, ai gia không điếc!” Hoàng hậu nghiêm giọng ngắt đứt báo oán của diệt nữ, một nữ hài tử không nghe khuyên giải nhất định muốn chạy đến biên quan tự chuốc lấy sỉ nhục, nhắc nhở nàng đừng đi, nhưng vẫn đi, giờ thì mất mặt rồi đây.

“Cô mẫu

” Phụng Hoàn lắc tay áo hoàng hậu, kéo dài âm thanh, nũng nịu.

“Được rồi được rồi, chuyện này hần còn chưa nói với hoàng thượng, cũng chỉ là tự nói với người thôi, ai gia sẽ nói với hoàng thượng, để các người thành thân trước thời gian.” Thân sự này sớm thành thì tốt hơn, tránh đêm dài lắm mộng.

“Cô mẫu, ta biết người thương ta nhất.” Phụng Hoàn đạt được đáp án mình muốn, cười tươi như hoa. Lau sạch lệ trên mặt, suy nghĩ chuyện sau khi thành thân. Sau khi nàng thành thân, làm tướng quân phu nhân rồi, chuyện đầu tiên nàng làm chính là đuổi hồ ly tinh kia đi, bán y đi thật xa, cho y cả đời bị nam nhân cười, không lật được người.

Hoàng hậu cùng hoàng đế lão tử nhắc tới việc muốn chuyện thành thân của Phụng Hoàn và Hiên Viên Cẩm tổ chức sớm một chút, hoàng đế không cao hứng lắm. “Hoàng hậu, Hiên Viên tướng quân đã thỉnh cầu thối hôn này rồi, trăm là nhất quốc chi quân, hôn ban ra đương nhiên không thể thay đổi. Nhưng hần lấy chức quan giằng co, nếu không cho hần thối hôn hần sẽ cưỡi giáp về làm ruộng, chuyện này thật khó xử.”

Hoàng đế lúc này cũng không nguyện ý ban Phụng Hoàn cho Hiên Viên Cẩm, trong lòng Hiên Viên Cẩm chỉ có một mình Tô Tử Trúc, hần cũng biết. Hơn nữa sau lần mừng năm mới đó hần đã cảm thấy bản thân không thể già còn không nghiêm xuống tay với nhi tử của Tô Mộ Dung, nên đã tự tạo đường cho bọn họ, để hai người hòa hợp. Đương nhiên cũng xuất phát từ một chút tư tâm, hần đạt không được, cũng không thể để lão tam đạt được.

“Hoàng thượng, ngài là nhất quốc chi quân, sao có thể để một tướng quân nhỏ bé uy hiếp?” Hoàng hậu không vui, nàng luôn cảm thấy loại như Hiên Viên Cẩm, không có gia thế bối cảnh, nhưng lại được nha đầu Phụng Hoàn nhìn trúng, làm cô mẫu như nàng cũng không có biện pháp gì.

“Trăm tự nhiên không để hần uy hiếp gì cả, nhưng quan hệ của hần và Hoàng Đức khá tốt, tương lai Hoàng Đức kế vị, hần cũng có thể làm cánh tay trái tay phải.” Hoàng đế nói vậy cũng khiến hoàng hậu thâm hiểu, chuyện về thái tử trong lòng hần đã có người chọn lựa thích hợp nhất. Để nàng đừng tốn công động gân não.

Sắc mặt hoàng hậu không tính là tốt, nhưng không phát tác, tùy tiện nói vài câu với hần rồi lui về. Gọi thủ hạ của mình tới, bảo bọn chúng nắm bắt thời gian moi cho ra Tô Mộ Dung, đến lúc đó trong tay nàng có Tô Mộ Dung, không tin hoàng đế không cho nhi tử của nàng lên ngôi vị thái tử.

Chuyện liên quan đến Tô Mộ Dung năm đó, người khác không biết, nhưng nàng lúc đó là thái tử phi lại biết rõ tường tận. Lão tam và thái tử lúc đó cũng chính là hoàng đế hiện tại đều thích Tô Mộ Dung, nhưng mà người đó lại nhìn trúng nữ tử thanh lâu, lấy một kỹ nữ về nhà.

Hoàng đế và tam vương gia sau khi Tô Mộ Dung thành thân vẫn như trước qua lại thân thiết, sau đó truyền ra chuyện Tô Mộ Dung muốn giết tam vương gia, tiếp sau đó là tam vương gia đón vợ của Tô Mộ Dung vào vương phủ của mình. Chuyện này nhìn thì giống như là sai lầm của bản thân tam vương gia, kỳ thật nàng

biết rõ, bên trong nhất định không thiếu tội của hoàng đế, tuy nhiên lại không có chứng cứ gì, nàng cũng chỉ có thể đoán vô căn cứ.

Hiện tại nhi tử của Tô Mộ Dung lộ mặt, không tin Tô Mộ Dung không xuất hiện. Chỉ cần tìm được y trước khi hoàng thượng và tam vương gia tìm được, tương lai có thể dùng y để uy hiếp hai người, tin rằng bất kể lúc đó nàng muốn làm gì, hai người này cũng đều thỏa mãn nàng.

Hoàng hậu muốn rất đơn giản, chính là cho nhi tử của nàng tương lai có thể làm hoàng đế, nửa đời sau của mẹ ruột này cũng có thể bình yên.

Lăng Ngạo bắt đầu chuẩn bị cuộc sống sau này của họ, đầu tiên là chọn đất mua nhà ở, Hiên Viên Cẩm cho y không ít ngân lượng, y phải lợi dụng hợp lý.

Tô Dục ngày ngày ở cạnh y, Hiên Viên Cẩm phái người theo bảo vệ họ ngày càng nhiều, Tô Dục cũng phát hiện gần đây người ngấm vào họ càng lúc càng nhiều hơn. Còn về mục tiêu của đối phương là ai, tạm thời còn chưa rõ ràng.

Nếu mục tiêu tấn công là Lăng Ngạo, thì đến người ngoài như Tô Dục cũng không dám tổn thương, như vậy không đúng lắm. Lăng Ngạo không lo lắng cái này, bọn họ sẽ bảo vệ tốt cho y.

“Dục nhi, cha đang ở đâu?” Lăng Ngạo đột nhiên nghĩ tới, liền mở miệng hỏi.

“Cha ở trong núi.” Tô Dục vừa giúp Lăng Ngạo chải đầu vừa trả lời.

“Phí lời! Ta là hỏi y đang ở ngọn núi nào?” Lăng Ngạo thông qua gương đồng trừng mắt, Tô Dục mỉm cười nói: “Nếu người muốn gặp y, chúng ta trở về là được.”

“Ai muốn gặp y!” Không muốn nhi tử thân sinh của mình, lại cứ muốn nhi tử của người ta, còn giáo dục thành đầu gối, cũng không biết não của Tô Mộ Dung đó bị gì. Nếu là y nhất định sẽ đem đôi cẩu nam nữ kia đem ***g heo, sau đó mang theo nhi tử của mình sống cuộc sống bình thường.

“Kỳ thật y thường xuyên gọi tên các người.” Tô Dục cột tóc lại, vòng tay quanh cổ y, dán vào tai y nói nhỏ: “Y rất cô đơn, thường uống rượu, y rất đáng thương. Cô đơn đã mười mấy năm rồi.”

“Đó là do y tự tìm lấy, không phải chỉ là một nữ nhân sao, y không biết đi tìm người khác à? Làm một gia đình bốn người phân ly tứ tán, y cũng có một nửa trách nhiệm.” Lăng Ngạo đứng lên, trong mắt là bất bình, hiện tại y càng lúc càng xem mình là Tô Tử Trúc, không thể làm bản thân, thì sống bằng thân phận của người khác, như vậy cũng không có gì không tốt.

“Đúng, Tiểu Tiểu đến bây giờ cũng không có tin tức, ba huynh muội chúng ta kiếp này không biết có còn ngày đoàn tụ hay.” Bi thương trong mắt Tô Dục khuấy động lòng Lăng Ngạo, y vỗ vỗ vai Tô Dục an ủi: “Nếu trời cao thương xót, sẽ có ngày đoàn tụ thôi.”

“Ân.” Tô Dục kéo tay y, sóng vai tản bộ. Hai người còn chưa đi được mấy bước đã gặp được tiểu tư bên cạnh Hiên Viên Cẩm, nói Hiên Viên tướng quân mời tới.

Lăng Ngạo khó hiểu, Hiên Viên Cẩm bình thường đều tự mình tới tìm y, lần này sao lại là ‘mời tới’?

Vừa vào cửa y liền hiểu, nam nhân ngoại bang anh tuấn kia tới. Lần này lấy thân phận sứ giả của Hạ Hầu quốc đến viếng, người ta chỉ đích danh muốn gặp y, y chấp tay, lạnh mặt, người này phá hoại tâm tình tản bộ của y.

“Tô công tử, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Người đó không thèm nhìn tới sự khó chịu của Lăng Ngạo, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Người thật đúng là âm hồn không tan, nhanh về nước của mình đi, cứ ở lại nơi này làm gì?” Đôi mắt trắng trợn nhìn y kia thật đáng ghét, y lại không phải không mặc y phục.

“Hạ Hầu Viêm, người là một vị quan, ta là một bách tính bình thường nhỏ bé, chỗ nào chọc tới người? Đến mức thể diện lớn như vậy được người yêu cầu gặp ta?” Lăng Ngạo không chút che giấu bức bối của mình, uống trà Hiên Viên Cẩm đưa, nhuận cổ.

“Tô công tử, chỉ cùng uống một chén trà thôi, sao ngươi lại tức giận đến thế?” Hạ Hầu Viêm không tức giận, vẫn mỉm cười thông dong, con mắt thâm sâu nhìn thẳng vào y, giống như một lốc xoáy, muốn hút y vào trong.

“Ha ha, trà đã uống rồi, người người cũng thấy rồi, ta cáo từ trước.” Lăng Ngạo không có tâm tư nói nhảm với hắn, còn về quốc gia đại sự gì đó y càng không có hứng thú. Y quay sang nói với Hiên Viên Cẩm: “Ta đi dạo cùng Dục nhi, ngươi biết tìm chúng ta ở đâu rồi đó.” Nói xong kéo tay Tô Dục.

“Tô công tử không muốn biết hiệp định giữa ta và Phụng Hoàn sao?” Lời của Hạ Hầu khiến Lăng Ngạo hơi dừng lại, y thầm tức giận chửi bới, người ở đây nói chuyện không thể nói một lần cho xong sao? Cứ làm như cạo cao răng, cạo từng chút từng chút.

“Nói mau đi!” Y không kiên nhẫn, y không thích người này, rất không thích.

“Tử Trúc, ngồi xuống đi, để Hạ Hầu huynh nói tỉ mỉ.” Hiên Viên Cẩm nửa ngày mới mở miệng, cũng coi như dần xẹp. Y vẫn muốn giữ mặt mũi cho nam nhân nhà mình. Ngồi xuống, nghe tên Hạ Hầu Viêm đó lải nhải.

“Người đứng sau Phụng Hoàn là ai ngươi chắc đã biết rồi đi.” Hạ Hầu Viêm uống một ngụm trà, nhường con mắt thâm trầm nhìn Lăng Ngạo một cái. Lăng Ngạo không lý đến hắn, để hắn tự nói tiếp.

“Lúc đó đã hẹn định với nàng, để ta mang ngươi đi. Vì ta không tuân thủ ước định, cho nên nàng tìm tới hoàng đệ của ta, ngươi nên cẩn thận một chút, hoàng đệ của ta không thích nam nhân.” Hạ Hầu Viêm có ý gì, y còn phải cảm tạ vì hắn thích nam nhân, cho nên mới được tiện nghi lớn không bị bắt đi sao.

“Nói trọng điểm.” Lăng Ngạo đặt ly trà xuống, mục quang nhìn thẳng vào hắn, ý bảo hắn bớt nói những thứ vô dụng đi.

“Người sau lưng Phụng Hoàn không biết cho hoàng đệ ta cái gì tốt, mà hắn lại dồn hết tâm sức muốn lấy mạng ngươi.” Lời của Hạ Hầu Viêm khiến Hiên Viên Cẩm đen mặt, Lăng Ngạo nhũu mày lạnh giọng nói: “Người nói những thứ này có ý gì. Nhắc nhở chúng ta đề phòng đệ đệ ngươi muốn giết ta, hắn không giết được ta thì có gì tốt cho ngươi? Ngươi lại muốn đạt được thứ gì từ chúng ta?”

“Ta không nói nhất định phải đạt được cái gì, chỉ là không muốn hỗn tiểu tử đó thành công mà thôi.” Lời của Hạ Hầu Viêm nghe không ra thật giả, y không tiếp tục mở miệng nữa.

Hiên Viên Cẩm vẻ mặt bức dọc hỏi: “Ngươi tại sao phải hủy ước định giữa ngươi và Phụng Hoàn?”

Phải biết, làm một hoàng tử, hủy ước là chuyện không hề vinh quang.

“Nữ nhân điên đó, bản thân có bao nhiêu khả năng cũng không tự rõ ràng còn muốn hợp tác với ta, ta sao có thể để một nữ nhân dắt mũi chứ?” Hạ Hầu Viêm thể hiện sự khinh thường với Phụng Hoàn, hay có lẽ là với nữ nhân sau lưng nàng ta.

“Nữ nhân thì nên thành thật dưỡng hài tử, thưởng cảnh thù hoa, tranh quyền thế làm gì?” Hạ Hầu không phải xem thường nữ nhân, mà là nữ nhân trong mắt hắn nên là như thế, nữ nhân như thế mới đáng yêu. Nữ tử vô vai thì có đức, chủ nghĩa đại nam nhân kinh điển của quan niệm cũ.

“Ngươi vẫn không nói đến trọng điểm.” Lăng Ngạo nhắc nhở hắn đang lạc đề.

“Hoàng Phủ quốc tương lai nếu rơi vào trong tay nữ nhân đó, rất có khả năng sẽ bị oán vị, chính là bị diệt quốc, đương nhiên, Hạ Hầu quốc nếu rơi vào trong tay hoàng đệ của ta, kết cục cũng không khác là mấy.” Hạ Hầu Viêm nói chuyện này với họ, có phải là tìm sai người rồi không.

“Hoàng Phủ Hoàng Đức không ở đây, nếu hắn ở đây thì hai người các ngươi có thể bàn luận.” Lăng Ngạo không hứng thú gì với chuyện tranh đoạt quyền thế. “Ta bất kể là ai làm hoàng đế, chỉ cần không giành nam nhân của ta, đừng khiến ta không có nơi để ở là được rồi. Còn về ai làm hoàng đế, đối với ta mà nói không khác biệt.”

“Giỏi cho câu không giành nam nhân của ngươi. Nhưng Phụng Hoàn chính là muốn giành nam nhân của ngươi, ngươi không phải yêu thương Hiên Viên tướng quân sao?” Hạ Hầu Viêm cười hỏi ngược lại y.

“Đó cũng phải xem nam nhân nhà ta có nhìn trúng nàng ta hay không?” Lăng Ngạo thiết một tiếng. “Các người nói chuyện đi, những vấn đề này ta không hứng thú. Phụng Hoàn có thể nào cũng không gả vào Hiên Viên phủ được. Trừ khi Hiên Viên Cẩm tự mình nguyện ý lấy nàng. Nếu không thì ta sẽ không phải yêu cùng một nam nhân với nàng.” Lăng Ngạo nói xong vỗ mông bỏ đi.

Cái tên Hạ Hầu này nói những chuyện y không muốn nghe, cũng không nói thẳng vào trọng điểm, cái gì mà tranh đoạt hoàng đế đối với y không quan hệ, y không muốn làm hoàng đế, cũng không muốn làm gian phu của hoàng đế, càng không nguyện ý có bất cứ liên hệ gì với hoàng gia. Mục đích trong mắt của tên Hạ Hầu này quá mức rõ ràng, y không uống thêm dính líu với hắn.

Kéo tay đệ đệ mình hai người đi tản bộ.

“Hiên Viên Cẩm, người cam tâm tình nguyện chia sẻ y với một người nam nhân khác như vậy sao?” Hạ Hầu có chút không thể lý giải, dạng nam nhân cường thế như Hiên Viên Cẩm, lẽ ra độc chiếm dục sẽ rất mạnh, sao lại nguyện ý chia sẻ với người khác.

“Ha ha, không ai nguyện ý chia sẻ người mình thích với người khác. Đi đến bước đường này, cũng là do nhiều lý do.” Hiên Viên Cẩm không muốn giải thích cho hắn, đây là chuyện của họ, không tất yếu phải cho người khác biết.

“Ha ha, nhưng mà, người thật sự nên cẩn thận một chút, Nghiêu Nhi không biết thương hương tiếc ngọc như ta đâu, hắn hận nhất chính là nam nhân và nam nhân bên nhau.” Đệ đệ của Hạ Hầu Viêm không chỉ đơn giản muốn hoàng vị, mà còn muốn thống nhất ba nước. Dã tâm của hắn rất lớn, chính là không biết khẩu vị thế nào, có thể nuốt trôi hay không.

“Đa tạ.” Hiên Viên Cẩm gật đầu với hắn. “Tính khí của Tử Trúc hiện tại trở nên rất quái, nếu có chỗ đắc tội, xin Hạ Hầu huynh lượng thứ.”

“Không ngại, đã lâu không gặp người dám nói thật trước mặt mình rồi.” Lần đó bị Lăng Ngạo mắng chửi thê thảm đến cầu huyết lâm đầu, hắn cũng không tức giận, luôn cảm thấy trên người y có một loại khí, là loại sức sống mạnh mẽ.

Lăng Ngạo ngồi xổm dưới đất, tìm một cành cây viết viết tính tính trên đất. Y vẽ một vòng tròn, lại phân làm mười phần, bắt đầu phân tích hiện trạng.

Một, hoàng hậu ghét ta. Hai, Phụng Hoàn cũng ghét ta, hai người các nàng cùng một bọn. Người ghét ta thì đặt cục đá lên. Ba, hoàng thượng không có biểu lộ gì, là một lão hồ ly. Người bảo trì vị trí trung lập không đặt thứ gì. Bốn, tam vương gia thích ta, đứng về phía ta, đặt một cọng cỏ khô. Năm, Hiên Viên Cẩm đứng về phía ta, đặt một cọng cỏ. Sáu, Tô Dục yêu ta, đứng về phía ta, một cọng cỏ. Bảy, Tô Mộ Dung, không xác định nên không đặt thứ gì. Tám, tên râu sơn dương, hận ta, đặt cục đá.

Còn có hai phần trống, trước mắt, người thích y và người ghét y là ba so ba, cũng may hai nữ nhân và tên râu sơn dương không câu kết với nhau, tên râu sơn dương giao cho tam vương gia xử lý.

Hiện tại, y chỉ cần bãi bình hai nữ nhân này là được. Bọn họ muốn hại ta, ta cũng phải bảo toàn bản thân phản kích. Nếu xuất thủ hung tàn, cũng không thể trách ta. Ta không phải người xấu, nhưng mà, ta cũng không thể làm người tốt, người tốt không có hảo báo, người tốt mạng không dài, không phải đều nói tai họa kéo dài ngàn năm sao, ta muốn sống lâu thêm một chút.

55. Chương 55: Càng Nhiều Người Rơi Xuống Nước Càng Tốt

Lăng Ngạo phân tích, người có thể áp chế hoàng hậu là hoàng thượng, mà có thể khắc chế hoàng thượng tính ra chỉ có Tô Mộ Dung. Nếu bắt Tô Mộ Dung xuất hiện, cho dù không giúp được gì, cũng có thể khiến một vài người bận rộn một trận.

“Dục nhi, chúng ta đi thăm cha đi.” Kéo Tô Mộ Dung ra, như vậy càng lúc càng náo nhiệt rồi, người muốn tìm hần cũng không cần đào khoét tâm tư tìm kiếm nữa, để bốn tôn trực tiếp xuất hiện gặp các người, mọi người có chuyện thì nói, không chuyện thì góp vui. Lăng Ngạo cảm thấy bản thân thật sự không phải ác bình thường, chủ ý thời này cũng có thể nghĩ ra.

“Được.” Tô Dục sủng y thuận theo y, chỉ cần là y nói đều sẽ làm theo.

Lăng Ngạo trở về phòng thu dọn đồ đạc, vừa đúng lúc gặp Hiên Viên Cẩm đang tìm y, thấy y thu dọn hành lý Hiên Viên Cẩm liền hoảng loạn. Vội hỏi: “Tử Trúc, người muốn làm gì vậy?”

“Về nhà xem thử.” Lăng Ngạo cũng chỉ xếp vài kiện y phục, những thứ khác y không mang theo, không cần thiết, mang theo tổ phiền phức.

“Về nhà? Người làm gì có nhà?” Hiên Viên Cẩm kéo y lại, cho rằng y muốn cùng Tô Dục rời xa gia hương, không cần hần nữa. Hần không có làm sai gì mà!

“Ta đi gặp cha ta, người nói có phải là nhà hay không?” Nam nhân này sao lại ngu ngốc như thế. Y không nói về nhà, lẽ nào nói đi thăm viếng? Đến nhà cha của Tử Trúc thăm viếng sao? Kháo, có kiểu nói như thế sao.

“Có nhà có nhà, chỗ của ta cũng là nhà của người.” Sau khi yên tâm, Hiên Viên Cẩm vội thân thiết nói: “Mang nhiều ngân lượng một chút, đừng mang tay không về.”

“Mang theo một vò rượu ngon là được rồi. Những thứ khác cũng không lọt vào mắt y.” Tô Mộ Dung ngay cả hoàng đế và vương gia cũng không thèm, người ta có bao nhiêu vật tốt a, y cũng không nhìn tới, thì còn có thể nhìn trúng thứ ta mang về sao? Ta không muốn tổn công vô ích.

“Được được.” Hiên Viên Cẩm giống như đang đưa vợ của mình về nhà mẹ đẻ, làm con rể như hần không biết nên mang theo cái gì về mới tốt, thúc thủ vô sách.

“Đừng lờn vờn trước mặt ta.” Lăng Ngạo đẩy Hiên Viên Cẩm sang một bên. “Lờn vờn đến mức ta nhức cả đầu.”

“Tử Trúc, ta khẩn trương.” Hiên Viên Cẩm đổ mồ hôi to như hạt đậu.

“Người khẩn trương cái gì? Lại không phải bảo người đi gặp y.” Thật là, y còn không khẩn trương, bậc thầy này đã đổ mồ hôi trước, không có khí phách gì hết.

“Ách, người không dẫn ta đi à?” Hiên Viên Cẩm thất vọng, thì ra người ta không tính mang hần theo.

“Mang người theo làm gì? Ta chỉ là thăm y, sau đó ta và Dục nhi liền trở về. Người đi tìm đánh a, hay tìm chữ?” Lăng Ngạo ném cho hần ánh mắt khinh thường, đột nhiên nhớ ra gì đó liền cảnh cáo hần: “Những ngày ta không ở đây người không được phép ngoại tình, nếu người dám tìm người khác sau lưng ta, ta liền thôi người!”

Ách, bọn họ còn chưa thành thân, thì làm gì có chuyện thôi hay không.

“Bầm cáo tướng quân, có người xông vào doanh trướng.” Bên ngoài có sĩ binh thông báo, Hiên Viên Cẩm thăm nghĩ, ai mà lớn gan như thế, ngay cả quân doanh cũng dám xông vào.

Hiên Viên Cẩm ra ngoài, Lăng Ngạo thích xem náo nhiệt cũng đi theo, Tô Dục ở cuối cùng, ra ngoài thì thấy, không tệ chút nào, một đám tướng sĩ đều ngã ngựa. Thân hình này sao quen mắt như thế?

Tiêu rồi, đây không phải là bảo bối phiền phức của thái tử gia sao? “Đừng đánh nữa, đó là Thập Tam!” Lăng Ngạo nhận ra trước tiên, một tiếng hét của y lập tức khiến mọi người dừng tay, tiểu bắt điểm đó không nói hai lời bỏ nhào vào lòng Lăng Ngạo, khóc một trận, xém chút dùng nước mắt vui ngập quân doanh.

“Chuyện gì vậy? Bị ủy khuất gì sao?” Lăng Ngạo vỗ lưng Thập Tam, cầm khăn lau mặt cho nhóc. Nhẹ giọng dễ dàng hỏi han.

“Hần không cần ta nữa, hần đi tìm một yêu tinh!” Ô oa oa, Thập Tam ủy khuất a, nhóc lớn như vậy, lần đầu tiên bị ủy khuất.

“Trước hết đừng khóc nữa được không? Người nói rõ mọi chuyện, lát nữa ta sẽ cùng người mắng hỗn đàn đó.” Hiên Viên Cẩm vẻ mặt hắc tuyến, dám gọi thái tử là hỗn đàn chắc chỉ có tổ tông nhà hắn, những người khác có ai mà dám.

“Ân ~” Thập Tam thút tha thút thít mắt cả buổi mới bình ổn lại, chu môi ủy khuất nói: “Chúng ta đến nhà hắn, cha hắn không thích ta, tìm cho hắn một yêu tinh. Hắn nói hắn không thích yêu tinh đó, sau đó ngày ngày bên ta, có một ngày ta ra ngoài chơi, trở về liền thấy yêu tinh đó ngủ trên chỗ ta thường ngủ, còn không mặc y phục.”

Thập Tam cảm thấy thật ủy khuất, càng nói càng thương tâm, nhóc không biết bản thân có chỗ nào không tốt, tại sao người ta không thích, mà còn tặng một yêu tinh cho nam nhân của mình. Đáng ghét nhất là nam nhân nhà mình còn để yêu tinh đó trèo lên giường, chiếc giường đó là nhóc đã ngủ qua!

Thái tử ngoại tình a, tiểu bảo bối thương tâm. Đôi mắt khóc tới mức sưng đỏ như hai trái mận đào, vừa nhìn đã biến khóc suốt quãng đường từ kinh thành đến biên quan.

“Vậy hắn không nói gì hết sao?” Lăng Ngạo vỗ lưng Thập Tam, nhớ tới trước đó nhóc cao hứng như thể chạy theo mình học cách tạo hôn nhân, chính là vì muốn lưu lại trên thân nam nhân nhà mình, mới không bao lâu, thật khiến người ta không thể ngờ.

“Ta làm gì còn tâm tư nghe hắn nói gì chứ?” Thập Tam tin tưởng con mắt của mình, yêu tinh đó ngủ trong lòng nam nhân của mình, nằm ở nơi chỉ có nhóc mới có thể nằm.

“Cũng đúng, gặp phải chuyện đó ai cũng sẽ tức giận hơn.” Lăng Ngạo lau nước mắt cho Thập Tam, kéo nhóc vào doanh trướng. “Gần đây đều không ngủ đi? Tắm một cái rồi đi ngủ một chút, khi tỉnh dậy, chúng ta sẽ nghiên cứu một chút, làm sao trừng phạt hắn. Còn cả yêu tinh đó nữa, cũng không thể để hắn tiện nghi.”

“Được.” Thập Tam đích thật buồn ngủ, khóc cũng mệt mỏi, nhóc làm theo lời Lăng Ngạo tắm xong trèo lên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi. Suốt đường tới đây hầu như nhóc chỉ khóc, ngủ cũng bị nước mắt làm tỉnh, hiện tại tới đây rồi, có đại nhân Lăng Ngạo và Tô Dục làm bằng hữu, cho nên mới có thể thả lỏng bản thân ngủ một giấc yên ổn.

Kỳ thật nhóc không biết, cho dù ngủ rồi, hai đường chân mày vẫn chau lại với nhau, gương mặt nhỏ vẫn nhăn nhó, giống như giấy tiếp theo sẽ bật khóc.

“Người truyền tin cho thái tử, nói người đang ở chỗ chúng ta. Còn hắn muốn giải quyết thế nào đó là chuyện của hắn.” Dù sao cũng từng quen biết, Lăng Ngạo cũng rất thích Thập Tam, hơn nữa Thập Tam còn từng cứu mạng Tô Dục, nên chung quy là ân nhân của họ, khi nên giúp đỡ thì sẽ giúp một tay, cũng coi như trả nợ ân tình.

“Được.” Hiên Viên Cẩm nhìn Thập Tam một cái, lòng thầm nghĩ, thái tử nhất định bị hãm hại, nếu không tiểu đồng tây khả ái như thế, sao thái tử nữ tổn thương.

“Dục nhi, chúng ta có thể phải trễ vài ngày nữa mới về được.” Thập Tam đến, làm rối kế hoạch của họ, chuyện đi thăm Tô Mộ Dung phải dời lại.

“Không sao.” Tô Dục cũng tràn đầy lo lắng, dù sao Thập Tam cũng tính là bằng hữu đầu tiên hắn quen biết sau khi vào giang hồ, tuy niên kỷ khá nhỏ, nhưng rất khả ái, cũng khá thuận ý hắn.

“Người chiếu cố nó một chút, ta tìm Hiên Viên Cẩm nói chuyện.” Lăng Ngạo dặn dò xong, Tô Dục ngồi bên giường Thập Tam chiếu cố cho nhóc.

Lăng Ngạo đi tìm Hiên Viên Cẩm, thập Tam không được hoàng thượng thích, địa vị thái tử của Hoàng Phủ Hoàng Đức có thể không giữ được, như vậy bọn họ cũng ít đi một đồng minh. Lúc này bọn họ cần phải có nhiều đồng minh, lông cánh không đủ, thì không thể chống đỡ được tới lúc bay vào bầu trời tự do.

“Hiên Viên Cẩm, chúng ta giữ Thập Tam lại. Để thái tử mau nghĩ biện pháp, Thập Tam tuổi còn nhỏ, không hiểu thế sự, hiện tại dễ dỗ, nhưng thời gian kéo dài, đối với hai người họ đều không tốt. Trừ khi hắn không cần Thập Tam nữa, nếu không bảo hắn mau bãi bình chuyện cha hắn.” Hiên Viên Cẩm uyển chuyển truyền đạt lời nói của Lăng Ngạo cho Hoàng Phủ Hoàng Đức.

“Hoàng Phủ Hoàng Đức là người thông minh như thế, sao có thể phạm sai lầm đơn giản như vậy.” Lăng Ngạo cũng cảm thấy khó tin, rõ ràng nên phòng ngừa, nhưng lại để sai lầm xảy ra. Khiến tiểu khả ái thương tâm, hẳn cũng là tội nhân.

Bạn đang ?

“Chuyện này còn phải đợi hẳn tới mới nói.” Chuyện của người ta bọn họ không tiện nói nhiều, tin đã đưa đi rồi, Hoàng Phủ Hoàng Đức rất nhanh đã hồi đáp, muốn bọn họ chăm sóc Thập Tam, hẳn rất nhanh sẽ tới, chịu hình thỉnh tội.

Thập Tam vẫn ủ rũ không vui, Lăng Ngạo ngày ngày ở bên nhóc, có lúc sẽ kể vài câu chuyện nhỏ, như Tây Du Ký này nọ. Phân tán lực chú ý của nhóc, để nhóc không quá khó chịu nữa.

Khi Hiên Viên Cẩm nhìn thấy Hoàng Phủ Hoàng Đức, thật sự không tin vào mắt mình. Gia hỏa này cười phong hỏa luân đến sao? “Nhóc đang ở đâu?” Hoàng Phủ Hoàng Đức khác biệt rất nhiều so với hình tượng thái tử phong lưu văn nhã, thật sự có thể dùng từ thô bỉ để hình dung.

“Trong doanh trường. Có thể đang ngủ với Tử Trúc.” Hiện tại khi Thập Tam ngủ nhất định phải có người bên cạnh, nếu không ngủ một mình sẽ không yên, thường giật mình tỉnh, tỉnh rồi sẽ khóc. Lăng Ngạo đau lòng, nên thường ở bên nhóc.

“Quấy rầy nhiều rồi.” Hoàng Phủ Hoàng Đức thở dốc, hẳn rất sợ Thập Tam sẽ biến mất vì tức giận, nếu nhóc biến mất hẳn không biết phải đi đâu tìm người.

“Người đi tắm trước, rồi thay y phục đã.” Bộ dáng phong trần bụi bặm này không thích hợp với thái tử.

“Đa tạ.” Hoàng Phủ Hoàng Đức cũng không có nhiều tinh lực khách sáo với hắn, trong lúc tắm cũng tranh thủ ngủ một chút, đợi sau khi thay y phục mới đi ra, Lăng Ngạo đã ra ngoài, nói với hắn Thập Tam đã tỉnh, đang đánh cờ với Tô Dục.

“Thời gian này cực nhọc rồi.” Hoàng Phủ Hoàng Đức vẽ mặt mỗi mệ, hẳn hầu như suốt đường ngựa không ngừng vó, chết hết mấy con ngựa hẳn cũng không nhớ, hẳn hoàn toàn không chớp mắt, một lòng muốn tìm Thập Tam về.

“Đâu có. Thập Tam khả ái như thế, chúng ta đều thích nhóc, đều xem nhóc là bằng hữu. Nhóc đến đây chúng ta cao hứng lắm.” Lăng Ngạo tỏ ý bảo hắn ngồi xuống ăn chút điểm tâm.

“Đây là chuyện của hai người các ngươi, ta vốn không nên nhiều lời. Nhưng tư vị bị người hiểu lầm không dễ chịu, đặc biệt là bị người mình thích hiểu lầm, thì càng khó chịu.” Lăng Ngạo mỉm cười, khiến Hoàng Phủ Hoàng Đức yên tâm một chút, y nguyện ý giúp đỡ bọn họ.

“Đúng vậy. Lần này là ta sai. Yêu tinh đó không biết đã bôi lên hương phấn gì, khi vào phòng của ta ta chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng, nàng thoát y phục, ta thì đã không còn lý trí gì nữa. Khi tỉnh lại, thì nhìn thấy tiểu phôi dẫn chỉ vào chúng ta đang xích lõa mà khóc.” Hoàng Phủ Hoàng Đức thở dài, “Ta đã giết người đó, nhưng không biết nhóc chạy đi đâu. Người cũng biết, công phu của nhóc rất giỏi, cho dù là ta cũng không phải đối thủ của nhóc.”

“Người và nhóc nói chuyện đi, nó yêu người, ngày ngày đều giật mình khóc, người dỗ nó đi, ngàn vạn lần đừng bày ra dáng vẻ thái tử.” Lăng Ngạo nói xong thì đi gọi Tô Dục, Tô Dục vừa bước ra, nhìn thấy Hoàng Phủ Hoàng Đức liền ngậy ra, Hoàng Phủ Hoàng Đức không kịp chờ đợi vọt vào, còn về bên trong tranh cãi thế nào, khẩn cầu thế nào, các tình tiết nước mắt thế nào, đó là chuyện của họ.

Cuối cùng Thập Tam vẫn tha thứ cho Hoàng Phủ Hoàng Đức, tuy nguyện ý ngủ chung nhưng không cho hắn chạm vào, Hoàng Phủ Hoàng Đức muốn ôm nhóc vô cùng, Thập Tam nhả chân mày dính vào nhau, hẳn chỉ đành thu đôi tay cầm thú của mình về. Dưới tình huống bất đắc dĩ, đành phải đi tìm Hiên Viên Cẩm uống rượu.

Kháo! Hắn muốn chết hả, mỗi ngày người ta vừa định bắt đầu thì hắn lại đập cửa, thành tâm muốn phá hoại cuộc sống của hai người có phải không? Lăng Ngạo lập tức chui khỏi người Hiên Viên Cẩm, bực dọc vô cùng, người nói xem có người quấy rầy, cảm giác đó là thế nào, ghen chết người a.

Toàn thân khó chịu, cổ dục hỏa không được phát tiết, cứ nghẹn trong thân thể chạy loạn. Lăng Ngạo đã nhìn vài ngày, hôm nay tuyệt đối không nhìn nữa. Bất kể là thiên vương lão tử hay là ngọc hoàng đại đế, quấy rầy người ta tương thân tương ái chính là hỗn đản vô đức!

Kéo cửa ra, một chậu nước rửa chân hắt ra. Hoàng Phủ Hoảng Đức tránh cũng nhanh, nhưng nửa người vẫn bị ướt, hắt vốn chính là dục cầu bất mãn, nay bị người ta hắt một thân nước bắn lên đen mặt như Bao Công.

“Người muốn uống rượu thì tự đi mà uống, lão tử muốn cùng nam nhân nhà mình lăn trên giường, người không sợ bị đau mắt thì cứ ở đó mà nhìn, nếu cảm thấy không tiện thì cách xa một chút, khi đi nhớ đóng cửa lại cho chúng ta!” Chửi xong rồi, nộ hỏa trong lòng dần giảm bớt, Hiên Viên Cẩm vẽ mặt kinh ngạc, y mắng thái tử xong rồi sau này còn không phải là bản thân hắt bị thiệt à. Lăng Ngạo quay lại thấy Hiên Viên Cẩm vẽ mặt như dấm phải đóng phân, vươn hai tay trắng nõn như ngọc, kéo tai Hiên Viên Cẩm đi lên giường.

“Ai ai ~ Nhẹ chút...” Lão bà đại nhân phát uy, vào lúc này hắt chỉ có thể thuận tùng lão bà của mình, còn về thái tử gì đó hiện tại bỏ qua một bên. Không dễ yên lão bà, tương lai hắt sẽ không dễ chịu.

Thái tử đại nhân, người cũng biết mà, tư vị nhìn mà không được chạm vào rất khó chịu. Đừng vì người khổ sở mà khiến người ta cũng chịu lấy.

Hôm nay Lăng Ngạo đặc biệt chủ động, thân thể dịu mềm trơn mịn quần quít uốn éo trên người Hiên Viên Cẩm như con rắn, khi bản thân trống rỗng cứ như có ngàn con kiến đang cắn xé, y kêu rên bảo Hiên Viên Cẩm nhanh lên. Hiên Viên Cẩm vốn có kỹ có người đang ở cửa quan sát, nhưng lúc này đầu óc liền ong một cái hoàn toàn mất sạch lý trí, gác đôi chân thon dài mịn màng đó lên vai, tiến thẳng hoành hành.

A ____ Tiếng kêu mang theo chút đau đớn, chút không thích ứng, nhưng nhiều hơn là thỏa mãn, Lăng Ngạo vòng chân quay eo Hiên Viên Cẩm, mặc hắt dẫn mình liên tục bước lên tầng mây.

Hoàng Phủ Hoảng Đức ngây ra không đi, dứt khoát ngồi xuống bên cửa, dù sao hắt không thoải mái, hắt cũng không muốn để người khác dễ chịu, tiểu bảo bối nhà hắt không cho hắt chạm, hắt nhỏ nhen nên không muốn người khác khinh khinh ta ta.

Củi khô lửa bốc trong phòng thiêu thật lớn, người nằm dưới kêu đến khàn cổ họng, người ở trên thì lửa bùng bùng.

“Chúng ta về phòng đi.” Thập Tam hai mắt đỏ bừng không tiếng động đứng trước mặt hắt, Hoàng Phủ Hoảng Đức ngẩng mạnh đầu, hắt cũng đỏ mắt, ôm tiểu tâm can của mình, hôn lên đỉnh đầu nhóc, tràn đầy tiếc thương. Hoàng Phủ Hoảng Đức trước giờ không hề cảm thấy yêu thương là một chuyện đau lòng như thế, làm xong rồi, tiểu bảo bối nhi của hắt khóc thành người lệ, toàn thân không đau, mà là tâm đau.

Thập Tam chỉ có mình hắt, cho nên Thập Tam cho rằng hắt cũng chỉ có thể có mình mình, như vậy mới công bằng. Thập Tam không hiểu thế sự hiểm ác, không hiểu những thủ đoạn bẩn thỉu trong hoàng cung, nhưng hắt hiểu, vậy mà hắt không phòng được. Cho nên, là hắt sai, là hắt làm Thập Tam đau lòng.

“Bảo bối nhi, là ta sai, ta sẽ không để người đau lòng nữa.” Cho dù từ bỏ vương vị này, ta cũng muốn ở cạnh người, thật sự không thể mất người lần nữa.

“Ân, người là nam nhân của ta, của một mình ta.” Thập Tam khóc nghẹn ngào, ủy khuất giống như tiểu hài tử bị bạn nhỏ giành đồ chơi, chỉ là đồ chơi này nhóc không thể chia sẻ cùng người khác, trên đó có ấn ký của nhóc, chỉ duy thuộc về nhóc.

“Được.” Hoàng Phủ Hoảng Đức hiểu cái gì là cả đời không đổi, hắt chỉ có suy nghĩ này với nhóc. Không muốn tiếp tục lưu luyến trong bụi hoa, hắt nguyện ý cả đời này chỉ ở bên cạnh mầm mạ non.

Thập Tam và nam nhân của nhóc quan hệ tốt hơn, ăn cơm cũng nhiều hơn, bộ mặt hóp lại chỉ còn hai con mắt to cũng đã đầy thịt. Lăng Ngạo vẫn tức giận vì Hoàng Phủ Hoảng Đức dám quấy rầy y và nam nhân của y thân thiết, nên xấu xa chỉ dẫn Thập Tam, khi Hoàng Phủ Hoảng Đức làm nhóc không vui, thì có thể ra sức cào lăm hắt.

“Sẽ không đau sao?” Thập Tam chớp con mắt to lóng lánh, vẽ mặt lo lắng.

Lăng Ngạo kéo Tô Dục lại, mở y phục, để Thập Tam nhìn chiến quả huy hoàng của mình, những đường cào dọc ngang chẳng chéo.

“Dục nhi, đau không?” Lăng Ngạo híp mắt hỏi hần. Tô Dục là đầu gối, nhưng hần không ngốc, vội lắc đầu.

“Thấy chưa, không đau mà.” Bình thường Lăng Ngạo không nỡ cào bị thương nam nhân của mình, chỉ là khi làm quá hưng phấn, y đã cào tha mà đối phương còn điên cuồng cướp đoạt thì y mới hạ thủ, vết thương này là trừng phạt Tô Dục hai ngày trước xem chút nữa làm gãy cả thất lưng y.

Đầu óc Thập Tam nghĩ rất đơn giản, Lăng Ngạo có thể tạo ra vết răng cắn đẹp như thế thì sẽ không dạy mình những điều không tốt. Nam nhân nhà mình cũng sẽ thích, nhóc giơ tay ra, ân, nên để lại vài vết móng tay.

Hoàng Phủ Hoàng Đức sau khi giành lại được trái tim bảo bối, vẻ mặt xuân phong đắc ý. Vì cảm tạ bọn họ lưu giữ Thập Tam và thông báo cho hần biết, hần đem động thái mới nhất trong cung nói cho Hiên Viên Cẩm. “Phụng Hoàn chưa chết tâm, hoàng thượng chưa nói rõ, hoàng hậu còn đang nỗ lực, tình trạng của người có chút khó xử, cẩn thận chút, nói không chừng một ngày nào đó trên giường cũng sẽ nhiều thêm một người.”

“Hiểu rồi.” Lời hoàng thượng đã nói ra làm sao dễ rút lại như thế, xem ra chỉ có thể hạ thủ trong khoảng thời gian hoàng thượng chưa nói rõ này. Hoàng thượng là để hần tự động thủ đi. Ai, bạn vua như bạn hổ, quả nhiên đúng là thế. Ngay cả diệt nữ của mình cũng bị tính kế.

“Còn nữa, tiểu nam nhân đó của người sao lại giống tiểu bảo chưa trưởng thành thế, hung ác không nói, còn toàn một bụng nước bần.” Hoàng Phủ Hoàng Đức thở dài, nhớ đến cái lưng thấm máu của mình, tiểu bảo bối nhà hần lần đầu cào hần, không nắm được chừng mực, cào nát cả. Đau đớn này, khi xuống nước thay áo càng đau. Cũng may tiểu bảo bối biết phối dược, nếu không chắc phải chịu tội nhiều.

56. Chương 56: Lão Tử Lạm Tình Đó, Thì Sao?

Lăng Ngạo cùng Tô Dục, ngoài ra còn thêm mấy chục ám vệ bảo hộ, cuối cùng lên đường về thăm viếng cha ruột.

Nói thật khi nhìn thấy nơi Tô Mộ Dung ở, y không thể không nói Tô Mộ Dung là một người rất biết cách sống. Nơi này có dòng suối chảy quanh núi, thác nước đổ xuống trong vắt, lòng sông cá lượn bơi. Khu rừng yên ả xanh mát, cảnh đẹp như tranh.

Nơi này cũng như một thế ngoại đào viên. Người sinh sống ở đây, không nói thành tiên, cũng cách thành tiên không xa.

Lăng Ngạo chắc chắc hai tiếng, cảm khái a. Người nói người sinh sống ở đây nhưng trong đầu chỉ toàn suy nghĩ phải báo thù thế nào, có phải là đã có lỗi với nơi như tiên cảnh này không.

“Ca, lúc này có lẽ cha đang nghỉ ngơi, đến phòng ta nghỉ một lát trước đi.” Tô Dục kéo Lăng Ngạo vào trong gian nhà gỗ của mình.

Lăng Ngạo nhìn quanh, gian phòng này rất đơn giản. Lúc đầu khi y mới xuyên vào thân thể này, trong gian phòng của Tô Tử Trúc, cũng cảm thấy đơn giản, hiện tại nhìn gian phòng của Tô Dục, càng đơn giản hơn. Một chiếc giường, một cái bàn, một cái ghế, một cái tủ, hết rồi.

“Dục nhi, ta ra ngoài, người dọn dẹp một chút đi.” Đã lâu không có người ở, bụi đóng cả lớp.

“Được.” Lăng Ngạo nói xong bưng ghế ra ngoài, Tô Dục cầm khăn ra, lau cái ghế cho y trước, rồi mới thu dọn gian phòng.

Lăng Ngạo nhắm mắt hưởng thụ, nếu muốn ẩn cư, nơi này là chỗ thích hợp. Từ ba ngày trước, Tô Dục và y cáo từ đội nhân mã của Hiên Viên Cẩm. Những người đó cũng vô cùng tự giác, không tiếp tục đi theo.

Nơi này vẫn cần ẩn giấu, không thể để họ vào quấy nhiễu sự yên tĩnh ở đây. Hơn nữa, cho dù muốn vào, cũng không phải người bình thường nào cũng có thể vào được. Đá núi cây cảnh nơi này toàn bộ đều được Tô Mộ Dung sắp đặt theo ngũ hành thuật, người bình thường tiến vào liền không thể ra, bị vây chết trong khu rừng núi.

“Ta làm xong rồi, ngươi vào đi.” Tô Dục mang chăn ra ngoài phơi nắng, giường chỉ còn là một tấm phẳng, Lăng Ngạo không cần nhả, trực tiếp mang chăn mềm trên xe ngựa xuống bọc lên, rồi nằm ngủ.

Mấy ngày nay đều ngồi xe, y chịu không ít tội, ngủ không yên, ăn cũng không ngon. Không dễ gì mới có một chỗ ngủ không lắc lự, nên ngủ đặc biệt say.

Cho đến khi có người nói chuyện trên đầu y, y mới tỉnh, chỉ là tỉnh thôi, chứ vẫn chưa mở mắt. Chỉ nghe người đó nói: “Ngươi không hoàn thành xong nhiệm vụ ta giao phó, lại mang y về. Ngươi không nên về đây.”

“Cha, ta không hoàn thành nhiệm vụ ngài giao phó, ngài phạt ta đi.” Đồ ngọc Tô Dục cúi đầu, vẻ mặt áy náy.

“Hiện tại ngươi đi giết người đi, ta sẽ không tính toán với ngươi.” Người kia mở miệng, mục quang lại đặt trên người Lăng Ngạo, mắt khá lâu mới chuyển mắt lạnh lùng nói: “Y lưu lại, ngươi đi đi.”

Bản lĩnh giả ngủ của Lăng Ngạo vốn không tính là cao, người giả ngủ và người ngủ thật hơi thở không giống nhau, cao thủ vừa nghe liền biết, y không tắt yếu tiếp tục giả nữa.

Lật người, ngáp một cái, ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn Tô Mộ Dung, ngạc nhiên a, nếu không phải người trước mắt là cha của Tử Trúc, y nhất định sẽ cho rằng đây là huynh đệ song sinh của Tô Tử Trúc. “Thật giống nha, hầu như là một khuôn đúc.” Câu đầu tiên khi mở miệng lại là cái này, không gọi cha, y không gọi nổi. Cảm giác này giống như mình đang đứng trước gương, nhìn người trong gương rồi phải gọi là cha, quả thật mở miệng không nổi.

“Đúng là rất giống.” Tô Mộ Dung nói xong quay người đi, Lăng Ngạo nghiêng người để hắt đi, Tô Dục vẫn cúi đầu rũ mắt. Lăng Ngạo đứng lên đập hắt một cước, tức giận nói: “Nhanh đi nấu nước cho lão tử, lão tử phải tắm rửa.”

Tô Dục rầu rĩ ân một tiếng, nhún vai ra ngoài. Lăng Ngạo nhìn bóng dáng cô đơn của hắn, lòng mềm xuống, liền đuổi theo tựa lên lưng Tô Dục, lầm bầm: “Lão tử ở đâu, thì ngươi ở đó, hiểu chưa?”

Còn về giết người, ai thích giết ai thì giết, đừng lấy nhĩ tử người khác ra thay thế, Tô Mộ Dung muốn giết ai thì tự mình đi giết lấy, đừng bắt tay Tô Dục dính máu.

“Ân.” Tô Dục nặng nề gật đầu.

“Ngoan.” Đùng thấy Tô Dục nhỏ hơn Tô Tử Trúc, nhưng vóc dáng hắn đã cao hơn Tử Trúc cả cái đầu, Lăng Ngạo đứng sau lưng hắn, giống như một đệ đệ được cưng.

Lăng Ngạo cảm thấy bản thân thật sự càng sống thì càng thụt lùi, chỉ là khi còn trẻ y cũng chưa từng làm chuyện mất mặt này, nũng nịu nũng nịu. Hiện tại cứ dày mặt lên, kéo gần quan hệ của hai người, ít nhất Tô Dục thích hai người bên nhau như vậy.

Tắm rửa xong, thay y phục, Lăng Ngạo cảm thấy đói bụng, đòi ăn với Tô Dục. “Đói rồi, cho lão tử ăn thôi.”

“Lập tức có ngay.” Hắn đã sắp làm xong. “Ngươi đi nói chuyện với cha chút đi.”

“Ân.” Sờ cái bụng cần được lấp, Lăng Ngạo đi tới phòng Tô Mộ Dung, y gõ cửa, người bên trong trầm giọng nói: “Vào đi.”

Lăng Ngạo không nhớ sai, bài trí nơi này và bài trí trong căn phòng của Tô Tử Trúc ở phủ tướng quân giống hệt nhau, trách không được Hiên Viên Cẩm nói trước đây y không cần cái gì, vì nếu cần, hình ảnh trong ký ức này sẽ bị thay đổi.

“Ngươi tới rồi.” Tô Mộ Dung đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn y.

“Ân.” Lăng Ngạo lặng lẽ tới trước mặt y, giúp y mài mực.

“Mấy năm nay người sống tốt không?” Tô Mộ Dung đổi bút, tiếp tục vẽ tranh. Trông như không để ý, thực ra đang cảm thấy hổ thẹn vì mình là một người phụ thân không ra gì. Thân sinh nhi tử ở trước mắt, nhưng làm sao cũng không thân cận được, hài tử chính tay nuôi lớn, thì lại có khuất mắc, cũng không thể thân cận. Cuối cùng lại rơi vào cảnh tuổi già cô độc, đây là hình phạt của ông trời với y sao?

“Cũng được.” Lăng Ngạo tùy tiện đáp. Cuộc sống trước đây của Tô Tử Trúc đều được y mang đi khi chết rồi, mà cuộc sống sau đó của ta, trôi qua rất đa hình đa dạng, đương nhiên sẽ cảm tạ ơn người.

“Không bị ủy khuất gì chứ?” Con điều hầu dưới nét bút của Tô Mộ Dung trông thật đẹp, sải cánh bay giữa trời, chính là người không biết gì về hội họa như y không nhận xét được gì.

“Không có.” Chịu ủy khuất cũng là nhi tử của người chịu, không phải ta.

“Vậy thì tốt.” Tô Mộ Dung thở phào, tuy chỉ nhẹ thở ra, Lăng Ngạo vẫn cảm giác được. Trầm mặc, Lăng Ngạo tìm không được vấn đề gì nói với y, hai người hoàn toàn không lên tiếng, chỉ có tiếng bút lông sột soạt.

“Nàng khỏe không?” Tô Mộ Dung hạ bút, nhìn tranh của mình, nhẹ giọng hỏi.

“Cũng được, vẫn xinh đẹp như xưa, cảm y ngọc thực.” Lăng Ngạo biết y hỏi đến nữ nhân đó, cho nên nói đúng sự thật.

Tô Mộ Dung gật đầu, nhẹ giọng thở than: “Nàng đã có được cuộc sống mình muốn.”

“Đúng vậy, hiện tại nàng sống không tệ, trừ không có nam nhân, những thứ khác đều như nàng muốn.” Lăng Ngạo không cố ý che giấu nữ nhân đó vốn không hạnh phúc. Con đường sống và tương lai đều do bản thân chọn lựa, nàng không nên oán trách gì. Cho dù không có nam nhân yêu nàng, đó cũng là do tự nàng chọn lấy.

“Hắn đối với nàng có tốt không?” Tô Mộ Dung có chút kỳ quặc, không phải nên đối với nàng rất tốt sao?

“Tốt chứ, dù sao nàng ăn ngon, ở ấm, đây là thứ nàng muốn. Còn về có thật sự vui vẻ hay không, điều đó ta không rõ.” Lăng Ngạo bỏ cục mực xuống, đã mài đủ nhiều rồi. Ngữ khí của y không xác định được nữ nhân đó có thật sự sống tốt không, khiến Tô Mộ Dung nhăn mày.

“Nga.” Tô Mộ Dung vẫn còn rất nhiều chuyện không thể buông xuống, tuy đã sống ở đây, nhưng trong lòng y vẫn không thể dung nạp với hoàn cảnh, không thể thanh tĩnh.

“Người không đi thăm nàng sao?” Lăng Ngạo nhíu mày hỏi y.

“Không cần thăm.” Còn có ý nghĩa gì chứ?

“Kỳ thật ân và oán nhìn thì nặng, nhưng thực ra rất nhẹ. Nhiều năm như vậy rồi, người nên nghĩ thông đi.” Lăng Ngạo tùy tiện lướt nhìn những bức họa trong phòng, toàn bộ đều là non non nước nước, chỉ là không có một chút sức sống, mà người trong bức họa thì cũng vô tình, những bức họa này đều là họa chết.

“Người cảm thấy ta nên nghĩ thông sao?” Tô Mộ Dung cười rửa sạch bút, lạnh lùng hỏi y.

“Nên nghĩ thông hay không là chuyện của người, mà Dục nhi, hắn không phải công cụ báo thù của người, hắn là con người, người nên tôn trọng hắn.” Lăng Ngạo không vì gì khác, nam nhân của mình, mình phải bảo vệ.

“Ha ha ha...” Tô Mộ Dung cười, cười đến mức tà hoặc, tại sao y cười như thế. “Tiện chúng do nữ nhân hồng hạnh xuất tường sinh ra, người cho rằng ta nên đối đãi hắn thế nào?”

“Hắn không phải hài tử của người, người không có quyền quyết định vận mệnh sinh tử của hắn. Người chỉ có thể quyết định vận mệnh của bản thân, cho dù là ta, người cũng không có tư cách xen vào.” Năm đó y bỏ rơi Tô Tử Trúc mà chọn Tô Dục chính là sai lầm của y, y bị thù hận hun mờ đầu óc, nếu năm đó y mang theo là Tô Tử Trúc, vậy thì phụ tử hai người còn có thể hưởng thụ được niềm vui tối thiểu. Mà không phải là nhi tử hồn phi phách tán, phụ thân thì thành một nam tử cổ chấp nửa điên nửa tỉnh.

“Đúng a, ta không nuôi người, cũng không giáo dục người, cho dù sinh ra người, nhưng không tận trách nhiệm của phụ thân, người nói đúng, ta không có tư cách xen vào chuyện của người.” Tô Mộ Dung lại trở

nên lý trí vô cùng, hoàn toàn không giống kẻ có chút điên dại, bị nữ nhân đội nón xanh, tức giận ngập trời kia nữa.

“Nếu người vẫn luôn tính toán đến quá khứ, vậy thì vĩnh viễn không thể sống vui. Hiện tại người đã gần bốn mươi, sau này còn có thể sống cuộc sống vui vẻ, tại sao phải giam mình trong khổ sở?” Lăng Ngạo nói chuyện với y như một người bạn già, thực tế niên kỷ của họ cách biệt không bao nhiêu, cho nên khi nói về cuộc đời cũng không có gì cách biệt.

“Người cho rằng ta nên tha thứ cho bọn họ sao?” Về mặt anh tuấn của Tô Mộ Dung trầm xuống, chân mày nhăn chặt, trong mắt tràn đầy oán hận.

“Không phải bảo người tha thứ cho họ, mà là người nên đối xử tốt với bản thân một chút.” Lăng Ngạo thở dài, nói tiếp: “Nếu người muốn hận bọn họ, muốn báo thù bọn họ, thì nên tự mình đi tìm họ, mắng họ hay giết họ đều nên do chính người giải quyết. Tại sao ân oán của đời trước lại lưu đến đời sau, Dục nhi đã làm sai cái gì?”

“Hắn không nên sinh ra.” Tô Mộ Dung cũng là người cổ hủ, suy nghĩ của y rất cố chấp, nên mới nói như vậy.

Thiết. Lăng Ngạo liếc xéo y một cái. “Người không nên sinh ra nhiều lắm, nhưng không phải rất nhiều người vẫn sống đó thôi. Người nếu không chứa nổi hắn, ta mang hắn đi. Tương lai người già rồi, ta và hắn sẽ đến chăm sóc người, báo đáp ân sinh dục. Còn về chuyện người muốn tìm ai tính nợ, người tự đi đi, đừng để những tiểu bối chúng ta bị kẹp ở giữa, mọi người đều khó xử. Ta cũng không muốn làm thế thân, ai nấy dùng ánh mắt hung ác như nhìn con mèo nhìn ta, ta rất căm ghét.”

“Bọn họ làm gì người?” Khi Tô Mộ Dung nghe tới đây, tức giận càng tăng. Năm đó, năm đó y chính là...

“Cũng không có gì, đều đã qua rồi, ta cũng không muốn nhắc.” Lăng Ngạo nhún vai, mỉm cười nói với Tô Mộ Dung: “Ta có người ta thích rồi, là một tướng quân, sau này nếu có cơ hội ta sẽ dẫn hắn về gặp người.”

“Ách...” Có thể là chuyển vấn đề quá nhanh, Tô Mộ Dung còn chưa theo kịp.

“Người ta thích là nam nhân, tương lai người có thể không ôm được tôn tử.” Lăng Ngạo không một chút hổ thẹn, nhi tử Tô Tử Trúc của y thích nam nhân, đợi sau khi Lăng Ngạo tới, y cũng thích nam nhân hơn, tuy y không ghét nữ nhân, nhưng không cho y cơ hội tiếp xúc với nữ nhân mà chỉ toàn một đồng nam nhân, nên y cũng từ bỏ nữ nhân rồi.

“...” Tô Mộ Dung trừng mắt thật lớn, rất lâu cũng không tỉnh lại được.

Tô Dục gõ cửa, gọi họ đi ăn cơm. Lúc này không khí lúng túng mới chậm rãi hòa hoãn lại.

Khi ba người ăn cơm, bầu không khí rất quái dị. Tô Dục cúi đầu, chỉ ăn đĩa rau trước mặt, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng. Xem ra Tô Mộ Dung đối với hắn rất khắc nghiệt, khiến một người ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, thì đã khắc nghiệt đến trình độ nào a.

“Ăn thức ăn đi.” Lăng Ngạo gấp đồ ăn vào chén hắn, Tô Dục cảm kích nhìn y một cái, vùi đầu tiếp tục ăn, cũng không lên tiếng.

“Ngẩng đầu lên!” Lăng Ngạo cầm đũa chọt chọt lưng Tô Dục, Tô Dục dựng thẳng lưng dậy, nhưng đầu vẫn cúi.

“Ta bảo người ngẩng đầu lên, trong chén cơm của người có vàng sao?” Lăng Ngạo tức giận mắng, Tô Dục lập tức thẳng cổ lên.

“Như vậy mới đúng chứ, khi ăn cơm phải ngồi thẳng, khi nói chuyện với người khác phải nhìn thẳng vào mắt đối phương mới lễ phép.” Lăng Ngạo rất thỏa mãn khi Tô Dục nghe lời, y tiếp tục ăn cơm, không nhìn đến Tô Mộ Dung đã đen mặt.

Buổi tối Tô Mộ Dung tìm y uống rượu, y đang co ro trên giường Tô Dục, hai người cắn lỗ tai. Chính lý lại y sam, Lăng Ngạo mở cửa ra ngoài. “Không gọi Dục nhi sao?”

“Không cần, ta muốn nói chuyện với người.” Tô Mộ Dung vẫn không thể nào đối mặt với Tô Dục một cách bình thường, nếu không tại sao Tô Dục mỗi khi gặp hắn luôn cúi đầu.

“Được.” Lăng Ngạo quay qua nói với Tô Dục: “Người ngủ trước đi, chúng ta đi dạo chút.” Tô Dục gật đầu, tia sáng hy vọng nhỏ nhoi trong mắt đã tắt, Tô Mộ Dung trước nay chưa từng xem hắn là nhi tử, chỉ xem hắn là một con bù nhìn mà thôi.

“Người và Dục nhi là chuyện gì vậy?” Tô Mộ Dung không quan co, trực tiếp hỏi y.

“Chính là như người nghĩ.” Còn có thể là chuyện gì, trèo vào ổ chăn rồi.

“Người!” Tô Mộ Dung không nói tiếp được, y nên nói cái gì, mười mấy năm không gặp mặt nhi tử, y còn có tư cách gì giáo huấn người ta.

“Thật ra con người sống vì cái gì chứ? Không phải chính là vì muốn khoái lạc vui vẻ sao. Người và ta có lẽ cùng thuộc một loại người đi, không muốn báo đáp quốc gia, cũng không muốn người khác xây dựng niềm vui của họ trên thân mình, cho nên, chỉ có thể chọn phương thức khiến bản thân vui vẻ. Lúc đầu người chọn lựa nằng, không quan tâm thân phận của nằng, cũng nhất định muốn lấy nằng. Không phải vì để bản thân cao hứng sao. Có khác gì ta hiện tại chứ?” Lăng Ngạo rót rượu, tự cụng ly với hắn, rồi uống cạn.

“Hắn là đệ đệ đồng mẫu đệ phụ của người!” Tô Mộ Dung khẩu khí không tốt nhắc nhở y.

“Vậy thì sao? Cho dù chúng ta là đồng phụ đồng mẫu, chỉ cần thích lẫn nhau thì có thể bên nhau, chúng ta ngủ trong ổ chăn của mình, chướng mắt ai sao? Kỳ thật chẳng qua chỉ nghịch lại luân thường thôi, thì có làm sao? Chúng ta nghịch luân thường của chúng ta, bọn họ nói gì là mặc bọn họ. Ai cũng không ít đi một miếng thịt, cũng sẽ không vì hai huynh đệ chúng ta ở bên nhau, mà bọn họ ăn cơm không ngon, hoặc buồn nôn tới chết.” Lăng Ngạo lại rót rượu, hai người cùng uống.

“Người hành động quá tùy tiện rồi.” Tô Mộ Dung đánh giá một câu.

“Sống không dễ dàng, hà cớ gì phải tự tạo nhiều phiền phức cho bản thân?” Lăng Ngạo ngửa mặt nhìn trời, nhìn ngân hà trên bầu trời.

“Còn sống rất tốt, có thể ngắm những vì sao xinh đẹp. Thế sự vô thường, con người khi còn sống nên thuận theo tâm ý mình để hạnh phúc, không nên tự làm mình tức giận. Có người đánh mặt người, người nên đánh lại, không nên nuôi nhi tử của người ta, đợi nhi tử người ta trưởng thành lại muốn hắn quay về đánh cha ruột. Đoạn thời gian này rất dài, dài đến mức thù hận trước đây cũng nhạt phai.” Lăng Ngạo chuyển trọng tâm vấn đề lên người Tô Mộ Dung, lần này y phải giải thoát Tô Dục khỏi Tô Mộ Dung.

Đương nhiên, y hy vọng Tô Mộ Dung có thể chính miệng nói ra, bảo Tô Dục đừng tiếp tục đi giết phụ thân của hắn nữa, có thể sẽ khá khó khăn. Nhưng cũng không phải không thể thành hiện thực. Dù sao nói đến hiện tại, phụ mẫu bình thường nghe nhi tử của mình thích nam nhân đều sẽ không vui, mà khi nghe tới có gian tình với huynh đệ thuyết thống, đại khái sẽ tức trợn mắt, cầm đao chém loạn xạ.

“Yêu rất nhạt, hận thì không.” Tô Mộ Dung uống sạch rượu, mục quang bắn ra đầy thù hận nặng nề.

“Người nói không thì cứ xem như là không đi, dù sao, ta không muốn sống trong thù hận. Rất mệt.” Lăng Ngạo uống rượu, mang theo nụ cười tà tử: “Nhân sinh phải hưởng lạc, đừng tự tìm tức giận cho bản thân.”

“Người đang giáo huấn ta sao?” Khóe môi Tô Mộ Dung mang theo nụ cười khổ, ngay cả nhi tử của mình cũng đã giáo huấn mình, làm cha như vậy thật sự thất bại.

“Không dám. Ta chỉ nói cách nhìn của ta với cuộc sống mà thôi. Mỗi người một cách sống, ai nấy sống riêng cho mình, ta không có tư cách nói bất cứ ai. Không thể áp đặt quan điểm của mình vào người khác.” Cười nhạt, nói chuyện với người thành niên chính là đỡ như vậy, người ta thành thực ổn trọng, sẽ không động chút lại đâm dáo.

“Ta nhớ lần trước người nói người thích một tướng quân.” Tô Mộ Dung hỏi tới vấn đề ngưng trọng khác.

“Đúng a. Hiên Viên Cẩm là người không tồi, sau này cũng sẽ hiểu thuận người.” Lăng Ngạo mỉm cười trả lời.

“Người đây là...” Tô Mộ Dung không tìm được từ nào thích hợp để hình dung, lúc này tâm tình của y không thể nào hình dung được.

“Ta thích hai người bọn họ, hai người bọn họ cũng thích ta, ba người chúng ta bên nhau, chính là vậy. Bọn họ không đánh nhau, ta có thể ức hiếp cả hai người, bọn họ cũng không tức giận, như vậy rất tốt.” Lăng Ngạo cảm thấy có chút giống như tiểu hài tử nô đùa, mọi người đều vui không biết mệt.

“Như vậy không tốt, người đây là lạm tình!” Đây là lần đầu tiên Tô Mộ Dung dùng khẩu khí phụ thân giáo huấn y từ lúc y trở về.

“Lạm tình thì sao? Còn hơn là vô tình!” Lăng Ngạo cũng tức, bọn họ chẳng qua là 3P thôi, ba người họ còn không để ý, người khác dựa vào cái gì mà nhiều lời?!

57. Chương 57: Tình Yêu Có Thể Có Cả Hai

Tô Mộ Dung lập tức rót nát ly rượu trong tay, Lăng Ngạo đánh không lại Tô Mộ Dung, cũng sẽ không lấy trứng chọi đá. Y trừng mắt nhìn Tô Mộ Dung, xem thử người cha vứt bỏ nhi tử thân sinh của mình này có thể nói những gì.

“Người sẽ bị người đời chửi rửa!” Tô Mộ Dung đang khuyên giải y sao? Lúc này sợ nhi tử của mình không được bình thường, sao khi ném bỏ nhi tử của mình lại rồi rút đầu như còn đả diều không chịu suy nghĩ cho nó?

“Chỉ cần người không đến mắng ta, người đừng cùng người khác mắng ta, ta sẽ không có gì cần phải để ý, miệng mọc trên người bọn họ, người ta thích nói thể nào thì nói thể đó, ta không thể giết sạch những người mắng ta được, thích nói gì là chuyện của họ, sống như thế nào lại là chuyện của ta.” Lăng Ngạo không chịu yếu thế, phản kích ngược lại.

“Người làm vậy là nghịch lại đạo đức, trái với luân lý. Ta không thể để người tiếp tục hành động mù quáng như thế nữa.” Tô Mộ Dung phẫn nộ đứng lên, đây là cảnh cáo, y muốn làm gì? Đánh gãy chân nhi tử bất hiếu sao?

“Ít nhất ta dám chọn người mà mình thích, không giống ai kia, ngay cả người mình thích cũng không dám tranh giành, chỉ biết làm đả diều!” Lăng Ngạo cũng không sợ chọc tức y, nhân còn hơi say, tức giận gầm lên.

Tô Mộ Dung khế đông cứng, rồi phi thân vài cái trở về phòng. Lăng Ngạo cầm nửa vò rượu còn lại toàn bộ đổ vào bụng, rượu chảy tràn ra khoe môi trực tiếp hỏi thăm vạt áo trước của y. Uống xong ném vò rượu đi, coi như tiêu giận.

Cổ hủ! Tức giận chửi một tiếng, lắc lư đứng khỏi ghế, la lên: “Tô Dục, đỡ lão tử cái coi!” Rượu gì thế này, di chứng lớn như vậy, đầu choáng váng, mắt cũng hoa.

Sau khi Tô Dục nghe âm thanh phụ thân đi về liền ra khỏi phòng, thấy bộ dáng lão đảo của Lăng Ngạo liền biết y uống quá nhiều, rượu do phụ thân tự ủ, khi uống thơm mát dễ chịu, còn lưu lại vị trong miệng rất lâu, vào bụng rồi cũng rất thoải mái, chính là di chứng quá lớn, đặc biệt là uống quá nhanh, càng dễ say, Lăng Ngạo nhất định là uống quá gấp.

Lăng Ngạo cảm thấy bản thân đi không vững nữa, lắc lư được vài bước, thân trên ngã xuống, mắt thấy gương mặt tuần tú của y sẽ hôn mặt đất, anh hùng cứu mỹ nhân liền xuất hiện, giữ y lại, bảo vệ gương mặt của y.

“Người vẫn khỏe chứ?” Thanh âm của Tô Dục rất dễ nghe, đặc biệt là khi Lăng Ngạo đang say mông lung, nghe càng thêm gợi cảm, có từ tính.

“Dục nhi, ngoan, qua đây hôn cái!” Y chính là nghịch đức đó, ai có thể làm gì y? Ôm cổ Tô Dục, đưa mặt tới, sau khi đụng mũi vài cái, cuối cùng hôn được đôi môi gợi cảm của Tô Dục.

Thật thoải mái, hôn môi là chuyện khiến người ta vui vẻ.

Tô Dục vốn còn chút cổ kỹ, sau đó cũng không muốn nghĩ nhiều, ngày mai cho dù bị phụ thân đánh gãy chân hắn cũng muốn hôn. Thích chính là thích, không thể tự lừa mình.

Cho đến khi Lăng Ngạo bắt đầu lột y phục của Tô Dục, Tô Dục mới hồi phục được chút lý trí. Dù sao cũng không thể cởi y phục ở bên ngoài, vạn nhất để phụ thân thấy được, không đánh chết hai người mới lạ. Nhắc bóng Lăng Ngạo lên nhanh chóng mang vào gian nhà nhỏ của mình.

Hai người đều không phát hiện, ở một nơi không xa, một người vẽ mặt hàn sương đứng đó.

Tiến vào trong gian nhà gỗ nhỏ của Tô Dục, Lăng Ngạo lột sạch cả hai, sau đó đè lên, ha ha, rượu say loạn tính chính là chỉ lúc này đi. Loạn thì loạn, dù sao đã đủ loạn rồi, cũng không hơn thua một lần.

Hôm trước say rượu, Lăng Ngạo cùng tiểu lang con Tô Dục quần quít nhau đến nửa đêm, hôm sau tỉnh dậy, đầu đau, thắt lưng cũng sắp gãy, mặt sau cũng đau, cánh tay bấp chân toàn bộ đều ở trạng thái đau đớn bải công. Nhắm mắt sờ sờ bên cạnh, trống không. Tức! Hồn đàn ăn sạch chùi miệng bỏ đi đâu rồi?

Cổ họng khản đặc tức giận gầm lên: “Tô Dục, tiểu vương bát đần, ngươi lặn ra đây cho lão tử!”

Gầm xong, theo như bình thường, sẽ có một trận gió vụt tới, nhưng mà trái đợi phải đợi, nửa ngày cũng không có tiếng đáp, đành nói là người sống, ngay cả con muỗi cũng không bay vào.

Giấy dựa ngồi dậy, sờ trung y trên người, cũng may tiểu thú còn đủ lương tâm, biết y mệt mỏi không có khí lực, giúp y mặc trung y. Tức giận giảm bớt, sờ thắt lưng chậm rãi ra cửa, hít bầu không khí thoáng đãng, sờ cái bụng đói meo, đi tìm người.

Đi hết một vòng lớn, Tô Mộ Dung và Tô Dục đều không ở đây, Lăng Ngạo uống chút nước lạnh, triệt để tỉnh táo, Tô Dục không ở, như vậy có thể là bị Tô Mộ Dung bảo đi rồi. Là đi làm công việc sao? Sẽ không, nếu đi làm chuyện gì, hắn sẽ lưu lại giấy nhắn cho y báo cáo hành tung. Vậy thì chỉ có một khả năng, chính là bị Tô Mộ Dung bảo đi, đi để giáo huấn.

Giác ngộ này khiến y hoảng sợ, tên gốc đó vốn nghe lời, Tô Mộ Dung muốn trừng phạt hắn, thì hắn sẽ không phản kháng không chống trả, trực tiếp chịu đòn.

Nhanh tìm được họ thôi, bọn họ đi đâu vậy. Lăng Ngạo kéo lê thắt lưng sắp gãy tới nơi, nhanh chóng tìm kiếm bóng dáng hai người. Từ trong ra ngoài gian nhà tìm kiếm vài lần cũng không thấy người. Như vậy chỉ có một khả năng, ở trong rừng.

Lăng Ngạo chạy vào rừng, cũng bất kể y có thể gặp phải cạm bẫy gì không, y chỉ có một suy nghĩ, không thể để Tô Mộ Dung chính chết tên gốc Tô Dục.

Khi cổ họng sắp la đến bốc khói, cuối cùng nghe được chút âm thanh, là tiếng roi đánh xuống. Lòng y co rút từng cơn, Tô Mộ Dung dám đánh nam nhân của lão tử, lão tử cần chết người!

Lăng Ngạo chạy theo hướng âm thanh, cảnh tượng thấy được chính là tên gốc Tô Dục quỳ dưới đất, cúi đầu, Tô Mộ Dung đang đánh hắn.

Lăng Ngạo nghĩ cũng không nghĩ, nhặt hòn đá dưới chân ném về phía Tô Mộ Dung. Hắn không phải nhử tử ruột của Tô Mộ Dung, Tô Mộ Dung đánh chết hắn cũng không đau lòng.

Chiếc roi của Tô Mộ Dung lập tức đánh bay hòn đá, Lăng Ngạo nhân cơ hội chạy đến trước mặt Tô Dục, kéo Tô Dục đứng lên, cho ngay một bạt tai. “Thao! Cái thứ không có cốt khí này! Y đánh người, người không biết tránh sao!”

Tô Dục phun ra một ngụm máu, rầu rĩ trả lời: “Ta bất hiếu, đáng đánh. Đánh xong rồi, chúng ta có thể ở bên nhau.”

“Cẩu thí! Y chỉ muốn đánh chết người thôi, đánh tàn phế rồi thì lão tử không cần đồ phế vật như ngươi nữa!” Lắc vai Tô Dục một cái, Lăng Ngạo tức giận ngập trời gầm lên với Tô Mộ Dung: “Ngươi bây giờ muốn làm cha sao, mấy năm trước sao không làm, lúc ta bị từng người từng người tưởng niệm đem lên giường khi đó ngươi ở đâu? Lúc này mới muốn làm một phụ thân giáo dục nhi tử của mình, hiện tại ta trưởng thành rồi, không cần người giáo dục! Ta biết ai tốt với ta, ai không tốt với ta!”

“Không dễ gì gặp được người chân tâm đối đãi mình, người nếu đánh chết hần, ta sẽ hận người cả đời!” Công Tô Dục lên lưng, từng bước từng bước mang người đi. Bất kể người sau lưng có bao nhiêu ngạc nhiên, cũng bất kể người trên lưng có bao nhiêu cảm động. Y chính là như thế, ai muốn ức hiếp nam nhân của y, cho dù là cha ruột y cũng không bỏ qua.

Vết thương của Tô Dục chỉ là ngoại thương, cũng không nặng lắm, chỉ là vết lằn để lại trên lưng và cánh tay khá sâu, có vài roi xém chút đánh lên hai hạt nhỏ trước ngực Tô Dục rồi, nếu mà đánh hư, sau này phúc lợi của y sẽ bớt đi. Y sẽ không cho Tô Mộ Dung yên đâu.

Hiện tại thế này, y đã cảm thấy hận đến mức muốn cắn chết nam nhân đó. Nếu không phải đánh không lại đối phương, y thật sự muốn lao tới.

Vừa bơi được cho Tô Dục, vừa mắng: “Thứ vô dụng, đánh người người không biết chạy à? Bị thương thành thế này, còn để lão tử hầu hạ người, sao người dám để lão tử đây hầu hạ?”

Miệng thì nói như thế, nhưng rắc phấn trị thương lên vết thương, băng bó, những việc nhỏ này y vẫn có thể làm tốt. Chính là tư vị đau lòng thật không dễ chịu, con mắt cứ luôn phấp lên toan thủy.

“Đừng khóc...” Tô Dục muốn vươn tay lau đi dòng lệ trên khóe mắt y, nhưng động đến vết thương, lại đổ đầy một thân mồ hôi lạnh.

“Mẹ nó đừng cử động! Đau chết người bây giờ!”, Lăng Ngạo vội ấn tay hần trở lại giường. Những vết thương này phải dưỡng vài ngày, cũng may không động đến gân cốt, nếu không sẽ càng lâu lành.

“Người đừng khóc, lần sau ta sẽ tránh. Y nuôi ta mười mấy năm, đánh một hai cái không là gì.” Tô Dục nói xong mặt đỏ lên, lầm bầm nhỏ tiếng: “Dù sao ta cướp mất nhi tử của y, lòng y không thoải mái, đánh vài cái cho tiêu giận rồi thôi.”

“Cái gì?” Cướp mất nhi tử? Câu này nghe thế nào cũng giống như Tô Mộ Dung có lý lẽ tử tình kết a.

“Ta. Ta...” Tô Dục lại nói không ra lời, hần không tiện nói.

“Đừng làm mè, lão tử không phải do người cướp được, là người bám lấy ta, giống như miếng keo dính, giấy cũng giấy không ra!” Lời của Lăng Ngạo có chút miễn cưỡng, nếu không phải y không nỡ buông tay, Hiên Viên Cẩm sớm đã đem người giải quyết rồi, cũng sẽ không lưu lại đến hôm nay. Nói ra, Hiên Viên Cẩm đối với y thật tốt, tiểu nam nhân này, không uống y thích hần.

“Ân, người nói sao thì là vậy.” Tô Dục không cãi lại, y nói thế nào thì thế ấy, chỉ cần y cao hứng.

Lăng Ngạo tỉ mỉ chu đáo chăm sóc Tô Dục, cũng không thềm đi gặp Tô Mộ Dung, đợi khi vết thương của Tô Dục khỏi rồi, y sẽ thu xếp hành lý rời khỏi đây.

Dù sao y đã nói rõ ý của mình rồi, tương lai Tô Mộ Dung muốn ở đây chết già, hay muốn tính toán rõ ràng món nợ năm đó là chuyện của bản thân Tô Mộ Dung.

Y trở về chỉ vì muốn thăm Tô Mộ Dung một lần, hơn nữa cũng muốn khuyên Tô Mộ Dung ra, Tô Mộ Dung ra rồi thì có thể gián tiếp làm hỗn loạn kế hoạch của rất nhiều người, y còn phải cùng Tô Mộ Dung nói thêm chút.

“Người muốn đi?” Tô Mộ Dung hỏi y trên bàn cơm. Đây là sau khi vết thương của Tô Dục đã khỏi, ba người lần đầu tiên ngồi ăn chung bàn.

“Ân, nam nhân của ta đang đợi ta, ta muốn trở về.” Lăng Ngạo gấp rau cho Tô Dục, trong lòng có người nhớ nhung thật hạnh phúc, ít nhất biết được bản thân không phải không ai cần. “Người cũng nên tìm bạn đời đi, khi bản thân mình được cần đến, sẽ đặc biệt vui vẻ, trong lòng cũng tràn đầy, người cũng nên buông bỏ những chuyện quá khứ, đi tìm nhân sinh của bản thân đi.” Lăng Ngạo dùng lời thăm thía khuyên nhủ.

“Đợi qua mười lăm tháng tám hãy đi.” Một mình Tô Mộ Dung đích thật cảm thấy rất tịch mịch, đặc biệt là sau khi nhìn thấy nhi tử của mình, được sống cùng nhi tử dưới một mái nhà, tuy không thường nói chuyện, nhưng biết người này đang ở bên cạnh mình, y đang ở đó, ở nơi mà khi Tô Mộ Dung muốn có thể đi gặp.

Tính toán đại khái ngày tháng, giơ ngón tay đếm đếm, “Còn gần hai tháng nữa mà.” Lăng Ngạo nói xong nhìn Tô Mộ Dung. “Nếu không người đi cùng chúng ta đi, đến biên quan gặp hần. Nói thế nào cũng là con dâu của người.”

Chân mày Tô Mộ Dung giật giật, cánh tay vốn muốn gấp rau cũng dừng lại, cái từ con dâu này sao y có thể dùng đến tự nhiên như thế, một chút cũng không cảm thấy kỳ quặc.

“Một người rất tốt, một bụng mưu kế, chẳng qua đối với ta không tồi, tướng mạo cũng được, rất soái. Rất hiểu chuyện, khi ta đến đây, hần muốn ta mang nhiều ngân lượng mua lễ vật cho người, còn khăn trương không thôi.” Khi Lăng Ngạo nhắc tới Hiên Viên Cẩm, ngữ khí tự nhiên cũng thả lỏng, nói cũng nhiều hơn.

“Sao người có thể đồng thời yêu hai người?” Tô Mộ Dung không thể nào lý giải. Tim của người chỉ có một, y làm sao có thể phân làm hai, còn khiến hai người bên cạnh đều cam tâm tình nguyện như vậy.

“Sao lại không thể? Muốn yêu bọn họ thì yêu thôi, thích lâu rồi sẽ biến thành thói quen, chậm rãi sẽ thành yêu, bọn họ đều yêu ta, mà ta đối với mỗi người trong số họ cũng đều giống nhau, nếu họ xảy ra chuyện, ta có thể lấy mạng ta ra cứu họ. Đây không phải tình huynh đệ, ta phân biệt được rõ, tình huynh đệ không phải như vậy.” Lăng Ngạo gấp một miếng thịt thả vào chén Tô Dục.

“Ta nhớ thứ mà họ thích ăn, màu sắc y phục mà họ thích mặc, thói quen cuộc sống thế nào. Khi không nhìn thấy sẽ mong nhớ họ, gặp được rồi sẽ cao hứng. Khi không vui thì luôn muốn tìm tới họ đầu tiên để tâm sự, muốn họ thay mắng chửi người đã chọc giận ta. Bọn họ cũng đối với ta như vậy, ta cảm thấy đây chắc là tình yêu rồi.” Lăng Ngạo mỉm cười với Tô Mộ Dung.

“Hần là đệ đệ của ta, cùng một mẹ sinh. Nhưng mà điều đó thì lại thế nào? Ảnh hưởng đến chúng ta tương thân tương ái sao? Yêu là chuyện của hai người, không liên quan đến người khác, chỉ cần thật lòng muốn ở bên nhau, sẽ phá được hết mọi khó khăn.” Lăng Ngạo vừa nói vừa gấp đồ ăn, khi y thấy Tô Dục gấp món y thích, y trừng mắt, Tô Dục sẽ ngoan ngoãn đem thứ đang chuẩn bị bỏ vào miệng đặt vào chén y. Y cười, thật ngoan.

“Nàng biết chứ?” Bữa cơm này Tô Mộ Dung nuốt không trôi nữa, dứt khoát bỏ đũa xuống, nói chuyện phiếm.

“Người đang chỉ nữ nhân đã sinh ra chúng ta à?” Lăng Ngạo nhướn cao mày, mắt phượng chớp chớp, hỏi.

Tô Mộ Dung khẽ gật đầu.

“Không tất yếu để nàng biết. Mọi người đều là người ích kỷ, ai cũng không có lý do chỉ trích ai. Nàng cũng không có tư cách chỉ trích hành động của ta.”

“Nàng không phải đã nuôi lớn người sao?” Tô Mộ Dung nhăn mày không vui hỏi.

“Chắc không phải là nàng đi, ta ăn cơm của tam vương gia trưởng thành, không có quan hệ với nàng. Trong tuổi ấu thơ hầu như không có ấn tượng của nàng, đều là tên râu sơn dương chiếm hữu cả.” Lăng Ngạo nhún vai, tỏ vẻ y không để ý tới nữ nhân đó.

“Tên râu sơn dương?” Tô Mộ Dung không hiểu. Đây là ai.

“Chính là nam nhân đã dạy ta võ công, luôn trông chờ lúc ta không khỏe muốn hại ta. Đặc biệt là hai năm nay, hần ta luôn cảm thấy ta cướp mất tam vương gia, nên hần xem ta như tình địch.” Lăng Ngạo nói lại đại khái.

“Tam vương gia thích người?” Tô Mộ Dung đen mặt đi, lần này triệt để không còn khẩu vị.

“Ai biết hần là thích ta, hay là thích người. Dù sao đối với ta đặc biệt tốt, ta muốn cái gì hần cũng cho. Đối với ta luôn cúi mình hạ khí, tính ra nguyên nhân đa phần vẫn là vì người thôi.” Lăng Ngạo không đợi Tô Mộ Dung tiêu hóa xong đã cho thêm liều thuốc kích thích. “Hoàng thượng hình như cũng thích nhìn ta, giống như thông qua vẻ ngoài của ta để nhìn thấy thứ gì khác.”

Tô Mộ Dung thật sự nuốt hết nổi, ngay cả uống rượu cũng cảm thấy khô khốc.

“Người suy nghĩ một chút, có muốn đi cùng chúng ta không?” Lăng Ngạo thu dọn chén đũa, Tô Dục vội giành đem đi rửa.

“Người nói xem y có đi cùng chúng ta không?” Buổi tối, Lăng Ngạo nằm sấp trên ngực Tô Dục, cắn tai Tô Dục nhẹ hỏi.

“Không biết.” Tô Dục rất thành thật, kết quả lại chọc cho đối phương bất mãn câu trả lời của hắn mà hung hăng cắn lên vai hắn trừng trị. Tô Dục lại hiểu rõ một chuyện, y muốn đáp án thì hắn nhất định phải nói cho y nghe, nhưng không thể nói thật. Ẩn giấu thích đáng và bị ức hiếp có thể coi như do sự xuẩn ngốc của mình, nhưng không thể để y không vui.

“Hừ!” Lăng Ngạo hừ một tiếng, lật người đi ngủ. Tên ngốc này, muốn chọc tức y sao.

“Đừng dỗi lão tử, vô ích!” Cho Tô Dục một chỗ, đối phương ngoan ngoãn chịu đựng, lúc này tâm tình của y mới tốt lên một chút. Hy vọng Tô Mộ Dung thật sự có thể đi cùng họ, tam vương gia và hoàng thượng sẽ cảm tạ y.

Tô Mộ Dung một đêm không ngủ, từng cảnh tượng cũ năm đó xuất hiện trước mắt y. Sự thật là y giận người đó, sau đó lấy một nữ tử thanh lâu làm vợ, rồi lại bị đoạt thê, sau đó thê tử hồng hạnh xuất tường, từng màn từng màn, như giấc mộng ập đến.

Cho đến cuối cùng, y nộ hỏa xung thiên, dựng ranh giới phân cách với thế giới bên ngoài, ngay cả thân sinh nhi tử của mình cũng bỏ lại. Mấy năm nay y đã làm gì thế này? Hận tất cả bọn họ, sau đó lại cuốn một hài tử vô tội khác vào vòng lẩn quẩn này.

Có lẽ hài tử đó nói đúng, nợ của mình thì phải tự mình đòi, đừng kéo lớp hậu sinh vào vòng ân oán của tiền bối. Vòng lẩn quẩn hận và oán này cũng nên kết thúc thôi. Mấy năm nay y sống không yên, có lẽ đã đến lúc buông bỏ.

Tô Mộ Dung thu xếp hành lý, lấy bảo kiếm của mình ra, nghĩ lại cuộc đời này người khác thiếu nợ y, y cũng mắc nợ rất nhiều người, như thân sinh nhi tử của mình, hài tử có tướng mạo giống mình đó, y không lưu lại ấn tượng của phụ thân gì trong đầu nhi tử. Nhẹ ve vuốt thanh kiếm trong tay, nếu đưa cho y, không biết y có thích hay không.

?

“Tử Trúc, ta cùng đi với người.” Tô Mộ Dung nói suy nghĩ của mình cho hai người Lăng Ngạo. Lăng Ngạo có thể che giấu tâm tình kích động của mình, lộ ra nụ cười lý giải. “Được, chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể lên đường.”

“Ta muốn đến kinh thành, người đi cùng ta đi.” Trong mắt Tô Mộ Dung mang theo mong đợi, y muốn tiếp xúc nhiều với nhi tử, cho nên muốn nhi tử cùng đi.

Y đến kinh thành, hơn một nửa là muốn báo thù của mình, không biết y sẽ cắt tam vương gia thành mấy khúc mới có thể giải hận.

Nếu đến kinh thành, tốt nhất là nên giải quyết luôn Phụng Hoàn, nữ nhân Phụng Hoàn này, Lăng Ngạo phải tự mình ra tay, không thể tiếp tục đợi nữa, nếu không càng lúc càng phiền toái.

“Được.” Lăng Ngạo nghĩ cũng không nghĩ liền đáp ứng, hoàng đế không thể thu lệnh, Hiên Viên Cầm lại không thể xuống tay, vậy thì phải do y tự động thủ. Y phải khiến cho lão yêu bà hoàng hậu đó biết, diệt nữ nhà bà ta giành nam nhân nào cũng được, chính là không thể giành nam nhân của Lăng Ngạo!

58. Chương 58: Hoàng Đế Là Tội Nhân

Ba người cùng lên đường, Lăng Ngạo không tránh né biểu hiện thân mật giữa mình và Tô Dục, có thể về ngoài này trông rất giống Tô Mộ Dung, không cưỡi ngựa được, Tô Mộ Dung cũng vậy, khi bình thường đều ngồi trong xe ngựa với y, Tô Dục điều khiển xe, hai người với hai gương mặt giống nhau mắt to tròng mắt nhỏ.

“Cái này cho người.” Tô Mộ Dung đem bội kiếm của mình tặng cho Lăng Ngạo. Lăng Ngạo nhận lấy, nhìn nhìn, rồi ngẩng đầu dùng vẻ mặt cảm kích nhìn Tô Mộ Dung, y đang cảm thấy bản thân thiếu một thanh kiếm, tuy không phải cao thủ dùng kiếm, nhưng có thứ này giắt trên lưng, rất uy phong a. Chính là cầm trong tay, cũng thấy rất soái rồi.

Lần trước Hiên Viên Cẩm nói muốn tặng y, kiếm không thiếu, nhưng không có cái y đặc biệt thích. Thanh kiếm này có lưỡi thuần màu đen, lại phiếm lên ánh sáng hắc lam, vừa nhìn đã biết rất đặc biệt, nhất định không phải hàng rẻ. Bộ dáng đơn giản phóng khoáng, không sang trọng xa hoa, kỳ thật khí chất của của hai người đều rất xứng với nó.

“Cảm ơn.” Yêu thích ôm vào lòng, sờ tới sờ lui.

“Ta đoán người cũng có thể sẽ thích.” Tô Mộ Dung đặt tay lên đầu Lăng Ngạo, nhẹ vuốt một cái, rất nhanh lại thu về.

Đây là nhượng bộ mà một người làm phụ thân như Tô Mộ Dung có thể làm ra, y đang lấy lòng nhi tử của mình.

“Ta rất thích.” Lăng Ngạo hầu như yêu không rời tay, khi sờ thanh kiếm này, liền cảm thấy rất thoải mái, ha ha, Tô Mộ Dung thật hào phóng.

Không phải y thấy tiền sáng mắt, mà vì thanh kiếm này y đích thật rất thích, khi vừa nhìn thấy, liền cảm giác như đã từng quen biết. Khi sờ vào, y cảm thấy trong thân thể có một đoàn nhiệt lưu lưu chuyển, ấm áp.

“Thanh kiếm này tên là ‘Xích Trục’, khi sờ có phải rất ấm áp?” Trong mắt Tô Mộ Dung có nhiều dịu dàng, thay kiếm này tuy là của y, kỳ thật y không thường dùng, y trời sinh thanh lãnh, không thích hợp dùng kiếm này.

“Ấn.” Rất ấm, có cảm giác như dòng máu cũng sôi lên. “Khi người cầm nó giết người, sẽ có cảm giác nhất, lần sau thử xem.” Tô Mộ Dung nói rất nhẹ nhàng, Lăng Ngạo vừa nghe liền run rẩy, hình như y thật sự chưa từng giết người, y cũng không muốn giết ai.

“Người chưa từng giết người?” Tô Mộ Dung thấy biểu tình rõ ràng là kinh ngạc của Lăng Ngạo, suy đoán.

“Không biết. Ta từng trúng chung độc, sau khi thoát chết, rất nhiều chuyện không còn nhớ nữa. Nhưng mà, ta đoán có thể là từng giết rồi, ha ha...” Giết người rồi không phải là chuyện gì đáng vinh quang, chưa từng giết người cũng không phải là chuyện gì mất mặt.

“Nga.” Tô Mộ Dung gật đầu, không nói tiếp vấn đề này. Mà hỏi y: “Người dự tính tiếp tục sống như vậy cùng họ sao?”

“Ấn, trước mắt cứ như vậy đi, tạm thời không có dự định tách ra.” Lăng Ngạo nói.

“Không cảm thấy trong nhân sinh thiếu đi thứ gì sao?” Tô Mộ Dung tiếp tục hỏi.

“Thiếu cái gì. Ngân lượng, Hiên Viên Cẩm hiện tại vẫn còn kiếm được. Nếu hấn không kiếm nữa, chúng ta cũng sẽ không đói chết, ta đã mua vài mảnh đất, đem cho thuê cũng đủ dùng. Hải tử, ta không đặc biệt thích, có hay không cũng vậy. Nếu tương lai hai người bọn họ cảm thấy sống thế này đủ rồi, muốn tách thì tách, cũng khó thể tránh khỏi.” Lúc này kỳ thật Lăng Ngạo vẫn rất thoát tục, thật ra cho đến tận lúc đó, y liệu có nở buồng tay không, y cũng không dám đảm bảo.

“Vậy người trăm năm sau thì sao?” Tô Mộ Dung hỏi tiếp.

“Trăm năm? Làm gì lâu đến vậy, chuyện ngoài ý muốn trong đời nhiều lắm, nói không chừng một ngày nào đó ta sẽ chết. Chẳng hạn như hòn đá từ trên trời rơi xuống thẳng vào đầu ta, ta liền trực tiếp đi gặp diêm vương, nghĩ quá xa thì mệt lắm. Nếu thật phải nghĩ tới, thì có lẽ một mình ẩn cư hoặc tìm một nơi dân phong thuần phác, thu một nghĩa tử, tương lai sau khi chết rồi chỉ cần có người thay ta hạ táng là được. Những cái khác không cần nghĩ nữa.” Lăng Ngạo cười nhạt, kéo rèm xe ra, nhìn bầu trời bên ngoài.

“Người xem, bầu trời bên ngoài rất đẹp, đừng mãi nhớ chuyện xưa cũ nữa, nghĩ thông một chút, kỳ thật đời người vẫn rất tốt” Lăng Ngạo gõ cửa xe, gọi Tô Dục: “Dục Nhi, nghỉ ngơi một lát, chúng ta uống miến

nước.”

“Ân.” Tô Dục điều khiển ngựa đi lên một bãi cỏ, thả ngựa đi ăn, ba người họ ngồi uống nước nghỉ ngơi.

“Đã lâu lắm không ra ngoài phải không? Kỳ thật ở một mình rất nhàm chán, tóm lại luôn cần phải có một người mình muốn thương, hoặc người thương mình.” Lăng Ngạo không thích ngồi dưới đất, sẽ làm dơ y phục mới của y, y ngồi trên chân Tô Dục, dựa vào ngực hắn, như vậy rất thoải mái.

“Dục Nhi, cho người ăn cái này.” Lăng Ngạo nhét miếng thịt khô vào miệng Tô Dục, Tô Dục không nói nhiều, vô cùng nghe lời nhai hết thức ăn y nhét vào miệng.

Mới đầu Tô Mộ Dung cực kỳ không quen nhìn hai người này khảnh khảnh ta ta trước mặt mình, nhưng thời gian lâu rồi, cũng không cảm thấy bọn họ có gì dung tục nữa, chỉ giống như tình nhân bình thường, chăm sóc cho nhau, quan tâm lẫn nhau.

Nhìn lâu rồi, sẽ càng cảm thấy bản thân cô đơn, y chỉ mới bốn mươi, mỗi khi quay đầu lại, bên cạnh luôn trống rỗng, khi Dục Nhi không có ở đây, trong căn nhà ngay cả âm thanh cũng không có, y đã vài tháng không mở miệng nói chuyện. Không có ai nói chuyện với y, cũng không có ai đáp lại lời của y.

“Cha, người cũng ăn đi.” Tô Dục đẩy đẩy gói thịt khô đến trước mặt Tô Mộ Dung.

“Được.” Khi Tô Mộ Dung nhìn Tô Dục, vẫn cảm thấy khó xử, giống như Lăng Ngạo nói, hắn thật sự vô tội, hắn không thể quyết định nơi mình sinh ra, sống tiếp là con đường duy nhất của hắn. Bản thân y nên tự đòi nợ của mình, cũng nên để hài tử này tự do. “Người cũng ăn nhiều một chút.”

Có thể do Tô Mộ Dung hầu như chưa từng quan tâm hắn, cho nên khi y hiếm được một lần quan tâm, khiến Tô Dục cảm động đỏ cả mắt.

Lăng Ngạo đưa nước cho Tô Dục, nói nhỏ vào tai hắn: “Mọi người đều yêu người, người không cô đơn.” Thật ra y luôn hiểu, nội tâm Tô Dục luôn rất cô đơn, kỳ thật hắn không bị uốn éo tâm lý đã là không tồi rồi, mười mấy năm đối diện với một phụ thân nhìn mình như thù địch, năng lực thừa nhận của tâm lý thật mạnh.

“Ân.” Tô Dục cúi đầu, hít thở có chút khó khăn. Mất nửa ngày mới đỏ mắt ngẩng đầu lên, tiếp tục ăn.

Trong quá trình Tô Mộ Dung có dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục ăn như chốn không người. Cho đến khi ăn no, Tô Mộ Dung duỗi lưng, Lăng Ngạo cũng không chút hình tượng duỗi tay duỗi chân, mà Tô Dục thì thu dọn mọi thứ như bình thường.

“Ăn no rồi, nên hoạt động gân gân cốt.” Lăng Ngạo nghiêng đầu, khoe môi cười nhạt, vô cùng bình tĩnh nói: “Bằng hữu, chúng ta ăn xong rồi, các người ăn xong rồi thì xuất hiện, hay xuất hiện bây giờ luôn?”

Ai cũng không muốn giả ngốc, ngay cả Lăng Ngạo cũng phát giác, hai người kia đã sớm phát hiện, chỉ là không muốn phá hoại bầu không khí dùng cơm.

Không ai xuất hiện, Lăng Ngạo trề môi. “Các người không ra, chúng ta liền đi.” Tô Dục thu dọn xong mọi thứ, cũng xác định nên tiếp tục lên đường, để đến trời tối có thể tìm được chỗ nghỉ chân.

“Tô công tử, chúng ta phụng mệnh đến mời lệnh tôn và lệnh đệ tiến cung một chuyến.” Người đi ra rất khách khí, mang khăn che mặt.

“Các người là người của ai? Hoàng thượng hay hoàng hậu?” Lăng Ngạo nhăn mày, mặt lạnh đi. Cổ lãnh đạm này quả thật giống Tô Mộ Dung như đúc.

“Tô công tử tiến cung rồi không phải sẽ biết sao.” Người đó vẫn cung kính trả lời.

“Nếu người là người của hoàng thượng thì trở về chuyển cáo hoàng thượng, không cần hắn mời, chúng ta cũng sẽ đi tìm hắn. Nếu là người của hoàng hậu, vậy thì chuyển cáo cho yêu bà đó, nữ nhân nên ở trong nhà nuôi hài tử, đừng ra ngoài gây chuyện thị phi, cẩn thận vào tuổi này mà còn bị phê!” Lăng Ngạo trước giờ chưa từng cảm thấy miệng của mình lại độc như thế, có thể trước đây y không có cơ hội phát huy, hiện tại biến thành Tô Tử Trúc, y không cần cố kỵ gì nữa muốn nói gì thì nói đó.

Ba người Tô gia lên xe ngựa, cũng không thèm quản người sau lưng mang về mặt nuốt phải ruồi bọ, đánh xe rời đi.

“Trời! Đại ca, vừa rồi ta không có nghe sai chứ?” Một tên hắc y trong đó mở miệng, không ngờ có người dám mắng hoàng hậu là yêu bà. “Trở về bẩm cáo nguyên văn cho chủ tử, chuyện này chúng ta lo không nổi. Hiện tại vẫn tiếp tục đi theo.” Người được gọi là đại ca lên tiếng, mọi người làm theo, bảo hộ cũng được, theo dõi cũng được, tóm lại không thể mất tung tích người.

Vào kinh thành, người đầu tiên Tô Mộ Dung đến bái phỏng là tam vương gia. Quản gia của tam vương gia vừa thấy là Lăng Ngạo, lập tức mở rộng cửa, vui mừng hân hoan chào đón Lăng Ngạo.

“Tam vương gia có ở trong phủ không?” Lăng Ngạo đợi sau khi Tô Mộ Dung ngồi xuống mới hỏi quản gia.

“Lão nô đã phái người đi mời vương gia hồi phủ rồi, xin Tô công tử đợi cho giây lát.” Quản gia phái người dâng trà.

“Chúng ta muốn tắm rửa, phiền quản gia chuẩn bị một chút.” Lăng Ngạo không chịu nổi nhất chính là người dơ, cả ngày không tắm rất khó chịu. Chỉ cần y có khí lực động ngón tay liền nhất định phải đi tắm cho sạch.

“Vâng, lão nô lệnh người chuẩn bị.” Quản gia cong lưng lui xuống, Lăng Ngạo thở hắt ra, cuối cùng có thể thoải mái một chút rồi.

“Nàng cũng ở đây, người muốn gặp nàng không?” Lăng Ngạo dò hỏi ý kiến Tô Mộ Dung.

“Đến lúc lại nói sau.” Tô Mộ Dung không xác định lát nữa y sẽ làm ra chuyện gì, y vẫn chưa muốn gặp nữ nhân đó. Tô Mộ Dung đang áp chế nộ ý trong thân thể mình, y vẫn không thể quên chuyện cũ, mối hận đoạt thê.

“Có lẽ khi người nhìn thấy nàng sẽ không còn hận như thế nữa. Kỳ thật nghĩ kỹ, tất cả chẳng qua chỉ có vậy, hận và oán đều là do bản thân tự gia tăng cho mình, có ai là không làm sai chuyện gì bao giờ.” Lăng Ngạo lấy y phục sạch sẽ, cùng Tô Dục chui vào một thùng tắm, có thể chà lưng cho nhau. Tô Mộ Dung tắm xong rất nhanh, thay y phục mới bước ra.

Khi ba người đang uống trà thơm, tam vương gia lao về như cơn gió. Khi hắn nhìn thấy hai Tô Tử Trúc giống nhau như đúc, chỉ hơi ngạc nhiên một chút liền nhận ra Tô Mộ Dung: “Dung đệ...”

Kháo! Ổn quá đi, da gà da vịt rơi đầy đất. Chẳng qua nhìn vẻ mặt già nua rơi lệ của tam vương gia, thật sự đáng thương, khi nhìn thấy người mình ngày nhớ đêm mong, hắn kích động nói không ra lời.

“Vương gia, các người nói chuyện đi, ta và Dục Nhi ra ngoài.” Lăng Ngạo kéo tay Tô Dục đi ra, đến thẳng gian phòng trước kia của y, bài trí bên trong vẫn giống như lúc y đi. “Chúng ta ngủ thôi, mặc bọn họ cự cãi.”

Tô Mộ Dung vẫn cảm thấy rất an ủi khi tam vương gia vừa nhìn đã nhận ra mình, dù sao nhiều năm không gặp, hắn vẫn là không quên y.

“Dung đệ...” Tam vương gia vươn tay về phía Tô Mộ Dung, hai chân run rẩy bước từng bước lại gần. Muốn ôm y, nhưng bị Tô Mộ Dung tránh đi. “Vương gia, thỉnh tự trọng.” Tô Mộ Dung lạnh lùng nói.

“Dung đệ, nhiều năm đã qua, người vẫn không tha thứ cho ta sao?” Tam vương gia khóc đỏ hai mắt, không ngừng dùng mu bàn tay lau nước mắt, sợ không nhìn rõ được người trước mặt.

“Sao ta có thể tha thứ cho người? Người cướp thê ta đoạt con ta, bảo ta làm sao tha thứ cho người? Thậm chí người còn làm chuyện cầm thú cũng không bằng đó với ta, sao người dám mở miệng yêu cầu ta tha thứ cho người?” Tô Mộ Dung tức giận gầm lên, hận và oán trong lòng y lập tức toàn bộ trào ra, áp chế nhiều năm, y có bao khổ bao oán, ai có thể hiểu được.

“Dung đệ, nếu ta nói từ trước tới nay ta chưa từng làm chuyện gì có lỗi với người, người sẽ tin sao? Trừ lần đó cưỡng bức người ra, từ trước tới nay ta chưa từng làm chuyện gì có lỗi với người nữa, thật sự không có.” Tam vương gia khóc không còn chút hình tượng, Tô Mộ Dung liếc xéo nhìn hắn, trong mục quang không chút lay động.

“Sao ta còn tin tưởng người được? Người lừa ta còn chưa đủ sao? Xem ta là tên ngốc à, để người chơi đùa trong lòng bàn tay, người sẽ cảm hứng?” Tô Mộ Dung không phát hiện khẩu khí của mình có bao nhiêu phần trách cứ, có bao nhiêu ủy khuất từ trong lời nói lộ ra.

“Dung đệ, ta chưa từng lừa người. Dục Nhi không phải hài tử của ta, ta cũng chưa từng chạm vào nàng một ngón tay. Ta chỉ đối với người...”

“Đủ rồi, đừng nói nữa! Nếu không phải là người, tại sao nàng rời bỏ ta? Nếu không phải do người, gia đình vốn hạnh phúc của ta sao rơi vào bước đường thê ly tử tán?” Tô Mộ Dung gầm lên.

“Trừ ta ra, Dung đệ, người cảm thấy còn ai khác?” Ánh mắt của tam vương gia càng thêm âm trầm, hẳn muốn nói ra, nhưng hẳn do dự.

“Người có ý gì?” Tô Mộ Dung lạnh lùng hỏi. Sớm đã không còn là thời niên thiếu vô tri, cho nên, y có thể bình tĩnh suy nghĩ. Cho dù hiện tại thù nhân đoạt thê ở trước mặt, y cũng có thể bình tĩnh suy nghĩ lời nói của tam vương gia.

“Dung đệ, ta làm người thế nào người còn không biết sao? Người tử mĩ nghĩ đi, ta là người nguyện ý đi vòng như thế sao?” Tam vương gia thở dài, hẳn muốn Tô Mộ Dung suy nghĩ, nghĩ thật kỹ. Nhiều năm như vậy, ân oán quá khứ vốn đã bị vùi chôn, mọi người có thể bình tĩnh suy nghĩ chuyện gì xảy ra.

Tô Mộ Dung không nói gì, chìm vào trầm tư. Nhưng má, không phải y không có chút phòng bị nào, tam vương gia tiếp cận y một bước, y liền lùi một bước.

“Người chưa từng chạm vào nàng? Vậy ai chạm vào nàng? Dục nhi là hài tử của ai?” Tô Mộ Dung ngẩng gương mặt lạnh lùng, trừng con mắt như hàn băng, trong lòng y có đáp án, nhưng lại không thể tìm được lý do.

“Dung đệ, người đã nghĩ đến rồi mà, tại sao không thừa nhận?” Tam vương gia bước thêm một bước, Tô Mộ Dung không lùi lại. “Cho ta một lý do.” Tô Mộ Dung dù sao cũng không còn là thiếu niên khí thịnh, hành sự không chừng mực, huống hồ y cũng muốn biết những năm qua có phải mình thật sự hận sai người rồi không.

“Lý do, trầm cho người!” Thanh âm vừa tới, cửa đã mở, một nam tử bước nhanh vào. Hoàng bào phủ người, khí phách hiên ngang.

“Hoàng huynh.” Tam vương gia có chút kinh ngạc, hoàng đế sao lại đến đây?

“Mộ Dung, lý do chính là trầm thích người.” Hoàng đế bày tỏ thẳng thừng. “Từ lần đầu tiên gặp mặt người, trầm đã thích người. Nhưng lúc đó trầm vừa được phong làm thái tử, không thể làm theo ý muốn truy cầu người mình thích. Nhưng lão tam thì khác, hẳn muốn làm gì thì làm, ta ghen tỵ các người.”

Hoàng đế thế nhưng không tiếp tục che giấu hành vi trong quá khứ, phơi bày toàn bộ chuyện cũ ra.

“Chúng ta không có gì!” Tam vương gia phản bác.

“Các người lúc đó còn chưa có, nhưng tương lai khó bảo đảm sẽ không bên nhau.” Hoàng đế tức giận nói: “Năm đó phụ hoàng do dự giữa trầm và người, nếu không phải trầm thuận theo ý ngài lấy nữ tử đó làm vương phi, thì hoàng vị này không nhất định là của trầm. Trầm quá mong muốn thành công, muốn chứng minh, trầm cho dù chỉ lớn hơn người hai tuổi nhưng vẫn ưu tú hơn người rất nhiều, khiến người rút lại thật xa sau lưng trầm.” Từ nhỏ đã bị so sánh với đệ đệ thông minh, người khác không thể hiểu nổi. Tuy là đồng phụ đồng mẫu, nhưng đãi ngộ lại bất đồng, hẳn không muốn tiếp tục như thế. Tô Mộ Dung lạnh lùng nhìn hẳn, hẳn ghen tỵ tam vương gia và y thân thiết. “Tướng mạo các người thật quá giống, người bình thường căn bản không thể nhìn ra.”

“Đúng, ai cũng bảo nữ nhân tử mĩ như kim, nhưng nàng chưa từng phát hiện, trầm liên thủ với lão tam khiến nàng tin tưởng, nữ nhân đó mới ngu ngốc làm sao.” Mắt hoàng đế cũng đỏ bừng, từ khi người của hẳn trở về báo tin, hẳn ngày đêm trông ngóng, chỉ trông đến giây phút hẳn gặp lại y. Cuối cùng không còn phải tiếp tục nhìn nhử tử của y hoặc bức họa trên tường mà nhung nhớ.

“Tại sao người phải làm như thế? Sau khi làm chuyện tăng tị với nàng, sinh hài tử rồi còn đẩy lên người Diệu Dương.” Tô Mộ Dung không thể không khinh bỉ nhìn người không dám thừa nhận hành động của

mình.

“Nữ nhân đều rất tham lam, nàng từng vọng tưởng trở thành vương phi, nếu trẫm nói với nàng trẫm là thái tử, đứa trẻ nàng sinh là hoàng tử, còn không phải sẽ trông lên làm hoàng hậu sao? Thêm nữa, nếu lúc đó vương phi của trẫm biết, nàng đã sớm không sống nổi tới hiện tại rồi, còn có thể an nhàn hưởng thụ vinh hoa phú quý sao.” Hoàng đế chưa từng cảm thấy mình làm sai điều gì. Hắn chính là nam nhân đáng thương không thể có được người mình thích.

“Tại sao ngươi phải chiếm hữu nàng? Ngươi có biết nàng là thê tử của ta không?” Đã chiếm vợ của y còn có thể nói đường hoàng như thế, không cần mặt mũi sao!

“Dựa vào cái gì nàng có thể ngủ bên cạnh ngươi, có thể được ngươi che chở? Ngươi chính là nên để người ta phúng trong lòng bàn tay thương yêu cả đời, ngươi lại đi phúng nàng, trẫm đương nhiên muốn biết người mà ngươi phúng trong tay có tư vị gì, khiến ngươi cam tâm tình nguyện sủng nàng yêu nàng. Sự thật thì, nàng chẳng qua chỉ vậy thôi. Nếu không phải nàng thỉnh thoảng nói chuyện phát sinh của ngươi cho ta biết, trẫm sớm đã cắt đứt liên hệ với nàng.” Hoàng đế cũng là một người điên cuồng, hần bước tới một bước, kéo Tô Mộ Dung ôm vào lòng.

Tô Mộ Dung chưa từng nghĩ tới khí lực của hắn lại lớn như vậy, hơn nữa nội lực cao như thế, y giãy không ra.

“Mộ Dung, hiện tại không ai có thể ngăn cản trẫm chọn người mình thích nữa, ngươi theo trẫm tiến cung đi, trẫm sẽ yêu thương ngươi, trước đây chúng ta không phải sống rất vui vẻ sao, ngươi ngày ngày cùng chúng ta ẩm rượu luận thơ, sau này chúng ta ngày ngày đều có thể bầu bạn khoái lạc như thế.” Hoàng đế ôm Tô Mộ Dung, chết cũng không chịu buông, Tô Mộ Dung xanh mặt, trừng mắt nhìn hắn.

Tam vương gia lúc này không vội lao tới giành người về, hắn lãnh tĩnh nói: “Hoàng huynh, ta thay ngươi gánh vác ô nhục mười mấy năm, thay ngươi chiếu cố nữ nhân đó mười mấy năm, ta một câu oán than cũng không có. Ta chỉ muốn ngươi đừng làm khó Dung đệ, y có quyền chọn sống bên ai, cho dù y muốn nữ nhân đó, chúng ta cũng không thể tiếp tục cưỡng ép y nữa. Chúng ta đều từng là người y tín nhiệm nhất, đến cuối cùng chúng ta lại đều biến thành người thương tổn y sâu nhất, nhìn y khó chịu, ta thật đau lòng.”

Cái này còn giống lời của người a, Lăng Ngạo nằm sấp trên nóc nhà, xem tình cảnh cầu huyết nhất tề hại nhất của lịch sự, thăm mặc niệm, không thể trách Tô Tử Trúc thích Hiên Viên Cẩm, đây gọi là di truyền.

59. Chương 59: Ân Oán Đã Là Chuyện Cũ

Tô Mộ Dung nhìn nam nhân mình đã từng tín nhiệm, trong lòng chợt dâng lên một chút ám áp. Y quay lại nhìn hoàng thượng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta có chết cũng không làm theo nguyện của ngươi!” Tô Mộ Dung hận hoàng thượng, nếu không phải hắn, y vẫn sống yên cùng nữ nhân của mình, bọn họ vẫn là bằng hữu.

Nhưng hiện tại, vì sự ghen tỵ của hắn, bằng hữu biến thành thù địch, còn khiến y cảm hận làm Hoàng Phủ Diệu Dương mười mấy năm nay, đó là bằng hữu chi giao của y. Tuy hắn từng làm chuyện vô sỉ với y, nhưng trong sự cảm hận của y, việc đó không chiếm bao nhiêu phần.

“Hận đi, hận còn tốt hơn là quên lãng. Nếu ngươi quên trẫm, trẫm mới sợ.” Hoàng đế nói xong muốn hôn Tô Mộ Dung, Lăng Ngạo mở miệng thật lớn, hiện tại, người đã bốn mươi tuổi còn diễn màn này, thật sự chịu không nổi, sức mạnh của ái tình thật vĩ đại, có thể khiến một nam nhân y quan chỉnh tề biến thành cầm thú.

Khi hoàng thượng nhìn Lăng Ngạo, dù có dục niệm, nhưng cũng áp xuống, xem ra ma lực của y không đủ lớn. Không bằng lão đầu tử đã bốn mươi tuổi đó.

“Có phải ta không có mê lực không?” Lăng Ngạo cắn tai Tô Dục hỏi hắn.

“Không, rất có mê lực.” Tô Dục trả lời khiến y an tâm. Lăng Ngạo thỏa mãn gật đầu, thoải mái hơn nhiều, cúi đầu, tiếp tục xem kịch.

“Hoàng huynh, người buông Dung đệ ra!” Tam vương gia khấn trương, đi tới kéo tay hoàng đế.

“To gan!” Hoàng đế gầm lên, nhưng chết cũng không chịu buông tay Tô Mộ Dung. Tình huống này không tốt lắm a, tay của hoàng đế có thể tùy tiện kéo hay sao?

“Hoàng Phủ Diệu Minh, người buông ra!” Tô Mộ Dung gầm xong co chân phải lên, đá ra, mũi chân vừa hay đá trúng đầu hoàng đế.

Oa, Tô Mộ Dung thật lợi hại, ngay cả đầu của hoàng đế người cũng dám đá, liệu có bị tội tru di cửu tộc hay không a? Ngần vịn lần dừng liên lụy ta!

“Mộ Dung! Người thế nhưng dám đá trẫm!” Hoàng đế hiển nhiên cũng không dám tin, nói thế nào hắn cũng là nhất quốc chi quân, thế nhưng bị người đá vào đầu sưng một cục, mặt mũi của hoàng đế hấn mất hết rồi.

“Đá người là còn nhẹ đó! Người đường đường nhất quốc chi quân, lại đi cướp thê tử của bình dân, người làm hoàng đế mà không biết liêm sỉ, còn sợ bị người đá sao?” Tô Mộ Dung nói xong tấn công hoàng đế, vận chưởng phong, mang theo sát ý nồng đậm lao về phía hoàng đế.

“Mộ Dung, người thật sự hận trẫm thế sao?” Hoàng đế hỏi một vấn đề cực kỳ ngu xuẩn.

“Người nói xem? Hoàng Phủ Diệu Minh, hôm nay ta quyết lấy mạng chó của người, ân oán nhiều năm nay cũng phải kết thúc rồi.” Tô Mộ Dung chiêu chiêu tấn công vào tử huyệt của hoàng đế, chỉ cần bị trúng một chiêu thì không chết cũng tàn phế. Hoàng đế vừa tránh vừa tức giận gầm lên: “Trẫm có chỗ nào không tốt?”

Kháo! Tại sao bắt kể niên kỷ lớn nhỏ, bắt luận nam nữ khi bị người ta cự tuyệt đều hỏi câu này vậy, câu này lưu hành dữ vậy sao.

“Không nhìn trúng người, chỗ nào cũng không tốt, nhìn trúng người, chỗ nào cũng tốt.” Tô Mộ Dung miệng đáp trả, nhưng động tác ở tay không chút chậm trễ, chiêu thức càng thêm lợi hại, như gió bão giận dữ đổ ụp lên người hoàng đế, hoàng đế không tránh nữa, bắt đầu phản kích.

Hai người đều là cao thủ, hươu chưởng hươu quyền tốc độ cực nhanh, khiến Lăng Ngạo nhìn tới hoa cả mắt, có chút tương tự như đánh đấm qua lại trong ‘Đường Bá Hổ điểm Thu Hương’.

Tam vương gia vẫn luôn đứng một bên không can thiệp, chỉ là ánh mắt luôn nhìn chăm chăm hai người, hấn đứng một bên Tô Mộ Dung, chỉ cần hoàng đế không tổn thương y, hấn sẽ không chen vào, có vài chuyện, cũng nên giải quyết thôi. Hôm nay bắt luận là ai đánh bị thương, đều là tất nhiên.

Không thấy máu, không tổn thương ai, thì ân oán này, vĩnh viễn không thể nào trở thành quá khứ. Ân oán giữa bọn họ xong rồi, hấn sẽ dễ thỉnh tội với Tô Mộ Dung. Mỗi người đều có dự định riêng.

Lăng Ngạo nhìn một lúc, chỉ cảm thấy choáng đầu, y nhắm mắt lại, dựa đầu vào vai Tô Dục, cắn lỗ tai hấn hỏi: “Tương tai ta cưới vợ, người có chiếm vợ của ta không?”

Tô Dục trừng mắt nhìn y như nhìn quái vật, mắt nửa ngày mới phun ra một câu: “Ta sẽ không để người rời khỏi ta, ta không cho phép người lấy vợ.”

“Thiệt bá đạo a!” Lăng Ngạo không muốn nhìn thấy cảnh tượng bọn họ đánh nhau, y cũng không muốn học lõm, như vậy còn không bằng đùa giỡn với nam nhân nhà mình, bớt lãng phí thời gian.

Kéo tiểu nam nhân của mình, dâng lên đôi môi non mềm, cùng hấn môi lưỡi triền miên.

Khi hai người đang hôn nhau tới thở dốc, trong phòng phát ra một tiếng âm, Lăng Ngạo và Tô Dục vội tách ra nhìn xem là chuyện gì. Oa! Đánh gian phòng thủng một lỗ rồi, đất cát văng đầy đất.

“Dục Nhi, người có thể đánh tường ra một lỗ động như vậy không?” Lăng Ngạo kéo tay áo Tô Dục truy vấn. “Có thể, nếu người dùng toàn lực cũng được.” Tô Dục ôm thắt lưng y, cũng giống như khi hai người lên lút trèo lên đây, trước tiên không cần quan tâm người bên dưới có thể nghe thấy động tĩnh hay không, dù sao bọn họ đã cố gắng cẩn thận hết sức.

Náo nhiệt a, sao có thể không đi xem. Sau khi Lăng Ngạo kéo Tô Dục về phòng liền chạy ra từ đường cửa sổ, lao thẳng lên nóc nhà. Biết rõ đến nhìn không tốt lắm, nhưng dù sao cũng là cha của Tô Tử Trúc, làm nhi tử muốn biết chuyện của cha, cũng không phải rất kỳ quái.

“Ta lợi hại đến vậy sao?” Lăng Ngạo nhìn cánh tay nhỏ nhắn của mình, tay này chính là cầm ngân phiếu cầm dao phẫu thuật, chứ sao có thể làm chuyện thô lỗ này.

“Ân.” Hai người Tô Dục nhảy lên nóc phòng khác, nhìn được rõ hơn.

“Hoàng Phủ Diệu Minh, hôm nay ngươi để mạng lại đi.” Tô Mộ Dung đỏ mắt, tuy nói là đánh quyền không, nhưng dùng hết lực. Hoàng đế không nỡ tổn thương y, cũng đã chịu mấy quyền.

“Bọn họ muốn đánh đến khi nào a?” Lăng Ngạo thò tay vào lòng Tô Dục, nhớ hình như trong ngực hắn có chứa nửa bịch kẹo dẻo. Không tìm thấy kẹo, chỉ mò được một túi tiền, bên trong là bạc cứng cứng, thất vọng bĩu môi: “Ta đói rồi. Nửa bao kẹo dẻo đâu mất rồi?”

“Hư rồi. Ta vứt rồi.” Tô Dục giống như hài tử làm sai chuyện, đặc biệt khi nhìn thấy Lăng Ngạo sụ mặt. “Ta đi tìm chút điểm tâm. Tô Dục hôn hôn mặt Lăng Ngạo, thả người phóng xuống, đi tìm đồ ăn cho Lăng Ngạo.

Lăng Ngạo dài cổ đợi đồ ăn về, bên kia vẫn đánh nhau ngập trời, cứ như phim võ hiệp, thỉnh thoảng liếc một cái, xem thử có tử thương chưa. Có thể là sức mạnh của họ ngang bằng, cho nên đánh mãi vẫn không phân cao thấp.

Không bao lâu sau Tô Dục trở về, trong tay cầm hộp đựng cơm, đây là đến nhà bếp cần quét, nếu không sao có nhiều đồ như vậy.

“Ăn đi, còn nóng đó.” Tô Dục gấp một miếng thịt đưa tới miệng Lăng Ngạo, Lăng Ngạo không chút khách khí nuốt vào bụng. Một bên có tiểu nam nhân của mình dứt đồ ăn, một bên thưởng thức cha mình đuổi giết thù nhân, ít nhất cái này không phải người bình thường có thể thấy được.

Cuối cùng bọn họ đánh đến khi mặt trời lặn, kết thúc bằng hoàng thượng bị Tô Mộ Dung đánh xưng mặt, phun máu.

“Đánh xong rồi, ngươi đoán xem tiếp theo họ sẽ làm gì?” Lăng Ngạo dựa lên người Tô Dục, bình tĩnh hỏi hắn.

“Không biết.” Tô Dục nói thẳng, hôm nay đối với hắn mà nói, dả kích thật sự không tính là ít. Thì ra phụ thân của mình không phải là tam vương gia, mà là hoàng thượng. Nhưng hắn không bận tâm, chỉ là nữ nhân đó thế nhưng ngay cả việc ai ở bên mình cũng không thể làm rõ, hắn cảm thấy nàng thật không đáng.

Bỏ lại nam nhân đối đãi tốt với mình. Sau đó lại bị người ta ném đi như ném gói đồ, nàng cảm thấy sống như vậy đáng sao? Chỉ vì mấy kiện y phục đẹp, mấy bộ trang sức dễ nhìn?

“Thích thế nào thì thế ấy đi, chúng ta đi ngủ thôi.” Lần này thật sự là đi ngủ, không phải lấy cớ đi ngủ chạy đi xem lén.

“Đợi một chút.” Tô Dục kéo y lại. “Ngươi không phải muốn nói với hoàng đế về chuyện chỉ hôn của Hiên Viên tướng quân sao?”

“Tên ngốc. Lúc này đang nổi giận a. Đợi vài ngày nữa mới thử, nếu hoàng thượng không chịu thu hồi lệnh, vậy thì chỉ có thể tự mình động thủ thôi. Muốn trèo lên giường nam nhân của lão tử, không có cửa đâu.” Lăng Ngạo bảo vệ địa vị của mình, bất luận là ai, cũng đừng mơ chiếm cứ.

Tô Mộ Dung hôm đó uống thật say cùng tam vương gia, sau đó nữ nhân kia đến, khi thấy Tô Mộ Dung thì quả thật ngây cả ra, căn bản không nghĩ tới cuộc đời này còn có thể gặp lại Tô Mộ Dung. Khóc đến đứt ruột đứt gan, gương mặt xinh đẹp đầm lệ, đáng thương động lòng người, nếu là vào mười mấy năm trước Tô Mộ Dung nhất định không chút do dự kéo nàng vào lòng, dù sao cũng là nữ nhân mình đã chọn, nhưng hiện tại, hắn không có một chút cảm giác nào.

“Tô lang ~” Nữ nhân nhẹ giọng gọi nam nhân trước đây của mình, khóe môi Tô Mộ Dung giật giật vài cái, vô cùng lễ mạo gật đầu xa lạ nói: “Thỉnh phu nhân tự trọng, gọi tại hạ là Tô Mộ Dung.”

Nước mắt của nữ nhân càng nhiều, nam nhân này từng sủng nàng yêu nàng như thế, nhưng nàng vì vinh hoa phú quý mà từ bỏ nam nhân tốt thế này, nàng đã làm gì vậy?

“Người về trước đi.” Tam vương gia bảo nha hoàn đưa nàng về viện, tam vương gia biết cây kim này luôn găm trong cổ họng Tô Mộ Dung, nhìn thì không thấy, nhưng vẫn luôn vướng trong đó.

Nữ nhân đi rồi, ba bước lại quay đầu một lần, mà Tô Mộ Dung vẫn không nhìn nàng thêm lần nào nữa. Tình cảm không còn, đã thật sự là quá khứ. Muốn tái hợp, ông trời không cho cơ hội lần thứ hai.

“Dung đệ, người muốn trừng phạt ta thế nào cũng được, ta sẽ không trả đũa.” Năm đó, hắc thay hoàng huynh gánh chịu tội danh, Tô Mộ Dung từng tìm đến nhà hắc lý luận, lúc đó, hắc cũng rất ủy khuất, thấy người mình thích đứng ở đó chỉ vào mũi mình mắng chửi, trong lòng khó chịu, nhất thời tức giận gầm lên: “Ta không chỉ muốn nàng, mà còn muốn người!”

Cứ như vậy, hắc cưỡng chiếm thân thể Tô Mộ Dung, sau khi thái tử lúc đó biết được tin tức, muốn đón Tô Mộ Dung vào thái tử điện, kết quả xem chút để Tô Mộ Dung hỏa thiêu cả thái tử điện.

Hiện tại cũng đã đến lúc hắc nên trả món nợ này rồi, tam vương gia nâng bình rượu lên rót mạnh, Tô Mộ Dung cái gì cũng không nói. Bóp nát ly rượu trong tay ném về phía tam vương gia, tam vương gia không tránh, mảnh vỡ của ly rượu cắt đứt một lọn tóc của hắc.

Cắt tóc đoạn tình đoạn nghĩa. Y cắt đứt tất cả vướng bận giữa bọn họ.

“Mấy năm nay đa tạ người chiếu cố Tử Trúc. Tương lai y sẽ báo đáp người.” Tô Mộ Dung quay người đi. Tam vương gia đuổi theo. “Dung đệ, chúng ta có thể nào trở lại làm bằng hữu không, ta không cần gì khác, chỉ cần người thỉnh thoảng đến thăm ta, có thể biết người sống thế nào là đủ rồi.”

“Tam vương gia, cần gì khổ sở vậy, đừng tiếp tục gia tăng phiền não nữa.” Tô Mộ Dung cảm thán một tiếng. “Tên Hiên Viên Cẩm kia đã có hôn ước, Tử Trúc vì thế mà phiền lòng, người có thể giúp thì giúp họ một chút, tình này tương lai ta sẽ trả lại.” Tô Mộ Dung quay người phóng đi, tam vương gia nhìn theo thân ảnh của y đứng mãi không động.

Tất cả đều là vì tình a, chữ tình này quả thật giày vò người.

Sáng sớm Lăng Ngạo cùng tiểu nam nhân của mình trèo ra khỏi ổ chăn đi tìm Tô Mộ Dung, nghe thấy tin hắc đã đi, cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

“Tam vương gia, nếu đã như vậy, chúng ta cũng không tiếp tục làm phiền nữa.” Lăng Ngạo gật gật đầu với tam vương gia chuẩn bị ly khai.

“Tử Trúc, người không hận ta sao?” Tam vương gia trong một đêm già đi rất nhiều, khí thế uy nghiêm trước kia giống như đã tan biến sạch trong một đêm.

“Hận người cái gì? Hận có thể khiến chuyện không muốn phát sinh không phát sinh sao? Nếu là thế, thì mọi người đều thích hận rồi.” Lăng Ngạo mỉm cười vỗ vai tam vương gia. “Ta phải cảm tạ người, dù sao người cho ta niềm vui vẫn nhiều hơn thống khổ, người không bạc đãi ta, người đối với ta tốt, ta biết. Tuy người là thông qua ta mà đối tốt với người khác, ta hiểu, nhưng dù sao người thu lợi là ta. Ta nên cảm kích người.”

“Người đừng nói như thế, ta già còn không nghiêm, hơn nữa ta đã lừa dối người.” Tam vương gia rõ ràng thích Tô Mộ Dung, nhưng vì Tô Tử Trúc và Tô Mộ Dung tướng mạo rất giống nhau nên hắc chiếm thân thể Tử Trúc, còn nói thích Tử Trúc, kỳ thật hắc biết rõ hắc thích chính là gương mặt giống với Tô Mộ Dung và bản tính thanh lãnh đó.

“Đừng nói lừa hay không, người không làm khó ta, ta biết.” Khi Lăng Ngạo quay người muốn đi thì tam vương gia nói: “Thân sự của Hiên Viên Cẩm, hoàng thượng không thể thu hồi mệnh lệnh, người dự tính làm thế nào?”

“Ta nhớ hoàng thượng thích thả người vào trong ổ chăn của người ta, mấy ngày trước thái tử đã trúng chiêu rồi. Ta nghĩ chúng ta cũng có thể dùng cách này, lão yêu bà tử hoàng hậu đó chỉ biết đến người trong nhà mình, hoàn toàn không xem hài tử của người khác ra gì. Dục Nhi và bà ta có tư thù, ta nhất định phải

báo thù cho hấn. Nếu không trong lòng ta luôn khó chịu.” Lăng Ngạo cần mượn một vài nhân thủ của tam vương gia, nhiều người dễ hành sự.

“Ta giúp người đưa mỹ nam đến chỗ hoàng hậu.” Tam vương gia không chối từ, cho dù Tô Mộ Dung không mở miệng. Lăng Ngạo mở miệng hấn cũng sẽ giúp.

“Được.” Lăng Ngạo lập tức đáp ứng, nếu đưa mỹ nam lên giường của Phụng Hoàn, tạm thời có thể giải quyết phiền toái này, nhưng hoàng hậu có nhiều hơn một Phụng Hoàn, chẳng qua bà ta cần là cần một người giám sát Hiên Viên Cẩm, bất cứ nữ nhân nào cũng có thể. Nhưng đẩy hoàng hậu xuống đài, thì không còn người nào điều động bên gối hoàng thượng nữa.

Muốn trị phải trị triệt để một chút, không thể chỉ diệt phần ngọn, phải trừ tận gốc. Lần này cắt đứt hậu đài mạnh mẽ của hoàng hậu, như vậy bất kể có bao nhiêu Phụng Hoàn cũng không đáng ngại.

Lăng Ngạo biết chiêu này của mình có hơi ác một chút, nữ tử sợ nhất chính là danh tiết bị tổn hại, càng huống hồ là hoàng hậu thiên hạ mẫu nghi. Kỳ thật không cần nam nhân xâm phạm bà ta, chỉ cần nằm chung một chiếc giường là đủ. Còn về thao tác thế nào là chuyện của tam vương gia, y chỉ cần đợi tin tốt là được.

Hiên Viên Cẩm cũng không rảnh rỗi, muốn khiến nữ nhân đó không thể gả vào nhà hấn, vậy thì phải để nàng ta gặp được người nam nhân mà nàng ta cho là tốt hơn cả hấn, trong quan viên tốt nhất hấn tìm được nam nhân phong lưu anh tuấn để theo đuổi Phụng Hoàn, một cảnh tượng tình cờ gặp gỡ, không tin Phụng Hoàn không để tâm đến người kia.

Chỉ nửa tháng, hoàng hậu đã rớt đài. Hoàng thượng phế hoàng hậu, biếm vào lãnh cung.

Thân sự của Phụng Hoàn và Hiên Viên Cẩm cũng thất bại, Lăng Ngạo thỏa mãn trở về biên quan. Trước khi đi y nói một câu với tam vương gia: “Thích một nam nhân không phải chỉ dựa vào miệng nói là xong, nam nhân phải thừa nhận áp lực rất lớn, nếu thật sự yêu y thì nên tìm y về.”

Tô Mộ Dung chỉ có một nơi có thể trở về, nói địa điểm cho tam vương gia. Đi hay không đi là chuyện của tam vương gia, có dũng khí thì nên đi, dù sao bọn họ không còn trẻ nữa, không còn bao nhiêu cái mười mấy năm để mà lãng phí.

Trước khi đi bọn họ gặp mặt nữ nhân đó một lần cuối cùng, trong nửa tháng gần gũi nữ nhân đã già đi rất nhiều. Tinh thần rất kém, khi thấy hai người đến, nàng rất cao hứng, mẫu tử ba người cùng dùng cơm, khi nàng nhìn thấy ánh mắt Tô Dục nhìn Lăng Ngạo, do dự một lúc mới mở miệng: “Các người, tương lai cũng dự định sống thế này sao?”

“A, tạm thời thì thế này, tương lai chắc người không thể ôm tôn tử rồi.” Lăng Ngạo gấp đồ ăn cho nữ nhân, y chỉ có thể nói xin lỗi, y vẫn thích nam nhân hơn. Nữ nhân quá yếu đuối, động một chút là khóc, khiến y phiền lòng.

“Cũng được. Các người chăm sóc cho nhau ta cũng yên tâm.” Nữ nhân nhìn Lăng Ngạo, yếu ớt nói: “Người vẫn như trước đây, một chút cũng không đổi.”

“Y sẽ không trở về kinh thành nữa, ân oán ở đây đều đã xong rồi.” Thật ra Lăng Ngạo hy vọng mỗi người đều có cuộc sống của mình, đều có thể vui vẻ.

“Ta biết, y không nguyện ý gặp mặt những người có lỗi với y nữa.” Nữ nhân nói xong thở dài, sau đó ngừng đầu dùng khẩu khí dò hỏi y: “Nếu mẹ muốn tái giá, các người liệu có xem thường mẹ không?”

Lăng Ngạo nhún mày, tái giá?

“Sống vinh hoa phú quý nhiều năm như thế, kỳ thật ta không hề vui vẻ. Tam vương gia căn bản không chạm vào ta, ta biết hấn không thích ta. Ta muốn có cuộc sống bình thường, từ bỏ tất cả, tìm một hán tử nông gia, cơm canh đạm bạc cũng được, chỉ cần có người chia sẻ âm áp.” Nữ nhân đã quá tịch mịch, mười mấy năm nay, nàng đã đạt được ước muốn ban đầu, nhưng đồng thời nàng cũng mất đi thứ quan trọng nhất.

“Cũng tốt.” Lăng Ngạo mỉm cười nói: “Nên dụng tâm chọn lựa cuộc sống.”

Nữ nhân nghe thấy y khích lệ, cảm động đỏ mắt. Nàng vốn muốn chết cho xong, nhưng nàng lại nguyện ý sống tiếp, dùng ký ức hạnh phúc không bao nhiêu của nàng để tiếp tục sống. Ít nhất nàng có hai nhi tử, khi muốn gặp, nàng có thể gặp chúng.

“Chúng ta ở tại biên quan, nếu người có chuyện cần thì đưa tin tới cho ta.” Lăng Ngạo không mặc kệ nàng, mặc nàng tự sinh tự diệt, nàng là một nữ tử, nữ tử trong mắt y là đại biểu cho sự yếu thế, cần có nam nhân chăm sóc.

“Được.” Nữ nhân rất cảm động, khi nhìn sang nhi tử còn lại, trong mắt lộ ra sự phức tạp, sự ra đời của nhi tử này được Tô Mộ Dung mong đợi, nhưng lại bị thân sinh phụ thân của mình không ngó ngàng. “Mẹ sinh lỗi các người, hôm nay các người nhất định phải hạnh phúc.”

“Chúng ta hiện tại rất hạnh phúc.” Tô Dục đáp lại, hẳn không giỏi nói chuyện, nhưng hẳn nguyện ý nói cho nàng biết cuộc sống hiện tại, chính là điều mà hắn muốn. Chỉ cần sống bên ca, thì đã rất hạnh phúc.

60. Chương 60: Trở Về Bên Nam Nhân Của Mình

Bọn họ rời khỏi kinh thành, Lăng Ngạo rất nhớ Hiên Viên Cẩm, lâu như vậy không gặp hắn, không biết gia hỏa đó có dám ngoại tình không. Nếu hắn dám ngoại tình, y sẽ thiên lão nhị của hắn!

Suốt quãng đường có thể nói là ngựa không ngừng vó, tâm tình lúc này của Lăng Ngạo chính là muốn về như tên bắn.

Buổi tối y và Tô Dục ngủ trong xe ngựa, sáng lại lên đường.

“Dô, vội như vậy, là để nhanh đi gặp tình lang đúng không?” Hai người Lăng Ngạo đang tốc hành lên đường, một thanh âm cười nhạo truyền tới từ trên đầu.

“Kháo! Lão tử nhớ nam nhân của mình, liên quan gì tới người?” Lăng Ngạo nhảy ra khỏi xe ngựa, chỉ vào người trên cây mắng.

“Đương nhiên không liên quan đến ta.” Hạ Hầu Viêm nhảy xuống, nhảy đến trước mặt Lăng Ngạo, trêu chọc nói: “Dứt khoát về Hạ Hầu với ta đi, người muốn gì ta đều cho người.”

“Thiết! Ai hiếm lạ gì đồ của người, ta muốn tự nhiên sẽ có người cho ta. Nam nhân của ta cho ta cái gì ta liền muốn cái đó, không cho được ta cũng không cần. Làm gì cần thứ của người?” Y ngựa cổ, oai vệ giữ gìn địa vị của nam nhân nhà mình.

“Được phu như thế, còn mong gì hơn?” Hạ Hầu Viêm thăm ngưỡng mộ Hiên Viên Cẩm, nam nhân tính tình thế này, bất cứ ai đã có được đều không muốn buông tay. Trông thì như thanh lãnh, thực chất lại nhiệt tình như hỏa. Ngần vịn lần dừng nói xấu nam nhân của y, nếu không sẽ bị nghe chửi.

“Người mau chóng đi tìm phu của mình đi, ta phải lên đường về gặp nam nhân của ta.” Lăng Ngạo leo lên xe ngựa, Hạ Hầu mặt dày cũng leo lên theo.

“Người chết dí trong xe của ta làm gì?” Lăng Ngạo trừng hắn.

“Quá giang chút mà, ta cũng đến biên quan.” Hạ Hầu Viêm nói xong thì lấy hộp thức ăn vặt trên xe, bị Lăng Ngạo đánh rớt cái tay dám cầm thịt khô của y tức giận mắng: “Người đường đường là một hoàng tử, đừng nói là nghèo tới mức không mua nổi chiếc xe ngựa, còn phải quá giang xe của lão bách tính như vậy.”

“Người xem ta nghèo đến mức này rồi, cho ta đi quá giang một chút đi.” Hạ Hầu Viêm nói xong nhanh chóng thò tay lấy miếng thịt bò khô của Lăng Ngạo bỏ vào miệng mình.

“Đừng ăn thịt bò khô của lão tử!” Lăng Ngạo ôm chặt bao thức ăn vặt của mình không cho hắn ăn tiếp, dính thêm gia hỏa này thật là phiền mà, còn ăn đồ ăn của y, buồn bực tăng gấp ba.

“Nhỏ mọn!” Hạ Hầu Viêm nói xong trề môi, nhưng mà thứ này vị đạo rất ngon, sau này phải hỏi xem mua ở đâu, bắt sự phụ đó về.

Đi hơn nửa ngày nữa sẽ vào thành, đột nhiên trời đổ mưa to. “Dục Nhi, chúng ta còn có thể vào thành chứ? Nếu vào không được, thì tìm ngôi miếu đổ nào đó tránh mưa đi.”

“Được.” Tô Dục phát roi đánh ngựa kêu vang, con ngựa cũng phóng vó phi nước đại.

Trú mưa trong một gian nhà nhỏ cũ nát chỉ còn là bốn bức tường thấm nước và cái mái nhà. Nhặt những thứ có thể đốt trong gian nhà lại, nhóm lửa, dắt ngựa vào trong, như vậy nó sẽ không bị nhiễm mưa sinh bệnh, ngày mai còn phải lên đường mà.

Kết quả mưa to mãi không dừng. Thức ăn của họ cũng không còn nhiều, vốn là vừa đủ, nhưng lần này nhiều thêm một miệng ăn, nên mới ít đi.

Lăng Ngạo đem thức ăn mình tiết kiệm đưa cho Tô Dục, y vốn không ăn nhiều, ăn ít một chút cũng không khác biệt. “Ta không đói.” Tô Dục đưa trả miếng thịt bò lại cho Lăng Ngạo.

“Chúng ta giết con ngựa đi.” Con mưa này không dứt, trong nhất thời bọn họ cũng không thể vào thành, cũng không thể để đói chết, giết ngựa, qua vài ngày mưa tạnh là tốt rồi.

“Chúng ta đợi mưa vào thành đi.” Lăng Ngạo đề nghị. “Ta và Dục nhi một con ngựa, người tự cưới một con, đại khái nửa ngày sẽ có thể vào thành, đều là nam nhân, tắm mưa cũng không vấn đề.”

“Không được!” Hai miệng đồng thanh, toàn bộ phản đối.

“Chúng ta không có áo tơi, người không thể thấm nước mưa lâu như vậy.” Tô Dục không nỡ để y dầm mưa, thân thể đơn bạc này vạn nhất đổ bệnh thì làm sao khỏi.

“Không sao mà, chỉ nửa ngày thôi, chúng ta vào thành rồi tìm một khách *** nấu nước nóng tắm xua hàn khí là được.” Lăng Ngạo không thích thú gì khi trú lại gian nhà nát này. Bên ngoài mưa lớn, bên trong mưa nhỏ. Mấy ngày nay vì nhóm lửa xua hàn, ngay cả khung xe ngựa bọn họ cũng tháo ra hết, nếu tiếp tục thêm vài ngày, mọi người sẽ phải cùng chịu lạnh.

“Không được!” Tô Dục ôm y vào lòng, không thể lấy thân thể y ra mạo hiểm.

“Giết ngựa trước đi, sau đó chống đỡ thêm vài ngày rồi nói.” Hạ Hầu Viêm nói xong đứng lên, dắt một con ngựa ra ngoài. Không bao lâu thì trở về, trong tay cầm khúc sườn ngựa đi vào.

Cũng may vì chuyến đi xa, nên trên xe ngựa có chuẩn bị nồi và chén đĩa, để tiện nấu ăn bên ngoài, muối và gia vị cũng chuẩn bị đầy đủ. Hạ Hầu Viêm nướng sườn ngựa, không bao lâu tỏa ra vị thịt thơm lừng. Lăng Ngạo không tự chủ được cảm thán: “Thơm quá!” Quả thật rất thơm, mấy ngày nay không có bữa nào được ăn no.

Một trận vó ngựa tiến lại gần. Từ xa đã nghe: “Thơm quá thơm quá! Cha, ca ca, thơm quá.” Bên ngoài vang lên tiếng trẻ con non nớt, không bao lâu có ba người dừng lại trước gian nhà rách của bọn họ. “Bên ngoài mưa lớn, không tiện lên đường, có thể cho ba phụ tử chúng tôi đục mưa không?”

Nam nhân rất lễ mạo, dùng khẩu khí thương lượng dò hỏi.

“Mau vào đi, chúng tôi cũng chỉ là người đục mưa.” Hạ Hầu mở miệng, ba người lên tiếng cảm tạ rồi tiến vào. Lăng Ngạo ngồi trong lòng Tô Dục, mắt y nhìn chăm chăm vào miếng sườn đang được nướng, không hề di chuyển mắt nhìn ba người kia.

“Cha, ta đói rồi.” Nam hài nói với phụ thân, nhưng ánh mắt thì nhìn chăm chăm sườn ngựa của bọn họ.

Tô Dục không phải người ích kỷ, nhìn sườn ngựa nói: “Một lát nướng xong, người cũng ăn một chút.”

“Vạn lần không thể, như vậy quá thất lễ.” Nam nhân kéo tiểu nhi tử của mình qua, khách khí cự tuyệt.

“Cha ~” Tiểu hài tử thật rất muốn ăn sườn ngựa, không thèm nhìn tới miếng mìn thẩu cha nó lấy ra. Chu chu miệng nhỏ, mắt không ngừng liếc về miếng thịt đang tỏa hương.

Sườn ngựa nướng xong, Hạ Hầu Viêm cắt một miếng cho Lăng Ngạo trước, trong lòng hẳn Lăng Ngạo vẫn quan trọng hơn, còn về người qua đường, để sau hãy nói.

“Cho tiểu đệ đệ một miếng.” Lăng Ngạo đưa miếng thịt tới trước mặt Tô Dục, Tô Dục cắn một miếng thì y cắn một miếng. Đối với hành động trông như không để ý này, Tô Dục rất hưởng thụ, trong lòng cảm thấy ấm áp, cảm giác khi được quan tâm.

“Được.” Hạ Hầu cắt một miếng lớn đưa cho tiểu hài tử đó, “Cầm lấy đi, đừng khách khí.”

Tiểu hài tử thích thú nói cảm tạ, cha nó thì thập phần quẫn bách, đây là do người làm cha như hắn không giáo dục tốt hài tử của mình. Tùy tiện đòi đồ vật của người khác. “Thật xin lỗi, ta trả ngân lượng cho các người.”

“Không cần, nếu người có rượu thì cho chúng ta uống một chút là được.” Lăng Ngạo nói, hiện tại đang ăn thịt thơm phứt, nếu có thêm vài ngụm rượu, lại được tựa vào lòng tiểu nam nhân của mình, thật thoải mái.

“Có rượu, nhưng không phải rượu ngon gì.” Nam nhân nói rồi tháo hồ lô đeo ở thắt lưng ra giao cho bọn họ. “Được rượu tự ta ngâm, công tử nếu không chê thì nếm thử.”

“Đa tạ.” Lăng Ngạo nằm trong lòng tiểu nam nhân vươn tay ra, nhận lấy hồ lô rượu.

Khi nam nhân nhìn thấy dung mạo của y thì lập tức ngây ra, Lăng Ngạo cảm thấy người này trờ người khác như vậy thật sự vô lễ, nhưng nam nhân đó lại nhìn y như nhìn quý, khiến y vô cùng không vui. “Lão bá, người nhìn ta chăm chăm như thế, rất không lễ mạo.”

“Là lão hủ thất lễ, mạo muội hỏi một câu, vị công tử này là họ Tô?” Lão nhân đưa hồ lô cho y, mang theo chút hy vọng hỏi.

“Đúng là họ Tô.” Lăng Ngạo hồ nghi mở hồ lô rượu, rót ra chén, vị được nồng đậm phiêu tán. Rồi đưa hồ lô rượu cho Hạ Hầu Viêm, y nếm thử một miếng, cả người liền ấm áp lên nhiều. Đưa chén rượu tới trước miệng Tô Dục, Tô Dục cũng uống một hớp, hai huynh đệ chia nhau một chén rượu.

Hạ Hầu cũng rót hơn nửa chén, rồi trả hồ lô lại cho lão đầu đó.

“Tô công tử, lệnh tôn chắc là Tô Mộ Dung?” Lão nhân có chút run rẩy, hiển nhiên thập phần kích động.

Lăng Ngạo nghiêng đầu nhìn hẳn, nửa ngày mới nói: “Người quen biết y?”

“Nếu lão hủ đoán không sai, công tử chính là đại công tử của thiếu gia?” Lão nhân đi tới một bước, đợi Lăng Ngạo trả lời hẳn.

“Lão nhân gia quen biết gia phụ?” Tuy có chút không tiện mở lời, nhưng Tô Mộ Dung đích thật là cha của Tô Tử Trúc, Lăng Ngạo cho dù không tình nguyện, cũng phải gọi là cha.

“Lão nô Tô Trung kính chào tiểu thiếu gia!” Lão đầu nói xong bịch một tiếng quỳ xuống, dập đầu ba cái với Lăng Ngạo.

“Ách, Tô lão bá mau đứng lên đi.” Lăng Ngạo không quen có người lớn tuổi thế này quỳ trước mặt mình, vội đứng lên dìu Tô Trung.

“Tiểu thiếu gia, thiếu gia mấy năm nay có khỏe không?” Tô Trung kéo tay Lăng Ngạo lau lệ hỏi.

“Tô lão bá chúng ta vừa ăn vừa nói đi.” Lăng Ngạo kéo hẳn lại ngồi bên đống lửa, y ngồi lại vào lòng Tô Dục. Lúc này mới bắt đầu nhân nhã. Từ trong câu nói có thể biết, Tô Trung là thư đồng lúc Tô Mộ Dung niên thiếu, sau đó Tô Mộ Dung rời nhà đi trải nghiệm, một lần đi là suốt mấy năm, sau đó vì Tô Mộ Dung lấy nữ tử thanh lâu làm thê, Tô lão gia trong cơn tức giận đã nói không nhận nhi tử này nữa, Tô Mộ Dung cũng không còn quay về Tô gia lão trạch nữa.

“Vậy người dự định đi đâu?” Lăng Ngạo ăn xong ợ một phát, tùy ý Tô Dục lau dầu mỡ trên tay mình, tự động bỏ qua ánh mắt quái dị của ba cha con nhà này.

“Lão gia gần đây thân thể không tốt lắm, trước đây nghe nói thiếu gia và tam vương gia có quan hệ không tồi, cho nên, muốn đến hỏi thử tam vương gia có biết thiếu gia hiện tại đang ở đâu không. Nếu liên lạc được

với thiếu gia, thì xin mời y về nhà một chuyến, lão gia chống đỡ không được bao lâu nữa.” Tô Trung nói rõ ý định lần này, mắt long lanh nhìn Lăng Ngạo, muốn từ chỗ y biết được một chút tin tức tốt.

“Đội mưa tạnh đã, rồi chúng ta lên đường. Ngân lượng mang theo đủ không?” Lăng Ngạo nói rồi sờ sờ túi tiền của Tô Dục, muốn lấy ngân lượng cho họ. “Mang đủ rồi, đủ rồi.” Tô Trung vội xua tay.

“Nga. Các người đến tam vương phủ thì khách khí một chút, lão quân gia không dễ nói chuyện lắm đâu.” Lăng Ngạo không muốn nhún tay vào chuyện này, Tô Trung nói hắn là gia phó của Tô Mộ Dung, nhưng y không chắc chắn, không thể tùy tiện nói cho họ tung tích của Tô Mộ Dung, cứ cho họ tới chỗ tam vương gia trước, sau đó để tam vương gia phân định thật giả.

Nếu chuyện nhỏ này mà tam vương gia cũng làm không được, vậy thì hắn sống uống bao năm rồi. Còn muốn mưu phản, mưu cái rắm!

“Tiểu thiếu gia không trở về thăm lão gia sao?” Tô Trung có chút thất vọng nhìn y.

“Ta còn chuyện cần làm, nếu phụ thân muốn ta cùng đi, y biết phải tìm ta ở đâu.” Lăng Ngạo cự tuyệt, y không dễ dàng đi cùng người xa lạ được, vạn nhất bị bắt đem đi bán, với tướng mạo anh tuấn của y, ít nhiều gì cũng có thể bán kha khá.

“Được.” Tô Trung hoàn toàn thất vọng, lão gia đáng thương, có tử có tôn, nhưng không ai bầu bạn.

“Ngủ đi.” Lăng Ngạo ngáp một cái, co vào lòng Tô Dục nhắm mắt chuẩn bị ngủ. Lại nghe nhi tử nhỏ nhất của Tô Trung nói: “Đại ca, người cũng ôm ta ngủ, trên đất lạnh lắm.” Nói xong còn chớp con mắt trắng đen rõ ràng nhìn Lăng Ngạo.

Ách...

Trường tử của Tô Trung bắt đắc dĩ chỉ đành ôm đệ đệ, tiểu hài tử co trong ***g ngực ấm áp của ca ca, ngọt ngào ngủ.

Mưa kéo dài ba ngày, sáu người họ hoàn toàn ăn sạch con ngựa cuối cùng mưa mới dừng. Cũng đã đến lúc lương cạn thực tuyệt rồi, nếu còn không dừng, con ngựa còn lại cũng không giữ nổi.

Vốn dĩ Tô Trung muốn đợi mưa lên đường, nhưng lại muốn biết thêm nhiều chuyện của Tô Mộ Dung, nên ở lại đợi đến khi mưa lạnh mới đi. Kỳ thật Lăng Ngạo chỉ có thể nói với hắn rất ít, có thể nói nhiều chỉ có Tô Dục, nhưng ngặt nỗi Tô Dục lại là kẻ kiệm lời, căn bản đừng mong từ miệng hắn nghe được cái gì.

“Thật ra mấy năm nay ta cũng chưa từng sống cùng phụ thân.” Lăng Ngạo nói đúng sự thật, cho dù người này có mang trá gì, câu này cũng sẽ không giúp hắn xào nấu được gì.

“Thì ra là thế.” Tô Trung gật đầu.

Sau đó họ tách ra, trước khi ly biệt hắn đưa địa chỉ của Tô gia lão trạch cho y, bảo y khi thuận tiện nhất định phải về thăm lão thái gia. Lăng Ngạo gật đầu, lại nghĩ bản thân có lúc nào có thể thuận tiện đâu, về đến biên quan, gia hỏa Hiên Viên Cẩm đó hơn phân nửa khả năng sẽ không để y rời đi nữa.

“Chúng ta nhanh vào thành đi.” Chỉ có một con ngựa, y ngồi ở trên, vì y không muốn đi bộ, nhưng ngồi trên ngựa lại bị cọ đùi rất đau, cặp đùi non mịn của y nhất định lại bị xưng đỏ. Nếu có xe thì tốt rồi, đạp ga vài cái là tới liền.

Cổ đại thật lạc hậu!

Vừa vào thành chuyện đầu tiên Lăng Ngạo làm chính là tắm rửa, bản chết được. Tắm đủ hai lần mới cảm thấy sạch sẽ.

“Phù, ta muốn ngủ một giấc, Dục Nhi, người đừng làm ồn đó, hôm nay chúng ta không đi tiếp.” Nói thì nói như thế, nhưng khi Tô Dục nằm bên cạnh y, ngửi hương thơm trong tóc y, dục vọng sao có thể không rục rịch.

Sờ sờ một hồi càng lúc càng sờ xuống dưới. “Tiểu vương bát đản! Đã bảo người đừng ồn!” Lăng Ngạo mở mắt ra, thấy khát vọng nồng đậm trong mắt Tô Dục. Tâm lại mềm xuống, trong thời gian đó mưa bọn họ

chưa từng làm, chắc cũng ghen muốn chết rồi, thật ra y cũng vậy cả thôi, chẳng qua nhiều ngày không ngủ ngon, y vẫn giãy dụa giữa hoan ái và giấc ngủ.

“Ca...” Tô Dục càng cọ càng gần, hướng tới thân thể y, Lăng Ngạo từ bỏ giãy dụa, mặc Tô Dục lột y phục của mình, sau đó y chọn vị trí ít tiêu hao thể lực nhất, nằm sấp trên giường, mở chân ra một chút, tùy ý Tô Dục muốn làm gì thì làm.

Giày vò đi, tiểu tử thú vị, chờ xem ta có giày vò lại không!

Tô Dục quả thật là tuổi trẻ lực tráng, Lăng Ngạo đã chọn tư thế không phí lực này rồi, mà vẫn bị Tô Dục giày vò đến mức ngay cả ngón tay cũng không còn khí sức.

Cuối cùng y thật sự mệt lắm rồi mới dùng giọng nói khản đặc gầm lên: “Tiểu vương bát đản! Người muốn làm chết lão tử a? Người là thứ không lương tâm, làm chết ta rồi, người sẽ được gì, ta cần chết người.” Kéo cánh tay Tô Dục lại cắn thật mạnh, cảm giác có vị máu tanh mới chịu buông ra, nhưng y vừa thả lỏng, lực độ sau lưng lại càng lúc càng lớn, trực tiếp đẩy y lên chín tầng mây.

Ngày hôm sau y được Tô Dục ôm xuống giường, đã mua xe ngựa mới, bên trong phủ thảm dày, hần nhẹ nhàng đặt Lăng Ngạo lên trên thảm, khi rút tay mình ra, Lăng Ngạo phần hận lại cắn cho hần lên một cái. Tiểu vương bát đản này hôm qua làm bù hết tất cả những ngày chưa làm kia, cuối cùng là y vừa mắng vừa cầu, nhưng hần lại làm như không nghe thấy, mãi làm cho đến khi thỏa mãn tràn đầy mới thôi.

“Các người ở trước mặt ta tán tỉnh mắng yêu, ta cô độc một mình thật đáng thương a.” Hạ Hầu Viêm bĩu môi, trong mắt có chút ghen tỵ.

“Cút! Còn dám chế nhạo lão tử, cường j người!” Lăng Ngạo gầm xong nhắm mắt lại, mộng nở hoa rồi, mẹ nó mẹ nói!

Cho đến khi tới biên quan, Lăng Ngạo cũng không cho phép Tô Dục chạm vào mình nữa, chẳng qua y cũng đòi lại đủ vốn, cảm giác áp Tô Dục dưới thân thật tốt, làm công vẫn là thoải mái a.

Khi Tô Dục bị y ức hiếp, liền đá Hạ Hầu Viêm ra ngoài đánh xe, Hạ Hầu Viêm cũng là chủ nhân chờ người hầu hạ, hiện tại bị đá ra đánh xe, có thể gọi là đại tài tiểu dụng.

Khi đến biên quan, Hiên Viên Cẩm vừa thấy y về, vui đến nở hoa, không nói cái gì chỉ kéo Lăng Ngạo vào phòng. “Người để ta chờ một chút a, dù sao cũng phải cho ta tắm mới được.” Lăng Ngạo vừa cười vừa đẩy Hiên Viên Cẩm.

“Ta nhớ người lắm rồi, lát nữa ta sẽ giúp người tắm, trong trong ngoài ngoài đều tắm một lượt.” Hiên Viên Cẩm thật sự rất nhớ y, thời gian này hần hay mơ thấy y, nhưng mỗi khi tỉnh lại, bên cạnh luôn trống rỗng, có một cảm giác rất thất vọng. Hiện tại người cuối cùng đã về lại bên hần, không phải nằm mơ, hần phải biến giấc mơ của mình thành hiện thật, thân thiết cho đã một phen.

“Gia hỏa nhà người, đừng giày vò ta.” Lăng Ngạo thập phần nhiệt tình hôn lại hần, hai người giống như hai chú báo con, cắn liếm lẫn nhau, ve vuốt, hấp dục.

Khi Hiên Viên Cẩm tiến vào y, y cảm thấy thỏa mãn hơn bao giờ hết. Ôm tiểu nam nhân của y, thỏa mãn cười. Nam nhân này là của y, sau này không ai giành hần với y nữa, hoàng hậu đã rút dài, Phụng Hoàn cũng không tiếp tục sống chết đòi gả cho hần nữa. Tất cả tảng đá cản đường đã bị chuyển đi, hiện tại trước mặt họ là đại đạo rộng rãi thênh thang, cuộc sống sẽ luôn hạnh phúc như vậy.

Lăng Ngạo đem chuyện gặp người Tô gia trên đường trở về nói cho Hiên Viên Cẩm nghe. “Ta nghe hoàng thượng nói, Tô gia đã sớm đoạn tuyệt qua lại với lệnh tôn, nói là đến chết cũng không cần liên lạc, sao lệnh tôn vừa lộ mặt, đã có người xuất hiện tìm y?” Hiên Viên Cẩm hỏi Lăng Ngạo.

“Ta cũng không rõ, dù sao hần nói muốn đi tìm tam vương gia, ta cũng không cản, tam vương gia tự nhiên sẽ tra xét thật giả, nếu hần không tra, thì tạo thành hậu quả gì, hần phải tự gánh chịu.” Nhưng nghĩ lại, tam vương gia chỉ khi ở trước mặt Tô Mộ Dung mới mất đi lý trí đầu óc, bình thường chắc không ai có thể khiến hần lơ là.

“Ta sẽ phái người đi tra xét một chút, vẫn chưa xác định được có phải là người có âm mưu gì giả dạng không. Tên râu sơn dương trước đây không ngừng náo loạn với tam vương gia, rồi suốt một thời gian không có tin

tức, nên phòng ngừa vẫn tốt hơn. Còn hoàng hậu, tuy đã bị biếm lãnh cung, nhưng thế lực của bà ta vẫn chưa toàn bộ tan rã, chúng ta phải cẩn thận.” Hiên Viên Cẩm bình tĩnh phân tích.

Đúng a, những chuyện này không phải người như Lăng Ngạo có thể nghĩ được, trong đầu y chỉ chứa mấy chuyện con người có bao nhiêu huyết dịch có bao nhiêu xương cốt mà thôi, y không giỏi về những cái này.

61. Chương 61: Nam Nhân Không Ở Nhà

Hạ Hầu Viêm vẫn ở mãi chỗ Hiên Viên Cẩm không chịu đi, ngày ngày vô sự liền đi tìm Lăng Ngạo đầu vô mồm, Lăng Ngạo chịu không nổi sự dài dòng của hắn, lớn tiếng cảnh cáo: “Nếu còn làm phiền lão tử, ta rạch chết người!” Lấy ra bộ dao phẫu thuật sáng choang sắc bén.

“Tử Trúc, những thứ này của người ta đã sớm nghe qua rồi, có thể cứu mạng người, chỉ là chưa có duyên nhìn thấy, người cho ta thử kiến thức một chút đi.” Hạ Hầu Viêm không chút để ý đối với sự tức giận của Lăng Ngạo, còn mặt dày đi theo cạnh y.

“Đợi người chết rồi thì lại tới tìm ta, có lẽ ta sẽ cho người kiến thức một chút.” Cẩm dao phẫu thuật, vì không để bản thân quên hết sạch kỹ thuật, nên cứ hai ngày Lăng Ngạo sẽ giải phẫu một chú thỏ con, hoặc giải phẫu một con dê con, thậm chí ngay cả chuột y cũng đem ra giải phẫu.

Tại nơi này không có người bị bệnh bị thương gì để y trị liệu, chỉ có khi đánh trận, mới có thể dùng tới y. Lăng Ngạo thở dài, có lẽ y thật sự nên suy nghĩ tìm ngành nghề thứ hai thôi, còn tiếp tục thế này, thật sự biến thành tiểu bạch kiểm a, để nam nhân dưỡng. Nhớ lại năm đó y là bác sĩ phẫu thuật hàng đầu rất có năng lực cũng rất nổi tiếng, hiện tại lại lạc đến bước đường này, thực cũng có chút mất mặt.

“Hiên Viên Cẩm, lúc nào thì có thể đánh trận?” Lăng Ngạo nằm sấp trong ngực Hiên Viên Cẩm ngẩng đầu hỏi y: “Người mong được đánh trận sao? Đánh trận thì ta không thể ngày ngày bên người.” Hiên Viên Cẩm ôm Lăng Ngạo có chút ủy khuất, người yêu của mình lại thăm trông mong đánh trận. Không mong qua năm thái bình, mà lại hy vọng đánh trận, có phải đã chán ghét hắn rồi không, thương tâm quá.

“Ta không mong đánh trận, mà hiện tại ta quá nhàm chán, người không cảm thấy ta giống phế vật sao?” Lăng Ngạo chu mỏ, thật sự là càng sống thì càng thụt lùi, để nam nhân dưỡng, vậy mà da mặt cũng không đỏ, cũng không nóng, không khó xử, thật sự là càng lúc càng giống tiểu bạch kiểm.

“Sao lại vậy chứ? Ai nói người cái gì sao? Ta đi rạch miệng bọn họ!” Hiên Viên Cẩm đã nghe được mấy lời không hay từ miệng Lăng Ngạo, cho nên lại bắt đầu suy nghĩ loạn lên.

“Không có không có, ta chỉ cảm thấy hiện tại ta giống tiểu bạch kiểm, không làm được cái gì, chỉ có thò tay ra xin người ngân lượng, cảm thấy không thoải mái lắm.” Thanh âm Lăng Ngạo càng lúc càng nhỏ, mặt cũng đỏ bừng.

“Ngân lượng của ta vốn là cho người dùng, lẽ nào người hy vọng ta đem ngân lượng cho người khác sao?” Hiên Viên Cẩm cảm thấy y nghĩ quá nhiều, bọn họ vốn là người một nhà, ngân lượng không cho vào tay người nhà, lẽ nào cho người ngoài sao.

“Đương nhiên không! Ta chỉ cảm thấy bản thân đã trở thành phế vật thôi.” Lăng Ngạo rầu rĩ nói. “Ta nghĩ bản thân nên làm chút gì, nhưng người cũng biết, ta hiện tại trừ bộ dao này ra, thì không biết gì nữa. Nơi này là biên quan, người lại ít, lẽ nào người bảo ta dạy những binh sĩ đó nhận chữ đọc sách sao?”

“Ở tại biên quan ủy khuất người rồi. Đợi qua năm, ta sẽ thỉnh từ quan với hoàng đế, chúng ta đến nơi người muốn đi, được không?” Hiên Viên Cẩm rất thương Lăng Ngạo, cho dù là vì y từ bỏ chức vị tướng quân này hắn cũng cam tâm tình nguyện, chỉ cần Lăng Ngạo cao hứng.

“Ta không muốn người khó xử a, kỳ thật chỉ cần chúng ta bên nhau, ở đâu cũng được cả, chỉ là ở đây ta quá vô vị, mới mong thường xuyên đánh trận, tay nghề của ta lâu không dùng sẽ quên mất, hơn nữa ta càng không muốn bản thân bước vào thời kỳ lão niên sớm như vậy, ngày ngày chỉ nhìn mặt trời mọc, mặt trời

lặn.” Kỳ thật Lăng Ngạo thập phần nguyên ý ở bên hẩn, chỉ là cuộc sống bình lặng quá lâu này, sẽ khiến y cảm thấy nhàm chán, dần khiến y cảm thấy thiếu vị.

“Vậy người muốn làm gì, chúng ta tính toán một chút, đợi năm sau ta từ quan rồi thì làm chuyện người muốn.” Hiên Viên Cẩm hỏi Lăng Ngạo.

“Ta cũng không biết, nhưng ta không muốn ở mãi chỗ này.” Thật không nguyên ý ngồi không như thế, ngồi tới mức người cũng phát ngốc, mỗi ngày trừ đấu võ mồm với Hạ Hầu Viêm, thì chính là tập kích cùng hai tiểu nam nhân này trên giường, ngoài ra không còn gì khác để làm.

“Vậy được, năm sau chúng ta sẽ đi.” Hiên Viên Cẩm thương tiếc hôn lên trán Lăng Ngạo, khi Lăng Ngạo bắt đầu thở đều đặn, hẩn mở mắt, trong mắt là một mảng lo âu.

Tô Dục ngày ngày ở bên Lăng Ngạo, mỗi ngày thời gian hai người đánh kiếm càng dài thêm, buổi sáng luyện, buổi chiều luyện, Lăng Ngạo cảm thấy đây cũng là cách tốt để giết thời gian, nên không cảm thấy có gì không tốt, dù sao không có gì cho y làm, luyện kiếm thì luyện kiếm đi.

Đại khái qua chừng nửa tháng nữa, là vào đúng kỳ nóng nhất của mùa hạ, ông trời cố ý làm khó bọn họ, thật lâu không đổ mưa, Lăng Ngạo cảm thấy bản thân cũng muốn trúng nắng, đầu óc nặng nề. “Dục Nhi, chúng ta về trước đi, ta đau đầu.”

Lăng Ngạo được Tô Dục ôm trong lòng, cả người đều choáng váng. Được rót chút nước mát, Lăng Ngạo mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Khi y đang vững huyền, Hiên Viên Cẩm đột nhiên nhận được báo cáo, có đội ngũ bắt mình đến tập kích, tập kích vào ban ngày thế này vô cùng hiếm thấy, hơn nữa đối phương rõ ràng có phòng bị mà tới. Càng quan trọng hơn là, những người này giống như từ dưới đất đột nhiên trời lên, chớp mắt đã xuất hiện trước mắt họ, tấn công khiến trở tay không kịp.

Khi Lăng Ngạo tỉnh lại, Hiên Viên Cẩm đã mang đại đội nhân mã đi đánh trận. Lần này là thỏa mãn nguyện vọng của y, cuối cùng cũng đánh trận.

Hạ Hầu Viêm ngồi bên cạnh y uống toan mai thang mát lạnh, hẩn không muốn trúng nắng. Khi Lăng Ngạo tỉnh lại không biết Hiên Viên Cẩm đã đi đánh trận, chỉ cảm thấy tâm tình đột nhiên phiền não, khi thấy Hạ Hầu Viêm đang uống toan mai thang lạnh vốn chuẩn bị cho y, hỏa khí càng thêm lớn. “Trả lại cho ta!”

“Thiết! Nhỏ nhen!” Hạ Hầu Viêm học theo ngữ khí của y, uống hết một nửa mới đặt lại lên bàn. Ý là người tới lấy đi.

Lúc này, Tô Dục từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm một chén thang thủy vừa làm xong, tự nhiên là do đích thân hẩn làm, ngon hơn cái Hạ Hầu Viêm vừa uống.

“Tên hỗn đản Hiên Viên Cẩm tự kỷ sao không đến thăm ta?” Lăng Ngạo cảm thấy con người hễ bệnh thì sẽ suy yếu, hận không thể có tất cả người thân đều vây xung quanh.

“Hẩn đi đánh trận rồi.” Tô Dục dùng muỗng múc canh đưa tới miệng y, rồi bắt đầu giải thích đầu đuôi sự việc cho y biết.

“Từ dưới đất chui lên? Như vậy không phải là địa đạo chiến sao? Chỉ cần tìm được lối vào của bọn họ, đổ nước hoặc hun khói vào trong thì không phải xong rồi sao?” Lăng Ngạo nói xong há to miệng, ngậm cái muỗng Tô Dục đưa tới, “Đi nói với Hiên Viên Cẩm, bảo bọn họ lưu ý mặt đất một chút, rất có thể đây là một loại chiến thuật dưới đất của người ta.” Lăng Ngạo nói xong nhai nát đá trong miệng rồi nuốt xuống.

“Tử Trúc, người thật thông minh.” Hạ Hầu Viêm chân thành khen ngợi.

“Chuyện này ai mà không thể nghĩ ra, chính là đào hầm dưới đất mà thôi.” Lăng Ngạo không cho là đúng, sau đó nghĩ lại, kỳ thật cái này cũng không dễ, cổ nhân bọn họ chưa từng nghe qua địa đạo chiến, tự nhiên không hiểu chuyện này do đâu mà ra. “Kỳ thật người có thể nghĩ ra cách này mới thông minh.” Lăng Ngạo không thể không khiêm tốn một chút.

Tô Dục bị Lăng Ngạo phái đi truyền tin, sau đó y quên mất bản thân chỉ còn lại một mình, không có ai ở bên cạnh. Buổi tối Lăng Ngạo không ngủ được, cảm thấy phiền muộn, hai nam nhân, nhưng lúc này không

có ai ở bên, y muốn tìm người uống rượu nói chuyện cũng không có.

“Tử Trúc, bên ngoài trăng đẹp, chúng ta uống rượu đi.” Thanh âm của Hạ Hầu Viêm vang lên ngoài cửa, Lăng Ngạo lập tức ngồi dậy, thật sự là khéo, đang thiếu người uống rượu. “Đợi chút.” Thanh âm che giấu không được một chút vui sướng.

Lăng Ngạo lục bao cá khô ngũ vị hương Tô Dục đã làm xong trước khi đi, dùng để nhắm rượu. “Nói cho người biết, rượu ngon mới được, rượu không ngon ta không thèm uống với người.”

“Yên tâm đi, tuyệt đối là rượu ngon.” Hạ Hầu đã mở vò rượu ra, hương rượu lập tức tràn ra.

Lăng Ngạo hưng phấn ra ngoài, lúc này, có thể uống say là chuyện tốt. Vì thế một vò rượu, người một ngụm ta một hớp, một gói cá khô ngũ vị hương, ăn vô cùng vui vẻ.

“Tử Trúc, người nói thử xem thích một người là cảm giác thế nào?” Hạ Hầu Viêm vốn đã nói nhiều, sau khi uống rượu càng thêm nhiều chuyện.

“Cảm giác gì a? Chính là không gặp thì nhớ, gặp thì cao hứng thôi. Có chuyện vui luôn muốn nói với hần đầu tiên, có ủy khuất cũng nói với hần, tức giận có thể tùy tiện phát tiết với hần, không cao hứng có thể cần hần.” Lăng Ngạo nhớ tới những chuyện mình từng làm với tiểu nam nhân của mình, khoe môi bất giác cong lên.

“Vậy người nói xem thích nam nhân, thì làm sao làm nũng a?” Hạ Hầu Viêm ngửa mặt ngắm sao, giống như trên đó có người mà hần nghĩ tới.

“Nên làm thế nào thì làm thế ấy thôi. Hơn nữa, một nam nhân làm nũng cái gì, nũng nịu lấy lòng? Lại không phải các bà các cô.” Nói thì nói như thế, Lăng Ngạo cũng không ít lần làm nũng, đặc biệt là khi hai nam nhân đều sủng y như thế, quả thật là sủng tới tận trời mà, y thật sự đã đến mức độ được sủng mà kiêu không thể hình dung nổi rồi.

“Tử Trúc, người nói xem sao người lại có thể yêu hai nam nhân chứ?” Hạ Hầu Viêm quay mặt qua, hỏi thẳng vấn đề hần bận tâm.

“Sao lại không được a? Ta hỏi người này, trong nhà người có bao nhiêu nữ nhân?” Lăng Ngạo không cảm thấy không vui khi hần hỏi vấn đề này.

“Sáu bảy người đi.” Hạ Hầu Viêm nói.

“Vậy người thích các nàng không?” Lăng Ngạo nghiêm túc hỏi hần.

“Thích đi. Ban đầu là thích, thời gian lâu rồi thì không còn thích nữa.” Hạ Hầu Viêm cũng coi như thành thật, nói tường tận.

“Người không phải cũng thích một người rồi một người sao?” Lăng Ngạo hỏi ngược lại hần, Hạ Hầu có thể thích một người rồi một người, thì dựa vào cái gì mà y không thể thích hai người.

“Không giống nhau.” Hạ Hầu Viêm sửa lời.

“Có gì không giống nhau? Người thích các nàng chẳng qua vì dung mạo của các nàng, thân thể, hoặc tài trí, nội hàm, tóm lại là có một thứ thu hút người. Cũng giống như họ thích ta, trên người ta luôn có thứ thu hút họ, đồng dạng, bọn họ thu hút ta, vậy có gì phải nói nữa?” Lăng Ngạo hỏi xong, lại uống ừng ực, thật sáng khoái a. Hứng gió đêm, phẩm mỹ tửu, nam nhân nên sống những ngày thế này.

“Vậy sao người có thể thích hai người, còn phân chia tình yêu bình đẳng?” Hạ Hầu Viêm có chút không lý giải được, theo lý mà nói nam nhân có thể tam thê tứ thiếp, nữ nhân chỉ có thể tam tòng tứ đức, mà vai của Lăng Ngạo hiển nhiên nên là tam tòng tứ đức, vậy mà lại ngược lại, hai người vốn nên tam thê tứ thiếp lại đóng vai tam tòng tứ đức, khiến hần không thể lý giải.

Vị trí của công và thụ không đổi, nhưng tình tiết lại đổi. Hần không lý giải được.

“Người thật nhiều chuyện, ta yêu bọn họ, bọn họ yêu ta. Chúng ta sống cuộc sống của mình, cảm thấy hạnh phúc là được, cần quan tâm nhiều như thế làm gì?” Lăng Ngạo không kiên nhẫn gầm lại, y không muốn tiếp tục nói chuyện với hần, quả thật là đàn gảy tai trâu.

“Người có hai người, nhưng bọn họ lại phải chia sẻ người, người không cảm thấy như vậy là không công bằng với họ sao?” Hạ Hầu Viêm không thèm nhìn sắc mặt ai, vẫn không ngừng hỏi.

“Tình yêu vốn là như vậy, hữu tình sẽ chịu thiệt hơn vô tình, tình sâu sẽ chịu tội hơn tình nhạt. Bọn họ yêu ta trước, nên phải nhường ta hơn, lẽ nào còn muốn ta nhường ngược lại hay sao?” Lăng Ngạo ôm vò rượu, uống cạn số rượu còn lại, rồi ném vò đi.

“Năm tháng thoáng qua, sinh mệnh hữu hạn, bỗng dưng ly biệt cực độ by thương. Nhân lúc tụ hội mượn rượu tiêu sầu tìm vui kịp lúc. Đối diện biển rộng non cao lòng tưởng niệm, nhìn hoa rơi nước chảy càng thương cảm. Không bằng thương yêu người trước mắt.” [Hoãn Khê Sa] của Ấn Thù, Lăng Ngạo lúc này đã có hơi men khi đọc lên cũng có mấy phần thương cảm, y đang muốn khuyên giải Hạ Hầu Viêm.

Nhân sinh a, chính là bức họa, họa nhiều sắc màu hay chỉ trắng và đen, đều phụ thuộc vào bản thân mình. Có lúc cũng phải biết từ bỏ vài thứ, cũng giống như người muốn cuộc sống đầy sắc màu, nhưng lại chọn vẽ một con gấu mèo, trong vô hình, cuộc sống đã chỉ còn trắng đen.

Vì sao? Nếu người vẽ con gấu mèo quá sắc sảo, như vậy là không hợp lý. Cho nên, muốn hợp tình hợp lý, thì phải biết chọn. Lăng Ngạo chọn không lấy thê sinh tử, cho nên, trong nhân sinh của y chỉ có nam nhân, không có nữ nhân. Tương lai già rồi cũng không có thiên luân chi lạc gì mà hưởng thụ.

“Thơ hay! Không bằng thương yêu người trước mắt!” Hạ Hầu Viêm lập lại một lần, sau đó trịnh trọng nói với Lăng Ngạo: “Từ Trúc à, người theo ta về Hạ Hầu phủ đi, ta sẽ thôi tất cả nữ nhân trong đó, chỉ lưu lại mình người, được không?”

Kháo! Đầu óc người này có logic kiểu gì vậy. “Ta nếu cùng về với người, nhất định là trò tiên nhân nhảy!”

“Cái gì là tiên nhân nhảy?” Hạ Hầu Viêm vẽ mặt chột dạ học hỏi.

“Cuốn tất cả những thứ đáng giá trong phủ của người, rồi châm lửa đốt sạch, rất có khả năng sẽ kết hợp với Hiên Viên Cẩm nhân cơ hội đánh vào Hạ Hầu quốc.”

Lăng Ngạo trề môi, bọn họ không hoàn toàn là bằng hữu, mà có một nửa là địch nhân.

“Ha ha, người nếu đến Hạ Hầu, ta cái gì cũng cho người. Không cần người phải cướp, ta sẽ hai tay dâng lên.” Hạ Hầu Viêm cười nhạt, Lăng Ngạo thiết một tiếng; “Ta vẫn là câu nói cũ, muốn cái gì nam nhân nhà ta cho ta, cho không được ta cũng không cần.”

“Người đối với bọn họ thật là trung trinh.” Nói Hạ Hầu không ngưỡng mộ là gạt người, nữ nhân của hắn tuy rất có thể cũng trung trinh với hắn như thế, nhưng hắn luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Có lẽ chính là không có tâm linh tương thông, cho nên hắn mới luyện tiếu người trước mắt.

“Đây là trung thành.” Lăng Ngạo mỉm cười, đợi hai nam nhân của y về. “Khi yêu, đừng nghĩ quá nhiều, nếu sau này không yêu nữa, cũng sẽ không hối hận.”

“Người cho rằng yêu một người có thể làm đến mức nào?” Hạ Hầu hôm nay dự định thảo luận ái tình với y tới ngày mai, Lăng Ngạo quay đầu nhìn nam nhân này, khi mới gặp, cho rằng hắn hơn ba mươi, trên thực tế hắn tự ăn mặc cho già đi, chứ không lớn hơn Hiên Viên Cẩm bao nhiêu, đương nhiên chưa già như thế.

Nhưng đối với một nam tử hơn hai mươi tuổi, không hiểu yêu, cũng khá đáng thương, những năm trước đây, người vô tình vô ái, không phải sống phí sao, được thôi, người muốn nói ta nói với người.

“Có thể làm được đến mức nào thì phải xem người yêu sâu đậm bao nhiêu. Nếu người yêu hắn, hắn không yêu người, vậy cuối cùng đành phải chúc phúc, như vậy gọi là tình yêu khoan dung. Còn cứ cố chấp khóa chặt bên người, vậy không phải yêu, mà là giam cầm.” Lăng Ngạo chỉ tùy ý nói suy nghĩ của mình.

“Nếu một người chết rồi, người còn lại chắc cũng chết theo, như vậy mới là yêu sao?” Hạ Hầu Viêm hỏi tiếp.

Đối với vấn đề có chút bức người này, Lăng Ngạo thở dài: “Cái này thì phải xem người đó nữa. Ta nghĩ nếu là Hiên Viên Cẩm và Tô Dục có một người chết, bọn họ sẽ hy vọng người còn lại chăm sóc tốt cho ta, sau đó để ta sống tốt. Đương nhiên nếu ta chết trước, ta cũng hy vọng hai người họ có thể dựa vào nhau mà sống, hoặc có thể tìm người mình thích. Ta chỉ là hy vọng bọn họ có thể hạnh phúc khoái lạc. Khi không có ta, cũng không hy vọng họ tịch mịch.”

“Yêu không phải nên sở hữu sao, chết rồi, người kia cũng nên đi theo chứ.” Hạ Hầu Viêm sinh trong gia đình đế vương gia đã thấy khá nhiều, hoàng đế vương gia chết rồi, rất nhiều phi tử phải bồi táng.

“Đó là cách nghĩ cực đoan, đế vương rất nhiều người như vậy, nam nhân chết rồi, nữ nhân cũng phải chết theo, thật hoang đường, như vậy là cướp đoạt quyền lợi tự do và sinh tồn của người khác.” Lăng Ngạo nhìn hắn, nhẹ thở dài. “Ta chỉ biết, nam nhân của ta khi yêu ta, ta không cho phép người khác cướp mất, hắn có nguy hiểm ta sẽ đi cứu, hắn bị thương ta sẽ buồn, hắn xảy ra chuyện ta sẽ liều mạng dốc sức giúp hắn giải quyết.”

“Kỳ thật tất cả đều rất đơn giản, yêu vốn không có định nghĩa.” Lăng Ngạo nói xong liền hát: Ta yêu người rõ ràng như thế, tín ngưỡng kiên định như thế, ta yêu người âm áp như thế, sức mạnh dũng cảm như thế. Ta bất kể có bao thương tâm, bất kể tình yêu luống cuống thế nào, bất kể người khác nghĩ thế nào, yêu là một loại tín ngưỡng, mang ta đến bên cạnh người...

Đây là lần đầu tiên Lăng Ngạo hát sau khi đến đây, ca từ đã không còn nhớ rõ, chỉ nhớ mấy câu cuối đó, y hát, Hạ Hầu Viêm lặng lẽ nghe, hai người đều không nói gì.

Tô Dục đưa tin cho Hiên Viên Cẩm, xong rồi cũng không về. Cho đến khi Hiên Viên Cẩm đánh thắng trận, cũng không trở về, Lăng Ngạo gấp lên, vốn cho rằng bọn họ ở chung, kết quả chỉ thấy một người, tìm y muốn nứt ra, y sợ Tô Dục đã gặp phải chuyện gì không hay.

“Tử Trúc, Dục Nhi sao không ở bên người?” Hiên Viên Cẩm còn cảm thấy kỳ quái, sao chỉ có một mình Lăng Ngạo đứng ngoài doanh trường đón họ.

“Dục Nhi đưa tin cho người, sau đó không thấy trở về. Không phải hắn ở với người sao?” Lăng Ngạo khẩn thiết hỏi, y không biết có phải người đó xảy ra chuyện rồi không, y thật sự rất sợ người đó có chuyện gì.

“Hắn đưa tin rồi, chúng ta đều không yên tâm về người, nên để hắn về với người. Hắn...” Hiên Viên Cẩm không nói tiếp nữa, hắn hiểu điều này đại biểu cái gì, Tô Dục xảy ra chuyện.

“Ha ha, lại xảy ra chuyện. Lần này không biết còn mạng không nữa?” Lần trước gặp may, có thể gặp Thập Tam, lần này, còn ai có thể cứu hắn? Lăng Ngạo đỏ mắt tựa đầu lên vai Hiên Viên Cẩm, thấp giọng thì thào: “Hắn không thể xảy ra chuyện, ta chịu không nổi đâu.”

62. Chương 62: Dùng Bản Thân Để Đổi

Hiên Viên Cẩm nhìn ánh mắt ngưng trệ của Lăng Ngạo, rất đau lòng. Đối với việc Tô Dục lại mất tích lần nữa, trong lòng hắn cũng vô cùng lo lắng, Tô Dục là miếng thịt trong lòng Lăng Ngạo, sớm đã trở thành người một nhà với họ, trong lòng Lăng Ngạo khó chịu, hắn cũng chẳng hơn gì. Lăng Ngạo đối với hắn trầm mặc, hắn cũng chỉ có thể lặng lẽ tiếp nhận.

“Tử Trúc, Dục Nhi sẽ không sao đâu, cho dù là vì người, hắn cũng sẽ không sao.” Chống lên vai Lăng Ngạo, Hiên Viên Cẩm khuyên giải một cách vô lực, ngay cả bản thân hắn cũng chẳng thuyết phục được mình, thì sao có thể khiến Lăng Ngạo yên tâm.

Lần này lại là do ai hạ độc thủ nữa? Mục đích của chúng là gì?

Là dùng Tô Dục đến uy hiếp ai? Uy hiếp Lăng Ngạo hay Hoàng Phủ gia?

Trong tìm kiếm, nghi ngờ, thất vọng, lo lắng, khổ sở trải qua nửa tháng, Lăng Ngạo và Hiên Viên Cẩm đều rầu rĩ không vui, âm u phủ người, ngay cả Hạ Hầu Viêm luôn cười hi hi cũng bỏ luôn vẻ mặt đó.

Nửa tháng sau nhận được một phong mật hàm, Lăng Ngạo xem xong thì kích động không thôi, người biết Tô Dục mất tích không nhiều, người gửi thư hàm đến nhất định là người đã bắt Tô Dục.

Trên thư hàm yêu cầu dùng Lăng Ngạo để đổi Tô Dục, Lăng Ngạo nghĩ cũng không nghĩ liền đồng ý, chỉ cần Tô Dục có thể trở về, y không sao cả, nhưng Hiên Viên Cẩm không đồng ý, lạnh mặt không vui nói:

“Ta không đồng ý! Căn bản chính là cạm bẫy, đã nhắm vào Dục Nhi, hiện tại lại nhắm vào ngươi, chúng ta sao có thể trúng cạm bẫy đơn giản như thế?!”

Lăng Ngạo tự nhiên hiểu rõ đạo lý hần nói, nhưng không đi thử một lần làm sao có thể biết đó có phải là cạm bẫy hay không? Y hỏi ngược lại: “Vậy ngươi tính sao đây?”

“Tìm một người dịch dung thành ngươi, để hần đi đổi người về.” Hiên Viên Cẩm sắc giọng đề nghị.

“Không được! Đối phương nếu đã chỉ đích danh yêu cầu ta đi, vậy nói rõ đối phương nhất định thập phần quen thuộc ta, vạn nhất bị phát hiện là giả mạo, hần gây bất lợi cho Dục Nhi thì sao? Ta không thể mạo hiểm với tính mạng của Dục Nhi!” Lăng Ngạo lắc đầu cự tuyệt.

“Ngươi lấy tính mạng mình ra có nghĩ tới tâm tình của ta không?” Hiên Viên Cẩm trước nay chưa từng biết cái gì gọi là sợ hãi, hiện tại hần biết rồi. Sinh và tử khi đánh trận không khẩn thiết, nhưng bảo hần mở mắt trần trần nhìn người tâm ái của mình mạo hiểm, còn có thể là tự đi tìm chết, sao hần có thể làm được đây?

Vừa nghĩ đến phải để y đi tìm chết, lòng hần liền khó chịu như bị nung, trong hơi thở tỏa ra hàn khí, xuyên thấu xương cốt, xâm nhập linh hồn.

“Cẩm, sao ta có thể không nghĩ tới ngươi, ta yêu ngươi, không nỡ để ngươi lo lắng cho ta. Nhưng ta cũng không thể không quản Dục Nhi, Dục Nhi đối với ta mà nói đều quan trọng như ngươi. Giả sử, hôm nay ngươi bị bắt là ngươi, mà Dục Nhi đứng ở đây, ta cũng không chút do dự dùng bản thân mình đổi ngươi về. Cẩm, ngươi đừng cản ta, chúng ta nhất định sẽ bạc đầu đến già, ta phải đi!” Lăng Ngạo rướn người hôn Hiên Viên Cẩm, y yêu nam nhân này, y có được hạnh phúc, có được rất nhiều từ nam nhân này.

Nụ hôn khổ sở, Hiên Viên Cẩm yêu y, luyện tiếu y. Điều này y hiểu hết, lần này y lại khiến hần lo lắng rồi.

“Cẩm, ta yêu ngươi, người đầu tiên ta yêu chính là ngươi. Ngươi tin tưởng ta, ta nhất định sẽ sống sót trở về.” Lăng Ngạo cũng không nắm chắc, không biết là ai muốn mạng y, bất kể là ai, y cũng sẽ không chạy trốn, y sẽ dũng cảm đối mặt.

Hiên Viên Cẩm còn có thể nói gì?

Hần nên nói gì? Yêu y, không muốn y bị tổn hại, nhưng y lại vì hai người họ, mà không ngừng bị tổn hại. Tình yêu hần cho y hần tự cho là rất to lớn, trên thực tế thứ mà hần có được từ y mới là thứ vị tha nhất, tình yêu của hần ở trước mặt y lại nhỏ nhoi như thế.

“Cẩm, ôm ta đi.” Ngữ khí của Lăng Ngạo buồn thảm, nhưng cánh tay vươn ra lại vô cùng hữu lực ôm lấy thắt lưng Hiên Viên Cẩm, vùi gương mặt vốn rất anh tuấn, lúc này lại xen tạp nét tái nhợt của mình vào ngực hần. Lần này rất có thể sẽ không còn trở về được, lần này có thể sẽ thiên nhân vĩnh cách. Cho nên, tham luyện hơi ấm của ngươi, tham luyện những gì ngươi đã cho, xin cho ta, xin ngươi hãy như đóm lửa, thiêu đốt ta, để ta không còn sợ gian nan nguy hiểm.

Hiên Viên Cẩm cảm thấy sóng mũi chua chua, mắt phiếm nhiệt khí, ngay cả hơi thở cũng trở nên khẩn cấp nói không ra lời, hít sâu vài hơi, thanh âm phát ra vẫn khản đặc: “Ngươi nói sao ngươi lại khiến người ta không thể buông tay thế này, sao có thể không để ta yêu ngươi!”

Ôm ấp, chặt chẽ, sưởi ấm thân thể nhau, dung nhập vào đối phương, lưu lại ấn ký chuyên thuộc về mình trên thân thể đối phương. Tình yêu dung nhập vào trong huyết dịch, lưu chuyển tới tứ chi bách hài, không bao giờ có thể quên được đối phương.

Đời đời, một lần lại một lần, không muốn dừng lại, luôn cảm thấy một khi dừng lại, đối phương sẽ biến mất trước mắt mình. Hiên Viên Cẩm vương lệ đầy mắt, nương theo luật động của hần mà chảy xuống, rơi vào trong mắt Lăng Ngạo: Cẩm, đừng khóc, ta sẽ trở về! Vươn tay ra, lau nước mắt cho tiểu nam nhân của mình, nam nhân không nên rơi lệ, nam nhân nên kiên cường.

Trên đời này, ai không có ai cũng vẫn sống được. Nếu ta không trở lại, xin đừng buồn, ta trên thiên đường nhìn ngươi, chúc phúc ngươi, xin đừng thương tâm, ta trên trời sẽ tiếp tục yêu ngươi.

Một cuộc hoan ái sinh ly tử biệt, bất luận Hiên Viên Cẩm giãy vò y thế nào, y cũng không giãy dụa, toàn bộ phối hợp, mặc hần giãy vò. Chỉ cần y có thể theo, y sẽ cố gắng thỏa mãn hần. Cả hai đều biết, đây có thể là lần cuối cùng, lần cuối cùng cảm thụ thân thể đối phương còn sống trong lòng mình.

Bất luận Hiên Viên Cẩm phản đối thế nào, Lăng Ngạo cuối cùng vẫn đi, khi buông tay Cẩm ra, y cảm thấy bản thân đã buông bỏ toàn thế giới. Một bước ra đi đó, cách tuyệt y và hần, y bước vào hắc ám, bước vào địa ngục không lối thoát.

Không nữa.

“Tử Trúc, đáp ứng ta, nhất định phải trở về.” Dù không đành cũng phải buông tay, dù không nữa cũng phải thả y đi.

“Ta sẽ trở lại. Người đợi ta.” Mỉm cười kiên định với ái nhân, y bước nhanh ra đi.

Một mình đến chỗ hẹn, đối với y mà nói kỳ thật rất khó, nói không sợ là lừa người. Nhưng đối phương chỉ cho y một cơ hội, y phải cứu Tô Dục ra, y chỉ có thể một mình đi, nếu đối phương thấy có người thứ hai, bọn họ sẽ đưa cho y một chân của Tô Dục, nếu y dám gây trò, đối phương nói sẽ móc mắt Tô Dục đưa cho y làm dạ minh châu, vì nghe nói y sợ tối.

Mắng X nó! Cho nên, y không dám cược, thật sự không dám.

Lăng Ngạo đến địa điểm giao hẹn, không có ai tới, y tùy tiện ngồi xuống, cho dù có phòng bị, sức lực một mình y có thể làm được cũng rất hữu hạn, y không lãng phí tâm trí để cảnh giác gì cả, không cần thiết.

“Không ngờ a, người vì hài tử của một tiện nhân sinh ra mà thật sự mạo hiểm như thế?” Thanh âm mà y chán ghét nhất, tên nam nhân đáng ghét đã bốn mươi tuổi mà lòng dạ lại nhỏ nhen hơn cả một cây kim.

“Sư phụ, biệt lai vô dạng rồi nhỉ?” Lăng Ngạo chào hỏi lấy lệ với hần, nếu là tên râu sơn dương, vậy nghĩa là Tô Dục bị bắt cũng không mất mặt, dù sao tên râu sơn dương võ công cao, đánh thua hần cũng không có gì phải xấu hổ.

“Tử Trúc, người vì một tiện chủng mà thật sự ngay cả mạng của mình cũng bỏ ra.” Tên râu sơn dương cười thản nhiên.

“Sư phụ, xin cho ta gặp Dục Nhi đi, ta cũng đã ở đây rồi, cũng không thể chạy thoát dưới mắt người được.” Lăng Ngạo dùng thái độ nhún nhường thấp người thương nghị.

“Thế nào? Người sợ ta hạ thủ với tiện chủng đó sao? Ta sẽ không làm đâu, làm vậy bản tay ta!” Tên râu sơn dương luôn cho rằng Tô Dục là con tư sinh của tam vương gia, cho nên rất căm hận. Hần còn chưa biết thân phận thật sự của Tô Dục, người biết chuyện này không nhiều, ngay cả Tô Mộ Dung cũng là sau này mới biết, tam vương gia và hoàng đế lão tử đều kín miệng như nhau, không ai tiết lộ.

“Sao lại vậy a, sư phụ ngài là nhân vật nhất ngôn cửu đỉnh, sao lại ức hiếp một tiểu nhân vật không ai biết tên chứ.” Ngàn xuyên vạn xuyên, không thể xuyên mộng ngựa. Ai quan tâm có tác dụng không, võ mộng ngựa, đội mũ cho người rồi nói sau.

“Hừ! Nói năng ngọt xót.” Ngoài miệng tên râu sơn dương tỏ ra hờn mát, nhưng tia sáng băng lạnh trong mắt, thật sự phi ra vô số nhãn đao, thoáng chốc, căn bản đã đến mức không thể khô phực.

“Sư phụ, cho ta nhìn Dục Nhi.” Lăng Ngạo lại khẩn cầu lần nữa, y thật sự rất sợ tên râu sơn dương sẽ cho y thấy một thi thể không còn hơi thở, tuy y thích động dao trên người nhân loại, nhưng lại không muốn động dao trên người nam nhân của mình.

“Đi theo ta.” Tên râu sơn dương nói xong quay đầu đi, Lăng Ngạo không thể hỏi hần mang mình đi đâu, y chỉ có thể đi theo, chỉ cần được gặp Tô Dục, có thể an toàn cứu hần, cho dù là hang rồng huyết hổ y cũng phải xông vào.

Tên râu sơn dương cũng không phải kẻ ngốc, hần đương nhiên có phòng bị Lăng Ngạo, hần không tin y chỉ tới một mình. Cho nên mang y đi tới đi lui, hết quẹo lại cua, cuối cùng bọn họ đi vào một tiểu trấn, sau đó lại đi bằng đường thủy, tiếp theo lại lên xe ngựa, Lăng Ngạo biết lần này bảo thân phải một mình đối chiến. Nhưng mà, vì tiểu nam nhân nhà mình, không ngại, con người mà, phải biết cố gắng vật lộn.

Khi Lăng Ngạo như nguyện được thấy Tô Dục, y căn bản không có được một chút hỷ sắc. Cả người đều ngây ra, Tô Dục không thảm trạng như lúc bị lão yêu bà hoàng hậu đó bắt toàn thân đầy máu huyết nhục

mơ hồ, nhưng mục quang trống rỗng đó của hắn, khiến y chưa xót. “Dục Nhi...” Nhẹ giọng gọi tên nam nhân của mình, nam nhân ngay cả nhìn cũng không nhìn y một cái.

Lăng Ngạo quay nhìn tên râu sơn dương, tức giận gầm lên: “Người làm gì hắn hả?”

“Bản lĩnh của các người thật lớn, ngay cả chúng ta hạ cũng có thể giải. Lần này ta hạ vô tình chung với hắn, xem thử các người còn có cách giải được hay không?” Tên râu sơn dương vỗ tay, nói với Tô Dục: “Qua đây bóp vai cho ta.” Tô Dục thập phần thuận tùng đi tới bóp vai cho hắn, bảo nhẹ liền nhẹ, bảo mạnh liền mạnh. Tên râu sơn dương không cao hứng, thì lại quay qua tát một bạt tai, Tô Dục giống như con chó nhỏ làm sai, sợ bị chủ nhân vứt bỏ, đáng thương nhìn hắn.

“Dục Nhi, Dục Nhi, tại sao lại biến thành thế này? Người nói rõ ta đến thì sẽ trả Dục Nhi cho ta, nhưng...” Lời chỉ trích của Lăng Ngạo còn chưa nói xong, tên râu sơn dương đã cắt ngang: “Ta nói sẽ trả người cho người, nhưng ta không nói sẽ trả lại người hoàn chỉnh, hơn nữa, loại chó chỉ biết giương nanh cắn người ta không cần, ta muốn một con ôn thuận.”

“Người hỗn đàn!” Lăng Ngạo xông tới ôm Tô Dục xoa mặt hắn, vết đánh xưng phồng lên, tên râu sơn dương đánh rất mạnh, Lăng Ngạo xoa thế nào cũng không bớt xưng. “Ta trả hắn cho người, có bản lĩnh người lại giải chung trên người hắn đi. Nếu người có thể giải, ta liền gọi người là sư phụ.” Tên râu sơn dương cười đắc ý bỏ đi, Lăng Ngạo ôm Tô Dục, đau lòng không biết phải làm sao mới tốt.

“Dục Nhi, nhìn ta đi, ta là ca người a!” Lăng Ngạo lắc người Tô Dục, bảo hắn nhìn thẳng vào mình, nhưng mục quang trống rỗng của hắn giống như nhìn xuyên qua y, không hề thấy y, chỉ nhìn về nơi rất xa.

“Dục Nhi, người thế này bảo ta làm sao đây?” Lăng Ngạo ôm hắn, dán mặt vào cổ hắn, đối phương giống như con rối mất linh hồn, một chút phản ứng cũng không có, mặc y nói gì, hắn cũng không đáp lại.

“Dục Nhi, người cứ luôn giầy vò ta như thế, từ khi bắt đầu, người đã khiến ta chìm sâu trong tình huynh đệ loạn luân, người cứ luôn khiến ta lo lắng, người rõ ràng đã nói sẽ chăm sóc cho ta, nhưng người lại làm gì thế này? Tiểu vương bắt dẫn người, người làm được gì a!”

“Dục Nhi! Bất luận người biến thành thế nào, ta cũng không vứt bỏ người, chúng ta đi tìm đại phu tốt nhất giải chung cho người, ta sẽ để người sống thật tốt, tin tưởng ta.” Y không có bản lĩnh, nhưng không phải y còn có cha mẹ sao? Nếu không được, thì còn có tam vương gia mê đắm mỹ mạo của cha y, còn có hoàng đế, chỉ cần bọn họ có thể tìm được phương pháp giải chung cho Tô Dục, bảo y làm gì cũng được. Y không phải đã sẵn sàng bỏ ra bộ da này, thân thể này sao? Bọn họ muốn thì cho bọn họ.

Vì người tâm ái, người có thể làm được đến mức nào? Ta có thể làm được chính là vì hắn, cái gì ta cũng không quan tâm, ta sẽ vì hắn, sẵn sàng từ bỏ tất cả. Bao gồm cả thân thể này, ai muốn cũng được, ta không bận tâm.

“Tử Trúc, cha của người ở đâu?” Hiện tại sự căm hận của tên râu sơn dương đối với y đã không còn đậm như trước, kỳ thật dù có làm gì, y cũng chỉ là một thể thân, người tam vương gia chân chính yêu không phải Tô Tử Trúc, hắn yêu chính là gương mặt tương tự Tô Mộ Dung, cuối cùng người hắn yêu vẫn là Tô Mộ Dung.

Cho nên, hận thù của tên râu sơn dương đã chuyển, Tô Tử Trúc không còn quan trọng nữa, chỉ trở thành một đầu mối, biến thành đầu mối tìm kiếm Tô Mộ Dung.

“Ha ha, ngài thật dễ quên, ta từ nhỏ đã trưởng thành chung với ai, người không phải là không nhớ chứ. Rốt cuộc là ai cùng Tô Mộ Dung sống tới lớn, người không phải không rõ. Người đã biến hắn thành tên gốc, hiện tại lại hỏi ta Tô Mộ Dung ở đâu, như vậy thì không đúng lắm đâu.” Lăng Ngạo nói hoàn toàn có lý, không có câu nào có thể bắt bẻ.

Tên râu sơn dương nhìn Tô Dục, hắn không thể đích thân giải chung, nếu không sẽ trúng gian kế của Tô Tử Trúc. Nhưng nếu thật sự không giải, thì cũng thật sự không thể tìm được Tô Mộ Dung, hắn muốn triệt để cắt đứt tư niệm của tam vương gia, khiến tam vương gia nhìn thấy chỗ tốt của hắn.

“Đừng mơ tưởng ta sẽ giải chung cho hắn, không có cửa đâu.” Tên râu sơn dương có cảm giác như tự bê đá đập vào chân mình. Kỳ thật hắn đã dự tính sẵn rồi, lần này phải bắt Tô Tử Trúc, Tô Tử Dục, và cả Tô Mộ Dung toàn bộ tiêu trừ, như vậy tam vương gia sẽ không còn người nào để mong nhớ nữa. Chỉ là khi đã

nắm Tô Tử Trúc trong tay, hấn lại quên mất, Tô Mộ Dung không phải dễ tìm như thế, nếu không người của tam vương gia phải đi mấy năm nay cũng không toàn bộ trở về không kết quả.

“Ta không tìm được y, nếu ta có thể tìm được, ta đã sớm đi tìm, tin hay không tùy người.” Lăng Ngạo diu Tô Dục đến gian phòng khác, Tô Dục hiện tại ngốc rồi, không có linh hồn, bảo hấn ăn hấn sẽ ăn, không cho hấn ăn, đói cũng không biết nói.

Y không dám rời khỏi hấn dù chỉ một phút, y sợ tên râu sơn dương ức hiếp Tô Dục, đi một bước cũng mang hấn theo một bước. Tên râu sơn dương có thể vì đã đặt toàn bộ lực chú ý lên việc tìm kiếm Tô Mộ Dung, cho nên cũng không làm khó hai người.

“Dục Nhi, người khỏi nhanh lên, chúng ta lại đi bắt cá. Người bắt được vừa to vừa nhiều, sau đó lại đem đi nấu!” Lăng Ngạo gọi đầu cho Tô Dục, vừa gọi vừa kể về thời gian họ bên nhau.

Buổi tối Tô Dục luôn chỉ ngồi đó, không ngủ, Lăng Ngạo phải điểm huyết hấn, hấn mới ngã xuống, khi Lăng Ngạo ôm hấn vào lòng, tâm đang nhỏ máu, Dục Nhi của y sao lại biến thành thế này. Đầu là do lão vương bắt đản râu sơn dương, muốn nam nhân thao, nam nhân không cần hấn, mẹ nó hấn lại đi ức hiếp những kẻ nhỏ tuổi bọn họ, không cần mặt mũi mà!

Tính tình của tên râu sơn dương trở nên khó chịu, hấn đựng một chút lại đánh Tô Dục, Lăng Ngạo can cho Tô Dục, chịu không ít đòn của hấn, tuy y là nam nhân, nhưng công lực mấy chục năm của tên râu sơn dương đánh lên người y, xương cốt chưa vỡ đã là không tồi.

“Người có bản lĩnh thì đi tìm tam vương gia, lấy những tiểu bối chúng ta ra trút giận thì được gì?” Lăng Ngạo tức giận gầm lên.

?

“Dù sao các người đều phải chết, sớm chết sớm đầu thai!” Tên râu sơn dương không nguyên ý giải chung cho Tô Dục, hấn muốn giết bọn họ, dù sao ý định ban đầu cũng là giết sạch bọn họ.

Lăng Ngạo ôm Tô Dục né tránh công kích của hấn, võ công của họ cách biệt một trời một vực, lại thêm y còn mang theo một người không khác gì con rối, Lăng Ngạo chỉ có thể né được hai chiêu của tên râu sơn dương đã chịu ngay một chưởng nặng nề, khiến ngũ tạng lục phủ có cảm giác như lệch vị trí, mẹ nó, thật đau, đây là Toái Tâm Chưởng trong truyền thuyết sao?

Phun ra một ngụm huyết, Lăng Ngạo vẫn bảo vệ Tô Dục.

“Người biết nếu nói ra tung tích của Tô Mộ Dung, ta sẽ bỏ qua cho các người.” Tên râu sơn dương mấy ngày nay nghĩ đi nghĩ lại, cho dù hấn có giải chung độc cho Tô Dục, thì Tô Dục cũng sẽ không bán đứng phụ thân của mình. Kết quả cuối cùng vẫn là hai huynh đệ cùng tuấn tình.

Dù sao sớm muộn cũng gặp diêm vương, không bằng hấn cứ tiễn bọn họ đi sớm. Trên đường xuống hoàng tuyền cũng có bầu bạn, không đến mức tịch mịch.

“Tam vương gia biết, Tô Dục đã nói nơi ẩn cư của Tô Mộ Dung cho tam vương gia rồi. Nếu người có thể tìm gặp tam vương gia, thì nhất định có thể tìm được y.” Lăng Ngạo muốn đẩy người sang chỗ tam vương gia, y mới bắt kể tam vương gia có bị theo dõi hay không, chỉ cần y và Tô Dục có thể bình an, thì y có thể bán đứng bất cứ ai.

“Hừ, đừng cho rằng mang tam vương gia ra, ta sẽ sợ, tam vương gia một đời anh danh, chỉ sai lầm ở chỗ là đi yêu một nam nhân. Nếu không thiên hạ này sao có thể để nam nhân đó lên ngôi.” Tên râu sơn dương kỳ thật rất đáng thương, cả đời đều thủ bên tam vương gia, cuối cùng lại không đạt được cái gì, tam vương gia chỉ xem hấn là cánh tay đắc lực của mình, chứ chưa từng có một chút ái ý.

“Tam vương gia ít nhất dám tranh giành, vì thích một người mà chờ đợi, tìm kiếm. Tranh giành thì có gì sai chứ? Yêu một nam nhân thì lại thế nào? Người còn không phải cũng yêu nam nhân đó sao?” Lăng Ngạo nhìn không được đau đớn ở ngực, tức giận gầm lên.

“Yêu nghiệt, còn dám cãi!!” Tên râu sơn dương nói xong lại tấn công tới. Lăng Ngạo biết bản thân tránh không thoát, nên dùng toàn thân che chở trước mặt Tô Dục, là sống hay chết, chỉ có thể do trời định.

63. Chương 63: Thoát Nạn Trong Tử Cảnh

Lăng Ngạo bảo vệ Tô Dục, nghĩ rằng có chết cũng phải chết trong lòng nam nhân nhà mình. “Dục Nhi, người đừng quên ta.” Trước khi bị đánh ngất đi, y nhẹ nói vào tai Tô Dục.

Đau thấu tâm phé chắc chính là cảm giác này đi, khi trước mắt Lăng Ngạo là một mảng mơ hồ không rõ, vẫn nhìn chăm chăm vào mặt Tô Dục, có thể nhìn rõ diện mạo của người, ghi nhớ trong lòng, một đời vợi vãi, ta phải nhớ kỹ hình dáng người, và cả người đó, ha ha, sau này hẳn nhất định rất hận ta, hận ta ích kỷ ra đi một mình.

Khi thân thể mềm xuống, Tô Dục lại như phát điên gào thét, gió đang gào, nam nhân đang gào thét. Tiếng gào tê tâm liệt phế, Tô Dục ôm thân thể đã mềm xuống của Lăng Ngạo, liều mạng dùng toàn bộ khí lực của hắn, chạy.

“Không, không...” Nam nhân trên suốt quãng đường chỉ phát ra một chữ, hai mắt đỏ bừng, gương mặt tái nhợt, trái tim run rẩy, và cả nỗi đau thấu tận vào xương cốt, đó là cái gì? Tại sao lại đau như thế, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Tên râu sơn dương không ngờ lực bạo phát của một người lại lớn như thế, võ công của Tô Dục theo lý mà nói thì không bằng hắn, nhưng lúc này khi Tô Dục ôm một người nửa chết chạy đi, lại nhanh hơn hắn hẳn. Hắn đuổi theo bọn họ hơn nửa ngày, cuối cùng cũng vẫn để bọn họ chạy thoát. Nhưng mà, chạy thoát cũng không ngại, người sớm muộn cũng phải chết, trúng một chưởng của hắn mà có thể sống sót thì hầu như không có khả năng, chết thì chết đi, chết cho sạch.

Yêu tinh như thế, sớm nên chết phức đi, chỉ biết câu dẫn mê hoặc nam nhân.

Tô Dục ôm Lăng Ngạo không biết nên chạy đi đâu, chỉ biết nhất định phải rời khỏi chủ nhân, nếu không rời khỏi chủ nhân, như vậy người trong lòng sẽ bị chủ nhân đánh chết. Hắn không nên phản kháng chủ nhân, nhưng hắn không muốn y chết, thật sự không muốn, gương mặt thân thiết đến thế, nụ cười thật tươi khi nhìn hắn.

Tô Dục cứ chạy mãi chạy mãi, chạy tới khi hắn cũng ngã xuống, hắn mới ngừng lại. Khi ngã hắn vẫn giữ chặt người trong lòng, không thể để y rời khỏi hắn nửa phần, trong tiềm thức, không thể ly khai.

“Gia gia, có hai người chết, chúng ta mang về làm phân bón được không?” Thanh âm một thiếu nữ trong vắt dễ nghe, như tiếng nước suối chảy, khi nhìn tướng mạo của thiếu nữ, gương mặt như nguyệt, chân mày lá liễu, con mắt tràn đầy vụ khí của màn đêm, ngón tay thon dài tươi diễm, làn da trắng tuyết, không một chút 티 vết. Nàng chỉ chỉ, kinh hô nói: “Gia gia, hai người này thật đẹp, ta đem làm đèn ***g da người được không?”

Thiếu nữ nói xong chưa đợi lão giả lên tiếng đã đi tới kéo da mặt hai người. “Gia gia, cái này còn ảm, ta lột xuống trước đi!”

“Nữ Nhi, đừng nháo, hai người này còn chưa chết, ngày thường gia gia dạy người thế nào?” Lão giả niên kỷ đã cổ lai, mái đầu trắng bạc, râu cũng trắng, chỉ có gương mặt sắc diện hồng nhuận, khí sắc vô cùng tốt, thân thể khỏe mạnh. Chỉ một phát đã nhấc hai người bị ngất lên vác ở sau lưng. “Đi thôi, đừng xụ mặt nữa, về nhà nếu bọn họ chết rồi, vậy sẽ cho người làm đèn ***g.”

Thiếu nữ vừa nghe lại nở nụ cười ngay, trong lòng hận không thể ngay lập tức làm họ đoạn khí. “Gia gia, người nói lời phải giữ lời.” Thiếu nữ vươn tay ra muốn làm động tác nhỏ.

“Nữ Nhi, đừng ngang bướng, chúng ta không giết người chưa từng đắc tội với chúng ta, người còn nhớ hay không?” Lão nhân tuy không thấy tôn nhi đang làm gì, nhưng dựa vào tính khí của tôn nữ, hẳn sớm đã dự liệu được tôn nữ thích gương mặt của hai người này, muốn lột da làm đèn ***g.

Cũng đúng, thiếu niên anh tuấn thế này đi đâu mà tìm chứ. Hơn nữa vừa gặp lại được một đôi, tiểu nha đầu cao hứng cũng khó tránh, nếu thiên hạ không tuyệt mạng hai người, khi đến nhà bọn họ mà vẫn còn sống, vậy thì cứu, nếu không thì cho tiểu nha đầu dùng làm đèn ***g.

Về đến gian nhà gỗ của hai tổ tôn, lão giả kiểm tra cho hai người, toàn bộ đều còn sống, thiếu nữ vươn tay tới người đẹp hơn, nàng thích người này, đèn ***g da người làm ra nhất định đẹp nhất.

“Nữ Nhi!” Lão giả ngăn cản, bọn họ cũng có tác phong hành sự của bọn họ, nếu đã gặp gỡ, vậy chính là duyên phận, chưa chết thì sẽ cứu sống, sau đó bảo hai người vì họ làm một chuyện, cũng chính là thù lao mà họ muốn.

“Gia gia, đừng cứu người được không, mắt thấy đã sắp đoạn khí rồi, người nhìn xem một người thì bị trúng Toái Tâm chưởng, tâm mạch đã đoạn, cho dù cứu sống, tương lai cũng là phế nhân, nửa sống nửa chết, cho y chết nhanh cho thống khoái.” Thiếu nữ chu đôi môi nhỏ: “Chỉ cần một chút, y sẽ được giải thoát, gia gia, được không?”

Có làm nũng cũng vô dụng, lão nhân không gật đầu, thiếu nữ dậm chân chạy đi, trước khi ra cửa còn quay lại nhìn người nửa sống nửa chết kia một cái. Nàng thật sự rất thích, nếu có thể biến thành đèn ***g da người của mình thì tốt rồi, nhất định rất đẹp mắt.

Thiếu nữ chạy đi, lão nhân lắc đầu thở dài, hài tử này bị hấn sủng hư rồi.

Lão nhân bắt mạch cho hai người, chân mày nhăn chặt, muốn trị liệu phải phí chút công phu, hay không bằng cứ làm như nha đầu nói, vận gãy cổ cho được chết yên ổn. Có điều tay hấn là dùng để cứu người, không phải giết người, cứu thôi.

Chỉ mỗi việc phối được, lão nhân đã mất đủ ba ngày, trong ba ngày này, cái người nửa sống nửa chết kia còn chịu yên, còn tên điên điên khùng khùng đó, nếu không điểm huyết thì không chịu thành thật, Nữ Nhi ngày ngày chạy đến nhìn xem người tướng mạo xinh đẹp đó chết chưa, vừa thấy còn thở liền ngoắc đầu bỏ đi, nàng đang trông mong y sẽ ghen khí. “Gia gia, nhân sâm ngàn năm cho y dùng nhiều thật đáng tiếc.” Dùng nhân sâm ngàn năm để treo mạng, nếu không sớm đã đi gặp diêm vương.

“Nhìn người đó tướng mạo phi phàm, nhất định là nhân vật đặc biệt, tương lai chúng ta có thể đòi nhiều hơn mấy cây.” Lão nhân lại đi chế được, được này phối xong, nấu xong, chỉ cần cho uống đúng giờ đúng liều lượng, sau ba tháng tâm mạch bị tổn thương chắc có thể hồi phục không khác gì người bình thường. Tên điên khùng kia thì dễ trị hơn, giải được chướng trong người, lại điều chỉnh thân thể một chút là vô sự.

“Phải đòi hơn trăm cây.” Thiếu nữ hung hăng nói. “Uống nhiều như thế, người cũng không sợ uống đến chảy máu mũi!” Lão nhân gõ đầu thiếu nữ một cái, lắc đầu vào phòng.

Thiếu nữ phụ trách đun được, mấy lần đều muốn hạ độc vào được, nhưng cuối cùng vẫn thu tay. Nàng không thể chọc gia gia tức giận, cũng đã lớn tuổi rồi, tức không chịu nổi đâu.

“Gia gia, tên điên đó sao còn chưa tỉnh, đã năm ngày rồi, theo lý mà nói nên tỉnh rồi chứ?” Thiếu nữ vừa phơi được vừa nói chuyện với lão nhân.

“Theo lý mà nói thì nên tỉnh, giờ chỉ còn xem tạo hóa của họ thôi.” Hai người này một người cấp hỏa công tâm, một người đoạn kinh mạch, người trước đáng ra dễ trị, nhưng mà lại trúng thêm chướng, trùng tử đó cũng không phải dễ đối phó.

“Lãng phí thời gian a, nếu đem cho ta làm đèn ***g da người thì giờ đã làm xong rồi.” Thiếu nữ vẫn còn tưởng nhớ đèn ***g da người, báo oán liên miên.

“Hài tử này a.”

Lão nhân lại vào phòng, nhìn hai người nằm đó, ốm đến mức chỉ còn trơ xương. Tính mạng của người trẻ tuổi cho dù mạnh, nhưng bị thương đến mức này còn không chết, cũng thật là kỳ tích.

Tô Dục tỉnh lại trước, sau khi hấn tỉnh, có chút hoang mang. Lão nhân hỏi hấn, thế nhưng hỏi gì cũng không biết, hỏi tên gì cũng không biết, bản thân là ai cũng không nhớ. Chuyện có thể nói rõ chỉ có chủ nhân, chủ nhân tổn thương người đó, hấn ôm người đó chạy đi.

“Gia gia, người này rốt cuộc bị bệnh gì a, sao ngay cả bản thân là ai cũng không biết?” Thiếu nữ không hiểu hỏi.

“Đợi trùng tử trong nội thể hẩn tiêu rồi thì lại đến xem.” Lão nhân không giải thích nhiều, chung trùng không phải sở trường của hẩn, có lẽ đã sai ở chỗ nào rồi.

“Nga!” Thiếu nữ không hỏi tiếp, đi phơi được của nàng, khi có thời gian sẽ đến nhìn những món đồ chơi nàng thu thập, chẳng qua đều là những thứ làm từ xương người.

Ước chừng qua hơn nửa tháng, người nằm trên giường nửa sống nửa chết cũng mở mắt ra. “Nga! Người tỉnh rồi? Có cảm giác muốn chết không?”

Kháo! Vấn đề gì thế này? Cút xa chút cho lão tử. Nhưng Lăng Ngạo muốn mở miệng nói lại nói không ra tiếng, phần phổi hiển nhiên không chịu phối hợp, hít thở còn có chút miễn cưỡng, đừng nói là gầm ra tiếng.

“Người có ánh mắt gì đây? Thật sáng!” Thiếu nữ nói rồi lại nghiêng cứu tướng mạo của y sau khi mở mắt một chút, cảm thấy người này không làm đèn ***g da người thật sự quá đáng tiếc. Lập tức mang theo mười phần tiếc hận nói: “Sớm biết bộ dáng thế này, ta cũng không quan tâm gia gia phản đối, đem người làm đèn ***g da người là tốt rồi.”

Đáng tiếc a đáng tiếc.

Lăng Ngạo tức giận trừng một lúc, cảm thấy mắt cũng phát đau, cuối cùng vẫn phải nhắm lại, trầm trầm ngủ say.

Khi tỉnh lại lần nữa, tư duy của Lăng Ngạo đã rõ ràng hơn một chút, suy nghĩ đầu tiên là bản thân sao còn chưa chết? Tính ra có lẽ do nữ hài và người nhà của nàng cứu. “Là các người cứu ta?” Tuy khàn, nhưng cũng nói được một câu hoàn chỉnh.

“Là gia gia ta cứu người, ta muốn giết người kia, nhưng gia gia không cho.” Thiếu nữ không che giấu, nói thẳng không cố kỵ.

“Đa tạ.” Lăng Ngạo nói xong tìm kiếm lão nhân đã cứu mạng y, thiếu nữ cho rằng y đang tìm người bạn kia. “Người đừng lo lắng tên gốc đó, gia gia nói mấy ngày nay muốn triệt để tiêu sạch chung độc trong thân thể hẩn.”

Có phải lão thiên gia thấy bọn họ thật sự bên nhau không mấy dễ dàng, nên vẫn cho họ giữ lại tính mạng này không.

“Ta muốn gặp hẩn.” Rất muốn gặp, trong mắt lộ ra sự cấp thiết, y chỉ muốn nhìn xem hẩn có thật sự tốt lên nhiều hay không là được.

“Người cứ dưỡng bệnh cho tốt đi, đợi khi hẩn không còn gốc nữa, các người gặp mặt cũng không muộn.” Thiếu nữ không cho y được đặt tâm nguyện, Lăng Ngạo giãy dụa một chút, toàn thân vô lực, động không được chỉ đành ngồi đợi.

Hiện tại đối với y mà nói từng giây từng phút đều rất khó chịu, y rất muốn gặp Tô Dục. Nhưng đợi một lần là suốt năm ngày, Lăng Ngạo gấp lên, truy vấn thiếu nữ, thiếu nữ đó mới nói: “Gia gia giải chung cho hẩn gặp chút khó khăn, có thể phải mấy ngày nữa mới được.”

Lăng Ngạo vừa nghe nói thế, trái tim lập tức nảy lên, chờ đợi không phải là cảm giác dễ chịu gì, y trông trái mong phải, Tô Dục và Lăng Ngạo cũng không trở lại.

Thiếu nữ lao vào như một cơn gió, la lớn: “Lần này chúng ta thiệt lớn rồi! Gia gia không những dùng được liệu tốt nhất, còn tốn công lực mười năm cho tên gốc đó của người. Thiệt chết rồi thiệt chết rồi!” Thiếu nữ móc ra một bàn tính nhỏ, hạt châu trong bàn tính vang lên lạch cạch.

Lăng Ngạo chỉ hỏi: “Có phải đã giải được chung độc không? Có phải đã hồi phục bình thường không?”

“Phí lời, nếu không phải giải rồi, gia gia ta cần gì tiêu mất công lực mười năm chứ?” Thiếu nữ trừng mắt, tiếp tục tính toán. “Lần này không những phải đòi ngân lượng, ít nhất người phải làm ba chuyện cho chúng ta mới được.” Thiếu nữ bắt đầu thao thao bất tuyệt nói ra quy tắc của bọn họ, cứu một người thì phải làm cho họ một chuyện, lần này chịu thiệt nhiều, phải làm nhiều hơn một chuyện đồng thời phải trả thêm ngân lượng.

“Được, cô nương nói thế nào cũng được, muốn ngân lượng, trở về ta sẽ bảo người nhà đưa tới.” Lăng Ngạo cũng không phải người nhỏ mọn, dù sao cứu mạng của hai người. Bị thương thành thế này, Lăng Ngạo cảm thấy chết chắc không cần nghi ngờ, nhưng hiện tại ông trời phù hộ, cho y sống tiếp, nói rõ mạng y chưa nên chấm dứt.

“Người nói thật rộng lượng, lấy trước ra mười vạn lượng đi.” Thiếu nữ cũng không hàm hồ, mở miệng liền đòi mười vạn lượng. “Ngân lượng?” Lăng Ngạo dò hỏi.

“Đương nhiên là ngân lượng, nếu các người có kim tử thì trả bằng kim tử, ta rất thích kim tử.” Thiếu nữ trừng y một cái.

“Ta cũng đang suy nghĩ, nếu người đòi là kim tử ta sẽ phải suy nghĩ đến chuyện bảo người lấy tính mạng này về, hoặc là đợi vết thương khỏi rồi sẽ bỏ chạy cho xong, đòi như vậy thì không khác biệt gì so với giết ta.” Lăng Ngạo không phải đang nói chuyện cười, nhưng thiếu nữ nghe xong lại cười. “Người làm người thật là thú vị.”

“Ha ha, đa tạ tiểu thư khen ngợi.” Lăng Ngạo nói xong gật đầu, ý là y lại muốn ngủ rồi, thực sự quá mệt nhọc, động một chút lại mở mắt không nổi. “Ngủ đi.” Thiếu nữ lỵ khai, y lập tức trầm trầm ngủ mất.

Tô Dục vận công điều tức một chu thiên xong vội vàng chạy đi tìm Lăng Ngạo, hắn đã nhớ ra rồi, chuyện phát sinh trong thời gian đó hắn không ấn tượng, nhưng chuyện trước đó hắn đích thật ghi nhớ sâu sắc. Khi hắn đưa tin cho Hiên Viên Cẩm xong, bị người ta tập kích. Sau đó tựa hồ không có ấn tượng, hình như trong lúc đó hắn đã nhìn thấy Lăng Ngạo, y vẫn tuấn mỹ như thế, khi hắn chân chính nhìn thấy Lăng Ngạo, trong lòng như bị đao cắt qua, đau đến nhỏ máu, đau đến nghẹt thở.

Lăng Ngạo rất gầy, so với lần trước khi hắn bị người của hoàng hậu bắt đi trở về gặp y còn gầy hơn, hắn nhìn đau lòng đến nói không ra lời.

“Ca ~”

Hắn vừa mở miệng, Lăng Ngạo liền chậm rãi mở mắt ra, giống như tâm linh tương thông, kỳ thật y đang đợi hắn, vẫn luôn đợi hắn, khi nhìn thấy Tô Dục, mục quang của Lăng Ngạo tỏa ra hơi ấm, mất một lúc thật sự xác định rồi, đó không phải là mục quang chờ đợi, không còn là con rối, đã có linh hồn rồi, y cảm thấy được an ủi: “Ngoan, đừng khóc. Chúng ta đều còn sống, đây chính là kết cục tốt nhất.”

“Ấn!” Tô Dục nặng nề gật đầu, đều là hắn không tốt, là hắn liên lụy y, hắn hại y thành thế này.

“Dục Nhi, ngoan, đừng khóc, bộ dáng người khóc rất khó coi.” Lăng Ngạo ồm ồm không còn khí lực, nhưng y vẫn muốn vươn tay lau nước mắt cho hắn.

“Ca, người mắng ta đi, là ta vô dụng, làm liên lụy người!” Tô Dục quỳ trước mặt Lăng Ngạo, hắn không biết bản thân phải hối hận thế nào mới có thể chuộc tội.

“Hài tử ngốc, qua đây, cho ta nhìn.” Lăng Ngạo vẫy tay, Tô Dục đứng lên, đi lại gần y. “Còn sống là tốt rồi, thật không có sau này lại dưỡng ra, ngoan, đừng khóc nữa. Ta làm gì cho người cũng là cam tâm tình nguyện, người đừng tự trách.” Lăng Ngạo kéo đầu hắn qua, hôn lên mặt hắn, thỏa mãn cười rồi lại ngất đi.

“Y làm sao vậy?” Tô Dục không biết Lăng Ngạo bị gì, sao lại ngất đi.

“Người nghĩ vận khí của y cũng tốt như người sao, ngũ tạng lục phủ đều nát, không chết đã là mạng lớn. Ít nhất phải dưỡng ba tháng, người cứ lo hầu hạ đi.” Thiếu nữ thấy thân tình giữa hai huynh đệ bọn họ ít nhiều cũng có chút động dung, từ khi nàng ghi nhớ được mọi chuyện thì luôn nương tựa gia gia mà sống, chưa từng có hài tử cùng tuổi cùng chơi, cho nên khi gặp bọn họ, vẫn cảm thấy rất thân thiết.

“Ta sẽ chăm sóc thật tốt cho y.” Tô Dục tuy cũng gầy, nhưng vết thương của hắn không nghiêm trọng như Lăng Ngạo, chỉ cần ăn ngon uống đủ là được, sớm muộn cũng có thể bù lại.

Cơm nước sau đó toàn bộ do Tô Dục làm, hắn muốn Lăng Ngạo có thể nhanh bù lại thể lực và thể trọng.

Thiếu nữ vui vẻ nói: “Ngày ngày ăn cơm canh thế này, ta cho dù phải thu bớt một chút ngân lượng của các người cũng nguyện ý.”

Tô Dục nghe xong cười nói: “Được a, vậy người thu bớt một chút đi. Trong đoạn thời gian chúng ta dưỡng thương ở đây ta sẽ làm canh miễn phí cho người.”

“Vậy ta phải ăn nhiều thứ ngon hơn!” Thiếu nữ tiếp tục yêu cầu.

Tô Dục giống như đệ đệ không được thương yêu, tay thô như thế, vừa nhìn đã biết là người thường xuyên dùng kiếm, Lăng Ngạo da non thịt láng, vừa nhìn đã biết được sủng.

Trong lòng Lăng Ngạo rất thương Tô Dục, Dục Nhi của y chỉ làm cơm cho y ăn, sao có thể làm cơm cho người ta, nhưng vì y Tô Dục đã làm.

“Dục Nhi, ta muốn sưởi nắng, người ôm ta đi.” Lăng Ngạo ngắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, nói thêm một chốc nữa Dục Nhi ngốc sẽ bị người ta bán. Trời sinh làm khổ lực miễn phí!

“Được.” Tô Dục vừa nghe Lăng Ngạo có phân phó, vội ôm y lên, hai người không quan tâm có người ở bên cạnh mở to mắt, giả vờ như không phát hiện cái gì, chỉ nhỏ giọng thầm thì bên tai y: “Như vậy không phù hợp tính cách của người a.”

“Ta có tính cách gì? Thanh lãnh? Độ lượng? Đều không phải! Ta ích kỷ lắm nha, người chỉ có thể thuộc về mình ta, làm cơm cũng chỉ có ta có thể ăn.” Lăng Ngạo nói xong còn chu miệng.

“Người đưa tin cho Hiên Viên Cẩm chưa?” Bọn họ đều còn sống, nhất định phải nói cho Hiên Viên Cẩm biết, nếu không gia hỏa đó sẽ ăn uống không vô. Một lúc mất đi hai thân nhân, thì còn đáng sợ hơn cả việc gặp bạo long.

“Khi ra ngoài ta đã đưa tin cho hần, bảo hần an tâm rồi.” Tô Dục nhẹ đặt Lăng Ngạo lên đùi mình, giống như đang dỗ hài tử.

“Ân, hần cũng lo lắng cho chúng ta không ít, trở về giúp hần một tay, đừng để hần quá mệt nhọc.” Lăng Ngạo nhớ lại tình cảnh ngày đó Hiên Viên Cẩm luyến tiếc buông tay y ra, hần vì không muốn y phải hối hận, nhịn xuống bao nhiêu đau đớn mới buông được tay ra.

“Ta biết.” Tô Dục cái gì cũng nghe theo Lăng Ngạo, chỉ cần Lăng Ngạo cao hứng, bảo hần làm gì hần cũng nguyện ý.

Thương thể cứ dưỡng từng chút, Lăng Ngạo chậm rãi đã có thể xuống giường bước được vài bước dưới sự dìu đỡ. “Thân thể này, sao ta cảm thấy nó đã lên mốc thếch này?” Thời gian nằm quá lâu, lâu đến mức y cảm thấy bản thân không còn đi được.

“Từ từ sẽ khỏe lại, người trẻ tuổi, người có thể sống thật sự là kỳ tích.” Lão nhân vẫn luôn cảm thấy y có thể sống là kỳ tích, người bình thường bị thương nặng như thế, cho dù là người từng học võ cũng sớm đã ngẹn khí, nhưng y lại sống được, hơn nữa hồi phục tốt như thế, thật sự là trời không diệt y.

“Đa tạ lão bá cứu giúp, chúng ta về rồi sẽ báo lại ân tình của ngài, tương lai nếu có chuyện, ngài chỉ cần phân phó.” Tính mạng này của Lăng Ngạo là người ta cứu về, tự nhiên phải báo đáp người ta, trên đời không có bữa cơm miễn phí, bữa cơm miễn phí cuối cùng cũng phải tính toán, nó đặc biệt quý giá, vì nó là vô giá.

“Được, đây là quy tắc của chúng ta, tương lai người không được thất tín với ta.” Lão nhân cười ha ha, rồi lại đi lo được của mình.

64. Chương 64: Chân Tướng, Ta Không Phải Tô Tử Trúc

Thân thể Lăng Ngạo hồi phục không mau, lão nhân vốn cho rằng trong ba tháng có thể sẽ khỏe hần, nhưng y lại nhiễm phong hàn hầu như mất nửa cái mạng, nên kéo dài tới tận lúc Hiên Viên Cẩm đến đón bọn họ.

Khi Hiên Viên Cẩm nhìn thấy Tô Dục, lần này hắn không đánh Tô Dục, nếu không phải Tô Dục đưa tin cho hắn sẽ không xảy ra chuyện này. Hiên Viên Cẩm vỗ vai Tô Dục, ngữ khí chân thành nói: “Còn sống là tốt rồi, đừng nghĩ quá nhiều.”

Tô Dục dẫn hắn đi gặp Lăng Ngạo, Lăng Ngạo đang cùng tiểu nha đầu nói về chuyện làm sao lột được một bộ da mặt hoàn chỉnh, Lăng Ngạo nói: “Đạo pháp của ngươi không tồi.”

“Ha ha, hưng trí của ngươi rất đặc biệt, tương lai tìm chồng đừng tùy tiện chọn đại, sẽ dọa đến người ta.” Lăng Ngạo hảo ý nhắc nhở, thiếu nữ vừa nghe liền chu miệng nói: “Ta mới không gả đi, ta sẽ ở bên gia gia.”

“Tử Trúc ~” Hiên Viên Cẩm đứng ngoài cửa nhẹ giọng gọi tên y, Lăng Ngạo giật mình quay lại, khoe miệng nỗ lực muốn mỉm nụ cười quen thuộc, nhưng làm sao cũng không cong lên được, cuối cùng đành rũ xuống.

“Tử Trúc, ta đến rồi.” Hiên Viên Cẩm ôm Lăng Ngạo vào lòng, nhẹ hôn lên trán y, trong lòng thương tiếc vô cùng, lần này hắn thật sự cảm thấy sắp mất đi y, khi hắn gần như đã tuyệt vọng, thì nhận được thư của Tô Dục, nội tâm hắn biết bao vui mừng, thật sự không thể dùng lời diễn tả.

“Ta nhớ ngươi.” Lăng Ngạo cảm thấy bản thân đã trở nên càng lúc càng yếu đuối, đọng một chút lại cảm thấy mắt chua xót, nhiệt khí không ngừng chảy ra. Y cảm thấy bản thân đã sắp biến thành nữ nhân, biết cảm động, biết khóc tới mức này.

“Ta cũng nhớ ngươi, chúng ta sẽ không xa rời nữa. Ngươi đừng bỏ lại ta, đừng đi bất cứ đâu, được không?” Hiên Viên Cẩm không thể thừa nhận thêm một lần ly biệt nữa, ngay khoảng khắc khi buông tay y ra đó, hắn có bao nhiêu luyến tiếc, có bao nhiêu khó chịu, hắn không thể lại trải nghiệm thêm một lần, thật sự là khó chịu như bị thiêu đốt, đau không muốn sống.

“Được được, không bao giờ chia lìa.” Vùi mặt vào ***g ngực quen thuộc, gửi vị đạo quen thuộc, y biết đây là nam nhân của y, là nơi y có thể dựa vào, nam nhân luôn khích lệ y.

Ôm rất lâu cũng không nỡ bỏ ra, Hiên Viên Cẩm đích thân đi cảm tạ lão nhân, đa tạ hắn cứu mạng Lăng Ngạo và Tô Dục. “Người trẻ tuổi, lão hủ mạo muội hỏi một câu. Người đó là gì của ngươi?”

“Chúng ta là người một nhà, nếu nói cho kỹ, thì y đúng ra là vợ của tại hạ.” Hiên Viên Cẩm ở trước mặt người ngoài to gan thừa nhận quan hệ của họ, đây cũng là để tiện cho hắn chiếu cố Lăng Ngạo.

“Thì ra là thế, y còn sống chứng minh mạng y chưa nên tuyệt, vết thương khỏi rồi, các người rời xa loạn thế đi, như vậy đối với y cũng tốt.” Lão nhân lặng lẽ tiếp nhận mười vạn lượng ngân phiếu và một hộp dược liệu quý giá Hiên Viên Cẩm đưa cho. “Đa tạ chân ngôn của ngài, tại hạ Hiên Viên Cẩm, nếu tương lai ngài có chuyện cần phân phó, tại hạ hiện ở biên quan, ngài cứ truyền tin, tại hạ nhất định tận lực làm cho ngài.”

“Được thôi.” Lão nhân gật đầu. “Đi chăm sóc cho y đi, y rất nhớ ngươi, khi ngủ mê cũng gọi tên ngươi.” Lão nhân nói xong lại quay sang cất giữ những thứ của Hiên Viên Cẩm đưa, Hiên Viên Cẩm nóng lòng, bước vội đi chăm sóc Lăng Ngạo.

Thân thể Lăng Ngạo không khỏe nhanh được, chẳng qua tâm tình không tệ, có lúc cũng tranh cãi vài câu với thiếu nữ, hôm nay đang tranh cãi vụ con người có bao nhiêu xương. “Bình thường mà nói sẽ không ít hơn 204 khúc, trừ khi bị thiếu tay thiếu chân.”

“Ở đâu ra mà nhiều xương như thế?” Thiếu nữ bình thường cũng chọn thu thập những mẫu xương mà mình thích, nhưng chưa từng xem kỹ con người rốt cuộc có bao nhiêu xương. Cho nên, khi đáp trả cũng không mấy tự tin.

“Không tin thì lần sau ta tìm một thi thể đếm thử.” Lăng Ngạo lại nói: “Xương của tiểu hài tử so với người lớn thì nhiều hơn trên mười khúc, nếu tương lai ngươi có cơ hội tìm được thi thể một tiểu hài tử, có thể tỉ mỉ đếm cho đúng.”

Thiếu nữ thấy bộ dáng khẳng định như thế của y thì tức chết, dậm chân xoay người bỏ đi. “Hiện tại ta liền đi đếm!”

Ách, hiện tại làm sao mà đếm, nàng sẽ không chạy đi giết người chứ. “Dục Nhi, ngươi đi theo xem thử, đừng để nàng tổn thương người vô tội.”

“Được.” Tô Dục đuổi theo, trong gian phòng chỉ còn lại hai người y và Hiên Viên Cẩm, Lăng Ngạo vấy tay với Hiên Viên Cẩm. “Lại gần ta chút.” Hiên Viên Cẩm đi lại gần, Lăng Ngạo dán sát người. “Ta cho rằng lần này ta phải chết rồi, sẽ không còn gặp được người nữa.”

“Ta cũng sợ người cứ như thế mà đi, thật sợ.” Mấy năm nay bọn họ phân phân hợp hợp, cũng thật sự giằng vò Hiên Viên Cẩm rất nhiều. Chỉ mỗi lần Lăng Ngạo mang Tô Dục chạy trốn đó thôi, hẳn đã cảm thấy người này khi trở nên hung thì thật sự tuyệt tình, khi y không cần thì thứ gì cũng không cần, không mang theo bất cứ gì hết.

“Từ nay sẽ không như vậy nữa, lần này giằng vò xong rồi, ta cũng vô lực tiếp tục chạy.” Lăng Ngạo có chút tự cười nhạo, thân thể này của y khi nào mới có thể hoàn toàn nhanh nhẹn cũng không biết, hiện tại chỉ biết dưỡng, không biết phải dưỡng tới khi nào. “Mang ta về nhà thôi, ta không muốn ở lại đây.”

Trở về nơi quen thuộc, ở đây y cảm thấy bản thân vĩnh viễn là bệnh nhân nửa chết nửa sống.

“Được, chúng ta về nhà.” Hiên Viên Cẩm xin đơn thuốc từ lão nhân, hỏi rõ tất cả những điểm cần phải chú ý, ôm Lăng Ngạo lên xe ngựa trải thảm dễ chịu. Tiểu nha đầu tiên bọn họ, hiếm khi tiểu nha đầu lấy ra được một đén ***g da người mà nàng thích nhất. “Tặng người, đừng quên ta, đợi ta đếm rõ số lượng xương rồi, nếu không đúng như người nói, ta sẽ đi tìm người tính toán.”

“Đa tạ, người nếu đến biên quan tìm ta, chúng ta sẽ đi thả điều.” Lăng Ngạo giống như một ca ca thân thiết, vượt đỉnh đầu nàng, thiếu nữ đỏ mắt quay người chạy đi, Lăng Ngạo cười tựa vào lòng Hiên Viên Cẩm, kỳ thật y không ghét nữ nhân, chỉ là thích nam nhân hơn. Nam nhân sau lưng, cho y ***g ngực chắc nịch, là do y tự chọn lựa, y yêu người này.

Suốt đường đi đi dừng dừng, thái độ Lăng Ngạo như lần đầu đi du lịch, đến nơi phong cảnh đẹp thì đôi bụng, phải lưu lại hơn nửa ngày, Tô Tử Trúc là người cầm kỳ thi họa đều tinh thông, Lăng Ngạo không biết, cho nên, trước giờ y chưa từng nhắc tới chúng, để khỏi mất mặt.

“Dục Nhi, đã lâu người không đàn, tấu một khúc nghe đi.” Lăng Ngạo ngồi trên đầu thuyền, y rất lười, ngay cả động cũng không muốn động. Thuyền là do Hiên Viên Cẩm thuê, mọi thứ bên trong đều có đủ, có cả cầm.

“Được.” Tô Dục đi lấy cầm, Hiên Viên Cẩm thở ra nói: “Ta cũng đã lâu không nghe người tấu một khúc.” Trong ký ức của hắn, đó đều là chuyện xa đến không thể xa hơn, rất lâu rồi.

“Đúng a, mấy năm rồi.” Lăng Ngạo nhìn cảnh non xanh nước biếc, cảm thán nói: “Thời đại này thật tốt, không có xe cộ đông đúc, không có nhà cao tầng, cũng không có một ngày hai mươi bốn tiếng cầm dao phẫu thuật, ta ghét ánh đèn nháy, càng ghét nổi tiếng, khiến ta không có thời gian nghỉ ngơi.”

Lăng Ngạo nói hắn nghe không hiểu, không hỏi, chỉ lặng lẽ nghe. “Tô Tử Trúc chết rồi, vì y yêu người, mà đã trúng tình độc sắn, khi động tình với người, ngay lúc người cưỡng bạo y thì y đã chết rồi.” Khi Lăng Ngạo nói tới chỗ này, y quay lại, vừa đúng lúc thấy Tô Dục ôm cầm đi ra.

“Cũng đúng lúc, các người đều ở đây, ta sẽ nói hết những chuyện các người không biết ra, các người muốn chọn lựa thế nào là quyền lợi của các người.” Lăng Ngạo thở dài, nghe tiếng đàn du dương, y chậm rãi nói: “Tô Tử Trúc đã chết, mà ta chỉ là một người khác trú trong thân thể này mà thôi.”

Hai người họ không hiểu, Lăng Ngạo vốn là bác sĩ theo luận giả vô thần, hiện tại thế nhưng lại phải giảng giải về mượn thì hoàn hồn cho bọn họ, thật trào phúng.

“Ta đến từ một thế giới khác, khi chết không có thống khổ gì, khi tỉnh lại thì đang bị người áp dưới thân ức hiếp, sau đó mới biết bản thân sau khi chết linh hồn đã nhập vào thân thể này, các người đừng trừng mắt to như thế, ta nói đều là thật. Tô Tử Trúc, y yêu người, cho nên y mới chết, y không có lỗi gì với người, vì y đã giao mạng cho người, vốn y có thể lưu lại chỗ tam vương gia không cần trở về, đừng cho rằng y phụ người.” Lăng Ngạo đã trải qua một lần sinh tử, cũng không muốn che giấu gì với bọn họ nữa, bọn họ có thể tiếp nhận y thì tiếp nhận, không thể tiếp nhận thì cứ nói ra, y cũng dễ chấp nhận hơn, cũng không thấy có lỗi với họ.

“Ta chỉ là một người khác mượn thân xác của Tô Tử Trúc, ta vốn tên là Lăng Ngạo, đại khái cũng chỉ muốn nói những điều này, các người tự nghĩ cho rõ, tiếp tục sống bên ta, hay chia tay, toàn do các người quyết

định.” Lăng Ngạo nói xong chuyển ánh mắt về nơi rất xa, lặng lẽ chờ đợi quyết định của bọn họ.

“Kỳ thật ta sớm đã phát hiện người không đứng lắm, chẳng qua không ngờ lại là thể này.” Hiên Viên Cẩm thở dài, kéo y ôm đặt lên đùi mình, “Đã quen thuộc có người bên người, người mở miệng ngậm miệng là ‘lão tử’, kỳ thật cũng rất thú vị, sống cùng với người cũng rất vui vẻ. Không tất yếu phải thay đổi cái gì, bóp chết người, Tử Trúc cũng không thể trở về, cuối cùng ngay cả người cũng mất, và không còn được đền bù gì nữa.”

“Ca, đừng bỏ lại ta.” Tô Dục dùng tay, tiếng cầm cũng ngừng bật, kéo tay Lăng Ngạo không chịu buông.

“Các người không cảm thấy khó xử sao?” Lăng Ngạo nhìn hai người.

“Khó xử cái gì? Mấy năm nay đã quen rồi, còn có gì khó xử nữa.” Ngữ khí của Hiên Viên Cẩm khá lười biếng: “Đừng bỏ lại chúng ta.”

“Ha ha, ta...” Kỳ thật ta sợ các người bỏ lại ta, ta là hàng giả mạo danh, các người không trừng trị ta ta đã tạ thiên tạ địa rồi, chẳng qua, ta thật cảm tạ các người nguyên ý tiếp nhận ta.

“Ta cái gì mà ta, đừng mơ rời khỏi chúng ta.” Hiên Viên Cẩm càng ôm y chặt hơn, bất kể y là ai, cũng bất kể linh hồn này là ai, tóm lại, hiện tại người ở trong lòng hắn là người mà bọn hắn không muốn mất đi, người từng cứu mạng hắn, từng làm nũng với hắn, khiến hắn vương bận, bọn hắn sớm đã dây dưa không dứt, không thể tách rời.

“Cảm tạ.” Chân tâm cảm tạ, bọn họ không bỏ rơi y.

Vốn cho rằng bọn họ nghe xong sẽ kích động, sẽ phẫn nộ, thậm chí sẽ bóp cổ y bảo y trả thân thể lại cho Tô Tử Trúc, nhưng bọn họ không có, bọn họ bình tĩnh tiếp nhận y, còn dịu dàng đối đãi y như vậy, ấm áp bắt đầu lan tỏa trong lòng y.

Không còn khuất mắc, không có áp lực và lấn cấn, thân thể Lăng Ngạo vì thế khỏe lên rất nhanh, nhưng vẫn không thể nào thân thiết với bọn họ, hai người cũng không miễn cưỡng y, y dùng tay cũng có thể cho bọn họ khoái lạc, tạm thời ủy khuất bọn họ.

“Tử Trúc, người nói ở chỗ người có một loại xe, thật sự có tốc độ nhanh như thế sao?” Hiên Viên Cẩm nghĩ tới xe hơi y đã từng nói, rất không hiểu.

“Đương nhiên, rất nhanh, hơn nữa ngồi cũng rất thoải mái.” Lăng Ngạo nằm ngửa trong ngực hắn, khẳng định gật đầu.

“Chúng ta có thể nào chế tạo một chiếc không?” Hiên Viên Cẩm hỏi.

“Không thể, ta không học cơ khí, chỉ biết lái không biết chế tạo.” Lăng Ngạo không phải siêu nhân, cái gì cũng biết.

“Tử Trúc, người kể cho chúng ta nghe thêm vài thứ ở đó đi.” Hiên Viên Cẩm đối với các sản phẩm hiện đại rất hứng thú, nếu không phải hắn không xuyên được, thì nhất định hắn đã xông tới hiện đại xem thử những khoa học kỹ thuật đó.

Lăng Ngạo kể tận tường, đủ mọi thứ, Hiên Viên Cẩm nghe rất hứng thú. “Ta khát rồi, cổ họng sắp bốc khói. Cho dù là thuyết thư, người cũng phải cho ta thở dốc chứ.”

“Được được, chúng ta còn nhiều thời gian, ngày mai nói tiếp.” Hiên Viên Cẩm ôm y tự đứt nước cho y, thiên lôi và địa hỏa chính là đánh vào nhau như thế.

Lúc đó, Lăng Ngạo nghĩ, y đã gặp được hai chú lang con, đều là kẻ ăn thịt không chịu nhả xương.

Chuyện này từ lần đầu tiên sau khi bị trọng thương y mới lần trên giường với Hiên Viên Cẩm, Hiên Viên Cẩm không vì y không phải là Tử Trúc mà không thương tiếc y, ngược lại, cực kỳ dịu dàng.

Đặc biệt là khi hắn tiến nhập y, Lăng Ngạo cảm thấy bản thân đã chìm chết trong sự dịu dàng. Rất dịu dàng ấm áp, y được sung sướng được bảo hộ, không ai ức hiếp y, toàn bộ đều đối tốt với y.

Khoái cảm ập tới, giống như thủy triều đánh vào toàn thân y. Rất thoải mái. Tứ chi bách cốt toàn bộ đều lưu chuyển nhiệt lưu vui sướng, cả thân thể y đều gào thét trong khoái lạc, hưng phấn đến mức không ngừng đòi hỏi, yêu đến cuối cùng chỉ còn sót lại thương tiếc, hân thương y, y cũng thương hân.

Người ngoài cảm thấy y không làm gì cho Hiên Viên Cẩm, trên thực tế y đã làm rồi, lặng lẽ ở lại bên cạnh hân, không xa rời hân chính là đã làm vì hân, nếu không với tính cách của y sao có thể ở lại biên quan lâu như thế.

Tiếng kêu vui sướng, phóng túng không có kỵ, không có ai chế giễu y giống một nữ nhân kêu dưới thân nam nhân, không có ai dám sỉ nhục y, ít nhất ở đây, vào giờ phút này không có ai làm như thế.

Lăng Ngạo sẽ không tiếp tục che giấu sự vụng về của bản thân mình với một vài chuyện, y không biết đàn, cũng không biết ngâm thơ vẽ họa, y chỉ biết dùng bút lông tự chế viết chữ, bút lông có thể viết, nhưng rất xấu.

Ba người cuối cùng cũng về tới biên quan, bọn Thập Tam cũng chạy tới biên quan, chạy tới tị nạn ở chỗ Hiên Viên Cẩm, theo đúng nguyên văn lời của Hoàng Phủ Hoằng Đức, hoàng đế gia và vương gia thúc vì tranh một nam nhân mà đấu đá, hân không muốn bị kẹt ở giữa chịu nạn, để vị này, hai huynh đệ kia ai ngồi cũng được, đều sẽ đối tốt với bách tính, còn về vị trí thái tử này, hân cũng không cần nữa, cũng không thể phong tiểu bảo bối của mình làm nam phi, cho nên, không bằng nhân cơ hội này chạy tốt hơn. Trách nhiệm nghĩa vụ gì cũng biến hết đi.

Thập Tam sau khi thấy Lăng Ngạo thì vô cùng vui vẻ, vui sướng quần lấy đòi chơi, quả là hài tử ngây thơ. Lăng Ngạo từng lên hỏi nhóc: “Vết cào sau lưng nam nhân của ngươi có đẹp không?”

“Hân nói giống vết mèo cào, rất xấu.” Thập Tam thề thề lưỡi, công phu của nhóc không tới đâu, không cào được cho đẹp.

“Luyện nhiều thêm là được, đừng cào quá liều mạng, chỉ hơi dùng sức thôi, cạo ra vết đỏ, nhưng đừng để chảy máu, hề chạm là đau, không chạm không đau mới là tốt nhất. Hiểu chưa?” Lăng Ngạo kiên nhẫn dạy Thập Tam phải làm sao tạo tình thú với nam nhân nhà mình.

“Được được. Trở về ta sẽ thử.” Thập Tam cao hứng vỗ tay, trong mắt nhóc Lăng Ngạo là tốt nhất, cái gì cũng chịu dạy nhóc.

Thái tử chết lười ở đây không chịu đi, Hiên Viên Cẩm cũng không tiện đuổi hân đi, cứ mặt hân tác uy tác phúc ở đó. Thập Tam đến vừa hay lại điều chỉnh thân thể cho Lăng Ngạo, Thập Tam có phương pháp phối được hay, nhóc toàn bộ công hiến ra.

“Tử Trúc của ngươi, hình như có thay đổi.” Thái tử nhìn Lăng Ngạo đang cao hứng với Thập Tam ở xa xa, không để tâm nói với Hiên Viên Cẩm.

“Đúng a, người trải qua sinh tử ít nhiều sẽ thay đổi một chút, chẳng qua y vẫn là y.” Hiên Viên Cẩm tự nhiên sẽ không nói bí mật của ba người cho người thứ tư biết.

“Người này không thông minh bằng lời đồn của ngoại thế, tâm kế cũng không sâu. Ta cũng cảm thấy kỳ quái, những người tung lời đồn đó là kẻ mù hết sao.” Hoàng Phủ Hoằng Đức phẩm trà, lắc đầu than thở: “Quả nhiên cái gì cũng phải chính mắt nhìn thấy mới được, không thể nghe người khác nói.”

“Lần trước ngươi nói chuyện này rồi, Tử Trúc thay đổi nhiều như thế sao?” Khi Hiên Viên Cẩm nhìn Lăng Ngạo trong lòng kỳ thật có chút ba động, chẳng qua một chút ba động này so với việc phải mất đi y thì không đáng nhắc tới, hân sớm đã quen với nam nhân đầy miệng là ngôn ngữ thô tục này rồi.

“Ngươi không phát hiện a, ta cảm thấy thật ra có lúc y lại lộ ra khí tức rất thành thực, nhưng có lúc lại rất non nớt, ngươi không biết đâu, y thế nhưng lại dạy cho tiểu gia hỏa nhà ta làm thế nào áp đảo ta. Còn nói với tiểu phối dẫn nhà ta hạ được trong trà của ta, sau đó để ta đi vào khuôn khổ.” Vừa nhớ tới lần trước xem chút để tiểu phối dẫn đắc thủ, hân liền đỏ mặt hơi lạnh.

Hân còn chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ bị áp ở mặt dưới, hiện tại ngủ phải đề phòng, tiểu phối dẫn trong nhà đã trưởng thành rồi, ngày ngày chảy nước miếng đối với thân thể của hân, không biết ngày nào đó hậu đình thật sự không thể giữ.

“Cái này thì ta tin, y có thể làm ra được chuyện đó.” Hiên Viên Cầm cười, Lăng Ngạo ở chỗ hắn chưa từng nghĩ tới chuyện đòi áp đảo hắn, nhưng hắn đã thấy có lúc Tô Dục đi đường không được tự nhiên, nghĩ chắc bản thân có lẽ không bao lâu nữa cũng phải nhường y rồi, nếu y đề nghị, hắn thật sự sẽ không phản đối, yêu y, để y làm một lần cũng không ngại.

“Người phải quản y cho chặt a, đem tiểu phôi dẫn nhà ta thật sự dạy thành một tiểu phôi dẫn rồi.” Hoàng Phủ Hoảng Đức bắt mẫn lia miệng, vừa nghĩ tới tiểu bảo bối nhà mình hai mắt sáng lóe giống như vì sao trên trời liền cảm thấy hưng phấn, chỉ là khi không thêm khát thân thể hắn thì càng khả ái hơn.

65. Chương 65: Thù, Phải Báo

Hiên Viên Cầm vẫn sủng ái Lăng Ngạo như trước, đối với chuyện Lăng Ngạo dạy xấu Thập Tam, hắn chỉ cười cười, chưa từng chen vào. Dù sao y cũng không làm ra chuyện gì quá phận.

“Thập Tam, nam nhân nhà ngươi trên giường có lợi hại không?” Lăng Ngạo đang dựa vào ký ức của mình viết một quyển phương pháp cấp cứu, thời gian lâu rồi y thật sự sợ mình sẽ quên mất.

“Lợi hại a, mắt đỏ bừng, giống như con dã thú.” Thập Tam hình dung nam nhân của mình rất khoa trương.

“Bình thường thì sao?” Lăng Ngạo nghiêng đầu hỏi nhóc, “Bình thường thì bình thường một chút, mắt giống như có thể sinh ra móc câu, móc lấy ta.” Thập Tam nói xong còn dùng tay vẽ ra một cái trảo, trảo trảo trảo trảo.

“Ha ha, đó là hân yêu ngươi.” Lăng Ngạo cảm thấy hài tử này rất thú vị, thật sự đơn thuần như tờ giấy trắng, kỳ thật y cũng không phức tạp hơn người ta bao nhiêu, trừ chuyện che giấu thân phận thật sự của mình ra, chuyện gì y cũng bày ra ngoài mặt.

“Nếu hân không yêu ta, ta liền độc chết hân!” Thập Tam giả thành ác nhân nói.

“Đến lúc đó, ngươi nhớ tặng di thể của hân cho ta, ta đã rất lâu không giải phẫu di thể người, ta sẽ trả bộ xương hoàn hảo không thiếu gì của hân cho ngươi.” Lăng Ngạo cũng xoa tay, giống như một khắc sau có thể thành hiện thực.

“Được! Người giúp ta trút giận, cắt nát hân ra!” Thập Tam vỗ tay cười nói, sau đó gương mặt óng ánh lại trầm xuống, thủ thủ: “Hân nếu không yêu ta nữa, ta sẽ rất khó chịu.”

Vì câu nói này, thái tử cảm động đỏ mắt, vốn hân và Hiên Viên Cầm đi tìm hai người dùng thiện, nghe được hai người đang hưng phấn bưng bưng nói tương lai sẽ xử trí hân thế nào, gương mặt vốn đang cười của hân liền sầm xuống, nghe tới câu cuối cùng, tâm trạng lại cảm động không thôi, tiểu bảo bối nhà hân thật yêu hân, ít nhất không nguyện ý chia cách hân.

“Người khả ái như thế, hân đương nhiên yêu ngươi. Hân nếu không yêu ngươi nữa, ngươi hãy tới tìm ta, ta ngày ngày chơi cùng ngươi.” Lăng Ngạo xoa gương mặt nhăn nhó của Thập Tam, “Hân yêu ngươi, ta có thể thấy được.”

“Àn.” Thập Tam lại cao hứng, đi nhìn những thứ Lăng Ngạo đang viết, sau đó Lăng Ngạo cùng Thập Tam nghiên cứu di thể người.

“Bọn họ kỳ thật rất đơn thuần, có được người như thế, rất vui.” Mục quang khi Hiên Viên Cầm nhìn Lăng Ngạo có chút phức tạp, người trú ngụ trong thân xác đó, bọn họ sớm đã dung làm một thể, Tử Trúc lãnh ngạo đó hân đã quên lãng từ lâu, hân thích chính là Tử Trúc hoạt bát hiện tại, biết nói tục, động một chút lại tức giận.

“Đúng a, kỳ thật có trị vì thiên hạ này cũng không thể phát hiện niềm vui như thế.” Thái tử có dã tâm, nhưng hân nguyện ý vì Thập Tam từ bỏ dã tâm của mình, Thập Tam không phải người chịu được bó buộc, cuộc sống bình thường trong rừng càng thích hợp với nhóc hơn, nếu bị trói buộc, quá lâu không buông tay, con chim nhốt trong ***g, cuối cùng chỉ có một con đường chết.

Tiểu bảo bối nhà hần không thích hợp làm chim trong ***g, cho nên, hần chỉ có thể cùng nhóc sống bên ngoài. “Ta muốn từ quan. Mang Tử Trúc đi dạo khắp nơi.” Hiên Viên Cẩm nói ý định từ quan với thái tử, lần này hoàng thượng và tam vương gia náo rất lớn, bất kể cuối cùng là ai thắng lợi, hần cũng không muốn làm quan nữa. Hiện tại trong nước động loạn, hần phải phòng địch quốc tập kích, đợi khi triều đình ổn định rồi, hần sẽ đi. Kỳ thật hần là quan tốt, là người lấy thiên hạ làm trọng, chuyện âm ỉ trong hoàng thành đều là chuyện của người trên, hần chỉ cần trông giữ biên quan là được.

“Nếu người cũng đi rồi, Hoàng Phủ quốc sẽ nguy hiểm.” Hiện tại Hoàng Phủ quốc trên dưới dao động bất an, địch quốc lúc này chính vì có tướng quân hần ở biên quan mới không dám dễ dàng tấn công, một khi đổi người khác làm tướng quân, biên quan này sẽ không ổn nữa.

“Trong lòng ta cho dù không có Hoàng Phủ này, nhưng ta vẫn lo lắng bách tính, ta không muốn ra đi vào lúc này, chỉ là sau này nhất định phải đi, Tử Trúc ở nơi này chịu nhiều ủy khuất, y nên được du ngoạn khắp sơn hà.” Hiên Viên Cẩm không nói phải từ quan vào lúc này.

“Đến lúc đó người xin nghỉ ngơi là được, du sơn ngoạn thủy đủ rồi lại trở về. Bách tính Hoàng Phủ cần một người như người trông giữ một phương.” Hoàng Phủ Hoàng Đức không nỡ để một tướng lĩnh trung tâm như thế ly khai.

“Đến lúc đó lại nói đi, chúng ta đi gọi hai người đó dùng thiện trước.” Hiên Viên Cẩm mỉm cười, lúc này hần buông xuống trước, đến lúc phải đi, cũng không ai cản được hần.

Mọi người ném chuyện không vui ra sau đầu, hiện tại cần phải hưởng thụ, không thể đem chuyện không vui của mình ảnh hưởng đến ái nhân, bọn họ vĩnh viễn luôn vui vẻ trước mặt ái nhân.

Thập Tam sớm đã biết hai người tới, nhưng nhóc không nói, có lẽ hai người bọn họ có chuyện cần nói, nhóc không quản nhiều, dù sao nam nhân nhà mình khi cần tìm mình thì tự nhiên sẽ đến, nhóc không cần phải lo lắng nhiều.

Rất nhiều người thấy bọn họ hạnh phúc như thế liền không cam lòng, giả dụ như những người vốn nên có hạnh phúc. Hoàng hậu, Phụng Hoàn, râu sơn dương. Bọn họ đều muốn được hạnh phúc, nhưng lại bị phá hoại, bọn họ căm hận, mũi nhọn đều chỉ về một người.

Lăng Ngạo biết bản thân không được yêu thích, y còn sống, tin tức này vốn cũng không cần phong kín, nhưng không ngờ, thù gia lại tìm đến cửa nhanh như vậy.

Tên râu sơn dương đến trước tiên, hần mang người nhân cơ hội đến tìm y tính toán, bọn họ chọn thời gian cũng thật tốt. Nếu không phải có Hoàng Phủ Hoàng Đức và Thập Tam ở đó, y cảm thấy bản thân nhất định bị loạn tiễn bắn chết.

Tên râu sơn dương mang theo rất nhiều cao thủ võ lâm, nói y là yêu nghiệt, Lăng Ngạo dựa vào ngực Hiên Viên Cẩm, cười lạnh, nhìn những người tự xưng là chính sĩ hiên ngang, “Ta là yêu nghiệt, ta một không câu dẫn các người, hai không câu dẫn người nhà các người. Các người dựa vào cái gì nói ta như thế? Kỳ thật các người là vì ta không câu dẫn các người mà ghen quá hóa giận đi?”

Nói tới mức các cao thủ đều đỏ mặt, Lăng Ngạo trề môi, lần này càng thêm đắc ý, khi quay đầu lại, liền hôn lên mặt Hiên Viên Cẩm một cái, cho những người kia được mở rộng nhãn giới, xem thử yêu nghiệt trong miệng bọn họ mê hoặc nam nhân thế nào.

“Cẩm, bọn họ muốn giết ta, người nói phải làm sao đây?” Tô Tử Trúc có đôi tay rất đẹp, giống như con người y, oanh ngọc mịn màng, khi không thanh lạnh, y thật sự là tuyệt đại phong hoa. Đặc biệt là nụ cười vừa rồi, thật sự khuynh quốc khuynh thành. Khiến những cao thủ võ lâm kia trầm kinh thán, không phải người bình thường đều có tư cách trở thành yêu nghiệt đâu.

“Còn có thể làm gì? Tự nhiên là bảo vệ người.” Hiên Viên Cẩm hôn lại Lăng Ngạo. “Tuy không cho người danh phận, nhưng ai không biết người là người của ta, ta vì người hay cả chuyện từ hôn cũng đã làm, còn có gì không thể làm vì người.” Ý trong lời, vì y, hần có thể làm bất cứ chuyện gì. Hoàng thượng chỉ hôn mà hần còn dám không tuân, càng huống hồ là những giang hồ nhân sĩ nhỏ nhen này.

“Ta đã biết người thương ta mà, cũng không uống ta trao thân tâm cho người.” Lăng Ngạo mỉm cười, y diễn màn này, ngay cả bản thân cũng nổi da gà da vịt. Dù sao, có người muốn nhìn thấy y diễn. “Cẩm,

người nhất định phải dọn dẹp sạch những kẻ làm chướng mắt ta này, ta không hy vọng lại có người đến quấy rầy cuộc sống của chúng ta.”

“Được.” Hiên Viên Cẩm đặt y sang một bên nghỉ ngơi, Hiên Viên Cẩm hẳn nếu ngay cả người tâm ái cũng không bảo vệ được, thì đừng làm nam nhân nữa, đi làm phế vật được rồi.

“Đừng để ta đợi lâu.” Lăng Ngạo giống như thê tử nhớ chồng, mong ngóng phu quân của mình sớm ngày trở lại, trong mắt nhu tình như nước, nụ cười hết sức dịu dàng đầy trông mong, câu hồn hút phách, Hiên Viên Cẩm vì một mặt cười này mà cố gắng hết sức.

Có người như thế ở bên, không liệu mạng cũng khó, trong những giang hồ nhân sĩ này cũng có vài người hảo nam phong, khó tránh được cảm thán, được người như thế, còn mong gì hơn.

Lăng Ngạo ngồi một bên uống trà, thân thể y tuy vẫn đang điều dưỡng, nhưng còn khá gầy, tên râu sơn dương đương nhiên hiểu rõ, chịu một chưởng của hắn, cho dù không chết, cũng chỉ là phế nhân. Hiện tại thấy gương mặt y trắng như tờ giấy, trong lòng cũng vô cùng đắc ý.

Kỳ thật hắn không biết chính là, đêm hôm trước Lăng Ngạo để Hiên Viên Cẩm giày vò gần như không được ngủ, tên đó cứ làm như ăn phải xuân dược cực mạnh, hưng phấn không ngừng.

Hiên Viên Cẩm không muốn dùng binh sĩ của mình để đối phó những giang hồ nhân sĩ kia, nên chỉ triệu tập vài phó tướng khá trung tâm, gần đây không có đánh trận, bảo bọn họ ra hoạt động gân cốt một chút. “Các huynh đệ, thả sức mà đánh đi.” Hiên Viên Cẩm một tiếng hạ lệnh, mọi người liệu mạng lao lên.

Tên râu sơn dương lạnh mặt đứng quan sát, nhìn Tô Dục đứng sát một tấc không rời bên cạnh Lăng Ngạo, mục quang của Tô Dục như hàn đao băng lạnh bắn về phía hắn, dọa người vô cùng.

“Dục Nhi, người không giết được hắn.” Lăng Ngạo kéo tay Tô Dục, hận thù đối với người đó đã đến mức độ không thể không báo, Lăng Ngạo không thể để Tô Dục lấy tính mạng ra mạo hiểm, nhưng y cũng không muốn để mất cơ hội này. Tên râu sơn dương phải chết, y không cách nào quên được nỗi khổ mình phải chịu trước đó. Y phải cho tên râu sơn dương lần này có đi không về, không thể lại có lần sau.

“Dục Nhi, đi hỏi xin Thập Tam một chút đồ.” Kề sát miệng vào tai Tô Dục, y phân phó xong, Tô Dục quay người đi vào, Hiên Viên Cẩm luôn bận tâm Lăng Ngạo, khi thấy bên người Lăng Ngạo không còn ai, liền bức lui đối thủ trước mắt, tự mình lui về bên cạnh Lăng Ngạo, “Dục Nhi đi đâu rồi?”

“Yên tâm, ta chỉ bảo hắn đi mượn chút đồ.” Lần này, Lăng Ngạo không muốn thả cho tên râu sơn dương đi nữa. Kỳ thật cho dù hắn không tới tìm y gây phiền toái, thì một ngày nào đó y cũng phải đòi lại những thua thiệt của mình. Tam vương gia không có thời gian quản râu sơn dương, cho nên, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình. May mà, Thập Tam còn ở đây. Y cũng phải cho tên râu sơn dương nếm thử tư vị khó chịu đó, trả lại hết hận thù cho hắn.

“Không sao thì tốt.” Hiên Viên Cẩm vuốt tóc y, mục quang sắc bén như chim ưng.

Thập Tam nghe nói có náo nhiệt để xem, lập tức chạy ra ngoài, nam nhân nhà nhóc không có biện pháp, không thể không theo ra, Tô Dục cảm thấy Lăng Ngạo muốn mượn đi trước một bước, Thập Tam theo sát sau lưng.

Lăng Ngạo cũng không mượn thứ gì đặc biệt, chính là một chút dược phẩm thôi tình mà thôi. Nhớ năm đó, Tô Dục cũng là trúng phải xuân dược của tên râu sơn dương, xem chút làm y mất nửa cái mạng.

Lăng Ngạo cầm dược phẩm thôi tình, một tay là xuân dược, một tay là giải dược. Cười vô cùng tà ác, tên râu sơn dương, lần này ta sẽ cho ngươi nếm thử, kỳ thật tư vị *** không tồi.

“Tử Trúc ca ca, người muốn để bọn chúng tập thể thoát y nhảy múa sao?” Thập Tam tốc độ rất nhanh, không thua kém Tô Dục bao nhiêu.

“Đúng a, Thập Tam có muốn xem không?” Lăng Ngạo mở bình dược thôi tình ra, rảy về hướng đó, dược phẩm theo gió tản đi, ai có thể tránh được, tên râu sơn dương hồ lớn không tốt, gọi mọi người tản ra, nhưng vì đã mượn, cho dù bọn họ có nhanh, cũng không nhanh bằng gió. Chỉ cần một chút như thế, đã có người hít vào thân thể.

Lăng Ngạo lăm bằm một câu vào tai Hiên Viên Cẩm, Hiên Viên Cẩm bật cười, phân phó xuống, rất nhanh bốn phía quanh đây đã bị vây chặt, một vòng bao một vòng, muốn trốn cũng không còn cơ hội.

Xuân được của Thập Tam được tính rất mạnh, người trúng phải nó toàn bộ đều đổ hai mắt. Bọn họ muốn chính là được giải phóng, cướp đoạt. Nhưng xung quanh một nữ nhân cũng không có, Thập Tam, Hoàng Phủ Hoảng Đức, Tô Dục, và Lăng Ngạo sớm đã phát giải được cho thuộc hạ của Hiên Viên Cẩm, như vậy, người trúng độc cũng chỉ có người do tên râu sơn dương dẫn tới.

“Trò hay sắp bắt đầu rồi, mọi người xem kịch đi.” Lăng Ngạo trước giờ chưa từng cảm thấy bản thân lại tà ác như thế, tính ác liệt trong xương cốt lúc này toàn bộ triển lộ ra.

Khi nam nhân bị lửa dục vọng thiêu đốt thì muốn làm gì là làm đó, sẽ xé y phục nữ nhân, xuyên nhập thân thể nữ nhân, muốn phát tiết. Nhưng lúc này ở đây không có nữ nhân, toàn bộ là nam nhân, bọn họ phải làm sao?

Rất ác liệt phải không? Không thích nam nhân, không sao, vậy cứ đợi dục hỏa đốt thân mà chết. Không muốn chết, vậy thì đi ôm nam nhân đi.

Hơn mười người nam nhân, không phải khinh thường y để nam nhân áp dưới thân sao? Lần này xem bọn họ nếu không phải bị nam nhân ôm, thì chính là nhất định phải ôm nam nhân khác.

Xem thường ta, ai cũng đều giả thanh cao. Lúc này cần tính mạng hay là cần thanh cao, không cho phép bọn họ nghĩ kỹ, nam nhân đã đổ mắt, kéo xé y phục của đối phương, tận hết khả năng đè đối phương xuống, đây là cảnh tượng gì.

Cũng không phải không có ai chạy đi, nhưng Hiên Viên Cẩm làm sao có thể cho họ dễ chịu, Thập Tam ở một bên xem kịch một bên rầy những thứ cũ chưa dùng đến, đối với nhóc mà nói, những người này không đáng sợ, Hoàng Phủ Hoảng Đức cũng thế, ai dám chạm vào tiểu bảo bối nhi của hắn một ngón tay, hắn liền cắt sạch ngón tay của đối phương.

Tên râu sơn dương cho dù có bản lĩnh có thể giải xuân được, nhưng không có thời gian phối cho mình. Hiên trường đã bắt đầu hỗn loạn, mấy người Hiên Viên Cẩm lùi đến nơi an toàn, nhìn xem kịch hay.

Tên râu sơn dương thực sự không chịu nổi cảnh tượng những nam nhân này diễn trò bất kham, không biện phát, nghiêng răng nghiêng lợi móc chung độc trong lòng hắn ra, có thể bảo trụ tính mạng của người nào thì hay người đó, bất kể là chung gì, toàn bộ đều đưa vào thân thể của những nam nhân điên cuồng, chung trùng nhiều loại bất đồng, hắn cũng không quản được nhiều như thế, còn lại ba nam nhân đang đổ mắt, hắn chỉ nói một tiếng, “Xin lỗi.” Đảo tay làm đao, đích thân lấy đi tính mạng của họ.

“Những người đã giúp người, người cũng hạ thủ được?” Lăng Ngạo không thể không thâm thán phục tên râu sơn dương, nếu là y tuyệt đối không thể xuống tay, bị xuân được giày vò một trận, tuy nói sẽ không chết người, nhiều lắm chỉ là hậu đình của một vị đại hiệp nào đó không thể giữ, mất mặt vẫn tốt hơn so với mất mạng, nhưng hắn lại thay bọn họ kết thúc tính mạng, thật không có nhân quyền.

“Yêu nghiệt, giao mạng ra!” Tên râu sơn dương rút một chiếc còi nhỏ nhét vào miệng, thổi ra một khúc cổ quái, những nam nhân bị trúng chung đó, vốn đều đã đổ mắt, lần này lại hoàn toàn thay đổi, mặt đỏ hồng trong mắt biến càng thêm đậm, tựa hồ đã tới mức thị huyết. Toàn bộ đều giống như phát điên bỏ nhào về hướng bọn họ.

Người bị trúng chung, không có ý chí của bản thân, liều hết toàn lực muốn lấy tính mạng của họ, Lăng Ngạo bị dọa rụt lui một bước, dựa lên ***g ngực chắc nịch, Hiên Viên Cẩm ở ngay sau lưng y. “Đừng sợ, bắt tặc thì bắt vương trước, giết người thổi còi, những người này đều dễ giải quyết.”

Tất cả mọi người đều gia nhập chiến đấu, Lăng Ngạo rút ‘Xích Trục’ ra khỏi vỏ, cái này là Tô Mộ Dung tặng y, lần đầu tiên dùng nó, cũng là lần đầu tiên y giết người trong kiếp này, hy vọng cũng là lần cuối cùng.

“Tô Mộ Dung thế nhưng lại đem ‘Xích Trục’ tặng cho người, người thật sự là tập trung ba ngàn sủng ái lên người.” Tên râu sơn dương trừng hai con mắt đen to như mực, nhìn thanh kiếm trên tay y nộ hỏa ngập trời.

“Sư phụ, thù mới hận cũ chúng ta tính toán hết một lần đi, những năm nay người rút cuộc hãm hại ta bao nhiêu lần, ta sẽ trả toàn bộ gốc lời cho người.” Thân thể Lăng Ngạo tuy yếu, nhưng vẫn chưa tới mức không

thể nhắc vai, lại thêm Thập Tam mỗi ngày đều phối dược cho y hồi phục thân thể, y có tức giận ghen trong lòng, đem kiếm pháp tên râu sơn dương từng dạy y, và kiếm pháp sau đó Tô Dục dạy cho y dung hợp làm một, thấy chiêu đối chiêu, lại thêm thanh ‘Xích Trục’ trong tay, chém người một chút cũng không mềm tay.

‘Xích Trục’ không phải mọi người đều có thể điều khiển, Lăng Ngạo dùng một lần liền hiểu, đó là một thanh kiếm hút sinh mạng, khi kiếm đâm vào thân thể, ngay khoảng khắc máu bắn lên kiếm, người huy kiếm cũng thập phần hưng phấn, tay sẽ không tự chủ đâm kiếm thêm càng sâu, khiến kiếm này được nhiễm thêm nhiều máu, kiếm sẽ có sinh mạng, trong quá trình giết người đạt được vui sướng, một thanh kiếm khổng chế chủ nhân giết người.

Đương nhiên, khi người muốn thu tay, nó sẽ nghe theo mệnh lệnh của người, giống như khi kiếm của Lăng Ngạo đâm vào tên râu sơn dương, vì Tô Dục và y cùng lúc đâm vào, cho nên y muốn rút kiếm, kiếm dễ dàng rút được. Lăng Ngạo lau sạch máu trên kiếm, lạnh lùng nhìn tên râu sơn dương.

“Sư phụ, yêu một người không nhất định phải đạt được, người có thể lạnh lẽ yêu hấn nhiều năm như thế, không tiếc xua ta ra khỏi tầm mắt của hấn, tại sao không thể khiến hấn chỉ nhớ một mình người?” Lăng Ngạo không thể nói phương pháp muốn đạt được người mình yêu này là sai, chỉ là tình yêu của tên râu sơn dương này quá uốn éo, hấn không đi tìm tam vương gia, ngược lại đi tìm người không liên can, liên tục ức hiếp y, y sao có thể không phản kích, không đánh trả chứ.

“Người hiểu cái rắc!” Khóe miệng tên râu sơn dương chảy ra tia máu, nhìn những giang hồ huynh đệ hấn dẫn tới đã tán mạng tại đây. Cảnh tượng thảm liệt trước đó vẫn còn hiện lên trước mắt hấn, một đám nam nhân dưới quyền tướng quân liều mạng phát kiếm tấn công, hiện tại kết quả thế này, hấn cũng sớm dự liệu được, chỉ là vẫn không cam tâm.

“Con người không thể hiểu hết tất cả mọi chuyện. Giống như ta yêu hai nam nhân này, bọn họ yêu ta, ta đã biết đủ. Người không đạt được hấn, người nên đi tìm hấn, tại sao cứ tìm ta gây khó dễ? Cho dù hấn yêu là cha ta, người cũng không thể đi giành hấn lại sao, nhất định phải đi từ cửa hông?” Lăng Ngạo cảm thấy kỳ quái, tên râu sơn dương tại sao lại căm ghét y như vậy.

“Tiểu tử thú, chưa tới phiên người giáo huấn ta đâu!” Tên râu sơn dương nói xong phun ra một ngụm máu tươi, mắt hấn đỏ sẫm, lần trước hấn vốn muốn giết y rồi, nhưng không ngờ bản thân sẽ bị giết, kỳ thật lần này tên râu sơn dương xông vào quân doanh, chính là một sai lầm, Hiên Viên Cẩm sao có thể cho phép hấn muốn tới thì tới. Hơn nữa hấn từng tổn thương Lăng Ngạo rất nhiều lần, Hiên Viên Cẩm sao có thể thả hấn đi, cuối cùng chính là binh sĩ của hấn động thủ, quyết tâm vây chết bọn họ. Tuyệt đối không thể để hấn sống sót trở ra.

66. Chương 66: Sự Kiện Ô Long

Lăng Ngạo trề môi. “Nếu là nam nhân ta thích, ta nhất định sẽ bám lấy nam nhân của mình không buông, mà không phải chuyên môn đi làm chuyện hãm hại người khác, người cảm thấy ta chết hấn sẽ thuộc về người sao? Hay là người cảm thấy ta chết rồi, Tô Mộ Dung sẽ chết theo? Sau đó người đó sẽ thuộc về người?”

Tên râu sơn dương tức giận không thôi, hấn là kẻ ngốc, từ khi bắt đầu hấn đã chọn sai mục tiêu.

“Ta cảm thấy ta không phải người thông minh, nhưng người còn ngốc hơn ta.” Lăng Ngạo cho hấn một đánh giá.

“Tranh đoạt cũng tốt lạnh lẽ chờ đợi bầu bạn cũng tốt, sai lầm duy nhất của người chính là, người đã xem ta là đích ngắm. Ta chẳng qua là thể thân, cho dù ta chết rồi, tương lai sẽ có một ngày hấn sẽ thích một người khác cực gì giống Tô Mộ Dung.”

Lăng Ngạo quay người, nhẹ nói: “Cho hấn chết nhẹ nhàng đi.”

Số lần hấn tổn thương y và Tô Dục rất nhiều, không thể để hấn sống sót. Đưa hấn lên đường nhanh chóng, hy vọng kiếp sau hấn đừng nhận người không rõ thế nữa, cũng đừng hãm hại người vô tội.

Tên râu sơn dương trước khi chết cũng không nói một câu, Lăng Ngạo cảm thấy chữ tình thật sự già và người. Bọn họ không phải cũng chìm sâu vào trong đó sao? Tên râu sơn dương thích tam vương gia nhưng lại không dám động đến tam vương gia, chuyên môn khiêu chiến với những người vốn không liên quan với tam vương gia. Hấn đã chọn sai phương pháp, không thể oán trách người khác.

Kỳ thật tên râu sơn dương hoàn toàn không cần chết, nếu hấn không mãi quấn lấy Lăng Ngạo không chịu buông. Tên râu sơn dương chết trong tay chính hấn, Lăng Ngạo vẫn nói với tam vương gia một tiếng, tam vương gia hồi âm cho y, bảo y không cần để trong lòng, là hấn quá mức dung túng.

Tên râu sơn dương là cánh tay đắc lực của hấn, nhưng hiện tại lại trở thành vũ khí tổn thương người của Tô gia, hấn vẫn luôn tin tưởng tên râu sơn dương sẽ không làm như thế, hiện tại người đó làm tới bước này, cũng chỉ có thể nói là tự làm tự chịu. Đối với tâm ý của râu sơn dương hấn chung quy không thể hồi đáp, tình cảm kiếp này hấn chỉ trao cho một người.

Lăng Ngạo hỏi Hoàng Phủ Hoảng Đức: “Cha người và thúc người đánh nhau, người không vươn tay, thời gian cấp bờ tránh lửa cũng quá lâu rồi, có phải có chút áy náy rồi không?”

“Bọn họ không phải vì vị trí đó, mà là vì một người. Bọn họ muốn đánh thì đánh. Tuy hy sinh hơi lớn một chút, cuối cùng cũng nên để bọn họ phân cao thấp.” Hoàng Phủ Hoảng Đức không muốn xen vào, cha hấn và thúc của hấn thích đánh thế nào thì đánh thế đó, đều là người lớn tuổi rồi, cũng không phải hài tử.

Tam vương gia lúc đầu muốn mưu phản cũng toàn bộ là vì vị trí đó và quyền lực mà vị trí đó mang tới, hấn chỉ muốn chứng minh bản thân mạnh hơn người kia. Nguyên nhân khác nữa là sau khi khống chế người kia, hấn có thể bảo hộ được người đó rồi.

“Bọn họ không thích hợp làm đế vương, người vì tình vây khốn vì tình khổ, vì tình mất đi lý trí thì không thể làm vương giả. Lấy tính mạng của thiên hạ bách tính ra làm cái giá cho họ thắng được giai nhân, cho dù cuối cùng thắng lợi rồi, thì người kia lại phải gánh chịu tiếng chửi hồng nhan họa thủy. Người cảm thấy giai nhân sẽ chọn lựa người như thế để chung sống sao?” Lăng Ngạo cười nhẹ đậm nhạt, “Làm vương giả có đặc quyền, nhưng chúng sinh bình đẳng, bọn họ làm như thế không phải là lấy quyền mưu chuyện riêng sao?”

Hoàng Phủ Hoảng Đức nghe xong cười ha hả, vở vai Lăng Ngạo nói: “Người nói vòng vo là muốn bảo ta suy nghĩ cho bách tính đúng không? Được, ta trở về hoàng cung, vị trí này, ta phải lấy.”

Lăng Ngạo mỉm cười. “Ai nói nam tử không thể làm nam hậu, nếu người có thể đặt một tiền lệ cho quốc gia này, như vậy mới chân chính là một người nam nhân.” Thập Tam là một hài tử đáng để người khác trân trọng cả đời, nhóc đơn thuần như thế, không thích hợp để sống cuộc sống lừa gạt người tranh ta đoạt, nên cho nhóc một mảnh đất thanh tịnh chỉ thuộc về nhóc, có thể bảo vệ tốt nhóc hay không, phải xem bản lĩnh của Hoàng Phủ Hoảng Đức.

Đây là một sự khiêu chiến, khiêu chiến của một nam nhân sau khi lên làm vương giả.

Hoàng Phủ Hoảng Đức cáo từ Hiên Viên Cẩm, “Tử Trúc là một nam tử có cách nghĩ độc lập, người phải trân trọng cho tốt. Y xem trọng tính mạng hơn bất cứ thứ gì, là một người không tệ. Người trông chừng biên quan, tương lai ta phong người làm vương, người có thể công khai sống bên y.”

Hiên Viên Cẩm mỉm cười nói: “Vẫn không nguyện ý thả chúng ta đi vân du tứ hải à?”

“Tướng lĩnh tốt như người mà lại thả đi, ta đi đâu tìm người khác? Người tận hưởng cuộc sống tiêu sái của người, có vài chuyện hãy yên tâm giao cho ta.” Hoàng Phủ Hoảng Đức trình trọng gặt đầu, mang tiểu bảo bối của hấn đi.

Hiên Viên Cẩm một đầu mê mụ, hấn đang nói cái gì với cái gì vậy. Hiên Viên Cẩm đi tìm Lăng Ngạo hỏi xem là chuyện gì.

“Nam nhân đó trở về để tấn chết cha và thúc của hấn, tính ra cuối cùng muốn đạp hai lão gia hỏa đó xuống đài, tự mình lên ngôi.”

Lăng Ngạo mỉm cười dùng cánh tay đẹp không giống người thường cầm một khối bánh kem bỏ vào miệng, mắt phượng nhú lên, vạ phần kiều mỹ. “Thế nào? Người không yên tâm hân? Ta sẽ ghen nga!”

“Yêu tình nhà ngươi! Đừng dùng ánh mắt mê người đó nhìn ta.” Hiên Viên Cẩm lập tức nhào lên, Lăng Ngạo cười ha ha, kỳ thật y chỉ không muốn để phạm vi sai lầm trở nên càng lúc càng lớn, vương gia âm mưu đã nhiều năm như thế, hoàng đế cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, cuối cùng rất có thể là lưỡng bại câu thương, y không hy vọng nhìn thấy kết quả này.

Tuy thời gian sống cùng Tô Mộ Dung không nhiều, nhưng cũng biết trong lòng Tô Mộ Dung có một người, người đó là ai y không muốn biết. Y chỉ đơn thuần không muốn để người đó gánh chịu quá nhiều tội danh, cảm tình phải dựa vào bản thân mình tích lũy mà đạt được, gánh nặng kia, quá nặng nề, sẽ ép người ta đến thở không nổi.

Ôm Hiên Viên Cẩm, y cười, hy vọng có một ngày Tô Mộ Dung cũng có thể hạnh phúc khoái lạc như y.

Mấy ngày nay Hiên Viên Cẩm và Tô Dục có chút thần bí, không biết ở sau lưng y làm chuyện gì không thể gặp người. Buổi tối Lăng Ngạo thập phần ác liệt ép trên người Tô Dục, hôn tên tiểu tử Tô Dục đến ý loạn tình mê. Cẩn mật lỗ tai hân hỏi: “Người và Cẩm đang làm trò quỷ gì?”

“Ta muốn!” Tô Dục ôm y đặt y ngồi lên thứ đó của mình, Lăng Ngạo ăn đau, dịch chuyển thứ đó một chút, không chịu cho hân. Tiểu tử thú, không quản các người, hai người các người muốn tạo phản. “Nói, các người đang làm trò quỷ gì?” Câu nói của y mãi luẩn quẩn trong không khí, không cho y đáp án, y sẽ cho hân nhìn tới khi nói thì thôi, xem hân chịu nói hay không.

Nam nhân lúc này là thập phần suy yếu, cung đã lên dây không thể không phóng, Tô Dục mở hai mắt đỏ bừng, nhìn vẻ mặt cười ác ý của Lăng Ngạo, đánh thì không nỡ đánh, mắng cũng nỡ mắng, dục vọng bành trướng trong cơ thể không ngừng hò hét đòi giải phóng.

Cẩn cẩn rằng, Tô Dục lật người, xoay lưng về phía y. Không cho hân vào, đổi vị trí, hân nằm ở dưới không phải được rồi sao? Không được, thì cong lưng lên một chút, mông chu lên một chút.

Kháo! Lăng Ngạo cũng là nam nhân, đối phương như thế, y cũng không nhẫn được, trước tiên bắt kẻ bọn họ làm trò quỷ gì, người chứ thượng rồi nói sau. Đem bảo bối đẹp không giống người thường đó từng chút đưa vào trong nội thể Tô Dục, y thoải mái rên dài một tiếng.

Tô Dục so với Hiên Viên Cẩm tốt hơn nhiều, ít nhất ba lần thì cũng có một lần y được đắc thủ, còn trận chiến tranh đoạt hậu đình của tên Hiên Viên Cẩm đó không biết lúc nào y mới thắng lợi được.

Bị nội bích mềm mại như tơ lụa nóng bỏng bao bọc, giọt mồ hôi trên trán y rơi xuống. “Dục Nhi, ngoan, đừng kẹp chặt như thế.” Dỗ người dưới thân, từng chút lui ra, lại từng chút đẩy vào. Đôi khi Tô Dục thích ửng, mới gia nhanh tốc độ.

Khi đòi hỏi và cho đi, Lăng Ngạo sớm đã quên trước đó y muốn hỏi cái gì, hiện tại đang phiêu lãng trong sương mù. Đây mới là nam nhân a, không thể chỉ làm số 0, làm 1 cũng rất thoải mái, nhìn người dưới thân vẻ mặt đỏ bừng, và cả đôi mắt đen mê say tiết ra nước, trong lòng y không chỉ dùng thỏa mãn là có thể hình dung, còn có lòng hưng vinh nhanh chóng bành trướng, chỉ có y có thể khiến người này trầm mê.

“Dục Nhi, Dục Nhi...” Gọi tên người tâm ái, rồi chìm vào giấc ngủ.

“Y đã phát giác rồi, chúng ta nên đẩy nhanh tốc độ thôi.” Tô Dục đứng dưới gốc cây, nhìn như đang chuyện phiếm.

“Ân, ta biết rồi.” Hiên Viên Cẩm nhăn mày, người đến lúc cùng đường mặt lộ, cái gì cũng có thể làm ra.

Kỳ thật đối với Hiên Viên Cẩm mà nói không phải là đại sự gì, chỉ là có người ác ý lại đến làm loạn mà thôi. Chuyện trong quân doanh hân có thể đè ép thì đè ép, cố gắng không để Lăng Ngạo biết. Những người này không tìm được Tô Mộ Dung, toàn bộ mục tiêu đều dồn lên người Lăng Ngạo, luôn cho rằng y là thân sinh nhi tử của Tô Mộ Dung, chỉ cần tìm được y, thì có thể dùng y để ép Tô Mộ Dung xuất hiện.

Những người này sao lại ngây thơ như thế, nếu năm đó Tô Mộ Dung thật sự bận tâm đến nhi tử của mình, thì sẽ không bỏ rơi không lo, mà chỉ ôm Tô Dục đi. Đường nhiên, tình huống lúc đó so ra khá đặc thù, y nhất thời tức giận công tâm, loạn tâm tình cũng có thể làm sai.

Bọn họ cho dù tìm được Tô Mộ Dung thì lại thế nào? Dùng y để uy hiếp ai chứ? Hoàng đế hay là tam vương gia? Bất kể là ai, hai gia hỏa này đều sắp mất vinh quang rồi, Hoàng Phủ Hoàng Đức sẽ không để mặc hai người này khiến cả Hoàng Phủ loạn trong khói mù đầu.

Lăng Ngạo không biết chuyện này, mỗi ngày đều vui chơi, mưa gió bên ngoài có người thay y cản, y truy vấn vài lần, hai người này đều không nói, sau đó y dứt khoát không thêm hỏi nữa. Nếu bọn họ cảm thấy y không tất yếu phải biết, vậy thì không cần biết, dù sao những chuyện này bọn họ vẫn xử lý tốt hơn y.

Lăng Ngạo không ngờ Tô Mộ Dung sẽ tìm tới y, nhưng mắt thấy lại sắp cuối năm, phụ tử ba người vẫn chưa từng cùng qua năm mới. Lăng Ngạo kéo tờ giấy thật dài, trong đó là hàng dùng năm mới. Kỳ thật những chuyện này đều có người chuyên môn lo liệu, y chẳng qua là quá nhàm chán, cho nên tự tay kiểm nghiệm.

Mua tân y cho mọi người, rượu ngon, kỳ thật cũng không có cái gì khác. Trong nhà bớt đi nữ quyến thì bớt đi rất nhiều thứ, ví dụ sơn phấn này nọ, còn có trang sức.

“Tô thúc phụ, đây là văn bối hiếu kính ngài.” Hiên Viên Cẩm bộ dáng con rể đứng chuẩn lấy lòng cha vợ. Đem bảo kiếm giành được hai tay dâng lên.

“Đa tạ.” Tô Mộ Dung cũng không khách khí, đều là người một nhà khách khí cái gì.

“Tướng quân, có người cầu kiến.”

Hiên Viên Cẩm nhăn mày, lúc này còn có ai có thể đến cầu kiến. Nhìn thấy bá thiếp thì vội đứng lên. “Tô thúc phụ, là ân nhân của Tử Trúc đến, chúng ta đi nghênh đón.”

Trước đó Tô Mộ Dung đã nghe Lăng Ngạo nói qua, người này bản lĩnh thật giỏi, cứu tính mạng của cả hai nhi tử, y là phụ thân phải cảm tạ người ta một chút.

Kết quả vừa ra ngoài nhìn, Tô Mộ Dung liền quỳ gối với lão nhân. “Sư phụ!”

Ách, đây là chuyện ô long gì vậy, Lăng Ngạo nhìn lão nhân đó, không ngờ hẳn lại là sư phụ của Tô Mộ Dung, tại sao lão nhân chưa từng nói qua. Y và Tô Mộ Dung tướng mạo rất giống nhau, vậy mà chưa từng thấy qua lão nhân lộ ra đầu mối gì, lão nhân này cũng thật biết che giấu.

“Dung Nhi, đứng lên đi.” Lão nhân dìu Tô Mộ Dung lên, Tô Mộ Dung vẻ mặt hổ thẹn. Lăng Ngạo không thể không cảm thán lần nữa, người ở đây đều có một tật cũ, chính là thường xuyên cảm thấy có lỗi với người khác.

“Sư phụ, sao ngài lại đến đây?” Tô Mộ Dung cung kính đứng một bên nói chuyện cùng lão nhân. Cho nên những tiểu bối như Lăng Ngạo càng không có tư cách ngồi.

“Gần đây thân thể ta đột nhiên kém đi, chỉ sợ một ngày nào đó sẽ không được. Nịu Nhi sẽ không ai chiếu cố, cho nên, ta nghĩ có thể giao Nịu Nhi cho bọn Hiên Viên Cẩm, ba người bọn họ nhất định sẽ không ức hiếp Nịu Nhi.” Lão nhân đích thật sau khi bọn họ rời đi đã gầy đi nhiều, lẽ nào mắc phải ung thư gì đó.

“Nếu người cũng ở đây, ta càng thêm yên tâm. Nịu Nhi liền giao cho người, tương lai tìm một người gả nó đi, đừng để người khác ức hiếp.” Lão nhân giao bảo bối mình luôn bảo hộ trong tay cho Tô Mộ Dung.

“Sư phụ, nó là...” Nếu Tô Mộ Dung nhớ không sai, sư mẫu không thể sinh dục, hơn nữa khi y còn chưa xuất sư, vì thử được nên sư mẫu đã qua đời, hài tử này là ai?”

“Nịu Nhi, ra ngoài chơi đi.” Lão nhân xua nữ hài đi, xong mới nói: “Nịu Nhi là ta nhặt được.”

Tô Mộ Dung hiển nhiên không dám xác nhận, cho nên, quay sang hỏi Lăng Ngạo: “Người cảm thấy Nịu Nhi có giống mẹ người không?”

Lăng Ngạo chớp mắt chớp mắt, kỳ thật nhìn kỹ, cũng thật sự có chỗ giống. Trời! Sẽ không trùng hợp như thế đi? Người cho rằng đã chết mười mấy năm rồi cũng có thể gặp được.

“Sư phụ, trên người Nịu Nhi có ấn tích đặc thù gì không.” Trên đời này người giống nhau có rất nhiều, cũng có khi thấy họ đi ngang, nhưng mấy loại thai ký này nọ thì không thể thay đổi được.

“Chỉ có một vết ngân như gương mặt cười ở thất lưng thôi, sao vậy?” Lão nhân nhíu mày hỏi Tô Mộ Dung.

Tô Mộ Dung cười, trong nụ cười mang theo mấy phần khổ sở. “Sư phụ, hài tử này vốn cũng họ Tô, còn về nó có phải là hài tử của ta không, đồ đệ cũng không biết.”

Lăng Ngạo đã hiểu, tìm được Tô Tiểu Tiểu rồi, là vì trên thắt lưng của nàng có một vết ngân hình mặt cười. Hài tử này có phải là của Tô Mộ Dung hay không, nghĩ chắc chỉ có nữ nhân đó mới biết, hoặc giả nàng cũng chẳng xác định được. Tóm lại, chuyện mơ hồ này, không thể xét rõ.

Đối với chuyện cũ, Tô Mộ Dung sớm đã buông xuống. “Bất kể nó có phải là nữ nhi của ta không, nếu ngài đã cứu nó, lúc này lại đưa nó tới chỗ ta, ta nhất định sẽ chăm sóc cho nó.”

“Vậy thì tốt.” Lão nhân lộ ra nụ cười an ủi, lúc đó hẳn đưa Nữ Nhi đến đây là vì Lăng Ngạo và Tô Mộ Dung tướng mạo rất giống nhau, hài tử của Tô Mộ Dung bản tính sẽ không kém, sẽ không khi dễ Nữ Nhi. Nhưng không ngờ lại gặp được Tô Mộ Dung, hài tử này không ngờ lại có thể là con của Tô Mộ Dung, chuyện này hẳn chưa từng nghĩ đến.

Nhưng mà, mọi chuyện trên đời này vốn chính là do trùng hợp tạo nên, không khéo không thành sách.

Lão nhân trải qua năm mới, qua ngày mười lăm thì đi. Đi rất bình tĩnh, hẳn nhiều năm lấy thân thử độc, thân thể đã sớm tổn hại, có thể kéo dài tới hiện tại đã không dễ. Nếu hẳn không dùng mười năm công lực để cứu Tô Dục, thì còn có thể kéo dài ba bốn tháng, kết quả cũng không khác mấy, chỉ trễ hơn vài tháng mà thôi.

“Nữ Nhi, đừng buồn. Nhân sinh lão bệnh tử, đây là thường tình.” Lăng Ngạo vỗ vai Tô Tiểu Tiểu, thân nhân duy nhất trong đời nàng đã rời xa nàng, nàng chỉ còn một mình không ai cần.

“Gia gia không còn nữa, ai thương ta?” Tô Tiểu Tiểu ôm lưng Lăng Ngạo, khóc lớn.

“Nữ Nhi, ngoan, sau này Tử Trúc ca ca sẽ thương người được không?” Lăng Ngạo nghĩ bọn họ đều chảy chung một dòng máu của nữ nhân đó, còn về phụ thân là ai cũng không sao cả.

“Thương ta như gia gia?” Tô Tiểu Tiểu ngẩng gương mặt lê hoa đái vũ lên, chớp con mắt long lánh nước hỏi y. “Àn, thương người như gia gia.” Lăng Ngạo ôm muội muội, trong lòng dâng lên thương tiếc. Cứ xem nàng là muội muội, muội muội của y tuy không lớn bằng nàng, nhưng kiếp này sẽ không còn ngày gặp lại, cứ dồn hết tình thương cho nữ hài này là được.

“Vậy nếu người chết khi còn trẻ, có thể cho ta mặt của người làm đèn ***g da người không?” Tô Tiểu Tiểu chớp mắt đầy lệ, hỏi một vấn đề không liên quan.

“Làm thành đèn ***g người sẽ không sợ?” Lăng Ngạo vuốt tóc Tô Tiểu Tiểu, có ý làm loạn mái tóc của nàng. “Đừng làm loạn tóc ta, rất khó chải.” Tô Tiểu Tiểu bảo vệ đầu mình chạy đi, Lăng Ngạo nhìn theo thân ảnh của nàng nhẹ thở dài.

Sinh ly tử biệt là ai cũng không thể ngăn cản, nhất định phải hưởng thụ nhân sinh khi còn sống. “Ta có thể nói chuyện với người không?” Lăng Ngạo tìm Tô Mộ Dung, y đứng trên lập trường của bằng hữu, muốn nói chuyện với Tô Mộ Dung.

“Đương nhiên có thể, người muốn nói gì?” Tô Mộ Dung buông quyển sách xuống, con mắt đen như mực nhìn thẳng vào Lăng Ngạo.

“Đây vốn là chuyện riêng của người, ta không nên quản đến. Nhưng mà, ta lại cảm thấy mỗi người đều nên truy cầu hạnh phúc của mình. Ta cảm thấy người đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, có phải nên cho bản thân và người đó một cơ hội hay không.” Lăng Ngạo cũng rất hiểu chùng mực, nói cũng đầy hàm xúc.

“Hắn đối với người làm những gì rồi?” Tô Mộ Dung chuyển mắt đi, nhẹ nhàng, thanh âm như thông qua tầng tầng mây phiêu vào tai Lăng Ngạo.

“Hắn làm rất nhiều, hẳn nuôi ta khôn lớn, sau đó lợi dụng ta, hẳn hỏ thẹn rất sâu sắc. Sau đó là sủng nhược, đến mức độ không thể đòi thêm, người biết không? Ta chưa từng được ai sủng như thế. Hắn giống như thân nhân của ta, giống như bằng hữu, có lúc, cũng giống người yêu, hẳn dùng phương pháp của hắn để sủng ta.” Lăng Ngạo nhìn khóe môi Tô Mộ Dung cong lên, y tiếp tục nói: “Có nhiều lúc, hẳn thông qua ta nhìn thấy người, tướng mạo chúng ta rất giống nhau, hoàng đế lão tử cũng nói như thế. Ta đứng trước mặt bọn họ, bọn họ sẽ có cảm giác sai lệch, sẽ không tự nhiên xem ta là người.”

“Vậy thì thế nào? Bọn họ dùng tình yêu ích kỷ độc đoán của họ để tổn thương ta.” Tô Mộ Dung chịu nhiều tổn thương, mấy năm nay không phải chỉ dựa vào một câu nói yêu là có thể xóa nhòa.

“Bọn họ tổn thương người, nhưng phải xem người có muốn tha thứ cho họ hay không. Nhân sinh rất ngắn ngủi, đến lúc chết mới cảm thấy bản thân có rất nhiều chuyện chưa làm, rất nhiều lời chưa nói được với người tâm ái, thì sẽ có rất nhiều hối tiếc.” Lăng Ngạo đứng lên. “Hạnh phúc đáng giá hơn mặt mũi rất nhiều.”

Mặt mũi đáng giá tiền sao? Hạnh phúc thì sao? Vô giá đúng không, căn bản chính là không thể định lượng. Chỉ cần gạt đầu, nói câu ta tha thứ cho người. Khi vươn tay ra sẽ có được hạnh phúc cả đời, điều này chỉ cần nhận không sợ lỗ. Chuyện này ngay cả tiểu hài tử cũng biết cái nào hơn, không biết một đại nhân như y còn có chuyện gì không thể nghĩ thông.

67. Chương 67: Đóng Gói Bản Thân Làm Món Quà Sinh Nhật

Tô Mộ Dung lạnh lùng nhìn Lăng Ngạo, nửa ngày mới nói: “Người chỉ mới lớn bao nhiêu, vậy mà lại nói ra những lời như vậy.”

“Bị tên râu sơn dương giày vò như thế, mấy lần đều lộn vồn giữa ranh giới sống chết, kinh nghiệm nhiều rồi, nên cũng nghĩ rõ hơn. Giống như rất nhiều người không thể hiểu nổi tại sao ta có thể sống cùng hai nam nhân, cũng không hiểu tại sao ta sẽ chọn người đồng mẫu dị phụ chung sống. Kỳ thật luân lý đạo đức trong thế gian này đáng giá bao nhiêu? Hạnh phúc của ta mới là vô giá. Chúng ta bên nhau vui vẻ sung sướng, chúng ta cần và quan tâm lẫn nhau là được, quản miệng lưỡi của người khác làm gì.” Lăng Ngạo chu miệng.

“Cuộc sống là của chúng ta, lại không phải của người khác, ai không thuận mắt chúng ta, vậy thì cứ để cho họ ngứa mắt. Chỉ cần đừng biểu hiện ra trước mặt chúng ta là được, miệng lưỡi người đời ta không cần được, ta cũng không bận tâm nhiều như thế. Chúng ta không có hài tử, tự nhiên không cần sợ tương lai hài tử bị những người đó khinh rẻ. Cuộc sống thuộc về chúng ta rồi cuộc có thể kéo dài bao lâu, ta không có thời gian nghĩ tận tường, thì làm gì còn tâm tình tính toán người khác nhìn chúng ta thế nào.” Lăng Ngạo đem lý luận của bản thân nói ra, hy vọng Tô Mộ Dung có thể hiểu rõ, y không để ý cha mình tìm nam nhân, chỉ y vọng cha có thể vui vẻ.

“Cũng đúng. Lời tục nhưng không trái lý.” Tô Mộ Dung gật đầu. Chắp tay đứng bên cửa sổ, đẩy mở cửa sổ, một trận gió lạnh thổi vào, gió thổi bay mái tóc đen của y, làm phát phơ vạt áo, thanh y bình thường trên thân y lại có cảm giác như tiên nhân hạ phàm, lúc này, ngay cả Lăng Ngạo cũng cảm thấy y đã bước lên mây cao.

“Các người hạnh phúc chứ?” Tô Mộ Dung không nhìn thẳng vào y, chỉ để mặc gió lạnh thổi vào mặt mình, gương mặt càng lúc càng tái nhợt, trái tim càng lúc càng lạnh.

“Hạnh phúc. Kỳ thật nếu ai biết thỏa mãn, thì rất dễ hạnh phúc, nếu tham lam không biết thỏa mãn thì sẽ không hạnh phúc.” Lăng Ngạo kéo ghế ngồi xuống, rót ly trà đặt trong tay, thật ấm.

“Đời người như mộng, mộng tỉnh rồi thì cái gì cũng không còn. Nên tranh thủ lúc còn chưa tỉnh mộng, tiếp tục mơ những thứ tốt đẹp có gì không tốt. Tại sao nhất định muốn kéo dài ác mộng?” Lăng Ngạo uống một ngụm trà nóng: “Người đóng cửa sổ lại đi, lạnh quá.”

Tô Mộ Dung nghe thế đóng cửa sổ lại. “Nhi tử như ngươi một lòng nghĩ muốn đẩy cha mình vào lòng của nam tử khác, ta đứng ra nên một chương đánh chết ngươi khi mẹ ngươi vừa sinh ra ngươi.” Nghe ra thế nhưng lại là khẩu khí sảng khoái dung túng.

“Ha ha, còn hận nàng sao?” Lăng Ngạo cười nhạt hỏi y, cũng rót một ly trà cho Tô Mộ Dung.

“Hận đến mức không nghĩ ra tại sao phải hận, chắc đã không còn hận nữa.” Tô Mộ Dung thở dài: “Diệu Dương và Diệu Minh hai người đó đầu đá, cuối cùng cũng là vì ta. Kỳ thật ta không muốn, người phải chết quá nhiều rồi.”

Xem đi, Lăng Ngạo cảm thấy y xua Hoàng Phủ Hoàng Đức trở về giải quyết cuộc tranh đấu của hai lão đông tây đó quả là quyết định đúng đắn. Nếu không Tô Mộ Dung sẽ sống trong tự trách.

“Kỳ thật cũng chẳng qua chờ một câu nói của người mà thôi, nếu toàn bộ đều thích, thì giống như ta không phải rất tốt sao? Nếu chỉ thích một người, vậy thì chọn một người. Đáp ứng rất đơn giản, chỉ do người tự làm khó lên thôi.” Lăng Ngạo không định nói tiếp nữa, hôm nay nói đủ nhiều rồi.

“Dục Nhi nấu lẩu, lúc này chắc đã xong rồi.”

“Được.” Tô Mộ Dung cùng Lăng Ngạo bước ra. Tô Dục và Tô Tiểu Tiểu đang ngồi bên nồi lẩu, không biết Tô Tiểu Tiểu đang nói cái gì, hiếm khi Tô Dục lại lộ ra nụ cười. “Nói cái gì thế, cao hứng đến vậy.”

“Đem người đi làm đèn ***g da người!” Tô Tiểu Tiểu vẫn ghi nhớ chuyện này. Lăng Ngạo búng đầu nàng một cái, sủng nhược nói: “Ngay cả mặt của ca ca người cũng dám đánh chủ ý, trên đời này còn có thứ gì mà người không muốn nữa không.”

“Còn có cha, vừa đúng một đôi.” Tô Tiểu Tiểu nhìn phụ thân tuy đã qua tuổi trung niên, nhưng vẫn phong độ tuấn kiệt, ảo tưởng đến hai cái đèn ***g giống nhau như đúc, rất đẹp a.

“Nha đầu nhà người, càng lúc càng to gan a!” Lăng Ngạo giả bộ muốn đánh, Tô Tiểu Tiểu cười chạy đi. “Dục Nhi, các người nói cái gì mà vui như thế?” Lăng Ngạo hỏi Tô Dục.

“Tiểu Tiểu nói khi trị thương cho chúng ta, mấy lần muốn bóp chết người làm đèn ***g da người, hiện tại cảm thấy không bóp chết người thật là tốt, khi không nhặt được một ca ca để được thương yêu.” Bình thường Tô Dục không giấu diếm y điều gì. Lăng Ngạo nghe xong cũng cười: “Tiểu Tiểu, có đèn ***g không có ca ca, có ca ca không có đèn ***g đẹp. Cá và tay gấu không thể có cả hai.”

Tô Tiểu Tiểu lại quần lấy y hỏi chuyện cá và tay gấu không thể có cả hai, Lăng Ngạo kéo nàng qua một bên nói chuyện. Tô Mộ Dung nhìn mấy hài tử này, đột nhiên cảm thấy thật ấm áp, nhiều năm nay y chỉ sinh sống một mình, trước giờ chưa từng cảm thấy được ấm áp thế này, có lẽ Tử Trúc nói đúng, chỉ là vấn đề chọn một hay chọn hai mà thôi.

Một bữa cơm vui vẻ, Lăng Ngạo không chút che giấu nói cho Tô Tiểu Tiểu biết, bảo nàng phải gọi Hiên Viên Cẩm là tẩu tử. Hiên Viên Cẩm vẻ mặt hắc tuyến, lúng túng và quần bách, “Tại sao phải kêu ta là tẩu tử?”

“Ta là ca ca của nàng, người là người ta yêu, không gọi người là tẩu tử thì gọi là gì?” Lăng Ngạo ném cho hắn một ánh mắt nhìn bạch si.

“Làm gì có kiểu giải thích như thế?” Hiên Viên Cẩm phản bác. “Tại sao không gọi Dục Nhi là tẩu tử?”

“Sáng nay khi người thức dậy, não trong đầu chảy hết rồi a? Vấn đề ngu ngốc như thế cũng có thể hỏi được. Dục Nhi và ta đều họ Tô, Tiểu Tiểu là muội muội của chúng ta.” Lăng Ngạo cảm thấy ức hiếp Hiên Viên Cẩm cũng rất thú vị, lúc này hắn đang ngây ra, rất dễ ức hiếp.

Nhìn biểu tình đó của hắn, thật sáng khoái.

Hiên Viên Cẩm trừng mắt thiệt lớn, tức nghẹn. Trong nhất thời thế nhưng lại không biết phải nói cái gì. Nhìn quanh một vòng, hắn hiểu, trên bàn ăn này, đã xếp theo tuần tự. Tô Mộ Dung, Tô Tử Trúc, Tô Tiểu Tiểu, Tô Tử Dục, Hiên Viên Cẩm.

Hơn phân nửa toàn là họ Tô, chỉ có mình hắn khác họ. “Tô thúc phụ, không bằng ngài thu ta làm nghĩa tử đi, ta cũng đổi thành họ của ngài.” Như vậy trên bàn sẽ toàn họ Tô, xem ai phải làm tẩu tử nữa.

Lăng Ngạo liếc xéo hắn một cái, gấp rau bỏ vào trong chén Tô Mộ Dung. “Ngài đừng để tâm đến hắn, mau ăn đi, một lát nguội sẽ không ngon.”

Hiên Viên Cẩm có chút ủy khuất, hắn ngay cả họ cũng phải đổi, người ta lại vẫn không thèm để ý. Hắn không muốn làm tẩu tử, hắn nói sao cũng không thể làm tẩu tử.

Lăng Ngạo trừng hắn một cái, để hắn làm tẩu tử chính là cho hắn tiến vào cửa nhà họ Tô rồi, hắn còn ở đó tính toán cái gì, Tô ‘lão thái gia’ đang ngồi ở trên, nếu không cao hứng, đập hắn ra khỏi cửa, xem hắn đi đâu mà kể tội.

“Ngồi xuống ăn đi, một lát sẽ nguội.” Tô ‘lão thái gia’ vừa mở miệng, mọi người đều yên lặng, lặng lẽ ăn.

Tô Mộ Dung và bọn họ cùng ăn bữa cơm, ẩm chén rượu, y nhìn Tô Tiểu Tiểu. “Cha muốn đến kinh thành một chuyến, ngươi có muốn đi không?”

“Trong kinh thành có đèn ***g da người xinh đẹp hay không?” Tô Tiểu Tiểu không nhớ gì khác, chỉ nhớ tới đèn ***g da người của mình.

“Có.” Tô Mộ Dung trả lời nàng. Tô Tiểu Tiểu nghiêng đầu suy nghĩ, “Vậy chúng ta đến kinh thành.”

Tô Mộ Dung cứ thế mang Tô Tiểu Tiểu đi, lúc đi, Tô Tiểu Tiểu đặc biệt vui vẻ, vì ba soái ca trước mặt này đều không thể đụng vào. Như vậy nàng cũng chỉ có thể đi tìm người khác có thể động thủ thôi.

Sau khi hai người họ đi, Lăng Ngạo cảm thấy lạc lõng mất một lúc lâu. Rõ ràng là căn nhà náo nhiệt như thế, vì thiếu đi hai người mà trở nên vắng vẻ. Khi ăn cơm cũng không còn nói cười rộn rã như trước.

Khi Lăng Ngạo đang nhàn chán muốn chết, kinh thành truyền đến tin tức, tam vương gia thất tung, thế lực của tam vương gia cũng trong thoáng chốc tan rã, trải qua nhiều năm như thế, đúng ra hẳn rất nhanh có thể thắng lợi, chỉ là không biết tại sao đột nhiên lại biết mất. Sau đó, hoàng thượng cũng đột nhiên bệnh liệt giường không dậy nổi, không qua một tháng đã truyền ngôi cho thái tử.

Hoàng Phủ cuối cùng cũng bình ổn lại, lão bách tính đều thở phào, nhi tử và nữ nhi của tam vương gia, tân nhiệm hoàng đế đều không tru sát bọn họ, mà vẫn để như trước đây, không thay đổi chút gì.

Cùng năm, còn có hai đại sự, khiến triều đình Hoàng Phủ dậy sóng một phen, một là tiên hoàng sau ba tháng bệnh nặng đã băng hà, hai là tân hoàng lập một nam tử vi hậu.

Những lão thân kia phản đối nhiều thế nào, chỉ nghĩ sơ cũng thấy nhức đầu, nhưng không biết Hoàng Phủ Hoàng Đức làm thế nào. Thật sự bội phục hẳn, thế nhưng có dũng khí lớn như vậy.

Còn về hoàng thượng chết thật hay chết giả, vấn đề này không ai nghiên cứu sâu. Tô Mộ Dung không đi tìm bọn họ, tam vương gia cũng chưa từng xuất hiện. Mà Tô Tiểu Tiểu bị gởi gắm cho Hoàng Phủ Hoàng Đức, nói là hãy chỉ hôn cho nàng, người đó phải là do Tô Tiểu Tiểu nhìn trúng, cuộc sống cũng được hạnh phúc vô cùng.

Lăng Ngạo cảm thấy mỗi người đều đã có nơi thuộc về, y cũng thành tâm cao hứng thay họ. Hoàng đế hạ chỉ, làm đúng như lời hắn đã hứa, phong Hiên Viên Cẩm làm vương, Hiên Viên Cẩm là vương tộc duy nhất khác họ. Hiện tại Hiên Viên Cẩm thật khổ sở, người ta mở miệng ngậm miệng là kêu hắn Cẩm vương gia, muốn bỏ cũng không được.

Mỗi ngày trở về đều nói một câu: “Một chết ta rồi!”

“Người đổi sang câu khác được không? Ta nghe phát chán rồi.” Lăng Ngạo rót trà cho hắn, phong làm vương, lãnh thổ biên quan đều quy cho hắn, còn một vài châu huyện kề cận cũng toàn bộ thuộc về hắn, sau đó chính là không ngừng có người tới bái phỏng, hắn cũng phải đối phó liên tục.

“Ta yêu ngươi.” Cẩm ly trà Lăng Ngạo đưa uống cạn, hỏi một câu vô cùng không nghiêm chỉnh: “Câu này ngươi nghe ngán chưa?”

Tức giận trừng mắt, Lăng Ngạo dựa vào lòng hắn, hỏi: “Lúc nào chúng ta mới đi du sơn ngoạn thủy?”

“Tạm thời không có thời gian.” Tướng quân thì chỉ phụ trách đánh trận là được. Nhưng mà, sau khi trở thành vương gia, đủ loại chuyện tìm tới hắn. Chuyện lớn chuyện nhỏ, nào là đất đai, thuế má, còn rất nhiều chuyện khác nữa, hắn đều phải phê chuẩn. Lăng Ngạo không giúp hắn, hắn một mình làm mệt muốn chết.

“Lúc nào mới có thời gian?” Lăng Ngạo vừa nghe không có thời gian, lập tức sầm mặt.

“Ba...” Hiên Viên Cẩm muốn nói ít nhất là ba tháng, nhưng vừa thấy mặt Lăng Ngạo sầm xuống, lập tức đổi thành “Ba mươi ngày, cho ta ba mươi ngày ta sẽ mang ngươi đi.”

“Được!” Đợi hắn thêm một tháng nữa vậy, nếu còn dám lấy đủ loại lý do khác đối phó y, y sẽ đóng gói hành trang chạy trốn với Tô Dục lần nữa.

Một tháng này Hiên Viên Cẩm cảm thấy bản thân mệt như con quay, trở về là ngủ, ngày hôm sau tỉnh dậy còn phải tiếp tục quay. Lăng Ngạo thì tốt lắm, ngày ngày lăn trên giường với Tô Dục, lăn đến xương sống thắt lưng đau. Lệnh cho trù phòng ngày ngày làm được thiện bồi bổ, làm Hiên Viên Cẩm tức muốn chết.

Hắn phát thệ, đêm nay trở về nếu còn không thấy Lăng Ngạo, hắn sẽ không để ý đi nhìn xuân cung của hai người họ, nhưng không ngờ là, sau khi hắn về, Lăng Ngạo đang nằm trên giường chìm vào mơ mơ hồ hồ. Hình như còn đang lẩm bẩm: Còn không về, lão tử cần chết người!

Ha ha, câu này nghe thật thân thiết. Đã lâu không nghe y nói như thế rồi. Đang cười si ngốc, đột nhiên bị người ôm cổ, sau đó bị cắn môi.

Từ kinh ngạc ban đầu, biến thành chủ động, cắn lên môi ái nhân, Hiên Viên Cẩm thuận thế đè y xuống. Người này thật đúng là yêu tinh, làm hắn mê chết được.

Tiếng thở dốc thỏa mãn từ khoang mũi tiết ra, khoe môi Lăng Ngạo mang theo nụ cười hút hồn, khoe mắt cong lên yêu mị, trong mắt là ba quang lưu chuyển, ái ý nồng đậm tràn ra. “Cẩm, trở về trễ quá đi...” Một tiếng ‘a’ bồi thêm khiến Hiên Viên Cẩm ngọt đến tận xương.

“Tiểu yêu tinh, ăn mật gì hả?” Hiên Viên Cẩm vẫn chưa từng hỏi qua Lăng Ngạo rốt cuộc đã lớn bao nhiêu, nhưng nhìn tính cách này thì biết tuổi tác không lớn bao nhiêu, tính cách cứ như tiểu hài tử. Cho nên, vẫn sủng ái y như trước.

“Nào có?” Lăng Ngạo tiếp tục dùng âm thanh ngọt chết người: “Đội người bao nhiêu ngày rồi, người cũng không tới, có phải đã quên ta rồi không?”

Hiên Viên Cẩm cảm thấy đây tuyệt đối không phải là Tử Trúc của hắn, chắc chắn là giả mạo. Mắt ưng hơi híp, dùng mục quang thăm dò đánh giá Lăng Ngạo. Nụ cười ngọt ngào trên mặt Lăng Ngạo đông cứng, sau đó khi hoàn toàn không còn kiên nhẫn, rắc một tiếng, nụ cười ngọt ngào rớt bể dưới đất.

“Kháo! Lão tử sáng sớm đã tắm sạch sẽ đóng gói mình đợi người về, người vừa về thì lại dùng ánh mắt đánh giá kẻ địch đó nhìn lão tử, người có ý gì đây? Có phải chán ghét lão tử rồi, a!” Lăng Ngạo nhún vai nhìn người đã phát ngốc, bực bội ngồi dậy, vừa cong lưng mang giày vừa nói: “Thao! Đã nói cái thứ lang con như người, nên qua sinh nhật cầu thí thì hơn. Dục Nhi, mang bánh kem về, cũng không cần lấy đồ ăn lên nữa, Cẩm vương gia không hiếm lạ!”

Nộ khí bùng bùng đứng lên dự tính đi khỏi, Hiên Viên Cẩm liền kéo y lại vào lòng, rụt rè nói: “Đây mới là bảo bối nhi của ta, vừa này ngọt quá, ta có chút không thích ứng.”

“Người mẹ nó, cho người tốt một chút người liền hoài nghi ta, ta phải mắng người, thì người mới thoải mái sao!” Lăng Ngạo mắng ầm ĩ xong nhún vai hai cái, cũng không giãy ra, cuối cùng tức giận nói: “Bỏ lão tử ra, để lát nữa sẽ trễ giờ.”

Hiên Viên Cẩm thả lỏng tay, Lăng Ngạo tức giận trừng hắn một cái, “Dục Nhi, hắn không ăn ta rồi, trực tiếp ăn bánh kem đi.”

Ngoài cửa có người đáp lời, cửa bị mở ra, Tô Dục bưng một cái hộp đi vào, Lăng Ngạo bảo ý bảo Hiên Viên Cẩm mở hộp ra. Hiên Viên Cẩm tuy có chút hồ nghi, nhưng vẫn mở hộp ra. Lăng Ngạo đích thân làm, bánh kem có đặc sắc của thời hiện đại, bánh kem hình trái tim được quét kem đỏ, trên mặt còn viết mấy chữ vàng: Chung ái một đời.

Hiên Viên Cẩm lúc này mới nhớ ra, hôm nay là sinh thần của hắn, chỉ là mấy năm nay chưa từng có ai đặc biệt làm cho hắn thế này, khi hắn trưởng thành đánh trận cũng bỏ qua luôn. Khi nhìn Lăng Ngạo, hắn cảm động nói không ra lời, khoe miệng run rẩy vài cái, nhưng vẫn không nói ra được gì.

Lăng Ngạo cầm ngọn nến nhỏ vào chiếc bánh kem hình trái tim rồi châm lửa, xong lại tắt hết đèn trong phòng, thúc giục: “Cầm động gì, nhanh ước một nguyện vọng, nguyện vọng vào sinh nhật sẽ thành hiện thực.”

Lăng Ngạo kéo hai tay Hiên Viên Cẩm chấp lại, lại bảo hắn nhắm mắt. “Ước đi, rồi chúng ta thổi nến.”

Hiên Viên Cẩm ước xong nguyện vọng, cúi đầu thổi nến, Tô Dục đi thấp lại đèn trong phòng. Lăng Ngạo lấy một chủy thủ nhỏ ra, “Cắt bánh kem đi, chia làm ba phần, mỗi người một phần.”

Bánh kem không lớn lắm, chia làm ba phần, Lăng Ngạo mắt long lanh nhìn Hiên Viên Cẩm cắn một miếng, khi hắn nuốt xuống vội hỏi: “Thế nào?”

“Rất ngọt, có vị hoa quả, rất thơm, rất ngon.” Hiên Viên Cẩm đã bình tĩnh lại tâm trạng vừa rồi, thật sự bị cảm động, người này đã chuẩn bị sinh nhật cho hắn.

“Đã nói mà, ta đã thử nghiệm rất nhiều lần, sao có thể không ngon chứ.” Lăng Ngạo vui vẻ ăn bánh kem.

“Dục Nhi, phân phó trù phòng mang thức ăn lên đi, chúng ta cùng cụng ly.” Bánh kem ăn xong rồi, món ăn cùng rượu cũng được bưng lên, chỉ là những món bình thường phối hợp, sáu món ăn, một bình rượu ngon.

Ba người ngắm trời, nói về dự tính tương lai. Lăng Ngạo càng lúc càng hăng say muốn mở trà quán. Người một khi có tiền sẽ có chút phát sốt, cứ muốn làm chút gì đó. Trước đây mua không ít đất, chính là cho thuê cũng đủ bọn họ sống sau này. Hiện tại còn mua đất? Y phải suy nghĩ một chút.

Tô Dục chỉ cần được ở bên cạnh Lăng Ngạo là được, hắn cái gì cũng không yêu cầu. Hiên Viên Cẩm thân thiết sát tay, hắn hiện tại không thể rời khỏi người này một chút, chuyện ở đây xử lý xong rồi, sẽ đi xem thử những mảnh đất thuộc về họ, Lăng Ngạo thích ở đâu, thì cứ xây một vương phủ ở đó, hắn sẽ dựa theo ý Lăng Ngạo.

Một vò rượu vào bụng, ba người đều khá say. Tô Dục trở về phòng mình, đêm nay Lăng Ngạo thuộc về Hiên Viên Cẩm, hắn không tranh giành.

“Có phải đã đến thời gian ta thưởng thức mỹ thực không?” Hiên Viên Cẩm vừa lên giường đã không thành thật, ép Lăng Ngạo cọ trái cọ phải. Tiểu lang con này, có cọ nữa cũng không thể cọ ra sữa trên người y.

“Đêm nay, ta thuộc về mình ngươi.” Lăng Ngạo chủ động giải khai y sam của Hiên Viên Cẩm, y không chút run rẩy, cũng không có gì phải né tránh mục quang nóng hổi của Hiên Viên Cẩm. Y mỉm cười, dùng cánh tay không thành thật giải khai bó buộc của hai người.

“Ngươi yêu ta chứ?” Hiên Viên Cẩm biết đáp án, nhưng hắn vẫn thích nghe y nói yêu.

“Yêu, ta yêu ngươi.” Cho nên ta nguyện ý tổ chức sinh nhật cho ngươi. Ta yêu ngươi, cho nên, tuy ngươi không chịu để ta làm 1, ta cũng nguyện ý vĩnh viễn nhượng bộ ngươi làm 0, ta yêu ngươi, cho dù toàn thể giới đều phản bội ngươi, ta cũng vẫn ở bên cạnh ngươi.

Những câu này y không nói ra, quá phiền tình đi, y nói không được, y dùng thân thể của mình để biểu đạt tình yêu của y. Đôi chân thon dài quấn lấy eo hắn, từng chút từng chút cọ vào hạ phúc của Hiên Viên Cẩm, xóa vụn ý thức của hắn. Đây đều là biểu hiện y yêu hắn, y thích hắn mạnh mẽ tiến vào, cũng thích hắn liên miên nói ái ngữ trong lúc tình mê.

“Ta cũng yêu ngươi.” Hiên Viên Cẩm phục người xuống, đêm nay, bọn họ thuộc về nhau. Ấn lên môi ái nhân, trong miệng y có vị quế hoa nhưỡng nhàn nhạt, rất thơm, cũng như con người y, càng nếm càng thơm. “Tiểu yêu tinh, sao ngươi lại mê người như thế.” Mút cổ ái nhân, từng chút từng chút hôn lên hầu kết của y, hấp dục. Lăng Ngạo thoải mái rên dài một tiếng. “Nhanh chút, đừng lâu la nữa.”

“Ngươi đã nói, hôm nay ngươi là của ta, ta muốn làm thế nào, ngươi không thể cản ta.” Hiên Viên Cẩm kéo tay Lăng Ngạo dùng áo cột lên đầu giường, để tránh y loạn cào loạn động. “Này, ngươi đừng loạn a, ta không chịu SM đâu.” Lăng Ngạo trước giờ chưa từng gặp cảnh Hiên Viên Cẩm thi bạo với mình thế này, đương nhiên trừ lần đầu tiên ra. Tình thú trên giường của hai người trên cơ bản cũng rất ít khi bị cột hai tay. Nói không khẩn trương là lừa người.

“Ta không làm loạn, ta chỉ muốn hôn ngươi.” Người ta nói hôn thì thật sự hôn, từng chút từng chút, dùng môi lướt qua thân trên của y, vòng quanh hai điểm hồng, lại cắn một cái, sau đó mút mút, đợi khi nó đứng lên run rẩy trong gió lạnh thì lại dùng đầu răng nhẹ nhàng mài qua, kéo lấy.

“Này!” Lăng Ngạo vốn muốn lên tiếng ngăn cản hắn, nhưng thanh âm từ trong cổ họng phát ra lại vô lực vô cùng, thậm chí nghe vào tai Hiên Viên Cẩm lại giống như đang khích lệ.

“Bảo bối nhi, đừng gấp, lát nữa ta sẽ cho ngươi.” Đầu lưỡi của Hiên Viên Cẩm trượt qua tiểu phúc bằng phẳng của y, lại trượt qua lỗ rốn, dùng đầu lưỡi liếm xuống, dẫn lên từng cơn run rẩy không ngừng của Lăng Ngạo.

“Cắm, nhanh lên...” Thanh âm của Lăng Ngạo ngắt quãng phát ra, trước đây bọn họ đều là hôn hôn, dùng mật cao là bắt đầu, tiền hí cũng không kéo dài thế này, hôm nay Hiên Viên Cắm lại khác với bình thường kéo dài thời gian tiền hí, thoải mái thì thật thoải mái, nhưng y cũng cảm thấy hư không, khó nhẫn nại.

Sâu trong thân thể đang kêu gào được lấp đầy, uốn vặn vài cái, người trên thân không phản ứng, hắn đang chơi đùa nơi yếu ớt nhất của y, giống như hài tử mút kem, từng chút từng chút, đến hai viên tròn thì còn gia tăng thêm lực đạo mút mạnh một cái. Thao, mẹ nó đều là nam nhân, ai mà chịu cho nổi.

Lão tử không cần người thổi tiêu, nhanh tiến vào đi.

Tiếng hô hoán trong lòng khi ra ngoài miệng lại biến thành từng tiếng rên rỉ thoải mái, ngay cả bản thân y cũng cảm thấy thanh âm này nghe đến mặt đỏ tai hồng.

“Thoải mái sao? Trước đây không chú tâm những chuyện này, lần này cho người thoải mái đủ.” Hiên Viên Cắm cười tà ác, Lăng Ngạo nhìn Hiên Viên Cắm bằng ánh mắt tràn đầy không khí mê say, sao hắn lại gọi cảm như thế, ngay cả thổi tiêu cũng khác với người thường.

Kháo, lão tử hôm nay sắp thoải mái chết rồi. Lát nữa bị người thao hôm sau chắc chắn không xuống nổi giường.

Khi sắp đến đỉnh điểm bạo phát, Lăng Ngạo không tự chủ được nâng thắt lưng lên, động khẩu ẩm áp nóng bỏng, bao lấy nơi đó của hắn, thật sự sáng khoái.

Trước mặt lóe lên bạch quang, trong đầu nhất thời trắng xóa, Lăng Ngạo còn đang thở dốc, trước mắt còn đang mơ mơ hồ hồ, Hiên Viên Cắm đã trèo lên trên người y, mút một chút rồi nói: “Ta yêu người, người đừng rời khỏi ta.”

“Ngốc hay sao? Ta lúc, lúc nào nói phải rời khỏi người?” Thở dốc thật dài, tiêu cự trong mắt Lăng Ngạo cũng đã tập trung lại, nhìn thấy gương mặt lạc lõng của Hiên Viên Cắm, cứ như giấy tiếp theo y sẽ cất cánh bay đi, chìm vào không gian.

Đây là tình huống gì? Ai có thể nói với ta, lão tử đã đóng gói mình đem tặng rồi, hắn còn mang về mặt lạc lõng. Có phải ta phải đích thân đánh đàn nhảy múa người mới thỏa mãn không hả?

68. Chương 68: Cuộc Sống Rực Rỡ, Tử Trúc Ăn Dấm Chua

Đối với sự lạc lõng của Hiên Viên Cắm, giây tiếp theo Lăng Ngạo đã hiểu. “Người đừng quá thân cận Dục Nhi, ta sợ người sẽ đi cùng hắn, không trở về nữa, giống như lần trước.”

Hắn sợ y chạy một mình không cần hắn, tên ngốc này, cho dù trốn cũng phải mang theo hành lý, y sẽ cầm một bao hành trang thật lớn, nhét hắn vào bên trong, vác sau lưng, mang hắn theo cùng. Ba người bọn họ là người nhà, bắt luận đi đâu, cũng không thể chia lìa.

Tuy miệng y có xấu một chút, nhưng lòng y không có cứng như thế, y rất dễ mềm lòng. Hiện tại bọn họ ở chung đã vài năm, triền miên, giờ muốn chia lìa, y cũng không nỡ.

“Đừng nghĩ lung tung, người mới được phong vương, tương lai lão tử còn trông mong được ăn đồ ngon của người, đừng mơ tưởng ta bỏ đi nhanh như thế, muốn đi cũng phải gom đầy hà bao mới đi!” Lăng Ngạo dùng ngữ khí nhất quán tức giận trách mắng, Hiên Viên Cắm cười, khóe mắt có chút ẩm ướt. Đây chính là người hắn yêu, miệng tuy hơi xấu, rất ít khi nói lời ngọt ngào, nhưng luôn khiến người cảm thấy y yêu người, dùng phương pháp riêng biệt của y.

Khoét một khối mật cao bôi vào hậu đình, đưa thứ đã sớm xưng phát đau chen vào, nơi đó là thánh địa của hắn, hắn không cần lo gì mà chiếm giữ. Tay Lăng Ngạo được cởi ra, nhưng vẫn đặt bên nhau, hai cổ tay bị cột hiện tại vòng trên cổ Hiên Viên Cắm, Hiên Viên Cắm ôm y khỏi giường, mặc y dùng hai chân vô lực chống đỡ ngồi trên thắt lưng hắn. Lăng Ngạo vùi mặt vào cần cổ Hiên Viên Cắm, ngửi vị đạo của hắn, chân thật vô cùng.

Trận hoan ái này khiến hai người đều giống như vừa tắm ra, mồ hôi giọt lớn đổ xuống, hơi thở trộn lẫn cùng mồ hôi. Lăng Ngạo khàn giọng nói: “Tắm rửa!”

Không tắm thì y không thể nào ngủ được, toàn thân bết bết dính dính, lại thêm bên trong nếu không rửa sạch, y sẽ lại bị đau bụng thêm vài ngày, đã từng chịu giáo huấn đau khổ, y cho dù mệt đến không nhấc nổi ngón tay cũng phải bắt tên đầu sỏ gây họa hại y đến mức này tẩy rửa thân thể cho y.

Cũng may, điều này đối với hai kẻ chuyên gây họa đó là một loại phúc lợi, nên bọn họ làm vui không biết mệt.

“Được được. Ta cho người đi chuẩn bị nước.” Hiên Viên Cẩm khoác y phục rồi đi phân phó chuẩn bị nước tắm, trở lại thì Lăng Ngạo đã ngủ, khi Hiên Viên Cẩm kéo sàng đan dính đầy mồ hôi, thì từ dưới gối trượt ra một cái hộp nhỏ. Mở hộp, là một sợi dây đỏ cột một cái vòng.

Bộ dáng rất đơn giản, ba đường vân lưu thủy giao nhau, không có một viên bảo thạch nào, màu ngân, rất sáng. Tỉ mỉ nhìn thì bên trong còn khắc chữ: Cẩm Ngạo Dục.

Ba chữ ba cách viết, Hiên Viên Cẩm thích dùng lệ thư, Lăng Ngạo là cuồng thảo, mà Tô Dục là chữ khải, cho nên ba chữ đại diện cho ba người, ba người họ vĩnh viễn không chia lìa.

Cẩn thận cất vào, đây chắc là do y tặng hần, hôm nào đó phải chọn ngày, mọi người cùng đeo vào. Hần muốn cho Lăng Ngạo một danh phận, nhưng Tô Dục lại không thể gả vào Hiên Viên phủ, Lăng Ngạo cũng không chịu để Tô Dục chịu ủy khuất, cho nên, hần cũng không thể làm chuyện khiến họ khó xử.

Tẩy sạch thân thể cho Lăng Ngạo, đặc biệt là bên trong, một chút cũng không thể sơ ý thô bạo, thể chất của gia hỏa này rất đặc thù, cũng không thể để sinh lại bệnh cũ. Hiện tại Lăng Ngạo đã ngủ tới mức có người đem y đi bán y cũng không biết, trong thùng tắm, nếu không phải y dựa vào người Hiên Viên Cẩm thì không biết đã chìm xuống nước bao nhiêu lần.

Ôm y ngủ, y cũng rất tự nhiên cọ cọ vào lòng Hiên Viên Cẩm, sau đó cọ đầu tới cổ hần, tìm kiếm vị trí thường nằm, cong môi, khoe môi cong lên nụ cười nhàn nhạt, yên tâm mà ngủ.

Đêm nay Hiên Viên Cẩm ngủ rất ngon, được người mình thích xem trọng thì bất cứ nam nhân nào cũng mong đợi, càng hưởng hồ, Lăng Ngạo bên ngoài lạnh lùng, nhưng lại là người rất cẩn thận. Nhờ sự an bài tỉ mỉ của y, hần được trải qua một sinh thần đặc biệt, và cả cái bánh kem tạo hình độc đáo đó nữa, thật sự, tất cả khiến hần rất kinh ngạc. Hần cảm thấy rất may mắn khi có được người này.

Cuộc sống thế này, nếu được tiếp diễn mãi, thì thật tốt.

Qua sinh nhật của Hiên Viên Cẩm vài ngày, là đến kỳ hạn một tháng hần đã hẹn với Lăng Ngạo. Nói thế nào thì hiện tại cũng là vương gia, xuất môn cũng phải an bài thỏa đáng, xe ngựa cũng hoa lệ rất nhiều, hơn nữa chủ yếu nhất, vương gia đương nhiên được ngồi bên trong, không giống như lúc đánh trận, phải cưỡi ngựa.

Ba người ngồi bên nhau, liền đi đánh mặt chược. Lăng Ngạo trừng to mắt, không ngờ y lại thua đại tứ hỷ, nghiêng rằng nghiêng lợi trả ngân lượng. Đánh tiếp!

Đánh bài không được vài ván, Lăng Ngạo trừng mắt nhìn bài trước mặt, y có thập tam huyền, nếu thêm được một con bài trắng thì đã thắng rồi.

Kết quả Tô Dục lại có quân đó, được đại tam nguyên, Tô Dục thắng.

“Hai người các người hòa nhau tính toán ta a!” Coi như thấy rõ rồi, hai gia hỏa này từ khi chia bài, đã muốn cùng đối phó y.

“Tử Trúc, không thể trách chúng ta, ai bảo người đã nói, ai thắng nhiều hơn thì có thể tùy tiện áp đảo người thua nhiều hơn chứ.” Hiên Viên Cẩm vuốt mũi Lăng Ngạo. Hần và Tô Dục đương nhiên không thể trở thành người thua nhiều nhất, cho nên chỉ có thể để Lăng Ngạo thua thật thảm.

Hiện tại Lăng Ngạo thua trắng, hai bọn họ so xem ai thắng nhiều hơn tự nhiên thì người đó có thể áp đảo y vào buổi tối. Bọn họ tranh không phải là ngân lượng, mà là buổi tối ai có tư cách ôm y.

Lăng Ngạo cũng coi như cao thủ chơi bài, đánh mất chược hai mươi mấy năm, từ nhỏ đã đánh, thế nhưng lại bị hai kẻ mới chơi này đàn áp, thật sự là năm nay bất lợi mà.

Nhưng mà, dù sao đã thành thế này, nếu y không chạy thoát được cảnh phải chịu bị áp ăn kiện mặt tịnh, vậy thì y cũng không giãy dụa nữa, không có gì phải sợ, không tin bọn họ thật sự nỡ giày vò y xuống không nổi giường.

Xào bài, mở bài. Lần này Lăng Ngạo học thông minh, không nhất thiết phải thắng, chỉ cần hòa, không ngờ đánh vài vòng tiếp cũng thắng được không ít.

“Tử Trúc, cho dù người đánh như thế, tới trời tối cũng không thể trở mình.” Hiên Viên Cẩm nhướn mày cười. Hiện tại hẳn không sợ Lăng Ngạo đánh hòa, chỉ cần Tô Dục không thắng, hẳn sẽ là người thắng.

“Không phải còn chưa tối sao, tranh cái gì.” Lăng Ngạo tiếp tục xào bài, dù sao thời gian có nhiều, cứ chơi đi. Tâm bình khí hòa.

Vòng cuối cùng, Lăng Ngạo làm cái, kết quả làm luôn không chịu bỏ. Không phải tự mình làm được, mà có Tô Dục giúp một chút, mấy ván sau còn thắng được cả Hiên Viên Cẩm.

Trời đã tối, Lăng Ngạo nói, đánh ván cuối cùng. Kết quả ván này, giúp Lăng Ngạo hoàn toàn trở người, lần này mặt mũi ngân lượng gì đều giành về được.

Tính toán, Lăng Ngạo là người thắng nhiều nhất, mà trong lòng Tô Dục thì chỉ cần ở chung với Lăng Ngạo là được, ai trên ai dưới, cũng không sao. Mà hẳn thì không được, hẳn vẫn chưa chịu buông, trước giờ hẳn chưa từng bị Lăng Ngạo áp đảo.

Hận a, hôm nay tự nhiên lại tiện nghi cho tiểu tử đó, ngày mai nhất định phải thắng.

Tối, Lăng Ngạo cười xấu xa, làm đủ bốn phận của mình trên người Tô Dục, hôm đôi mắt óng nước của Tô Dục, nằm nghiêng nhẹ giọng hỏi: “Hôm nay cố ý thua bao nhiêu lần?”

“Không có.” Tô Dục không thừa nhận, nếu không phải hẳn cố ý thua, sao y có thể thắng được nhiều ván sau đó như thế.

“Còn dám nói dối.” Lăng Ngạo vươn tay捏 mặt Tô Dục, mặt Tô Dục bị捏 đỏ, đối phương vẫn không đánh tay y ra, chỉ rất sùng ái ôm y vào lòng.

“Người cao hứng là được.” Tình yêu của Tô Dục đơn giản vô cùng, chỉ cần Lăng Ngạo có thể cao hứng, bảo hẳn làm gì hẳn cũng nguyện ý.

“Hài tử ngốc.” Người thế này bảo y sao có thể không thương, có thể không yêu chứ. Kéo Tô Dục lên người mình, dùng chân quần lấy, hiện tại không cần quần nhiên, cứ dùng thân thể hẳn thích thỏa mãn hẳn một lần.

Tô Dục đương nhiên sẽ không bỏ qua lần ân trạch này, ôm Lăng Ngạo không ngừng va chạm, Lăng Ngạo cảm thấy bản thân nhìn tới đâu cũng chỉ thấy những vì sao rực rỡ, từng ngôi sao lấp lánh, giống như sao băng nhiều màu, rất đẹp, rất đẹp.

Hai người ân ái hơn nửa đêm, mà Hiên Viên Cẩm một mình khổ sở trằn trọc to mắt, vừa nghĩ đến đêm nay không có thân thể ấm áp để ôm, liền cảm thấy trống trải. Nghiến răng nghiến lợi, thầm phát thệ ngày mai nhất định phải thắng hết, đánh ngã Tô Dục, giành Lăng Ngạo về.

“Dô, tối qua người làm gì vậy, đi săn thú à?” Ánh mắt thật hung, cứ như sắp giết người.

“Đừng nói nhiều, đêm nay ta sẽ cho người khóc!” Hiên Viên Cẩm ném lại một câu hung hăng, ba người dùng bữa sáng, tiếp tục khai chiến, trận chiến này kéo dài cả ngày, nhưng không ảnh hưởng bữa trưa. Khi ăn cơm trưa cũng là thời gian nghỉ ngơi một chút, Lăng Ngạo xuống xe ngựa, hoạt động chân tay, cùng Tô Dục đánh vài chiêu, còn Hiên Viên Cẩm ở một bên trằn trọc, ngưỡng mộ ngưỡng mộ.

Tô Dục chiếu theo thường lệ, vẫn chấp một tay trái sau lưng, đối chiêu với Lăng Ngạo, hiện tại không cần dùng tới hai mươi chiêu Tô Dục đã phải bỏ tay trái ra, phàm là Tô Dục vừa bỏ tay trái ra, trên cơ bản y liền bại trong vòng năm chiêu.

Lúc này Lăng Ngạo chỉ tiếp được ba chiêu đã bị bức tới không còn đường lui, Lăng Ngạo mỉm cười nói: “Thua rồi.” Y không dụng tâm luyện võ, võ công cũng không có tiến bộ. Kỳ thật võ công hiện tại của y không phải nhất lưu, nhưng tự bảo vệ mình thì không có vấn đề.

Thư giãn gân cốt xong, Lăng Ngạo quay lại nhìn Hiên Viên Cẩm, nhướn mày, vui vẻ nói: “Lên xe, chúng ta lại làm vài ván.”

Lần này Hiên Viên Cẩm sử dụng tất cả tế bào não để tập trung đối phó với hai huynh đệ nhà này, người ta cùng họ, cùng một dòng sữa mẹ, hẳn không thể để những chuyện tốt chuyện tiện nghi bị tên đầu gỗ Tô Dục đó chiếm hết được.

Lần đánh bài này, cứ như đánh trận, Hiên Viên Cẩm cảm thấy khi hấn dẫn binh đánh trận cũng không mệt mỏi như thế. Đầu óc nhanh chóng tính toán nên đánh bài với hai người kia thế nào, sau đó lại tính sao cho Lăng Ngạo trở thành người ít ngân lượng nhất, và hẳn phải là người nhiều ngân lượng nhất.

Đây không phải chỉ dùng từ mệt là có thể hình dung. Ngay cả vẻ mặt của Tô Dục cũng hiếm khi lộ ra thần sắc nghiêm túc thâm trầm. Lăng Ngạo ngược lại là người thả lỏng nhất, hôm nay bất luận là ai thắng, y đều không thoát được kiếp nạn, cứ nhìn ngân lượng của y đi thì rõ, bị ăn đến xương cốt cũng không còn, đã là cảnh ngộ chắc chắn.

Cuối cùng người thắng là Hiên Viên Cẩm, chỉ thắng Tô Dục năm lượng, cho dù là năm lượng, vẫn thắng được Lăng Ngạo. Lăng Ngạo nhìn năm lượng đó mà tức giận, y chỉ đáng giá có nhiều đó thôi sao.

“Người phải thắng nhiều một chút, còn người thua nhiều một chút. Chứ sao ta lại chỉ đáng giá có năm lượng vậy hả?” Lăng Ngạo nhìn năm lượng đó, mắt cũng muốn nổ.

“Lấy năm lượng này cho người giết thời gian đêm nay.” Lăng Ngạo bị Hiên Viên Cẩm ôm đi, Lăng Ngạo vẫn còn khó chịu vì năm lượng đó, cắn một phát lên vai Hiên Viên Cẩm, năm lượng đã thắng được ta, ta cắn chết người!

Cuộc sống khoái lạc cứ trôi qua như dòng nước, mặt chượt vẫn tiếp tục đánh, phong cảnh cũng tiếp tục thưởng ngoạn. Hiên Viên Cẩm trưng cầu ý kiến của họ, hỏi xem thích an cư ở đâu, thì sẽ xây một Cẩm vương phủ ở đó.

Lăng Ngạo không hiểu phong cảnh, nhưng y thích có đồ ăn, có chỗ chơi đùa. Nơi này dù sao cũng là cổ đại, không có những nơi vui chơi, cho nên, y không thể bước vào cuộc sống lão niên quá sớm, không giống như Tô Mộ Dung muốn ẩn cư, y thích những nơi náo nhiệt hơn.

Ít nhất thỉnh thoảng phải cho y nghe kể chuyện, uống rượu, có thể xem diễn, nghe hí gì đó để giết thời gian.

Hiên Viên Cẩm xây dựng một vương phủ ở Khánh Dương thành, vì dù sao cũng là một vương gia, cho nên quy mô vẫn làm theo vương phủ bình thường. Bên trong có đình đài thủy tạ, không thiếu thế gì. Sau khi vương phủ xây dựng xong, Lăng Ngạo là người đầu tiên đến xem, ruộng cột trạm chỗ, nguy nga tráng lệ.

Vì không có nữ quyến, cho nên bớt đi một hậu viện, chỉ có chủ viện là thiên viện. Chủ viện là nơi ba người họ ở, thiên viện là nơi hạ nhân ở.

“Làm nhà thành thế này, chúng ta sẽ cách xa nhau.” Viện tử của ba người họ có năm gian phòng, một gian phòng ngủ, một thư phòng, hai khách phòng, một phòng cho tiểu tư phục thị ở.

“Hay là ngày nào đó người lại muốn làm gì bậy bạ?” Lăng Ngạo hỏi.

“Ta nào dám a, chỉ là nhà luôn xây như vậy.” Hiên Viên Cẩm ủy khuất, hẳn hận không thể ở gần y một chút.

Lăng Ngạo tìm bút mực, vẽ một tòa nhà ba tầng, mỗi tầng là một phòng, chẳng qua diện tích đủ lớn, một phòng cũng gần cả trăm mét. “Người xem rồi đem viện tử này sửa chữa lại đi, phải đổi thành thế này. Đổi xong rồi ta mới đến ở.”

Đối với phân phó của Lăng Ngạo, Hiên Viên Cẩm lập tức đáp ứng, nghĩ nghĩ, nếu sửa nhanh, cuối năm cũng có thể dọn vào ở. Phòng mới xây xong, Lăng Ngạo sẽ ở tầng hai, không tồi, bàn ghế toàn bộ đều thiết kế

như y đã vẽ, còn có kiểu giường tiếp cận kiểu hiện đại, như vậy y có thể có được cảm giác của người hiện đại, nếu không tiếp tục thế này, sẽ bị hai gia hỏa đó âm thầm dung hóa quên mất bản thân là tới từ đâu.

Lầu một là của Hiên Viên Cẩm, lầu ba là Tô Dục. Như vậy rất tốt, ba người trú một chỗ, có chuyện chỉ cần thét lên là nghe được. Nếu không khi cần tìm lại phải phải một tiểu tư chạy đi nửa canh giờ mới có thể tìm được người, rất tốn công.

Nơi này là lãnh địa của ba người họ, Hiên Viên Cẩm nếu muốn tiếp khách, thì cứ ra tiền thính mà tiếp, nếu có khách vào trọ, thì viện tử trống có rất nhiều, tùy tiện mà ở. Chỉ là nơi này, không cho phép bất cứ dấu chân nào khác bước vào. Tiểu tư cũng chỉ những kẻ khá quen thuộc, dọn phòng xong cũng phải lập tức lui ra biên giới an toàn.

Lăng Ngạo canh chừng chỗ này giống như canh chừng trận địa. Y biết bản thân có hơi quái dị, nhưng là y cũng biết mình luôn quái như thế. Hai người bọn họ không phiền y là được.

Một năm lại một năm, Hiên Viên Cẩm năm nay ba mươi tuổi, Lăng Ngạo tính toán tuổi của mình, nếu theo thực tế thì đã ba mươi bảy rồi, nhưng hiện tại Tô Tử Trúc mới có hai mươi bốn, trẻ mấy năm. Tô Dục càng trẻ, hai mươi ba.

Qua mấy hôm nữa sẽ là sinh thần ba mươi tuổi của Hiên Viên Cẩm, hiện tại Hiên Viên Cẩm đã sớm không còn là thiếu niên anh khí, mà đặc biệt trầm ổn vững chãi, đứng ở đâu cũng thu hút vô số ánh mắt. Nam nhân càng già càng đáng giá tiền, càng có mị lực.

Hoàng Phủ Hoàng Đức ngồi lên hoàng vị, mấy năm nay cũng chưa từng tới thăm bọn họ. Thập Tam rất nghịch ngợm, thường xuyên gây một chút phiền toái khiến Hoàng Phủ Hoàng Đức đau đầu. Vì thế, Hoàng Phủ Hoàng Đức phê bình Thập Tam, Thập Tam bị nói thế, chạy về nhà mẹ mấy lần, sau đó vì người nào đó không chịu nổi cô đơn, ngàn dặm xa xôi đi đem bảo bối nam hậu vừa thỉnh vừa cầu vừa truy về.

Năm nay nam hậu của Hoàng Phủ Hoàng Đức lại chạy trốn, vừa đúng lúc Hiên Viên Cẩm lại tiến cung, hai người nói chuyện, Hiên Viên Cẩm đương nhiên vô cùng rục rờ nói chuyện cuộc sống của gia đình rất hạnh phúc, lão bà rất thân thiết, còn tỉ mỉ làm sinh nhật cho mình cho Hoàng Phủ Hoàng Đức nghe. Hoàng Phủ Hoàng Đức nhỏ nhen, nghĩ lại lão bà của mình đã chạy mất, vừa thấy người ta hạnh phúc như thế, liền ghen tỵ. Hiên Viên Cẩm mới vừa hồi phủ, mặt mỹ nhân còn chưa sờ được, đại lễ của hắn đã nổi gót tới nơi.

?

Ban thưởng của hoàng đế ai dám không nhận? Hiên Viên Cẩm vẻ mặt hắc tuyến lĩnh chỉ tạ ơn.

Hoàng thượng ban thưởng rất phong phú: Mỹ nam sáu người, mỹ nữ sáu người.

Nam hài tử mười ba đến mười tám tuổi, nữ hài cũng thế. Nam tuần tú nữ yêu kiều, ai ai cũng đều dung mạo như hoa.

Hiên Viên Cẩm nhìn những người này đứng trong đại thính, nam tử nữ tử mang theo xấu hổ yêu kiều, hắn liền cảm thấy đau đầu. Ngược lại Lăng Ngạo rất hào phóng, bước nhanh tới, lệnh cho những người này toàn bộ đều ngẩng đầu lên. Trước tiên đặt mục quang lên một nam tử có tướng mạo khá tương tự mình, bước tới trước mặt hắn, nâng cằm lên, tỉ mỉ đánh giá: “Tướng mạo không tồi, mấy tuổi rồi? Tên gọi là gì?”

Nam tử mi thanh mục tú, trong mắt có một chút thanh lãnh, thần tình đó thật cũng khá giống phong cách của Tô Tử Trúc năm đó, thanh âm thanh thoát trả lời: “Tiểu nhân tên Tiêu Tông, năm nay mười sáu.

Lăng Ngạo gật đầu, lại đánh giá một chút, tay vô cùng không thành thật sờ mông của nam hài, tròn tròn mềm mềm, rất có tính đàn hồi. “Rất được.”

Khi định tiếp tục mò xuống dưới thì cảm thấy bản thân bị một lực hút cường đại hút đi, Hiên Viên Cẩm vẻ mặt hắc tuyến trừng y. Còn chưa đợi Hiên Viên Cẩm kịp mở miệng, Lăng Ngạo đã nói: “Hoàng thượng đối với người thật tốt, ở đây ai ai cũng là cực phẩm, mặt mũi xinh đẹp, mông cũng rất đẹp, Cẩm vương gia, ngài thật là diễm phúc...”

Lăng Ngạo còn chưa nói xong, đã bị vác lên vai mang đi vội vàng. Những mỹ nhân đó ả ả còn nghe thấy y ở trên vai người ta không sợ chết nói: “Vương gia chọn xong còn sót lại thì ban cho Tử Trúc vài người đi, Tử Trúc cũng thích trẻ tuổi... mỹ mạo...”

69. Chương 69: Hạnh Phúc Đại Kết Cục

Lăng Ngạo bị Hiên Viên Cẩm vác lên vai, một đường đi thấy hạ nhân nào cũng cúi đầu thăm than, lo âu vì y sắp bị tàn phá hậu đình cúc hoa.

“Cẩm vương gia, ngài thả ta xuống đi, ta tự đi được rồi.” Bụng Lăng Ngạo bị ép, rất khó chịu, hơn nữa bị treo lơ lửng cũng không thoải mái, khiến đầu y sắp bị xung huyết, hơn nữa còn có cảm giác muốn ói.

Hiên Viên Cẩm đối với lời nói của y làm như không thấy, vẫn bước nhanh về tiểu lâu của bọn họ, trên đường còn gặp Tô Dục, Lăng Ngạo mắt sáng lên, lớn tiếng hô cứu: “Dục Nhi, nhanh cứu ta xuống! Ta rất khó chịu.”

Y giả đáng thương, Tô Dục nhất định sẽ ra tay. Quả nhiên, Tô Dục cản trước mặt Hiên Viên Cẩm, chân mày nhăn thành hình chữ xuyên, không vui nói: “Bỏ y xuống!”

“Hôm nay y nhất định phải chịu giáo huấn một chút, chuyện này người đừng quản.” Sắc mặt Hiên Viên Cẩm không tốt hơn Tô Dục bao nhiêu, hết như con rồng phun lửa. Những nam tử nữ tử đó lại không phải là hần đòi hoàng đế ban, hơn nữa hần cũng chưa từng động tâm tư, càng chưa chạm vào những người đó một ngón tay.

“Người không thể đối đãi y như vậy.” Tô Dục vươn tay muốn ôm người xuống.

“Dục Nhi, hôm nay y không thể đi theo người!” Hiên Viên Cẩm tránh khỏi tay Tô Dục, lùi về sau một bước.

“Buông y ra!” Mấy năm nay ở chung, bọn họ chưa từng tức giận nhau, hôm nay hần đối với Lăng Ngạo không tốt, Tô Dục đương nhiên không ngồi không không quản.

“Dục Nhi, ta khó chịu quá...” Lăng Ngạo giả vờ nửa sống nửa chết rên rỉ, y không tin, Tô Dục có thể để Hiên Viên Cẩm thuận lợi mang y đi.

“Buông y ra!” Tô Dục vừa nghe thấy tiếng nói khó chịu của y, lòng đau đớn. Trong mắt hiện lên sát khí, chỉ cần đối xử không tốt với Lăng Ngạo, toàn bộ là kẻ địch.

“Dục Nhi, ta không muốn động thủ với người, người về trước đi, ngày mai ta sẽ giải thích với người.” Hiên Viên Cẩm không muốn động thủ với hần, Tô Dục là đối thủ rất khó giải quyết, thật đánh không được, tổn thương cũng không được, phiền toái.

“Dục Nhi, hần tìm về một đám trẻ tuổi, sau này hai huynh đệ chúng ta khó sống rồi...” Lăng Ngạo lúc này một chút cũng không nhớ tới mình là người đã sắp bốn mươi, thật sự càng sống càng thụt lùi, bị Hiên Viên Cẩm và Tô Dục sủng hư rồi, câu nói thế này cũng có thể thốt ra.

“Đó là do ta tìm về sao?” Hiên Viên Cẩm đặt y xuống đất, tức giận trừng mắt hỏi y.

“Có gì khác biệt sao, dù sao là đưa cho người. Người ta cũng không phải đưa cho ta!” Ủy khuất, y mới ủy khuất này, đều đã có tuổi rồi, còn phải cùng những hài tử đẹp đến không phân nam nữ đó giành nam nhân.

“Chuyện gì vậy?” Tô Dục đi tới một bước, hỏi.

“Hoàng thượng ban thưởng vài người, y vì vậy mà âm dương quái khí.” Hiên Viên Cẩm bị y chọc tức lỗ mũi cũng muốn phun khói, hần từ kinh thành về đây cả tháng không được thấy y, nhớ y tới đau cả người, kết quả vừa về còn chưa hôn được một cái, đã có chuyện này, bảo hần sao không tức?

Lừa không có chỗ phát, ghen trong bụng, người nói sao hần có thể dễ chịu?

Nhưng Lăng Ngạo không quản cái này, y vốn đang cao hứng phấn khởi đợi hần về, còn chưa được bỏ nhào vào lòng hần, thánh chỉ đã tới, tiếp theo là mỹ nhân được ban đầy cả phòng. Ai ai cũng trẻ tuổi hơn y, y có thể cao hứng được mới lạ. Nhiều người như thế, không phải là muốn y phải bôi thuốc đau mắt à. Nơi này vốn là Cẩm vương phủ, tuy y là một nửa chủ nhân, nhưng nếu Cẩm vương gia không cao hứng, y ngay cả thiếp thị cũng không bằng, bảo y phải nghĩ thế nào.

Không ngay tại đó cho hấn vài bạt tai đã không tỗi rồi, không lẽ còn trông mong y cho hấn về mặt ấp áp mà nói: “Trước tiên phải chăm sóc tốt, dù sao cũng là hoàng thượng ban cho.” Y không độ lượng đến trình độ đó, y chính là nhỏ nhen vậy đó, thì sao?

Hiên Viên Cẩm về mặt hắc tuyến, sắc mặt của Lăng Ngạo cũng không tốt hơn bao nhiêu, vốn đã bị dồn máu lên đầu, hiện tại mặt càng đỏ, lại thêm tức giận, hai mắt sáng rực muốn phóng ra lửa, hể đựng đến là bùng nổ.

“Ta âm dương quái khí? Hoàng thượng tại sao sớm không ban muện không ban, lại cứ chọn ngay lúc này mà ban cho người? Người vừa mới về, người đã được đưa tới. Làm gì có chuyện trùng hợp như thế?” Lăng Ngạo nói xong quay người bỏ đi, y phải đi thu dọn hành lý, y phải đóng gói đồ bỏ nhà. Để Hiên Viên Cẩm tự đi hưởng thụ mỹ nhân.

“Ta căn bản không biết hoàng thượng sẽ ban người xuống. Mỗi năm vào sinh thần của ta đều không có ban thưởng gì, ta làm sao biết hấn lại đột nhiên ban thưởng cho ta chứ!” Hiên Viên Cẩm gầm lại, Lăng Ngạo cảm thấy hai người tranh cãi thế này căn bản không có kết quả.

Quay người muốn đi, Hiên Viên Cẩm cản y lại. Lăng Ngạo tức giận trừng mắt, đánh bật tay hấn ra, đi tới bên cạnh Tô Dục. “Dục Nhi, chúng ta về trước đi, để Cẩm vương gia tự đi hưởng dụng mỹ nhân.”

Lăng Ngạo nói xong kéo tay Tô Dục đi về, Hiên Viên Cẩm sao có thể để y đi khỏi, không nói đoạn thời gian này hấn nhớ y không ngủ được, mấy năm nay hấn ngay cả một nữ nhân cũng không chạm qua, chưa từng nhìn tiểu hài tử nhà nào nhiều hơn một cái, tình cảm này, y cũng nên hiểu rõ tâm ý hấn chứ.

“Thế nào? Cẩm vương gia muốn xuất thủ với một nam nhân trong phủ sao?” Đối với lời châm biếm của Lăng Ngạo, hấn nhún mày, thấp giọng hạ khí nói: “Tử Trúc, những người đó ta thật sự không biết là chuyện gì? Ngày mai ta sẽ đưa họ ra khỏi phủ, người đừng tức giận, được không?”

Lăng Ngạo cắn môi, đối phương biểu thị yếu đuối, y cũng không tức giận nổi nữa. Đặc biệt là lại nghe Hiên Viên Cẩm nói: “Hơn nữa, người sờ mông của những thiếu niên đó cũng không phải là ta, ta thật sự là cái gì cũng không có làm.”

Tô Dục vừa nghe nói Lăng Ngạo sờ mông của người khác, mặt ngay lập tức nứt ra. Trong mắt bắn ra tia lửa, hận không thể ngay giây tiếp theo chẻ thiếu niên đó ra.

“Hừ! Ta chỉ là giúp người kiểm hàng!” Lăng Ngạo không phủ nhận chuyện mình chiếm tiện nghi của những thiếu niên đó.

“Vậy vừa rồi ai nói là thích trẻ tuổi thích mỹ mạo hơn?” Hiên Viên Cẩm hỏi xong, liền thấy ánh mắt như dao của Tô Dục bắn tới.

“Ta tùy tiện nói thôi.” Lấy đá đập vào chân mình chính là cảm giác này đi. Vừa rồi những gì y nói với Hiên Viên Cẩm, hiện tại lại trở thành cái thóp để bị bắt bẻ.

“Ca, người không phải là chán ghét chúng ta lớn tuổi rồi chứ?” Tô Dục về mặt bi thương, mấy năm nay thân hình hấn lớn hơn không ít, hơn nữa càng lúc càng có vị nam nhân, một chút cũng không còn thanh tú, mà thô tráng hơn, nhưng càng điểm thêm mê lực của nam nhân thành thực.

“Nào có?” Y không luyến đồng, những hài tử chưa trưởng thành đó y không hứng thú. Lăng Ngạo bắt đầu cảm thấy chuyện không tốt, hai người này lỗ mũi đều phun khói, bọn họ sẽ không cho là y muốn bỏ rơi họ chứ. “Ta không có ý định hồng hạnh xuất tường, các người thích tin thì tin, ta đói rồi, nếu trong nhà không có cơm cho ta ăn, ta liền ra ngoài tìm chỗ có thể ăn cơm.”

“Người dám?!” Hiên Viên Cẩm vừa nghe thấy y nói bản thân không có ý xuất thường thì tâm tình đã tốt hơn rất nhiều, khẩu khí cũng thả lỏng nhiều. Kỳ thật hấn cũng có lo lắng, tuổi của hấn lớn hơn y nhiều, sợ hấn già đi quá nhanh, đi quá nhanh, sẽ không kịp biểu đạt tình yêu của mình.

“Bỏ đi, còn giày vò gì nữa? Không lớn không nhỏ, thật xấu hổ.” Lăng Ngạo kéo hai người đi về thiện phòng dùng cơm. Những món này là hấn đích thân làm, toàn bộ là thứ Lăng Ngạo thích ăn.

Cơm xong Hiên Viên Cẩm ôm Lăng Ngạo đi, Tô Dục không có ý kiến, dù sao mấy ngày nay hấn đi xa, bây giờ cũng nên cho hấn thân cận y rồi. Mà Tô Dục, cũng có chuyện quan trọng cần phải làm. Hấn tới tiên

thính, những nam nhân nữ nhân xinh đẹp đó toàn bộ đều dùng cơm xong đang ở đó chờ đợi lâm hạnh.

“Vừa rồi là ai?” Mặt Tô Dục đen như đáy nồi, mực quang sắc như dao đảo qua. Những người đó toàn bộ đều đã được huấn luyện chuyên môn tiếp khách nhân, tuy đều sạch sẽ, nhưng lúc nào nên lộ ra biểu tình gì, thì lại ghi nhớ kỹ trong lòng.

Toàn bộ đều cúi đầu, không lên tiếng.

“Trước đó là ai bị sờ?” Vấn đề này đủ xác đáng. Tô Dục lạnh lùng đảo nhìn đám người, Tiêu Tông cúi đầu bước ra.

Tô Dục lạnh lùng nói: “Ngẩng đầu lên.”

Tiêu Tông rụt cổ, cố gắng ngẩng đầu lên một chút. Chủ tử của phủ này bọn họ ai cũng không dám đắc tội, toàn bộ đều là hồng nhân trước mặt hoàng thượng, ai dám lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn.

“Tướng mạo không tồi, bắt đầu từ ngày mai đến thư phòng làm việc.” Tô Dục phân phó xong xoay người đi. Quản gia của Cẩm vương phủ vừa nghe vị gia này lên tiếng, còn có thể nói gì, liền nghe theo phân phó của chủ tử, mười một vị kia toàn bộ để sang một bên, đợi chủ tử phân phó sau, vị này một mình đến thư phòng làm tiểu tư, tuy gương mặt không tồi, nhưng làm thư đồng cho vương phủ của họ cũng không chịu ủy khuất.

Tiêu Tông lưu lại, ngày hôm sau Hiên Viên Cẩm vừa đến thư phòng liền thấy Tiêu Tông ăn mặc kiêu tiểu đồng đứng đó liền bị dọa. “Cẩm vương gia vạn phúc.” Tiêu Tông hành lễ, cúi ngoại bào cho Hiên Viên Cẩm, sau đó bắt đầu rót trà mài mực, không lên tiếng nữa, giống như trong phòng này chỉ có một mình Hiên Viên Cẩm.

“Người biết đánh cờ không?” Hiên Viên Cẩm xử lý xong công sự, hỏi một câu.

“Nô tài không biết.” Tiêu Tông đáp.

“Biết đánh đàn không?”

“Biết.”

“Biết họa không?”

“Không biết.”

“Biết ngâm thơ đối câu không?”

“Không biết.”

“Vậy người biết làm gì nữa.” Hiên Viên Cẩm nhú mày, nam hài này thật thú vị.

“Nô tài biết phục vụ nam nhân.” Tiêu Tông cúi đầu, ngay cả mị nhãn cũng bắn ra. Như vậy gọi là biết phục vụ nam nhân?

“Biết kể chuyện không? Chính là những chuyện xưa bát quái.”

“Biết.”

“Ngày mai đến chỗ của Tử Trúc làm việc đi, đánh cờ cùng y, sau đó kể chuyện cho y.” Hiên Viên Cẩm cảm thấy hài tử này không tồi, ít nhất sẽ không khiến Lăng Ngạo cảm thấy bản thân không biết làm gì. Tiểu hài nhi này cái gì cũng không biết, đúng hợp ý y.

“Vâng.” Tiêu Tông gật đầu, hôm sau liền được phái đi phục vụ Lăng Ngạo.

“Người đến làm gì?” Lăng Ngạo đang chải đầu, vẫn chưa chải xong, đang chiến đấu với mấy sợi tóc loạn. Hôm nay sáng sớm Tô Dục đã ra ngoài săn bắt, nói là nhìn thấy loại chim y thích dùng hầm canh. Nếu không cần bản không cần y phải tự động thủ, Tô Dục sẽ chải cho y.

“Nô tài đến chải tóc cho chủ tử.” Tiêu Tông cũng có chút hiểu biết, vội đi tới, nhẹ nhàng chải đầu cho Lăng Ngạo.

Chải đầu xong rồi, Lăng Ngạo dùng bữa sáng cảm thấy không thú vị. “Người biết đánh cờ không? Chúng ta đánh một ván.”

Tiêu Tông cầm bàn cờ, sau đó bắt đầu hạ cờ với Lăng Ngạo, trong mấy năm nay khả năng đánh cờ của Lăng Ngạo đã tiến bộ chút ít, rất nhanh phát hiện Tiêu Tông đánh rất kém, ha ha, cuối cùng cũng tìm được người đánh cờ còn tệ hơn mình!

“Người có từng nghe kể chuyện không?” Đánh xong vài ván, Lăng Ngạo đều thắng, rất vui, nằm trên giường mềm, nhắm mắt hỏi.

“Từng nghe.” Tiêu Tông đáp.

“Biết kể không? Kể một câu chuyện nghe đi.” Lăng Ngạo lật người nói: “Người ngồi bên cạnh đi, đứng sẽ mệt.”

“Vâng.” Bưng một chiếc ghế nhỏ lại ngồi bắt đầu chậm rãi kể chuyện cho Lăng Ngạo, trong khi kể, Lăng Ngạo ngủ mất.

Tiêu Tông kéo tấm chăn mỏng đắp lên người Lăng Ngạo, lại chọn than bỏ vào bồn, không thể để chủ tử bị đông lạnh.

Cứ thế kéo dài mấy ngày, bình an vô sự. Lăng Ngạo cũng không đuổi hắc đi, cũng không làm khó hắc.

Sau đó có một người đến chơi, các chủ tử đều rất vui. Lăng Ngạo lần này nói sao cũng muốn giữ Thập Tam lại, hơn nữa thời gian ở lại càng lâu càng tốt.

Lăng Ngạo ngày ngày chơi cùng Thập Tam, Thập Tam cũng rất vui khi có người chơi cùng, vẫn tốt hơn cô đơn một mình. Hiện tại lại sắp qua năm mới, cũng không biết hoàng đế kia làm sao có được tin tức, mà rất nhanh đã tìm tới.

Lăng Ngạo vừa thấy Thập Tam tạm thời có ý định tha thứ cho Hoàng Phủ Hoảng Đức, y liền không cao hứng. “Thập Tam, người đã thấy tiểu thư đồng của ta rồi đi.”

Thập Tam gật đầu. “Vậy người thấy nam nhân của người tặng người cho nam nhân của ta, người nói xem hắc đi đâu tìm được người giống ta thế này thế này.” Thập Tam lại gật đầu. “Lần này hắc tìm được người giống ta, nói không chừng lúc nào đó lại tìm được một người giống người, sau đó người không còn là người quan trọng nhất trong lòng hắc nữa.”

Thập Tam cảm thấy có lý, đỏ mắt.

Lăng Ngạo càng nói càng lợi hại, dùng ngữ khí vừa nghi vấn vừa do dự: “Người nói xem có phải trong thư phòng hắc còn chuẩn bị một vài bức tranh vẽ tương tự người, khi người không ở đó, hắc sẽ lệnh người đi khắp nơi tìm người tương tự như người?”

Thập Tam giật mình, cắn môi dưới hết sức đáng thương.

“Ta nói người nghe, lần đầu tiên khi ta thấy người đó, ta cũng tức muốn chết, đây không phải nói rõ ta lớn tuổi rồi, phải tìm người thay thế ta sao? Người nói xem ta ở bên hắc nhiều năm như thế, hắc còn không lương tâm đến vậy, ta thật oan uổng a!”

Lăng Ngạo tự nói vài câu oán than, rồi cùng Thập Tam ngủ.

Tiểu đông tây này thật dễ dụ, Thập Tam a, xin lỗi người rồi, nam nhân nhà người cũng chỉ có người có thể trị thôi, ta không đủ sức.

Thập Tam vì chuyện này mà bỏ lơ Hoàng Phủ Hoảng Đức mấy ngày, sau đó dưới ‘lời nói khổ sở tha thiết’ của Lăng Ngạo, khuyên được Thập Tam về lại bên nam nhân nhà mình.

Không bao lâu, hoàng thượng lại chạy tới, mang theo Thập Tam nhà hắc, đến tìm Hiên Viên Cẩm uống rượu. Sau đó Hiên Viên Cẩm từ miệng hoàng thượng biết được, sau khi hoàng thượng hồi cung, Thập Tam liền chạy đến thư phòng lục tung đồ lên, thế nhưng thật sự tìm được bức họa của nhóc, sau đó nhóc nhìn bức họa giống mình rồi khóc.

Vừa nghĩ tới nhóc một ngày nào đó lại lạc tới bước đường bị chán ghét liền ủy khuất, mấy năm nay nhóc bức bối trong hoàng cung, nhưng chưa từng oán trách gì, hiện tại hắn thể nhưng lại đi tìm người thay thế nhóc. Đương nhiên đây là suy nghĩ của Thập Tam, Hoàng Phủ Hoảng Đức vẫn luôn không biết nguyên nhân Thập Tam khóc là gì. Thập Tam cũng không biết, những bức họa đó là Hoàng Phủ Hoảng Đức dùng để giải tỏa lòng mong nhớ. Hắn là đại nam nhân, tự nhiên không có mặt mũi nói ra nguyên nhân này, mà Thập Tam cũng không nói tại sao lại nhìn bức họa rồi khóc.

Thập Tam vẫn luôn không vui, hắn cũng không có biện pháp, mới lại mang người xuất cung. Hy vọng Tử Trúc nhà Hiên Viên Cẩm có thể khuyên giải Thập Tam, nếu còn khóc mãi như thế, hắn không có tâm tình làm gì khác, hiện tại văn võ toàn triều đều sợ hắn thượng triều, ngày ngày đối diện với gương mặt diêm vương, ai cũng kinh sợ.

Hoàng Phủ Hoảng Đức vẽ mặt khổ sở, Lăng Ngạo càng nhìn càng cao hứng, ai bảo người tặng mỹ nhân cho nam nhân nhà ta, lần này ném khổ sở đi.

Lăng Ngạo ngày ngày ở bên Thập Tam, sau đó cho Thập Tam một chủ ý, bảo Thập Tam ra ước pháp tam chương cho Hoàng Phủ Hoảng Đức: Một không cho phép nhìn nam nhân nhỏ tuổi hơn Thập Tam, nữ nhân cũng không được. Hai, không cho phép nói Thập Tam chỗ này không tốt, chỗ kia không tốt. Ba, phải vĩnh viễn đối tốt với Thập Tam.

Giấy trắng mực đen viết ra rõ ràng, Hoàng Phủ Hoảng Đức nhìn vẻ mặt đáng ghét của Lăng Ngạo, lúc này liền hiểu rõ, hắn đã đắc tội ai.

Hoàng Phủ Hoảng Đức nghiêng răng nghiêng lợi ký xuống, thật hận không thể cắn chết Lăng Ngạo.

Lăng Ngạo vỗ vai Thập Tam nói: “Sau này có chuyện tìm tới tìm ta, ta sẽ suy nghĩ biện pháp cho người. Người xem, hiện tại nam nhân của người tuyệt đối sẽ không có tâm tư khác. Về nhà sống cuộc sống hạnh phúc đi.”

Lăng Ngạo an ủi Thập Tam, tuy trong lòng có chút hổ thẹn, dù sao lợi dụng hài tử tín nhiệm mình như thế, nhưng mà, y cũng cho Thập Tam nhiều ích lợi, ví dụ như nói với Thập Tam, nếu nam nhân của nhóc đòi quá nhiều, thì cứ giả ngất, hoặc ngày thứ hai đừng xuống giường, ngày thứ ba cũng không xuống giường, sau đó bảo hắn ngày ngày tới phục vụ.

Dù sao chiếm tiện nghi thì phải cực nhọc một chút, nếu không tiểu nam nhân sẽ bỏ chạy. Thập Tam lần này cao hứng theo nam nhân về nhà, Hoàng Phủ Hoảng Đức hiểu, tuyệt đối không thể tặng mỹ nhân cho Hiên Viên Cẩm nữa. Trong nhà hắn có một hũ dấm chua thật lớn, sau đó hũ dấm chua đó sẽ lợi dụng tiểu bảo bối của mình, cuối cùng chịu thiệt là chính mình. Sau khi hồi kinh hắn càng hiểu rõ, tuyệt đối không thể đắc tội hũ dấm chua đó, tính phúc phúc lợi trên giường của hắn bị giảm rồi.

Phiền phúc tiêu trừ, xem ai còn dám tặng mỹ nhân nữa.

Lăng Ngạo gần đây tâm tình không tồi, liên tục ban cho Tiêu Tông không ít đồ tốt. “Chủ tử, ngài đừng ban thưởng cho nô tài nữa, nô tài nhận không nổi.” Một hai khối ngọc thì hắn còn miễn cưỡng có thể tiếp nhận, nhưng đem cả hộp cho hắn, phúc này, hắn không dám nhận.

“Cho người thì cầm đi, tương lai làm của hồi môn.” Lăng Ngạo nằm trên giường nhìn vẻ mặt Tiêu Tông xấu hổ túng quẫn, không hiểu hỏi: “Người nói a, sao người lại không tiền đồ thế, sao lại nhìn trúng một tên chăm hoa?” Không sai, Tiêu Tông và người chăm hoa có tình cảm, tình cảm ngày càng phát triển.

“Hắn là người tốt, đối với ta tốt.” Tiêu Tông cũng không che giấu chủ tử, tuy chủ tử tính tình có hơi quái, nhưng đối với hắn rất tốt, chưa từng ức hiếp hắn, cho dù là nói năng cay độc cũng chưa từng.

“Ta đối với người không tốt? Sao người không nhìn trúng ta a?” Lăng Ngạo có chút khổ não, hài tử mình dưỡng mập lên, sao lại để lang cưỡi mất.

“Chủ tử thật biết nói đùa, nô tài nào dám? Nô tài chỉ mới nhìn ngài thêm một cái, Cẩm vương gia đã muốn móc mắt nô tài dẫm dưới chân rồi.” Tiêu Tông đụng trúng chỗ ngứa của Lăng Ngạo, nhưng y không nổi giận, có người có thể nói đùa với y thật tốt.

“Cũng như người nói, nếu ta thật nhìn trúng người, ta có thể không bảo vệ người sao? Qua đây, cho chủ tử sờ xem, móng còn tròn không hay bị người ta ép dẹp rồi.” Lăng Ngạo nói rồi xấu xa thò tay ra, Tiêu Tông trơn như cá né khỏi tay y.

“Con lớn rồi không thể giữ a. Thôi tối nay người cứ giả đi đi, cũng khỏi phải ngày ngày ở bên ta tránh né, tìm một người đánh cờ còn tệ hơn ta thật không dễ dàng a.” Lăng Ngạo kéo cổ họng gào lên, Tiêu Tông gật đầu, đi làm việc.

Lăng Ngạo nhìn bình hoa bên cửa sổ, từ khi Tiêu Tông ngắm trúng người dưỡng hoa đó, thì không ngừng có hoa tươi đưa tới đây. Nhìn hoa này, tâm tình của người cũng trở nên tốt hơn.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Bữa nào bảo nam nhân của y cũng ngày ngày tặng y một bó lớn, bỏ trong phòng ngắm. Nghĩ nghĩ, không đúng, cách nghĩ của y sao càng lúc càng giống nữ nhân rồi. Còn muốn hoa, thật mất mặt.

Có lúc nằm trên giường suy nghĩ, y rốt cuộc đã mấy tuổi, là hơn hai mươi, hay đã gần bốn mươi. Nghĩ nghĩ rồi lại mơ hồ. Cuộc sống thế này, thật tuyệt.

Hôm nay hai nam nhân của y đi bắt ếch, mùa xuân nước lớn, ếch mập, lại nhiều. Thỉnh thoảng bắt ăn một lần, cũng không phạm pháp. Hơn nữa, nơi này cũng không có ai nói bắt thứ gì bị cho là phạm pháp.

Kỳ thật đến cổ đại có rất nhiều chỗ tốt, ăn động vật được quốc gia bảo hộ sẽ không phạm pháp, còn có thể tùy tiện săn bắt. Thêm nữa, lấy nhiều hơn một vợ cũng không ai quản, chỉ cần người nuôi được. Nuôi không được cũng không sao, dù sao vợ có thể bán. Đương nhiên kẻ bán vợ đều là nam nhân không có bản lĩnh, nam nhân của y có bản lĩnh, sẽ không làm chuyện mất mặt đó. Lăng Ngạo nằm sấp trên bệ cửa sổ nhìn, một lát hai nam nhân của y sẽ cưỡi ngựa trở về, thật soái, sờ sờ mặt mình, cũng rất căng chặt, tính ra có thể bảo dưỡng năm ba năm nữa cũng không thành vấn đề.

Hôm nay là một ngày xuân ấm áp, nam nhân nhà y đáp ứng y, cùng y đi dạo khắp nơi, y nghĩ cũng nên ra ngoài dạo một chút. Hy vọng có thể gặp được Tô Mộ Dung, không biết y hiện tại sống tốt không. Nghĩ lại thì chắc không kém gì đâu, nam nhân đó thương y như thế, có lẽ hai người đó đang sống cuộc sống làm uyên ương không muốn làm tiên.

Khi Lăng Ngạo suy nghĩ lung tung, nam nhân nhà y đã về, Lăng Ngạo mang giày, khoác áo rồi chạy ra. “Thu hoạch thế nào?”

Sọt trúc sau ngựa hai người đều chất đầy. “Chúng ta nướng ăn đi.”

Hai người xuống ngựa, mỗi người hôn y một cái, xong mới vác sọt trúc vào trù phòng. “Thứ này, ta hỏi thôn dân gần đó, họ nói đem hầm đậu ăn cũng ngon.”

“Được được, chúng ta làm ăn đi.” Lăng Ngạo liếm miệng, chỉ cần ăn ngon, y liền cao hứng, thật sự là càng sống càng thụt lùi, giống như tiểu hài tử.

“Xem người kia, sao không mặc nhiều thêm một chút?” Hiên Viên Cẩm kéo áo khoác của mình xuống phủ lên cho Lăng Ngạo, sau đó ôm y ra về phòng, sau khi về phòng thì xoa chân y, mới một lúc đã lạnh như thế, “Lần sau người không mặc y phục cho tốt, ta sẽ nhốt người trong phòng.” Tuy là uy hiếp, nhưng lại lộ ra sự quan tâm nồng đậm, Lăng Ngạo nhún vai, trong lòng ấm áp.

Xem đi, cuộc sống hạnh phúc như thế. Muốn ăn thứ gì, nam nhân nhà mình sẽ chuẩn bị, không biết chiều cổ bản thân, nam nhân nhà mình sẽ nhắc nhở. Có người sủng có người yêu, kỳ thật ở đây y không chịu thiệt bất cứ chuyện gì.

Không thể động dao, cũng không sao, nam nhân nhà mình có thể nuôi y. Chuyện không muốn làm, nam nhân nhà y sẽ giúp y làm. Chân lạnh cũng có người sưởi ấm cho, nhìn xem ánh mắt dịu dàng đến chết người của Hiên Viên Cẩm, y còn lạnh sao được?

Kéo nam nhân tới cạnh mình, vùi đầu vào ngực hắn. Cọ cọ, giống như con mèo nhỏ làm nũng, ai nói lão nam nhân thì không thể làm nũng chứ, y cứ làm nũng, người nhà y thích như thế.

“Dục Nhi, nhanh lên, chúng ta đánh bài!” La thật lớn, ba nam nhân ngồi một bàn, có nói có cười, bên cạnh là rượu ấm, thỉnh thoảng lại uống một ly.

Cuộc sống, thật thoải mái!

[Chính văn hoàn]

70. Chương 70: Pn 1: Kỹ Viện Phong Ba

Từ trước tới nay Lăng Ngạo chưa từng cảm thấy bản thân không có tự do, gần đây y cảm thấy vô vị, nên tự tiện đi dạo. Đương nhiên, y ra ngoài vào ban đêm, lúc nhà nhà đã lên đèn.

Buổi tối y không thể một mình xuất môn, khi Hiên Viên Cẩm không ở nhà, thì sẽ do Tô Dục bảo vệ y. Mấy năm nay Tô Dục không tiến bộ mặt nào khác, chỉ có thân hình và võ công đều như măng sau cơn mưa, đột nhiên mãnh tiến, cho nên, y hoàn toàn có thể yên tâm, sẽ không ai dòm ngó ngọc diện tuần dung của y.

Chẳng qua, y không những thích nhìn bọn họ, mà còn tò mò về người khác. Không phải là y muốn ngoại tình, mà chính là y hiếu kỳ với MB ở đây, đã đề cập với Hiên Viên Cẩm mấy lần, nhưng hắn vẫn không chịu mang y đi nhìn.

Người nói tâm lý hắn cũng quái thật đó. Hắn không đi kỹ viện, cũng không thích nghe hí, cho nên căn bản không có cơ hội để vung tay tung ra ngàn văn. Tiền trong tay y hiện tại đã nhiều lắm rồi, còn không đụng đến chỉ sợ sẽ nổi mồm, vậy mà Hiên Viên Cẩm cũng không chịu mang y ra ngoài mở mắt.

Hôm nay nói thế nào y cũng phải tự mình đi cho biết, dù sao Dục Nhi cũng chưa từng đi. Huynh đệ hai người đi chung, dù sao cũng không làm 419, chỉ ngắm mỹ nhân, cùng uống rượu là được. Đã đến nơi này bảy tám năm rồi, thế nhưng còn chưa từng đi kỹ viện, thật thiệt mà.

“Dục Nhi, hôm nay chúng ta đi ra mở rộng nhãn giới đi.” Lăng Ngạo thay một bộ trường sam màu trắng, trên lưng còn thắt một dây bạch ngọc tơ vàng. Càng thêm tô điểm phần eo thon thả, khiến người ta không nhìn được muốn ngắt một cái.

“Chúng ta đi đâu, cần chuẩn bị xe không?” Tô Dục giúp y chải đầu, trong mắt là nhu tình chỉ dành cho y.

“Không cần chuẩn bị xe, chúng ta đi bộ.” Lăng Ngạo nhét tiền đầy túi, nhìn mình trong gương đồng, ân, ngọc diện tiểu phi hiệp, soái!

“Ta đẹp không?” Nghiêng đầu qua, vô cùng không ngượng ngùng hỏi tiểu nam nhân. Cũng không cảm thấy mất mặt, đã tới tuổi này, còn hỏi vấn đề ấu trĩ đó.

“Đẹp, người đẹp nhất.” Tô Dục lại giúp y chỉnh lý cổ áo, kéo tay y ra cửa.

Kỳ thật trong lòng Lăng Ngạo có chút khấn trương, càng nhiều hơn là kích động, trước đây khi sống với thân phận bác sĩ, y có thời gian sẽ chạy đi giải tỏa, nhìn những mỹ thiếu niên mười tám mười chín đó. Hiện tại trong nhà trừ Tiêu Tông không có tiền đồ đã nhào vào lòng tên chăm hoa đó ra, thì không còn ai đẹp nữa, toàn bình thường thôi, cũng không biết là Hiên Viên Cẩm cố ý, hay y là khổ mệnh, dù sao bên cạnh không có mỹ thiếu niên, hôm nay y phải ra ngoài nhìn cho đủ.

Trong tưởng tượng của y, nam xướng quán cũng giống như thanh lâu kỹ quán, *** thanh đăng ngữ liên miên không dứt. Nhưng không ngờ, vừa bước vào nam xướng quán nổi danh nhất trong thành liền thấy được rất an tĩnh, bốn tiểu đồng đứng hầu, vừa thấy y và Tô Dục tiến vào, vội thi lễ. “Hai vị gia này nhìn rất lạ, là lần đầu tới sao.” Đứng thấy tiểu đồng niên kỷ còn nhỏ, nhưng đã sớm luyện được ánh mắt đánh giá, có từng đến hay chưa vừa nhìn đã biết.

“Chọn công tử cho gia đi.” Ném một đỉnh ngân qua, vị tiểu đồng đó lập tức vui vẻ nở mặt, vui mừng chạy trước dẫn đường.

Vị trí tốt nhất, Lăng Ngạo ra tay hào phóng, nên rượu thức ăn cũng lên nhanh. Lăng Ngạo phẩm rượu ngon, mắt không ngừng nhìn loạn, nơi này đến để tiêu tiền, sao có thể không nhìn cho đủ.

Không bao lâu tú bà đã tới, dẫn theo một đám soái ca mỹ thiếu niên. Lăng Ngạo híp mắt, nhìn một vòng cuối cùng lạnh mặt nói: “Ngài dẫn về đi, xem ra hôm nay ta cũng chỉ tới xem náo nhiệt thôi.”

Không phải do hắn chỉ mang tới toàn dung chi tục phần, mà là những người này khi nhìn y đều giống như đang nhìn vào một đỉnh vàng, y thừa nhận y mang theo không ít ngân lượng, nhưng biểu đạt rõ ràng như thế, khiến y nảy ra hoài nghi đối với mê lực của mình.

“Ngài nếu không nhìn trúng những người này, chúng ta lại chọn cho ngài người khác.” Tú bà phát tay, những kẻ dung chi tục phần đó lần lượt lui ra.

“Dù sao cũng phải đẹp hơn ta, còn nữa, phần cũng đừng bôi quá dày, trông cứ như quỷ, bộ muốn hù dọa người à?” Lăng Ngạo vô cùng không khách khí phê bình các MB trong ***.

“Công tử này tướng mạo anh tuấn phong lưu như thế, chỗ chúng ta thật sự không tìm ra ai đẹp bằng ngài, ta nga, sẽ đi tìm cho ngài, nhưng phải để ngài chờ hơi lâu, mong ngài bỏ qua cho.” Lão tú bà cười vẻ mặt đầy nếp uống, cong lưng ra ngoài, trong lòng thầm nói dù sao cũng phải làm vừa lòng vị đại gia này.

“Tiêu Tông của chúng ta còn thuận mắt hơn.” Chậc chậc hai tiếng, Lăng Ngạo bắt đầu nhìn lung tung. “Có soái ca a!” Đột nhiên hô to một tiếng, Tô Dục rướn cổ một chút, nhìn thử xem soái ca nào có thể khiến Lăng Ngạo đen mặt như thế.

Ách, đích thật phải đen mặt rồi. Cẩm vương gia vốn cho rằng đang ra ngoài xã giao, thế nhưng lại xuất hiện ở trong kỹ viện, hơn nữa còn là nơi chuyên chiêu nam nhân. Lăng Ngạo đen cả mặt cũng khó trách, ngay cả Tô Dục cũng cảm thấy có chút gì đó, không mấy tự nhiên.

Ta thao! Trách không được mẹ nó người không cho phép lão tử đến đây chiêu, lão tử nói muốn mở rộng nhân giới, người mẹ nó không cho, thì ra là đám sau lưng lão tử tự mình chấm dứt, thật là mẹ nó giỏi giang, Hiên Viên Cẩm, người hôn trưởng vương bát đản con rùa rút đầu!

Tô Dục kéo kéo y, ý là muốn ra gặp Hiên Viên Cẩm sao? “Chúng ta chơi của chúng ta, sau này hắn âm thầm đi chiêu, chúng ta quang minh chính đại đi chiêu.”

Vừa nói xong, lão tú bà lại trở về. Mang theo hai người, một người niên kỷ hơi nhỏ, cũng chỉ mới mười ba mười bốn, trông như một oa oa, làn da non nớt búng ra sữa, một người khác, chừng hai mươi, vẻ mặt thanh lãnh, đôi mắt như đào vô cùng dễ nhìn. “Vị gia này, Linh Nhi của chúng tôi chỉ tiếp rượu, không lên giường.” Lão tú bà ẩn ý nói chính là cực phẩm mới không bồi ngủ, đây vẫn là thanh quan, cho nên giá tiền hơi mắc một chút.

“Tướng mạo không tồi, mỹ nhân như băng sơn này ta muốn.” Lăng Ngạo nói xong kéo tay người mắt đào, ngón tay cũng đẹp y như y, nhìn ngón tay thon dài đó, nếu có bàn tay thế này giúp y vượt sủng, nhất định sáng khoái. Còn cả ánh mắt của hắn nữa, không có thần sắc lấy lòng, không tồi, người thế này mới thú vị. Những hài tử dính người như mật đường đó, y không thích.

“Được được, Linh Nhi phục vụ cho tốt.” Lão tú bà phân phó xong thì đi, trước khi đi còn không ngừng nháy mắt với Linh Nhi, Lăng Ngạo sờ tay mỹ nhân, đặt vào tay mình tỉ mỉ ngắm nghía. “Thật là một đôi tay xinh đẹp.” Lăng Ngạo cảm thán, tay của đối phương thật sự không tồi, hơn nữa làn da cũng mịn màng trơn láng. Y rất hào phóng kéo tay mỹ nhân tới trước mặt Tô Dục: “Người cũng sờ thử xem, rất mềm.”

Tô Dục đen mặt, không thèm để ý để oa oa kia ngồi cạnh hắn. Nhưng đối với yêu cầu của Lăng Ngạo thì vẫn đáp lại, vươn tay sờ thử tay của mỹ nhân Linh Nhi, sau đó phát biểu ý nghĩ của mình: “Rất trơn, kém hơn người.”

Linh mỹ nhân vẻ mặt vốn đã lạnh, lúc này càng lạnh hơn. Lăng Ngạo cười cười, tiểu nam nhân nhà y cho rằng cái gì của y cũng tốt, mặc dù tay của mình đích thật là trơn mềm hơn Linh mỹ nhân. Cũng không nghĩ thử xem, y ngày ngày không làm cái gì cả, mười ngón tay không dính nước, có thể không trơn mềm?”

“Vị gia này xưng hô thế nào?” Linh Nhi nhướn mày, mang theo ngàn chủng phong tình. Dù sao thì hắn cũng đã bán vào đây, khách nhân thích nói thế nào thì hắn đều phải nghe, nhiệm vụ của hắn là phục vụ tốt

khách nhân, sau đó moi tiền trong hà bao của khách nhân bỏ vào hà bao của mình.

“Tại hạ họ Tô.” Lăng Ngạo nhìn ngón tay đầy đặn, ngón tay này nếu đánh đàn thì sẽ rất dễ nghe. “Tô gia, mời ngài uống rượu.” Mỹ nhân dùng ngón tay xinh đẹp rót rượu cho Lăng Ngạo, bàn tay bày thành hình lan hoa chỉ, nhưng một chút cũng không nữ khí, xinh đẹp vô cùng.

“Ân,... nếu người dùng cái này thì càng dụ người...” Ngón tay của Lăng Ngạo sờ lên làn môi của đối phương, ý của y là bảo hân dùng miệng mớm cho, như vậy mới say đắm.

“Tô gia, ngài thật biết ức hiếp người.” Gương mặt tuấn mỹ của Linh mỹ nhân hơi phỉếm lên làn đỏ ửng, càng thêm tuấn mỹ mê người.

“Nào có ức hiếp gì người a...” Lăng Ngạo cảm thấy bản thân thật sự có bản chất của kẻ ăn chơi, cứ nhìn y hiện tại đi, nâng cằm của Linh mỹ nhân, nửa người đã trở tới, nếu thè thêm lưỡi ra, nhất định là đang liếm lên đôi môi non mềm của Linh mỹ nhân.

“Ca!” Tô Dục có chút chịu không nổi, ly rượu trong tay sắp bị bóp nát. Mặt đen thui, đôi mắt sắp phun hỏa. “Đừng gọi ta, người tự mình chơi đùa đi, nếu không thích người nhỏ tuổi, thì bảo tú bà tìm tuổi lớn hơn cho người.” Lăng Ngạo không thèm quay đầu, y tới đây tiêu tiền, không chiếm tiện nghi cho đủ sao mà được. Nói thế nào cũng phải chấm dứt cho đủ.

Linh mỹ nhân dán sát mặt vào má Lăng Ngạo, gần như cắn vào lỗ tai y nói: “Tô gia, đệ đệ ngài thật thú vị, đôi mắt đỏ sắp phun lửa rồi.”

“Ha ha, đừng để ý tên gốc dó.” Lăng Ngạo nói xong cọ cọ vào cổ Linh mỹ nhân, thật thơm. Thao, đây là hương phấn gì.

“Tô gia, chúng ta uống rượu đi.” Linh mỹ nhân ngậm rượu đầy miệng, sau đó tự mình nuốt xuống, Lăng Ngạo nhìn chăm chăm hầu kết chuyển động của hân, liếm môi đầy tình sắc, Linh mỹ nhân lúc này lại uống thêm một hớp, chậm rãi đưa đôi môi nhỏ của mình tới. Khóe môi Lăng Ngạo mang ý cười, đang định tiếp lấy đôi môi mềm của mỹ nhân, liền nghe được tiếng gừ thấp trong dự liệu của Tô Dục: “Cách y xa một chút.”

Linh mỹ nhân bị dọa, nuốt sạch rượu xuống, đại kinh thất sắc ho sù sù. Lăng Ngạo bắt đắc dĩ thở dài, giả vờ tức giận nói: “Người nếu không thích ở đây, thì về trước đi!”

Vừa vuốt lưng cho Linh mỹ nhân, vừa an ủi nói: “Đợi ta đuổi hân đi rồi, lại an ủi người.”

“Tô gia...” Linh mỹ nhân trong mắt hàm lệ, đặc biệt khiến người tiếc thương.

“Đừng ủy khuất.” Lăng Ngạo móc một đỉnh vàng nhỏ như hạt đậu bỏ vào tay hân, Linh Mỹ nhân lập tức đổi nét mặt, người cũng mềm đi, mềm rũ vào lòng y. Lâu lắm rồi, chưa gặp được kẻ tiêu tiền như rác thế này, vừa ra tay đã là đỉnh vàng, thật hào phóng.

“Ca!” Tô Dục đen mặt, nhắc nhở y một câu, đừng quá quá phận, nếu không hân sẽ mang ca về.

“Gấp cái gì, chơi đùa mà thôi, chúng ta đến đây làm gì.” Lăng Ngạo trách mắng Tô Dục xong lại ôm Linh mỹ nhân trong lòng lên, dịu dàng nhỏ nhẹ nói: “Người biết đánh đàn chứ, đàn một khúc cho ta nghe.”

“Được.” Linh mỹ nhân được ban vàng, tâm trạng rất vui, chỉ là không biết chủ tử này có thể bỏ tiền ra chuộc hân luôn không. Số tiền hân để dành riêng cũng đã xấp xỉ đủ giá tiền chuộc thân rồi. Hân không phải đầu bài, cũng không phải người cầm nghề tốt nhất, nhưng giá tiền không thấp. Hân có mắt nhìn rất cao, những lão đầu tử chết toi muốn chuộc hân hân cũng không chịu, thà tiếp tục ở đây tiếp khách uống rượu tán tỉnh, ngay cả hân cũng không rõ hân đang thanh cao cái gì.

Tiếng cơ sơn lưu thủy, như giữa khu rừng, điệu nhi hót vang, dòng suối róc rách, đàn thật không tồi. Ít nhất Lăng Ngạo không nghe ra có chỗ nào không tốt. “Rất hay, đàn tiếp một khúc.” Lăng Ngạo tự mình thưởng rượu, nghe nhạc. Sắc mặt Tô Dục tốt lên một chút. Chỉ cần y không làm gì quá phận, hân có thể tiếp nhận. Hiện tại hân đang ngồi cạnh Lăng Ngạo, cùng y uống rượu.

Tiểu oa oa non nớt đó đang đóng vai của tiểu tư, không ngừng rót rượu cho hai vị gia, Lăng Ngạo cũng không để hân chịu thiệt, cho hân một đỉnh bạc, oa oa vui mừng cong lưng cảm tạ. Phải biết, không bị khách

nhân chiếm tiện nghi mà có thể được ban thưởng thì không nhiều.

“Tiếng đàn này rất dễ nghe, lão tú bà, bảo người đánh đàn đó vào phòng chúng ta đánh vài khúc.” Lãng Ngạo nghe thấy có tiếng nam nhân uống rượu say muốn gây phiền toái với mình. Thao! Y không dễ gì mới đến một lần, còn dám giành người với y, cớ hỏa ghen của y còn chưa phát, hiện tại có ống trút giận miễn phí tự đưa tới cửa, sao có thể không dùng?

“Bùi Nhị gia, trong lâu của chúng ta có cầm nghệ tốt hơn nữa, ta sẽ đi an bài cho ngài.” Lão tú bà đương nhiên không muốn đắc tội bất cứ khách nhân nào, người như Lãng Ngạo vừa nhìn đã biết là có thể lực, tướng mạo đó, lại thêm ra tay hào phóng, nhất định không phải người bình thường, nói không chừng là vương tôn công tử gì đó trong kinh, hấn không thể dễ dàng đắc tội.

“Lâu này của người có phải là không muốn mở nữa hay không?” Bùi Nhị gia vừa nghe liền không vui, uy hiếp tú bà, tú bà nghe xong lập tức lại khuyên can rồi thêm bồi lễ, nói liên miên không dứt, lỗ tai của Bùi Nhị gia như bị nhét lông vịt, bỗng nhiên lại thấy Lãng Ngạo, thấy y mắt phượng híp lại đầy yêu diễm, sắc tâm liền nổi lên, cười đều giả hai tiếng, “Vị công tử này, không để ý ta cùng ngồi nghe đàn với người chứ.”

“Để ý! Ta dựa vào cái gì phải cùng ngồi nghe với người?” Lãng Ngạo nghiêng người, liếc xéo tên Bùi Nhị gia không cần mặt mũi. Kết quả Bùi Nhị gia đó vừa thấy ánh mắt của y liền mềm cả người, dày mặt muốn lại gần Lãng Ngạo.

“Dừng! Người đừng qua đây, ta sẽ không khách khí!” Mục quang yêu diễm của Lãng Ngạo xẹt một cái đổi thành băng lạnh, lạnh giống như đao. “Sợ cái gì...” Người đó còn không biết sống chết cổ đi tới. Tô Dục lách người đứng trước mặt hấn, lạnh mặt tức giận gầm lên: “Cút!”

Trường hợp này không phải cảnh mà tú bà muốn thấy, vội lên khuyên giải.

“Linh mỹ nhân, qua đây.” Lãng Ngạo vẫy tay với Linh mỹ nhân. Lúc này, chọn lựa của hấn kỳ thật là vô cùng then chốt, nếu chọn, đối với hấn sau này có thể là vô cùng bất lợi. Linh mỹ nhân không chút do dự ôm đàn đi về cạnh Lãng Ngạo, hấn cực, lần này hấn tin nhất định đã chấp đúng bảo.

“Đừng sợ.” Lãng Ngạo vỗ vai Linh mỹ nhân, chuẩn bị ngồi chờ xem kịch hay. Trước đó y trêu ngoe mỹ nhân đã khiến Tô Dục ghen một bụng hỏa, hỏa này vẫn phải tìm người khác trút ra, nếu không tới tới về nhà chính là y chịu nạn.

“Tô gia, ngài uống rượu.” Linh mỹ nhân rót rượu cho Lãng Ngạo, Lãng Ngạo cầm tay hấn uống luôn. Bùi Nhị gia vừa thấy dung nhan tuyệt mỹ của Lãng Ngạo, và cả thần tình híp mắt thỏa mãn, tâm lại nhảy lên, quên mất trước mặt còn có một nam tử mặt đen như tu la địa ngục.

“Tú bà, mỹ nhân này ta muốn. Lát nữa đưa tới cho ta.” Bùi Nhị gia nói xong lại híp mắt nhìn Lãng Ngạo, hấn không phải người không có thân phận, nháo ồn ở đây cũng không tốt.

“Bùi Nhị gia, tướng công đàn tốt ở chỗ chúng ta có rất nhiều, ta chọn cho ngài người khác a.” Lão tú bà đi theo sau Bùi Nhị gia khuyên giải.

“Nhị ta ta hôm nay đãi yến mời ai, người không phải không biết. Nhị gia ta nhìn trúng người này, người không phải ngay cả mặt mũi của vương gia cũng không cho chứ.” Bùi Nhị gia mang vương gia ra, sắc mặt tú bà liền trắng bệch, địa giới này là của Cẩm vương gia, hấn làm sao dám mạo phạm vương gia. Nhưng mà, người trong phòng, hấn cũng không dám đắc tội.

Lãng Ngạo vừa nghe tới vương gia, ha ha, thật mẹ nó trùng hợp, người này muốn vượt môn ngựa, lần này vượt đúng đường đó.

“Bùi Nhị gia thỉnh lưu bước.” Lãng Ngạo không đứng lên, chỉ lên tiếng. Bùi Nhị gia quay đầu, híp mắt *** dâng nhìn y, nhượng mảy. “Không biết Tô mỗ có thể thay Linh nhi tới bồi ngài không?” Lãng Ngạo cười gian xảo. Bùi Nhị gia đó cho rằng y muốn mượn chuyện tiếp cận hấn để bám víu chức trọng của Cẩm vương gia, nhưng mà, chức trọng của Cẩm vương gia không phải dễ bám víu như thế. Bùi Nhị gia đánh giá Lãng Ngạo từ trên xuống dưới, nếu người này có thể bám víu, nghĩ chắc hấn cũng sẽ có công, đến lúc đó nói không chừng cũng có thể thay hấn nói mấy lời tốt đẹp với vương gia.

“Có thể có thể, nhưng vương gia chức trọng không phải ai cũng có thể nắm vớ.” Ẩn ý chính là, người phải có ta giúp đỡ mới được.

“Đương nhiên.” Lăng Ngạo cũng không ngốc, khoe môi cong lên, nụ cười quái dị khó dò.

“Lát nữa đến ‘Lưu Phụng Các’ đi.” Bùi Nhị gia tính toán hai người đã thăm câu thông xong, có cảm giác như đã vỗ tay thông đồng.

“Ca! Người muốn làm cái gì?” Tô Dục có dự cảm không tốt.

“Đừng hoảng. Một lát ta đi gặp vương gia, nắm vớ chức cao quyền trọng của vương gia, cả đời chúng ta sẽ được ăn ngon.” Mấy chữ sau là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Linh mỹ nhân có chút lo lắng, kéo tay áo y. Tuy hắn chưa từng bồi Bùi Nhị gia, nhưng đã nghe được từ các tiểu quan khác nói tới sự ác liệt của người này. “Cẩn thận một chút.”

“Yên tâm đi, lát nữa bảo vương gia chuộc thân cho người. Vương gia không chuộc, thì ta tới chuộc, nếu không người ở đây sẽ bị trút giận.” Vì y, lát nữa sẽ gây ra một trận kịch chiến, sau này tú bà sợ là sẽ không cho hắn sắc mặt tốt.

“Đa tạ Tô gia.” Linh mỹ nhân hạ đôi mi, làm thế vạn phúc.

Lăng Ngạo hiên ngang lăm lăm vênh váo đi tới ‘Lưu Phụng Các’, suy nghĩ, tên vương bát đản lén ra ngoài ăn vụng đó khi thấy mặt y sẽ thế nào, y liền muốn cười to ra tiếng.

“Vương gia, ta tìm được một cực phẩm cho ngài. Lát nữa bảo đảm ngài sẽ thích.” Bùi Nhị gia ở trước mặt Cẩm vương gia bày ra vẻ mặt cười, nhìn người này thật sự buồn nôn, Hiên Viên Cẩm cũng vì một vài chuyện, mới đáp ứng lời mời của hắn. Hiên Viên Cẩm nâng ly rượu, nghĩ tới sau khi về nhà người đó lại vì mình về trễ mà sự mặt chỉ vào mũi hắn mắng: Uống chết người! Nếu còn về trễ nữa thì đừng lén về đây!

Haizz, tính khí của y ngày càng mạnh bạo.

Đang nghĩ thế, ngoài cửa đã có tiếng gõ nhẹ, còn có thanh âm cực giống người đó vang lên: “Bùi Nhị gia, người ta có thể vào không?”

Bùi Nhị gia cười *** đáng nói lớn: “Ha ha ha, nghe tiếng nói kìa, nhanh vào đây.”

Hiên Viên Cẩm vì thanh âm này cực giống người trong nhà đó, nên mới nhìn chăm chăm vào cửa, kết quả khi cửa bị đẩy ra, hắn nhìn đến mức tròng mắt muốn rớt cả ra.

Bùi Nhị gia vừa thấy Cẩm vương gia nhìn đến ngây người, liền biết lần này vỗ đúng mông ngựa. Trời giúp ta a! Bùi Nhị gia nháy mắt với Lăng Ngạo, bảo y đi bồi Hiên Viên Cẩm. Lăng Ngạo lại cố ý bỏ qua ánh mắt của hắn, đi tới ngồi cạnh hắn, còn nhu tình hỏi: “Nhị gia, người ta tới muộn rồi, người đừng trách phạt ta nga!”

Thanh âm này rất nhu, khiến xương cốt của Bùi Nhị gia cũng mềm đi. “Sao ta nữ phạt người, tiểu hồ ly tinh.”

Hiên Viên Cẩm xanh mặt, sau đó đen mặt. Ánh mắt khi nhìn thấy tay của Bùi Nhị vươn tới dưới cằm của Lăng Ngạo thì không biết sắc bén bao nhiêu, Bùi Nhị cảm thấy có điện quang chớp thạch lóe lên, mỹ nhân trước mặt đã không thấy, vừa quay đầu, mỹ nhân đã ngồi trong lòng vương gia, mỹ nhân không chút kinh ngạc nói: “Vương gia, ngài thật không biết thương hương tiếc ngọc, làm đau người ta rồi.”

Hiên Viên Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi, ta còn muốn đánh chết người! Sao người lại chạy tới đây?

Lăng Ngạo cũng trừng lại, vô cùng giận dữ. Bản thân người không phải cũng chạy ra sao, mẹ nó ở đó mà còn nói ta?!

“Vương gia, ta nói là cực phẩm mà. Ha ha ha...” Bùi Nhị vẫn không sợ chết tiếp tục tấn công.

“Là cực phẩm a, người có bản lĩnh thật lớn, ngay cả gia quyến của bốn vương cũng có thể mời tới, bản lĩnh thật lớn a, bốn vương cũng không bằng người!” Mặt nạ cười của Hiên Viên Cẩm triệt để rớt xuống vỡ nát.

Bùi Nhị xanh mặt, làm sao cũng không thể ngờ người này thế nhưng lại là gia quyến của vương gia. Nhưng mà không đúng a, vương gia chưa thành thân mà, hấn nghe ngóng rõ ràng. Hơn nữa, nếu là nam sủng thì lá gan cũng thật lớn, thế nhưng dám ở sau lưng vương gia đến dạo kỹ viện, nói thế nào cũng không thông.

Nụ cười yêu mị giả vờ trên mặt Lăng Ngạo cũng lập tức thu lại, với tay nhéo lỗ tai Hiên Viên Cẩm, vẻ mặt cười tà ác nói: “Cẩm vương gia, ngài nếu đã chán ghét Tử Trúc tuổi tác lớn thì cứ nói thẳng, ngày ngày đêm không về là có ý gì?”

Lăng Ngạo buông tay, lập tức nhảy khỏi lòng Hiên Viên Cẩm, chỉnh lý lại y sam. “Tử Trúc chịu không nổi cô đơn nên tới đây nghe khúc, thì gặp được vương gia, thật là trùng hợp a.”

Lăng Ngạo phải nói rõ mình tới đây làm gì, nếu không Hiên Viên Cẩm cũng là một hủ dấm chua lớn, sẽ đổ đầy vị chua khắp vương phủ.

“Tử Trúc.” Hiên Viên Cẩm lúc này cũng không tiện giải thích, Lăng Ngạo lại phát tay áo bỏ đi, Hiên Viên Cẩm lập tức đuổi theo, có vài chuyện phải về nhà mới nói, hấn còn muốn hỏi y tới đây làm gì.

Khi hấn thấy Tô Dục cũng ở đây, lúc này mới tin tưởng Lăng Ngạo đến để nghe khúc, gia hỏa Tô Dục này luyện huynh luyện đến không được, sẽ không để y làm chuyện gì quá mức.

“Vương gia, người này ta nhìn trúng, muốn bảo vương gia cho Tử Trúc làm lễ gặp mặt.” Lăng Ngạo kéo tay Linh mỹ nhân đi, Tô Dục đứng lên theo sau họ, khi đi qua Hiên Viên Cẩm thì nhỏ giọng nói: “Y rất tức giận.”

Hiên Viên Cẩm biết, lần này bản thân phiền toái rồi. Lần này có nhảy xuống sông cũng không rửa sạch, hấn đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu Bùi Nhị. Thứ đang đợi Bùi Nhị là oán khí của vương gia, lần này vượt lằm mông ngựa rồi.

Lão tú bà nào dám nói gì, vương gia đến chỗ hấn lấy người, đó là vinh hạnh của hấn a, hấn vui mừng hơn hở đem khế bán thân của Linh Nhi lấy ra dâng bằng hai tay, hy vọng sau này có thể mượn uy nghiêm của vương gia, cũng coi như có đại thụ dựa dẫm.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hiên Viên Cẩm hiện tại không còn chút tâm tình nào, chỉ một lòng lo nghĩ làm sao giải thích với Lăng Ngạo.

71. Chương 71: Pn 2

Vương gia bị bỏ mặc.

Lăng Ngạo lên xe ngựa, Linh Nhi cũng lên theo, vẻ mặt sùng bái nhìn y. Linh Nhi ở nơi này dù sao cũng đã nhiều năm, cũng có mắt đánh giá, lần này biết ai mới là người chân chính có bản lĩnh.

Hiên Viên Cẩm cũng lên xe ngựa, Lăng Ngạo vẻ mặt sụ xuống, lập tức châm chích: “Cẩm vương gia, xe ngựa nhỏ bé của Tử Trúc, dung không nổi vương gia tôn đại thần, vương gia xin ra ngoài đi.” Lăng Ngạo chỉ thẳng, Hiên Viên Cẩm vừa mới bước chân lên đã ngừng lại. Mắt của Linh Nhi muốn trừng rớt cả ra, trời ạ! Vương gia mà cũng dám mệnh lệnh, chủ tử này có lai lịch thế nào?

“Dục Nhi, người lên xe đi. Ở ngoài đó chỗ lớn, để vương gia ngồi!” Lăng Ngạo híp một mắt lạnh lùng liếc xéo Hiên Viên Cẩm, nếu người không nghe lời, ta sẽ bỏ trốn cùng Tô Dục, dù sao mấy năm nay cũng để giành được không ít ngân lượng, đến đâu cũng không sợ chết đói.

“Dục Nhi, người vào xe với Tử Trúc đi, ta đánh xe.” Đường đường vương gia a, thế nhưng lại làm phu xe, nhưng một chút cũng không ủy khuất. Linh Nhi không biết nói gì, chỉ ngoan ngoãn ngồi trong xe do vương gia điều khiển.

Hiện tại sắc mặt của Lăng Ngạo thật sự không dễ nhìn chút nào, có thể dùng lạnh như băng sương để hình dung. Mẹ nó mẹ nó! Không ngờ lại dám đi kỹ viện sau lưng ta, vậy mà không cho lão tử đi, tự mình đi. Thật giỏi a!

“Ca ~” Tô Dục cũng không xác định được Lăng Ngạo rốt cuộc tức giận cỡ nào, hấn thử thăm dò y. Sắc mặt Lăng Ngạo đã không tốt, nghe Tô Dục gọi đến lần thứ N thì tức giận gầm lên: “Gọi hồn hử!”

Gầm xong rồi, lại cảm thấy không thể lấy Tô Dục ra làm ống trút giận, nên liền ủy khuất chu chu miệng: “Sau này chỉ có hai huynh đệ chúng ta nương tựa rồi, ngươi phải đối tốt với ta một chút.” Ủy khuất co vào trong lòng Tô Dục, nhưng câu nói này lại nghiêng rằng mà nói, rõ ràng là biểu tình nếu không cần sạch đầu sỏ khiến y không vui thì sẽ không làm người. Hàm răng nhe ra như móng vuốt mèo, mắt thì xanh lên, còn giả làm tiểu miêu dương, thật là.

Linh nhi không ngẩng đầu, chỉ dùng khóe mắt liếc trộm, người này không phải là nhân vật bình thường, sau này hẳn phải bám lấy, như vậy còn hữu dụng hơn bám lấy vương gia.

“Ta sẽ đối tốt với ngươi.” Tô Dục ôm Lăng Ngạo lên đùi, sau đó nhẹ nhàng vỗ lưng cho Lăng Ngạo, giúp y thuận khí. Vừa rồi hẳn đã thấy, y thở dốc mấy lần, thật sự là tức lắm.

“Àn, chỉ có ngươi là tốt nhất.” Lăng Ngạo ủy khuất lắm bầm.

Vương gia đánh xe ở bên ngoài tuy không thể đặc biệt nghe rõ, nhưng vẫn có thể nghe ngắt ngứ. Hấn nghe được rõ nhất là câu Lăng Ngạo nói y và Tô Dục nương tựa nhau mà sống, như vậy có nghĩa là, không cần hẳn nữa?

Suốt đường thấp thỏm bất an, không dễ gì về tới nhà, quân gia vừa thấy vương gia đích thân đánh xe về, mặt liền xanh mét.

“Vương gia, sao ngài lại tự đánh xe về?”

Hiên Viên Cẩm ném roi vào tay quân gia, đi đỡ Lăng Ngạo: “Tử Trúc, chúng ta nói chuyện được không?”

Hấn nhất định phải giải thích rõ ràng, hẳn không đi tới đó phiêu kỹ, chỉ tới uống hoa tửu, ngồi thẳng không hề nhìn nghiêng.

“Ta mệt rồi, ta phải nghỉ ngơi. Vương gia ngài cũng nên nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai chúng ta nói chuyện.” Lăng Ngạo mang vẻ bị đả kích, mềm nhũn dựa trong ngực Tô Dục. “Dục Nhi, chúng ta về phòng đi.” Lăng Ngạo quay đầu nhìn Linh Nhi, “Làm phiền quân gia chăm sóc cho Linh Nhi, đây là người vương gia tặng cho Tử Trúc.”

Lăng Ngạo lười đến mức đi đường cũng không muốn, mặc ý Tô Dục ôm y về phòng. Hiên Viên Cẩm đi theo sau lưng, hiển nhiên không dự định để mâu thuẫn này kéo dài tới ngày mai, nhưng sự trầm mặc của Lăng Ngạo khiến Hiên Viên Cẩm không thể tìm vào cửa.

Cho đến khi Tô Dục ôm Lăng Ngạo lên lầu hai, khi sắp tới lầu ba, Hiên Viên Cẩm kéo Lăng Ngạo lại: “Tử Trúc, ta không hề làm bất cứ chuyện gì có lỗi với ngươi! Ngươi đừng tức giận, sau này ta đi đâu cũng đều nói với ngươi một tiếng được không?”

“Vương gia, ngài là vương gia cao cao tại thượng a, Tử Trúc là bình dân, nào dám tức giận với vương gia. Tử Trúc cho tới hiện tại đều ở trong vương phủ của ngài, dù sao bản thân cũng là nam nhân, sống cuộc sống dựa dẫm vào người khác, thật sự là cũng quá tệ hại.” Lăng Ngạo than ngắn thở dài được vài câu, mắt ai oán nhìn vào mặt Tô Dục. “Dục Nhi, chúng ta cũng đã đến lúc nên có nhà của mình rồi. Niên kỷ lớn rồi, không được người ta thương nữa.”

Tô Dục cái gì cũng đều theo y, gật đầu, trầm nặng ân một tiếng, rồi ôm y lên lầu.

“Tử Trúc, ngươi biết rõ ta không có ý này. Nhà này không phải là của ba chúng ta sao, từ lúc nào lại phân riêng biệt rồi?” Hiên Viên Cẩm gấp lên, hẳn không sợ gì khác, chỉ sợ nam nhân này cuối cùng lại giày vò bản thân để trừng phạt hẳn.

“Vương gia, mấy năm nay Tử Trúc đích thật cũng có chút đặc ý quên mình rồi. Quên đi, con người luôn có thời kỳ tốt nhất, thời kỳ tốt nhất của Tử Trúc đã qua rồi, hiện tại không còn tươi mới nữa, vương gia

có thể không cần quan tâm suy nghĩ của Tử Trúc, cũng không cần lại nghe lời nói của Tử Trúc nữa, trước đây nói những điều đó vương gia cũng toàn bộ không cần đặt trong lòng nữa.” Lăng Ngạo co trong lòng Tô Dục tổ khổ với Hiên Viên Cẩm, đồng thời còn chế giễu bản thân.

Người a, thật là kỳ quái. Giày vò người khác không nói, mẹ nó lại làm cả bản thân khó chịu luôn.

“Tử Trúc, trước giờ ta chưa từng quên lời thề của chúng ta, ta cũng không hề cảm thấy người không tốt. Ta đi đến đó là do được mời, ta cũng không gọi ai bồi, lúc đó không phải người cũng thấy rồi sao?” Hiên Viên Cẩm vội giải thích.

“Tử Trúc thấy, Bùi Nhị gia đó vì lấy lòng vương gia, ngay cả khách của người khác điểm mà cũng giành, còn giành lý lẽ đương nhiên như thế, vương gia, ta nhắc nhở ngài một câu, ra uy hoành hành như thế không phải chuyện tốt, phải biết nghĩ cho mình,” Lăng Ngạo nói xong gầm lên với Tô Dục: “Tên gốc, ta buồn ngủ rồi, còn không lên lầu?”

Tô Dục ôm y bước lên lầu, Hiên Viên Cẩm mặt dày đi theo. Lăng Ngạo co trong lòng Tô Dục không thêm để ý tới hắn nữa, hừ, cho người không coi trọng lão tử, lão tử không phát uy, người coi ta là mèo bệnh. Hừ!

Lăng Ngạo được Tô Dục đặt lên giường, Lăng Ngạo bả ra bộ dáng mê chết người, nằm nghiêng, một tay vuốt cằm, một tay lại gác lên hông, tơ xanh tản mát, và cả ánh mắt khiến người ta mê mẩn, Hiên Viên Cẩm nuốt nước miếng, bước tới, dừng lại cách Tô Dục một bước.

Gia hỏa này hoàn toàn không cổ kỹ đúng sai, chỉ cần đề cập đến chuyện của bảo bối ca ca, toàn bộ đều lấy ca ca làm chủ, sủng ái Lăng Ngạo đến vô pháp vô thiên, tới mức không thể hình dung nữa. Cho nên, lúc này, hoàn toàn là hai đối một. Tô Dục có thể nói với hắn chuyện Lăng Ngạo rất tức giận, đã có thể biểu đạt sự thân thiết ở trình độ lớn nhất của hắn đối với người nhà.

Tuy nhỏ dãi với tư thế liêu nhân của Lăng Ngạo, nhưng lúc này không phải lúc thích hợp để suy nghĩ bậy bạ.

“Tên gốc, ta mệt rồi, tắm rửa a.” Lăng Ngạo ngáp một cái, Tô Dục không động, ngược lại Hiên Viên Cẩm đi phân phó người chuẩn bị nước.

“Tử Trúc, ta không hề ra oai làm càn, Bùi Đại không phải từng cứu qua ‘A Phúc’ của người sao, cho nên Bùi Nhị tới đòi nhân tình với ta. Vừa hay Bùi Nhị lại có chút hiểu biết về những con đường thổ phỉ hoành hành, nên ta muốn thông qua hắn dò thám hang ổ của thổ phỉ, vì vậy mới đáp ứng lời mời của hắn.” Hiên Viên Cẩm vội giải thích.

“Dục Nhi, ta đói rồi.” Lăng Ngạo liếc mắt nhìn bánh kem trên bàn, Tô Dục vội lấy qua, dứt y từng miếng, tên Hiên Viên Cẩm này biết hóa thân thành động vật họ khuyển, vẫy đuôi, rút trà mang tới.

Kỳ thật bản tính bị sủng thành hư của Lăng Ngạo không phải chỉ do mình Tô Dục tạo nên, Hiên Viên Cẩm cũng có không ít công lao. Cứ xem hiện tại hắn lắc đuôi về mặt lấy lòng đi, không sủng người ta ra tặc xấu này cũng lạ!

“Vương gia, ngài nên đi nghỉ ngơi đi, lời ngài nói ta đã nghe, cũng nhớ kỹ.” Lăng Ngạo ngáp một cái, sao nước còn chưa bùng lên, y buồn ngủ rồi. “Dục Nhi ta buồn ngủ rồi, lát nữa nước được đưa tới đừng quên tắm rửa cho ta.” Người ta trở người, ngủ trước, vấn đề sau đó toàn bộ giao cho nam nhân đứng cạnh giường cầm hộp bánh kia.

Hai nam nhân bên giường trừng mắt nhìn y suốt thời gian một nén nhang, xác định y đích thật đã ngủ, Tô Dục mới nhẹ nhàng kéo chăn, chỉ phủ đến thắt lưng y, Lăng Ngạo thích đắp chăn như thế, đặc biệt là trước khi chưa thoát y phục.

“Ngày mai lại nói với y đi, tối nay y không vui, uống hơi nhiều.” Tô Dục muốn khuyên Hiên Viên Cẩm đi.

“Các người sao lại tới đó?” Vừa đi ra ngoài, vừa thấp giọng hỏi.

“Y cảm thấy nhàm chán, nói chưa từng đi, muốn mở rộng nhân giới, ta đi cùng y.” Tô Dục đáp đơn giản, kỳ thật cho dù Lăng Ngạo đi một mình, nhiều lắm y cũng chỉ trêu ghẹo những nam hài đó một chút, tuyệt đối không làm ra chuyện gì quá phận, Lăng Ngạo là người rất có nguyên tắc.

“Người nói xem, sao chuyện này lại trùng hợp như thế, ta thật sự không có làm gì.” Hiên Viên Cẩm quay lại nhìn Lăng Ngạo đã ngủ, thở dài rồi ra ngoài.

Tô Dục tắm rửa cho Lăng Ngạo, sau đó ôm y cùng ngủ. Ngủ đến nửa đêm, Lăng Ngạo cọ cọ một chút rồi ngồi dậy.

“Sao vậy?” Tô Dục rất cảnh giác, y vừa động hần liền tỉnh.

“Thu dọn đồ đạc, chúng ta đi khỏi nhà.” Lăng Ngạo không dây dưa, nói tóm gọn trong vòng chín chữ. Tô Dục rất ít khi hỏi y tại sao, lúc này cũng không hỏi, chỉ cần là quyết định của y, hần biết y không rời khỏi hần, hần toàn bộ nghe Lăng Ngạo.

Bất kể là yêu cầu không hợp lý thế nào, hoặc tùy tiện thế nào. Chỉ cần Lăng Ngạo cao hứng là được, hần không bận tâm là đúng hay sai. Sủng ái thành thế này, Lăng Ngạo nếu còn không trở nên tùy tiện, thì chính là kẻ ngốc trời sinh không biết tùy tiện và bá đạo.

“Được.” Động tác của Tô Dục rất nhẹ, họ ở lầu ba, Hiên Viên Cẩm ở lầu một, cách một tầng giữa, trên cơ bản nghe không được động tĩnh trong phòng này. Càng huống hồ, Tô Dục đặc biệt cẩn thận, động tác nhẹ không cho ai nghe thấy.

Ngân phiếu nhất định không ít, mấy năm nay y cũng mua nhiều gia sản, cho nên, cũng không phải không nhà để về. Lăng Ngạo nghĩ nghĩ, bảo Tô Dục về phòng mình lấy hộp gỗ y trân quý. Bên trong có đủ loại khế đất, còn có dao phẫu thuật.

Lục tìm tất cả những gì muốn mang theo, Lăng Ngạo cọ vào người Tô Dục: “Dục Nhi, người có thể mang ta đi không?”

“Có thể.” Tô Dục chưa bao giờ cự tuyệt y, chưa từng.

Cho nên, Lăng Ngạo và Tô Dục bỏ nhà đi. Trong mắt Hiên Viên Cẩm là thiên địa sụp đổ, hai người này bỏ nhà ra đi, bỏ mặc hần một mình.

Bảo bối nuôi mấy năm nay cuối cùng bị người ta dụ đi, không khác gì đào rỗng tâm can hần, thiếu cái nào hần cũng không sống nổi.

72. Chương 72: Pn 3

Cuộc sống hòa thuận hoàn mỹ

Lăng Ngạo mang đệ đệ của mình bỏ nhà đi, Cẩm vương phủ liền bị âm khí bao trùm, tất cả hạ nhân đều thấy vẻ mặt không tia sáng của vương gia, ai nấy đều cẩn thận vô cùng, quả là đáng sợ, ai cũng lo ngại rủi không cẩn thận sẽ trở thành chỗ trút giận của vương gia.

Hạ nhân trong vương phủ ai nấy đều trông mong Tô đại công tử mau chóng trở về, y về rồi, vương gia nhất định sẽ xua tan mây đen, sau đó cả vương phủ này lập tức sẽ chìm trong không khí vui vẻ.

Kết quả, Tô đại công tử không trở về. Hoàng đế lại dẫn nam hậu của hần tới. “Gọi Tử Trúc nhà ngươi ra đây, trăm đến thì dù sao cũng phải hành lễ chứ.” Hoàng đế sớm đã nghe chuyện Lăng Ngạo không ở trong phủ, thật vui a, cuối cùng cũng có cơ hội nhìn được vẻ mặt thú vị rầu khổ của Hiên Viên Cẩm.

“Tử Trúc không___” Hiên Viên Cẩm còn chưa nói xong, một hạ nhân đã lao vào, kêu trời kêu đất, “Vương gia, không tốt rồi! ‘A Phúc’ không thấy nữa!”

‘A Phúc’ là bảo bối Tô đại công tử quý trọng, Tô đại công tử không ăn cơm sẽ lệnh người đem đi dứt ‘A Phúc’, có thể thấy ‘A Phúc’ không thấy nữa, thì là chuyện vô cùng vô cùng đáng sợ. Tô đại thiếu gia về nhất định sẽ tức giận hỏa thiêu vương phủ này.

“Sao có thể ? ‘A Phúc’ sáng nay không phải còn đó sao?” Hiên Viên Cẩm cũng cảm thấy như bị người ta đánh, đầu óc đau đớn từng cơn.

“Đúng a, nhưng vừa rồi không thấy nữa. Đã tìm khắp nơi rồi, ngay cả chậu cơm của ‘A Phúc’ cũng không còn nữa, ngài nói xem trộm nào mà ngay cả chậu cơm cũng trộm đi.” Hạ nhân rầu rĩ, giật giật hai mí mắt vốn đã không đẹp, trông quả là thảm thiết.

“Chậu cơm cũng không còn? Nhất định là Tử Trúc mang ‘A Phúc’ đi rồi, các người nhanh tìm kiếm khắp nơi, bọn họ chưa thể đi xa. Mang hết đồ ăn mà bình thường ‘A Phúc’ thích ra đây, mũi ‘A Phúc’ rất nhạy, nói không chừng sẽ bị mùi thơm dụ ra. Ai có thể tìm được Tô đại công tử và ‘A Phúc’ sẽ có thưởng!” Hiên Viên Cẩm phân phó xong mới nhớ tới bên cạnh còn có một hoàng thượng đến xem náo nhiệt.

“Hoàng thượng, vi thần thất lễ rồi. Thật sự là trong nhà có chút chuyện, để ngài cười rồi.” Hiên Viên Cẩm vẻ mặt lo lắng, ngay cả lời nói khách khí cũng nói rất miễn cưỡng.

“Không ngại.” Hoàng thượng kéo tay tiểu bảo bối của mình ngồi đó nhàn tản uống trà. “Người vội thì đi đi.”

“Hoàng Đức, có phải Tử Trúc bỏ nhà đi rồi?” Thập Tam mấy năm nay vẫn ở trong tình trạng ngây thơ khả ái, có gì nói đó, cũng bất kể người nào đó nghe thấy mấy chữ bỏ nhà đi thì gương mặt liền đen thui.

“Đúng a, Tử Trúc bỏ nhà rồi, còn mang theo một con sơn miêu. Trong mắt Tử Trúc, miêu này so với người nào đó còn quan trọng hơn nhiều a. Ngay cả bỏ nhà cũng không quên trộm miêu theo.” Hoàng Phủ Hoàng Đức cảm thấy khi nói mấy câu nói mát này, tâm lý rất thoải mái, coi như đã đòi lại những thua thiệt do Tử Trúc gây ra mấy năm nay.

“Miêu đó của y dễ coi không, ta cũng muốn nuôi một con.” Trong mắt Thập Tam, thứ mà Lăng Ngạo nuôi chính là đồ tốt, hơn nữa Lăng Ngạo biết rất nhiều chuyện, đặc biệt là chuyện sống chung giữa hai người, từ khi nhóc làm theo phương pháp y dạy, quả nhiên cảm thấy nhẹ nhàng rất nhiều.

“Trong cung có rất nhiều trân cầm dị thú, người muốn nuôi con nào cũng được. Chỉ là con đó là tiểu súc sinh, không thể chiếm hết tâm tư của người, nếu không ta sẽ lột da rút máu nó.” Hoàng thượng hiển lộ nam quyền của mình cho Hiên Viên Cẩm xem, chỉ là lúc này Hiên Viên Cẩm căn bản không có tâm tư nghe bọn họ nói gì, trong đầu chỉ nghĩ Lăng Ngạo sẽ chạy đi đâu.

“Vương gia, không tốt rồi, trù phòng cũng bị trộm rồi. Lương thực mấy ngày nay của ‘A Phúc’ bị trộm rồi!” Có hạ nhân vội vàng lên bẩm cáo.

Ha ha ha... Hoàng Phủ Hoàng Đức vui sướng, khi bà xã ta chạy về nhà mẹ đẻ thì người và Tử Trúc nhà người lại ân ái như thế, ngọt ngào như thế. Lần này biết cái gì gọi là khổ sở chưa?

Hoàng Phủ Hoàng Đức cảm thấy chuyện này hẳn đi thật sự không uống phí, không ngờ lại chính mắt được xem chuyện thú vị thế này. Hiên Viên Cẩm vẻ mặt hắc tuyến, Lăng Ngạo ngay cả đồ ăn cho miêu cũng lấy đi, nhưng lại không chịu mang hẳn theo, hẳn có thể không tức giận sao.

“Tô Tử Trúc, tốt nhất người đừng để ta tìm được người, nếu không ta sẽ lột sạch người trói trên giường, xem người còn dám chạy không!” Hiên Viên Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi thảm máng.

“Người đâu, đóng cửa thành cho ta!” Địa giới này là của hắn, hắn nói đóng cửa là đóng cửa. Hai nam nhân ôm theo một con sơn miêu to lớn vô cùng, muốn ra cũng không dễ dàng như thế. Hơn nữa từ hai lần trộm gần nhau thế này có thể thấy, hai người căn bản chưa đi xa.

Người bên ngoài nghe được lệnh của vương gia, liền thông truyền đi, sĩ binh canh cổng thành lập tức đóng cổng. Cho dù hai người đó có chấp cánh cũng bay không thoát. Đương nhiên, hai người căn bản cũng không có dự định phải ra ngoài.

Lăng Ngạo có biện pháp, hai người giả trang, sơn miêu bỏ vào gùi, hai người đường hoàng đi ở trợ. Lăng Ngạo có bao giờ để bản thân chịu thiệt, ngày ngày ăn ngon ngủ ngon, cầm thịt bò đặc chế của ‘A Phúc’ lấy từ vương phủ, dứt từng miếng từng miếng cho ‘A Phúc’ ăn.

“Súc sinh này nuôi lâu rồi thật sự sẽ hiểu tính người, ‘A Phúc’ trước giờ chưa từng cắn tay ta.” Lăng Ngạo nghiêng người tựa vào lòng Tô Dục, bên chân là hộp đựng thức ăn của ‘A Phúc’.

“Ân.” Tô Dục vốn không nhiều lời, chỉ cử động thân thể để Lăng Ngạo dựa vào được thoải mái hơn.

Mấy ngày nay đều không tìm được người, vương gia vừa gấp vừa giận, “Nuôi súc sinh còn biết nhớ chủ nhân, nuôi người thế nhưng lại không có lương tâm như thế.” Hiên Viên Cẩm gấp tới mức nói không lựa lời. Vừa nghĩ tới những gì mình bỏ ra mấy năm nay, người đó chỉ cần nhớ một chút, cũng không tới mức bỏ hắt lại ở nhà. Càng huống hồ lúc này lại có kẻ đến xem kịch. Y thật sự là đem mười tám đời tổ tông của Hiên Viên Cẩm hắt làm mất mặt sạch.

“Chuyện gì cũng có nguyên do. Chắc y không phải loại người tùy tiện bỏ nhà đi chứ?” Hoàng thượng uống rượu Hiên Viên Cẩm lệnh người chuẩn bị, vừa nói móc hắt vài câu.

“Nói ra, thật sự...” Hiên Viên Cẩm đem chuyện mình bị người ta mời tới kỹ viện đại khái nói qua một lượt, Hoàng Phủ Hoảng Đức vừa nghe thế, không ngờ lại dựng ngón cái lên: “Người thật bản lĩnh, không ngờ dám đi dạo kỹ viện.” Hoàng Phủ Hoảng Đức thật sự bội phục Hiên Viên Cẩm, người của hắt vốn là một con hổ cái, vậy mà hắt còn dám làm thế.

“Ta không dạo kỹ viện, người cũng biết, tâm tư của ta đối với y, cho dù có cho ta bao nhiêu mỹ nhân ta cũng không đổi. Huống hồ người trong loại nơi như kỹ viện đó.” Hiên Viên Cẩm lại nhớ tới người mà Lăng Ngạo bức hắt chuộc về, người đó ngày ngày giấu mình trong phòng, trừ đi mao xí, thật sự là đến cửa lớn cũng không bước ra một bước. Hắt muốn tìm người để trút giận cũng không tìm thấy có.

“Ta nói này, người cũng đừng tìm người. Những lão gia hỏa đó một năm tìm cả trăm có để đưa bao nhiêu mỹ nam mỹ nữ tới chỗ ta. Ta cho người tùy tiện chọn, chọn trúng đều cho người.” Hoàng Phủ Hoảng Đức vẻ mặt xấu xa, giống như sự mâu thuẫn của nhà người ta chưa đủ sâu.

“Ta không dám cần, lần trước người ban cho ta. Y âm dương quái khí mất một trận, nếu giờ có người mới vào phủ, sợ là ngay cả ta cũng bị chán ghét.” Hiên Viên Cẩm có lúc cũng cảm thấy quái, khi đã nhận định rồi, thì trong mắt không còn dung chứa được bất cứ ai.

“Ha ha ~” Hoàng Phủ Hoảng Đức cũng đang phiền lòng về những mỹ nam mỹ nữ đó, bản thân hắt không đụng tới, bỏ ở trong cung lại tốn lương thực, còn phải ban y phục trang sức. Phiền phức a

~ “Hoàng thượng, Ngải thiếu gia không thấy nữa!” Ngải thiếu gia là chỉ Thập Tam, Ngải và ‘Ái’ đọc cùng âm, kỳ thật hoàng đế cũng đủ dung tục lại thêm buồn nôn. Hạ nhân vừa phát hiện người trong lòng, tâm can bảo bối của hoàng thượng không còn trong phủ lập tức chạy tới hồi báo.

“Sao có thể?” Hoàng Phủ Hoảng Đức lập tức tái mặt, tiếp đó liền đen mặt. Mục quang đó có thể gọi là hung thần ác sát, cho dù diêm vương đến cũng bị dọa run rẩy.

“Đừng hoảng. Có phải là ra ngoài dạo chơi không?” Hiên Viên Cẩm không muốn tiểu tổ tông đó xảy ra chuyện ở nơi của mình, nếu không cả vương phủ sẽ chịu đủ.

“Không thể nào!” Hoàng Phủ Hoảng Đức và tâm can bảo bối của hắt đã có ước pháp tam chương. Nếu Thập Tam xuất môn nhất định phải đi cùng với hắt, nếu không phải tự cầm cửa mười ba ngày. Thập Tam đương nhiên sẽ không phải không nghe lời, tuy không phải đánh không lại nam nhân của mình, nhưng ai bảo nhóc là bảo bối ngoan.

“Nhanh đi tìm đi.” Sắc mặt Hiên Viên Cẩm vốn đã đen, hiện tại càng đen. Vương phủ vốn đã bao trùm mây đen, hiện tại mây đen đã sụp xuống tới xà ngang, vừa ngẩng đầu, ôi đen kịt đen kịt.

“Sẽ không phải bị dụ đi rồi chứ?” Hoàng Phủ Hoảng Đức có một dự cảm bất hảo, hy vọng không phải.

Gương mặt vốn đã không có tia sáng của Hiên Viên Cẩm càng thêm âm trầm.

“Tử Trúc, ‘A Phúc’ của người lớn lên thật hung.” Ngải thiếu gia hiện tại đã có họ riêng, chu miệng nhỏ, vẻ mặt sợ hãi trông nhìn động vật họ miêu thể hình lớn đuôi ngắn.

“Kỳ thật cũng được, chính là trên người người có vị đạo mà nó không thích.” Lăng Ngạo từng lấy đồ hoàng đế dùng qua cho ‘A Phúc’ ngủ, cũng sắc lệnh nói cho ‘A Phúc’ biết vị đạo này là kẻ địch.

“Ta ngày nào cũng tắm rửa, ta không hôi, không tin người ngủ thử đi.” Thập Tam hứ trái hứ phải, bản thân thật sự không hôi mà.

“Là người ôm người hôn.” Lăng Ngạo kéo Thập Tam lại nói với ‘A Phúc’: “Đây là bằng hữu, mục quang phải nhu hòa. Ngoan, lát nữa cho người ăn thịt thỏ.” Sờ sờ đầu ‘A Phúc’, lại gãi gãi cằm ‘A Phúc’, ‘A Phúc’ hít mất hưởng thụ, không còn dùng mục quang nhìn kẻ địch nhìn Thập Tam nữa.

“Ta cũng muốn nuôi một con, Hoàng Đức nói, ta nuôi con nào cũng được.” Thập Tam vẽ mặt ước ao, giống như tiểu động vật nhóc nuôi cũng giống ‘A Phúc’ của Lăng Ngạo.

“Người ra đây, nam nhân nhà người không biết, liệu có tìm nam nhân nhà ta gây phiền toái không?” Lăng Ngạo tuy bỏ nhà đi, nhưng y không nói là không về, nam nhân của mình cũng không nói là không cần. Chỉ là tạm thời trừng trị nho nhỏ một chút thôi, y không muốn về rồi còn phải an ủi nam nhân nhà mình.

“Chắc sẽ không đi?” Thập Tam cũng không khẳng định, nam nhân nhà nhóc là kiểu bạo quân kinh điển, vạn nhất chém cả vương phủ thì thật không tốt.

“Người mau về nhà đi, khi về mua chút đồ ăn vặt bán hai bên đường về cho nam nhân của người nếm.” Lăng Ngạo bảo Thập Tam trở về, nam nhân nhà nhóc bị luyến đồng, rời khỏi nhóc một lúc liền đòi sống đòi chết.

“Được.” Thập Tam vẫn rất không nỡ, dù sao đã lâu chưa gặp Lăng Ngạo.

“Không lâu nữa, ta sẽ tiến cung gặp người, bảo nam nhân của người chuẩn bị đồ ngon. Chuyện hôm nay người xem như chưa từng thấy gì đó.” Lăng Ngạo vỗ vai Thập Tam, Thập Tam không nỡ, y lại hôn nhẹ lên trán nhóc, vừa dỗ vừa khuyên tiễn Thập Tam tổ tông đi.

“Nó sẽ bán đứng chúng ta.” Tô Dục thập phần khẳng định nói.

“Thay y phục, chúng ta đổi nơi ở.” Nơi này không thể ở nữa, Thập Tam không có tâm kế, nhất định chưa được ba câu đã bị bọn họ hỏi ra hành tung.

“Được.” Hai người đổi y phục, Lăng Ngạo đổi lên một thân nữ trang, vốn đã hơi hao gầy, cho nên trừ hơi cao một chút, cũng không phát giác có gì kỳ quặc.

Hai người đổi nơi ở. Thập Tam mua chút quà vặt bên đường cầm về dỗ nam nhân, nam nhân nhà nhóc thấy nhóc, vui mừng hơn hử, nhưng vẫn mang theo chút tức giận, dưới sự nghiêm lệ chấp vấn của nam nhân nhà mình, nhóc bộc bạch hết sạch. Nhóc buồn nhìn không được lén chạy ra ngoài, sau đó trong lúc vô ý thấy được hai người bỏ nhà đi kia.

Hiên Viên Cẩm lập tức kích động, ít nhất có thể thu nhỏ phạm vi tìm người đến những khách *** trong thành. Vương gia muốn tìm một người, là chuyện chỉ cần nói một câu.

Tất cả khách ***, đối tượng trọng điểm điều tra là hai nam nhân và một đại miêu. Mà Hiên Viên Cẩm không ngờ được Lăng Ngạo thể nhưng lại giả thành nữ nhân, ngày ngày đi dạo trước mắt người mà hẩn phái đi tìm.

Không chút thu hoạch, một chút hy vọng và dấu chí của Hiên Viên Cẩm lại bị mài mòn, người đã ở biên giới tan vỡ và điên cuồng.

“Hẩn gầy rồi.” Lăng Ngạo ngồi trong nhĩ gian uống trà, đây là nơi Hiên Viên Cẩm thường đến nghe thuyết thư, gian này cách gian Hiên Viên Cẩm thường ngồi rất gần, có thể thấy được gương mặt gầy đi của Hiên Viên Cẩm.

“Ân.” Tô Dục gật đầu, tinh thần Hiên Viên Cẩm rất kém, ngồi ở đó, nhưng lại xuất thần, mục quang trống trải vô cùng.

“Có phải ta có chút quá phận không?” Bỏ nhà đi đã được một tháng, một tháng này y cũng ngày ngày nhớ Hiên Viên Cẩm, hiện tại thấy Hiên Viên Cẩm như thế, y cũng đau lòng.

“Không có.” Trong mắt Tô Dục Lăng Ngạo không làm gì không hợp lý, sủng ái một người, đến mức độ này, cũng thật sự là cảnh giới tối cao.

“Ta nhớ hẩn rồi.” Lăng Ngạo nhìn dáng nghiêng của Hiên Viên Cẩm, tiêu điều khổ sở như thế, lòng y cũng đau như bị cứa.

“Vậy thì trở về thôi.” Kỳ thật thời gian này hần và Lăng Ngạo tuy ở bên ngoài, nhưng Lăng Ngạo luôn nhớ Hiên Viên Cẩm, nên không hề vui. Hần cũng cảm thấy được, dù sao Hiên Viên Cẩm nhất định là vì chuyện này là hối hận sâu sắc, sau này sẽ không tái phạm nữa.

Hai người về khách ***, đổi về y phục trước kia. Nơi càng tối càng náo nhiệt, bọn họ lại vào cửa lần nữa.

Tú bà thấy gương mặt tuần mỹ không thể diễn tả của Lăng Ngạo liền cười xu nịnh: “Vị gia này, ngài cần dạng thể nào, ta sẽ gọi cho ngài.”

“Ta chỉ đến xem náo nhiệt thôi.” Xua tú bà đi, hôm nay là ngày thanh quan khai bao, cho nên rất náo nhiệt. Y chính là đến để xem những biểu diễn này, sau đó...

Lăng Ngạo đặc ý chọn đại thính, y ngồi ở đó, trong mắt có chút phiến muộn, mang theo chút ưu sầu, thần tình này khiến người ta thương tiếc nhất.

Rất nhiều mục quang của khách nhân đặt lên người y, y một thân bạch y càng tôn thêm vẻ tuần mỹ. “Xem ra ta còn chưa già.” Lăng Ngạo tiếp nhận đủ loại mục quang, nhẹ than một tiếng.

“Người không già.” Tô Dục một tay cầm ly rượu một tay vuốt những sợi tóc bị rối của y.

Lăng Ngạo mỉm cười một cái, biểu diễn bắt đầu rồi, y nhìn mấy hài tử mười lăm mười sáu đang biểu diễn, phía sau loại biểu diễn tài nghệ này là bao nhiêu khổ nhục, nhưng lại không có cơ hội thành tài tử, cuối cùng cũng không thoát được một chữ kỹ.

Uống rượu xong, hai người rời đi. Y vừa đi, liền có rất nhiều người đến hỏi thăm tú bà. “Những vị gia này, các người tốt nhất đừng có chủ ý gì với người đó, đó là người mà vương gia nhìn trúng.” Lão tú bà vì nhắc tới vương gia, cho nên, nơi này của hần hiển nhiên cao hơn những nơi khác một bậc, hơn nữa người của vương gia tới lần này, nói không chừng một ngày nào đó còn có cơ hội gặp người đó nữa. Lão tú bà vì Lăng Ngạo mà kiếm được không ít ngân lượng.

Chỉ là ngày hôm sau chưa đợi Lăng Ngạo kịp trở về đã bị người bắt đi.

“Tử Trúc, người thật to gan.” Tuy là đang trách mắng, nhưng thanh âm của hần lại rất vô lực.

“Vậy thì thế nào? Người tới được, ta không tới được sao?” Lăng Ngạo tuyệt đối không thừa nhận bản thân cố ý ra ngoài huênh hoang là vì để hần tìm được mình.

Dù sao thì y cũng không tiện tự mình trở về, cho nên, y dùng phương pháp này. Hiên Viên Cẩm tới, thật tốt.

Lăng Ngạo bị Hiên Viên Cẩm mang về vương phủ, người bị ném lên giường, hần giống như con lang đói đã rất lâu không được ăn thịt, lập tức nhào lên.

Lăng Ngạo đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị hần tàn phá, nhưng không ngờ Hiên Viên Cẩm chỉ nằm sấp trên người y khóc. Lớn thế này rồi, thật mất mặt mà.

Vuốt lưng Hiên Viên Cẩm, từng chút từng chút. “Đừng khóc, lớn như vậy còn khóc cái gì.” Lăng Ngạo an ủi hần.

“Không phải ta đã bị người bắt về rồi sao.”

“Đừng rời khỏi ta nữa, ta cái gì cũng đều đáp ứng người.” Mấy ngày nay Hiên Viên Cẩm thật sự không tốt. Đến mức ăn uống không vào, người ốm đi rất nhiều. Khi đề lên người y cũng cảm thấy cần xương, thật đau lòng.

“Được.” Lăng Ngạo mỉm cười cọ cọ mặt mình vào cổ Hiên Viên Cẩm. “Ngủ đi, ta không đi.” Mí mắt Hiên Viên Cẩm rất nặng, hần ôm y vào lòng, hôn lên trán y, Hiên Viên Cẩm cố chấp không chịu nhắm mắt. “Người định mở mắt mà ngủ sao?”

“Ta rất muốn người.” Hiên Viên Cẩm có chút ủy khuất, thời gian này hần không những phải chịu đựng khó chịu khi y không ở bên cạnh, mà ngoài ra còn phải chịu đựng sự bối rối của hoàng đế, còn phải ngày ngày thấy người ta khinh khạo ta ta. Hần rất khó chịu.

“Muốn làm thì làm đi, ta cũng muốn người.” Lăng Ngạo đẩy hẳn ra, thoát y phục của hắn, Hiên Viên Cẩm có chút run rẩy, chẳng qua rất nhanh lại giống như ác lang chồm tới, y phục bị đối đãi hết sức thô bạo. Xoẹt một tiếng bị xé nát ném xuống đất, Hiên Viên Cẩm ép lên người y, tay mò mẫm khắp nơi, đơn giản bôi trơn lên thứ đó của hắn chen và tiểu cục hoa của Lăng Ngạo rồi đỉnh thẳng vào.

Lăng Ngạo không nhắc nhở hắn làm tiền hí chưa đủ, tâm tình của Hiên Viên Cẩm có thể tha thứ, lần này cứ cho hắn muốn làm gì thì làm đi. Đau đớn từ hạ thân ập tới, truyền thẳng tới tứ chi bách cốt, ngón tay đâm vào da thịt trên vai Hiên Viên Cẩm, thở dốc thật mạnh để thả lỏng bản thân.

Lúc này Hiên Viên Cẩm giống như bó đuốc, cháy sáng bừng bừng, sắp thiêu rụi y. “Cứ đốt lên ngọn lửa trong thân thể ta, để ta vĩnh viễn ghi nhớ, sẽ không bao giờ quên. Sự nóng bỏng khắc cốt ghi tâm.”

Lời của Lăng Ngạo cảm động Hiên Viên Cẩm sâu sắc, hắn ôm y nỗ lực đỉnh tiến, sau đó rút ra rồi lại dùng lực đỉnh tiến, hẳn là lửa, thiêu đốt hai người trong cuộc hoan ái này.

Từ tiếng rên rỉ ban đầu sau đó thành tiếng thét chói tai, Lăng Ngạo không chút che giấu cảm giác của mình. Hiên Viên Cẩm mất thăng bằng, dịch thể nóng bỏng trượt xuống, Lăng Ngạo muốn ai ủi hắn, nhưng khi mở miệng ra lại là: “Khóc cái gì mà khóc, lão tử không phải đã trở về cho người thao rồi sao? Cho người thao, người còn khóc, lão tử bị thao còn chưa khóc này!”

Máng xong, ho mấy tiếng khàn cả giọng. Động động cánh tay vẫn còn khí lực. “Đi, lấy nước cho lão tử.”

Hiên Viên Cẩm rút ra khỏi thân thể Lăng Ngạo, xuống giường rót nước. Lăng Ngạo uống một ly nước, lúc này mới hòa hoãn khí. Hậu diện rất đau, nhưng y lại không muốn trách mắng hắn, đây là chứng minh cho sự mong nhớ của hai người cho nhau.

“Ngủ đi. Ngày mai lão tử lại trút giận với người sau, cái đồ không cốt khí này, Hoàng Phủ Hoảng Đức thế nhưng dám bôi móc nam nhân của ta, nam nhân của ta chỉ có ta mới có thể bôi móc.” Nằm trong vòng tay Hiên Viên Cẩm, Lăng Ngạo quên luôn cả việc bảo Hiên Viên Cẩm tắm cho y.

Kết quả hôm sau y còn chưa có cơ hội đi báo thù, đã chạy tới mao xỉ liên tục. Đúng là vết thương đã thành sẹo liền quên đau, sao y có thể quên thân thể tệ hại của Tử Trúc này chứ.

Khi y trở về Hoàng Phủ Hoảng Đức đã mang Ngải thiếu gia nhà hắn hồi cung, náo nhiệt xem đủ rồi, cũng nên đến lúc trở về.

Lăng Ngạo chưa báo thù, nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên: “Lão tử muốn nhập cung!”

Bôi móc nam nhân của lão tử, ta cho người không ôm được nam nhân của người! Hoàng Phủ Hoảng Đức rung mình thật mạnh, dự cảm không tốt, thôi không về hoàng cung, mang tiểu tâm can của hắn đi thị sát dân tình thôi, sẵn tiện du sơn ngoạn thủy.

73. Chương 73: Pn 4

Bảo bối nhi, lần đầu gặp gỡ.

Trên ‘Duy Linh Sơn’ có hai người ở, một lão đầu tử, một tiểu hài nhi.

Lão đầu tử vừa là sư phụ vừa là cha lại thêm bảo mẫu, lão đầu tử cũng không đặt cho hài tử một cái tên, ngày ngày cứ gọi tiểu đào khí, tiểu phôi đàn. Cuối cùng vào năm tiểu hài tử mười ba tuổi, khi tiểu phôi đàn không biết đã dùng N phương pháp lần thứ N muốn đốt râu lão đầu tử. Cuối cùng lão đầu tử chịu không nổi nữa, “Tiểu phôi đàn a, người cũng mười ba rồi, nên xuống núi mài giũa kinh nghiệm một chút. Ở đây sư phụ có một vài thứ cho người, người cầm theo xuống núi đi, ba năm sau cảm thấy bản thân đã mài giũa tốt rồi thì quay về.

Tiểu phôi đàn đang bê rượu xuống xe nghe thế, lập tức vui mừng. “Sư phụ, như vậy có phải không tính là lén lút chạy trốn đúng không?”

“Không tính, là sư phụ bảo người đi.” Lão đầu tử sờ chiếc cằm không có râu của mình, lòng đang nghĩ, tiểu mâm họa này lưu lại bên cạnh, nói không chừng ngay cả mấy sợi tóc trên đầu lão cũng bị nó đốt sạch. Vẫn nên xua nó đi hãm hại người khác thôi, dù sao bản lĩnh của tiểu đồ đệ nhà lão lão biết rõ, không thể chịu thiệt đâu.

“Sư phụ, ta phải đi rồi, ai sẽ mua rượu cho ngài?” Tiểu phôi dẫn nhất thời sụ mặt, đáng thương hỏi lão đầu nhi. Lão đầu thở dài, nếu không phải người đốt râu của ta, ta có đến mức không thể xuống núi sao?

“Đi đi, người cũng phải trưởng thành.” Dáng vẻ bi thống không nỡ, lão đầu tử lại trầm nghĩ: Nhanh đi đi, tiểu tổ tông, bên ngoài nhiều người, người cứ mặc sức giày vò, đừng hại lão đầu tử ta nữa. Sư phụ niên kỷ lớn rồi, không chịu nổi nữa đâu.

“Sư phụ ~” Tiểu phôi dẫn ôm sư phụ, rõ ràng trong mắt là thần tình hưng phấn phát quang, nhưng lại giả vờ luyến tiếc không nỡ, khó thể phân lìa. Lão đầu tử và tiểu hài nhi hai người lại sư đồ tình thâm thêm một lúc, cuối cùng dưới ánh mắt kỳ vọng của lão đầu, tiểu phôi dẫn được tiễn xuống núi.

Tiểu phôi dẫn không cưỡi ngựa, cho nên, nhóc cười một con báo, con báo này là nhóc nuôi từ nhỏ đến lớn, rất có linh tính, bước chân cũng không chậm như ngựa, đặc biệt là sau khi vào trong thôn, nhận được ánh mắt kính ngưỡng và ngưỡng mộ của người khác, thật tự hào a.

“Nhục Nhục, bọn họ nhìn chúng ta kìa.” Tiểu phôi dẫn cười trên lưng báo, ôm chặt cổ báo, con báo nhìn cũng không thêm nhìn đến sự sợ hãi trong mắt đám người kia, cứ thoải mái chạy thật nhanh. Nhục Nhục chính là tên của con báo, vô cùng không có sáng tạo. Vì con báo thích ăn thịt, nên gọi đơn giản thành như vậy luôn.

Không bao lâu đã ra khỏi thôn, khi đi qua một cánh rừng, bọn họ dừng lại. Con báo dù sao cũng là động vật, hơn nữa ở trên núi đã lâu, không thích tiếp xúc với con người. Đương nhiên ngoại trừ tiểu phôi dẫn ra.

Nam hài cầm ra loại thịt con báo thích ăn, con báo ăn xong thì đi đến con khe nhỏ uống nước. Nam hài ngồi dưới gốc cây, trong đầu trống rỗng, nhất thời không biết nên đi đâu.

Trước đây lão đầu tử luôn quần nhóc, nhóc thường xuyên chạy ra ngoài. Hiện tại để nhóc đi rồi, nhóc lại không biết nên đi đâu.

Nhục Nhục uống nước xong, nhàn nhã tản bộ trong rừng, đang tản bộ, lỡ tai chột dựng lên, lông cũng xù lên.

“Nhục Nhục, sao vậy?” Nam hài phát hiện con báo bất thường, vội chạy tới an ủi sủng vật của mình.

Nhục Nhục không biết nói chuyện, nhưng từ ánh mắt của nó để lộ ra một cổ sát khí và phòng bị. “Không sợ không sợ, dẫn dẫn bảo vệ người nga.”

Nam hài vuốt lông con báo, nhìn xung quanh. “Nhục Nhục, chúng ta nên đi thôi, nơi này không tốt.” Nam hài nhảy lên lưng báo, vỗ đầu báo, chuẩn bị chỉ huy con báo rời khỏi đây.

Ngạc nổi con báo thể nhưng lại không chịu nghe lời, không muốn chạy ra, mà đột nhiên chạy vào thật sâu trong khu rừng. “Nhục Nhục, nơi đó không tốt, chúng ta đừng đi.”

Phải nói giữa động vật có một loại cảm ứng mà nhân loại không thể nào hiểu được. Nơi Nhục Nhục dừng lại, có một cạm bẫy. Nam hài không cần phải tỉ mỉ kiểm tra đã tìm được một con báo con đang bị vướng bẫy.

Cứu con báo con xong, vuốt lại lông cho nó. Nhục Nhục không nỡ bỏ lại mình báo con, nam hài chỉ có thể cùng Nhục Nhục vào ở trong rừng.

Trong thời gian này, nam hài trước sau lại cứu được rất nhiều động vật, sau đó cuối cùng có một ngày, nhóc và những động vật này bị bao vây.

“Hồi bẩm thái tử, chính là người này phá hoại các bẫy săn của chúng ta.” Một tên nam nhân đầy râu cáo trạng cứ như một cô vợ nhỏ với nam nhân anh tuấn ngồi trên ngựa, bị nam hài hung hăng khinh bỉ.

“Người là ai? Tại sao phá hoại bấy sẵn của chúng ta?” Nam nhân khẽ híp mắt, đánh giá tiểu nam hài này từ trên xuống dưới, gương mặt trắng nõn giống như ngọc dương chi thượng đẳng, hai con mắt to đen lóng lánh, cái mũi nhỏ rất tuấn, cái miệng nhỏ hồng nhuận niết vào nhau, thể hiện sự bướng bỉnh của nhóc.

“Tại sao ta phải trả lời người?” Nam hài nhảy lên lưng con báo, sờ đầu báo. “Nhục Nhục, chúng ta đi thôi, người ở đây không thân thiện.” Lời của nam hài không có một chút ý chế nhạo nào, chỉ bình tĩnh biểu đạt suy nghĩ của nhóc.

“Chúng ta kết làm bằng hữu thế nào?” Nam nhân anh tuấn trên ngựa vội mở miệng giữ người kia lại.

“Nhục Nhục, hần nói muốn kết làm bằng hữu cùng người, người không thể kết bằng hữu với hần a, nếu không ta sẽ không thích người nữa.” Nam hài ôm cổ con báo, con báo bị ôm khá chặt, bất mãn lắc đầu.

“Dô, Nhục Nhục nói không muốn làm bằng hữu với người.” Trong mắt nam hài nhi không có một chút ý chế cười nào. Không thể không khiến nam nhân anh tuấn cao cao tại thượng thề lưỡi, dạng người nào giáo dục ra hài tử thế này a? Quả thật là không có mắt!

Nam nhân nhìn nam hài nhi cười báo đi rồi, trước khi đi còn vẫy tay tạm biệt với đám động vật được nhóc giải cứu. Khỏe miệng nam nhân khẽ cong lên, mỉm cười.

Người này, thật thú vị. Đơn thuần như một tờ giấy trắng, rất thú vị.

Ra hiệu thủ hạ đi theo, nam nhân có khí chất vương giả, lúc này mới kéo cung bắt đầu săn bắt, vì gặp được tiểu nhân nhi kia, cho nên tâm tình của chủ tử đặc biệt tốt, các hạ nhân cũng theo đó cao hứng.

Nam hài suốt đường đi đi ngừng ngừng, đối với người theo dõi sau lưng mình hoàn toàn không phát giác, ngược lại con báo lại phát giác được, khi đi ngang nơi náo nhiệt, con báo lao vút đi, cho dù người sau lưng có dẫn người dẫn ngựa thề lưỡi đuổi theo cũng không kịp.

Người mất rồi, kẻ trở về phục mệnh nhún vai rũ đầu. “Được rồi, chuyện này không thể trách người, cước bộ của con báo đó các người không thể đuổi kịp.” Thái tử gia thở dài, hy vọng lại được tương ngộ mỹ nhân, chứ đừng vĩnh viễn không gặp lại như vậy.

Từng thấy qua cười ngựa dạo chơi, ngồi kiệu dạo chơi, nhưng có ai từng thấy qua cười báo dạo chơi. Tiểu đồng đứng trước cửa vừa thấy Nhục Nhục hai mắt thị huyết thì hai chân nhỏ của nó liền run rẩy. Run giọng khẩn cầu: “Khách quan, thứ này không thể cho vào, cũng không có chỗ cho ngài ở trọ, hay là ngài đến nhà khác đi.”

“Nhục Nhục rất ngoan, tuyệt đối sẽ không tổn thương người.” Nam hài chớp chớp con mắt to linh động thương lượng với tiểu đồng.

Vì con báo chặn ngay trước cửa, đám ngựa ở xa xa cũng dừng hết cả lông, không dám lại gần. Lão tú bà vừa bước ra thấy con báo đã bị dọa cho mềm chân, gọi mấy tráng hán đến, nhưng người còn chưa chạm vào tiểu hài kia, đã bay lên nóc nhà.

Cho dù như thế, bọn họ cũng không dám mời tiểu hài này vào ở, nếu nhóc mang con báo đó vào, đêm nay đừng mơ tiếp tục kinh doanh, khách nhân bị dọa chạy, các tướng công cũng bị dọa khóc. Cho dù không khóc, cũng tuyệt đối không thể phục vụ khách nhân bình thường.

Thái tử gia vừa trông thấy tiểu mỹ nhân đó bị chặn ở cửa, lập tức vui mừng chạy tới, vượt qua đám người nói: “Người muốn vào?”

“Là người a, ta muốn vào, lão gia hỏa này không cho.” Nam hài có chút ủy khuất chỉ lão tú bà, lão tú bà mặt phần dầy cộm cũng ủy khuất a, hần mới có ba mươi, sao lại biến thành lão gia hỏa rồi?

Thái tử gia liếc nhìn tiểu *** này, hần vốn là muốn đến kỹ viện tốt nhất trong thành. “Nơi này không vui, ta mang người tới nơi khác vui hơn, được không?”

Nam hài chớp chớp con mắt lóng lánh to đen, lại nhìn lão tú bà đang chặn ở cửa. Nhìn không hiểu cảnh cáo và thương tiếc trong mắt tú bà, ngốc nghếch đi theo thái tử gia đến nơi vui hơn.

Thái tử gia rất cao hứng, cuối cùng cũng để hần gặp lại được tiểu nhân nhi này, hơn nữa còn nhẹ nhõm dự được đến tay. Hần là thái tử a, kỹ viện hần tới cũng là tốt nhất trong thành, tiểu quan tướng công xinh

đẹp quơ một phát là cả nắm. Thanh lãnh có, yểu điệu có, kiêu mị có, loại hình nào mà không có a. Nhưng hôm nay tâm tình thái tử gia rất tốt, nên muốn đánh chủ ý ra kẻ bên ngoài.

Rượu từng ly tiếp từng ly, tiểu nam hài vốn có chút tửu lượng, nhưng không chịu nổi vị huân hương điểm ở đây, do sự thôi thúc của huân hương và rượu, tiểu nam hài say.

Nhìn ánh mắt mê say ngả gục của tiểu nam hài, gương mặt trắng nõn nhiễm hồng, đôi môi tuyệt điểm khẽ mở khe khẽ. Định lực từng duyệt vô số người của thái tử gia cũng phải lung lay.

Nếu không phải biết người này đơn thuần như tờ giấy trắng, hẳn nhất định sẽ cho rằng hài tử này đang dụ hoặc hẳn. Nhóc quá sạch sẽ, sạch sẽ đến mức hẳn cũng không nở nhãn tâm hạ thủ.

Ôm người say rượu đó vào lòng, thái tử gia một đêm xuân tiêu, nhưng ngay cả y phục của hài tử người ta cũng không cởi. Hẳn thật sự không nhẫn tâm động thủ, chỉ ôm người vào lòng, hôn hôn lên trán, như vậy cũng coi như là chiếm tiện nghi rồi.

Nam hài bị ôm, trong lúc ngủ cảm thấy nóng ngực, kéo kéo y phục của mình, kéo mở ra mới cảm thấy dễ chịu, sau đó giống như con mèo cọ cọ vào ngực thái tử gia, khoe miệng thái tử gia bất giác cong lên, mà bản thân hẳn không biết.

Nhân nhi như con mèo, cọ cọ trong lòng hẳn, ngủ rất ngon, không chút phòng bị. Thái tử gia nhắm mắt nhưng lại hưởng thụ được sự yên giấc khó có.

Cho đến sáng sớm thái tử gia bị nhẹ lay động mà tỉnh, hai cánh tay nhỏ đang sờ tới sờ lui trên người hẳn. “Sờ được cái gì rồi?” Thái tử gia nhướn mày hỏi.

“Cứng cứng rộng rộng, rộng hơn lão đầu tử nhiều, nằm lên rất thoải mái.” Nam hài nói xong lại dựa lên, đó là ***g ngực của thái tử gia, đủ rộng rãi và chắc nịch, đủ cho nhóc dựa vào.

“Còn nữa, nơi này, thật nóng.” Tay nam hài sờ đến một cảm khu, thứ nắm trong tay chính là gia hỏa mà thái tử gia đặc ý nhất. “Thật lớn!” Nam hài dùng bàn tay nhỏ trên trên dưới dưới đánh giá một chút, sau đó kéo mở khóa xem thử cái của mình, không thể nào sánh bằng.

“Ha ha ha, đó là bảo bối của ta, không tặc chứ?” Thái tử gia xấu xa hỏi.

“Ân ân, đại điều.” Nam hài chỉ vào đũng quần của thái tử gia, nơi đó có một đại gia hỏa.

Ha ha ha ha ha....

Tiếng cười sảng khoái của thái tử gia truyền đến mọi góc ngách, nam hài sờ sờ tiểu điều của mình, chu chu miệng, không cam không nguyện đứng lên khỏi ***g ngực chắc nịch, kéo chăn muốn xuống giường.

“Đi đâu a?” Thái tử gia cũng đứng lên theo, hỏi bảo bối nhi.

“Hư hư.” Nam hài chu miệng đỏ, mang giày vào, rồi mở cửa đi tới mao phòng. Tìm một vòng không tìm được, cuối cùng lại trở về. Nghẹn đỏ cả mặt, không tìm được chỗ để hư hư. (*Hư hư: tiểu)

“Ta còn chưa mở miệng, ngươi đã ra ngoài rồi. Sau bình phòng có bô, ngươi đi đi.” Thái tử gia chỉ tay, nam hài chui vào sau bình phong. Tiếng xè xè dừng lại, nam hài thoải mái thở dài, sách quần đi ra, lại trèo lên giường.

“Ngươi cứ như vậy trèo lên giường, không sợ ta làm gì ngươi sao?” Thái tử gia hơi ngồi lên, nằm ưỡng hỏi nam hài.

“Ngươi muốn làm cái gì? Muốn tỷ thí sao?” Nam hài nghiêng đầu không hiểu hỏi.

“Ngươi muốn tỷ thí với ta sao?” Thái tử gia nhướn chân mày. Hiện tại người dám tỷ thí với hẳn thật sự không nhiều, trừ võ tướng trẻ tuổi đó, thật sự là không có ai dám chỉ đao kiếm vào hẳn.

“Ngươi không muốn tỷ thí sao?” Nam hài hỏi ngược lại, người này thật kỳ quái. Không cho nhóc lên giường ngủ, còn không chịu tỷ thí, rốt cuộc là muốn làm gì với mình?

“Vậy tỷ thí một chút đi.” Thái tử gia cũng nổi hứng, hẳn cũng tính là cao thủ, có thể nhìn ra, nam hài này từng học võ công. Nhưng mà, cứ mặc một tiểu hài tử hơn mười tuổi nỗ lực luyện võ tới đâu, công phu cũng vẫn có hạn, dù có lợi hại cũng chẳng được tới đâu.

“Được.” Lần này tốc độ của nam hài nhanh hơn vừa nãy, sờ sờ bụng, đau rồi. Rửa mặt xong, túm lấy bánh trên bàn nhét vào miệng, ăn hai khối, lại uống một chén trà, lúc này mới cảm thấy có khí lực. “Chúng ta đi thôi.”

Thái tử gia cũng chỉ chỉnh trang diện dung, bữa sáng còn chưa chuẩn bị, lát nữa cùng ăn với tiểu gia hỏa luôn, nghĩ chắc khẩu vị sẽ rất không tồi.

Kết quả tính toán vĩnh viễn không đuổi kịp biến hóa.

Thái tử gia thua, không tới được mười chiêu, đã bị người ta đánh ngã, ngã bốn vó chống trời.

Thái tử gia ngã, kinh động triều trong viện, kêu ầm ĩ, bay mất hết.

Người đánh thắng thái tử gia mắt nhìn điếu, căn bản không nhìn nam nhân bị đánh ngã một cái. Sắc mặt nam nhân rất khó coi, không nghĩ cũng biết. Nhưng mà, trời sinh nhóc không phải người biết nhìn sắc mặt người khác, hơn nữa, lão đầu tử căn bản cũng không dạy nhóc quan sát sắc mặt gì cả.

“Oa, trong viện tử của ngươi có mười bảy loại điếu, thật nhiều.” Nam hài nói xong bắt đầu tìm kiếm Nhục Nhục của mình. Huýt sáo hai tiếng, Nhục Nhục liền chạy tới chỗ nhóc, Nhục Nhục nhảy lên, nhào tới, một người một báo lăn dưới đất, hoàn toàn xem nhẹ nam nhân bị đánh bại trước đó, chìm sâu vào trong cảnh giới vô ngã.

Thái tử gia được tiểu tư dìu lên, ngồi trên ghế đá cạnh đó, nhìn một người một báo vô hại lăn lộn dưới đất, trong lòng thật sự cảm khái rất nhiều. Một hài tử như thế lại có võ công cực lợi hại, sự phụ của nhóc còn lợi hại cỡ nào a. Mang một chút tư tâm, thái tử gia giữ nam hài lại làm khách.

“Lưu ta làm khách?” Nam hài cắn cắn môi dưới, sau đó chớp con mắt to đen lúng liếng, không nhìn mặt thái tử gia, mà nhìn chằm chằm vào ngực thái tử gia. “Ta có thể ngủ trên đó không?” Nam hài nhìn chằm chằm ***g ngực hắn, giống như thái tử gia sẽ gọt ngực ra khỏi người đặt vào hộp trang sức không bằng, thật đáng sợ.

“Ngươi muốn ngủ cùng ta?” Thái tử gia nhướng cao hai chân mày, đây chính là tiểu miêu dương tự mình dâng vào miệng đại hôi lang a.

“Àn, ta muốn ngủ ở đó.” Nam hài chỉ có một điều kiện, chỉ cần cho nhóc ngủ trên ***g ngực dễ chịu đó, nhóc nguyện ý ở lại làm khách vài ngày, nếu không cho nhóc ngủ thì thôi đi, nhóc phải cùng Nhục Nhục tiếp tục nhàn du.

“Được, cho ngươi ngủ.” Thái tử gia đáp ứng vô cùng dứt khoát, rốt cuộc là ai được phúc lợi vẫn chưa xác định, chúng ta cứ chờ lúc ngủ thì coi.

“Được.” Nam hài vô cùng cao hứng, ***g ngực này so với ***g ngực của lão đầu tử dễ chịu hơn nhiều, lão đầu tử quá gầy quá đơn bạc, rất cứng.

“Ta tên Hoàng Phủ Hoảng Đức, ngươi tên gì?” Thái tử gia sau khi nói ra tên của mình, lại không thấy được biểu tình kinh ngạc của nam hài, khiến hắn không thể không hoài nghi tên họ của mình không được mọi người biết đến.

“Ta không có tên, sư phụ chỉ gọi ta là tiểu phôi đản.” Nam hài có chút khổ sở, ngay cả tên cũng không có, là một chuyện khiến người rất u buồn, Nhục Nhục còn có tên mà, nhóc chỉ được gọi là tiểu phôi đản.

“Rất thân thiết a, tiểu phôi đản, ha ha, tiểu phôi đản, chúng ta làm bằng hữu đi.” Người hơn hai mươi muốn cùng một hài tử hơn mười tuổi kết bằng hữu, người tồn tâm tư gì đó? Thấy hài tử nhà người ta không hiểu chuyện, mang một bụng nước bần tính toán a!

“Được.” Nam hài vì cái tên được khích lệ, cho nên tâm tình lập tức tốt lên.

Kỳ thật thái tử gia không có sắc tâm gì, ít nhất tối đến hẳn chính là người bị phi lễ, sau khi bị tiểu phiêu dẫn trên dưới hạ thủ sờ mó đủ rồi, sau đó còn phải trải qua quá trình tiểu phiêu dẫn khoa trương cảm thán đại diệu dưới khổ hạ, diệu thật lớn.

Vốn không lớn như vậy, nhưng bị tiểu phiêu dẫn ở trên ngực sờ tới sờ lui, đại diệu tự mình lớn lên, sau đó đứng thẳng.

Trong đầu nam hài thật sự là trắng hết tờ giấy, sự phụ trong miệng nhóc, ngay cả chuyện nam nhân và nữ nhân ở bên nhau cũng không nói với nhóc, cũng không nói với nhóc nam nhân và nam nhân không nên bên nhau, càng không nên tùy tiện sờ đại diệu của người khác.

Hôm nay nam hài sờ xong ***g ngực thoải mái đó, tiếp theo lại kéo khổ của thái tử gia. Sau đó có chút thất vọng lầm bầm: “Đại diệu không còn nữa.”

Trời! Đừng dẫn dụ ta nữa. Ta ngày ngày phải tốn rất nhiều khí lực mới có thể nhẫn nhịn không áp đảo người, xé nát vụn nuốt trọn vào bụng a. Thái tử gia không nói nên lời hỏi ông trời, lão thiên gia a, vì sao ngài phải cho chúng ta gặp mặt a.

“Này, đại ca, đại diệu không còn nữa.” Tiểu phiêu dẫn vẻ mặt nghiêm túc người mất đồ rồi kìa.

Con mắt to đen hắc bạch phân minh, còn cả cái mũi nhỏ thẳng, cánh mũi nhỏ mang theo ủy khuất pháp phòng. Đôi môi nhỏ chu lên thật sự dụ người. Hẳn không phải là thánh nhân a, nếu còn tiếp tục như vậy, cho dù ban ngày hẳn có tìm bao nhiêu nam nhân nữ nhân giải quyết, buổi tối cũng phải nỗ lực quần.

“Người muốn nó ra?” Thanh âm nam nhân có chút gấp gáp và khẩn cấp.

“Àn. Đại diệu nóng nóng, biết nhảy, sờ rất ấm áp.” Nam hài vẻ mặt nghiêm túc nói với hẳn về bộ vị không nghiêm chỉnh, vậy làm sao bảo một nam nhân vốn không mấy nghiêm chỉnh phải nghiêm chỉnh an nhiên vô sự ngủ chung một giường với nhóc?

Hoàng Phủ Hoàng Đức lại lần nữa nhìn trời, lão thiên gia, không phải ta không muốn làm quân tử, mà là hài tử này thật sự quá hiểu cách cởi bỏ định lực của ta. Dùng ánh mắt thuần khiết đó nhìn ta, còn dùng giọng điệu vô tội đó nói với ta vấn đề hạ lưu này, ta không nhịn nổi a!

“Hiện tại ta cho người, lát nữa người đừng khóc.” Hoàng Phủ Hoàng Đức đành hạ thủ, hẳn đánh không lại tiểu phiêu dẫn a, vụn nát lát nữa làm được một nửa, tiểu phiêu dẫn đột nhiên đổi ý, hẳn đánh không lại đối phương, bị kẹp chặt dục vọng, vậy không phải hẳn tự tìm tội sao. Cho nên, hẳn điểm huyết tiểu phiêu dẫn, để nhóc không thể sử nội lực nữa.

“Đại diệu, được.” Hài tử thật đơn thuần a, còn vẻ mặt hưng phấn đợi đại diệu xuất hiện, mắt nhìn chăm chăm khổ quần của người ta, mà không biết người ta đang đánh chủ ý với tiểu thí thí trắng ngon tròn trịa của nhóc.

Oa, oa oa đáng thương, phải bị áp rồi, còn không biết cái gì gọi là sợ hãi a

74. Chương 74: Pn 5

Bảo bối nhi, chạy đi đâu

Tiểu miêu dương đáng thương như nguyện được nhìn thấy đại diệu, đại diệu nắm trong tay, nóng hổi còn giật nảy, tiểu miêu dương cầm đại diệu, đầu gối lên ***g ngực chắc nịch, nhắm mắt dự tính ngủ.

“Này, tiểu phiêu dẫn, không phải người dự tính ngủ đó chứ?” Hoàng Phủ Hoàng Đức vẻ mặt hắc tuyến, tiểu gia hỏa này định không quần tới đại diệu của hẳn muốn phát tiết sao, tự mình lo ngủ? Có lương tâm không vậy?

“Buồn ngủ, ngủ đi.” Tiểu phiêu dẫn nhắm mắt dự tính đi gặp Chu Công.

“Người muốn ngủ, đại diệu sẽ bay đi.” Hoàng Phủ Hoàng Đức thổi hơi nóng vào tai tiểu phiêu dẫn, nhắc nhở nhóc.

“Đại điếu ở trong tay, không thể bay.” Nói rồi chu chu miệng, cảm thụ sự giật nảy của đại điếu, thoải mái cọ cọ, dự định tiếp tục đi gặp Chu Công.

Đây là người bức ta a! Ý chí của Hoàng Phủ Hoằng Đức triệt để bị oa oa này dỡ bỏ, người nắm thì nắm vậy, cọ cọ cái gì nữa chứ.

Trở người, đem tiểu miêu dương áp dưới thân, “Nặng quá, xuống đi, ta muốn ngủ.” Tiểu miêu dương bắt măn chu mỏ.

“Tiểu phôi đản, người đã châm lửa, hiện tại muốn tự mình đi ngủ, người cũng quá vô lương tâm rồi, phải biết nam nhân dục hỏa không thể tiết, có thể sẽ thương thân đó.” Hoàng Phủ Hoằng Đức áp chế tiểu phôi đản chọc hỏa mà không chịu dập hỏa, lập tức khẳng định cần cẩu non mìn.

“Đau quá, người chưa ăn no cũng không cần cần ta a!” Tiểu miêu dương cuối cùng cũng thanh tỉnh, trừng mắt toàn bộ bay sạch. “Người xấu a!”

“Ca ca ta lát nữa sẽ càng xấu hơn ~” Chuyện tiền hí đối với Hoàng Phủ Hoằng Đức mà nói là chuyện hiểm hoi vô cùng, muốn lột quần ra cho hần thượng, bất kể là nam nhân nữ nhân đều sắp hàng đầy ra đó. Hiện tại bảo hần vì thỏa mãn dục vọng phải tiền hí cho tiểu miêu dương nhà lành, thật là chuyện khó khăn.

“Ô ô ô...” Tiểu miêu dương còn chưa kịp kháng nghị, đã bị người ta khinh bạc, nộ hôn đầu không nói, còn bị người ta câu luôn đầu lưỡi phấn hồng. Nhóc nào có kinh nghiệm trong chuyện này, đừng nói là hôn hôn miệng, trừ lão đầu tử nhà mình ra thì ngay cả tay của người có thể đi bằng hai chân cũng chưa từng nắm qua.

Lão đầu tử nhà nhóc chưa từng dạy nhóc điều này, nam nhân và nam nhân ở chung sẽ không được người ta tiếp nhận, cũng chưa từng nói với nhóc, nhóc là nam nhân thì nên lý lẽ đương nhiên yêu cầu ở mặt trên. Lần này chịu thiệt lớn, nhưng mà, khoái cảm cũng tuyệt đối có.

Nhìn vẻ mặt đỏ bừng, thở dốc nỉ non, đôi mắt to lóng lánh nước, trong mắt còn phấp phấp thủy khí, thật sự là câu hồn hút phách.

Hoàng Phủ Hoằng Đức có lúc nào chịu bó buộc bản thân? Chưa từng. Cho nên, hần rất lý lẽ thỏa đáng cỡi y sam của tiểu miêu dương, lột quần của người ta.

“Người làm cái gì nha! Đừng thoát quần ta, ta đánh người a!” Tiểu miêu dương muốn phản kháng đại hôi lang, lớn tiếng gầm lên.

“Đánh đi, có thể gia tăng thêm tình thú giữa chúng ta.” Hoàng Phủ Hoằng Đức da mặt do với tường thành còn dày hơn, chưa từng biết cái gì gọi là xấu hổ.

“Ô ô...” Căn bản không cho người ta cơ hội phản bác, trực tiếp phong kín miệng, cuốn đầu lưỡi của tiểu miêu dương vào miệng mình. Tiểu miêu dương bị hần hút hút liếm liếm ngứa muốn chết, trên người không ngừng run rẩy.

Điều này đối với Hoàng Phủ Hoằng Đức mà nói là lực sát thương chí mạng, hần không muốn tổn thương hài tử này, muốn làm đủ tiền hí rồi mới ăn sạch sẽ.

“Thoải mái không?” Nhìn người vẻ mặt mê say động nhân, Hoàng Phủ Hoằng Đức hít thật sâu, thực nhện không được mà, trở tay lực học nhỏ bên giường, hần nhớ bên trong có mật cao. Vừa ve vuốt làn da non mịn của người dưới thân vừa lực tìm, thái tử gia sau khi mò được mật cao lập tức khoét một miếng lớn rồi bôi vào trong tiểu cúc hoa của tiểu miêu dương người ta.

Nha! Tiểu miêu dương không thoải mái kêu đau. “Đau quá, người đang làm gì vậy?”

“Đừng kêu, chỉ là không quen thôi, lát nữa sẽ tốt.” Ngay cả đồ dành cũng mang theo lừa gạt, thái tử gia còn phải bán đứng khí quan nào đó của thân thể mình mà an ủi tiểu miêu dương.

Kéo tay tiểu miêu dương lại, đại điếu đề lên, cho nhóc tiếp tục nắm, tuy công phu dùng tay của tiểu miêu dương không ra sao, nhưng cũng tạm chấp nhận.

“Đừng đừng, đau đau.” Tiểu miêu dương ngay cả đại điếu cũng không muốn, buông tay muốn đẩy nam nhân đang áp trên người xuống.

“Ngoan, lát nữa sẽ thoải mái.” Hoàng Phủ Hoàng Đức dỗ dành, một ngón tay đã có thể xoay chuyển như ý bên trong, cúi người nhẹ chạm mũi vào vàng trán đã rỉ mồ hôi mịn của tiểu miêu dương, sau đó cắn lên cổ tiểu miêu dương.

Tiểu miêu dương bị người ta cắn mút thoải mái phát ra tiếng rên rỉ, trước giờ nhóc chưa từng có cảm giác thế này, cảm giác mới lạ lần đầu tiên làm bản thân muốn bay bổng. Thật thoải mái.

Thoải mái là phải trả giá nha, một tiếng rên rỉ thoải mái của nhóc, ngón tay sau lưng liền gia tăng, đau đến gương mặt nhỏ nhăn lại. “Người muốn làm cái gì a? Đau quá, buông thí thí của người ta ra!”

Thỉnh cầu bị bỏ lơ, khi hai ngón tay cũng có thể ra vào như ý, Hoàng Phủ Hoàng Đức thực sự nhịn không được nữa, hạt châu trên trán rơi xuống từng giọt.

“Bảo bối, thích đại điểm không, nó cũng thích người, người đừng loạn động, đại điểm sẽ làm đau người.” Nói xong, còn chưa đợi người dưới thân kịp phản ứng, hắn đã rút ngón tay ra thay bằng hung khí nóng bỏng đỏ bừng của mình chen vào tận gốc.

“A, a___” Tiểu miêu dương đau đến hô liên tục, gương mặt nhỏ mình diễm lập tức nhăn lại. Nước mắt cũng trào ra, trông vô cùng đáng thương.

Một đóa hoa sẽ rực rỡ trong tương lai, đóa hoa còn chưa nở rộ đã bị tàn phá, nhóc thật đáng thương a thật đáng thương a.

Sư phụ nhà nhóc thật cái gì cũng chưa từng dạy nhóc, trừ võ công, lão đầu đó cái gì cũng không biết. Lớn chừng này rồi, ngay cả miệng nữ nhân cũng chưa từng hôn qua một cái, còn không bằng đồ đệ của hắn a, dù sao cũng sờ được đại điểm.

Sao lại chặt như vậy, ẩm áp như vậy, Hoàng Phủ Hoàng Đức hầu như không thể hình dung, người ẩm giường có không ít, nhưng chưa từng có ai mang đến cho hắn cảm giác này, đây chính là thiên đường.

“Bảo bối, ngoan nào, thả lỏng. Người quá chặt, ta không muốn tổn thương người.” Đương nhiên cũng không muốn làm mình bị thương, chặt quá sẽ kẹp gãy hắn.

“Ô ô, lão đầu tử không dạy ta phải thả lỏng nơi này thế nào a!” Tiểu miêu dương vô cùng đáng thương. Nước mắt vương đầy mặt, muốn rơi mà không được, càng khiến Hoàng Phủ Hoàng Đức có ý niệm muốn hủy hoại.

“Hít thật sâu, nào, hít một cái đi.” Thái tử gia vô cùng kiên nhẫn dạy dỗ, sau lần thứ mấy chục mà hắn không thể nhớ rõ, tiểu miêu dương cuối cùng cũng không còn cứng ngắt như thế, mặt sau cũng không chặt như lúc đầu, hai người đều dễ chịu hơn nhiều.

“Tại sao lại đem đại điểm nhét vào nơi đó? Thúi thúi ~” Lời vừa nói ra, thái tử gia của chúng ta lập tức biến sắc mặt, hắn thật muốn hưởng thụ tình sự này cho đã, nhưng hiện tại một câu sát phong cảnh, hưng trí của hắn ít đi hơn nữa. Chẳng qua, vẫn không nỡ rút ra, cảm giác ở bên trong thật tốt, hắn kiếp này cũng không quên.

Thái tử gia không ngừng tự nhủ hài tử nói chuyện không biết cố kỵ, nếu không hắn thật muốn một phát bóp chết người sát phong cảnh này. Dục vọng đến đỉnh điểm bạo phát, khi không kiềm được, hắn cũng không muốn tiếp tục kiềm nữa, sờ sờ nơi hai người liên kết làm một, không có chảy máu, vậy cũng chính là không bị thương.

“Bảo bối, ta sẽ cho người cả đời khó quên.” Nói xong không đợi tiểu miêu dương trả lời, đã bắt đầu cướp đoạt điên cuồng. Nơi đó chặt chẽ khiến hắn muốn thét lên, còn có thân thể nóng bỏng đó, quả thật chính là thiên đường. Chỉ là trong lúc rút ra đẩy vào này, hắn cảm thấy bản thân như đang ở trong tiên cảnh, cả người đều bay bổng.

“A a___” Tiểu miêu dương chưa từng có trải nghiệm này, đau đến ban đầu đã biến mất, tiếp đó thứ ập đến là khoái cảm thần kỳ tê tê đến mức toàn thân kinh đều đang kêu gào.

Đại hôn lang cứ thế đem tiểu miêu dương ăn sạch sẽ, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, toàn bộ đều ấn lên vết tích của hắn, đây là của hắn, ai cũng không thể đụng vào.

Tiểu miêu dương thể lực không chống đỡ nổi nữa mà ngủ mê, đại hôi lang ăn no đủ, thỏa mãn thở dài, ôm tiểu miêu dương vù vù ngủ say.

Tiểu miêu dương ngủ thẳng suốt hai ngày, khi tỉnh lại không nói hai lời, liền bóp cổ đại hôi lang bên cạnh. “Người xấu! Ta bóp chết người!” Cổ họng tiểu miêu dương vẫn còn khàn, do tối hai ngày trước kêu gào quá nhiều, đến bây giờ còn chưa hồi phục.

“Nghe ta nói... bảo bối...” Cánh tay nhỏ này khi bóp vào cổ hần mới biết, lực đạo này tuyệt đối không hề nhỏ.

“Ta bóp chết người! Bóp chết người!” Nói rồi tiểu miêu dương gào lên khóc. “Sao người có thể ức hiếp ta chứ? Ta lại không đắc tội người, thí thí của người ta đau quá...”

“Ngoan, đừng khóc, đừng khóc.” Đại hôi lang lương tâm phát hiện. Sau khi tiểu miêu dương thả lỏng lực đạo thì kéo người ta vào lòng nhẹ vỗ vỗ lưng. “Ta sẽ đối tốt với người, đừng khóc.” Đây cũng là lần đầu tiên thái tử gia dỗ người khác, trước đây bên cạnh hần có ai khiến hần phải dỗ đâu, chỉ cần hần ngoắt ngoắt ngón tay đã tự động trào lên giường.

“Thí thí của người ta đau quá.” Ô oa oa, tiểu miêu dương một bên thút thít, một bên ủy khuất chỉ trích. “Người ta đốt râu lão đầu tử cũng không bị đánh thí thí, người dựa vào cái gì đánh thí thí của người ta chứ?”

Ách? Đó là đánh sao? Đó là thương yêu.

“Bảo bối, sư phụ người dạy người cái gì a?” Lời của đại hôi lang thích hợp di chuyển vấn đề. “Vô công.” Tiểu miêu dương vẫn thút thít bưng mông nhỏ ủy khuất trả lời.

“Những cái khác không dạy người?” Đại hôi lang tiếp tục hỏi.

“Uống rượu.”

Đại hôi lang đối với câu trả lời này đen mặt ngay, đây là sư phụ kiểu gì?

“Còn gì nữa không?” Đại hôi lang lại hỏi tiếp, tiểu miêu dương lắc đầu.

“Sau này, ta sẽ dạy người những chuyện khác được không?” Đại hôi lang dụ dỗ, lén xát xát bàn tay.

“Không được, ta muốn bóp chết người! Người là người xấu!” Cuối cùng tiểu miêu dương phản ứng lại được tiếp tục muốn bóp cổ nam nhân, chỉ là lần này lực đạo không còn lớn như lần trước mà thôi.

“Tiểu phôi dẫn, sau này ta sẽ chơi với người, dạy người nhiều thứ, còn cho người sờ đại điếu, người ở lại bên cạnh ta được không?” Thái tử gia, người đây là đang dụ dỗ, dụ dỗ!

“Không muốn!” Tiểu miêu dương cắn môi dưới, vừa nghĩ tới thí thí đau đớn, liền hạ quyết tâm, đại điếu cũng không thèm luôn, nhóc phải đi. Đứng lên, một tay bưng quanh cái mông tròn trịa, một tay tìm y phục.

“Bảo bối, chúng ta thương lượng một chút.” Đại hôi lang da dày vô sỉ giúp tiểu miêu dương khoác y phục lên người, vừa mặc vừa chỉ dẫn. “Người xem, khi đại điếu tiến vào, không phải người cũng rất thoải mái sao, sau đó đều là người quần lấy ta, không ngừng hô ‘đừng ngừng lại!’. Nếu không ta sớm đã rút ra rồi.”

Mọi người: Đồ không cần mặt mũi! Ngay cả một hài tử người cũng lừa a!

Tranh: Nhi tử này thật không được rồi, ngàn vạn lần đừng xưng là con của ta!

Mọi người: Chính là do người mẹ vô lương như người sinh ra đứa con vô sỉ!

Tranh: Là ta sai...

Tiểu miêu dương vẻ mặt ủy khuất, căn bản không nhớ được lúc trước mình nói cái gì, chỉ biết là đau, sau đó chính là thần kinh tê liệt, nhóc có nói như vậy sao? Nhưng mà, nhưng mà, tại sao hần phải nhét đại điếu vào thí thí của người ta a, đau lắm.

“Bảo bối nhi, người nếu đi, dù sao cũng phải ăn cơm rồi hẵng đi chứ, nếu không bụng trống rỗng không thoải mái.” Thái tử da mặt dày vô sỉ tiếp tục níu kéo.

“Không ăn!” Tiểu miêu dương mặc nam nhân phục vụ mình mặc xong y phục, nhấc đôi chân chua xót, từng bước từng bước đi ra ngoài, nam nhân này là người xấu, lão đầu tử nói không thể ở chung với người xấu.

Tìm được Nhục Nhục của mình, cười lên rồi không thèm quay đầu lại đi luôn.

Thái tử gia vốn muốn chơi đùa, tiểu đông tây này đơn thuần đến lợi hại, thế nhưng còn không biết chuyện bọn hắn làm là hoan ái, thật sự là tiểu đông tây đáng yêu, chạy đi rồi thật đáng tiếc. Chẳng qua là vui xong rồi, ném xong tư vị rồi thì cũng thôi vậy. Hắn vẫn là thái tử gia phong lưu, không phải hắn không muốn phụ trách, dù sao hắn khai bao người ta, nhưng người ta không hiềm lạ a, cười báo chạy đi rồi, chắc chắn, thật đơn thuần.

Mọi người: Đồ vô lương tâm! Thật mất mặt.

Hoàng Phủ Hoảng Đức: Các người dám làm gì ta sao?

Mọi người: Túc! Cường liệt yêu cầu tác giả ngược hắn!

Tranh: Mệt thật...

Tiểu miêu dương đi rồi, nhóc không hiểu cái gì là tình, cũng không hiểu cái gì là làm tình. Chỉ cảm thấy thí thí của mình rất đau, tìm được một ngọn núi, nhóc và Nhục Nhục tạm thời trú lại đó. Buổi tối thì ngủ trong động cây, ban ngày thì cùng Nhục Nhục vào núi chơi, rất vui vẻ tự tại.

Nhóc thì tự tại, nhưng có người không tự tại. Từ khi ăn qua tiểu miêu dương, thì không còn bất cứ mùi vị gì khi ăn người khác nữa. Nữ nhân tìm không được cảm giác, liền tìm nam nhân, tuổi ấu, thanh thuần, cũng thử không ít, chính là không có một người nào có biểu tình như tiểu miêu dương.

Khiến thái tử gia không còn để ý tới việc trên giường, hưng trí bưng bưng, cuối cùng biến thành không chút hưng trí. Đối với ai cũng không có cảm giác, trong đầu không thể xua tan được bộ dáng khả ái của tiểu miêu dương khi nghiêm túc đợi hắn lấy đại diện ra.

Không được! Tiếp tục như vậy hắn sẽ không còn hứng gì nữa, nói sao cũng phải tìm người về. Bất kể sau này kết quả có thể nào, hiện tại hắn phải tìm người về đã. Buổi tối sẽ lại gần tiểu miêu dương YY để thỏa mãn dục vọng của bản thân, cuộc sống như vậy mới là cuộc sống của nam nhân.

Thu thập hành trang, tìm người thôi.

Thiên hạ này lớn như vậy, biến người mệnh mông, hắn đi đâu tìm người a? Bất kể thế nào, cứ tìm trước đã, cho dù chỉ để an ủi bản thân, không tìm thì trong lòng sẽ cảm thấy thiếu thiếu.

Thái tử gia gần đây gầy đi rồi, tính khí cũng trở nên dễ bức dọc, nếu ai biết đây là vì hắn dục cầu bất mãn mà nên, nhất định sẽ trừng rất mất. Đường đường thái tử gia lại thiếu bạn giường, đánh chết họ cũng không tin a.

Phôi dẫn bảo bối của chúng ta lấy được đỉnh vàng, đỉnh bạc trong tay lão đầu tử, cho nên, không sợ không có đồ ăn ngon, nuôi bản thân cũng không tồi. Vốn là tính cách tùy tiện, nên sớm đã quên chuyện thái tử gia ức hiếp thí thí từ lâu.

Ngày đông, là thời tiết mà tiểu phôi dẫn ghét nhất, có lẽ nhóc là vì gầy nhỏ, cho nên, trên người rất lạnh. Nhóc và Nhục Nhục không thể tiếp tục ở trong núi, trong núi không có nhà, hiện tại cần phải trú trong nhà ấm áp. Không nghĩ cũng biết, một hài tử dẫn một con báo, không có khách *** nào dám để bọn họ trọ lại.

Cũng chính vì bọn họ có tình huống cực kỳ đặc thù, mới giúp Hoàng Phủ Hoảng Đức sau khi trải qua mùa thu, vừa vào đông đã tìm được người tâm tâm niệm niệm.

“Bảo bối nhi, thật khéo a.” Ha ha ha, kiểu bắt chuyện kinh điển, rõ ràng tìm mấy tháng trời, nhưng lại chết cũng không thừa nhận, đúng là không thành thật.

Tiểu miêu dương đã lạnh đến xanh mặt, ôm Nhục Nhục liều mạng cướp đoạt nhiệt độ. Hôm nay nếu còn ở ngoài trời, nhóc không biết bản thân ngày mai còn có thể hô hấp bình thường không.

“Người xấu.” Lạnh đến mức răng va lập cập, lầm bầm: “Ta lạnh...”

Ai, đây là khắc tinh trời sinh a. Hoàng Phủ Hoàng Đức kéo tiểu phôi dẫn vào lòng, dùng áo choàng lông thú của mình bọc nhóc vào lòng. “Nhanh lên xe ngựa đi.” Dù tiểu nhân nhi vào trong xe ngựa ấm áp.

Tiểu nhân nhi uống liền hai chén trà nóng mới cảm thấy ấm áp hơn, tay cũng không còn đông cứng, lúc này mới thở dài, “Cảm ơn người.” Hôm nay nếu không gặp hần, có thể nhóc sẽ đông chết hoặc sẽ vì muốn lao vào khách *** mà xuất thủ với quan gia.

“Tiểu đông tây nhà ngươi thật khiến người ta không yên lòng. Một thân vô công sao không dùng chứ?” Có một thân bản lĩnh không dùng, khiến người ta đuổi đến không nơi ở. “Lão đầu tử đã nói, không thể ức hiếp người.” Nhóc còn đang ủy khuất đây, nếu lão đầu tử nói nhóc có thể ỷ thế hiếp người, hần sẽ càng thăm hơn.

“Được rồi, qua đây, ta làm ấm tay cho ngươi.” Hoàng Phủ Hoàng Đức kéo tiểu nhân nhi vào lòng. “Mùa đông sợ lạnh đúng không?”

“Ân.” Tiểu nhân nhi đã lâu không được ngủ ở nơi ấm áp như thế, thanh âm dần nhỏ đi, híp mắt lại càng lúc càng mở không nổi, nhóc rất nhanh tiến vào mộng đẹp ngọt ngào.

Tiểu đông tây, ngươi đừng dụ dỗ ta một cách vô hại như thế, nếu không cả đời này ta nhất định làm người xấu đến cùng.

Mỹ nhân trong lòng, nhưng không dám động, vạn nhất mỹ nhân ở lại vào mùa đông, tới mùa xuân lại chạy mất, hần đi đâu tìm người đây.

Vẫn là phương thức ở chung như trước, chỉ là không cần hần chủ động, tiểu nhân nhi sẽ tự ủ vào lòng hần. “Tiểu phôi dẫn a, ngươi còn cọ vào trong lòng ta, ta sẽ nhịn không được.”

“Ân?” Tiểu phôi dẫn không hiểu. Cái gì là nhịn không được?

“Sờ sờ.” Hoàng Phủ Hoàng Đức kéo tay tiểu phôi dẫn bỏ vào hạ thân của mình, cứng rồi. “Đại diệu.” Tiểu phôi dẫn gần đây chỉ muốn sưởi ấm, quên mất chuyện đại diệu. Tuy nắm trong tay rất thoải mái, nhưng vừa nghĩ tới đại diệu này đã lưu lại ấn tượng đáng sợ cho mình, nhóc liền rụt tay về.

“Sợ sao?” Hoàng Phủ Hoàng Đức cắn tai tiểu phôi dẫn nhẹ hỏi.

“Thí thí đau lắm.” Lúc đó thật sự rất đau, nhóc nằm trong động cây dương mấy ngày mới hoàn toàn khỏe lại.

“Lần này ta không khiến ngươi đau, ngươi vẫn thích đại diệu chứ?” Hoàng Phủ Hoàng Đức vì lợi ích của mình, không thể không thương lượng với tiểu nhân nhi.

“Không đau?” Một bộ không tin, sao có thể không đau chứ?

“Nhất định không đau.” Bảo đảm.

“Thích đại diệu, nhưng không muốn nhét vào thí thí.” Sờ sờ thí thí của mình, hồi tưởng lại cơn đau lúc đó, vạn vẹo lùi về một bước, giãn khoảng cách giữa hai người.

“Tiểu phôi dẫn a, đại diệu không đâm vào thí thí, nó cũng sẽ đau a, nếu ngươi không để nó làm vậy thì sau này đại diệu sẽ không còn nữa.” Nói thúi lắm, phải nói là sau này đại diệu không thể co về nữa.

Tiểu nhân nhi còn đang suy nghĩ, nhóc thích đại diệu, nhưng lại sợ đại diệu làm chuyện xấu.

“Nếu ngươi đã không thích, vậy sau này ngươi ngủ một mình đi, trong phòng có nhiều chậu than, đại diệu phải được nhét vào thí thí người khác, nếu không nó sẽ đau.” Câu nói không cần mặt mũi thế này cũng có thể nói ra, Hoàng Phủ gia quả nhiên không có ai tốt lành.

Tiểu khả nhân không muốn rời khỏi vòng tay ấm áp này, nhưng cũng sợ đại diệu sẽ làm mình đau. Tính trái, tính phải, vẫn không thể để hỏa lò ấm áp này chạy mất.

“Thật sự không đau?” Lại một lần xác định.

“Không đau, chỉ có thoải mái. Nếu ngươi đau, ta sẽ dừng lại.” Kể lừa gạt trước nay chưa từng tự nhận mình là kẻ lừa gạt. Người ta mới là lần thứ hai, không đau mới lạ.

“Vây, nhẹ chút.” Xong rồi xong rồi, tiểu miêu dương tự đưa mình vào miệng sói.

“Nhất định.” Hoàng Phủ Hoảng Đức cười gian tà, kéo tay tiểu miêu dương lưu lại đường nước miếng thật dài, một đường khẳng cần.

Tiểu miêu dương đối với nụ hôn của hắn vẫn không cự tuyệt, cảm thấy ẩm ẩm ngứa ngứa, nói thật, rất thoải mái. Cảm giác này, không cách nào hình dung, chỉ cảm thấy trong thân thể có một dòng sóng nóng ập kỳ lạ, giống như huyết dịch toàn thân bắt đầu tăng nhiệt, nóng, rất nóng.

Người vừa nóng, liền cảm thấy không khí không đủ, há to miệng thở, nhưng khí khi thở ra lại biến điệu, tiếng rên rỉ nhỏ vụn kích thích gia hỏa trên người hóa thân thành lang.

“Bảo bối, người đúng là yêu tinh.” Lần này Hoàng Phủ Hoảng Đức không gấp gấp ăn người vào bụng, tiền hí làm đủ lâu đủ dài. Hôn tiểu mỹ nhân một lượt từ trên xuống dưới toàn bộ không sót chỗ nào, còn ngâm ngâm mút mút tiểu điều nhỏ bé tinh xảo của nhóc, tiểu miêu dương thở dốc không kịp.

“Thoải mái không?” Xấu xa dò hỏi tiểu miêu dương đã ý loạn tình mê dưới thân, tiểu miêu dương mở con mắt ngập nước mông lung, vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng, vừa chớp mắt thì thủy khí bên trong đã lẫn xuống lòng mi.

Gật đầu, chần tay trước mắt, nhóc mắt mặt a, trần trụi để người ta xem sạch không nói, còn phát ra âm thanh mất mặt. Thật khó thể tin.

“Chỉ hơi đau một chút thôi, nhưng sẽ không quá đau.”

Hoàng Phủ Hoảng Đức ấn ngón tay vào nếp nhăn nơi đó, tiểu miêu dương bị dọa rụt về sau, nam nhân hôn lên cổ nhóc an ủi: “Đừng sợ, ta sẽ dịu dàng.”

Ngón tay nhẹ chen vào, đích thật không đặc biệt đau đớn gì, chính là không thoải mái, dị vật tiến vào cơ thể, rất quái. Không thoải mái vắn vẹo cơ thể, Hoàng Phủ Hoảng Đức tiếp tục cố gắng dỗ dành: “Không đau đúng không, ta nói ta sẽ dịu dàng mà.”

Ngón tay thứ hai cũng len vào, cảm giác không thích ứng càng lớn, sợ hãi trong mắt tiểu miêu dương càng đậm. “Đừng sợ, ta sẽ không tổn thương người, nếu rất đau, người cứ nói với ta.” Hoàng Phủ Hoảng Đức chỉ dùng tay, mãi vẫn chưa đem huynh đệ trưởng to muốn nổ đó chen vào, chỉ không ngừng dỗ dành tiểu nhân nhi.

Hắn rút tay ra, cũng không chen vào, tiểu nhân nhi cảm thấy thân thể lập tức trống rỗng, rất khó chịu, hoàn toàn xuất phát từ bản năng cần thiết mà dựa gần đại sắc lang, nhóc chỉ không muốn cảm thấy trống rỗng như thế.

“Muốn sao?” Hoàng Phủ Hoảng Đức, xấu xa quá, rõ ràng bản thân muốn đến phát điên, còn mặt dày hỏi người ta có muốn không.

Tiểu miêu dương làm gì có cách nghĩ của mình, bị kẻ cao thủ như hắn nắm trong tay, chỉ có thể nói nhóc gặp người ác. Mạnh gật đầu, nhóc muốn, không muốn trống rỗng.

“Đại điều sắp tới rồi, người phải nhịn một chút.” Từng chút đâm vào, Hoàng Phủ Hoảng Đức thoải mái, đầu óc đều trắng xóa, miêu dương có chút không thích ứng, cảm thấy so với khi nhét ngón tay vào thì còn đau hơn, nhăn mày muốn dằn đại điều ra.

“Đừng động, lát nữa sẽ tốt.” Hoàng Phủ Hoảng Đức dừng lại, hôn tiểu miêu dương thật sâu, cho đến khi tiểu nhân nhi phân không rõ đông tây nam bắc mới đi thẳng vào toàn bộ.

Đêm nay, hắn không tính phóng túng bản thân, chỉ để tiểu miêu dương thích ứng với mình, chỉ cần nhóc chịu không nổi, hắn sẽ lui ra, dù sao chỉ cần hắn hừ một tiếng, ngoài kia sẽ có một đám người có thể đến hầu hạ, không sợ dục vọng không được giải thoát.

“Trưởng quá!” Lời thật nói thật, chính là ưu điểm của tiểu miêu dương, lúc này, nhóc chỉ cảm thấy trong thân thể mình trưởng muốn nổ, nhóc không biết đây có tính là bình thường không, nhưng mà, kỳ quái chính là, hiện tại nhóc không cảm thấy không thích ứng nữa.

“Vậy thì tốt. Tiếp theo, sẽ rất thoải mái nha.” Oa kháo, thái tử người cũng đã hơn hai mươi rồi, sao không biết nói lời tốt lành, toàn nói mấy thứ khiến người ta nổi da gà thế kia.

Tiểu miêu dương lại lần nữa bị ăn kiện mặt tịnh, lần này không phải người ta cưỡng bách nhóc, sau đó, nhóc biết rất rõ, cảm giác này rất thoải mái, tuy thắt lưng đau nhức, thí thí cũng hơi đau, nhưng cảm thấy cảm giác rất tốt. Cuối cùng là nhóc triền quần lấy người ta, cho nên, ngày hôm sau không dậy nổi, trách nhiệm hơn phân nửa là do nhóc chịu.

Mùa đông cứ thế trôi qua, trong lòng ngực chắc nịch rộng rãi của nam nhân, trong ổ chăn và noãn lô ấm áp, thỉnh thoảng làm chút chuyện xấu thiếu nhi không nên biết. Cho đến khi xuân tới hoa nở, tiểu miêu dương cảm thấy bản thân không còn lạnh đến toàn thân phát run, lúc này mới dần bớt ôm nam nhân.

Sau đó dưới sự phản đối của nam nhân, có một lần áp đảo nhóc, sau một đêm giày vò, nhóc chạy mất. Nhân lúc nam nhân không ở nhà liền chạy, ngay cả Nhục Nhục cũng không kịp mang theo, cứ như thế chạy luôn.

Trong lúc chạy trốn, nhóc vô ý cứu được một người. Người đó là kẻ ngốc, không nói nhiều, nhưng nhóc có thể cảm giác được, người này là người tốt. Một đường đi chung với người này, nghĩ tới nam nhân đó nói vết cắn của mình khi động tình quá xấu, nhóc muốn học cách cắn thế nào cho đẹp.

Nhóc không ghét nam nhân hoan hảo với nhóc, nhưng đêm đêm đều muốn, nhóc có chút ăn không tiêu, nhóc muốn nghỉ ngơi một chút, nam nhân lại bảo nhóc sờ đại tiểu, sờ vài ba cái, nhóc lại bị ăn luôn. Bình thường nam nhân lạnh lùng, đặc biệt là khi làm việc công, gương mặt đó giống như tu la ở địa ngục. Nhóc sợ có một ngày nam nhân sẽ đối với mình như thế, cho nên chạy trước tốt hơn.

Nhưng chạy lại không thể chạy đến ngay cả một đầu mối tìm kiếm cũng không lưu, vạn nhất nam nhân muốn tìm nhóc, tìm không được nhóc, nhóc cũng không tiện trở về.

Cũng may nam nhân nhà nhóc tới tìm, hơn nữa hắc cũng nguyện ý dẫn nhóc đi học bản lĩnh cắn được dấu hôn đẹp. Ha ha, ra ngoài một chuyến thật sự có thu hoạch ngoài ý muốn.

Nam nhân mang nhóc về, trong thời gian này nhóc lại chạy vài lần, không có chỗ nào tốt, liền chạy tới chỗ tên ngốc. Tình cảm của tên ngốc và ca ca của hắc rất tốt, ngày ngày quần lấy nhau, hơn nữa phì nhiêu không chảy ruồng người ngoài, hai người đều ưu tú như thế, nên để người khác tiện nghi thì tiếc lắm, hai người bên nhau mới là tốt nhất.

Đây là định luận ai dạy nhóc? Có xu hướng SM.

Sau đó, tiểu miêu dương có họ, nam nhân nhà nhóc nói yêu nhóc, đặt cho nhóc họ Ngải. Nhưng nhóc vẫn rất thích nam nhân gọi mình là tiểu phiêu đảng, chẳng qua, người ai cũng có họ, nhóc cũng không ngại cái này.

Tiếp sau đó, Ngải thiếu gia bị người ta cột chặt, nam nhân lập nhóc làm hậu. Nói là nhóc làm nam hậu sẽ có quyền lực rất lớn, nhưng nhóc ở trong hậu cung trừ quần một đám động vật, thì không còn phải làm gì nữa cả. Đây chính là quyền lực lớn hay sao?

Vì nam nhân nhà nhóc chỉ có một nam nhân là nhóc, cho nên, hậu cung an tĩnh đến mức tử khí trầm trầm, cho nên, nhóc thường hay gây chuyện, sinh thị phi. Hậu cung không có nữ nhân trẻ tuổi, nhưng cũng phải có lớn tuổi a, chẳng hạn như mấy phi tử không bồi táng theo tiên hoàng, cắt tóc người ta, bắt sống vật người ta nuôi đem đi ăn, xong rồi còn đem da lông làm thành y phục tặng lại. Nếu không thì lại đào một cái hố trong hoa viên hậu cung, luôn sẽ có nha đầu cung nữ té vào, không bị thương, nhưng dính một thân bùn đất là chuyện thường.

Nhóc cũng tìm được chút vui vẻ trong những hành vi ác liệt này, nếu không cuộc sống trong hậu cung thật sự rất chán.

Hiện tại, những hành vi ác liệt này chơi chán rồi, nhóc lại muốn chạy, lần này chạy đi đâu đây?

75. Chương 75: Pn 6

Ca, ta yêu người.

Tô Tử Dục bị phụ thân đuổi ra khỏi nhà, trước khi đi phụ thân nói: “Không giết được hần, thì người đừng trở về.”

Hần ly khai nơi sinh sống đã hơn mười năm, không phải ko luyện tiếu, nhưng hần biết, phụ thân luôn nói một không nói hai đuổi hần đi, nếu hần thật sự không làm được, thì không có tư cách trở về.

Phụ thân không yêu hần, hần có thể cảm nhận được. Hần không hiểu tại sao bản thân không thể làm phụ thân yêu thương, hần chỉ biết phụ thân không nói chuyện với hần, trừ khi dạy hần võ công chỉnh lại tư thế sai của hần. Có lúc thậm chí hần còn nghi ngờ, có phải hần bị bỏ rơi không. “Vâng, cha, ta hiểu rồi.” Sau này ngoài mấy từ này ra hần không còn nói gì khác nữa.

Sau khi xuất sơn, chuyện đầu tiên hần làm không phải là đi giết người đó. Mà là đi nghe ngóng tin tức của người khác, đó là thần trong lòng hần, trong mắt hần, người đó vĩnh viễn đều mỉm cười với hần. Rất âm ỉm.

Từ miệng người ngoài hần biết được, y thanh lãnh cô ngạo, tài cao bát đẩu, nhưng cũng không để ai trong mắt. Không biết người đó còn nhớ hần hay không, hần rất nhớ y. Ca ca, người còn nhớ ta không?

Thích sát thất bại, hần mang theo thương tích chạy thoát, không biết bản thân có chết không, chỉ chạy đến khi không thể chạy nổi nữa, hần ngã xuống ở đó, trước mắt là vẻ mặt của nam hài trong hồi ức ấu thơ. Ca ca, ta rất nhớ người.

Khi tỉnh lại, hần cho rằng mình hoa mắt rồi, vì người này tướng mạo quá giống, hay thật sự là người mà hần tưởng niệm. Hần nhìn người đó hưng phấn bưng bưng cầm ra một tờ giấy, đó là một tờ khế bán thân viết toàn những điều bất lợi cho hần,, mắt người đó sáng rực, khiến hần ấn dấu tay lên, sau đó còn da mặt dày nói sau này hần là người của y.

Hần nghĩ cũng không nghĩ liền đáp ứng, giữa bọn họ vốn chính là huyết thống nồng đậm, dù không có tờ giấy này, hần cũng sẽ xem y như thần như chủ nhân mà đối đãi. Trong lòng hần, y là đặc biệt.

Người đó sống cùng nam nhân, y rất hạnh phúc, mỗi ngày đều tươi cười, hần cũng biết nam nhân đối với y không tồi, cho nên, hần cũng thay y vui vẻ.

Chưa từng có người nói với hần, hần không thể thích ca ca của mình, cũng không nói nam nhân thích nam nhân là nghịch đức.

Cho nên, hần thích ca ca của mình, đặc biệt là sau khi phát hiện ca ca khác biệt rất lớn so với lời đồn của ngoại thế, hần đối với ca ca này càng thêm mê luyện. Chỉ muốn ở bên y, đâu cũng không đi, chỉ cần được lưu lại bên y.

Hần chưa từng biết một người khi mắng chửi cũng có thể đặc sắc như thế, người đó ngày ngày mở miệng ra là lão tử, chỉ vào mũi hần mắng, hần lại cảm thấy thật đáng yêu, đối với sự đánh chửi của y hần thần nhiên tiếp nhận, thật sự làm được đến mức đánh không trả đòn, mắng không đắp lại.

Ca, ta thích người rồi. Nhưng, người sẽ thích ta sao?

Cả đời này người hần muốn cảm tạ kỳ thật rất ít, chỉ có ba bốn người. Cha hần Tô Mộ Dung, còn tên râu sơn dương, nếu Hiên Viên Cẩm cũng tính là một, thì có nghĩa là có ba người. Đáng cảm tạ nhất là tên râu sơn dương, dù sao nếu không có tên đó, hần cả đời này cũng không dám động thủ với người đó.

Kỳ thật khi hần bị hạ được, hần rất cao hứng. Dù sao nhìn trộm đã lâu như thế, cuối cùng mộng cũng thành thật, trong lòng hần rất vui.

Có một chuyện, hần vẫn không nói với ca ca, hần không dám nói, vì hần biết chuyện bản thân làm có chút quá phạm. Tên râu sơn dương từng tìm hần, hỏi hần: “Có muốn vĩnh viễn ở bên cạnh y không?”

Hần lạnh lùng đáp lại: “Đó là chuyện của ta, không liên quan đến người.”

“Ha ha, nếu người muốn cùng y bên nhau, thì uống cái này vào, nếu y để ý tới người, thì sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh người.” Không biết tại sao, hần tin tưởng lời của tên râu sơn dương, uống được của hần ta vào, sau đó thân thể hần không còn nghe sai sử nữa, nhưng hần lại biết rõ chuyện gì đang xảy ra bên cạnh mình.

Người đó, ca ca của hần rất tức giận với tên râu sơn dương, nhưng lại không đẩy hần ra, y không nỡ để hần chết, bất kể xuất phát từ loại tình cảm nào, hần cũng không muốn để y rời xa mình nữa.

Nam nhân của ca hần đối với hần rất tốt, cơ bản là hữu cầu tất ứng, đối với hần cũng tốt. Trong thời gian này bọn họ có tranh cãi, đương nhiên hần chưa từng tranh cãi với ca ca, nam nhân đó giống như tiểu hài tử, người cãi cùng y, y sẽ không để ý người. Trong lòng hần thầm mong ca ca và nam nhân của y cãi nhau nhiều hơn, như vậy hần có thể mang ca ca đi, sau đó sẽ có một thời gian ca ca chỉ thuộc về hần.

Lần này, nam nhân đó lại chọc ca ca tức giận.

“Dục Nhi, ta muốn bỏ nhà đi!” Lăng Ngạo thu xếp một chút đồ đạc, đã không biết là lần thứ bao nhiêu chuẩn bị bỏ nhà.

“Được.” Hần chưa từng nói không với y, chỉ cần y nói, hần sẽ đồng ý hết.

“Mẹ nó, sư bá của hần mang tiểu nữ nhân tới, mắt hần dính lên trên, nếu đã thích nữ nhân thì làm quái gì còn quần lầy lão tử?”

Tô Dục kéo y ôm vào lòng. “Ta ở đây.” Thanh âm trầm thấp của hần khiến người bực dọc đó bình tĩnh không ít.

“Chúng ta đi, đêm nay liền đi.” Tối đến hai người bọn họ vượt tường bỏ đi, lần này so với lần trước tức giận khi Hiên Viên Cẩm đi dạo kỹ viện còn bỏ đi xa hơn, ít nhất bọn họ đã ra khỏi phạm vi cai quản của Hiên Viên Cẩm.

Vì Lăng Ngạo luôn nói chưa từng đi ra nước khác, cho nên bọn họ dự định đi dạo tứ phía. Mỗi một lần ra khỏi nước, Lăng Ngạo vẫn rất cao hứng, Tô Dục cũng chưa từng ra nước khác, khi đến biên cảnh, Lăng Ngạo đem lệnh bài mà tiền hoàng đế, chính là lão đầu tử đã băng hà kia từng cho, đổi lấy một đồng lớn văn điệp, để tránh bọn họ bị xem là gian tế.

Kỳ thật giữa các thành thị rất giống nhau, dân phong cũng tựa tựa, chỉ khác biệt chút ít.

“Đây cũng không có gì đặc biệt.” Thất vọng, trừ nhìn thấy những phong cảnh bất đồng thì thật sự không còn chỗ nào bất đồng nữa.

“Ân.” Tô Dục đối với những thứ này không bận tâm, hần chỉ cần ở bên cạnh Lăng Ngạo thì cái gì cũng được.

“Dục Nhi, người nói tên vương bát đản Hiên Viên Cẩm đó có tìm tới không?” Kỳ thật trong lòng Lăng Ngạo vẫn mong ngóng Hiên Viên Cẩm tìm tới, dù sao sống cùng nhau nhiều năm như thế, nói không yêu liền không yêu, lừa ai a.

“Sẽ.” Y muốn nghe chính là từ này, cho nên, hần sẽ nói cho y nghe.

Lăng Ngạo thỏa mãn gật đầu, nhìn gương. “Ta vẫn rất anh tuấn, đúng không?”

Tô Dục mỉm cười ôm y từ sau lưng. “Người anh tuấn nhất, ai cũng không đẹp bằng người.” Người này thật sự càng lúc càng giống hài tử. Đương nhiên rồi, nếu chiếu theo tuổi tác linh hồn của Lăng Ngạo thì đã hơn bốn mươi, đã đến tuổi sợ bản thân sẽ già rồi.

“Dục Nhi, ta nghe nói, ngày mai, nơi này có một màn tử võ chiêu thân, ta chưa từng thấy qua, chúng ta đi xem nào nhiệt được không?” Lăng Ngạo nghiêng đầu qua, liền có thể hôn đến cằm Tô Dục, y cắn cằm Tô Dục nhẹ giọng hỏi.

“Được.” Chỉ cần người không thượng đài, cái gì cũng được.

Người này luôn gây ra chuyện khác thường đã rất thành danh rồi, hần không thể để y hơi không cẩn thận lại tự cuốn mình vào. Cái này phiền toái lắm, nếu y thật sự bị nữ nhân nơi đó charm trúng, Hiên Viên Cẩm nhất định sẽ gây nên chiến tranh giữa Hoàng Phủ và Hạ Hầu.

“Ô ô, chúng ta đi xem náo nhiệt, người chuẩn bị đồ ăn cho ta, tốt nhân là bao luôn một nhà gian.” Lăng Ngạo mỉm cười ôm ngực hân cộ.

“Được.” Có bao giờ hân cộ tuyệt y, lại nói yêu cầu này cũng không có gì đáng để cộ tuyệt. Bỏ một chút tiền bao hạ vị trí tốt nhất. Bọn họ không thiếu ngân lượng, không chỉ ngân lượng Hiên Viên Cẩm cho y, mà còn có Lăng Ngạo tự kiếm được.

Mua đất xây nhà, nhà cửa y thiết kế đều có thể bán được giá cao, có thể thu lại gấp mười mấy hai chục lần vốn gốc. Mấy năm nay những kẻ phú quý luôn lấy làm vinh hạnh khi mua được nhà do y thiết kế. Dường một đồng ngân lượng đến mua nhà, một là quả thật vì căn nhà thiết kế đẹp, hai cũng là mượn cơ hội nịnh bợ Cẩm vương gia.

Lúc này chỉ có dùng rừng người biển người là hình dung được thôi. “Oa, Dục nhi, chúng ta mà bày một sạp trà là kiếm bộn đó.” Lăng Ngạo vừa nhìn nhiều người như thế, liền nghĩ tới cảnh ngân lượng chạy khỏi túi.

“Ân.” Kéo người ôm vào lòng, Tô Dục làm đệm ngồi miễn phí cho Lăng Ngạo.

“Dục nhi, có phải tỷ võ sẽ diễn ra trong ba ngày? Lăng Ngạo hiện tại sắp biến thành tài mê, người khi rảnh rang quá không có gì làm, kiếm tiền sẽ trở thành một loại lạc thú.

“Nghe nói là vậy.” Tô Dục thành thật trả lời.

“Tối nay, chúng ta đi mua một chút băng, lại mua chút toan mai. Người sẽ làm toan mai thang được chứ?” Hai mắt Lăng Ngạo đều là ký hiệu \$\$.

“Được.” Dù sao chỉ cần y cao hứng là được, hân không để ý có mất mặt hay không.

Ngày thứ nhất và ngày thứ hai đều là đấu võ, cho nên, đối với người muốn học lõm mà nói thì không cần nghi ngờ là một cơ hội tốt. Tô Dục cũng học được vài chiêu, tuy chỉ học giống ba phần, nhưng dung nhập với nội công của hân, thì trở thành tuyệt chiêu.

“Tên đó sao bị lệch mũi vậy, nhất định là không được chọn.”

“Nhìn tên đại hán râu ria kia, đã sắp làm gia gia người ta, thật không biết xấu hổ, còn đi chiêu thân.”

“Kháo, tên mỗ lợn cũng tới.”

“Trời! Hòa thượng đến xem náo nhiệt?”

Hôm nay phải nghe nhiều nhất chính là lời bình luận của Lăng Ngạo đối với những người kia, hơn nữa còn lớn tiếng không ngừng so sánh với mình. “Kém xa ta a, Dục nhi, người nói tướng mạo ta có soái không?”

Da mặt thật dày, tướng thành cũng không sánh nổi.

“Người soái nhất.” Tô Dục cùng y nhìn những nam nhân tướng mạo xiên xẹo xấu xí đó, trong lòng không khỏi cảm thán, mỹ nhân như hoa nếu thật sự bị những người này đạt được, thì quả thật tội nghiệp.

Cho đến khi chỉ còn lại một tia tàn dương, trận tỷ võ mới kết thúc, sáng mai lại bắt đầu. bọn Lăng Ngạo không tiếp tục bao nhà gian mắc chết người nữa, mà thuê một tiểu viện tử, sáng sớm Lăng Ngạo đã dạy đập nát những khối băng đó, để trong thùng gỗ thật lớn, Tô Dục thì nấu toan mai thang. Kỳ thật làm rất đơn giản, chính là bỏ hạt toan mai đi, sau đó rửa sạch bỏ vào nồi nấu, thêm băng đường là xong.

Đổ thang đã để nguội vào thùng gỗ, Lăng Ngạo lập tức đập kín nắp, rồi dùng cấm bị bọc lại, như vậy mới kéo dài thời gian tan của băng.

Oa kha kha, lão tử đi kiếm tiền. Một bát toan mai thang một xâu tiền, rất mắc, nhưng vì nó mát lạnh, những kẻ đi xem náo nhiệt dù nghiêng rằng cũng phải uống, đặc biệt là giữa trưa, thái dương chiếu lóa mắt, mọi người càng không để ý một chút tiền.

Sau hôm nay, người tỷ võ bớt đi một phần ba, người nhìn mỹ nhân trên đài cũng bớt đi một phần ba, rất nhiều người đều chuyển mục quang lên người tiểu ca nhi bán toan mai thang.

Người đó mặt một thân bố y vải thô ngắn của tiểu tư, vui vẻ thu tiền khách nhân, sau đó niềm nở bưng chén toan mai thang có băng đến trước mặt khách nhân, nếu khách nhân mặt hiền thì sẽ được y cho một nụ cười nhạt mê người.

Nụ cười đó thật đẹp.

Lăng Ngạo cất tiền kiếm được vào cái thùng nhỏ đặt cạnh thùng toan mai thang, khi toan mai thang của y bán hết rồi, thì trực tiếp mang thùng nhỏ lấy tiền đi đổi thành ngân phiếu.

Chỉ một ngày, mà bán được trên ngàn lượng.

“Dục nhi, tối nay chúng ta đi ăn đồ ngon đi.” Hôm nay bận rộn kiếm tiền đủ cho bọn họ tiêu trong một tháng, đương nhiên chỉ cần y không mua đồ vật quý hiếm là được.

Ngày thứ ba rất nhiều người đều ngóng đầu nhìn, tiểu ca nhi tướng mạo tuấn tú đó sao vẫn chưa đẩy thùng gỗ tới. Có *** gia cũng làm theo Lăng Ngạo, ngày thứ ba không chỉ làm toan mai thang, mà còn làm các loại điểm tâm nhỏ xinh, kết quả toàn bộ đều không bán được bằng y. Đây chính là hiệu ứng mỹ nhân a.

Lăng Ngạo và Tô Dục dạo đông dạo tây, tính toán thời gian, khi đã sắp đến lúc kết thúc cuộc tỷ võ chiêu thân. Hai người họ mới quay về muốn nhìn xem ai là người đạt được mỹ nhân.

Kết quả không đến thì tốt, đến rồi thì lại gặp phiền phức. Những người đợi y cả ngày, vừa thấy y đến liền lao vào.

“Làm cái gì vậy! Các người?” Lăng Ngạo cảm thấy không tốt, điểm nhẹ mũi chân, nhảy ra sau mấy trượng.

“Dục Nhi, bọn họ muốn làm gì vậy?” Hôm nay Lăng Ngạo đã hồi phục lại bộ dáng công tử tuấn kiệt, những người này càng điên cuồng.

“Bắt được y, trăm sẽ thưởng hậu hĩ!”

Kháo, trăm ở đâu ra vậy? Nhìn theo hướng âm thanh, Hạ Hầu Viêm đang ngồi ở phòng chữ Thiên đệ nhất, ôm tay xem kịch nhìn dáng vẻ chạy thê thảm của y.

Được rồi, Hạ Hầu Viêm người đồ hồn đàn, người không xong với lão tử đâu.

Hiện tại chiến thuật biến người đối với bọn họ cũng vô dụng, né khỏi đám người, y và Tô Dục phóng vài cái lên được mái nhà, thì triển khinh công, vài ba cái đã đứng trước cửa sổ của Hạ Hầu Viêm.

“Có kiểu hoan nghênh bằng hữu như người vậy sao? Lão tử nếu bị chiếm tiện nghi, người liền không xong với ta đâu!” Bị đám người đó dọa, vừa rồi chạy làm tim vẫn đập thành thịch, đứng trước bàn cầm ly trà uống cạn.

“Đó là cửa trăm.” Hạ Hầu Viêm nhắc nhở.

“Thế nào? Người có bệnh? Ta dùng ly của người sẽ truyền nhiễm cho ta?” Về mặt không thể tin nổi, chưa đợi Hạ Hầu Viêm phản bác đã kêu lên đau đớn: “Kháo! Người có bệnh còn không ở trong cung dưỡng đi, chạy ra ngoài hại người khác làm gì? Lão tử nếu bị nhiễm quái bệnh gì, ta liều mạng với người!”

Nghẹn họng không nói nên lời. Hạ Hầu Viêm thở dài lắc đầu, hắn cũng không nói rõ với y. Về mặt miệng lưỡi quả thật không chiếm tiện nghi nổi.

“Người đến đây sao không đi tìm ta?” Đối cách tự xưng, không dùng trăm nữa. Ngay cả Hoàng Phủ Hoảng Đức ở trước mặt y cũng không xưng trăm, như vậy quan hệ sẽ trở nên gần gũi hơn.

“Ta chỉ đến dạo chơi, không có gì vui, ta liền trở về.” Y là một bình dân, cũng không phải nhân vật trọng yếu gì, lại nói y cũng không phải là người gì của hắn, không cần báo cáo với hắn.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Nếu chúng ta đã gặp nhau, thì vào cung ở mấy ngày đi, ta có rượu ngon ngoại phiên tiến cống, mời người nếm thử.” Người ai cũng có điểm yếu, điểm yếu của Lăng Ngạo là thích uống rượu ngon, vừa nghe có rượu, vậy đi nếm thử thôi.

“Sao người lại tới đây?” Lăng Ngạo ngồi xuống, hỏi Hạ Hầu Viêm.

“Lão Trương đó có chút giao tình với ta, nhà hắn gả nữ nhi mời ta đến làm chủ hôn, ta cũng vừa đúng lúc không có chuyện bận nên tới.” Hạ Hầu Viêm giải thích nguyên do.

“Sao ngươi lại biết ta tới đây?” Lăng Ngạo không hiểu, hỏi tiếp.

“Nghe mọi người hình dung tướng mạo đó, ta đoán chắc là ngươi.” Hạ Hầu Viêm ghi nhớ rất sâu đối với Lăng Ngạo, nam tử này rất thú vị.

“Nga.” Lăng Ngạo ngồi trên đùi Tô Dục, dựa vào ngực Tô Dục, không chút cảm thấy khó xử. Tô Dục cũng hoàn toàn tùy ý y, có lúc còn làm vài động tác nhỏ, y cũng không phản đối.

Tiến cung rồi, mỹ tửu mỹ nữ mỹ nam toàn bộ đều có. Lăng Ngạo nhìn đến mệt, hiện tại y đối với mỹ nhân không cảm thấy hứng thú, đẹp mấy cũng vô dụng. “Những thứ này ngươi thu về đi, ta cũng đã có tuổi, nhận không nổi nữa.” Lăng Ngạo ôm bình rượu, ngã vào lòng Tô Dục.

“Ngươi say rồi, đừng uống nữa.” Tô Dục lấy bình rượu của y đi, y cứ vậy ngủ luôn trong lòng hắn.

“Y ngủ rồi, ta đưa y về phòng.” Tô Dục ôm Lăng Ngạo về phòng nghỉ ngơi, nhưng lại không ngờ Hạ Hầu Viêm cũng đi theo.

“Ngươi còn có chuyện?” Tô Dục lạnh lùng hỏi hắn.

“Nhường y cho ta một đêm, yêu cầu thế nào tùy ngươi.” Mỹ nhân ai không muốn, càng huống hồ là nam tử truyền kỳ đặc sắc như Tô Tử Trúc.

“Vong tưởng.” Tô Dục mặt như hàn băng, đối với những kẻ dám lăm le dòm ngó Lăng Ngạo hắn đều hận không thể giết chết hết.

“Ngươi và Hiên Viên Cẩm không phải cũng phân hưởng đó sao, thêm ta nữa thì có sợ gì.” Hạ Hầu Viêm mặt dày, cười xấu xa nói.

“Cút!” Tính nhẫn nại của Tô Dục sắp mất, nếu hắn ta còn nói thêm một câu, bất kể có phải là hoàng đế Hạ Hầu hay không, hắn nhất định sẽ giết Hạ Hầu Viêm.

“Thật vô vị, chỉ một đêm sợ cái gì. Ta phong ngươi làm vương thế nào?” Hạ Hầu Viêm không chết tâm, tiếp tục đưa ra điều kiện.

Tô Dục mặt đen thui, không thèm trả lời. Trực tiếp xuất thủ, chưởng phong sắc bén mang theo sát khí, chiêu chiêu đều nhắm vào tử huyệt, cũng may Hạ Hầu Viêm không dám khinh thường hắn, nếu không nhất định bị đánh rất thảm. Vì , Tô Dục hạ sát thủ, chiêu chiêu hung tuyệt.

“Nháo cái gì, qua đây ngủ!” Không biết từ lúc nào, người vốn ngủ say đã tỉnh rồi, y nhìn trận võ đả nã này, cũng cảm thấy sắp phân định, mới mở miệng nói.

Tô Dục hai mắt mang theo nộ ý, hắn tâm không cam tình không nguyện thu tay, nhanh chóng về bên cạnh y. “Hạ Hầu Viêm ngươi cũng có tuổi rồi, sao một chút cũng không ổn trọng?”

Ức hiếp nam nhân nhà y, y rất bao che khuyết điểm đó.

“Tử Trúc, ngươi vốn đang ngủ mà?” Lần này Hạ Hầu Viêm trực tiếp đề nghị với y. “Tử Trúc, ngươi theo ta được rồi, tên gia hỏa Hiên Viên Cẩm ba lần bốn lượt chọc ngươi không vui, ngươi nếu theo ta, ta nhất định đuổi hết người trong hậu cung, chỉ lưu lại mình ngươi.”

“Ngươi đủ chưa! Cũng là người có tuổi rồi. Ta vào hậu cung của ngươi, những nữ tử nữ nhi đó của ngươi ngày ngày chỉ mũi ta mắng ta hồ ly tinh, còn là hồ ly đực nữa, ta đã đủ nổi tiếng, không cần nổi thêm.” Lăng Ngạo vừa lắc đầu cự tuyệt, vừa kéo Tô Dục lại cạnh mình.

“Thấy hắn không, hắn cả đời sẽ không sinh hài tử, ta cũng sẽ không, chúng ta tiêu dao khoái lạc, hắn vĩnh viễn sẽ không phản bội ta, vĩnh viễn sẽ không vì triều sự gì đó mà lo là ta, vĩnh viễn ở cạnh ta khi ta quay đầu lại.” Lăng Ngạo muốn chính là một người như thế, vĩnh viễn vĩnh viễn đều ở bên cạnh y.

“Các ngươi...” Các ngươi là huynh đệ. Hạ Hầu Viêm vốn định nói thế, nhưng hắn thấy ánh mắt khinh miệt của Lăng Ngạo liền hiểu, làm sao có thể dùng ánh mắt thế tục để quan sát họ.

“Nếu người muốn ta qua đêm ở đây, thì nhanh rời khỏi, nếu không chúng ta lập tức đi.” Lăng Ngạo cũng bắt đầu đuổi người, dù sao tính khí của y cũng do những người này sủng ra, bọn họ sớm đã quen.

“Người thật không nguyện ý lưu lại?” Cái gì gọi là không chết tâm? Chính là đây.

“Được rồi được rồi, nhanh chút đi.” Lăng Ngạo co co vào trong lòng đệ đệ mình, tìm chỗ thoải mái nhất nhắm mắt, không để ý tới hấn nữa.

Người ta nói quân vô hí ngôn, kỳ thật Hạ Hầu Viêm thật sự muốn lưu y lại, người này rất thú vị, dám trước mặt hấn mắng người, thậm chí ngay cả hoàng đế hấn cũng mắng. Người thế này, thế gian sợ là cũng chỉ có một. Quả là người trăm năm khó gặp, không thích mình, thật là đáng tiếc.

Hôm sau Lăng Ngạo tỉnh dậy do tiếng ồn, hỏi tiểu thái giám ngoài cửa chuyện gì, mới biết, có người đêm qua xông vào hoàng cung.

“Thiên hạ thật không thái bình, hoàng cung cũng dám xông vào.” Lắc đầu, tùy ý Tô Dục mặc y phục chải đầu cho y.

“Vậy người cho rằng ta đang đêm xông vào hoàng cung Hạ Hầu là vì cái gì?” Trong thanh âm mang theo nộ khí cuồng phong bạo vũ. Nam nhân đến với tư thế bồng bồng mặt đen còn hơn mực, tức giận đến tay cũng phát run, nếu không phải không nữ, có thể hấn đã thật sự chém y ra ăn luôn cho yên tâm.

“Dô. Cẩm vương gia đến rồi. Là ngọn gió nào đưa ngài tới a? Không ngờ lại thổi ngài từ nơi xa như thế tới đó.” Lăng Ngạo nói nhẹ nhàng, trong ngữ khí còn mang theo ý châm chọc nồng đậm.

“Tử Trúc, người quá tùy tiện.” Hiên Viên Cẩm thở dài, sự bá của hấn mang sự muối đến thăm hấn, nhưng hấn cũng đã là người hơn ba mươi gần bốn mươi rồi, sao còn có thể có ý gì với người ta.

“Hừ!” Hất cổ hừ lạnh, tùy tiện vậy đó, người làm gì ta?

“Dục nhi, chải đầu xong, chúng ta nhanh rời khỏi đây. Trong hoàng cung nhiều thị phi, chúng ta đừng ở đây cho người ta xía xói.” Tô Dục gật đầu, chải tóc cho y, thắt lại bằng sợi dây màu đen mà y thích, kéo tay y chuẩn bị đi.

Tuy có lúc hấn bị kẹt ở chính giữa không biết làm sao, nhưng hấn trừ để ý Lăng Ngạo, thật sự là không để ý người khác nữa, ngay cả bản thân hấn, cũng không để ý. Cho nên, Hiên Viên Cẩm cũng không có quyền chỉ trích hấn, lại không phải hấn dụ dỗ người đi.

“Tô Tử Trúc, người trở về cho ta!”

Nga nga nga! Gió đang gào, gió đang thổi, nam nhân đang la hét!

“Ồn quá!” Ném lại một câu, kéo Tô Dục thì triển khinh công chạy đi. Hiên Viên Cẩm không phải không muốn đuổi theo, nhưng trước đó hấn đã tiêu phí sức lực với cấm quân của Hạ Hầu, hiện tại không còn sức nữa, y vẫn không tha thứ hấn, còn chạy.

“Xem ra, Hiên Viên Cẩm, người cũng không tốt hơn ta bao nhiêu.” Một người bị cự tuyệt, một người bị ném lại, người ta và đệ đệ của mình như hình với bóng, hai người bọn họ kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không hơn ai.

Khi Lăng Ngạo kéo tay đệ đệ mình chạy đi, y cười, khóe môi cong lên, rất vui. Y không tin nam nhân đó không đuổi theo, cũng không tin nam nhân đó thật sự nở bụng bỏ mình.

Quay đầu lại nhìn Tô Dục. “Người vĩnh viễn ở bên ta đúng không?”

“Ta vĩnh viễn ở đây.” Tô Dục gật đầu.

“Người yêu ta chứ?” Lăng Ngạo nghiêm túc hỏi hấn.

“Yêu.” Tô Dục rất ít khi nhắc tới chữ này, hấn biết đối phương hiểu.

“Vậy thì tốt, ta cũng yêu người, ta cũng muốn người tiếp tục yêu ta. Mãi mãi luôn yêu ta.” Hôn khóe môi Tô Dục, lớn tiếng nói: “Dục nhi, chúng ta tiếp tục đi du sơn ngoạn thủy thôi!”

Y chính là người như thế, muốn làm gì thì làm. Niềm vui đến rất đơn giản, chỉ cần một câu ta yêu người, sẽ khiến y cao hứng rất lâu.

Ca ca, trò chơi truy và chạy, chỉ cần người vui, ta sẽ chơi cùng người. Người vui đến không biết mệt, ta cũng rất vui khi người chọn ta chơi cùng người.

76. Chương 76: Pn 7

Hiên Viên Cẩm, yêu ta không chịu thiệt.

Ta tên Lăng Ngạo, vốn đã chết, chết vì trục thẳng từ trên trời rơi xuống nóc xe ta, ta trực tiếp đi gặp thượng đế. Đương nhiên, thượng đế đối với ta không tồi, cho ta được xuyên.

Lần đầu tiên gặp Hiên Viên Cẩm, hắn đang xâm phạm thân thể mà ta xuyên viết vào, vẻ mặt hung ác. Sau khi giày vò ta, hắn lại vô cùng dịu dàng. Là một người rất mâu thuẫn, đây là nhận định đầu tiên của ta đối với hắn.

Ta là một người song tính luyện, thiên về thích nam nhân hơn, niên thượng niên hạ đều được. Sống cùng hắn, ta đương nhiên cho hắn làm niên hạ công, hắn luôn không cho ta phần công, kỳ thật ta cũng không nhất định phải có được tiểu cục hoa hậu đình của hắn, chỉ là mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt hắn vận vẹo ta liền cao hứng.

Đây chắc là sở thích quái ác của ta, sau khi sống cùng hắn, thường lấy Dục Nhi ra kích thích hắn. Lần đầu tiên hắn về mặt thúi rùm, sau đó thì đã quen, không thể không nói, hắn đã vì ta thay đổi rất nhiều.

Chúng ta không có hài tử, mãi mãi không có. Ta không thể sinh, Dục Nhi cũng không thể sinh, hắn lại càng không. Cho nên, ta và Dục Nhi thương lượng xong, vào một đêm hắc nguyệt phong cao, ta cho hắn uống xuân dược, rồi đem nữ nhân ta ngàn chọn ngàn tuyển bỏ vào ổ chăn của hắn.

Đêm đó ta mất ngủ, vừa nghĩ tới hắn và nữ nhân đó mây mưa, trong lòng ta khó chịu đau đớn. Dục nhi ở bên ta, rót rượu, rõ ràng là quế hoa như hồng ta thích nhất, sao uống lại đắng thế này.

Không đợi trời sáng, mới qua giờ Dần, ta đã vội đá cửa vào.

Kết quả, ta mục trừng khẩu ngọc.

Hiên Viên Cẩm cột nữ nhân đó lại ném dưới đất, bản thân thì tự điểm huyết, vẻ mặt xanh mét. “Còn ngây ra đó làm gì, nhanh giải huyết cho hắn, rồi đem nữ nhân ra ngoài!” Ta vội vàng găm lên với Tô Dục, Dục Nhi giải huyết cho Hiên Viên Cẩm, Hiên Viên Cẩm hung hăng trừng ta, ta chột dạ do làm sai, cũng có chút an ủi, hắn không động vào nữ nhân đó thật tốt.

“Ca~” Tô Dục đi tới cạnh ta, nhẹ gọi ta một tiếng, ta gật gật. “Người về nghỉ ngơi trước đi.”

Tô Dục có chút lo lắng nhìn ta, rồi vẫn ly khai.

Ta giống như cô vợ nhỏ làm sai chuyện nhanh chóng đi tới trước mặt Hiên Viên Cẩm, sau đó không đợi ta đưa tay sờ lên gương mặt như diêm vương đó, đã bị Hiên Viên Cẩm ném lên giường.

“Lăng Ngạo! Ta, ta thật muốn bóp chết ngươi!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên ta, sau đó kéo mở y sam của ta, rồi bắt đầu làm chuyện mà cảm thú làm. Cấn ta rất mạnh, đau, thật đau. Nhưng mà, ta lại cảm thấy đau đớn này rất đáng giá.

Mấy ngày trước hắn nhận được thư của sư bá hắn, nói Ngọc Hà đã sinh nhi tử, hơn nữa còn là sinh đôi, hắn nghe thế có chút cảm khái, vì vậy mới dẫn đến chuyện hôm nay. Ta biết hắn và ta sống bên nhau sẽ có nuối tiếc và ủy khuất, không có tử tôn không nói, còn phải cùng một nam nhân khác chia sẻ.

Ta muốn làm chút chuyện cho hắn, bảo ta từ bỏ hắn, là tuyệt đối không thể, ta yêu hắn. Đúng vậy, rất nhiều người đều cảm thấy ta yêu Dục nhi nhiều hơn, thật ra tình yêu cả ta bình đẳng, ta vẫn xem trọng

hắn. Chỉ là ta thích mượn Dục Nhi để kích thích hắn thôi, nhìn hắn vẻ mặt muốn bóp chết ta nhưng lại không nỡ ta liền cảm thấy hạnh phúc.

Hắn kéo y phục của ta, vốn đã nghẹn một bụng khí, lại thêm ăn phải chút ít xuân được, người rất dễ trở nên xung động.

Đương nhiên ta hạ lượng rất nhỏ, hắn có thể tự khống chế không đều do hắn. Nếu hắn muốn có hài tử, ta cho hắn một cơ hội. Nếu hắn không cần, vậy sau này cũng không bao giờ còn cơ hội nữa, hắn cũng nên hiểu, đây là cái gai, hơn nữa vĩnh viễn sẽ ghim trong lòng.

“Cấm, người nên dịu dàng một chút.” Ta cố gắng nhắc nhở hắn, nếu hiện tại hắn quá bạo nộ làm ta bị thương, sau đó người vẽ mặt áy náy cũng nhất định là hắn.

“Lăng Ngạo! Ta thật muốn bóp chết người!” Lặp lại lần nữa. Ta biết lần này hắn thật sự tức giận, nhưng nếu hiện tại ta không kích thích hắn, sau này hắn sẽ nghe nói người ta sinh hài tử liền mang vẻ mặt ngưỡng mộ, ta cũng rất không thoải mái. Ít nhất sau hôm nay hắn sẽ đem ý niệm xa xỉ đó vứt ra khỏi đầu, để hai người đều dễ chịu.

“Nếu người nỡ thì cứ làm.” Dứt khoát nhắm mắt lại, mặc hắn muốn làm gì thì làm với ta, muốn bóp người bóp đi. Ta không ngại dựa không phản kháng, ngược lại khiến hắn không thể làm gì.

“Lăng Ngạo, người là hỗn đản!” Hiên Viên Cấm rất ít khi mắng ta, cũng rất ít khi gọi tên thật của ta. Hắn vẫn thích gọi ta là Tử Trúc, nhiều năm như vậy, bản thân ta cũng đã quen. Khi hắn gọi tên ta, ta vẫn cảm thấy có như gặp ảo giác, là đang gọi ta sao? Xem ra hắn tức giận là đối với linh hồn trong thân thể này. Là Lăng Ngạo ta, hắn không nhận sai người.

“Ta hỗn đản, hiện tại người định xử lý hỗn đản chọc giận người thế nào đây?” Ta mở mắt, mục quang thanh tỉnh trong vắt nhìn hắn.

“Ta muốn bóp chết người!” Lại câu này. Đôi mắt ửng sắc bén, nhìn chằm chằm ta, ta cười phớt ra tiếng. “Cấm ca ca, người thật sự quá khả ái ~” Oa ha ha ha, đường đường một vương gia, tức đến mức trừ một câu này ra thì không nói được gì khác, không phải khả ái thì là gì.

“Đừng cười!” Hiên Viên Cấm vô cùng nghiêm túc trách mắng ta.

“Được được được, ta không cười. Cấm ca ca, chúng ta có thể tiếp tục hoặc dừng ở đây không? Ta thật lạnh.” Ta để trần ngực, hắn cười trên người ta, không tiếp tục, cũng không cho ta đắp chăn, muốn đông chết ta sao?

Hiên Viên Cấm nghẹn một bụng khí, sao có thể bỏ qua cho ta, tiếp tục xé y phục của ta, vừa xé vừa nói: “Sớm muộn cũng có một ngày ta phải bóp chết người!” Mấy năm nay hắn tức giận với ta không ít, cũng không ít lần bị ta trêu chọc, cho nên, một bụng oán hận. Ngạc nổi công phu hắn không tới đâu, mỗi lần chỉ cần ta nói một câu dễ nghe, hắn liền nguôi giận, ta lại sắc dụ thêm chút, ném mị nhãn, hắn liền triệt để hết giận.

Hôm nay ta mặc hắn xử lý, muốn giày vò ta thế nào đều được. Không hề nói chữ không, là tự ta tìm, nhưng cũng là vì cuộc sống vui vẻ của mọi người sau này.

Hắn không bỏ qua cho ta, hầu như có thể dùng thô bạo để hình dung, xé xong y phục lột xong quần, sau đó chỉ chen hai ngón tay vào giữa một chút liền đem hung khí cứng rắn nhét vào.

Ta xem chút ngưng thở, tự tác nghiệp không thể sống, ta sâu sắc lĩnh hội được chân lý của câu nói này.

Sau khi tiến vào cũng không đợi ta thích ứng, hắn liền bắt đầu tung hoành ngang dọc, mắt ta muốn nổ sao kim, tiếng rên rỉ cũng muốn vỡ vụn mà hắn còn không bỏ qua cho ta. “Cấm, nhẹ chút, ta sẽ không, không dám nữa ~” Không xin tha là đồ ngốc, ta chưa từng cảm thấy xin tha trên giường có gì phải mất mặt, hắn cũng thích ta cầu tha. Dù sao ta cầu mười lần thì chín lần không đáp ứng, hy vọng lần này chính là một lần tỷ lệ ít ỏi kia.

“Lá gan của người thật lớn, chuyện gì mà không dám làm?” Hiên Viên Cấm gác hai chân ta lên vai hắn, xuyên xỏ thật mạnh vào thân thể ta. Ta như chiếc lá vàng run rẩy trong trời thu, kỳ thật nếu chỉ xét về

các cảm quan trên cơ thể, thì rất thoải mái. Về chuyện tính sự giữa chúng ta luôn lấy khoái lạc làm chính, nhưng hôm nay lực đạo của hần có hơi lớn, hơn nữa không cho ta được thở dốc, ta có chút ăn không tiêu.

Khi ta đỡ hoa mắt hơn, ta vội nhìn kỹ mặt Hiên Viên Cẩm, xem thử trong mắt hần có một chút buông lỏng nào không, cho ta được làm nũng một chút. Kết quả, ta vừa nhìn, tim liền thất lại, trong mắt hần mang theo bi thương. Có phải ta đã làm hơi quá rồi? Hay ta đã bức hần quá mức?

“Cẩm, mạnh lên a...” Ta chỉ có thể mặt dày dùng giọng nói vỡ vụn của mình hồi thúc hần, người đều cần phát tiết, trong lòng hần cũng có ủy khuất, có nuối tiếc. Cả đời này không thể nghe được hài tử gọi hần là cha, như vậy ta sẽ lấp đầy tất cả tâm tình của hần.

“Yêu tinh, ngươi là yêu tinh!” Hiên Viên Cẩm cắn lên cổ ta, ta ngửa cổ ra sau, để hần cắn sâu hơn. “Cẩm, ta yêu ngươi, ta sẽ ở bên ngươi suốt đời suốt kiếp.” Câu nói buồn nôn thế này ta cũng nói ra được, quả thật đã tu luyện đến cảnh giới nhất định.

Nhưng mà, hần lại bị lời thề của ta làm cảm động, mở hàm răng đang cắn lên cổ ta, biến thành hấp dục, cho đến khi lên đến tai ta mới không xác định nói: “Sẽ không bỏ đi không mang theo ta nữa?”

“Không đi nữa.” Ta chưa từng bỏ rơi hần, chỉ có lần này, đưa cho hần một nữ nhân.

“Trên giường của ta sau này trừ ngươi ra, sẽ không có người nào khác nữa chứ?” Hần muốn ta bảo chứng.

“Ân.” Ta cũng không làm chuyện ngu xuẩn như thế nữa. Bản thân khó chịu không nói còn khiến hần thương tâm.

“Lăng Ngạo, ta phải làm sao với ngươi đây?” Mỗi lần khi câu nói này được nói ra, có nghĩa hần đã không còn tức giận với ta nữa. Ta vòng tay quanh vai hần, ôm hần. “Cẩm, yêu ta đi, giao tất cả tình yêu của ngươi cho ta.” Ta lại yêu cầu lần nữa, hần cười tà, rồi tiếp tục công thành chiếm đất.

Khi ta hút khô hần, đồng thời cũng bị hần ép đến kiệt lực.

Sau khi chúng ta xảy ra chuyện do ta đạo diễn trước đó, không còn ai nhắc tới chuyện nhà nào sinh hài tử nữa. Không biết các hạ nhân tại sao lại biết đến cấm kỵ này, hạ nhân sinh hài tử sẽ không đến xin Hiên Viên Cẩm ban tên nữa. Ta mặt dày cười xấu xa nói: “Xem kia, ta giúp ngươi bớt đi bao nhiêu phiền phức.”

Hiên Viên Cẩm đang uống trà, liếc ta một cái, ngoắc ngoắc tay với ta, ta chu miệng, nhưng vẫn đi qua. “Sớm muộn ta cũng bóp chết ngươi!”

Trời, nam nhân này tại sao vẫn nhớ câu nói này chứ?

“Thấy ngươi tài năng như vậy, sao không nói ngươi sớm muộn cũng làm chết ta trên giường, như vậy sẽ thể hiện rõ bản lĩnh của ngươi a. Đường đường vương gia của Hoàng Phủ mà lại chơi chết luyện sủng của mình, như vậy mới giúp danh tiếng của ngươi vang xa, ngươi bóp chết ta không được gì hết.” Ta vừa đề xuất ý kiến vừa cọ lên chân hần.

“Ta sẽ làm như sở nguyện của ngươi.” Hiên Viên Cẩm vừa nói vừa men tay vào trong y phục của ta. BẠN đang

“Trời tối rồi mới làm đi, hiện tại mới buổi sáng, ngươi làm xong ta nhất định ngộ văn thiện đều không được ăn.”

“Ta đút ngươi ăn!” Tay Hiên Viên Cẩm đã men vào trước bụng ta, đang vẽ vòng ở đó.

“Đổi tên thành Sắc vương gia đi, đừng gọi Cẩm vương gia nữa.” Ngày ngày muốn chiếm tiện nghi của ta, cũng rất bản lĩnh.

“Được a, ngươi nói thì làm vậy đi.” Tên này gần đây vì chuyện ta bỏ nữ nhân lên giường hần, sau đó ngày ngày mang biểu tình bị tổn thương nhìn ta, nếu ta hơi không để ý tới hần, hần sẽ dùng ánh mắt ta làm tổn thương tâm hần nhìn ta, ta là người dám làm dám chịu mà, tính toán làm chi với hài tử như hần, đại thúc để ngươi chiếm tiện nghi, dù sao sáng khoái cũng không phải mỗi mình ngươi, lão tử cũng sáng khoái muốn chết.

Kết quả lão tử hai bữa cơm đều không được ăn, đã nói ta càng ngày càng ốm, nếu cứ lao động thể lực nặng thế này, ta không ốm mới lạ. Lão tử muốn ăn tổ yến vì cá còn có tay gấu nữa.!

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-ai-chi-tuong-sung>